

Forgotten Books

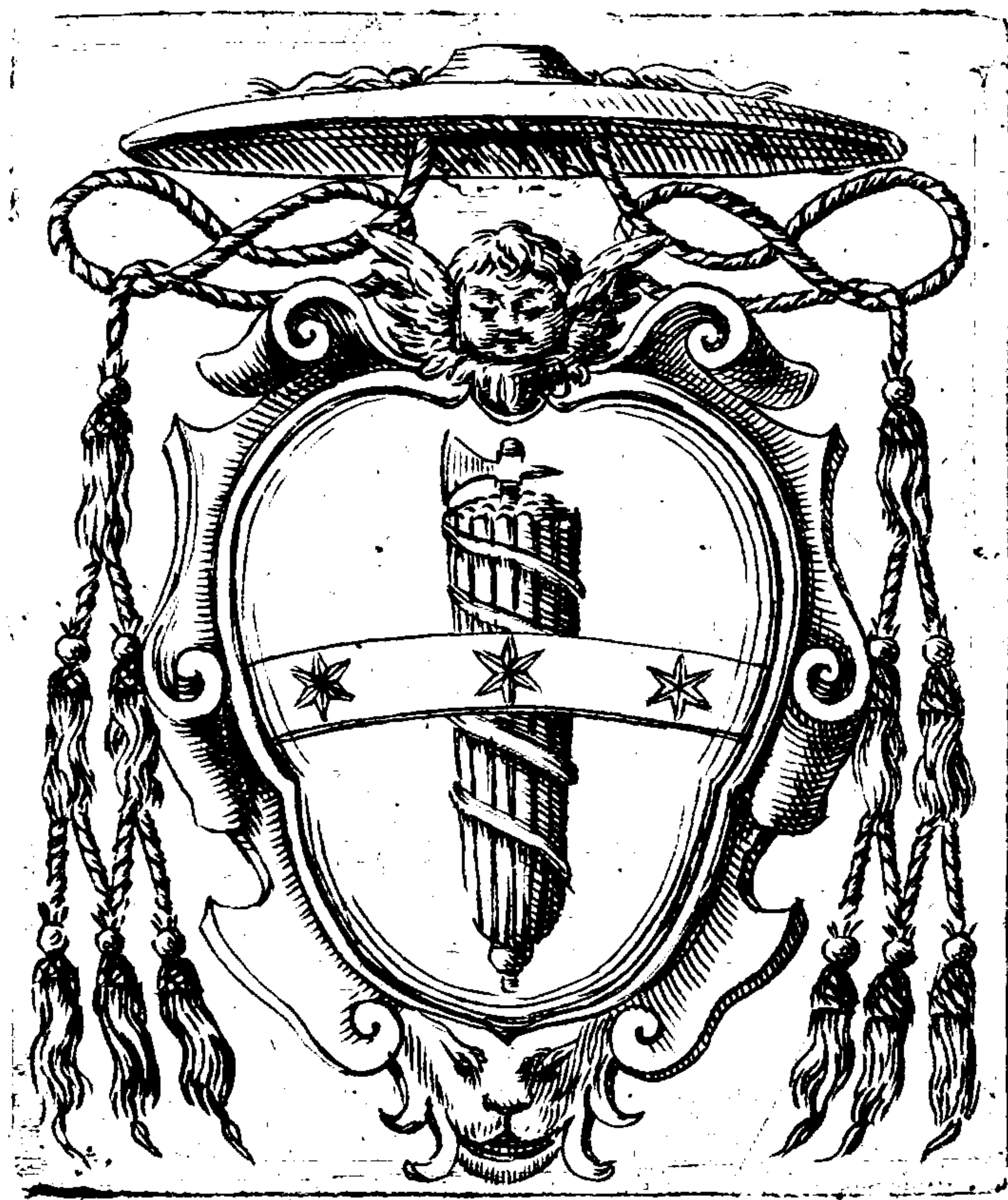
— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

DE
VETERIBVS
AEGYPTIORVM
RITIBVS,

Auctore
Ioanne Baptista Cafalio Romano.

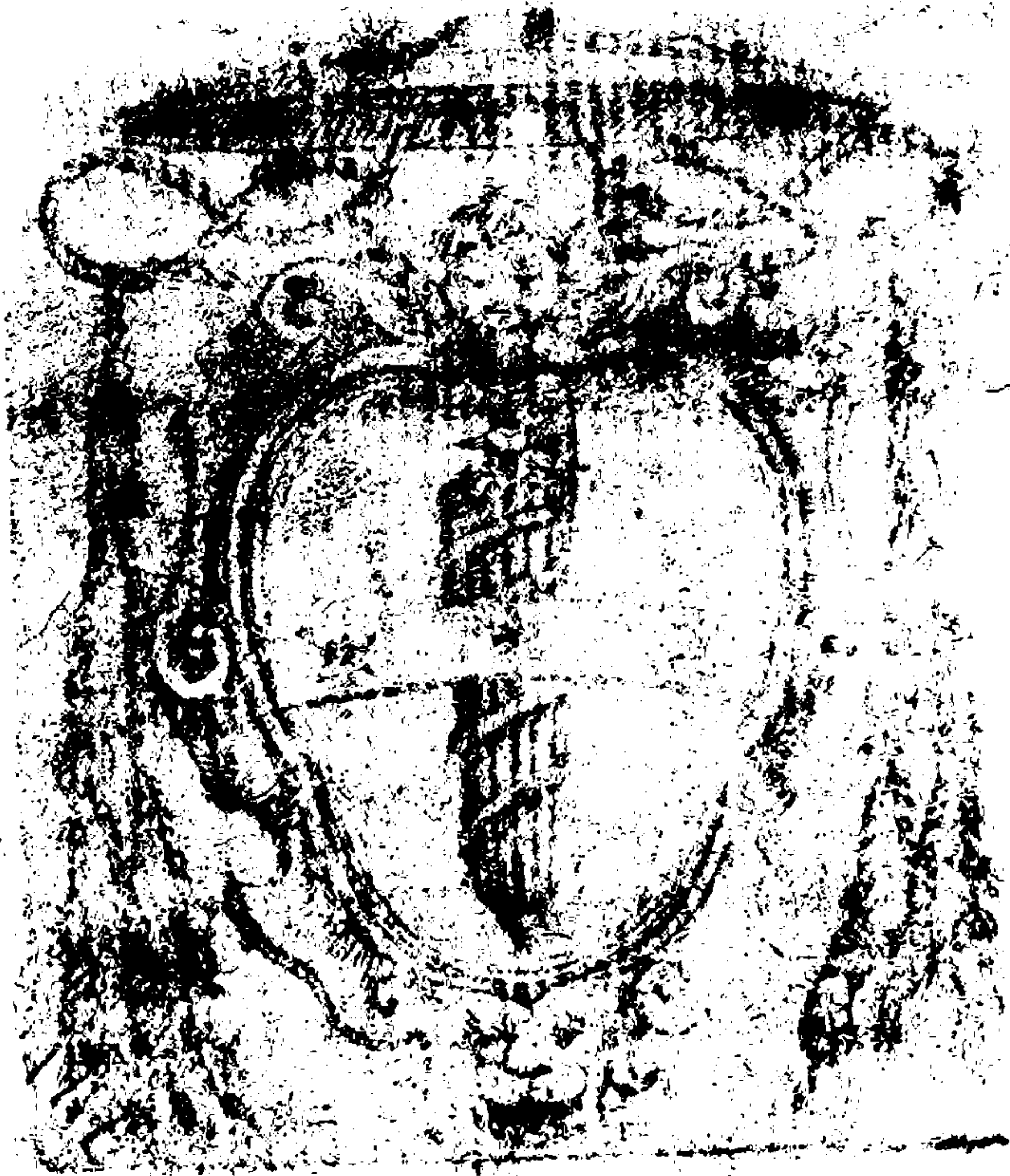

ROMAE,
Ex Typographia Andreę Phæi. MDCXLIV.

Superiorum permissu.

DE
VETTERIBUS
AEGYPTIORUM
RITIBUS

Anglorum
Johannes Baptista Celsio Romano.

ROMAE
ex - Bibliopoli Antiquaria MDCXII

Eminentiss. & Reuerendiss. D.
D. I V L I O
MAZZARINO
S. R. E. CARDINALI
A M P L I S S I M O.

IO: BAPTISTA CASALIVS ROMANVS F.

CRATVLATVR Tibi,
Eminentissime Princeps,
non solum nostra hæc
Vrbs, in qua natus, &
educatus es; verum &
uniuersus Christianus,
Orbis; non propter opulentiam, & honores
quos consequi potuisti; quoniam hæc fragi-
lia, & vitrea, dum splendent, sæpe frangun-
tur, sed certè quod tuo ingenio, & prudentia
merueris assistere consilijs Ludouici XIII.
eiusdemque filij Ludouici XIII. po-
tentissimorum, & Maximorum Regum
terrarum in Gallijs, de quorum potentia
Magnus

*Magnus Gregorius Romanus Pontifex,
& Ecclesiae totius lumen vix primo elapso
saeculo; cum primum Francorum splen-
dor, & potentia elucescere videbatur, scri-
bens ad Childebertum Regem lib. 5. Registr.
epist. 6. sic testatur. Quanto caeteros
homines Regia dignitas antecellit,
tanto caeterarum gentium Regna
Regni vestri profecto culmen ex-
cellit; quicquid autem ceteri Re-
ges se gratulantur habere, habetis;
sed ipsi in hac re vehementius su-
perantur, quoniam hoc principa-
le bonum non habent, quod ha-
betis, &c. Hoc igitur Te consequutum
fuisse magnum est, sed quod absque alicu-
ius Principis opera, nec aliquo gentis tuae
praeiio famulatu erga Christianissimam
Coronam, sed praeclearis tantum, & ingen-
tibus officijs, quae Tu in illam contulisti,
hunc gradum fueris consequutus; hoc pro-
fecto magnum, & iuxta Tibi, Galliaeque
gloriosum, existimari debet.*

*At vero, quod Tu Iusti, & Inuictis-
simi*

*simi Regis Ludouici XIII. a deo favore,
nec non & Aermanni Cardinalis à Riche-
lieu, tunc Regni clauum tenentis; ipsi una-
nimes Te in partem consiliorum, & cu-
rarum vocauerint, ac Te magno animi
ardore ad Cardinalatus gradum nomina-
uerint, posteaque iisdem in summum Cæ-
lum sublatis; non minus à Christianissi-
ma Regina, quam à Dynastis omnibus
promotus fueris, hoc maximum est, &
alteri forsitan recenti memoria non conces-
sum.*

*Memini ego, Eminentissime Princeps,
quod cum anno Millesimo sexcentesimo
trigesimo essem Graianopoli, quæ est pro-
uinciæ Delphinatus caput apud fel. mem.
Io. Franciscum Cardinalem à Balneo, tunc
Nunciū Apostolicum ad Ludouicum
XIII. ibi cum tota aula residentem; &
cum interim omnem Sabaudiam, & Pe-
demontij partem à Ducis Caroli Emanue-
lis Imperio arma prædicti Regis occupas-
sent: Tu vero à Sanctissimo Pontifice
Vrbano ad illa componenda missus fueris;*

indignis

TUNC

tunc Cardinalis à Balneo Te ad primum colloquium cum ipso Rege duxit: Ac vidi ego iam præsens, quanta animi alacritate Rex ille Te ob insignes mores, & præclarum animum tuum, ut Pacis præcurso-rem, exceperit: Memoriae habeo etiam omnes illos Populos audito aduentu tuo, quamvis alias consternatis animis propter infauustos bellorum illorum euentus, mentes primum reuocasse, metu disiectas; ac etiam demum letitia exultasse ob pacem, quam à Te firmari reuera sibi persuaserant; ut plurimi ex his gentibus propterea à me tunc requisierint, an esses Tu sanguinis affinitate Summo Pontifici coniunctus? ac sacra purpura insignitus? vel alicuius ex primarijs Ecclesie Antistes? sed hæc parum à prudentibus pendenda sunt; quoniam Populi amores, & plausus breues, & aliquando etiam infauusti esse solent. Hoc vero satis admirari potius possum, quod Tu ipse met prælagisti felices euentus tuos, ut ex familiari sermone, quem mecum habere voluisti, conijcere mi-

bi postea

hi postea non fuit difficile .

Istud unum minime prætermittendum est , quod in procinctu cum essent acies aduersæ, ut inter se acriter in Injubria dimicarent , Tu Pacis nuncius hilari vultu statim equo insitens apparuisti, unde prospectu Tuo sedatis animi motibus exercitus illi ob reuerentiam filialem erga Sanctissimum Urbanum, tuorum officiorum interuentu deposito furore, aë armis conquieuerunt, nec multo postea se se pace reconciliarunt.

Hoc vero insigne factum sanctissimus Urbanus sic magnificavit, ut cum depingi curauisset apud Vaticanum in suo intimo ambulacro illos exercitus hinc inde dispositos, Te eorum in medio repræsentari iras, & dissidia frænantem, & componentem; illamque picturam scio ego Sanctissimum Pontificem pluribus Principibus tanquam singulare apud posteros gloriæ Tuæ monumentum exhibuisse.

Sed hæc ulterius addam, quod in Regno Galliæ, in quo sub alijs Regentibus Fœmi-

nis ortas vidimus seditiones, ac Ciuilia
bella, & simul hæresim omnia profana;
& sacra penitus deuaſtantes: Tu contra
ope, consilio, & prudentia tua fecisti, ut
quietum, & tranquillum istud Regnum
permaneat, quod à Rege ætate prouectiore
magna tranquillitate regatur; ut summo
iure prudentissimus ille Cardinalis à Ri-
cheliu sepius retulerit: Non alium unquam
genij sibi similis præter te bonum compe-
riſſe.

Sed hoc nostrum, & totius Italiæ nego-
cium recens est, quod hisce præteritis men-
sibus, cum penes nos Italos omnia in armis
essent, quorum malorum adhuc remanent
reliquiæ; (utinam ne diu supersint). Tu
in animum Christianissimæ Reginæ indu-
xisti; ut illius opera, exemplo Christianis-
simorum Regum, dissidia componerentur,
eiusque auspicio, & imperio subsequuta
est per uniuersam Italiam Pax summo pe-
rè omnium votis exoptata.

Magna certè hæc sunt inter alia egregia
facinora, quæ Tu patraſti, ut in eorum
quolibet

quolibet potuisses assequi gloriam alterius
cuiusque Hærois; sed hæc simul omnia
nihil sunt in comparatione eorum, quæ tibi
remanent exequenda; scilicet ut dum Chri-
stianissimus Ludovicus XIII. in impube-
ri est adhuc ætate; Tu solita prudentia
animum Christianissimæ Reginæ dispo-
nas, ac in eundem Regem instilles oppor-
tuna consilia ad Pacem cum Christianis
Principibus maximè in proprio Galliæ Re-
gno conciliandam; quoniam pomerium,
& confinia illius ita in præsens sunt dila-
tata, ut uberius ampliari non possint; &
ut ille omnia arma, ac totius Italiæ vires,
imitando Regem sanctum Ludovicum No-
num, ac alios progenitores suos contra com-
munem inimicum Ottomanum conuertat,
ac illo euerso Imperio valeat ipse Rex san-
ctissimum Redemptoris nostri sepulchrum
sibi vendicare, simulque terram illam aliâ
promissionis, mox sanctam, nunc à Bar-
baris occupatam; ut inde Rex ipse in Cœ-
lum, sicuti oracula præseferunt, spolijs, &
gloria onustus attollatur.

At mihi si daretur super hoc alloqui Re-
ginam Christianissimam, non alijs certè
verbis uterer, quam quibus sanctus Leo in
epist. ad Imperatorem Theodosium, quæ
est in Concilio Calcedonensi. Defendi-
te contra Hæreticos inconcussam
Ecclesiæ statum, ut & vestrum
Christi dextra defendat Impe-
rium.

Ego vero, Eminentissime Princeps, ut
hoc ultimum senectutis meæ tempus non
inane penitus consumerem; De Veteribus
quibusdam Ritibus Collectanea scripsi; hæc
Tibi lubens dico, & sacro; ut sic obse-
quium Tibi præstitisse credam. Restat, ut
Tu sicut magna, & heroica disponis, &
geris, mea non despicias, sed oculo ita beni-
gno minimum hoc opus respicias, ut per
manus virorum tuo feliciter auspicio tran-
sire mereatur. Vale.

Ad Lectorem :

Opus, quod assumpsi in cadente mea ætate, quominuerem sollicitudines, quæ accidunt ex Chyragra, & Podagra; ac potissimum ad subleuandum aliquantis per animum ex assiduis calamitatibus, quas patitur sancta Mater Ecclesia, cum in præsentia tota ferè Europa bello ardeat.

Hoc opus inquam, non alium habet scopum, quam vt ex multis congestis à sanctis Patribus; & aliis viris piis in augmentum Catholicæ Religionis; ego quoque aliqua vtilia delibarem, quæ maximè respiciunt Ritus nascentis Ecclesiæ, eaque minus eruditis forsan non benè nota, nec minus iniucunda: ac etiam fortasse ex istis nonnulla, quasi racemos post vindemiam, & spicam post messem præ nimia copia neglectam, & reliquos fructus post illos perceptos, obliuioni traditos; coaceruantes excipiemus.

At quamuis multa in epitomen redacta sint ex Aegyptiorum, & Romanorum superstitione (quorum mentes succum nequitiae perbiberunt) non erit ab hoc, inquam, proposito abhorrens; nam ex horum detestatione magis veritas Catholicæ Religionis roborabitur.

Præterea homines ex prædictarum vanitarum delectatione allicientur forsan facilius ad proficua veræ Religionis; vt ex Lactantio lib. 5. de Iustitia cap 6. *Circumliniatur modo poculum cœlestis sapientiae melle, vt possint ab imprudentibus amara remedia sine offensione potari; dum illiciens prima dulcedo, acerbizatem saporis asperi sub prætextu suauitatis occultet.*

His ego ductus, ac etiam amicorum suasu, vt opus prosequerer; illud quaecumque sit, in tres partes diuisi, occasione fragmentorum antiquitatis, non solum rerum materialium, quarum ego multa, & alii

Antiquarii plurima apud se in propriis retinent Mu-
seis, verum & de aliis fragmentis antiquis multa asse-
ro, de quibus scripsere sacrarum scripturarum Inter-
pretes.

In prima igitur parte de Ritibus Aegyptiorum, & de
variis eorumdem Idolis agemus: In secunda pariter
de Romanorum Religione; eorumdemque nefandis
superstiti onibus tractabimus: Tertia autem pars, Deo
dante, aliqua forsitan iucunda, & proficua Christianæ
Religionis continebit.

Optimè calleo, nonnullos contra me genii, & zeli si-
militudine insurrecturos, multosque errores lineis
oculis contra meum opus comprehensuros; ita ut igno-
rantia notam mihi incutere non formidauerint: sed
cum ego pro mea ingenii tenuitate solum ad maiorem
Dei gloriam illud protulerim; eos precor, in quorum
manus hoc veniet, ut quæ minus recta censue-
rint, mihi ostendant; nam libenter cor-
rigam: quod si spes laboris me

fefellerit; illud certè

me consolabitur.

In magnis voluisse sat est.

S. R. E. iudicio subiecta

sunto. Vale.

Eruditissimo Viro.

D. IO. BAPTISTAE CASALIO

SALLUSTIVS PECVLVS

Episcopus Venusinus . S.

Quod tuas ad me, de Veteribus Ritibus lucubrationes, tamquam ad Lydium, ut tibi quidem videbatur, lapidem mittere properaueris, eruditissime Io: Baptista; non mea virtutis, aut meriti, sed tuae modestiae fuit; aut certe quoddam communis amicitiae pignus. Quod vero legenti mihi, tametsi studiorum, laborumque tuorum non ignaro; tam varia, tamque abundans sese obtulerit discendi, atque obstupescendi materiae; eius fuit sapientiae, atque solertiae, quae non modo tenuissimi ingenij mei captum, verum ipsam quoque versatissimorum in omni litteratura virorum de te conceptam opinionem, amplissimique nominis famam, longè superaret. Quare si quid tibi, quod ante non debuerim, debere possum, nouo hoc amicitiae strictioris indicio, iam facis ut debeam.

Num vero (quod petis) decentius, aut elegantius in publicam possint prodire lucem istae tuae tam latè radiantes elucubrationes, quam sub duobus Italiae, Galliaeque luminibus, hoc est sub felicissimis auspicijs purpuratorum Patrum Bichij, ac Mazzarini, ut liberè dicam, nec dubitandum quidem, nedum trahendum in consultationem fuit. Quandoquidem, ut silentio, vel inopportuno, pertranseam spectatam, celebratamque toto Orbe virtutem gloriosissimorum Heroum; Romanae nuper Ecclesiae, foederatisque Principibus ob refractos, sedatosque terribilium bellorum tumultus supra modum proficuum; Quas alias par erat, ut peterent Columnas, quam duplex illud Francorum, Italorumque fulcimen robustissimum scripta
tua >

tua, Io: Baptista, qui & Roma natus es, & Eminen-
tissimi Bagnes quondam sodalis, aut verius commilito
non tam itineribus Gallias, ac varijs temporibus Euro-
pam ferè uniuersam lustrasti, quam inquisitione lectis-
simorum voluminum, aut potius lectione, ac subinde
oberrime sapientie communicatione magno illi Platoni
non impar, quin etiã Romana nobilitate maior iucun-
das Principibus, sapientibus charus, cunctis venerabilis
Christianitatem omnem illustrasti? Quid itaque? Opus
suspicio, consilium laudo, vitam tibi mortalem ad ocium
immortale cœlitus tributam, non ut gloriam, quam fore
presagio sempiternam, sed quam diu Christiana Reipu-
blica expedire prouidentie diuine decreto sancitum est,
diurnam depono. Vale.

CAPITVLORVM

DE PROFANIS AEGYPTIORVM RITIB.

Liber Primus.

Q uæ causa suscepti operis.	cap. 1.
De Aegyptiorũ Monarchia, et potentia.	cap. 2.
De Obliscis	cap. 3.
De Origine Idololatriæ Aegyptiacæ.	cap. 4.
De Aegyptiorum superstitione	cap. 5.
De Propogatione Idololatriæ Aegyptiorum.	cap. 6.
De Aegyptiorum funeribus.	cap. 7.
Quod lingua Aegyptiaca antiqua, simillima esset Coptæ linguæ,	cap. 8.
De Affinitate linguæ Coptæ, siue Aegyptiacæ cum non- nullis aliarum Nationum.	cap. 9.
De Varietate Characterum apud Aegyptios.	cap. 10.
De scientijs, quas Aegyptij inuenerunt, & propagauerunt.	cap. 11.
De symbolis, & Hieroglyphicis Aegyptiorum	cap. 12.
De Iside, & Osiride, seu Serapide	cap. 13.
De Canopæ	cap. 14.
De Arpocrate	cap. 15.
De Sphinge	cap. 16.
De Bouis Capite	cap. 17.
De Scarabeo	cap. 18.
De Gracilitate in effigie Isidis, & statu Pedum	cap. 19.
De Plantis Pedum	cap. 20.
De Triplici Isidis figura	cap. 21.
De Fasciis, seu velis circa Isidis Caput	cap. 22.
De Mysticæ facæ imaginis interpretatione	cap. 23.
De Sistro	cap. 24.
De Lucernis apud Aegyptios	cap. 25.
De Circulo, Corona, seu Diademate	cap. 26.

FINIS.

APPROBATIONES.

*Imprimatur, si Reuerendiss. P. M. Sac. Pal.
Apost. videbitur.*

A. Sacratus Episcopus Comaclen. Vicesgerens.

EGO Paulus Iosephus Meronus iussu Reuerendiss. P. Michaelis Mazarini Sac. Apostol. Pal. Mag. legi Librum hunc De Profanis & Sacris veterum Ritibus Collectanea, Auctore Ioanne Baptista Casalio Romano, nihilq. in eo deprehendi, quod à Catholica Fide, bonisque moribus abhorreat, immo multa vidi, quæ voluptatem, & vtilitatem Lectori allatura sint. Die 12. Iulij 1644.

Ita iudico Ego Paulus Iosephus Meronus.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

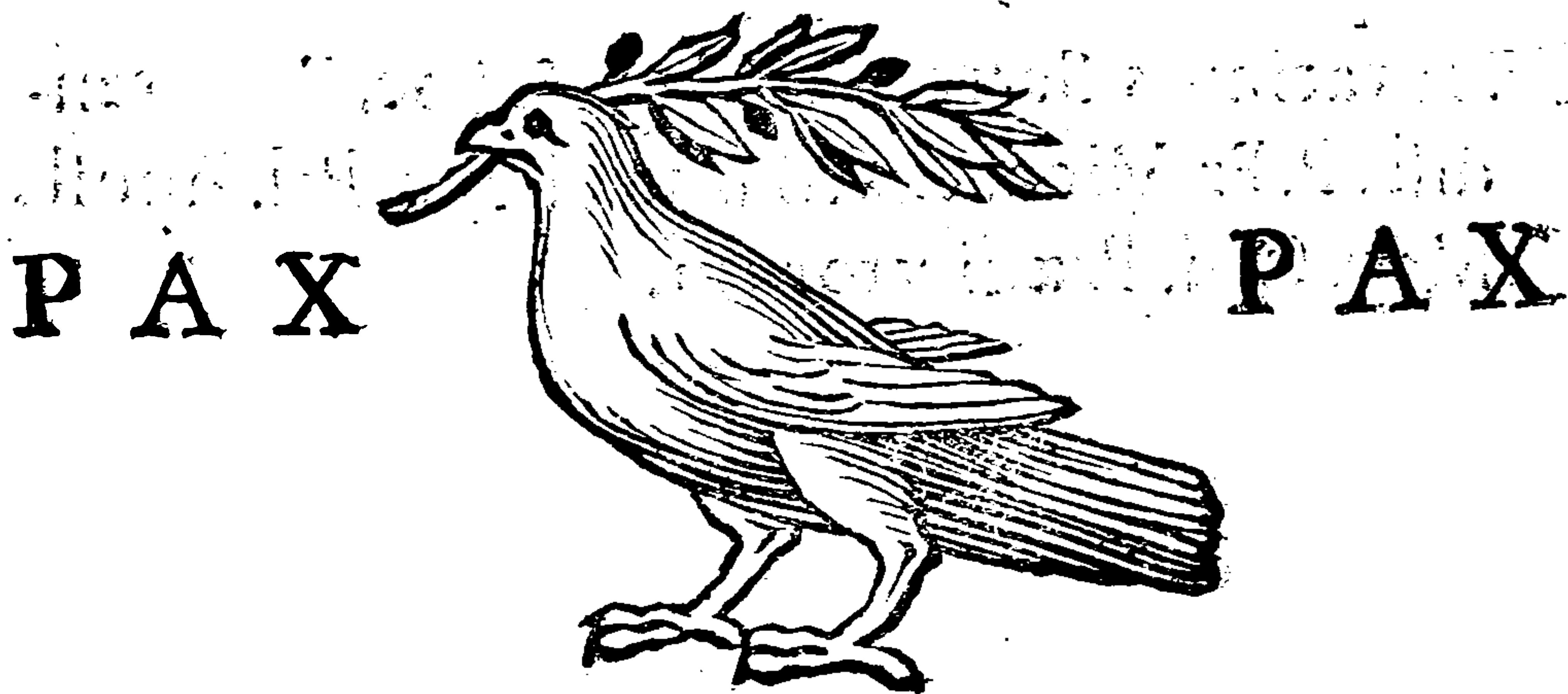
Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Isaias Cap. 19. in princ.

ECce Dominus ascendet super
nubem leuem (*scilicet in uterum*
Virginis) & ingredietur Aegyp-
tum, & commouebuntur simula-
cra Aegypti, & cor Aegypti tabe-
scet in medio eius.

Quæ causa suscepti operis?

Cap. I.

NNO præterito, cum Dominus Paulus Iosephus Meronius eruditissimus in litteris sacris; & prophanis; tum Latinis, Græcis, & Hebraicis, in meo Musæo ad radices Auentini montis, oculos cõieisset in multitudinem Cimeliorum artis, & naturæ, præsertim antiquorum, vt est ingenuè

ille curiosus, & aliquibus non sine voluptate consideratis; Quid tu, inquit, Ioannes Baptista hæc tua Cimeliã venire in conspectum hominum non permittis? Ego tenuitatem mei styli excusare; siue potius accusare, & materiam non omninò conuenientem respondi: etenim Seneca illum otiosum vocat, qui maiorem dierum partem in æruginosis Lamellis consumit; & Hor: ait lib. 2 ser. Sat. 3. *Insanit, veteres Statuas Damascippus emendo.*

At Meronius contrà iubere, de stylo sollicitum me esse non debere: amasse etenim magnos viros. loquutionem solutam, & familiarem, neque aliud requiri, quã vt sit imago quædam sermonis domestici, & quotidiani; fidei iubere se præterea segetem rerum haud displicituram exemplo eorum, qui hæc similia inseruerint; inspecta eruditione, ac etiam delectatione: Nec intellexisse Senecam de ijs Cimelijs, quæ eruditionem pariunt, sed de ijs, quæ delectationem, & ornamentum in se tantummodo habent.

At ego cognito tanti viri iudicio dixi: Tui arbitrij facio, Meroni, An hæc, quæ subnotabo, redigenda sint in libri censum? & statim dedi manus, coacervando hæc mea Cimeliã, ac simul aliqua eruditione illa adnotare: Propalando primum Aegyptiaca; Deinde alia profana,

2 DE VETER. AEGYPT. RITIB.

præsertim Gentilitatis Romanorum: Demum ad nostra A
sacra Christianorum transiturus; Itã tãmen, vt meum
consilium sit, non explanare solum fragmenta, & rudera,
verum & alios reconditos ritus antiquitatis explicare,
prout se offerret occasio.

De Veteribus Aegyptiorum Ritibus.

DE Aegyptiorum Ritibus scripturus. Videamus de
illorum Potentia, De Idololatria, & superstitione
eorundem. De Lingua, Characteribus, Hieroglyphi-
cis, & scientijs. Deinde de pluribus eorundem Dijs,
Ac etiam de aliquibus particularibus hieroglyphicis. B

De Aegyptiorum Monarchia, & Potentia. Cap. I I.

DICTVRVS de Aegyptiorum Monarchia, quæ
ante Persas extitit: præfandum, quod Aegypti
Regio habitata primum fuit post Diluuium, vt ex no-
mine *Mesraim* illi appposito ab vno ex Nepotibus Noë,
vt in cap. 10. Genes. Filio Cham, vnde in psalm. 104. &
105. nominatur Aegyptus terra Chanã, quæ postea
tempore Abraham redacta sub dominio politico fuit; C
& tunc Rex Aegypti nominabatur Pharaon, ex Genes.
cap. 12. quod nomen dignitatis attributum deinde
fuit quibuscunque Regibus Aegypti successoribus, vt
quoque Cæsares, & Augusti nominantur Imperatores
Romani.

Aucta fuit ingenti Populo terra Aegypti propter il-
lius fertilitatem, & foecunditatem ad prolem procrean-
dam, vt refert Plinius lib. 7. cap. 3. Incrementum quo-
que maximè fecit ex concursu exterorum à prædicta
fertilitate allecti, qui singulis quoque mensibus fruges
ferebant, & magno prouentu fructus colligebant, vt ex
Plinio

A Plinio lib. 18. cap. 10. Ac tanta erat in ea Regione fertilitas, vt priscis temporibus cum fames per tres vices vniuersum orbem coarctaret, sola Aegyptus vicinis Populis fruges subministrarit: prima, de qua in Genes. cap. 12. anno ætatis Abraham septuagesimo sexto: Altera vero fames facta est temporibus Isaac, vt in Genes. cap. 26. Tertia, quæ maxima fuit gubernante Ioseph Aegyptum, qui cum horrea frumento antea repleuisset, refertur in Gen. cap. 41. *Omnes Prouincia veniebant in Aegyptum, vt emerent escas, & malum inopiæ temperarent.* Hinc factum, vt Regnum Aegypti ex tunc extolleretur, inquit Diod. lib. 1. Hominum colonias ex vniuerso orbe illuc aduenisse: etenim ex Pomp. Mela de Situ Orbis habemus, extitisse antiquitus in Aegypto Amasi regnante viginti millia Urbium, ex quibus aliquæ tam grandes, vt non aliæ similes, nempe Heliopolis, Memphis, Saijs, Thebæ, & aliæ.

Fuerunt in Aegypto Aurifodinæ, ex quibus circa Aethyopiæ confines tanta auri copia extraheretur, vt vix concipi valeat, refert Diodorus vbi supra.

Præterea ex ingenti pretio frumenti venditi à Iosepho nomine Pharaonis, empta deinde fuere omnia Aegypti prædia, quæ postea prioribus Dominis restituta fuere cum responsione quintæ partis dicto Pharaoni.

C. Coepit deinde Dominium Aegyptiorum in vicinos Populos, ex quibus plurimos ad arma colligebat, vt ex Hieremia recensente exercitum Pharaonis habetur. *Ascendite equos, & exultate in curribus, & procedant fortes Aethiopia, & Lybies, tenentes scutum, & Lydij arripientes, & iacentes sagittas.* qui numerus, vt refert Strabo lib. 17. erat vnus millionis diuersarum Gentium: vnde inquit Deus per Ezechielem cap. 31. *Fili hominis, dic Pharaoni Regi Aegypti, & Populo eius, cui similis factus es in magnitudine? & cap. 32. Leoni gentium assimilatus es, & Draconi, qui est in mari.*

Fuit igitur Osiris Rex, qui prius contra externos dimi-

4 DE VETER. AEGYPT. RITIB.

carè; & creditur hunc eundem fuisse, ac ille Pharaon, qui Ioseph gubernante tempore famis, imperavit in Aegypto; propter quod attribuitur illi inuentio Agricultura à Diodoro in lib. 1. eò quod ministraverit frumentum esurientibus Populis.

A fuit

Rhamfes deinde regnavit in Aegypto, qui inuasit, & superavit Phoenices, occupavit Insulam Cypri, & sub Imperio redegit Mædos, Assyrios, & alios Orientis populos; vnde in Obelisco, quem in honorem illius construxit Rex Sermeneferteus, leguntur hæc verba apud App. Marcellinum lib. 17. *Dominus orbis terrarum Rhamesthes longævus*; & Germanicus Cæsar, cum aduenisset in Urbem Thebas, iussit explanari quasdam eorū notas, refert Tacitus lib. 2. his verbis: *Iussusque è senatoribus Sacerdotum patrium sermonem interpretari, referebat, habitasse quondam septingenta millia etate militari: atque eo cum exercitu Regem Rhamfen, Lybia, Aethiopia, Mædisque, & Persis, & Bactriano, ac Scythia potitum, quasque terras Suri, Armenijque, & contigus Cappadoces colunt, inde Bithynum, hinc Lycium ad mare Imperio tenuisse. Legebantur & indicta gentibus tributa, pontus argenti, & auri, numerus armorum, equorumque, & dona templis ebur, atque odores, quasque copias frumenti, & omnium utensilium, quæq. natio penderet, haut minus magnifica, quam nunc vi Parthorū, aut potentia Romana subentur.*

B

C

Vesores obtinuit postea Aegypti monarchiam, de quo Orosius lib. 1. cap. 14. inquit, *Vesores Rex Aegypti Meridiem, ac Septentrionem, aut miscere bello, aut Regno iungere studens, Scythis bellum indixit.*

Cui Rhamfes successit, quem inquit Orosius vixisse ante Romæ ædificationem quadringentis annis.

Refert Suidas in verbo Thule de alio Aegypti Rege Thulis nominato, eo quod extenderit Imperium vique ad extremam Oceani Insulam nomine Thulis, in præfenti Islandia.

A Smendius, siue Simandius inde fuit, qui vsque ad mare Caspium, seu Baruch redegit ditionem suam, proximus Sesostris antecessor, ex Eusebio in Chronic.

Sesostris in sacro textu Sefac appellatus, omnium aliorum Aegypti Regum potentissimus, duxit exercitū in Soriā, de quo lib. 2. Paralipom. cap. 12. dictum.

Anno quinto Regni Roboam ascendit Sefac Rex Aegypti in Hierusalem (quia peccauerunt Domino) cum mille ducentis curribus, & sexaginta millibus equitum: nec erat numerus vulgi, quod venerat cum eo ex Aegypto Lybices scilicet, & Troglodytæ, & Aethiopes. & idem habetur 3. Regum cap. 14. Hic conquisiuit Soriā, oc-

B cupauit Hierusalem, & templum Salomonis deprædauit, debellans totum Orientem, & Scythiam; transiens in Græciam, vt reuerteretur in Aegyptum, ex Herodot. lib. 1. & Clement. Alexandr. in Protreptico, reliquit in qualibet Regione Trophea incisa his verbis, vt inquit Diodorus lib. 1. *Hanc prouinciam armis subegit Rex Regum, & Dominus Dominantium Sesostris. Demum spolijs, & thesauris onustus triumphauit in Aegypto, de quo Lucanus ait:*

*Venit ad occasum, mundi q. extrema Sesostris,
Et Pharios currus Regum ceruicibus egit.*

C Verum, quia omnia orta occidunt; & Aegyptiorum iniquitas iam completa erat; corruit demum Aegypti Imperium à Cambise filio Cyri occupatum, & dirutum, annis 521. ante Redemptoris nostri ortum, cuius destructionem prophetans Ieremias cap. 43. & 44. inquit, *Veniensque percutiet terram Aegypti: quos in mortem, in mortem: & quos in gladium, in gladium, & succendet ignem in delubris Deorum Aegypti, & comburet ea, & captiuos ducet illos: & conteret statuas domus Solis, quæ sunt in terra Aegypti, & delubra Deorum Aegypti comburet igni. & Ezechiel c. 29. Inter cetera Regna erit humillima, & non eleuabitur ultra super nationes, & imminuã eos, ne imperent gentibus. Et hæc de Aegyptio*

rū potentia, quæ quoniã nulla alia in re hodiè apud nos A
resplendet, quam in Obeliscis; ideo de ijs videamus.

De Obeliscis. Cap. III.

De No-
mine.

OBELISCI sunt lapides asperrimi, in figuram
metæ cuiusdam sensim ad proceritatem consur-
gentes excellam: utque radium imitentur, gracilescen-
tes paulisper, specie quadrata, in verticem producti an-
gustum, innumeras notas hieroglyphicas habent; atque
adiam tum ex orientis sapientiæ initia commonstranda
ex veterum auctoritate adiuuentas, ut refert Ammianus
Marcellinus. Imitabantur in ijs Aegyptij radios Solis, B
quem ipsi adorabant, eidemque etiam illos dicauerunt:
nec non ab iisdem Solis radijs sumptum est nomen O-
beliscus, diminutiuum verbi Obeli, quod Veru, seu Acum
significat, quamuis sint lapides excelsi, ex Herodot. in
Euterp. & Bargæo de Obelisco. Nec forsan in hoc sa-
tis dissimile est nomen Guglie sermone Italico, cum
illud sit forsan desumptum à verbo Gallici idiomatis
Aguglie, quod Acum denotat, quamuis alij credant
hoc verbum Guglia processisse, quia in Basi Vaticani
Obelisci aliàs legebatur à rudioribus IULIVS; at illi
corrupto verbo nominauerunt Guglia, ut refert Merca-
tus de Obeliscis cap. 1.

Materia

Præfatorum Lapidum materia nominatur Granitum
rubeum, nempe ex mixtione versicolori, tendente po-
tissimum in rubeum colorem, nec non tenacissimæ firmi-
tatis: ita ut, nisi difficile, frangi possit: nominatur hic
lapis communiter à Græcis *Pyropæcilos*, ex Plinio lib.
36. cap. 8. quod idem sentit, ac versicolor in rubeum,
quamuis ab alijs *Psaronium*, cum sit ille similis maculis
sturni, ex Plinio lib. 36. cap. 22. Thebaicus, quoque
lapis sic dictus à Thebaide Aegypti prouincia, sicuti
etiam *Syenites* à Siene Ciuitate eiusdem Thebaidis,
apud quam extant adhuc voragines, ex quibus hic lapis
exca-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

volentes Aegyptij annum exprimere, Quartum numerum exprimebant.

*Causa ex
tractio-
nis.*

Quare autem Obelisci ab Aegyptijs fuerint fabrefacti? Dico, cum potissimum Aegyptij in'enderent futura per iudicariam astrologiam præcognoscere; unde & Prophetæ nominabantur ipsorum sacerdotes, ex Cle-
men. Alexan. lib. 1. propterea scalpendo ipsi prognostica in lapidibus magnificentissimis, ea mysteriosis figuris distinguendo, iuxta materiam, de qua tractabant, nempe ad Imperium spectantem, scalpebant ea in Obeliscis Soli dicatis, tanquam Gubernatori, & dispensatori omnium viventium, idemque hoc efficiebant, cum præuiderent qualitatem futurorum temporum circa corporum dispositionem, circa pestiferam contagionem, ut legitur apud Suidam in verbo Ioches, ac etiam confirmatur à Galeno lib. 5. de corpor. medic. & lib. 6. epidem. sic etiam Hieroglyphicæ notæ in basibus sphyn-
gium admonebant futura de Nili inundatione, sicuti de fertilitate, &c. & hæc sunt, quæ intellexit Plinius lib. 36 cap. 9. continere Obeliscos inscriptos rerum naturæ interpretationem. Erigebantur etiam Obelisci in consecrationem alicuius viri Illustris, seu proprii Regis affinis, ut in Obelisco Semniseri; sicut etiam colore Religionis in honorem Solis exprimebant Potestatem Imperij, Victorias consequutas, Magnitudinem tributorum, & cætera, unde gloriam reportarent: Non defuere tamen, qui factum respuentes, & vanam gloriam, dicarunt etiam illos Soli, absque vllis Hieroglyphicis characteribus.

Differebant inter se Obelisci Magnitudine, quod proueniebat ex facultatibus eorundem auctoris Principis, aut Priuati, quod ille esset; seu ex temporum varietate, quod sic seruaretur.

Mitres.

De eorundem Obeliscorum Inuentoribus; refert Plinius lib. 36. cap. 8. *Primus omnium id instituit Mitres, qui in Solis urbe, nempe Heliopoli, regnabat somnio*

A *Joſephio iuſſus, & hoc ipſum inſcriptum eſt in eo*, quamvis ab Eusebio in Chronico nō appelletur Mitres, sed Mēphres, seu Mēphres, cū conſtet de corruptione diuerſorū exēplariorum ex Iosepho lib. 1. contra Appion. Euseb. in Chronic. & alijs. Quod autem scribit Plinius de prædicto somnio, fuit hoc figmentum, ut Obeliscorum inuentio, tanquam quid Diuinum eſſet auctoritatis apud posteros, sicuti plurimis dein Regibus vsque ad extremum Cambysis id fuit exemplar in aliorum ſimilium extruccionem. Ab inuentione autem prædictorum Obeliscorum vsque in præſens tempus tranſierunt circiter 3200. anni ex Mercato cap. 12.

B Post Mitrem, qui Obeliscos inuenit, ut inquit Plinius lib. 36. cap. 8. *Sochis quatuor numero quadragenum octonum cubitorum longitudine. Ramises autem is, quo regnante Ilium captum eſt, quadraginta cubitorum.* & hunc Ramisem fuisse filium, & ſucceſſorem potentiae Sōchis indubitatum apud Iosephum, & alios: Et extruxit hic Ramises alios quinque Obeliscos, ex Plinio dicto cap. 8. & 9. lib. 36. quorum quatuor non amplius quadraginta cubitorum, quintum verò tantæ altitudinis, ut nec à præcedentibus, nec à ſubſequentibus Regibus ſimilis fuerit vnquam erectus: In hoc opere, inquit idem Plinius c. 9. *elaborasse xx. hominum milia;*

*Sochis, &
Ramises.*

C & ipse Rex cum eſſet illum ſubrecturus in Thebis Ciuitate prope Nilum, verereturque, ne machinæ ponderi non ſufficerent, quo maius periculum curæ artificum denunciarer, filium ſuum adalligauit cacumini, ut ſalus eius apud molientes prodeſſet lapidi: Hunc eundem Obeliscum, refert Diodorus lib. 3. fuisse adnumeratum inter ſeptem mundi mirabilia; ac ut refert Conſtantiuſ Magni Conſtāntini filius in inſcriptione, quam poſuit, & adhuc viſitur in baſi prædicti Obelisci, his verbis: *Et quod nulla tulit tellus, nec viderat ætas.* Hic Obeliscus illè eſt, quem ſel. record. Sixtus Quintus Pont. Max. erutum ex ruderibus Circi Maximi erexit ante Lateranenſem

B Basilicam

Basilicam, ut supra illum extolleret salutiferum Crucis A signum, & nostræ Religionis tropheum.

Sesostris

Sesostris Aegypti Rex, qui extitit Regnante Salomone, ut habetur 3. Regum: cap. 11. his verbis: *Voluit autem Salomon interficere Ieroboam, qui surrexit, & aufugit in Aegyptum ad Sefac Regem Aegypti, & fuit in Aegypto usque ad mortem Salomonis.* Fuit siquidem Sefac idem, qui Sesostris, ut ex præcipuis literis, quæ reperiuntur in vtrisque verbis, ut etiã à Diodoro Sesostris, & à Plinio Sefosis, & Sesothis nominatur: Hic Rex Sesostris post ingentes victorias, ut diximus in præcedenti Capitulo De Monarchia Aegyptiorum. reuersus in Aegyptum inter illustria, & mirabilia destinavit, & coepit simul iungere mare Rubrum, & Mediterraneum, ut ex Arist. Meteororum lib. 1. Præterea scribit Diodorus lib. 1. Ab hoc eodem Sesostris duos fuisse extractos Obeliscos, vtrūque altitudinis centum viginti cubitorum, de quibus alterum refert Plinius lib. 36. cap. 9. in fine, fuisse Romam aduectum ab Augusto, & in Cæpo Martio erectum: & ab Urbe Heliopoli ante exportatum voluit Diodorus; nec non idem scribit, fecisse Sesostris in prædictis inscribi ipsius potentiam, cum tot consequitis victorijs superbus deuenisset, quamuis velit Plinius fuisse in illis scriptam Aegyptiorum philosophiam. C

Nuncoreus filius Sesostris, postquam à libidinibus sobrius deuenit, & continens; obtulit plurima dona templis diuersis, & præsertim Heliopoli obtulit Soli duos Obeliscos excellæ magnitudinis, quos extrui fecit absque vlla Hieroglyphicorum characterum sculptura, ut hic Romæ ex ijs duobus alterum in Vaticano videmus à Caio Imperatore Romam aduectum: Quare autem fuerit absque notis hieroglyphicis extractum? Credimus, quoniam scientiæ, ad quæ Hieroglyphica inserviebant, iam fuerant diminutæ. Altitudo prædictorum Obeliscorum Nuncorei, ut refertur, ab Herodoto, Diodoro, & Plinio erat centum cubitorum, quamuis hodie constet

IA non eiusdem esse magnitudinis, quem habemus in Vaticano, sed hunc fuisse diminutum sexdecim cubitis: unde Plinius de hoc ipso inquit, *Ex omnibus vnus fractus est. in molitione.* & hunc forsaa tempore Nuncorei, quando ipse forte illum erigere fecit, non autem tempore Caij, vt ex verbis, quæ subsequitur Plinius, *quem fecerat Sesostridis filius Nuncoreus.*

Annis ducentum post Nuncoreum elapsis, regnavit *Smarres* in Aegypto Smarres, qui ab Euseb. in Chronic. Meres Aethiops nominatur, vixit tempore Manassis. annis 690. ante Christi Natiuitatem, scribit de prædicto Plinius dicto cap. 9. his verbis: *Sunt & alij duo Obelisci, vnus à Smarre positus, alter ab Eraphio sine notis quadragenum octonum cubitorum:* non legitur apud auctores, vbi illum erexerit Smarres, Romam autem ambos aduectos, & in Mausoleo Augusti collocatos, quorum vnus dicti Smarris ille est, qui modo ante Ecclesiã Sanctæ Mariæ Maioris visitur, cum sit absque notis, nec non eiusdem mensuræ cubitorum quadraginta octo.

Regnavit deinde Neftabis, seu Nechao in Aegypto *Neftabis* ante Christi aduentum annis sexcentum & duodecim: Hic circa confinia Babyloniam vicit, & occidit Iosiam Regem Iudæ, reduxitque totam Iudæam tribus mensibus sub ditione sua, & cum peruenisset Hierusalem, priuauit Imperio Ioacham, in quod successerat post mortem Iosiam patris, refert Herodot. in Euterp. & pluries in sacro textu, Regum lib. 4. cap. 23. Paralipom. lib. 2. cap. 35. Esdr. lib. 3. cap. 1. Jerem. cap. 46. Reuersus post victoriam Neftabis in Aegyptum iuxta morem Sesostris, & aliorum extruxit Obeliscos in memoriam Victoriæ. Plinius dicto lib. 36. cap. 9 inquit, *Alexandria statuit vnum octoginta cubitorum Ptolemæus Philadelphus, quem exciderat Neftabis Rex, purum, maiusque opus fuit in deuehendo, statuendoque, quam in excidendo:* erexit dictum Obeliscum Ptolemæus Alexandriae trecentum viginti quinque annis post mortem Neftabis, vt

voluit Mercatus cap. 17.

Aphries.

Aphries, seu Ephrees nepos dicti Nectabis regnavit in Aegypto ante Christum natum annis quingentis nonagintaquaque, & septimo Regni suo anno capta est Hierusalem à Nabucdonosor, qui captivos in Babyloniam duxit Iudæos; ex ijs tamen plurimi in Aegyptum fugerunt, protegente illos Ephree contra Dei præceptum, & propterea minatus est Deus flagella non solum fugitivis, verum & ipsi Regi Ephree, ex Ierem. cap. 44. his verbis: *Ecce ego tradam Pharaonem Ephree Regem Aegypti in manu inimicorum eius, & in manu quarentium animam eius, sicut tradidi Sedeciam Regem Iudæ in manu Nabucdonosor Regis Babylonis inimici sui, & quarentis animam eius.* etenim dictus Ephrees trigesimo Imperii sui anno prodiorie occisus fuit ab Amasi exercitus sui Duce, qui in Imperium successit, ex Herodoto in Euterp. & Diodor. lib. 1. Erexit dictus Ephrees Obeliscum similem alteri Smarris cubitorum quadraginta octo, absque hieroglyphicis notis, & hic vnus ex ijs reputatur, iam in Mausoleo Augusti erectis, vt apud Plin. um dicto cap. 9. à quo per errorem dictus Rex non Ephrees, sed Eraphius nominetur.

*Samni-
ferteus.*

Fuit Samniserteus Rex, qui ab Herodoto in Euterp. Psammenitus; hic filius Amasis, & postremus in Aegypto regnavit; sed cum paulo post obitum Amasis advenit Cambyfes ad destruendam Aegyptum, supponendum ex hoc, nec Obeliscos, nec a'iu. quippiam insigne potuisse perfici per Samneserteum, sed quod viuentem adhuc patre Amase in senectute extrema Samniserteus extruxerit Obeliscum, quem Augustus dein Romam adduxit, & in Circo Maximo collocavit, vt ex Plinio dicto cap. 9. his verbis: *Is autem Obeliscus, quem Diuus Augustus in Circo Magno statuit, excisus est à Rege Samneserteo, quo regnante Pythagoras in Aegypto fuit; centum viginti quinque pedum, & dodrantis, præter basim eiusdem lapidis: is vero, qui est in Campo Martio*

A Martio nouem pedibus minor à Sesostride; inscripti am-
bo rerum natura interpretationem Aegyptiorum opera
philosophia continent. Fuit hic annus quingentesimus
vigésimus primus ante Redemptoris nostri aduentum.
Quamuis desueuissent præcedētibus seculis inscribere
Obeliscos hieroglyphicis notis, vt diximus. Voluit ta-
men hic Rex iterum apponere illas in Obeliscis, quoniã
cum illius pater Amasis nobis esset genere natus, ex
Herodot. in Euterp. sibi persuasit ipse Samniferteus
Rex nobilitatem assumere, demonstrando propriam ori-
ginē à Rhamse celeberrimo Aegypti Rege; & propterea
Obeliscum Soli dicauit nomine dicti Rhamfis, attribu-
B tis illi in consecratione titulis, & prærogatiuis, iisdemq.
hieroglyphicis notis exaratis.

mm Appianus Marcellinus lib. 17. refert partem explica-
tionis hieroglyphicarum notarum in prædicto Obelisco
Samnifertei, & inquit eam trãsumpsisse ex libro Herma-
phionis, qui forsan illam à Sacerdotibus Aegyptijs rece-
perat, seu quod vixerat ille Hermaphio tempore, quo
prædictæ notæ scribebantur; & eandē notarum explica-
tionem, necnon earundem declarationem refert Mer-
cator dicto tractatu de Obeliscis cap. 19. & seq.

Erectis in Aegypto prædictis Obeliscis, vt diximus,
Cambyse Persarum Rex in Aegyptum transiens septi-
Cmo Imperij sui anno, nempe quingentesimo vigésimo-
primo ante Christum natum, totum illud Regnum de-
uastauit, vt sæpius vaticinauerant Ieremias cap. 43. 44.
& 46. Ezechiel cap. 29. 30. & 31. & seq. necnon etiam
Isaias cap. 19. & 20. his verbis: *Tradam Aegyptum in
manu Dominorum crudelium, & Rex fortis dominabi-
tur eorum.* ex cuius euersione diruti sunt Obelisci, quod
demonstratur iam ante prænunciatum à Propheta Iere-
mia cap. 43. *Conteret statuas domus Solis, quæ sunt in
terra Aegypti, & delubra Deorum Aegyptiorum.* Nec
ambigendum, quin statuæ domus Solis essent Obelisci,
qui repræsentabant radios Solis, & erigebantur in loco
eiusdem

*Diruti à
Cambyse
Obelisci.*

eiufdem Templi aperto. Scribit Strabo lib. 17. de hac A
 euersione Obelifcorum Heliopoli in Aegypto patrata
 per Cambysem, quorum duo ab igne fatis combufti Ro-
 mam aduecti fuerunt: eosdem Obelifcos dirutos refert
 vidiffe Thebis Ammianus Marcellinus lib. 17. Plinius
 vero lib. 36. cap. 9. inquit, quod Cambyfes cum Thebas
 expugnaret obftupefactus magnitudine molis à Ramife
 extractæ, iuffit ignem extinguere, ne illa incendio abfu-
 meretur, quamuis nullam vrbs miferationem habuiffet.

Mortuo Cambyfe perfeuerarunt in Aegypto fpatio
 centum nonaginta quinque annorum bella, & feditio-
 nes vfque ad Alexandium Macedonem, qui fubacto
 Dario vltimo Perfaram Rege obtinuit omnia à Dario B
 poffeffa, ficuti & Aegyptum, vbi Alexandriam à pro-
 prio nomine extruxit, trecentum viginti octo annis
 ante Christum natum, quæ pofttea Macedonum fuit Re-
 gia vfque ad Auguftum, qui Aegyptum in ditionem
 Romanorum redegit. Inter Macedones tertius fuit Pto-
 lemeus Philadelphus, qui inter egregios illius animi fen-
 fus, Bibliothecam infignem collegit ex auctoribus om-
 nibus; qui illa ætate poterant inueniri, inter quos, vt &
 facram Scripturam haberet liberaliffimè erga Hebræos
 fe præbuit; quæ tunc primum ab Hebræo in Græcum
 idioma per Septuaginta duos Interpretes fuit traducta;
 duobus feptuaginta annis ante Christi natiuitatem: C
 Idem Ptolemæus pariter erexit dirutos à Cambyfe O-
 belifcos; & illud Regis Nectabis. Alexandriæ in tem-
 plo Arfinois, vxoris fuæ collocavit, Plinius dicto cap. 9.

Romanis autem in Aegyptum ingreffis ex omnibus
 ab illis Regibus geftis, Obelifcos folummodo: sunt
 æmulati; illosque homam (vt inquit Plinius dicto cap.
 9 Sueton in Claudio, & Ammianus lib. 17.) per mare
 aduehendo fupra naues fatis planas, quarum duæ simul
 catenis compactæ ducebant vnumquemque Obelifcum
 per flumina Nili; & Tiberis; in mari vero inferuebant
 aliæ Naues, quæ altiores, & profundiores effent, vt refert

Ammia-

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

translulerunt, quorum unus in Vaticano, alter in Hortis Salustij, duo in Augusti monumento erecti sunt.

Quamuis satis probabile sit, hos duos in Augusti Mausoleo prope Tiberim à Claudio aduectos Romam, ibidēque vnus sit erectus, & ab eodē Claudio alter erectus in Salustij Hortis, refert Mercatus cap. 27. & 28. ac etiam ex prædictis quadraginta duobus Obeliscis, creditur etiam fuisse illos, qui in Circo Floræ, & in Circo Caracallæ fuere, inquit Mercatus cap. 29.

Magnus Constantinus Theodis aduexit Alexandriam Obeliscum, quem Rex Ramises extruxerat, cum decreuisset illum Constantinopoli erigere in Circo, quem ibi extruxerat, sed morte præuentus Constantinus remansit in portu Alexandria dictus Obeliscus, donec Constantius filius sequuta diuisione inter fratres, plurimis elapsis annis, illorumque morte sequuta, ac Tyrannidis debellatis, cum dictus Constantius Romam aduenisset, ibidemque triumphasset, ad augendam sibi gloriam, Alexandria Romam aduexit Obeliscum, quem ibi pater Constantinus reliquerat, & in Circo Maximo eūdem magna pompa collocauit; de cuius erectione maximè dubitarunt artifices, vt refert Ammianus Marcell. lib. 17. Theodosius Imperator deinde in Circum Constantinopolis ex Aegypto alium Obeliscum aduexit, ibidemque reposuit, sicut Magnus Constantinus iam destinauerat, vt refert Mercatus cap. 34.

*A Gothis
secundo
confracti*

Erectis Romæ Obeliscis, vt vidimus, iterum illi diruti fuere, & hæc non casu seu fortuito incendio, vel terrarum motu, sed data opera. Credidere aliqui hoc à Summis Pontificibus Christianis zelo Religionis peractum, qui destruentes Circos cum omnibus suis ornamentis, euerterint etiam Obeliscos, sicuti à Sanctis Patribus reprehenduntur spectacula Circesia, & Equestris, quæ in Circo repræsentabantur, vt ex Sancto Cipriano, & Tertull. in lib. de Spectaculis, & Prudentius,

vt

- A** ut penitus tales ludi tollerentur, hortatur Honorium, *Tu mores miserorum hominum prohibeto litari.* quod exequutus est Honorius, quamvis Arcadius & Honorius permiserint solum, quæ in Circo & Theatris agebantur, *Ne nimia tristitia in Populo generaretur.* affirmat Theodoretus cap. 26. lib. 5. Deinde in Concilio Constantinopolitano generali anno 681. Can. 66: omnia spectaculorum genera diebus festis fuerunt prohibita. Demum Romæ propter eiusdem Urbis vastationem & desolationem penitus remanserunt abolita spectacula: etenim spatio annorum quinquaginta septem Roma Orbis dominatrix ter violenter capta,
- B** & direpta fuit à Barbaris; Primum à Gensericò Rege Gothorum, anno Christi 412. Secundò Valentiniano mortuo anno 456. capta iterum, & crudelius direpta à Rege Vandalorum, qui secum adduxerunt in Africam Eudoxiam Imperatricem Valentiniani viduam, vna cum immenso populo captiuo: & duodecim elapsis annis. Tertio, direpta à Ricimero Sueuo, qui Valentiniani duxerat aliàs exercitum; Respirauit nihilominus deinde Roma sub Theodorico Gotho, à quo etiam restaurata fuere spectacula, & alia insigniora ædificia, vt Cassiodor. lib. 3. in epist. ad Faustum Præpositum.
- C** At verò postquam Iustinianus Imperator dein Urbem à Gothorum dominio recuperauit, à Totila eorundem Gothorum Rege, quartò crudeliter bis capta, & penitus desolata remansit anno 547. vt omnibus habitatoribus vacua remāserit, refert id Procopius lib. 3. de Bello Gothorum, & de hac eadem desolatione Leonardus Aretinus sic scribit. *Itaque iusurgens Totila mirabili crudelitate mœnia Romæ pluribus in locis ad solum euertit: fuit autem illa, quæ euersa est tertia pars totius ambitus murorum; Capitolium; deinde incendit; circa Forum, & Suburram, & viam Sacram omnia conflagrarunt: Fu-*
- C ma;

mabat. Quirinalis, Mons Auentinus flammam incen- **A**
dij euomebat: Fragor ruentium domorum ubique audie-
batur. Ex tunc de spectaculis, seu alijs Pompis Urbis
 non amplius penitus actum: siquidem anno 589. eandē
 etiam Longobardi oblederunt, quamuis tunc non fue-
 rit capta: fuit. nihilominus deinde bis à Saracenis, dire-
 pta, nempe anno 829. item anno 845. & sic varijs se-
 ditionibus depressa remansit vsque ad Caroli Magni
 Imperatoris aduentum.

Hinc clarè constat Gothos, & Barbaras alias natio-
 nes in tam longa Urbis vastatione, ipsas, non autē
 Summos Pontifices, deuastasse Obeliscos in Circis in-
 clusos. Præterea nec omnes Obelisci: erant intra **B.**
 Circo, sed ex ijs plerique in Campo Martio, in Mausoleo
 Augusti, & Hortis Salustij, ac in alijs Urbis partibus
 reperiabantur erecti; & ille Vaticanus Obeliscus, quem
 ex omnibus vnicum adhuc integrum videmus; ante alios
 omnes à Pontificibus fuisse contractus, quando hoc illi
 legissent, vt tollerentur spectacula; cum hic in
 Circo Vaticano esset erectus.

*A Sixto
 V. P. M.
 erecti se-
 cundo.*

Postdictam Obeliscorum à Gothis deuastationem
 plurimi ex Summis Romanis Pontificibus sibi in ani-
 mum induxere velle prædictos Obeliscos erigere; nem-
 pe Nicolaus Quintus, Paulus Secundus, Iulius Secun- **C.**
 dus, Paulus Tertius, & Gregorius XII. sed vel morte
 præuenti, seu bellis, aut alijs detenti impedimentis, vt
 refert Mercatus cap 35. supersederunt, donèc fel. re-
 cordat. Sixtus Quintus anno 1585. Pontificatus primo,
 ardenti veræ Religionis zelo, quos bis Aegyptij, & pri-
 sci Romani falsi eorū Djs. ante dicauerant; & propte-
 rea iusto Dei iudicio à Persis sub Cambyse in Aegypto,
 & à Gothis sub Torila hic Romæ fuerant prostrati, hos
 eosdem dictus Summus Pontifex vero Deo ante infi-
 gniora Urbis templa iussit erigi, vt supra illos salu-
 tiferum Crucis signum, tamquam prostratæ Idololatriæ

A trophæum, exolleretur, sicuti iam pridem Isaias vaticinatus fuerat. *Eleuabitur signum in Gentibus.*

Destinavit Summus Pontifex Architectum Dominicum Fontanam, qui ministerio septingentarum operarum usus artificio Camilli Agrippæ cum machinis ab equis deductis mirabili inuentione mathematica priscis temporibus ignota, erexit Obeliscum Vaticanum, quamuis apud Plinium legamus ad erectionem Obelisci Regis Ramisis, hodie in Laterano, viginti hominum milia elaborasse.

Erecti Obelisci fuerunt quoque exorcismis expurgati, nec non ab Episcopo solemnè pompa, & hominum concursu Sanctissimæ Cruci consecrati, ac demum supra illos Crux elata.

Et hæc de Aegyptiorum potentia, & maximè in Obeliscis dicta sufficiant, quibus consequens est videre de eorundem Idololatria, & superstitionibus.

De Origine Idololatriæ Aegyptiacæ. Cap. IIII.

CLACTANTIVS Firmianus Institut. diuinarum lib. 2. De orig. erroris cap. 14. refert Deum post perditum Diluuium humanum genus, elegisse ad multitudinem reparandam Noëm, qui corruptis omnibus, singulare iustitiæ supererat exemplum. Ille egressus ex Arca, terram studiosè coluit, atque vineam sua manu seuit, vnde arguuntur, qui authorem Vini Liberum putant. Ille enim non modo Liberum, sed & Saturnum multis antecessit ætatibus, qua ex vinea cum primum fructum coepisset, bibit usque ad ebrietatem, iacuitque nudus. Quod cum vidisset vnus ex filijs, cui nomen Cham, non texit patris nuditatem, sed egressus etiam

fratribus indicavit: At illi sumpto pallio intrauerunt **A**
 auersis vultibus, patremque texerunt. Quæ cum facta
 recognouisset pater, expulit filium; At ille profugus
 in Arabiam iuit, ibiq. consedit, eaq. Gens à nomine suo
 Chanaam dicta est, & posteri eius Chananei: Qui
 primi Deum ignorarunt, quorum princeps, & condi-
 tor cultum Dei à patre non accepit, maledictus ab eo, &
 ignorantiam diuinitatis posteris reliquit. Deinde Men-
 ster filius Cham, & alij ab eo propagati: primi, qui Ae-
 gyptum occuparunt, cælestia suspicere, atque adorare coe-
 perunt; & quia neque domicilijs tegebantur propter
 aeris qualitatem cursus syderum, & defectus notauerunt,
 factumq. est, vt dum ea sæpè curiosius intuerentur, adora- **B**
 uerint. Postea portentificas Animalium figuras, quas
 colerent, commentifunt, quibusdam prodigijs inducti.
 S. Ioannes Damascenus de Hæresibus inquit, quod
 Seruch Idololatram primus inuenit. Cum enim om-
 nes ritum, quem tum probauerant, superstitione qua-
 dam ad humaniorem cultum deducere communi con-
 sensu constituissent: mos simulacrorum hominum ge-
 neri ponendorum ortum habuit.

Deinde erexere simulacra hominibus quoque cele-
 brionibus, vel potentioribus propter beneficia, ob adu-
 lationem, & alias causas, prout infra in secunda parte
 dicemus. **C**

Habere Aegyptij inter ipsorum Deorum monstra,
 in veneratione cælestia signa, sed potissimum Solem,
 quem Osiridem appellarunt, & Lunam Isidem. Hinc
 Theodoretus sermon. 3. de Dijs & Angelis inquit, *At-
 que vt testis est Siculo Diodorus, omnium mortalium
 primi Aegyptij Solem, Lunamque Deorum nomine appel-
 lantes Solem quidem Osirim, Lunam verò Isim esse di-
 xerunt: hinc Ieremias cap. 43. & sequenti, ait: Et contem-
 ret statuas domus Solis, quæ sunt in Aegypto. & iterum:
 Sacrificemus Regine Cæli, & libemus ei libamina.* hinc
 Suetonius.

A Suetonius in triumpho, quem Augustus de Antonio, & Cleopatra Romæ habuit, præcedere fecit imaginem Solis, & Lunæ. Et de prædictis Aegyptijs conqueritur propterea Apost. ad Romanos cap. 1. dicens: *Et mutauerunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinē imaginis corruptibilis hominis, & volucrum, & quadrupedum, & serpentum: propter quod tradidit illos Deus in desideria cordis eorum.*

De Aegyptiorum superstitione. Cap. V.

B.

AD antiquissima Aegyptiorum rudera, ac temporis iniuria semisepultas monumentorum parietinas, pauci ex Antiquarijs aspirare, quod ego sciam, sunt ausi: nunc ex magna satis mense, colligam spicilegium aliquod huiusmodi figurarum, quarum penes me aliquas detineo: Nihil enim ita absolum infingendis vsquam fuit, quod non æquarent, vel etiam exluperent monstrosæ Imagines Aegypti, quibus ex antiquitate pepercit tempus edax rerum, etenim ut inquit Arist. lib. 12. Metaph. cap. 4. in fine. *De Dijs & vniuersa natura, multa ad persuasionem multitudinis, & legum opportunitatem fuisse inuenta: nam præter substantias, quas Deos arbitrabantur, inueuerunt etiam formas hominum, & aliorum animalium, & similibus, ut ea venerentur.* Colebant enim Bestias ferè omnes, quas portentorum mater Aegyptus alebat, in ijs & serpentes, & dracunculos. Hæc enim sacra (ut ipsi dicebant) animalia eo studio venerabantur, ut cum admiratione diceret Cicero 1. de natura Deorum: *Firmiores apud Aegyptios opiniones esse de bestijs quibusdam, quàm apud Romanos de sanctissimis Templis, & simulacris Deorū;* cui cõsonat illud Iuven. sat. 15.

Quis

Quis nescit Volusi Eithynice, qualia demens A
Aegyptus portenta colat? & paulò post,
Oppida tota Canem venerantur, nemo Dianam.
 Ita prorsus, ut si quis Canem, Accipitrem, Felem, Ibim,
 Crocodilum, & alia huiusmodi violasset, capite plecte-
 rerut: cuius præcipuum extat testimonium Moysis E-
 xod. cap. 8. in Aegypto sacrificare detrectantis: *Quod*
si (inquit) mactauerimus ea, quæ colunt Aegyptij coram
eis, lapidibus nos obruent: & hoc fundamento Iosephus
 cõtra Appionem ratiocinatur: *Orbem terrarum, si Aegy-*
ptiorum sacra suscepisset, breui bestiarum plenum, ina-
nem hominum futurum: horum tamen cultus non solũ B
 totam Aegyptum, Regionesque finitimas, verum vni-
 uersum ferè orbem incredibili superstitione peruaserat:
 & dum huiusmodi deliria Arnobius exagitaret, hæc scri-
 psit lib. 5. aduersus Gentes: *Si contemptor aliquis Nũ-*
minum, & sacrilegi pectoris immanitate furiosus, inten-
disset animum maledicere Dijs vestris, auderet in eos,
quicquam grauius dicere? Hinc Lactanius lib. 2. cap. 2.
Vos alta s mentes, & ad Patrem suum cum corporibus suis
erectas ad inferiora deprimitis, tanquam vos pœniteat, nõ
Quadrupedes esse natos.

Aegyptiaca superstitio, licet per orbem fere vniuersũ
 diffusa, exagitata tamen, & sapientum contumelijs vexa-
 ta fuit: Romæ Anno siquidem Urbis DCXCVI. Pisone C
 & Gabinio Coss. ex Vrbe huiusmodi sacra eiecta sunt,
 ut narrat Arnobius lib. 2. aduersus Gentes, & Tertullia-
 nus in Apolog. cap. 6. Anno, 700. Fana Isidis & Sera-
 pidis ex S. C. solo æquata: & M. Agrippa Aedilis anno
 732. extra Pomerium receptas imagines eliminavit, ve-
 tuitq. in Vrbe, & suburbano intra 500 passus consiste-
 re, ex Dione lib. 40. 42. 47. & 54. Expulit postremo
 Senatus Tiberio imperante, Tacitus lib. primo Ex inde
 tamen, tanquam ruptis õbicibus in Urbem, superstitionis
 num asylum, nefaria hæc sacra agmine facto irupèrunt
 adeo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

utiq; Idololatrias redarguebat, ubi ait: Qui cognoscentes A Deum non sicut Deum glorificauerunt, aut gratias egerunt, sed euauerunt in cogitationibus suis, & obscuratum est insipiens cor eorum: dicentes enim se esse sapientes stulti facti sunt, & immutauerunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem corruptibilis hominis, & uoluerunt, & quadrupedum & serpentium: Talia quippe nouimus fuisse simulacra Aegyptiorum, ubi instituta esse Idololatria perhibetur: talem scilicet fingentes Deum, qualis non est Deus, & non sicut eum cognouerunt, tradentes hominibus. Et paulò post, de illis dicit. Qui immutauerunt veritatem Dei in mendacium, & coluerunt, & seruerunt Creaturam potius, quam Creatori: quod ergo immutauerunt in mendacium suum, culpatur, detestatur, evertitur, quod autem uerum in Doctrina; quamuis multis falsitatibus permixta, confusaq. seruarunt; approbat, tenet, & affirmat. Simile etiam habemus ex Origene in Exod. c. 17. homil. 11. ubi: Vnde & nos si fortè aliquando inuenimus aliquid sapienter à Gentilibus dictum, non continuo cum auctoris nomine spernere debemus & dicta, nec pro eo quod legem à Deo datam tenemus, conuenit nos iurare superbia, & spernere uerba Prudentium, sed sicut Apostolus dicit. Omnia probantes, quod bonum est tenentes.

Sed quamquam gloriaretur, & triumpharet Diabolus de prædicta Idololatria, & infidelitate, ut Dauid sapienter cecinerit in psalmo 28. sicut oues in inferno positi sunt, mors depascet eos; nihilominus benignitas Saluatoris nostri assumpta humana carne, primo itinere uoluit in Aegyptum se transfèrre ad euellendam, & extirpandam radicem, & sementem Idololatriæ, quam inimicus Diabolus ibidem seminauerat; Ut iam pridem Spiritus sancti lumine uaticinatus fuerat Propheta Isaias cap. 19. Ecce Dominus ascendet super nubem leuem (scilicet in uenterum Virginis) & ingredietur Aegyptum, & commouebuntur simulacra Aegypti, & cor Aegypti tabescet in medio

A medio eius: quæ prophetia ex Rabano in cap. 24. Eccl. fuit adimpleta, ex quo Ioseph admonitus ab Angelo fugit in Aegyptum cum Pueru Iesu, & sanctissima Matre eius; & Origenes in diuers. Homilia 3. declarans dicta Angelica verba, ait: *Fuge in Aegyptum, propterea, ut destruantur manufacta eorum, & confringantur, & pereant Idola ipsorum; propterea, ut Dæmones turbentur, & Regum fabricæ in Idolis destruantur, ut fiat in Aduentu Domini fugitiuorum seruorum, atque malorum interitus.* Et hoc iter, ita peculiare, propriumque fuit in Aegyptum, ut ad alias Barbaras nationes non transferit, ex Diuo Anastasio Sinaita in Exameron. lib 8. ibi: *Pri-
ma omnium Regionum Gentium terra Nilu vidit Deum in carne apud se venientem; & nulla Regio Barbarorum alienigenarum in mundo Christi faciem vidit in carne, nisi sola Aegyptus.*

Interitus Idololatriæ in Aegypto non solum per Isaiam fuit prænunciatus, verum quod mirabilius est per Hermetem, seu Mercurium Trismegistum Asclepij cap. 9. ibi: *Futurum tempus est, cum appareat Aegyptios incassum pia mente Diuinati sedulam Religionem seruasse, & omnis eorum sancta veneratio in irritum cæsura frustrabitur.* Deinde in eodem capitulo prædicit tempus, quo Christiana Religio cuncta fallacia figmenta
C subuertet.

Quod autem, ut mirum, est aduertendum, quod homo ita sapiens, qui apertè cognouit ridiculas superstitiones Aegyptiacas, doleat tamen de earumdem subuersione, quod magno iure S. Augustinus reprehendit de Ciuitate lib. 8. cap. 23. ibi: *Hæc vana, deceptoriam, pernitijsa, sacrilega Hermes Aegyptius, quia tempus quo auferretur, venturum sciebat, dolebat, sed tam impudenter dolebat, quam imprudenter sciebat: Non enim hoc ei reuelauerat Spiritus sanctus sicut Prophetis sanctis, qui hæc præidentes, cum exultatione dicebant: si facies hæc*

mo Deos, & ecce ipsi non sunt. Dij; & in alio loco: Erit A in die illo, dicit Dominus: Exterminabo nomina simulacrorum d terra, & non erit eorum memoria.

Lætabantur autem Sancti aduenisse Christum, quem venturum prædixerant, qualis Simeon, qualis Anna, qualis Elisabet, quæ etiam conceptum in vtero agnouit, qualis Petrus reuelante Patre dicens: *Tu es Christus Filius Dei viui*; & propterea huic Aegypto maligni spiritus tremētes indicauerunt futura tempora perditionis suæ, qui præfenti in carne Domino dixerunt Matth 8. *Quid venisti ante tempus perdere nos?* siue quod tardius venturum opinabantur, siue quod ante tempus Iudicij, quo æterna damnatione puniendi sunt B. cum omnibus etiam hominibus, qui eorum societate detinentur.

Prædicta Idola Aegypti (quamuis Christo in carne) non omnia penitus defecerunt, dein tamen à Christianis Imperatoribus, & à Theodosio primo potentissimum templum Serapidis Alexandria in Aegypto toto orbe terrarum celeberrimum, & notissimum cum alijs Gentium templis subuersum fuit occasione turbarum à Gentilibus in Christianos motarum ob detecta secreta quædam nefanda eorundem Gentiliū mysteria, vt refert Rufinus lib. 26. cap. 22.

Prædixerat illam, & aliorum templorum demolitio. C. nem non solum Bessarion Abbas, sed ab Antonio quoque Ethnico philosopho, & Mago prænunciatam fuisse, auctor est Eunapius Sardinianus in vita Philos. in Aedesio: inde Gentiles cum in templi iactura erubescerent; & quod Christiani illa pronunciaissent; eorū tamē rursus prædicare potentiam cœperunt, refert Baronius anno 389. & ibi Spondanus n. 14. & 15. vbi etiam fit mentio de flagitiosis mysterijs, ac fraudibus ab illis peragi solitis vnde Gentiles plurimos, huiusmodi sceleribus deprehēsis, fidem Christianam amplexos esse per cunctas Aegypti.

Apti Vrbes, & alia loca: & ibidem etiam Baronius, & Spondanus num. 17. inquit, quod Theodosius, ut ea, quæ aduersus delubra Gentilium fieri præceperat, ne auaritiæ potius quam pietati adscriberentur, Deorum imagines iussit (ut inquit Socrates) ad pauperes subleuandos impendi.

Successu deinde temporum Sole iustitiæ iam mundo exorto per sanctos Apostolos, eorumque successores Aegypto ad veram Christi fidem adducta: multi ex Aegyptijs amore Euangelicæ perfectionis instigati, se contulerunt ad loca strepitu semota cælestium contemplationi maximè apta, cuiusmodi Thebaidos solitudo erat, & monasticæ vitæ sectatores ea loca elegerunt, ut in quibus tantæ superstitionis monumenta intuebantur, quæque Dæmonum furijs infesta erant, sanctis Christianæ vitæ disciplinis initiata, in Spiritus sancti habitaculum mutarentur, refert Bāronius dicto anno 389. vbi Spondanus num. 15.

Hæc inquam eadem ipsa loca fuere, in quibus ex crudeli illa, atque formidanda Diocletiani Imperatoris persecutione, dicti Augusti decimonono, Marcellini Papæ septimo salutis nostræ 302. teste Cardinali Baronio, ad viginti millia Christianorum crudelitate inaudita, innumeris alijs in exiliū amandatis, vitam glorioso fine terminarunt, ut in chronico Alexandrino ca. 2. fol. 19. & sequen. Quinimo Ignatius Patriarcha, ex prædicta persecutione coepta anno 19. Diocletiani propter eiusdem edictum martyrio coronata fuisse fidelium Terræ Coeptæ centum quadraginta quatuor millia, septingenta autem in exilium amandata. Ut etiam refertur in dicto Prodromo cap. 2. fol. 24. & seq.

De Propagatione Idololatriæ Aegyptiorum. Cap. VI.

AEGYPTII expeditiones fecere in Persiam, in Indiam, & vsque ad extremos terminos Sinarum, vt latè refert P. Athanasius Kircherius in Prodomo cap. 4. etenim, cum ipsi Aegyptij habuerint commodissimos maris Erythrei portus; ex Erythreo vero mari in Aethiopiam, Persidem, & reliquam denique Indiam nõ incommodus tractus fuerit; frequentissimè nullo non tempore vltro citroque commearunt, testatur id celeberrima illa Salomonis ex Afiõngaber maris Rubri portu in Regionem Ophir facta maritima expeditio: Ophir vocem Aegyptiacam esse, qua veteres Aegyptij eam Indiam appellabant, quæ continet Malabar, Zeilanum, Auream Chersonesum, Samatram, Malucas, lauas, aliasve vicinas Insulas auriferas, in quas Rex Hiran classem Salomonis statutis temporibus expediuerat; id quod non aurum tantum; sed & gemmæ, lapides, & ligna pretiosa, Pauones, Simiæ, quæ ex dictis Regionibus, rebus huiusmodi refertis, afferi solebant, testatum faciunt.

Huius Regis Hiran vestigia frequentius postmodum Aegyptios sequutos, huiusmodi plagas adijisse, verisimile est; certe Persarum Magos, Indorum Brachmanas, vti & coeteros Asiæ sapientes omnem philosophandi rationem, omnes circa Deorum cultum, & ritus, & cæremõnias ab Aegyptiis, non aliter quam hoc reciproco commercio accepisse; præter quam quod clarè in vita Apollonii docet Philostriatus; certè dictarum Gentium & mores, & consuetudines id luculenter indicant; cum in hodiernum diem in India, China, Iapone, Tartaria, quin etiam in ipsa America Solis, Lunæ, Siderum, Terræ, animalium omnis generis cultum, non secus; ac in Aegy-
pto

Ap̄to ab innumerabili tempore vigere intueamur. Osiridis, & Isis statuas, Aphides quoque, Anubes, Canopos, & similia Aegyptiorum monstra ibi passim coli reperias; Pyramides mysticas, & magnificentissima templa Geniis ad Aegyptiorum normam erecta; vno verbo Aegyptiacam rerum faciem vbique reperies.

Et de his satis, quibus consequens aliquid solummodo de eorum funeribus breuissimè degustare.

De Aegyptiorum Funeribus. Cap. VII.

B Non est omninò a nostro instituto alienum aliquid breuiter recensere de Aegyptiorum funeribus, cum sæpius viderimus eorundem Cadauera adhuc ad præsens seruata, (quæ Mumia nominantur) & præsertim hic Romæ in Domo Nobilissimi Domini Petri de Valle, quæ ille met ex illis regionibus huc aduexit.

Aegyptij mortuo. eorum Rege dilaniabant vestes, flentes, & clausis templis, ac Prætorio septuaginta diebus deturpantes faciem limo, nullum ostendebant lætitiæ signum; Et bis in die multitudo Virorum, ac Mulierum circumibat Ciuitatem, renouando fletum, ac

C Regis virtutes canendo.

Abstinebant omninò ab esu ciborum, qui essent conditi, a vino, & ab omni apparatu mensę sumptuosæ, sicuti à Balneis, Vnguentis, ab Accubitu in lectis, ab actu venereo, sed sicuti cuique proprius filius fuisset mortuus, per totidem dies flebant.

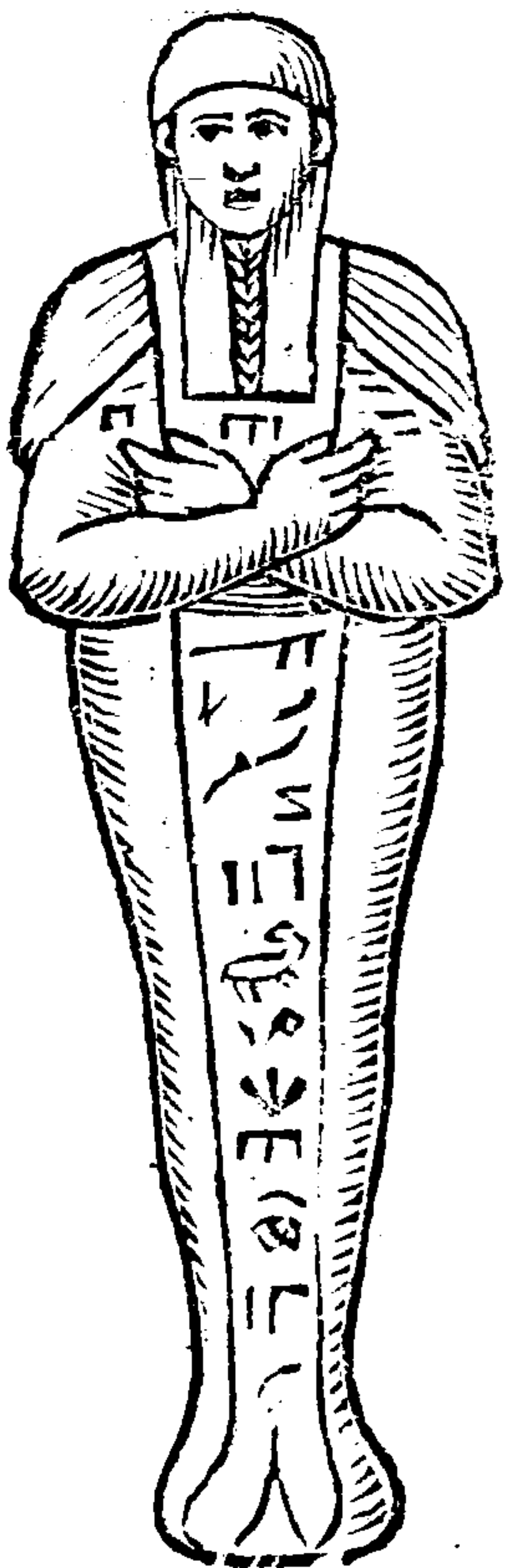
Refert Diodorus Siculus lib. 2. Histor. idem ferè seruatum fuisse in morte coniunctorum Consanguineorum, & affinium.

Posito igitur supra feretrum Cadauere ante Sepulcrum, referebant adstantibus Sacerdotibus, & Populo
omnia

omnia ipsius Defuncti gesta; quod si turpia viuens ille A
gessisset, Sepulchri honore priuabatur.

Efferebant deinde Cadauer ad domum artificis, qui
ex ligno Formas Cadaueris elaborabat extrinsecus de-
pictas, & postquam ex illis vna pretio empti fuerat;
Primum ferro adunco extrahebant cerebrum ex nari-
bus cadaueris, repleto odoribus loco cerebri vacuo;
acutissimo postea Aethiopico lapide incidebant illius la-
tera, & ex corpore omnia viscera extrahebant, lauantes,
& abstergentes diligenter ipsum cadauer vino Phoeni-
cio, replentes illud contusis odoribus, nempe Myrrha,
Casia, & similibus præter Thus. Et ita apertum illud
claudebant traiecto acu.

Deinde septuaginta diebus illud sale seruabant. Ac B
postea fasciis bisinis illud inuoluebant & Gummi oleo
vngebat. Coniunctiores illud includebant intus Formam
illam iam emptam, ibique custodiebatur; vt intra Py-
ramides recondideretur, quæ oculis adhuc præstò sunt ex-

tra Cayri Urbem, ex Herodoto, quod
illæ pro sepulchris inseruient, quamuis
Nazianzenus, & alii velint, Iosephum
Patriarcham illas fabricari fecisse in hor-
reorum vsum, quoniam apud ipsos Vox
πυρὸν, frumentum denotat.

Hæc, & similia refert Thomas Por-
chachus in suis antiquis funeribus Ta-
bula Decima, Vndecima, & alibi.

Retineo quoque apud me Icunculas,
quæ passim è thorace conditorum cada-
uerum ad nos adducuntur: & quidem
hæc imago Infantis pueri inuoluta ni-
mirum fasciis, & compositis pedibus,
quo statu Deorum simulacra apud Aeg-
yptios fingi testatur Heliodorus lib. 3.
Aethiopicarum; & refert de us quoque

Pignorus

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De Affinitate linguę Coptę siue
Aegyptiacę cum non nullis
aliarum Nationum.
Cap. VIII.

AEGYPTVS vetustissimis sæculis, vt refert Herodo-
tus lib. 3. fuit celeberrima Aethiopum Colonia;
Aegyptios enim vniuersorum mortalium primos extitisse,
ac manifestas huius rei demonstrationes esse, multi
perhibēt: nā indigenas fuisse nō aduenas; ideoq. meritò **B**
Autochthonas nominatos; quod omniū cōsensu probatur:
magnum tamen fuit inter eos populos de sapientia, ac
eruditione certamen. Amasis Rex Aegyptiorū per litte-
ras ex Plutarcho in Conuiuio, seu sympos. imperavit Re-
gi Aethiopum; vt pronunciaret, quid nam antiquissimum
sit, quid maximum, sapientissimum, pulcherrimum, cō-
munissimum, vtilissimum, nocentissimum, potentissimū,
facillimum? Respondit Aethiops antiquissimum Tem-
pus; maximum mundus; sapientissimum veritas; pulcher-
rimum Lux; communissimum mors; vtilissimum De-
us; nocentissimum Diabolus; potentissimum fortuna; **C**
facillimum suaue. Quas solutiones Amasis partim ac-
cepit, partim reiecit: Hinc Aegyptios polluisse litteras,
illarumque notis vsos fuisse adaperienda animi arcana,
clarè videmus.

*Hi vero litteris bifarijs (vt idem Herod. inquit lib. 2.)
vtuntur, quarū vnas sacras vocant, populares alteras.
Hiera dicebatur pars illa, quæ sacra significabat, Dimo-
tica vero, quæ popularia docebat. Plato in Philoebo tri-
buit Theuto, siue Taauto litterarum; Aegyptiorum in-
ventionem. At Diodorus lib. 1. Mercurio acceptam
refert. Mercatus autem cap. 11. de Obeliscis Urbis, &
alii*

A alii interpretantur eundem esse Theutum vel Taatum & Mercurium cum Mercurio illo Trimegisto rei maximo, Aegyptiorū celeberrimo. Ithales dicit fuisse Hercule Aegyptium, qui litteras suis demonstrauit: Anticles allerit Aegyptios à Memnone litteras didicisse: alii vero referūt Isidē Regīnam eorum litterarum inuentricē fuisse. Immo ipsi litteras alius conscripserunt; Hercules enim Aegyptius Phrygibus litteras dedit, ex Pansa in Bibliotheca Vaticana.

Porro autem litteræ Aegyptiacæ similes sunt in numero, connexionē, & pronunciandi modo litteris Hebræorum, Caldæorum, & Arabum, & hōrum quoq. Populorum scriptioni non dissimiles, qui in exarandis litteris à manu dextera in sinistram defleunt; interq. Aegyptios & Hebræos (litterarum ergo) magnum commercium habitum fuisse commemorant.

Abraham in Vrbe Heliopoli cum Sacerdotibus Aegyptiis vixit, illosque Astrologiā docuit; & è conuerso Moyles (pro vt habemus in Act. Apost. cap. 7.) eruditus est omni sapientia Aegyptiorum.

Ipsi etiam Græci rerum Aegyptiarum amantissimi, eorum disciplinis excultifuerunt, vt Plato in Epinomide testatur. Pythagoras Heliopolitam habuit præceptorem, & Solon in eadem Vrbe Heliopoli, Sai, & Sebennitō diuersos audiuit Aegyptiorū Sacerdotes; vt benè Causinus colligit in principio sui operis selectorū Symbolorum; Verum dum Coptam linguam Græcæ similem existimo, hæc non ita plana proferam, nisi vocabula respiciamus; cum in nominum, verborumq. constructionibus Coptica Græcam linguam villo pacto sibi non vendicet. Quamuis P. Kircherius in suo Prodromo cap. 7. dicat verisimile esse linguam Aegyptiacam in Græcia nouam Coloniam instituisse, quæ, b. eui ingentia incrementa fecerit; aded vt nec Græcis Aegyptiacam, nec Aegyptiis Græcam adsciscere esset diffi-

le, quod & Trismegisti libros plerosq. stylo Græco con-
 A
 scriptos insinuare videmus, sicuti quoq. certum est, & lin-
 guam Græcā apud Aegyptios in usu fuisse; ut tēstan-
 tur complurium Philosophorum in Aegyptum susceptæ
 expeditiones, continuumq. litterarum vtrinq. com-
 mercium, quod factum non esset, nisi communi aliqua
 lingua, sicuti Europæi Latina, usi fuissent: Cōfirmant id
 quoq. variæ Cipporum & Columnarum Græcā linguā
 ab antiquis Regibus factæ inscriptiones; de quibus Dio-
 dorus Siculus lib. 1. cap. 2. ad Basil.

De Varietate Characterum apud Aegyptios.

Cap. X.

V E R V M apud Aegyptios triplē litterarum, seu
 characterum genus fuisse vsitatum nouimus. De
 quibus Clemens Alexandrinus lib. 5. Stromatum, vi-
 delicet *Qui ab Aegyptijs instituuntur, primum quidem
 Aegyptiarum litterarum viam, & rationem addiscunt.*
 nempe, quæ tunc temporis toti Aegypto erat commu-
 nis in litteris vulgari lingua conscribendis, quæ eadem
 erat cum lingua Coptā. *Secundam autem Sacerdotalem
 qua viuuntur ij, qui de rebus sacris scribunt.* Hoc est C
 qui arcana Theologiæ, aut Philosophiæ suæ mysteria ar-
 cano quodam modo Characterum è varijs formis, simi-
 litudinibusque rerum naturalium, & artificialium figuris
 consignabant, cuiusmodi minutum illum characterum,
 quem Mummiis, Canopis, Isiacis Statuis, & in Bembi-
 na tabula appictum videmus, & vocare solent Chara-
 cterem Hieroglyphicum currentem, eo quod ea, quæ ob
 artis defectum pingere nequirent, minutiori Characte-
 re, & ad scribendum aptiori exprimebant absque cuius-
 dam

A dam Alphabeti figuris. *Vlumam* autem scripturæ speciesem, idest sacram, quæ insculpitur; cuius una est, quæ res per consimiles Characteres exprimit; altera verò symbolica, idest per signa significans, videlicet per imitationem, alia verò scribitur per quædam *Aenigmata*, nempe qui Solem volunt scribere, faciunt circulum; Lunã autem figuram Lunæ Cornuum formam præferentem.

Difficilem hanc antiquitatum Aegyptiarum, sacrorumque Mysteriorum sub hieroglyphicis disciplinis latentium, a nemine huc vsque tentatam investigationem, Idiomatis quoq. Aegyptiaci antiqui, quod Coptum vocamus, restorationem, suppeditavit nobis hæc omnia B R. P. Athanasius Kircherius è societate Iesu totius orbis admiratione; siquidem in summa rerum humanarum inconstantia, & vicissitudine nihil difficilius est, ac arduum magis, quam earum, quas vetustas temporum paulatim ab hominum memoria longè remotas ita abdidit, ut omnem intellectus lucem effugere videantur, describere narrationem; etenim vbi multæ tenebræ, ibi multus error contingere solet.

C De scientijs, quas Aegyptij inuenerunt, & propagauerunt Cap. XI.

ALTERI Regioni à præcis scriptoribus non est attributa inuentio tot artium, & scientiarum ita nobilium, sicuti Aegypto, & in hoc maximè opitulabatur qualitas situs. *Arithmetica* primum inuenta fuit occasione magni commercii, quod exercebant Aegyptii; simili causa etiam attribuitur Phœnicibus inuentio illius à Strabone lib. 17. *Geometriam* iidem inuenerunt, ex

Diodoro lib. 1. & Strabone allegato, quia prædia Aegypti certo anni tempore Nilus inuncabat; unde termini illius terræ transferebantur, & cum ex hoc litigia inter Aegyptios orirentur, necessaria fuit continua exercitatio mensurationis, ac etiam inde perfecta cognitio Geometriæ. Ad Astrologiam acquirendam conferebat etiam natura Regionis, quoniam propter aeris qualitatem, quia domiciliis non tegebantur, cursus syderum, & defectus notauerunt, maxime dum ea sæpè uenerantes curiosius atq. liberius intuebantur, ut inquit Firmianus Diuin. instit. lib. 2. cap. 14. & ex hoc Astrologi peritissimi deuenere.

Ex ijs perspicaciores facti, considerantes res naturales, apprehenderunt Medicinam, cuius inuentor (scribit Mercurius Trismegistus) fuit Asclepius, seu (ut proferrunt Græci hoc nomen) exitit Aesculapius Auus Asclepii, quem introducit Trismegistus in Dialogo de hoc nomine: Post verò (res naturales declinando in superstitiones) immertere se in magicas artes, ut in sacro textu Exod. cap. 7. & 8.

Post cognitionem rerum naturalium ex uniuersalibus scientijs redegerunt ad methodum perfectam *Philosophiam naturalem*, ex qua poterunt agnoscere supernaturalia, nempe *Metaphysicam*, quæ à Mercurio habuit initium, qui primus de maiestati Dei disputauit Diodor. lib. 1. & hic Mercurius Auus fuit Trismegisti, ut ipse met refert in Dialogo Asclepius: ultimam verò scientiarum inuentionem habuit Trismegistus, cuius libri numero quadraginta duo ab Aegyptijs sacerdotibus inter preciosiora, & sacraria templorum habebantur; & iuxta cuiusq. applicationem illos quilibet apprehendebat, ut refert Clemens Alexandrin. Stromatum lib. 6. Hinc à Græcis ille Trismegistus nominatus propter ueram de Deo cognitionem, refert Suidas in verbo Hermes, adeo ut de Ethaicis Philosophis non alius, ut ille perueniret

ad

Ad cōgnitionem sanctissimæ Trinitatis. Referunt Lactantius Diuini institut. lib. 1. cap. 6. & S. August. de ciuitat. Dei lib. 8. cap. 33. Vixit dictus Trismegistus circa tempora Moysis; ex Eusebio. in chron. & ex iis patet floruisse in Ægypto Philosophiam quingentis annis; antequam illam apprehenderent Græci, vt voluit Plato in Timæo.

Moralis Philosophia inuentio tribuitur quoq. Ægyptiis à Dionysio Afro de situ orbis. Is loquitur de Nilo his versibus:

*Hunc habitant iuxta sapientum corda virorum,
Disposuere vias, qui vitæ mente potenti.*

B Quod etiam affirmat Aristoteles lib. 7. Politic. cap. 10. Ægyptios leges habuisse satis ante Græcos, & refert Strabo lib. 17. Reges Ægypti ordinasse perfectè inter se *Politicum regimen*: quoniam Ægyptiaca multitudo in tres partes diuidebatur, in quarum prima erant Sacerdotes, in Secunda, Artifices & agrorum cultores, in Tertia Milites.

C Intèr Sacerdotes continebantur omnes Nobiles, qui solum officia, & gradus dignitatis exercebant, sicuti quoque scientias, de quibus fuerant inuentores, tractabant; hinc segregati manebant à cæteris duabus Reipublicæ partibus, liberi ab omni tributo, vt in Genesi cap. 47. Habebant in omnibus insignioribus Ægypti Ciuitatibus Collegia penes templa; vbi inhabitabant, qui in illis ministrabant, quiq. alios docebant scientias, seu illas apprehendebant: nec aditus patebat illas addiscendi, nisi sacerdotum filijs, sub silentii sigillo, ne scientiæ ad plebem diulgarentur; vnde recondita hieroglyphica dimanauere, de quibus inferius: nec minus inter sacerdotes adscribebantur, nisi qui ad Imperij successionem erant ordinati, & qui inter scientias, & nobilitatem essent insigniores, vt voluit Clemens Alexandrinus Stromat. lib. 1. similiter omnes, qui gradum, seu digni-

dignitates penes Regem obtinebant non eligebantur, nisi à Sacerdotibus, ut propterea maximè incumberent in apprehensionem, seu ampliationem ipsarum Scientiarum, quarum allecti plurimi è Philosophis ex Orbis partibus in Aegyptum transierunt, ex quibus ante Troiæ bellum Orpheus Thracius, Linus Thebanus, Musæus Atheniensis, Melampodes Argiuis, ubi apprehenderunt Theologiam illam Sacerdotalem: sequuti idem pariter postea sunt Homèrus Hesiòdus, Cuneus, Licurgus, Solon, & Thales Milesius, sicuti quoque Pythagoras, Zamolsis: Ita & Plato tredecim annis ibidem moratus est, ut de iis omnibus referunt Clemens Alexandrinus, Diodorus Siculus, Diogenes Laertius de Vitis Philosophorum. **B**

Ex cognitione naturalium Scientiarum peruenierunt Aegyptii ad supernaturalia, & quamuis ex hoc ad Idololatriam fuerint delapsi, adorando Lunam, & Solem: ex Ierem. cap. 43. & 44: nihilominus aliqui ex iis etiam naturali lumine cognouerunt verum & vnicum Deum, qui aliis præcelleret; de quo satis clarè loquitur Trismegistus in Asclepio: diuidentes siquidem Deorum numerum inter Intelligibiles, & Sensibiles; In intelligibili parte vnicum Deum posuerunt, cui attribuitur forma totius regiminis in Vniuerso; nec isti summo Deo nomen aliquod diffinitè est attributum, quia cum sit vnus, & totus, non potest vnico nomine comprehendì. Inter Sensibiles verò Deos adscribere Solem, & Lunam, & alios, de quibus infra. **C**

Et quoniam in Aegypto inter eorum sacras scientias maximè studebant: Astrologiæ, & Magiæ, ut per has futura præuidèdo, ac faciendo supra humanū vsum, appellarentur ipsorū Sacerdotes Prophetæ, & summus Sacerdos Archipropheta; At Iaias perfectius eorū ruinam, & destructionem annuntiat, quæ iam proxima erat; & improbens incertitudinem talium Scientiarum cap. 19. inquit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

autem maximè, & apparèt, in admiratione habitus, admiratusque Sacerdotes istos; imitatus est rationem eorum res notis quibusdam, & per ambages proponendi, suajque sententias inuolucris texit.

Non solum Legislatores, & Institutores nouarum Religionum non abstinuerunt ab ænigmatibus & metaphoris reconditis; verum magnus Moyses, & cæteri Prophetæ, & ipse met Redemptor, noster Deus ad nostram salutem iisdem sæpius vsi fuere: Hinc Iulius Firmicus Maternus ad Lollianum in vltima parte; *Cæleri & abscondi plurimis tegumentis, natura Diuinitatis ab initio voluit, ne omnibus facilis esset accessus, neue, & cunctis patefacta maiestatis suæ originè panderetur*: Et propterea Pythagorici sequuti Doctrinam eorundem magistri in Aegypto apprehensam, & post ipsos Platonici talia documenta recondita dare erant soliti. & D. Dionysius Areopagita de Cælesti Hierarchia cap. 2. refert negari non posse, quod obscure similitudines plurimum non excitent mentem nostram, quodq. ad Cælum eam non extollant, quas ipse Sacra Symbola nominauit.

De Symbolis autem, quæ verbis exprimebantur, non solum Aegyptij verum & Hebræi, & Caldei, ijs utebantur, vt in libris Moysis, Salomonis, & Prophetarum, quorum multa similitudinem Prouerbiorum habent: Hinc Pythagoras ad æmulationem Zoroastris exhibere volens Discipulis suis, quomodo humana anima posset se disponere ad volandum in Cælum, vnde iam descenderat, dixit, quod anima nostra sit alata, & quando alæ cadunt, ipsa in corpus repente ruit; sed cum iterum alæ creuerint, ipsa in Cælum, & ad Deos transuolat, vt ex Platone in Phedro; & ex tali Symbolo nobis indicatur quod, quando alæ Virtutum cadunt ex anima, ipsa in profundum vitiorum illico ruit, & in res sensibus obiectas se immergens tota efficitur corporea, & terrestris; At cum denuo creuerint alæ virtutum, nempe se alienando

A nando à Vitijs, & peccatis : iterum virtutes viriliter ac sanctè amplectitur, per quas ad Cælum erigitur .

Et ad prædicti Zoroastris symbolū alludere volēs D.

Augustinus in expositione psalmi 138. concione prima *si sumptero pennas meas diluculo*, inquit; *Quas pennas vult assumere, nisi duas Alas, duo præcepta. Charitatis, in quibus tota lex pendet, & propheta?* Et sæpius in Scripturis sacris fit mentio de Alis Dei; nam in Psalmo 16. *Sub umbra alarum tuarum protege me.* & in Psalmo 35. *Filii autem hominum in tegmine alarum tuarum sperabunt;* & Moyses in cantico Deutoron. 32. *Expandit alas suas, & assumpsit eum, atq. portavit in humeris suis;* & Dominus noster ad Ciuitatem Hierusalem Matth 23. ait.

B *Quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina pullos suos sub alas, & noluisti?* Vnde cum hæc Scripturis sacris habeamus, quod in Diuina Natura Alæ existant, ac etiam quod nostra anima creata sit ad imaginem, & similitudinem Dei, consequens quoque est quod anima nostra creata sit alata, vt similitudo respondeat suo prothotypo .

Hinc est, quod ad prædictum symbolum alludentes antiqui Institutores Aegyptiacæ Theologiæ, in ipsorū symbolicis figuris exprimere fuere soliti varias imagines humana facie, & corpore instar volucrum, & aliorum alatorum. Quæ hic exprimi curauit, desumpta ex Tabula hieroglyphica Cardinalis Bembi, et successiuè Serenissimi Ducis Mantuæ, ac ego quoque ex his metallo scalptis seruo in meo Musæo .

F **Quas**

Quas Imagines quamuis antiqui Philosophi Aegyptiaci **B** formauerint ad significanda suprema mysteria supra indicata; nihilominus insensati, & stulti populi Aegyptiaci tractu temporis has imagines, & alia multa detestanda monstra adorauere, vt diximus supra.

Restat quoque indicare, quod signa, seu tesserae solite erant dari Militibus, vt amici ab inimicis dignoscerentur, & haec Symbola nominabantur; Ita quoque quoniam multi pseudoprophetae, & falsi apostoli insurgebant, falsam doctrinam praedicantes, ad hoc institutum fuit **C** Credo, quod Symbolum nominatur, vt illi agnoscerentur, an veri, vel falsi essent. Ita Ruffinus Aquileiensis, ex Commentario in Symbolum.

Solebant Antiqui, & praecipue Aegyptij exprimeretiam sua symbola imaginibus, & figuris, suosque sensus exprimebant sub occulta significatione, vel proprietate illorum, & in hoc conueniebant Aegyptij cum Hebraeis: Hinc Clemens Alexandrinus Stromatum lib. 5. cap. 3. ait: *Quod attinet ad occultationem sunt Hebraicis similia*

A *similia Aegyptiorum enigmata.* Aegyptii aliquando for-
marunt oculos, & aures ex pretiosa materia, suisque fal-
sis Diis illa consecrabant, volētes ex hoc innuere, quod
omnia Deus videt, & audit: Leo apud ipsos symbolum
erat fortitudinis: Bos Terræ, & Agriculturæ: Equus a-
nimi generosi, virtutis, & libertatis: Sphinx habens to-
tum corpus leonis, & faciem hominis, corporis firmita-
tem, & ingenium simul denotabat: In Homine expri-
mebatur Ingenium, Prudentia, Ars, Industria: Accipiter
cum sit igneus, & habeat vires occidendi, denotat So-
lem. Iustitia exprimebatur simulacris Iudicum absque
manibus; & eorundem Iudicum Principis, oculis in ter-
B ram demissis; refert Plutarchus de Iside, & Osiride, ibi:
Thebis simulacra fuerunt dedicata Iudicum manibus
carentium, & Princeps Iudicum oculos in terram deie-
ctos habens, quo innuebatur Iustitiam donis, & alloquijs
non esse obnoxiam: Regem, vel Deum significabant de-
picto sceptro, & supernè oculo: Sceptro quidem homi-
nis potestatem, oculo providentiam innuentes.

Habere propria symbola non solum Aegyptij, Syrii,
Græci, Romani; verum primi quoque Christiani, qui
exprimendo Pavonem mundi vanitatem denotabant:
Obedientiam, & Pacem exprimebant Columbæ imagi-
ne portantis ramum Oliuæ: In denotanda aviditate vi-
C lissimarum rerum mundi, pingebant Coruum: Pro sym-
bolo Resurrectionis exprimebant Phœnicem, & si-
milia.

Hieroglyphica, quibus utebantur Aegyptij, non sunt
alia, quam Sacræ notæ. Goropius Hieroglyphicorum
lib. 2. *Nihil est aliud Hieroglyphicum, quam rei Sacræ*
Symbolum materiae cuiusdam incisum: Hinc patet, quod
non omnia Symbola sint Hieroglyphica, sed sacra tan-
tummodo: Huiusmodi Hieroglyphicis Aegyptij Sacer-
dotes indicabāt mysteria suæ occultæ Theologiæ, quo-
niam aliter scribebant res, sacras à rebus Popularibus:

Herodotus lib. 2. ait: *Aegyptii litteris bifariis utuntur, A quarum unas sacras vocant, Populares alteras.* Hieroglyphica solum sacerdotibus erant nota, & de illis privatim proprios filios instruebant Diodorus Siculus rerum antiquarum lib. 3. parte 3. cap. primo. *Quod Aegyptii litteris utantur propriis; has quidem vulgo discunt omnes; Has vero quas sacras appellant, soli sacerdotes norunt a parentibus eorum arcane acceptas.*

Quis autem fuerit primus inuentor Hieroglyphicarum litterarum, non satis constat, quamuis ab Aethiopicis harum sumpsisse formam Aegyptios voluit Diodorus Siculus Rerum antiquarum lib. 3. cap. 1. ibi. *Sed B de Aethiopicis litteris, quas Aegyptii sacras vocant, ne quid de prisca rebus omittatur, dicendum: sunt Aethiopicum littera variis animantibus, extremitatibusque hominum, atq. instrumentis, sed praecipue Artificum per similes; non enim syllabarum compositione, aut litteris verba earum exprimunt; sed imaginum forma, earum significatione usu memoria hominum tradita: scribunt quidem Accipitrem, Crocodilum, Serpentem, Hominis oculum, manum, faciem, & cetera huiusmodi: Accipiter est avis si velocissima; Transfertur haec notio ad domesticas res, quae velociter fiunt: Crocodilus malum significat: Oculus Iustitiae seruator, & totius corporis interpretatur custos: Reliquarum corporis partium, dextera manu digitis expansis liberalitatem designat; sinistra vero compressis tenacitatem, atq. auaritiam; Eodem modo ceterarum corporis partium figura, atque instrumenta certum aliquid notabant. Quae memoria hominum longo usu, ac meditatione obseruata, est vestigio quid ea exprimerent internoscebant. Corn. Tacitus: Annal. lib. 1. dixit fuisse primos Aegyptios, qui per figuras animalium exprimerent sensus mentis. Marsilius Ficinus in Platonis Comment. cap. 10. voluit quod Zoroastres, & eiusdem*

A Sacerdotes habuerint præcipuam formam scribendi litteras Characteribus signorum cælestium, ac stellarum quæ Mercurius Trismegistus sequitur Ipse quoque litteras figuris animalium, & plantarum expressit, ne vulgo innotescerent mysteria recondita Theologiæ. Ammianus Marcellinus lib. 17. differens de significato litterarum Aegyptiorum inquit. *Non enim, v nunc litterarum numerus præstitutus, & facilis exprimit, quicquid humanas mentes excipere potest: ita Prisci quoque scripserunt Aegyptiis; sed singula litteræ singulis nominibus seruebant, & verbis nonnunquam significabant integros sensus.* Cuius rei scientiæ in his interim sit duobus **B** exemplis. Per *U*lturem Natura vocabulum pandunt, quia mares nullas posse inter has alites inueniri rationes memorant *U*byficæ. Perque speciem *A*pis mella conficiendis, indicant Regem: *M*oderatori cum iucunditate aculeos quoque innasci debere, his signis ostendentes; & similia plurima. **C** Porphyrius præter tractans de figuris Aegyptiacis, vt refert Eusebius Cæsariensis De præparatione Euang. lib. 3. cap. 4. *Scarabæum Animal rerum, diuinorum iudicium docti abominabantur, quod Aegyptii summopere venerantur, Animatam Solis effigiem esse putantes: Scarabæus autem annis vitilem sexum habet, & spermate in sterco incluso, pila deinde confecta, pedibus inuoluitur; veluti Sol in Cælo; & mensem Lunarē expectat. Sic de Ariete, de Crocodilo, de Uulture, cæterisque animalibus philosophantur: ita ex sapientia, & religione ad cultum animalium perueniunt.*

Et hæc de Symbolis, & Hieroglyphicis Aegyptiorum delibasse sufficiat; quod attinet ad necessitatem, & utilitatem nostri tractatus subsequens est, vt mox dicamus de pluribus eorundem Dijs.

De Iside, & Osiride, seu
Serapide. Cap.
XIII.

REFERT Plutarchus in tractatu de Iside, & Osiride, hos mutuo impulsos amore, antequam alio Rheæ Matris exirent, in tenebris corpora miscuisse. Item Osirim Regno inuito statim Aegyptios inopi, & belluina victus ratione soluisse, cum & fruges ijs ostenderet, & leges poneret, & Deorum cultum præciperet: Postmodum vniuersam obiisse terram, hominesque mansuetos redegisse minimo armorum usu; cum plerosque persuadendo, & docendo adhibitis Carminibus, & Musica alliceret; creditum est; Eundemque esse cum Libero Patre; Vbi cum Isis quoque litteras docuisset; uterque Divinos honores meruit: Tandem a Typhone fratre clam occisus Osiris; & ab Iside diu quæsitus est; Demum apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus est; Curavitque Isis sepeliendum in Abato Insula; nec nisi Sacerdotes; eosque Mitratos certis diebus eò accedere voluit. Sed cum apparuisset deinde Aegyptijs Bos quidam, Osirim putauerunt, adoraueruntque, ut Deum, & vocauerunt Apin; id est Bouem eorum lingua; & postea dictus Serapis.

Nulli Numini magis, quam Isidi conuenire Scientiã, & Cognitionem voluit Plutarchus: Græca enim Vox Isis est à scientiã demanans; & huius Deæ inimicus Typhon à fastu (qui Typhos Græcè dicitur) nomen habet; quod incitia, & erroribus inflatus discerpat, aboleatque sacram doctrinam, quam Dea colligit; componit, traditque Diuinitatis comprehendæ initiatis.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A. Alexander ab Alexandro lib. 6, cap. 2. scribit, quod Apis Bous nomen apud Aegyptios pro Deo colebatur aliò nomine Serapis; Corpore erat niger, candida fronte, in tergo alba nota insignis. Responda autem illum dare non ut reliqua oracula solitus, sed si manu oblatum pabulum sumpisset è consulentibus, secundos èuentus, atque omnia prospera decernebat: si vero abaueret, omnia sinistra portendebat; Ideo cū à Germanico Cæsare pabulum oblatum renuisset, funestum omen, & indubiam necem, quæ postea sequuta est, pronunciauit.

Eusebius Cæsarien. lib. de Præparatione Euang. post Diodorum Siculum inquit, fuisse primos Aegyptios, omnium motum, ordinemque cælestium Corporum admiratos, & Solem, & Lunam Deos putasse; ac Solem quidam Osirim; Lunam Isim nuncupasse, a proprietate quadam inditis ipsis nominibus: Multioculus enim Osiris dici potest; Radijs enim suis quasi multos rebus immittat oculos, quibus omnia perspicit, ut inquit Poeta:

Sol, qui Terrarum flammis opera omnia lustras.

Isim verò dicere possumus Latinè; Lunæ hoc nomine indito, quoniã sempiterna, priscaq. sit; cui idcirco. Cornua depingunt, vel quia cum minor est, Cornuta videatur, vel quod Bos ei apud Aegyptios sit dedicatus.

C. Volunt alij, Serapidem fuisse Apim Regem Argiuorū ex D. Augustino De Ciuitate Dei lib. 18. cap. 5. vbi *His temporibus Rex Argiuorum Apis nauibus transuectus in Aegyptum, cum ibi mortuus fuisset, factus est Serapis omnium maximus Aegyptiorum Deus: Hominis autem huius cur non Apis esset post mortem, sed Serapis appellatus sit? facillimam rationem Varro reddidit: Quia enim Arca, in qua mortuus ponitur, quod omnes iam Sarcophagon vocant: & ibi cum venerari sepultum cæperunt priusquam Templum eius esset extructum: velut Sorosapis, vel Sarapis primo, deinde una littera, ut fieri assolet, commotata Serapis dictus est; Arn. Pontacus Episcop.*

Vasatensis in suis notis ad Eusebii Chron. inquit, quod **A** Serapis dicatur ab *Apis* & voce Hebraica *Sor*, quæ Bo- uem significat, vt Serapis idem sit, quod Bos *Apis*; de etymologia vide etiam, quæ refert Corn. a Lapide in *Genesi* 41. ad finem. De hoc eodem Serapi, seu Osiri inquit Tertull. aduersus Marcionem lib. i. cap. 13. sic
& Osiris quod semper sepelitur, & in viuido queritur, & cum gaudio inuenitur; recipiarum frugum, & viuido- rum elementorum, & recidiui anni fidem argumentan- tur. cuius figuram Osiridis in Sarcophago hic supra effigiaui, vt in ædibus Eminentiss. D. D. mei Cardina- lis Verospii.

Ac vero Iulius Firmicus Maternus de Mysteriis, & **B** erroribus Prophanarum Religionum cap. 14. scribens Constantio, & Constanti Imperatoribus filiis Magni Constantini; hæc inquit, *Discite etiam Sacrosancti Im- peratores, Venerandum Alexandria Numen unde sumpsit exordium. Cum ingrueret arecentibus frugi- bus malitiosa fames, Iacobi Religiosi Patriarchæ semine procreatus iuuenis Ioseph; interpretatusque somnium Regis, totum quicquid innuebat, ostendit: Ioseph est Iacobi filius, qui ob pudicitiam in carcerem missus: erep- tus post interpretationem somnij, fuit Particeps Regni: nam septem annorum collectis, & seruatis frugibus; al- terius septennij egestatem Diuina manus prouidentia mi- **C** tigauit; Huic post mortem Aegyptij patrio gentis suæ in- stituto, templa fecerunt. Et vt iustam dispensationis gra- tiam posteritas disceret, quo Modio esurientibus, & em- tibus frumenta diuiserat; capiti is super impositus est; Nomen etiam, vt sanctius coleretur, ex primo auctore generis accepit. Nam quia Sara Pronepos fuerat, ex qua nonagenaria Abraham, indulgentia Dei, suscepit filium Serapis dictus est: Sed hoc inuito Ioseph accidit, imò mortuo; neque enim ad hoc facinus Religiosus animus, & Deo summo dicatus adduci potuisset, vt erroris illece- bras*

bras, ex nomine suo superstitionis hominibus ipse praeberet, A praesertim cum sciret, haec esse in Dei sacrosanctis legibus; ne quis hominum tale aliquid, aut veneraretur, aut coleret. Hic in Aegypto colitur, hic adoratur, huius simulacrum Neocorum turba custodit; sed & in ipso simulacro, sicut in ceteris, ex assiduis sacrificijs immundi Daemonum spiritus colliguntur.

Refert Baronius super Annum 389. ubi etiam Spondanus n. 16. quod apud Aegyptios vox Serapis ideata erat, ac *Mundi Saluator*: nam si hoc erat, non aliamquam Ioseph illos significare voluisse, certum redditur. Sanè fertur ab antiquis Serapis oraculum Iosepho Patriarcha dignissimum, a nostris etiam decantatum, sic Latinè redditum.

Principio Deus est, tum Verbum, his Spiritus unus.

Congenita haec tria sunt, cuncta haec tendentia in unum
Certè non frumentum tantum, sed veram Dei cognitionem Ioseph tradidisse Aegyptijs, satis asseritur in Plal. 104. dū ait Pharaonē: *constituisse eum Dñm domus suae, ut erudiret Principes sicut semetipsum*, ut iure dici possit eam de sacrosancta Trinitate sententiam fuisse Iosephi: Traduntque insuper à Serapi inuenta esse Symbola quaedam, quibus ab obsessis Dæmones pellerentur, quod Hebraeorum sapientiae conuenit, ut apud Spondanum d. n. 16.

C Sed quicquid sit super tanta varietate huius pseudodeitatis, de qua nil certum constat; Habemus ex Ruffino lib. 26. cap. 22. Magnificentissimum templum, ingensq; Serapidis Idolū, quod factum olim fuit a Sesoistre Rege per Bryantem artificem ex omnibus generibus metallorum, lignorum, lapidumque pretiosorum commixtione; Sociates lib 5. cap. 17. Histor. Eccles. refert in expurgatione eiusdem templi Serapidis facta per Theodosium: primum fuisse ibidem repertas figuras Crucis; tractans quoque de Significatu earundem his verbis. *In Delubro Serapidis iam diruto, & fundamen-*

tis conuulso, litteræ repertæ fuerunt lapidibus incisæ, quas **A**
 Hieroglyphicas appellant. Erant formæ insculptæ, quæ
 Crucis habebant effigiem. Quas & Christiani, & Genti-
 les oculis intuentes, utrique eas ad suam ipsorum R. eli-
 gionem accommodarunt: Nam Christiani Crucem Sa-
 lutaris Christi passionis signum esse dixerunt; propriamq.
 suæ Religionis notam censuerunt; Gentiles aliquid in ea
 commune esse Christo, & Serapidi affirmarunt. Nam
 effigiem Crucis aliud Gentilibus, Christianis aliud signi-
 ficare: Dum isti inter se de hac re digladiantur; Gen-
 tiles quidam ad fidem Christianam conuersi, qui litteras
 hieroglyphicas accuratè nouerant, formam Crucis, quid
 sibi uellet, interpretantur **VITAM FUTURAM** signifi- **B**
 care docent; Quod quidem Christiani, ut potè pro sua Re-
 ligione maxime faciens, cupide arripere, & de eo animos
 efferre cœperunt; Postquam per alias litteras hieroglyphi-
 cas significatum erat, Serapidis Delubrum tunc dirutum
 fore, cum Crucis effigies appareret (id enim esse Vitam
 venturam) multo plures ad Religionem Christianam se
 transtulerunt, peccataque confitentes, Baptizati sunt:
 Hæc de Crucis effigie ipse equidem accepi..

Hæc eadem quoque referunt Sozomen. lib. 7. Eccl.
 Hist. cap. 15. Suidas in Theodosio, Nicephorus Caly-
 stus lib. 12. cap. 26. & Historiæ etiam tripartitæ lib. **C**
 9. cap. 29.

Coelius Rhodiginus in suis antiquis lectionibus lib.
 10. cap. 8. loquens de efficacia, & virtute, quam existi-
 marunt Antiqui habuisse Imaginem Crucis, inquit, *Quæ*
opinio ab Aegyptijs initia duxit, confirmataque vel præ-
cipue est, inter quorum Characteres Crux erat insignis,
vitam, eorum more, futuram significans; proinde figu-
ram eiusmodi Serapidis pectori insculpebant, & hoc idem
 refert Ruffinus. Ecclesiæ Hist. lib. 2. cap. 29.

Astruunt prædictam Historiam Picturæ, in quibus
 passim hodie uideas **D.** Antonii vetustissimi Anachore-
 tæ.

DE VETER. AEGYPT. RITIB. 51

A

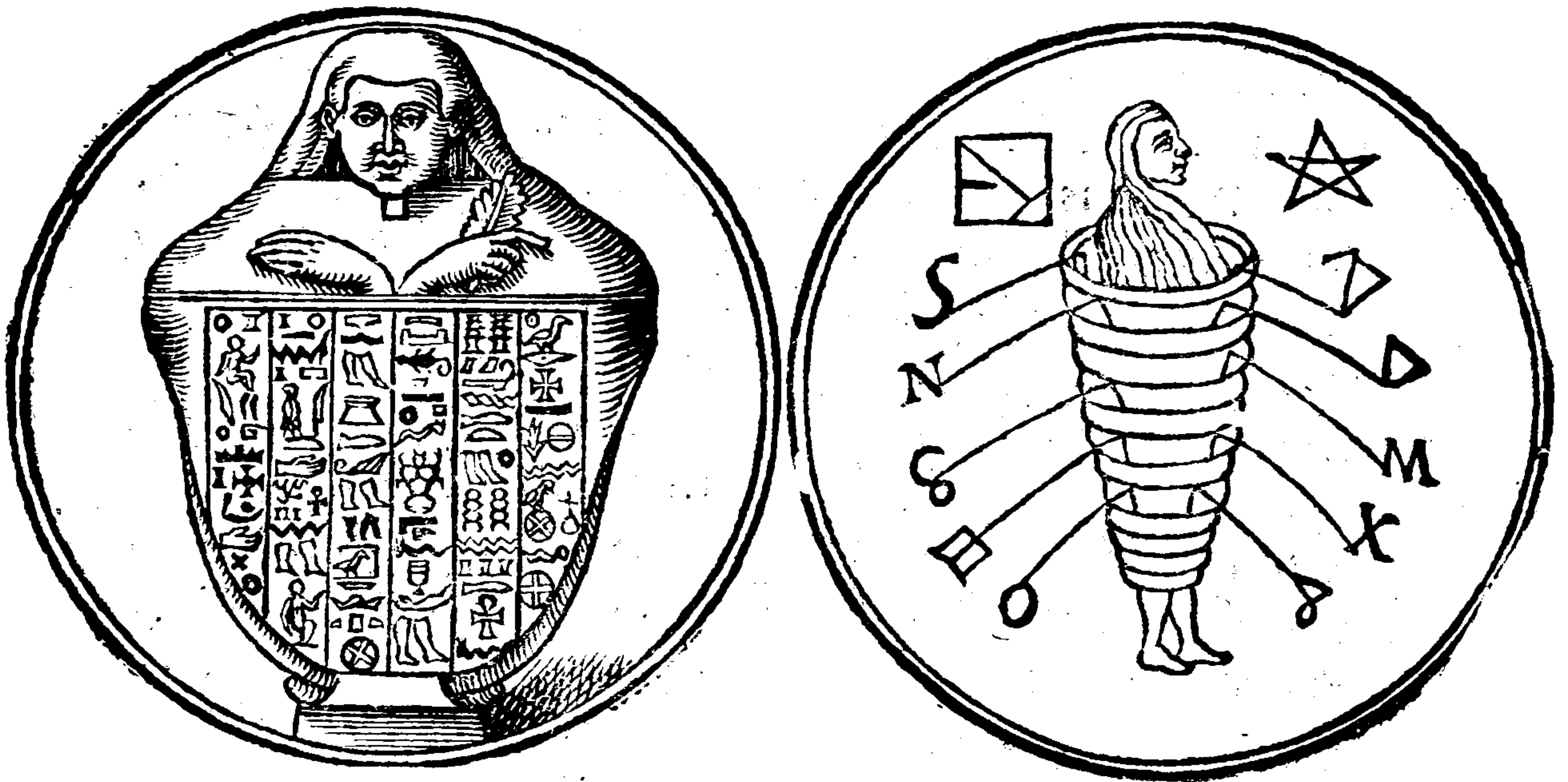
tae penulae, & manui imponi hanc Crucem seu Tau; si-
quidem Aegyptio illi Viro iam notum inter Sacra erat
hoc Signum. Quod pariter Obeliscis, qui inde Romam
vecti sunt, insculptum saepissimè videmus, uti vnicum,
& fulgentissimum salutis symbolum: Et forsan hunc
Crucis Characterem Aegyptij primùm sumpserunt à
Moyle exaltante Serpentem in deserto, aut ex Virga
eiusdem mirifica, in qua Tetragrammaton Dei nomen
forma Crucis incisum fuisse traditur, ut refert Kirche-
rius in suo Prodromo.

B

Hinc nos superius effigiari curauimus non solum ef-
figiem Isis ex metalli simulacro hieroglyphicis cha-
racteribus sculptam, ut in meo musæo; sicuti & Osiris
facie Bouis in Sarcophago, demum eiusdem Osiris
habentis præ manibus signum Crucis, seu Tau, ut diximus

De Canopo. Cap. XIV.

C

FUIT Canopus Gubernator Navis Osiris, quæ
à Græcis Argo dicta fuit, & secundum Aegyptio-

rum fabulas, hæc in honorem Osiridis translata est in **A**
 Cælum inter Stellas. Ita ut hodie nominetur **ARGO**
NAVIS imago stellarum, quæ resplendet propè ima-
 ginem Orionis, & Caniculæ, inter quas lucidissima
 est illa, quæ fingitur collocata in Remo, quæ Canopus
 nominatur: De qua Plutarchus de Iside, & Osiride
 sic ait, *Imperatorem nominant Osirim, & Governatores*
Canopum, cum quo stella idem habeat nomen; Et Na-
uim, quæ Argo à Græcis dicitur, inter sydera relata, in
honorem Navis Osiridis non procul ab Orione, & Can-
ferri. Et de hac eadem Stella dicit Plinius lib. 6. cap. 22.
Canopum lucere noctibus, sidus ingens, & clarum.

Voluerunt alij hunc Canopum fuisse Governatorem **B**
 Navis Menelai Imperatoris Græcorum, qui regressus
 ab expugnatione Troiæ ducens secum Helenam à Pa-
 ride raptam naufragatus ad ripas Aegypti, descendit
 in parvam Insulam ad ostia Nili, ubi mortuus, & sepul-
 tus est à Menelao, in cuius honorem iussit ibi Urbem
 ædificari ab ipsius nomine Canopum, sicuti quoque pa-
 riter nominatum ostium illud Nili: De hac Insula lo-
 quitur Tacitus 2. Annal. Cum Germanicus in Aegyp-
 tum profectus, ut illas antiquitates inuideret, sic ait.
Nile subuehebatur; orsus oppido à Canopo: Condidere
*id Spartani ob sepultum illic Rectorem Navis Cano **C***
pum, qua tempestate Menelaus Græciam repetens, diuer-
sus ad Mare, Terramque Lybiam delatus.

Temporis decursu à supersticiosa Aegyptiorum gen-
 te fuit iste Canopus habitus Deus, & post Isidem, &
 Osiridem nulli alteri huiusmodi honores habiti fuerunt;
 eiusdemque sepulcro vota appensa, & in templo illius
 erat celebrius Gymnasium totius Aegypti, in quo he-
 roglyphicæ litteræ apprehendebantur.

Refertur historia istius Canopi, seu illius sacerdotis
 memoranda, & curiosa, propter quam in rudi Plebe
 illorum temporum maximè creuit superstitio circa
 prædi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Caput Canopi eodem modo, quo à Ruffino fit descrip- **A**
tio relata; Et maximè est mirandum, quod inter præ-
dictos characteres hieroglyphicos sæpius expressa est
varijs modis effigies salutiferæ Crucis.

Hanc eandem Canopi ignis Victoris repræsentatam
Historiam exactè refert Numisma expressum in Prodo-
mo Patris Athanasij Kircherij cap. ultimo fol. mibi 227.
Vbi idem Canopus sindone amictus, forma autem te-
reti intra hydriam positus quibusdam signis, figuris, seu
characteribus circumdatus; necnon quibusdam lineis
à prædicta hydria procedentibus, quibus facilè aqua
denotabatur, quæ à foraminibus hydriæ desudabat, &
ex his patet, quod Aegyptij postmodum more suo in **B**
omne superstitionis genus præcipites iuxta relatæ hi-
storiarum seriem in certa materia dictum numisma effigian-
tes inter sacra symbola collocarunt, eoque,
phylacterij loco, postmodum contra ignis,
flammarumque violentiam vsi sunt.

Vnde ego ad maiorem cognitio-
nem hic delineari curavi,
tùm simulacrum exi-

stens

in domo Dominorum de Bosijs, ac etiam
Numisma prædictum à Patre
Kircherio effigia- **C**
tum.

∴

A

De Harpocrate .
Cap. XV.

B

Est mihi figura Harpocratis valde concinna ex antiquissimo metallo, quam hic delineatam propono. Ea siquidem puerum redimitum repræsentat, qui ad os compressum dextero digito silentium indicit, in nixus trunco arido, & spinoso, de quo Quidius in Metamorf.

*Quique premit vocem,
digitoque silentia
suadet.*

De quo Apuleius, Martianus libro primo, & alij.

C Hæc scribit Plutarchus in lib. Isis, & Osiridis. Genitum fuisse post interitum Osiridis ex Iside, & Heltoneno, imbecillumque natum membris inferioribus: alibi autem idem auctor non puerum fuisse (vt fertur) imperfectum, sed Deum iuuenilis adhuc imperfectæ, & inarticulatæ orationis præsidem, & moderatorem, ex quo digito ori admoto ipsum effigiabant vti silentij, & taciturnitatis symbolum, refert Gyraldus de Dijs Gentium syntagm. primo.

Dicebatur Harpocrates silentij Deus: re vera autem Græcus Philosophus fuit; cuius eruditio, ac præcepta in id maximè tendebant, vt silentium præciperet, & omnibus.

omnibus rebus anteponeret. Hunc ipsum Deum Harpocratem vna cum Osiride, & Iside eliminatos Italiam; Pilone, & Gabinio Coss. refert Tertull. in Apologet.

Quod autem hæc mea figura præter cætera curiosum in se continet; est illi quoque supra caput nota quædam quasi membri vnilis erecti: quod symbolum declaratur, quod quæ contraria sunt pudori, & honestati seruari debeant sub silentio apud Harpocratem. Hinc Catellus in Gellium epigr. 59.

Gellius audierat Patrum obiurgare solere,

Si quis delicias diceret, aut faceret:

Hoc ne ipsi accideret, Patrum perdespicit ipsam

Vxorem, & Patrum reddidit Harpocratem.

Vbi reddere Harpocratem, vt monet Erasmus in Adagijs, prouerbialiter dictum est per silentium imponere.

Quantis alij crediderint, sed non ego, supra caput dicti mei Harpocratis non fuisse effigiatum membrum prædictum, sed Cistulam quamdam, in qua cognitio de Deo seruetur. Plutarch. in lib. de Iside, & Osiride inquit. *Hi autem sunt, qui sacram de Dijs doctrinam omnia superstitione, & curiositate puram in animo suo tanquam in Cista gestant, atque continent: fugiuntque atra & umbrosa: manifesta autem, & splendida de Deo scientiam monstrantia, amplectuntur.* Vnde S. Augustinus lib. 18. de Ciuit. Dei cap 5. inquit. Quod in omnibus templis, vbi colebatur Osiris, & Isis, erat simulacrum, quod digito labijs impresso admonere videbatur, vt silentium fieret: hoc significare Varro existimans, vt Homines eos fuisse taceremus. Hinc ait Lactantius lib. 5. cap. 20. Quod fida silentia sacris instituta sint ab hominibus callidis, vt nesciat Populus quid colat.

Vera autem significatio eius notæ expressæ in effigiatâ figura mei Harpocratis hæc est; vt repræsentet frondes arboris Persicæ, quæ circundant eiusdem fructum ab Aegyptijs huic Deo dicatæ, quod eius arboris frondes
linguæ,

A linguæ, fructus autem cordi sint quam simillimi : Gyraldus in historia de Dijs Gentium syntagmate primo, fol. mihi 56.

Et propterea quidam Albinus offerens munus huiusmodi fructuum Alciato scribit eidem Epigramma per hæc verba :

Fert folium lingua, fert poma simillima cordi;

Alciate, hinc vitam degere disce tuam.

Itaque præcipitur ei, qui sit Oraculum aditurus, ut sanctè, piè que sentiat, & modestè loquatur.

Hinc Pythagoras discipulos suos prius tacere, quam loqui instituèrat : ostendens ex eo, verba prius præmeditanda, quam effundenda esse ; ipsum siquidem dentium vallum coërceri linguam, indicat : proinde idem Philosophus loquaciores adolescentes, quinquenniali vocis exilio cõprimebat, Franciscus Patrit. Seneca de instit. Reip. n. 64. & Socrates admonebat suos discipulos, ut tria præcipuè in omni vita haberent : In animo Prudentiam, in vultu Verecundiam, & in lingua Silentium : At Simonides dicere solebat : numquam se poenituisse silentii, sermonis autem sæpius. Marc. ser. 20. et propterea Euripides apud Stobæum titulo 34. *Grande est malum sua nocere sibi met eloquentia : Os morificandum potius, quam hæc proferat.*

C Cognito de præfatis Aegyptiorum Dijs, videamus de pluribus Hieroglyphicis, & aliis huiusmodi ad rem nostram facientibus.

De Sphynge. Cap. XVI.

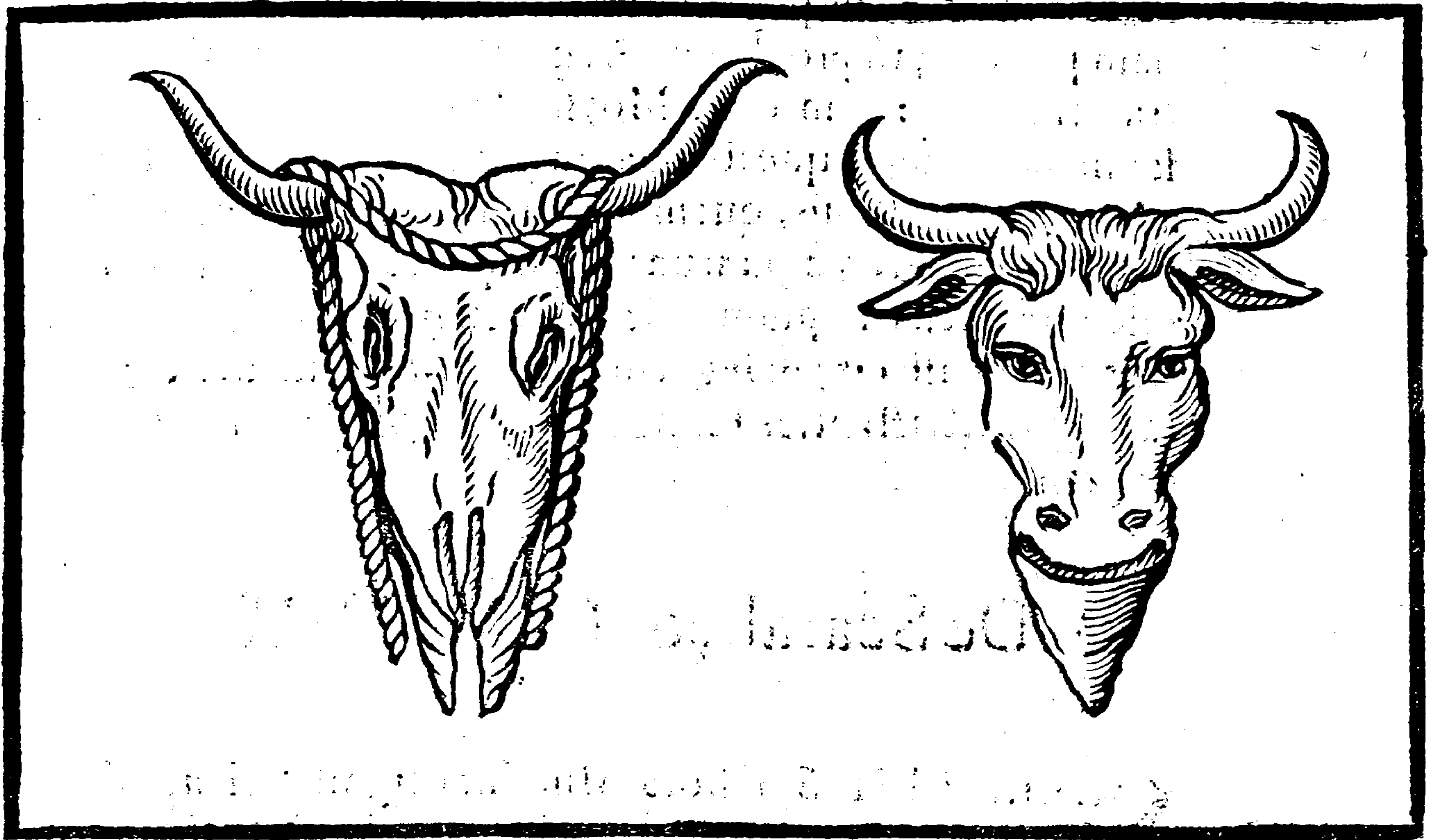
SPHYNX monstrum est apud Thebas, cuius caput, & manus puellæ, corpus canis, alæ avis, vox hominis, unguis leonis, cauda draconis similitudinè referent. Dicta est autem Sphynx à constringendo, vel vinciendo

H ciendo

A

De Bouis Capite:
Cap. XVII.

B

C

REPERITVR in meo musæo ex antiquo metallo. Bouis caput carne nudatum, quod Symbolum Aegyptiorum erat, dum vellent illi laborem occultè demonstrare: ea quippe ratione, quod aratio Bouum ministerio absoluitur: carne verò nudatum, quod laboriosum homines plerumque macilenti sint, ex Hori Apollinis Hieroglyphicis cap. 16.

Est quoque penes me aliud Bouis caput ex ære similiter antiquissimo; at hoc carne circumdatum; quod Apin repræsentasse credo ab Aegyptijs pro Deo habitum; Responsum autem illum dedisse, non vt reliqua oracula solitum, sed si manu oblatum pabulum sumpisset.

consulentibus, secundos euentus atq. omnia prospera **A**
 decernebat; Si vero abnueret, omnia sinistra porten-
 debat, Alexander ab Alexandro lib. 6. cap. 2. de quo
 etiam supra diximus.

Hinc est, quod Hebræi Diuinorum beneficiorum im-
 memores ab Aegyptiaca seruitute liberati, & in luxu-
 riam prolapsi; ad prophanos Aegyptiorum ritus animos
 transtulerunt: cum enim Moyses Dux eorum ascendis-
 set in montem, atque ibi quadraginta diebus moraretur
 aureum caput Bouis, quem vocant ipsi Apin, quod eos
 signo præcederet, figurarunt: Quo peccato & scelere
 offensus Deus impium, & ingratum populum me- **B**
 ritis poenis affecit; & legi, quam per Moysen dederat
 subiugauit. Lactantius Firmianus lib. 4. de Vera sapien-
 tia cap. 10.

De Scarabeo . Cap. XVIII.

SCARABAEI Symbolo Mundum significari apud
 Veteres Aegyptios refert Horoapollo hieroglyph.
 50. lib. 1. *Vnigenitum aut ortum, aut Patrem, aut mun-* **C**
dum, &c. significantes, Scarabaeum sribunt, Et paulo post
Mundum verò significant per Scarabaeum, quod ad mun-
di figuram eius procreatio, ac fœtus accedat. Nam cum
 certo annis tempore Bubulum excrementum nactus,
 materiem eam sibi suscipit elaborandam: utcumque
 primum ex eo Pilulas conficit; ut iam mundi ipsius for-
 mam initio imitetur: mox eas ab ortu occasum versus
 / posticis impellens pedibus non intermissa rotatione pro-
 trudit; ipse interim auersus orbem spectat, quasi ipsius
 Coeli exemplar intuendo imaginem illam exprimere
 conetur. Plinius lib. 30. cap. 11. *Scarabaeum, qui Pilulas*
voluit, propter hunc Aegypti magna pars Scarabaeos inter
Numina

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Pater Athanasius Kircherius in suo Prodromo cap. A
ultimo fol. mihi 264. inquit per Scarabæum Unigenitum
Dei filium significari, per quem facta sunt omnia, & sine
quo factum est nihil, neq. indignum quisquam clami-
tet Deum ipsum omni admiratione maiorem. insecto
omnium vilissimo teterrimo, putidissimo, assimilari; si-
quidem Magnus August. in Soliloquijs inquit *Bonus il-
le Scarabæus meus non ea tantum de causa, quod Unige-
nitus, quod ipse met sui auctor mortalium speciem induerit,
sed quod in hac fœce nostra se se volutauerit. & ex ipsa na-
sci Homo voluerit*, Nec dubitauit sanctus Augustinus
Deum Scarabæo comparare, quippe satis exploratum
habebat, Deum per prophetam se vermem appellasse, B
quo loco multi Scarabæum vertunt: Vt sic vilitas condi-
tionis humanæ, qua infinita Maiestas Dei induta venit
in mundum, indicaretur.

De Gracilitate in effigie Isidis, & statu Pedum. Cap. XVIII.

C
DE Gracilitate in Isidis figura, sicuti in aliis ferè
omnibus Aegyptiorum. Excusauit illam Pierius
Valer. lib. 49. cap. 32. ea ratione, quod innuere vel-
lent Dei naturam Spiritu, non corpore constare; Nisi ve-
limus asserere potius, a deo indoctè Pictores tunc tem-
poris pecicillum tractasse, vt ascribere nomina rerum
necesse haberent: vel quod studio eorum in id magis in-
cumberent, vt picturas miras exprimerent, quam vt ve-
rustatem affectarent. Pignorius super dicta Tabula
Isiaca cap. 2.

Est quoque notandum in fere omnibus huiusmodi I-
ma-

A maginibus communes, status Pedum complicatorum: etenim veteri mortalium instituto ad suæ quisque gentis similitudinem omnes Deorum species effingunt: hinc ab ipsa Aegyptiæ gentis corporum habitudine petendæ sunt causæ, ob quas crura eorum deprauari contingat: vnde docuit Galenus hoc in Aegyptiis prouenire propter in cõpositi corporis molem atque onus, vt rectiora non sint, quam naturæ vsus exposcit. Et de hoc quæstionem latè formauit Antonius Querengus relatus in Expositione dictæ Tabulæ Isiacæ per Pignorium.

B

De Plantis Pedum. Cap. XX.

EXTAT penes me non ignobile marmor albū forma quadrata duorū fere palmorum altitudinis, & latitudinis: scripsere de hoc ipso eruditissimi viri, & quamuis libenter aliud non adderem; nihilominus non indecorum putabō breuiter hæc quoque recensere.

C

Hoc Vorū fuisse Isidi Deæ dicatum ex illis duabus litteris hinc inde. I, D. cui conforme est aliud simile marmor hic Romæ in Ecclesia Sanctæ Mariæ de Ara Coeli vna cum litteris infra notatis.

I S I D I

F R V C T I F.

P O S V I T

De primo illo verbo in hoc meo marmore: **QVIE IANAE**, cum sit aliquantulum corrosus ab antiquitate, ac etiam ambiguum, non potui verum illius intellectum scrutari; nisi fortè fit nomen proprium alicuius

ius

ius, qui votum soluit, vel etiam propter corrosionem **A**
litteræ D. ante verbum IANAE. Dianæ fuerit dicatum,
quæ eadem est cum Iside, vt diximus supra.

Diodorus Siculus lib. 1. cap. 12. scripsit vbiq̄ue terrarum
Isidem cultam, idque propter manifestas eius mor-
borum curationes (tales miseris officias obtrudebat
Diabolus) cuius testimonio adiugimus nummum æ-
reum Claudij Imperatoris, in quo Isis cum Situla, &
Sistro inscribitur: **SALVS AVG.** Hinc Iuuenalis sa-
tyr. 12. naufragij mentionem faciens, Pictores tabula-
rum quæstu vitam quærentes ab Iside pasci dixit, tam-
quam naufragantium tutela, & ventorum Domina. **B**

si quando Poëtica surgit

Tempestas, genus esse aliud discriminis audi:

Et miserere iterum, quamquam sint cætera sortis

Eiusdem; pars dira quidem, sed cognita multis,

Et quam VOTIVA testantur fana TABELLA

Plurima: Pictores quis nescit ab Iside pasci?

Quare autem in nostro marmore votiuo appositæ sint
Plantæ Isidi dicatæ? Dico ea re nil aliud significari nisi
prudentem rerum progressum, vt notauit Calcagninus
de rebus Aegyptiacis. Vel potius crederem, quod no-
stræ Plantæ pedum non in terra positæ, & firmatæ, sed
potius suspensæ in aere vacillationem, seu varietatem
denotent: etenim sicuti Pedes in solido constituti ia- **C**
cunt ostendunt fundamentum: vt apud Iurisconsultos
ponere pedem pro iacere fundamentum. In Deo pedes
virtutis eius firmitatem ostendunt, & solidi fundamen-
ti stabilitatem, Isaias cap. 66. *Cælum mihi sedes est, terra
autem Scabellum pedum meorum.* Pierius lib. 35. cap.
41. Hinc etiam Aegyptii volentes indicare Solis cursus,
dum in Solstitio est Hyberno, seu in Bruma, significa-
bant geminos pedes simul compactos, ac firmatos. ex
Horoapolline lib. 3. cap. 3. Ita contra vacillatio, seu
variatio denotetur ex Hieroglyphico Pedum, qui non
sunt

A sunt positi in terra, & loco stabili, Psalmo 73. legitur *Mei pene moti sunt pedes*, Græca lectio habet vacillarunt, seu fluctuarunt Pierius d. lib. 35. cap. 40.

At in proposito nostro sicuti Variatio & Inconstantia significatur per varietatem Lunæ, & Nothum Lumē Eccles. cap. 27. *Sapiens sicut Sol permanet, Insipiens sicut Luna mutatur.* et apud Matthæum legitur de Iuene Lunatico, qui nonnūquā in ignem, nonnunquā in aquā cadere consueuerat, Pierius lib. 44. cap. 41. Infertur ex his, quod Plantæ nostræ suspensæ, & non firmatæ denotent dictam varietatē, inconstantiam, & fluctuationem, quod proprium est Lunæ, & Isidi attributum: ut dixit etiā Iuenaë in antecedēdi Satyra, in qua dicitur Isis Ventorum, & Naufragantium Domina.

B Post hæc à me scripta hæc dictum uicem marmor; cum in uisione huius mei operis eadem legisset Dominus Octavius Tronsarellus bonarum scientiarum eruditissimus, sicuti & Numismatum, & aliarum cuiusque generis antiquitatum peritissimus: Quæ ego ingenii mei tenuitate assequi non potui circa intellectum illius uerbi **QVIE IANE** in prædicto marmore sculpti; ipse statim maxima perspicacitate declarauit, quæ hic inferius ego ad uerbum transcripsi.

C

De interpretatione **QVIE IANE**.

Diana à Nigidio, qui à Macrobio primo Saturn. cap. 9. refertur, Iana appellabatur, alii postea Δίος, Græca uoce adiuncta, quæ Iouem significat, Dianam pronunciatam fuisse opinantur, quasi Iouianam, idest Iouis filiam dictam. Apud Ciceronem uero lib. 2. De Natur. Deorum; nomen sortita est Diana, Quod noctē quasi diem Iana efficiat. Alii uerò quasi Duanam interpretantur, quod duobus temporibus noctu, & interdiu appareat,

& ex Iuliano Aureliocap. 2. de Cognominibus Deorum A
 Nonnulli quasi Deuianam; hoc est per deuia in venatu
 errantē nominatam affirmant; vt videre est apud Gyrals-
 dum de historia Deorum syntagm. 12. Hinc ego suspi-
 cor, hanc inscriptionem esse nomen cōpositum à Iana,
 & Quiete, & compactam fuisse vocem Quieianam, vt
 etiam Veious nomen, à Ve, & Ioue factum dicunt,
 quasi Iouis non iuuantis; particula enim Vè priuandi,
 habet significationem, idest Nocentis: & Ouid. 3. Fast.
 Veiouem explicat, quasi non magnum Iouem, hoc est
 paruum.

Vis ea si verbi est, cur non ego Veious ædem,

Ædem non magni suspicor esse Iouis?

Et Diouis vocem à Di, & Ioue in vnum coniunctam,
 quasi dei Patrem Iouem, qui non intelligit? Summa-
 nus quoque à vocibus Summo, & Manibus ^{summi aunc-}
 xis dictum esse à Martiano Capella lib. 2. de Nuptiis
 Philologiæ comperi, in quo habetur. Summani nomi-
 ne intelligendus est Pluto, quem ita nuncupant, quasi
 summum Deorum Manium. Vnde non mirum, si à vo-
 cibus Quiete, & Iana, Quieiana vno vocabulo ipsa quo-
 que Diana pronuncietur. Luce enim clarius est hoc no-
 men non esse dicantis votum, nam in A, primi casus ter-
 minaret, & diceret Quieiana, verum cum sit in tertio
 casu prolatum, inscriptio hæc innuit Deitatem, cui vo-
 tum solutum erat, & ita explicari possit. Quieianę Iūdi
 dicatum.

Votum hoc autem plantarum pedum potest esse pe-
 regrinantis, & defatigati viri, qui à longis itineribus di-
 mensis quietem aliquando sortitus fuerit; pedum quip-
 pe vestigia angusta, & prælaboriosa peregrinationis lassit-
 tudine satis gracilia in hanc opinionem animum meum
 deduxerunt; vnde erectæ hæ plantæ habentur, quasi non
 amplius peregrinando terram suis vestigiis impressuræ,
 sed in quietis signum Dianæ sint suspensæ; & hoc votum
 cum

A cum altero naufragantis apud Horatium non valde
dissentiat, de quo cecinit Poeta.

*Suspendisse potenti.
Vestimenta maris Deo.*

De Triplici Isidis figura. Cap. XXI.

B

C

Fictilis est figura penes me palmorum duorum circi-
ter altitudinis, variis coloribus picta, de recenti e-
ruta è ruderibus viæ Appiæ. Hæc humanum feminae
caput repræsentat, habitu Aegyptiaco, & præter fascio-
las, seu vela, quibus hinc inde est circumseptâ, vt de-
iis inferius.

Primò, Coronam radiatam habet colore fusco cir- A
cumdatam. Secundò superimposita sunt prædicto Ca-
piti duo cornua erecta. Tertiò sub cornibus sunt quo-
que aures Canis.

Hanc Isidem puto, quæ pro Luna communiter su-
mitur, ex P. utarcho, Eusebio, & aliis relatis per Pieriũ
lib. 39. cap. 3. & possent hæc tria signa denotare, quod
I sis, seu Luna Triuia, & Tergemina, seu Triformis sit nũ-
cupata; tolet enim Luna in triplicem speciem se se con-
uertere; malunt alii cognomina hæc ei tributa, quod ip-
sa tres facies, seu tres vias, hoc est tria numina in diuer-
sis locis habeat, nempe in Cælo vbi Luna dicitur, & apud B
inf-ros, vbi Hecate, seu Proserpina nominatur; & in terra,
seu tyris vbi Diana vocatur: Hinc Prudentius contra
Symmachum.

Denique cum Luna est, sublustri splendet amictu,

Cum succincta tacit calamos Latonia virgo est:

Cum subnixæ sedet solio Plutonia contux;

Impernat Furijs, & dictat iura Mægeræ.

Et incertus auctor.

Terret; Lustat, Agit, Proserpina, Luna, Diana,

Ima, Superna, Feras scepro, Fulgore, sagitta.

At verò quo ad nostram figuram, præter illas fasciolas C
versicolores, quibus illustratur, est primo circumdata
corona radiata; & hæc à Sole pulchritudinem suam
participat, nempe lucem, quæ Diuinæ pulchritudinis
imago quædam est. Hinc Cicero de Somnio Scipio-
nis. *Luce lucebat aliena, hæc Solis discipula obsequitur*
curfibus supernis, & prout accedit ad Solem, vel recedit
crefscens, aut fenescens, dispensat lumen, ideoque semper
instabilis, Ouidius 15. Metamorf.

Nec par, aut eadem natura forma Dianæ

Esse potest usquam. & Macrobius. Dispensatio-
nibus septennarijs Luna sui luminis vices sempiterna
lege variando disponit. Hinc est, quod dicta nostra ra-
diata

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

incedens, & cothurno induta; vnde sylvarum, & nemo- A
rum Dea putabatur, dum illa arrectis auribus instar ca-
nis prædæ inuigilabat, otiumque fugiebat, & propterea
aures solum sunt vigilantis Dianæ; nam sicuti Dor-
mire in aurem est animo otioso, securo, vacuoque esse,
ita vt lupinam securitatem intelligi velit Mênander in
Plotio apud Gellium: *In aurem utramque si dotata
fuerit, est cubitura*; contra purgatis auribus pro attentis
& vacuis est prouerbum apud Plautum in Milite:
Perpurgatis ambo damus tibi operam auribus. Lucianus
in Dialogo Meretricis: *Ad Deorum aures peruenit*;
vbi facinus clanculum patratum resciscitur ab iis, qui
possunt, vel remunerari rectè factum, vel punire secus B
admissum.

Canes præterea à canendo dicuntur, quod noctu in-
custodia, & venando signum dent: Hinc Columella
lib. 7. cap. 12. *Quis hominum clarius, aut tanta vocife-
ratione bestiam, aut furem prædicat, quam ille latratu?*
Quis famulus amantior Domini; quis fidelior Comes?
Quis custos incorruptior? quis excubitor vigilantior?
Quis denique ultor, aut vindex constantior? Quæ
omnia cum sint propria vigilantis Dianæ, non immeri-
to pro symbolo eidem inferuire videntur.

Cum hæc ostendissem Domino Dominico Berto C
Cæsenatensi annuit idem, ac statim ex cornibus posse
denotari flumen, sicut quoque per aures canis Anubin
Deum, liceat mihi & hæc addere, vt Lector, quæ ma-
luerit ex his feligat, vel ipse afferat meliora.

Igitur primò ex radiata corona videtur denotari influ-
xus Lunæ, dum illa lumén à Sole acceptum restituit; vt
in sequenti dicemus Capitulo: & propterea in Noui-
lunio ineunte Vere celebrabant Aegyptij festum, quod
appellant ingressum Osiridis in Lunam; vnde nominant
etiam Lunam matrem Mundi, propter naturam compo-
sitam, & mixtam ex vtroque sexu; quoniam cum sit ple-
na

A na, & prægnans ex Sole iterum emittit in aerem generabilia principia :

Secundò ex Cornibus Flumen significatur; etenim per translationem Cornua fluminum dicuntur Flexus, & curuitates alueorum, eo quod multis in locis ad Cornuum similitudinem flectantur. Valerius Flaccus lib. 1. Argonat. *Elatis cornibus amnes*. Ouid. eleg. 2. lib. 4. Tristium. *Cornibus hic fractis*, nempe Rhenus: Flumen autem istud in præsentem non aliud esse quam Nilum; quoniam crediderunt Aegyptij illius augmentum respondisse illuminationi Lunæ: etenim maius illius fluminis augmentum prope Ciuitatem Eleusinam ascendit ad cubitos vigintiocto, quot sunt dies quibus Luna singulis mensibus terminat circuire coelum: at minimum augmentum penes Ciuitatē Mendetes, & Xoin ascendit ad sex cubitos, & totidem sunt dies, in quibus orbis Lunaris ostenditur per medium diuisus: Medio cre verò augmentum; quod est prope Memphim, & hoc quatuordecim cubitorum respondens tempori Plenilunij; hinc Eusebius de præpar. Euangelic. lib. 3. cap. 3. dixit, quod putarint Aegyptij fructuum procreatricem virtutem, quæ inest Nilo, Osirim esse; & Osiridi Isidem coniungi, & propterea cum tanta sit correlatio inter flumen Nilum, & Isidem, quæ eadem est cum Luna; non abhorrebit a vero, qui dicat Cornua, symbolum fluminis, apposita esse Capiti nostræ Isidis.

Tertiò, ex auribus Canis denotatur Anubis, quem Aegyptij Deum canino capite effingunt, ac etiam lingua Aegyptiaca Canis dicitur. Virg. 8. Aeneid.

Omnigenumque Deum monstra, & latrator Anubis.
Voluerunt tamen aliqui, quod sub forma Canis, seu Anubis coleretur Mercurius Lucanus lib. 8. *Nos in templam tuam Romana accepimus Isim, Semideosq; Canes;* videlicet Mercurium, quem Anubim Expositores vocant. Boccacius in sua Genealogia lib. 7. cap. 34. scribit

bit Mercurium Nili filium fuisse, vt legitur apud Tu- **A**
 lium de Natur. Deorum: Hunc scribit Theodontus Her-
 metem Tasmegistum fuisse Pium quidem hominem; &
 pluribus imbutum doctrinis: & quidem de vero Deo
 mirabiliter sensit; & in libro quem Asclepium de Idolo
 scripsit. Hic apud Aegyptios in maxima fuit veneratio-
 ne; adeo vt apud eos nefas fuerit, ipsum proprio no-
 mine nuncupare ob reuerentiam Numinis; n. forte no-
 minando de eius humanitate, & mortalitate sermo con-
 tingeret; & sic videretur Deitati eiusdem in aliquo de-
 rogari: Nili autem Filius dictus est ad extollendam flu-
 minis, & eiusdem gloriam: Cum autem Anubis Mercu-
 rius fuerit, idemque fluminis Nili filius, & sic respon- **B**
 dens illuminationi Lunæ, seu Isis; vt diximus; non
 mirum propterea est, quod antiqui expresserint Numis-
 ma argenteum hic delineatum sicuti quoque est in di-
 scursu antiquæ Religionis Romanorū Guglielmi Choul,
 de quo etiā Ant. Augustinus in tertio Dialogo; cum
 ipse crediderit fuisse hoc Valentinianū Imperatoris:

Habet hoc Numisma in anteriori parte effigiem Isis;
 quæ tenet dextera manu Sistrum, & in sinistra Cistam,
 seu Vas fluctuum plenum: eo quod illa fuerit horum
 inuentrix; in posteriori verò parte est imago Anubis ab
 alijs

A alijs Cynocephalis nuncupatus; quoniam exprimebant illum habentem caput canis; tenentem quoque Sistrū dextera manu, & Caduceum Mercurij sinistra: Anubim siquidem, & Mercurium, & hunc Trismegistum eundē fuisse à pluribus existimatur, vt diximus: Addit Festus Pomp. lib. 11. capite canino effingi solitum; quod canis sagacissimus sit animalium. Et hæc, quæcūque de Isidis figura vaticinati sumus, dicta sufficiant.

De Fasciolis, seu Velis circa Isidis caput. Cap. XXII.

B **Q**UOD verò attinet ad illas Fasciolas varias, & multicolores appostas capiti Isidis figuræ: non solum illæ, demonstrant septem aspectus Lunæ; verumetiam manifestant illam virtutem suam, quæ versatur circa materiam, dum gignit, & concipit omnia, nempe Lucē, & Tenebras; Diem ac Noctem; Principium, & Finem: vnde quis non admiretur continuam varietatem aspectus Lunæ? modo exinanitæ, modo cornutæ, modo dimidiatæ, modo tumidæ, modo plenæ; ac demum de vario eius splendore, quid dicemus?

C Certè, quo magis distat à Sole, eo amplius splendet, & iuxta reuolutionem sui aspectus variat speciem splendoris. Pariter ipsa Isis, seu Luna, mysticè significat materiam tenebrosam, quæ non dum assumpsit formam aliquam: Sol verò formam; & agentem vim; Lunaque Solem suum ita obseruat; eiusque semper radios excipere quærit, quibus illustretur, & secundum Platonem sicuti coniunx coniugem expectat avidissima; vnde rerum species concipiat, & loco reddat, ac etiam sicuti molis cera apta recipere modo hanc, modo alteram impressionem; ita Luna lumen acceptum mutuo, quò potest studio, restituit, vt latè Plutarchus de Iside, & Osiride.

Dominus Octavius Tronsarellus in reuisione huius A
Libri ex ordine Reuerendissimi Patris Magistri Sacri
Palatij, habens ipse præ manibus simularum æreum,
hieroglyphicis repletum; voluit idem Octavius illud ex-
planare, cuius simulacrum hic in sequenti Capitulo effi-
giatum propono, simulque explicationem prædictam
transcripsi, vt hoc meum opus ornarem.

De Mystica Isiace imaginis inter- pretatione. Cap. XXIII.

HAec Deæ Isidis effigies, quæ eadem est cum Dia- B
na, asseruaturque in celeberrimo Domini Fran-
cisci Angeloni Musæo, pulchras in se continet veritatis
indagandæ ambages, rerumque symbola mirè comple-
ctitur.

Pinnas Accipitris in capite gerit, nempe mysticæ volu-
cris Osiridem, seu Solē exprimentis, ex Valerian. lib. 21.
hierglyph. cap. 1. Accipiterque Soli dicatus est: nam Isis,
hoc est Luna a Sole lumen recipit: vnde Cicero de
somnia Scipionis inquit de Luna.

Luce lucet aliena.

Hinc est, quod Orbis ille, qui in ipso Pinnarum medio
fingitur, Mundus rectè iudicetur, qui vt à pennis Acci- C
pitris, hoc est Solis radijs illuminatur, ita a Luna, quæ
illi subiacet, & in Cornua surgit, illustratur.

Verum quia triplicem Diana habet potestatem, nem-
pe cœlo, vt in hac Isidis superiori parte videre est; sic
etiam Terris vires extēdit suas, & nostras has plagas suo
numine complet; ideo Fascia, qua eius caput ornatur,
turres, Terræque imaginem repræsentat, & mundi insi-
gnia profert; & hac in parte Venatrix Diua apparet;
vndè illi pharetra, & sagittæ humeros grauant, spolium
que Cerui medium pectus operit; hoc enim Cerui spo-
lio

pag. 74.
Cap. 23.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

na fluctibus, & velitationibus præest; nauigantesque seruat. Lucianus scribit in dial. Iouis, & Mercurij, cui mādāt A Iuppiter, *Ipsā verò Io per pelagus in Aegyptū abducens Isim facito. Ceterum Dea illis estō, Nilumque attollat, & ventos immittat, & nauigantes seruet;* & de maris fluctibus loquens fusius ipsa Isis in Apuleio 11. Metam. inquit: *Diem aeterna mihi nuncupauit Religio, quod, sedatis bybernis tempestatibus, & lenitis maris procellofis fluctibus nauigabiliā pelago rudem dedicarēs carinam, primitias commēatus libant mei sacerdotes.*

Sinistra verò Isidis Cornucopiam cum fructibus, & spicis gerit Apul. lib. 11. de Iside loquens. dixit: *spicis etiam Cerealibus desuper porrectis.* Eadem autem est B Isis ac Ceres; Natal. Com. ex loco supra citato. *Cum Isis, siue Ceres;* & clarè. Diodorus Siculus, Plutarchus, & Eusebius. Frumentorū enim ex Nilī alluione maximè Aegyptus redundat; & ideo Iulianus Aurelius lib. 2. de cognominibus Deorum colligit eādem fuisse apud Aegyptios Isidem, quæ fuit apud Græcos Ceres, & lib. 3. in fin. refert Diodorum accipere Osirim, & Bacchum pro eodem numine; sicut Isidem, & Cererem; itemque afferit Natalis Com. lib. 2. Mythol. *Quidam antiqui scriptores voluerunt Saturnium regnasse in Aegypto; ac Rheam sororem duxisse in matrimonium; è quibus nati sunt Iuppiter, & Iuno, qui ob virtutem, præstantissimaque C animi ornāmenta, uniuerso terrarum orbi imperitarunt; ex his natos esse quinque filios, omnino memorāt Osirim, Isim, Typhonem, Apollinem, Venerem; Atque Osirim esse Dionysium tantopere a Græcis celebratum, Isim autem Cererem; & ideo dum a Virg. dicitur 1. Georg.*

*... clarissima mundi
Lumina; labentem cælo quæ ducitis annum;
Liber, & alma Ceres* ut in sq. in: glia IV. 11. 11. 11.
Nil aliud intelligitur nisi Sol, & Luna, hoc est Osiris, & Isis; quæ triplici impetio; ut hæc denotant symbola
Cælo,

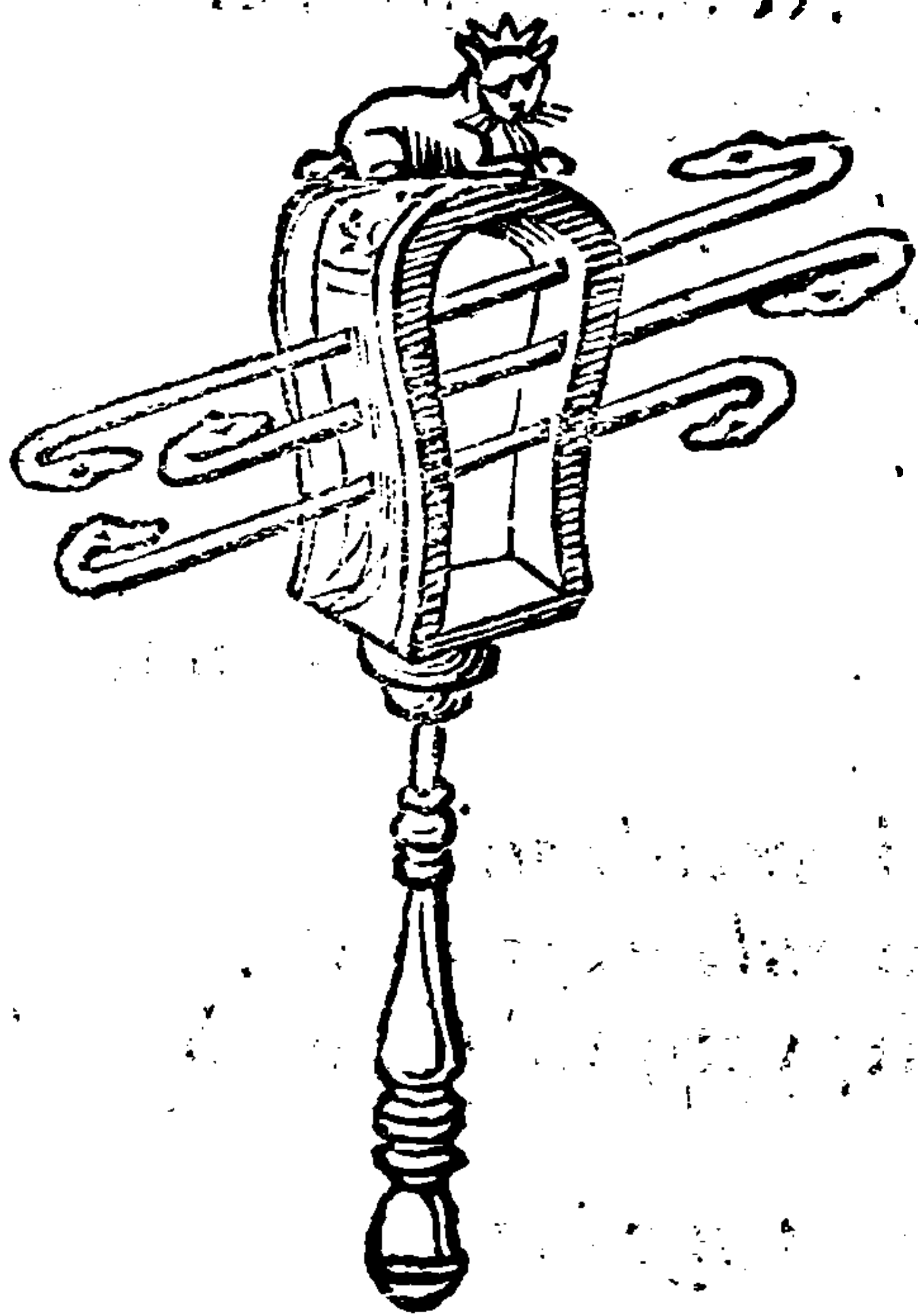
A Coelo, Terræ, & Mari præest. Hoc autem Imperium a Virg. 4. Georg. Ioui assignatur.

Deum namque ire per omnes

Terrasque, tractusque Maris, Cælumque profundum.
Vnde cum ab alijs Iuppiter dicatur Omnipotens, mentio etiam legimus Capuæ in antiquo marmore de Iside, quod sit omnia: *Tetibi una, quæ es omnia, Dea Isis:* Quin & ipsa Osiridis, & Isidis capita, huic Cornucopiæ affixa, & ex antiquorum Numismatum fide recognita, totum hoc probant; meæque fidei manifestè, clarèque adstipulantur.

B

De Sistro, Cap. XXIV.

S Vbsequitur, ut dicamus de Sistro, cuius typum hic damus, quod servatur in nobiliss. Musæo Dñi Francisci Gualdi Ariminensis, Equitis S. Stephani, qui est rerum antiquarum diligentissimus indagator, & custos: Erutum est è ruinis Urbis, viridique ærugine obductum. Igitur Sistrum est instrumentum frequens apud Aegyptios ex ære ad sonitum fabrefactum, quod adamussim delineavit Apu-

leius lib. iij. Metamorfof. inquit. *Dextera quidem ferebat æreum crepitaculum, cui per angustam laminam in modum Balthei recurvatam; trajectæ mediæ paucæ virgulæ crispante, brachio tergeminos iactus, reddebant*
argu-

argutum sonorem . Hinc Propertius .

A

Romanamq tubam crepitanti pellere Sistro .
Et Ovidius .

Crepuitque sonabile Sistrum .

Et nemo est, qui Plutarchum de Sistro legerit, & gemmas, nummosque antiquos pertractauerit, qui non hæc sentiat, sicuti etiam de eodem latè refert Dominus Franciscus Angelonus in sua Historia Augusta de Numismatibus in Adriano num. 57.

Sistrum verò vel motum, vel ortum rerum indicabat ait Plutarchus, vel Nili accessum, vel recessum ex Seruio 8. Aeneid. Fuit verò Sistrum peculiare Iſiacòrum gestamen, quo Typhonem arceri credebant, ex Plutarcho, & hoc Isidis imitatione, quam Ovidius, Apuleius, & Numisma superius delinearunt, qua de re scribens Sistratam turbam appellauit Martialis lib. 12. annuendo capiti caluo, lineis vestibus, & Sistris, quæ portabant stulti Sacerdotes Isidis, vbi inquit.

B

I anigeri fugiunt calui, sistrataque turba
Inter adorantes cum stetit Hermogenes .

Et Ovidius eleg. 8.

Quid nunc Aegypti profunt
Sistra ?

Adhibebātur etiam ad sedandos Infantium ploratus, Martialis lib. 14.

C

Si quis plorator collo tibi vernula pendet ;
Hæc quatiat tenera garrula sistra manu .

Sed & in Bello vsi eo esse Aegyptij videntur. Virgil. de Cleopatra in pugna 8. Aeneid.

Regina è puppi patrio vocat agmina Sistro .
Et Manilius lib. 1.

Atque ipsa Iſiaco certarunt fulmina Sistro .

Iſim sistratam, aut Anubim dixerat Propertius .

Ausa Ioui nostro latrantem opponere Anubim .

Apuleius non ærea tantum, sed & argentea, & aurea
fuisse

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

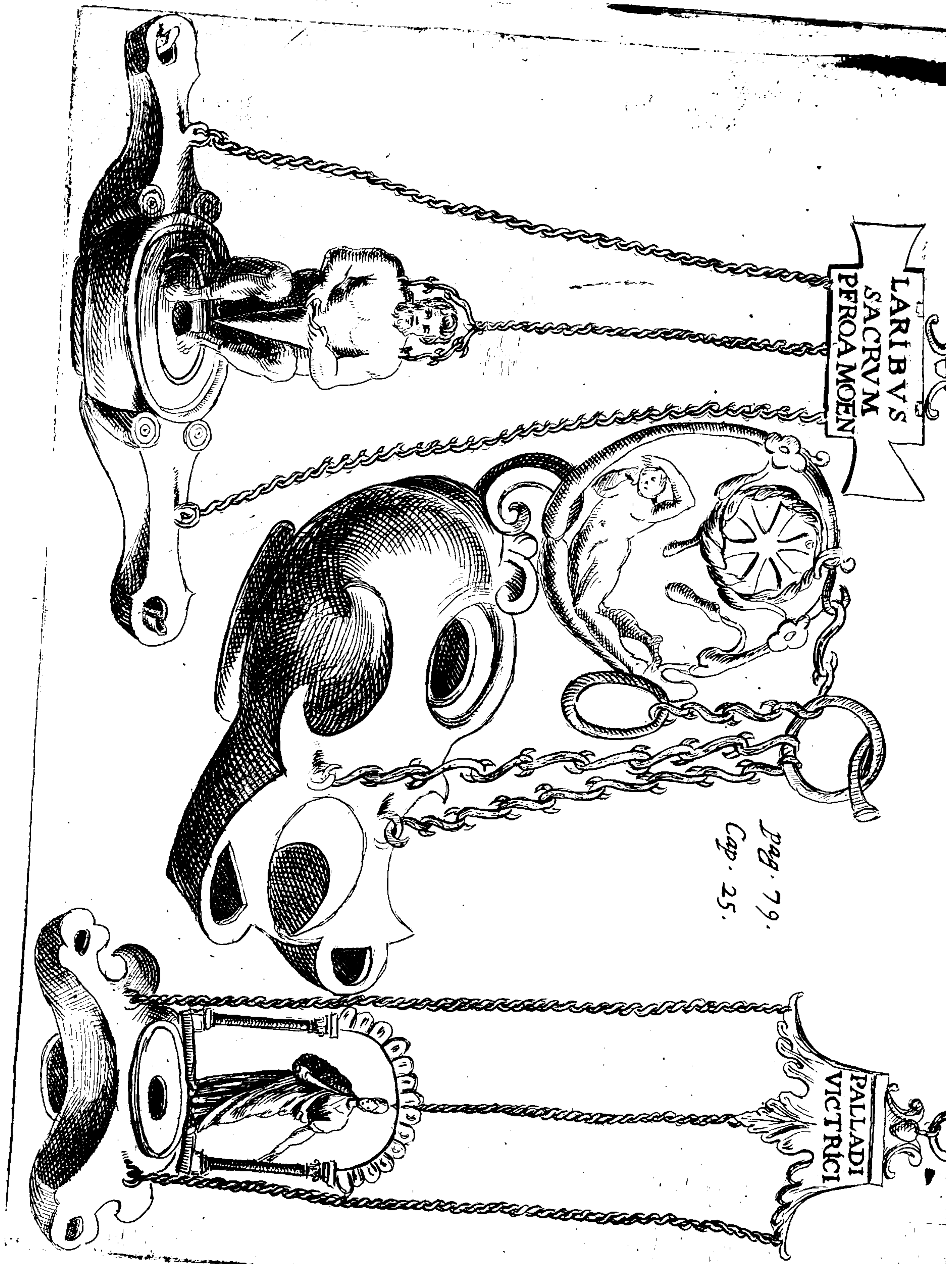
HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

LARI BVS
SACRVM
PEROA MOEN

Pag. 79.
Cap. 25.

PALLADI
VICTRICI

SAVE \$3,999,994

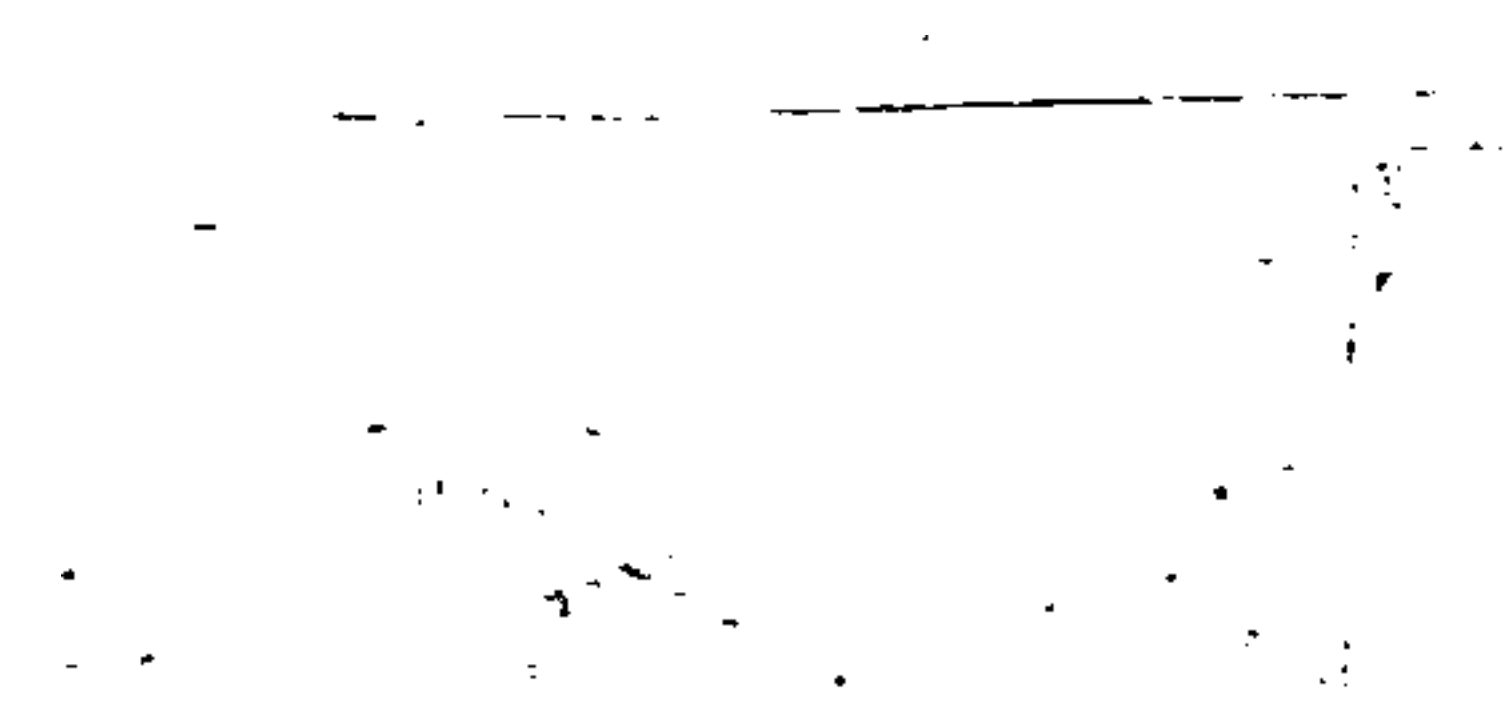
Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A fuisse Sistra innuit lib. 11. At nescio, an ulla præter ærea sint hætenus reperta, ex ære ut plurimum factitari solita, quod æs præ cæteris metallis sit admodum vocale; Id elicipotest ex Tibullo, qui æra simpliciter vocat Sistra ijs versibus.

Quid tua nunc Isis tibi Delia? quid mihi profunt.

Illam tuas toties æra repulsa manu?

Quam ob rem Statius primo Thebaid. *Nilum arisonum* vocat. Nam aiebat Claudianus. *Nilotica Sistris Ripa sonat*: æs certe ad res Diuinas adhiberi solitum, testatur Macrobius, Saturnal. quod & alicubi innuit Festus Pompeius.

B Isidem eamdem cum Luna creditam esse nemini obscurum est, quin & ipso met Sistris curuamine designari *Lunæ globum ea complectentem, quæ motionibus, & mutationibus sunt obnoxia*. Plutarch. de Iside, & Osiride, ubi etiam loquitur de Fele, quæ cum catulis curuato Sistris vertici incubat, ut etiam in nostra effigiata figura.

De Lucernis apud Aegyptios, Cap. XXV.

C **Q**uamuis in tertia parte videbimus de Lucernis Christianorum; nihilominus quoniam variæ sunt mihi de illis etiam prophanis, fictilibus, ac æneis hic delineatis; opere pretium duxi de earum usu apud Aegyptios potissimum circa Religionem cognoscere.

-Lucerna propriè dicitur instrumentum aliquod Metallicum, aut fictile, in quo posito oleo, & parato lychno nutritur ignis, ut omnes, qui ingrediuntur, lumen excipiant.

Sacrum verò aliquod portendisse Lucernam tam

Græcis

Græcis ex testimonio Suidæ, quàm Latinis ex auctori. A
 tate Senecæ de Vita Beata cap. 27. certum est; præ-
 fertim ex monumentis Aegyptiorum, penes quos adeo
 frequens hæc consuetudo fuit, ut sola Lucerna teneret
 Hieroglyphicum Aegyptiæ Religionis, teste Beroaldo
 in 11. Apulei; ea fortasse ratione, quod ipsi ad cultum
 Idolorum, tunc primis Lucernis vterentur, vel quia
 Lucernarum usus ab Aegyptijs ad reliquas translatus
 nationes, sentiãnt plurimi; In quo quidem adeò fue-
 runt superstitioni Romani apud Plutarch. lib. 7. sym-
 po. 14. ut Lucernam extinguere Religio esset: quamo-
 brem oleo posito inextinctam Lucernam dimittebant,
 quousque ignis oleum consumpsisset: & deficiente B
 nutrimento, ipsa quoque deficeret flamma: siue id re-
 uerentia sacri ignis facerent, ut dicebat apud Pluta-
 chum Cæternius; siue ut Lucius ibidem, ne viderentur
 necem inferre elemento quodammodo animato; siue
 denique ne Lucernam extinguentes lucem alijs inui-
 dere existimarentur, quod ibidem affirmabat Florus.

Verum Aegyptios in Lucernis colendis cæteris reli-
 giosiores dicit Herodot. lib. 2. Is enim cuiusdã diei festi
 solemnisissimi apud Aegyptios meminit; qui Festus dies
 Accensio Lucernarum dicebatur, quod noctu sub dio,
 per vniuersam Aegyptum Lucernæ sale imbutæ, oleo
 plenæ, Elychno quam optimè instructæ accenderentur: C
 eaque luce Luciferum, Solemque Orientem attin-
 gerent.

De hoc die Festo, illiusque significatione aliter, at-
 que aliter autores censent, sunt, qui putent, Lucer-
 nas has ab Aegyptijs accendi solitas in honorem Vul-
 cani, quem ignis inuentorem existimarent; sed vnde
 lamenta, eiulatus, & lacrymæ, de quibus Lactantius
 lib. 1. Diuin. institut. cap. 21. certè nihil cum Vulcano?
 Arbitrantur alij ad inquirendum cum Iside. Osiridem
 Lucernas accendere consueuisse Aegyptios, huiusque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Sole mox oriente inuentum Osiridem cum gaudio excipiebant. A

At si diuinare liceret de hoc festo Lucernarum ab Aegyptijs culto lacrymis, atque ploratu, Dicerem in memoriam illius necis, actum, quam Deus ad abducendos filios Israel, Primogenitis Aegyptiorum quorumcunque tam hominum, quam Brutorum ipse intulit: tunc enim Pharaon Rex sub media nocte, totaque Aegyptus luctu, ac lacrymis conspersa, è stratis surgentes, accensisque Lucernis necatos filios lamentabantur, filiosque Israel exire compellebant de terra Aegypti, vt Exod. 12. *Factum est autem in noctis medio, percussit Dominus omne Primogenitum in terra Aegypti a Primogenito Pharaonis, qui in solio eius sedebat; usque ad Primogenitum captiuæ, quæ erat in carcere: surrexitq; Pharaon nocte, & omnes serui eius, cunctaque Aegyptus, & orsus est clamor magnus in Aegypto, neque enim erat Domus, in qua non iaceret mortuus.* Etenim potuit fieri, vt is Primogenitus Pharaonis, qui mortuus est, Osiris appellaretur: nam de Osiride Aegyptio loquuntur omnes: Et præterea Festus hic dies Lucernarum, qui in Plenilunio celebraretur, testis est Apuleius lib. 11. *Qui circa primam ferme noctis vigiliam, experrectus pauore subito præmicantis Lunæ candore nimio completum orbem, commodum Marinis emergentem fluctibus.* Quemadmodum & exitus filiorum Israel ex Aegypto plenilunij tempore in Martio contigisse sacra tradidere oracula.

De apparatu verò Pompæ Isidis, vt in ea Lucernarum cultum, & Religionem agnoscamus, meminit Apuleius dicto lib. 11. dicens, *Magnus præterea sexus utriusque numerus Lucernis, tædis, & alio genere faciū, luminis syderum cælestium stipem propitiantes.* Et de Antistitum eiusdem Religionis apparatu scribens. *Quorum primus Lucernam præmicantem claro porrigebat*

A bat lumine, non nostris consimile, quæ vespertinas illuminant Epulas, sed aureum Cymbium in medio sui patore flammulam suscitans largiorem.

In usu Lucernarum, & Lucernario cultu Idolorum, adeo superstitioni fuere Aegyptij, & aliæ nationes testibus Clem. Alex. lib. 1. Strom. Euseb. lib. 10. de præparat. Euangelic. ut quamplurimas illis appenderent Lucernas, quam superstitionem irridet Lactantius lib. 6. Diuinarum Instit. & Tertull. *Cur die læto non laureis postes obumbramus; nec Lucernis diem infrigimus?* & Seneca ep. 95. *Accendere aliquam Lucernam Sabbathis prohibemus, quoniam; nec lumine Dij egere, & nec homines quidem delectantur fuligine.* Vnde Lucretius.

Tecta lucernantur florentia numina fertis.

Hinc Hieremias in epistola ad filios Israelitas, qui captiui in Babilonem adducendi erant, Lucernarum meminit, quas Babilonij ad Idola accendebant Baruch. 6. *Lucernas accendunt illis, & quidem multas; ex quibus nullam videre possunt.* Et quidem multas inquit Propheta: cum tamen D. O. M. septem tantum Lucernas in Candelabro vno intra Tabernaculum oleo apparatus iusserit, Exod. 25. *Facies & Lucernas septem; & pones eas super Candelabrum, ut luceant ex aduerso.* Quamuis; ubi Dei cultus sub Salomone augeri coepit, Lucernarum quoque numerum auctum legimus 3. Reg. Cap. 3.

Effigiandas curauit plures ex meis Lucernis æreis, quæ varia continent symbola nempe Canem Bouem, Sphingem, Mutinum, seu Virile membrum, ac etiam Lunam, quæ est signum Dianæ.

Accedunt etiam aliæ quatuor Lucernæ æræ insigniores in vrbe, quarum vna in honorem Iouis; cum Aquila, altera Neptuno dicata cum Equo, tertia Palladi; Quarta Laribus, quæ reperiuntur in Musæo Domini Francisci Angeloni.

Est quoque altera insignis Lucerna ex celebri Museo Domini Francisci Gualdi Arminensis, Equitis sancti Stephani, quæ creditur inseruisse alicui Lupanari, supra quam est femina nuda; quasi prostituta, penes quam adest Rota, quam Cucurbitæ pendentes circumdant. Certum est Rotam vitæ nostræ progressum significare; unde a die natiuitatis ad extremum usque hospites, & peregrini dicimur; ut potè qui solum hoc extra patriam incolimus, vbi nulla consistendi firmitas, perpetua vero semper est agitatio animi; sicuti quoque imperitorum præcipitium per Rotam significatur: Rota quippe circumuoluimur: Posteriora sunt bona fortunæ, quæ quia nostra non sunt, ea nobiscum transportare non possumus. Anteriora vero sunt æterna, quæ nos assidue comitantur. Impurus igitur, & imperitus rerum (ut effigiata foemina sensus delitijs dedita) cum fortunæ bonis augetur, dum quæ retro sunt auersus respicit; obliuiscitur quoque, quæ æterna sunt, in anteriori parte posita, & in præceps mergitur, ut inquit Iob. *Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad Inferna descendunt*, ut propterea exclamet Psalmographus: *Deus meus pone illos ut Rotam*: refert Pierius lib. 39. cap. 26. & 28.

Simile etiam constat ex effigiata Cucurbita, quæ ut inquit Pierius lib. 58. cap. 12. inanes spes præfagit, ut potè, quæ cum ventricosam admodum speciem præferat, multumque item nutrimenti polliceri videatur, illud tamen tenue, & sine condimento omnino fatuum, ac cito simul putrefit, & exsiccatur; quia cito nata, cito perit: symbolum præfatae foeminae innixæ vanæ, & transeuntri corporis pulchritudini. Et hæc de Lucernis.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

& antiquum Diadematis nomen in hodiernum diem A retinuit, vt latè Pignorius in expositione tabulæ Ifiacæ, fol. mihî 23.

Quibus accedit, quod Circulus fit Hieroglyphicum Aeternitatis, Perpetuitatis, Perfectionis, & eiusdem Dei, qui Principium non habet, nec Finem, ex Pierio Valeriano lib. 39. cap. 7. 8. 10. & 16. latè.

Et propterea Deus præcipiens Moyfi formam, quam Arca testamenti esset habitura; dixit Exod. 29. *Faciesq; supra Coronam auream per Circuitum.* Et similiter 1. Macab. cap. 4. *Milites illi ornauerunt faciem templi Coronis aureis:* Ac etiam inter Deos Gentilitatis Tertull. de Corona Militis cap. 7. ait Saturnum ante omnes Coronatum, Iouem Diodorus post deuictos Titanas; dat etiam Priapo tæniæ idem, & Ariadnæ sertum ex auro & Indicis gemmis. B

*Reges
gestasse.*

Tractu temporis in ornamento Capitis adeo ambitiosi fuere Romani Imperatores, & alij Reges, vt non solum Lauream, sed Auream etiam, ac Radialem Coronam excogitarint: quinimo etiam, quasi cum Sole vellent certare, non tam Radijs, ac Gemmis circulum illum aureum condecorare curarunt, quam ad cursum Solis, ad Numerum mensium, ad circulum anni, & ad signa Zodiaci respicientes in ipsa Corona Radiorum quoque numerum illum duodecimum continuerint, vt significauit Viig. 12. Aeneid. Coronam radialem Latini Regis describens. C

. Ingenti male Latinus

Quadrijugo uebitur curru, cui tempora circum

Aurati bis sex radij fulgentia cingunt,

Solis Aui specimen.

Vfos Diademate fuisse Persarum Reges ostendit Briffonius lib. 1. de Regio Persarum Principatu: Xersem etiam Diadema gestasse pro more Persarum, Plutarch. lib. de Fraternali Amore, & Xenophon in Cyri Poëdia

sæpe

A saepe restantur. Numidas quoque Reges ex Liuiio lib. 4. Decad. 3. habuisse. Similiter apud Macedones Diadematis vsus fuit, Herodotus lib. 4. Valer. Maximus lib. 5. cap. 1. vbi de Gneo Pompeio sermo est, & Tigrani Armeniae Regi vsum Diadematis adscribit.

(Circa formam, & Colorem Diadematis. A. Gelius de Græcorum Diademate inquit. *Dicitur autem Diadema, idest Regium gestamen, quod exponitur pro Fascia candida, quæ Regum capitibus obligabatur.* Diadema quippe Laneum, vel Lineum extitisse ligamen, quo caput Regis circumligabatur; quam ab rem Creon apud Statium lib. 12. Thebaid. inferias Menœ celebrans, cum sceptrum, Diademaque illius in rogam iniecisset, dolens sic inquit.

*Accipe nate tui noua libamenta triumphii,
Accipe, & hoc regimen dextra, frontisq; superba
Vincula, quæ Patri nuntium portanda dedisti.*

Et lib. 9. de morte Regis Adraasti ait.

*Heu qualem versare in sanguine vidi
Exutum canos, lacero Diademate, crines.*

Et Seneca in Troade ait.

*Ego esse quidquam sceptrum, nisi vano putem
Fulgore rectum nomen? & falso comam
Vinculo decentem?*

C Falsum vinculum vocat, quasi nullo vinculo coërceri possit omnimoda Maiestas.

Diadema fuisse latum, longumque ligamen colligitur ex Plutareho in Lucullo, cum de Monima Vxore Mithridatis agit, cui mortis genus eligendum in eius libera voluntate Mithridates reposuit, quod de Regno, suisque rebus iam actum esse intelligeret; inquit. *Cum aduenisset Baccharides, & Regis mulieribus imperasset; & quod cuique facillimum, & gratum esset, genus mortis eligerent, auulsum a capite Diadema Monima collo circumligauit, & se ipsam suspendit: quo cito confraeto;*

execrabilis inquit fascia, neque ad hoc mihi utilis fuisti. **A**
 Vnde colligitur Diadema fuisse fasciam, seu vittam longam, quæ ad suspendium apta censeretur.

De hoc Diadema Curopalata de officijs Curia Constantinopolitanae cap. 6. num 33: his verbis. Illud quod nunc vocatur stemma, olim appellatum esse Diadema: id autem erat Vittæ ex vnionibus, & margaritis, posita quidem in Imperatoris fronte, sed circa cerebrum retro ligata: vnde & Diadematis quasi dicas ligamenti nomen obtinuit: quod paulatim mutatum euasit tale, quale hodie visitur, & nominatur stemma: idem auctor num. 34. ibidem ait. Porro, quod nunc vocatur Diadema, olim Zona militaris dicebatur, insignis honoris: hinc Tiranni venerandos Milites; qui Chastum conficebantur, ante omnia priuabant Zona, & Torque, & postea tradebant Tortoribus. **B**

Colorem in Diademate purpureum apud antiquos extitisse Alexander lib. 1. Gen. dier. cap. 18. scribit Album tamen apud exteros, vt plurimum fuisse, consensu scriptorum omnium comprobatur.

Suetonius cap. 79. in Cæsare refert; cum quidam Lauream Coronam fascia candida colligatam Cæsaris statuae imposuisset, Tribuni plebis Coronæ detrahi fasciam, & hominem in vincula duci iusserunt: Fremebat enim Populus, & Tribuni; non quidem quod Corona Cæsari, aut statuae illius imponeretur, hanc enim debere Cæsari non negabant; sed quod fascia candida Coronæ alligaretur, atque vna cum Corona Diadema quoque ei imponeretur. **C**

Coro-
narum
genera.

Hoc autem Diadema caput cingebat, adeo vt in Occipitio aliquid fluctuaret, quod indicatur, cum varia essent Coronarum genera apud Græcos, & Latinos: Nam præter illas ex floribus, de quibus in conuiujs, quæ propriè festa appellabantur; erant quoque Coronæ Laureæ, ex quibus Lemnisci, seu Vittæ pende-
 Plu.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

iussisse Tribunos, cum in ludis aliquando ab adulate **A**
coronaretur, ne tales essent additamentum honoris.

Diadematis usum à priscis vsque temporibus Roma-
næ Reipublicæ penes Reges extitisse scribit Dionysius
Aliarnassæus lib. 3. & de Regio Diademe Seruij Tul-
lij Iuuenalis satyr. 8.

Ancilla natus trabeam, & Diadema Quirini,

Et fasces meruit, Regum ultimus ille honorum.

Et apud Ant. Augustinum Numismata sunt Romuli,
Numæ Pompilij, & Anci Martij; in quibus hi Reges
Diademe redimiti conspiciuntur, sed Republica
postmodum ad ordinem redacta Crassus diues primus
argento, eoque folia imitatus ludis suis Coronas de- **B**
dit, accesseruntque, & Lénisci, quos adijci ipsarum
Coronarum honos erat, inquit Plinius lib. 21. cap. 3.

Refert quoque Plinius lib. 16. cap. 4. Primum om-
nium Liberum Patrem imposuisse capiti suo ex Edera
Coronam: Postea Deorum honori sacrificantes sump-
tere; Victimis simul coronatis: Nouissime, & in sacris
certaminibus usurparæ; inde natum, vt & Triumphatu-
ris conferretur in templis dicandæ; mox vt & ludis da-
rentur.

Prisci quoque Christiani non abstinere ab huius- **C**
modi Coronis, quibus ornare Statuas, & Imagines sum-
mi Dei, & Sanctorum eius soliti sunt: siquidem Ima-
gines Sanctorum, non denotant solum, quæ ipsi in
terris gesserunt, verum quæ in cælis ab ipsis geruntur,
cum immensa gloria fruuntur; & quicquid auri, gem-
marum, coronarum adhibueris, nec minimam partem
eius gloriæ descriperis, quam Deus ijdem Sanctis iam
in æterna vita largitur, vt refert Molanus de sanctis
Imaginibus lib. 2. cap. 4.

Quamuis Iosephus Scaliger in Priapeia referens im-
precationem Priapi apud Horatium *merdisque coin-*
quinet albis Cornuorum, Idcirco Minisci imponebatur
statuis

A statuis, ne ab auibus conspurcarentur. Hi minisci adhuc hodieque in templis Christianorum imponuntur capitibus statuarum. Cuius tamen rei causam ignorantes Pictores, dum putant honoris causa imponi debere, non solum non omnibus statuis imponunt: sed & imaginibus quoque pictis adhibuerunt: quæ tamen illis opus non habent, ut Statuæ: & hi Minisci sectiones circuli significabant, & dabantur Diuis iam in cœlum relatis.

Mos quoque fuit apud Priscos fideles in picturis Viuentium, qui pro sanctis tunc habebantur pingere, aut scalpere etiam Diadema forma Quadrata non autem circulari; sicuti adhuc videmus opere Musiuo delineatas in Triclinio Leoniano apud Lateranum effigies Magni Constantini, Leonis Papæ, & Caroli Magni, quas figuras etiã effigiatas propono in tertia parte mei Operis cap. 3. vbi de sacris Imaginibus, & de hoc adducitur ratio, quoniam Viri insignes virtutibus habentur pro lapidibus Quadratis, ut describitur à sancto Gregorio, homil. 21. in Ezechielem cap. 40. super ea verba.

Mensa de lapidibus Quadratis constructa, ait: Quos enim hoc loco Lapides Quadros accipimus, nisi quoslibet Sanctos, quorum vita in prosperitate, & aduersitate nouit fortiter stare? Lapis etenim Quadrus æque stat in quocunque latere fuerit versus: Quisquis ergo in prosperitate non extollitur, in aduersitate non frangitur, suasionibus ad malum non trahitur, vituperationibus à bono opere non reuocatur, Lapis quadratus est; & quasi ex omni parte statum habet, qui casum in qualibet permutatione non habet: Certe cum Iudeorum populum propheta a fide perire cognosceret, & sanctos Apostolos surgere in Ecclesia præuideret, per quos multi sunt ex Gentibus in fidei, & vitæ fortitudine solidati, in magna consolatione loquutus est dicens Lapidés ceciderunt, sed magnis lapidibus edificabimus, &c. Ac de prædicto Diademate quadrato

late scriptit Nicolaus Alemannus in libro, quem edidit **A**
 de Leoniano Triclinio. **N**ullo tamen vnquam tempore fuit ita limitata Adu-
 latio, vt fines non transierit: etenim Iustinus Impera-
 tor Christianus; vnacum filio Iustiniano, quantumuis
 Christiani, vtique non abhorruerunt sibi assumere etiã
 Coronam circularem; sicuti Deo, & Sanctis solitum
 fuit apponere, vt diximus; & videre est in Numisma
 te hic adiecto, quod expressit etiam dictus Alemannus
 in suis Notis ad historiam arcanam Procopij fol. 344.

B

Refert Euagrius Iustinum anno Imperij octauo, mense
 nono, (is erat Martius) Iustinianum participem Regni
 fecisse, & cum eo imperasse quatuor menses, & eo
 tempore de prædictis adhuc viuentibus, honoremque
 Diuinitatis assumenribus dici forsan potuerit, quod
 Caracalla de Geta fratre suo dixit, vt refert Spartianus.

C

Sit Diuus, dum non sit viuus.

Lubet hic referre, quod adnotauit Sirmondus Soc.
 Iesu ad epist. 3. lib. 6. epistolarum Sidonij. Tonsura
 Clericalis ita olim fiebat, vt circulus tantummodo ca-
 pillorum emineret instar Coronæ: sic enim describit

Grego-

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

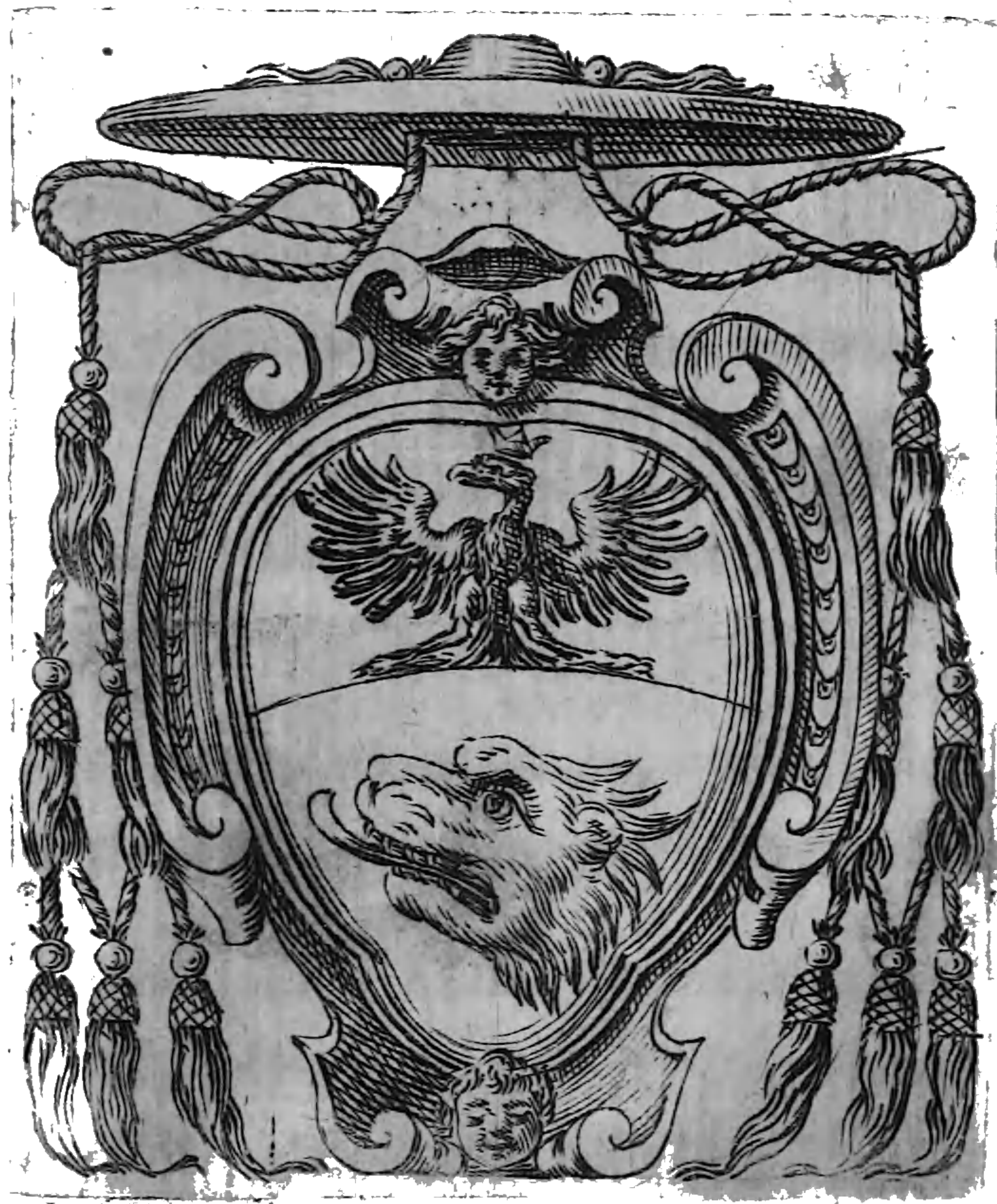
Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

DE
ANTIQUIS
ROMANORVM
RITIBVS.

Auctore
Ioanne Baptista Casalio Romano.

ROMAE,
Ex Typographia Andreę Phæi. MDCXLIV.

Superiorum permissu.

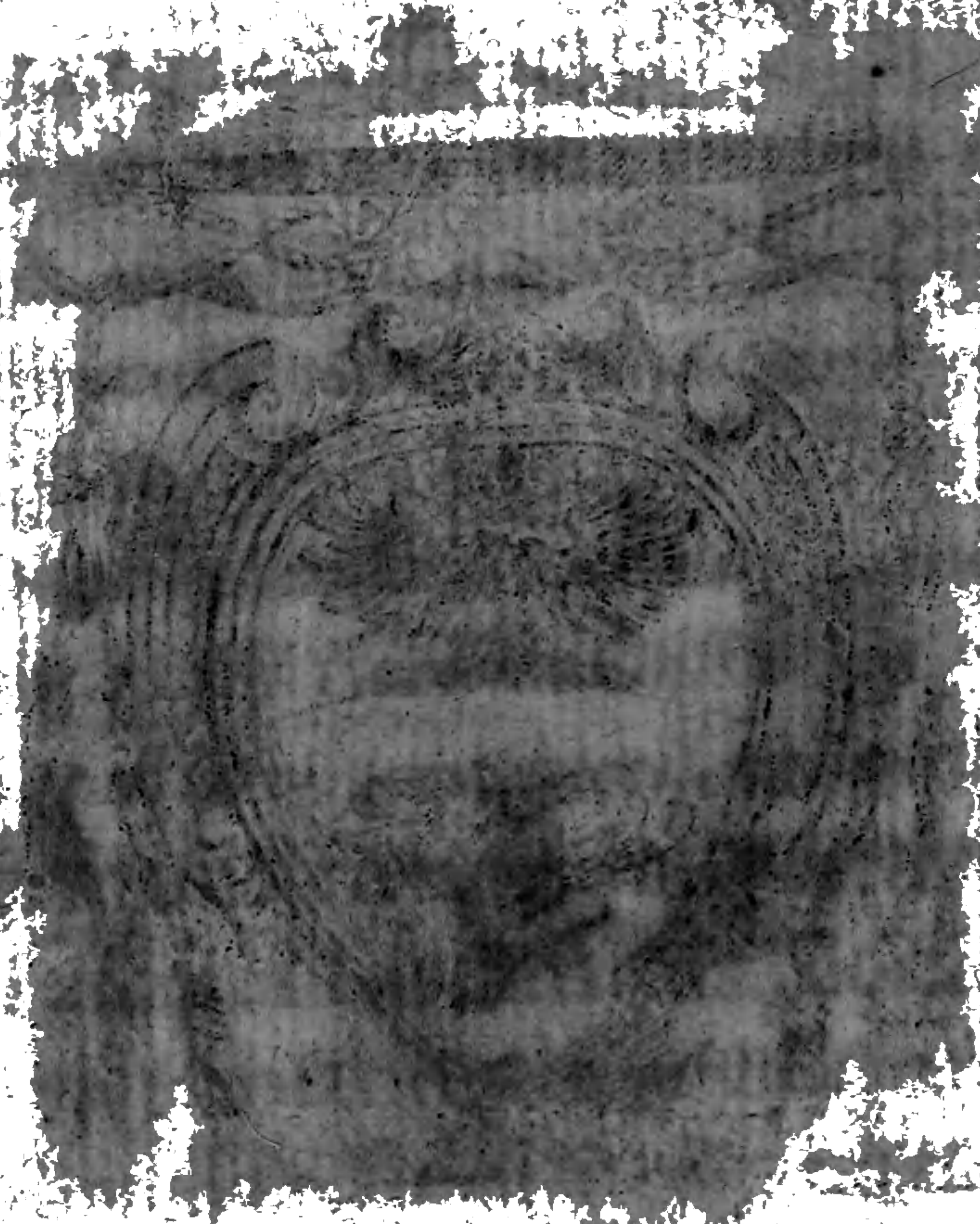
N j

AMITIA

ROMANORVM

LIBRVS

EX LIBRIS

EX LIBRIS

EX LIBRIS

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

*Veteribus Romanorum Ecclesiae Ritibus
elaborato ne cadat.*

*Præterea Tibi sacra Purpura insigni-
to, qui Ecclesiae quoque Gallicanae inter pri-
mos existis Antistites, maximè debitum est
patrocinium huius voluminis; quod nulla
sit penitus Ecclesia post hanc nostram Ro-
manam omnium primam, cuius præclare
gestis, pugnisque cum inimicis Christi, vi-
ctorijs, atque tropheis magis illustrentur
scripta Ecclesiastica.*

*Sicuti nec alia fuit Ecclesia in qua
magis vignerit, florueritque Divinorum
Dogmatum puritas, disciplinae obseruan-
tia, Morum Censura, Custodia Ca-
nonum, & nitor Veterum Sacrorum Ri-
tuum quam Ecclesia Gallicana: de qua
inquit Hieronym. aduersus Vigilant. Tu
sola monstra non habuisti, sed vi-
ris semper fortissimis, & eloquen-
tissimis abundasti. & Hilar. de Synod:
in princ. Tu, fidei integritatem, glo-
riosa conscientia inconcussam
stabilitatem, intemeratae volunta-*

tis illæfam, imperturbatamque con-
stantiam, innocentem inuiolatam-
que Religionem seruaſti, & ſan-
ctæ, & indemutabilis perſeueran-
tiæ glorioſo triumpho præfulſiſti.
*De qua etiam S. Greg. Magn. lib. 5. reg. ſt.
Ep. 6. ad Childebertum. Regem ait. Sicuti*
magnę lampadis ſplendor in te-
trę noctis obſcuritate fulgeſcit; ita
fidei tuę claritatem inter aliarum
gentium obſcuram perfidiam ru-
tilare, ac coruſcare. *Et alter Roman.
Pontifex Gregor. Nonus. Epiſt. ad Epiſc.
Rhemn. de hac ipſa ait. Poſt Apoſtoli-
cam ſedem eſſe quoddam totius
Christianitatis ſpeculum, & im-
motum fidei firmamentũ; vtpote,
quę in feruore fidei Christianę, ac
deuotione Apoſtolicę Sedis non
ſequaris alias, ſed antecedas. Et Ar-
nulph. Lexouienſis ad Epiſcopos Anglię de
iſta ſic etiã inquit. Sicut omnes, quos
ad oppreſſionem Romanę Sedis,
rabida Tyrannici furoris prouexit*

inuidia, virtus Altissimi manifesta deiecit; sic omnibus, quos deuotio GALLICANA suscepit, victoriã semper cõtulit, & Triumphum, Neque hanc foetida Harpie nuper obortæ obscurare, vel inquinare potuerunt; quin semper appareat candidior niue, nitidior lacte, rubicundior ebore antiquo, Sapphyro pulchrior, speciosior forma præcunctis gentibus, & multo florentior in Lilijs suis, quam Salomon in omni gloria sua, firmiter innixa solidæ Petræ Petri, eiusque doctrina fulserit, ut Sole Luna.

Tibi quoque Eminentissime Princeps, potissimum debitum est patrocinium huius De Veter. Eccl. & Romanor. Ritib. libelli; sicuti Tu solus idoneus electus, & missus fuisti a Gloriosa memoria Iusti, & Inuictissimi Ludouici XIII. ut subleuares recentes Ecclesiæ Romanæ, totiusque Italiæ calamitates, atque remoueres turbines, & monstra bellorum, quæ communis tenebrarum Hastis undequaque comminuerat, & ad hoc ipsum munus præmortuo
pre di-

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ego Te valde precor, ut patrocinium huius
operis, in quo Veteres Romanorum, &
Ecclesiae Ritus continentur; suscipere di-
gneris: quippe qui Galli in illorum obser-
uatione potissimum insistent: Tua enim
auctoritate suffultum minimè corruet; sed
Tuo gloriae praesidio feliciter stabit, &
Tua luce, & splendore illustratum, in
luce oculisque omnium viuet. Vale.

I N D E X

CAPITVLORVM

DE PROFANIS ROMANORVM RITIB.

Liber Secundus .

DE Gentilium Dijs, & alijs Romanorum Ritibus.
cap. 1.

De Ethoicis ante Christum natis fuerint ne aliqui salui?
cap. 2

De Matre Deorum. cap. 3

De Ioue. cap. 4

De Marte, & Venere. cap. 5

De Mercurio; & Minerua. cap. 6

De Aesculapio. cap. 7

De Hercule. cap. 8

De Baccho, seu Libero. cap. 9

De Termino Deo. cap. 10

De Situano. cap. 11

De Priapo. cap. 12

De Mutini, seu Priapi Idolo. cap. 13

De Symbolo Obsceno. cap. 14

De Romanorum Sacrificijs. cap. 15

De Virginibus Vestalibus. cap. 16

De Monetæ vsu. cap. 17

De Annulis. cap. 18

De Fibulis. cap. 19

De Pileo apud Romanos. cap. 20

De Tesseris. cap. 21

De Ritu Nuptiarum. cap. 22

De Lege Connubiali. cap. 23

De Balneis. cap. 24

De Conuiuijs, seu Triclinijs. cap. 25

De Funeribus Romanorum. cap. 26

F I N I S

*S. Leo serm. I. in Natali Apost. Petri,
& Pauli.*

Roma ignorans suæ prouectionis auctorem cum penè omnibus dominaretur gentibus, omnium gentium seruebat erroribus ; & magnam videbatur assumpsisse Religionem ; quia nullam respuebant falsitatem : vnde quanto erat per Diabolum tenacius illigata, tanto per Christum est mirabilius absoluta.

P A X

P A X

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

phanes mente adiuncta omne præterea, quod esset in-
 nitum, Deum esse putarunt: Plato censuit Mundum
 ipsum, & Cælum, & Astra, & Terram, & Animas esse
 Deum: & Aristoteles modo menti, modo ipsi Mundo,
 modo Cæli ardori omnem tribuit Diuinitatem, quem
 sequutus est discipulus, Theophrastes: sunt qui naturalem
 vim Diuina ratione præditam, & naturalem legem Deum
 fecerunt, vt Chrysippus, & Zeno: sunt qui naturam ip-
 sam Deum statuerunt, vt Straton: Quin & fuerunt, qui
 sint ne Dii dubitent? sed omnia sua sponte esse nata,
 omnia fortuito fieri, quæ geruntur, vt Protagoras, Dia-
 goras, & Theodorus: Fuere Epicurei, qui esse quidem
 Deos affirmant, sed curare quicquam negant, neque
 irasci eos, neque gratia commoueri: Pausanias meminit
 in Attica erectas fuisse Aras Incognito, & Ignoto Deo,
 quæ Aræ Epimenidis Vatis Cretensis suasionem erectæ
 fuerunt. Cum enim terra Attica pestilentia laboraret,
 consultum est ab Atheniensibus oraculum, quibus Py-
 thium Numen respondit, urbemque, & agros expiari,
 oportere, non expresse, cui Deo sacra essent facienda:
 Epimenides ab Atheniensibus accitus iussit ibi Ignoto
 Deo propitio immolari debere, vbi oues nigræ per a-
 gros dimissæ constitissent: Itaque ex eo tempore, vt ait
 Laertius, frequentes per agros Atticæ Aræ sine nomi-
 ne Dei videbantur: meminit de Dijs Ignotis Pausa-
 nias, Cicero, Helychius, & alii: meminit etiam Diuus
 Lucas in Actis Apostolorum cap. 27. ita de Paulo lo-
 quens; *Præteriens, & conspiciens vestros cultus inueni, &
 Aram, in qua erat inscriptum Ignoto Deo.*

Fuerunt, qui dixere, non influere Deum omnimoda
 sua virtute in terram; Siquidem Aristoteles in lib. de
 Mundo, ac etiam Apuleius eodem libro de Mundo ait:
 Quod cum Deus in summo culmine Cæli suum domi-
 cilium collocauerit, cumque natura diuina ab vno eo-
 demque simplici primo vim suam immittat in ea, quæ
 sunt

A sunt primo continentia sunt, nempe in Solem, Lunam, & Cælum, omne circumagat: Ac proinde quantus est accessus ad Deum, vel abscessus ab eo, eius opitulationem quoque sentiunt; Quo fit vt terra, & terrena omnia, longissimè à diuinitatis adminiculo infirmitate sua deiecta, ideoque multo tumultu exagitata sint.

Sed hæc Philosophi opinio, quod Omnipotens, & misericors Deus non valeat, seu quod indignetur extendere Diuinos influxus ad res humanas, tanquam impia, & erronea, habetur ex psalm. 112. dum ait: *Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat, & humilia respicit in Cælo, & in terra. Suscitans à terra inopem, & de stercore erigens pauperem*; ac etiam in suo Cantico B. V. Mater, inquit: *Quia respexit humilitatem ancillæ suæ: quia fecit mihi magna, qui potens est.*

Præterea omnes prædicti auctores licet summo ingenio fuerint, tamen grauissimè hallucinati sunt, vtpote, quibus præluceret tantum naturæ quædam bonitas, non autem Christiana Veritas perfecta. Lactantius tamen libro de falsa Religione ad confundendam Gentilium Idololatriam, ex opinione Poetarum, Philosophorum, Oraculorum, & Sybillarum euincere conatur, etiam antiquissimis temporibus nunquam dubitatum fuisse, nisi à male feriatis quibusdam vnum esse Deum; licet non intelligerent, quis nam ille esset, seu quomodo ageret. Ideoque eos excusari non posse, qui in Deorum numerum homines impios reposuerint: hinc si bona pars Gentilium Deum spiritum, ac mentem vocauerint, eūque animo colendum esse etiam libris testari sint: mirū est, vnde tanta Deorum multitudo inuenta sit, hominesque iam morte deleti diuinis honoribus affecti sint? Equidē existimarim errorem illum ab impostore Cacodæmone fuisse inductum: nam cum ille malorum omnium auctor sit, & parens, proculdubio, & in hanc, & multo profundiorum erroris caliginem miserorum mortali-

hum corda demerfit.

A

*Deifica-
tionis
origo.*

Referunt tamen Ethnici Scriptores istas hominum consecrationes propter merita, vel virtutum, vel munerum, vel artium repertarum à Veteribus in memoriam inuentas; sic enim Cicero de natura Deorum. *Suscepit vita hominum, consuetudoq communis, ut beneficijs excellentes Viros in Cælum tolleret: Vnde Horatius ad Augustum.*

*Romulus, & Liber Pater, & cum Castore Pollux
Post ingentia facta, Deorum in Tempora recepti.*

Hinc colunt Cererem, quia prima fruges inuenit, hinc Bacchum, quia primus, vt pu. abatur, vites plantauit.

In libro Sapientiæ Salomonis cap. 14. ibi: *Acerbo luctu
Et dolens Pater citò sibi rapti filij, fecit imaginem; & illi
qui tunc quasi homo mortuus fuerat, nunc tanquam De-
um colere cepit, & constituit inter seruos suos sacra, & sa-
crificia: Deinde interueniente tempore, conualescente ini-
qua consuetudine hic error tanquam Lex custoditus est, &
Tyrannorum Imperio colebantur figmenta.*

B

Lactantius lib. 1. de falsa Religione cap. 22. scribit, hunc ritum Deorum colendorum à Iouis immodica superbia fluxisse; nam cum terras circumiret, morem hunc habuisse, vt curaret sibi templa de Hospitum suorum nomine construi; Sic erecta fuisse templa Ioui Atabyrio, Ioui Labradeo, Ioui Laprio, Ioui Molioni, Ioui Cas-
sio; qui omnes Iouis hospites, eique in bello adiutores fuere.

C

*Templa
& simu-
lakra
Dysquo
modo de
creta?*

Quomodo autem Cacodæmon superstitionem anti- quitatem magis ac magis, cui non satis fuerat, vt hominibus Diuinitas tribueretur, nisi quoque eisdem Templa, Simulacra, & Imagines statuerentur, ludificatus est? cer- tè Persæ, & aliæ plurimæ gentes licet patrio ritu Deos colerent; eis tamen, neque templa, neque Simulacra ponebant, sibi persuadentes Deum vbiq. præsentem esse

Atque ire per omnes

Terre

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

tes ad differentiam eorum, qui minorum Gentium dicuntur; & ij consentes sunt sex masculi & totidem femine ex Ennio.

Pluralitas Deorum aliquando pro unico Deo sumpta ab Ethnicis.

Iuno, Vesta, Minerva, Ceresque, Diana, Venus Mars, Mercurius, Iouis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Quoniam Ethnici scriptores multos Ioues faciunt, multos Apollines, multos Mercurios, multas Veneres; operæ pretium facturus videor admonere omnia sub vniuerso tanto persona aliquando relata: illud namque notissimum est, Stoicos vnum tantum Deum credidisse, nominaque eius variari pro actibus, & officiis: Hinc Sacrificaturam apud inferos Didonem Iouem Stygium pro Plutone nominare.

Sacra Ioui Stygio, quæ rite incepta parauit.

Aristoteles in libro de mundo. *Cum Deus vnus sit, multa nomina habet ab effectiõibus varijs.* Et Apuleius eundem imitatus in libro de mundo. ad Faustum scribens *Vnus est, inquit, Deus, vnumque numen pluribus quidem nominibus propter specierum multitudinem, quarum diuersitate fit multiformis; nam à Iuuando Iupiter dicitur, idem fulminator, tonitrualis, ac serenator vt latè D. Augustinus de Ciuit. Dei lib. 4. cap. 11. Macrobius Saturnalium lib. 1. cap. 18. cum Deorum omnium nomina ad vnum vellet referre, hunc Orphei versiculum recitat.*

Bacchus, Sol, Orcus, & Iuppiter vnus & idem.

Quod Deus vnus sit.

Quod autem Deus vnus sit solummodo, patet ex Lactantio de falsa Religione libro 1. cap. 3. Quod illa summa rerum potestas, ac Diuina Vis, ne semel quidem diuidi potest: quicquid enim capit diuisionem, & interitum capiat necesse est; si autem interitum procul est à Deo, quia incorruptibilis est, & æternus, consequens est, vt diuidi potestas æterna non possit; Præter ea, quando pluralitas esset deorum; sequeretur, quod illi partiti inter se essent officia; vt ex illis; quilibet sufficere omni-

bus

A bus nequiret; & nisi singularium partium potestas ad vnam prouidentiam referatur, non poterit summa illa constare potestas; vnoquoque nihil curante amplius, quam quod ad eum propriè pertineat; Et de iis vide Gyraldum Syntagma. 1.

Sciendum quoque prædictos Deos, qui in templis à *Dijerāt* Gentibus adorabantur, ibique responsa reddebant, non *Dæmo-* alios fuisse, quam Dæmones; etenim Homerus summum *nes.* illum Iouem Dæmonibus aggregauit, sicut & alii Poetæ, & Philosophi, qui eisdem modo Deos, modo Dæmones nuncupant, & illi nequissimi spiritus vbi adiurantur; se Demones confitentur; vbi coluntur se Deos mentiuntur, vt errores hominibus immittant, & auocent à veri Dei notione; Ac iidem sunt, qui varios sibi cultus per diuersa Regionum condiderunt mentitis tantum assumptisque nominibus, vt fallerent; & quoniam diuinitatem per se ipsos affectare non poterant, alciu erunt sibi nomina potentium Regum, sub quorum titulis honores sibi Deorum vindicarent: vnde facilis probatio, ex quo adstantes Christi fideles Ethnicorum sacrificiis, Idolis responsa dare negabant, & Deos eorum fugauerunt, ne possent in visceribus Hostiarum futura depingere, ex Lactantio lib. 4. cap. 27.

C Est quoq. indubitatum Deorum eiusmodi Cultores bonos & iustos esse non posse. Quomodo enim sanguine abstinebunt, qui colunt Deos cruentos Martem, atq. Bellonam? quomodo autem Parentibus parcent, qui expulsorem Patris sui Iouem? aut natis ex se Infantibus, qui colunt Saturnum? Quomodo pudicitiam tuebuntur, qui colunt Deam nudam, & adulteram, & quasi apud Deos prostitutam? Quomodo à rapinis, & fraudibus abstinebunt, qui Mercurii furta nouerunt? quomodo libidines coercebunt, qui Iouem, Liberum, Herculem, Apollinem, ceterosque Deos venerantur, quorum adulteria, & supra in mares, & feminas non tantum Doctis sunt

*Quales
Deorum
cultores?*

sunt nota, sed experiuntur etiam in theatris, atque can- **A**
 tantur, ut sint omnibus notiora? Possunt ne inter hæc
 Iusti esse homines, qui etiam si naturam sint Boni, ab ipsis
 etiam Diis erudiuntur ad iniustitiam, & scelera? Lactan-
 tius lib. 5. cap. 10.

Nec Religiosi huiusmodi Homines habendi sunt,
 cuius nomen à vinculo Pietatis est deductum, quod ho-
 minem sibi Deus relegavit, & pietate cōstrinxerit, quia
 nos seruire ei; ut Domino, & obsequi ut Patri necesse
 est: Superstitic si quidem vocabuntur; cum superstitem
 memoriam defunctorum colant, aut qui parentibus suis
 superstites colebant Imagines eorum domi, tanquam
 Deos penates: nam qui novos sibi ritus assumebant, ut **B**
 in Deorum vicem mortuos honorarent, quos ex homi-
 nibus in cælum receptos putabant; hos superstitiosos vo-
 cabant. Lactantius lib. 4. cap. 28.

At Infelices illi, nec ex sceleribus suis intelligunt, quã
 grande malum sit, quod colunt; quando quidem flagitiis
 omnibus inquinati veniunt ad precandum, & se piè sa-
 crificare opinantur, si cutem lauerint, tanquam libidi-
 nem intra pectus inclusam vlli amnes abluant, aut vlla
 maria purificent: non retinentes memoria, quod Cicero
 suis Legibus castè ad sacrificia præciperet accedere. *Pie-
 tatem inquit adhibeto, opes amoueto, qui secus faxit, Deus
 ipse Vindex est.* Quanto satius est mentem potius elue- **C**
 re, quæ malis cupiditatibus sordidatur, & vno virtutis, &
 fidei lauacro vniuersa vitia depellere: Quod qui fece-
 rit, quantumlibet inquinatum, ac sordidum corpus gerat,
 latis purus est.

Perseueravit hæc Idololatriæ cœcitas penes homines
 vsquequò Christus. R. N. humana carne assumpta misit
 Apostolos suos in vniuersum mundum prædicare Euân-
 gelium; quorum quoque discipuli idem sunt prosequuti;
 donec Theodosij, & Valentiniiani Imperantium iussu præ-
 dicta Idola, eorumque templa funditus euerfa sunt: vn-

de

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Diis dicere est consilium: videndum igitur nobis est in **A**
 præfenti, *An salus ex fide in Christum fuerit etiam ante*
eius aduentum. Neque est ambigendum, quin & aliqui
 ex Ethnicis ante Christi aduentum æternam sint adepti
 salutem, quod præ cæteris ostendit. S. Prosper lib. 2.
 de Vocat. Gentium cap. primo: *Adhibita est enim semper*
uniuersis hominibus quedam supernæ mensura doctrinæ,
quæ & si parciore, occultiorisque gratiæ fuit; suffecit tamē
sicut Dominus iudicauit, quibusdam ad remeatum; om-
nibus autem ad testimonium. Certe enim Christus ante
 suum aduentum, vt dixi, quibusdam etiam Ethnicis ip-
 sam veritatem detegere dignatus est; atque ad Iob ref-
 pexisse videtur. S. Augustinus Epistola 49. dum ait **B**
Cum enim nonnulli commemorantur in sanctis Hebraicis
libris iam ex tempore Abrahamæ nec de stirpe carnis eius,
nec ex populo Israel, neque ex aduentitia societate in Po-
pulo Israel; qui tamen huius sacramenti participes fuerūt;
cur non credamus etiam in cæteris hac atque illac gentibus
alias alios fuisse; quamuis eos commemoratos in eisdem
auctoritatibus non legamus? Quapropter auctor episto-
 læ ad Demetriadem specioso elogio Iob appellat, *Virum*
ante Euangelia Euangelicam: & Apostolicum ante Apo-
stolica præcepta, & discipulum Apostolorum: quia nimi-
 rum ea penè didicisset, quæ postmodum Apostoli do-
 cuerunt, edoctus scilicet ab ipso Veritatis, & Iustitiæ lar- **C**
 gitore Deo. Est enim in confesso apud Catholicos, ho-
 minibus in statu naturali constitutis, opus fuisse ad salu-
 tem speciali aliquo Diuinæ gratiæ auxilio, quo ad fidem
 in Christum perducerentur, neque enim naturalem le-
 gem sufficere vllatenus potuisse; Sed neque ipsis legi
 scriptæ traditæ Iudæis ea vis inerat; & hoc est, quod
 Apostolus in epistola ad Romanos docet. *Non legis*
opera, atque actiones, sed fidem fuisse, quæ Abraham Iu-
stum effecit; Quod idem describit Sanctus Thomas in
 sua summa parte 3. quæst. 60. articulo primo ibi. *Nunquã*
homines

A homines potuerunt saluari ante Christi aduentum, nisi fierent membra Christi; quia, ut dicitur Act. 4: non est aliud nomen datum hominibus; in quo oporteat nos saluos fieri, sed ante aduentum Christi homines Christo incorporabantur per fidem futuri aduentus: nec minus perspicue S. Augustinus epist. 57. inquit Sicut etiam illi, quando idem sacramentum occultum erat; credebant Christi incarnationem futuram, sic & nos credimus factam: Et à nobis autem, & ab illis futurus expectatur ad iudicium eius aduentus: Et quamuis Iudæi loco Baptismi, qui hodie est necessarius, Circumcisionem haberent, ea tamen

B gentes non utebantur, quibus fides abunde tunc erat. Diuus Thomás parte 3. quæst. 68. art. 1. ibi. Licet ipsum sacramentum Baptismi non semper fuerit necessarium ad salutem; fides tamen, cuius Baptismum sacramentum est, semper necessaria fuit. Atque hoc idem de Gentibus esse statuendum clarè euincit, quod de Christo agebat Aggeus Propheta cap. 2. *Et ueniet desideratus cunctis gentibus*: liquidem ex Romanis, Græcis, Aegyptijs, & similibus, qui Christum venturum desiderarent, fatendum est; & ijs aliquam de Christo venturo inditam fuisse notitiam, quoniam rei ignoratæ nullum concipere desiderium possumus. Hinc Augustinus epistola 89. *Vt sciamus etiam antiquos iustos, quicumque esse potuerunt, non nisi per eandem fidem liberatos, per quam liberamur & nos, fidem scilicet Incarnationis Christi, quæ illis prænunciabatur, sicut & à nobis facta annuntiatur.* Sed quatenus in contrarium adducatur Lactantius diuin. instit. dum voluit Pythagoram, & Platonem, qui amore indagandæ veræ sapientiæ ad Aegyptios, & Persas penetrarunt, ab Iudæis, penes quos ea tunc veritas erat abstinuisse; Siquidem, inquit ille *auersos esse Diuina providentia, ne scire possent veritatem, quia nondum fas erat alienigenis hominibus Religionem Dei veri, iustitiamque notescere: Quoniam non viquequaque id verum est,*

Q neque

eius,
7 Po.
erit;
sibus
dem

mi.
do.
lar. C
ho.
salu.
idem
m le.
legi
quod
legis
in
quæ
es

neque enim veritatis radios ab eorum obtutibus subdu. A
xit Deus, qui recta incedentes semita, procul ab erro-
rum caligine peruestigatum illum irent. Dixit equidem
ille Matth. 7. *Petite, & dabitur vobis, quærite, & inue-
nietis, pulsate, & aperietur vobis*: multum enim inter-
est, qua ratione, qua via, quibus auxilijs quærat, quid
ue sit, quod potissimum quæritur, & inquit S. Ambro-
sius epist. 10. *Qui per Dominum quærit inuenit: Laban,
quia quærebat Idola non inuenit*. Inuenit Regina Au-
stri, quæ quamuis Ethnica rectæ voluntatis ductu è lon-
ginquis Regionibus veræ sapientiæ adipiscendæ causa
profecta est: De qua Regina S. Paulinus sic refert epi-
stola prima. *Barbara natione non animo, & in aperto Pe- B
regrinâ, sed in occulto Iudæa sanctorum fieri. Cuius optâ-
bat; unde non solum cælesti præmio Resurrectionis beata,
sed etiam potestate Apostolorum de Iudæis adulteris iudi-
candis, ipse ore Iudicis digna censetur, quia Christum
in Salomone mirata. cuius Regine cælestis affectum in
imagine mystica Ecclesiæ providentis impleuerat. Certè
enim Christus ante suum aduentum quibusdam etiam
Ethnicis ipsam veritatem detegere dignatus est, ut de
Iob inquit Diuus Augustinus lib. 18. de Ciuitate Dei.
*Diuinitus prorsum fuisse non dubito, ut ex hoc uno sci-
remus etiam per alias gentes esse potuisse, qui secundum
Deum vixerunt, eique placuerunt pertinentes, ad Hjeru- C
salem spirituaalem*. At de Platone, & Pythagora quis
nescit non Dei, sed suam ipsorum gloriam aucupatos, &
multis etiam culpis fuisse obnoxios, adeo ut alter luxurijs
& libidinibus additus, alter etiam magicas curiositates
sectatus fuerit.*

Id quæ causæ fuit, cur Iustinus martyr in Apologia 2.
non Abrahamum solum, sed & Socratem, & Heracli-
tum Christianos, ijs verbis appellauerit: *Christum Pri-
mogenitum esse Dei docti sumus, Verbumque, ac Ratio-
nem esse, cuius uniuersum humanum genus est particeps,*
antea.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

quidem Christi venturi fidem habebant, ut sentit Nazianzenus, forsitan & Socrates, uti Iustino videtur, illam tamen in aditu cordis custodiebant: siquidem fides quæ corde concipitur, ex Apostolo ad Romanos 10. tanquam iustificationis instrumentum necessaria semper est, at non semper, quæ ore emittitur fidei professio, sed tum demum cum res postulat. At priscis illis ante Euangelium temporibus, qui fidei professionem credere adigebantur, sat erat, si unum se Deum credere fatérentur; de Christo autem non opus erat quicquam proferre, nec credita sibi speciali priuilegio mysteria profanis euulgare, qui nec illa intelligere vllatenus poterant. Itaque cum ait Chrysostr. sat tunc fuisse solum Deum. **B**nosse, nunc verò etiam Christi notitia opus esse, intelligendus est de perspicua illa, & explicita notitia, quæ post Christi aduentum ad ipsius confessionem requiritur. Quam ob rem fatendum est, eos omnes, qui siue apud Ethnicos, siue apud Iudæos lumen ipsum non repulerunt, quo docentur rectam viuendi rationem, subsidium a summo Deo reportasse, ut Christum perfectè cognoscerent, ac demum per ipsum Christum ad immortalitatis præmia peruenirent. Hinc Dionysius Areopagita de coelesti Hierarchia cap. 9. in fine inquit. *Omnes autem Angelos, qui singulis Gentibus præsent, ad illud ipsum principium, ut proprium eos, qui ultro, ac sponte sequantur, deducere.* **C**Cum etenim intelligatur a Dionysio Deus pro ipso principio proprio, quæ proprietates non ad Israelitas solummodo, verum & ad Gentes pertinet, ut inquit Apostolus ad Romanos 3. *An Iudæorum Deus tantum? non ne & Gentium?* & nominauit se Christus Io. 8. cum à Iudæis interrogatus; *Tu quis es?* respondit *principium, qui loquor vobis.* Quapropter ea Dionysij mens fuisse videtur, ut Tutelares Angeli gentes præcipuè edocerent Christi Incarnationem; hoc enim mysterium explicitè saltem Doctioribus etiam ante Euangelium credendum

A dendum erat; vt ijs salutis ianua patefceret, ex Diuo Thoma 2. 2. quæst. 2. artic. 7. *hæc est fides*

Aduertendum inſuper, quemadmodum Iudæis Prophetas ad Chriſti fidem aliqua ratione nunciandam, ita Gentibus ſuos Vates fuiſſe datos, tradit Auguſtinus epiſtola 49 ibi: *Ab initio Generis humani alias occultius; alias euidentius, ſicut congruere temporibus Diuinitus viſum eſt; nec prophetari deſtitit, nec qui in eum crederent defuerunt, ab Adam uſque Moyſem, & in ipſo populo Iſrael, qui ſpeciali quodam myſterio Gens prophetica fuit, & in alijs Gentibus antequam veniſſet in carne.* Id verò muneris præcipuè inter Gentes habuerunt Sibyllæ

B quemadmodum lib. 6 Stromaton ſcribit Clemens Alexandrinus. Ac ſane cum libro primo idem aſſerat prælatum ab Heraclito fuiſſe, non humanitus, ſed diuinitus potius apparuiſſe Sibyllas: ſupponendum eſt ſapientem illum virum nonnulla de Chriſto ab ipſis quoque Sibyllis elicuiſſe; iſſque aſſenſum fidei præſtiſſe: Vt propterea non immeritò Heraclitus inter eos à Iuſtino martyre collocetur, qui Chriſtianam fidem ante Chriſti aduentum aliquatenus percæperunt. Quam fidem implicitam vocat ſanctus Thomas 2. 2. quæſt. 2. art. 7. ibi: *Non fuerunt ſaluati abſque fide mediatoris; quia & ſi non habuerunt fidem explicitam in Diuina prouidentia, credentes Deum eſſe Liberatorem hominum ſecundum modos ſibi placitos, & ſecundum quod aliquibus veritatem cognoscentibus ſpiritus reuelaret.*

Sed Heraclitus quamuis Sibyllino Vaticinio credidit, non tamen credidit Virgilius, qui Sibyllæ Cumeæ carmina tam apertè de Chriſto loquẽtia, & pertractauit, & aliorum detorſit, cum verſaretur vterque in tenebris Gentilitatis: Quia nimirum vt in Pſalm. 111. *Exortum eſt in tenebris lumen rectis;* Et Heraclitus recto tramite incedebat: Per deuia Virgilius. Ille veram philoſophiam amplexatus, vniſque Deo cultum exhibens,

bens, & vitiorum labes fugiebat, & virtutem sectabatur: **A**
 Hic verò Idololatriæ addictus, & à veritatis luce procul
 aberrans, vt propter eam immunis non fuerit à maculis,
 exercens potissimum calamum commentitijs figmentis.
 Itaque, quod adeò perspicuè De filio Dei vaticinata
 fuerat Sibylla, ridiculè Maro ad Pollionis filium transtu-
 lit Ecloga 4. ibi:

Iam noua progenies cœlo demittitur alto? &c.

Subsequitur modo discutere etiam locum Clementis
 Alexandrini, qui in libro Stromatum Philosophiam à Deo
 hominibus concessam voluit, nimirum rectè viuendi re-
 gulam, & ante Christi aduentum fuisse hanc necessa-
 riam Gentibus ad Iustitiam, quemadmodum lex Hæ- **B**
 breos docebat, vt ijs verbis potissimum. Ac sanè præter
 ea, quæ dicta sunt; illud Clemens voluit, Philosophiam
 quasi viam strauisse ad iustificationem; cumque esset
 ex Dei dono piæ, atque innocentis vitæ norma: qui am-
 plexatus illam fuisset, fidei lumen à clementissimo Iu-
 stitiæ largitore consequeretur; Inde iustificatio; iacta-
 bant siquidem Iudæi, adeo suam legem, vt Ethnicos, qui
 eam non reciperent, ab æternæ vitæ consortio excluden-
 dos omnino crederent, quam opinionem euertere stu-
 det Apostolus ad Romanos cap. 2. ibi: *Cum enim Gen-
 tes, quæ legem non habent, naturaliter ea, quæ sunt legis,
 faciunt, eiusmodi legem non habentes, ipsi sibi sunt lex.* **C**
 Et hæc de Gentibus ante Christi aduentum intelligen-
 da esse Theologi censuerunt: & ex ijs, quæ fuerit Cle-
 mentis sententia, in aperto est maximè ex eiusdem se-
 quentibus verbis. *Preparat itaque Philosophia, eum di-
 rigens, qui à Christo perficitur.* Perspicuè indicans non
 à lege naturali, non à Philosophia, sed ab ipso tantum
 modo Christo perfectionem, sive eam iustificationem
 prouenire.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

nobis ad victum bonorum terra causa sit: & Faunia, quod **A**
 omnibus animantibus faueat; & Ops, quod ipsius ope
 vita nobis constet: Appellata est Cybeks a monte Cy-
 belo, in quo a Mente Patre Phrygiæ Rege fuerat expo-
 sita: Dicta est Berecynthia, Idæa, Dyndimena, Ouid.

*Protinus inflexo Berecynthia tibia cornu
 Flabit, & Idæa festa Parentis erunt.*

De hac eadem Plinius lib. 2. ait. *Sequitur Terra, cui uni-
 rerum natura partium eximia. Nos noscentes excipit,
 natos alit, semel editos sustinet, & semper nouissimè com-
 plexa gremio iam ab reliqua natura abdicatos, tum ma-
 xime v. Mater operiens.*

Et de Tellure Dea sic etiam Statius in Thebaide. **B**

*. . . O Hominum, Diuumque aeterna Creatrix,
 Quæ fluuios, syluasque animarum semina mundi
 Cuncta, Promethæasq; manus, Pyrreæque saxa
 Gignis, & impertis, quæ prima elementa dedisti,
 Mutastique viros, quæ Pontum ambisque vehisque
 Te penes, & pecudum gens mitis, & ira ferarum,
 Et volucrum requies, firmum, atque immobile mundi
 Robur, & Occidui te, velox machinã cœli
 Aere pendentem vacuo, te, currus uterque
 Circuit, o rerum media, indiuisaque magnis
 Fratibus: ergo simul tot gentibus alma, tot altis
 Urbibus, ac Populis subterque, & desuper una
 Sufficis, &c.* **C**

Sanctus Augustinus lib. 7. de Ciuit. Dei cap. 24. Tellu-
 rem eadem dictam esse Magnam Matrẽ, ait, quod Tym-
 panum habeat significari Orbem terræ: quod Turres in
 capite Oppida; quod sedes figatur circa eam, cum om-
 nia moueantur, ipsam non moueri. quod Gallos huic
 Deæ vt seruirent, fecerunt, significat eos, qui semine
 indigeant, terram sequi oportere: Habebat enim Gallos
 Sacerdotes à Gallo Phrygiæ fluuio sic denominatos ho-
 mines exiratos, qui cum furore Diuino correpti erant
 insa-

A infanientium more circumquaque cursitabant, capita assidua rotatione quatientes. Leonem adiungunt solutum, & mansuetum; vt ostendant nullum esse genus terræ tam remotum, ac vehementer ferum, quod non subijci cuique possit: vel forsan alludit ad regnum; Leo namque est aliorum animalium Rex; & sicuti subiectus est curru Deæ Opis, ita Principes, & Reges terræ, quâuis soluti sint naturæ legibus, tamen secundum leges debent & ipsi viuere, nec non ab ipsa terra necesse habent, vt sibi subministrentur opes. Addit Isidorus lib. 8. quod simulacrum eius cum claue fingebatur, quia tellus clauditur in hyeme, & vere aperitur, vt fruges nascantur. Sed de ijs vide Gyraldum, Phornutum, & alios.

Sanctus Augustinus lib. 7. cap. 26. de Ciuitate Dei, tractans de turpitudine sacrorum Matris Magnæ contra omnem virorum, & mulierum verecundiam, inquit: *Vicit Matris Magnæ omnes Deos filios, non numinis magnitudo, sed criminis.* Et latè prosequitur.

Iupiter. Cap. IV.

IVPITER à principio Iouis appellatus est à Iuando, postea adiuncto altero vocabulo, dictus est Iupiter, quasi Iouis, siue Iuans Pater; sicuti Liber Pater, & Dis pater, Neptunus pater, Ianus pater, Mars pater, pro quo & Marspiter dixere antiqui, vt est auctor Gellius cap. 12. lib. 5. & è contrario dixere Veiouentem Deum, cui nulla esset iuuandi facultas.

Iupiter dicitur Genitor, & Rector, & eo nihil maius: Plaut. Most. scœn. 1. act. 2. ait: *Iupiter supremus summis opibus, atq. industrijs Me perijisse cupit.* Idem in Captiu. scœn. 1. act. 4. *Iupiter supreme serua me, measque*

P. auge

auge opes. Dicitur quoque Iurantis; adiurantisque; A
Plaut. Men. scœn. 2. act. 5. *Per Iouem, Deosque omnes ad-
iuro.* Imprecantis Plaut. Monst. *At te Iupiter, Dique
omnes perdant.* Item bene optantis, idem in Most.
Ita ille faxit Iupiter.

Dicebatur Optimus Maximus, Cicero pro Domo sua.
*Quocirca te, Capitoline, quem propter beneficia Populus
Rom. optimum, propter vim maximum appellauit.*

Fingunt Poëtæ Aquilam fulmen Ioui porrigere, quod hæc avis omnium altissimè subuolet, nec ictu fulminis lædatur. Dixere tamen veteres *Ne Iupiter quidem omnibus placet:* id est neque Iupiter ipse siue pluat, siue non, unicuique placet, Theognis in sentent. Fuit **B**
quoque adagium *Procul à Ioue, procul à fulmine;* nempe non esse cum præpotentibus agendum, qui nutu possint perdere, si quando libeat: maxime cum Regibus, atq; Tyrannis.

Sunt alia infinita, quæ dici possent de Ioue, de cuius cognominibus inquit Arnobius lib. 7. *Tot monstra, quot Iouis nomina;* ut est videre Rosinum Antiquit. Roman. lib. 2. cap. 5. ubi Paralipomena. Referam Iolum, quod de illo inquit Lactantius lib. 1. cap. 10. *Iupiter Deorum Pater, qui Optimus Maximus nominatur: non ne à prima sua pueritia impius, & penè parricida deprehenditur? cum Patrem Regno expulit, ac fugauit, nec expectauit **C**
mortem decrepiti senis cupiditate regnandi, & cum patrum regnum per vim, & arma cepisset, bello est à Titanis laceffitus, quibus victis reliquam suam vitam in stupris, & adulterijs consumpsit; & Regium puerum rapuit ad stuprum: hæc qui fecerit, viderimus, an Maximus? certe Optimus non est, quod nomen à Corruptoribus, Adulteris, & Incestuosis abest.*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Venus enim cum Marte concubuit, Sol Vulcano pro- A
didit, ille catenas adamantinas excogitavit, quibus
adulteros vinciret, illa in doli vindictam, ut videbatur,
legitimam quinque Solis filias, amoribus succendit. De
hoc adulterio. Ouid. lib. 2. de arte amandi, & lib. 4. Me-
tamor. & lib. 1. Amorum, eleg. 1.

Mars quoque deprensus fabrilia vincula sensit.

Notior in caelo fabula nulla fuit.

Martialis lib. 5. epigramm. 7. ad Vulcanum.

Parce Pater, sic Lemniacis lasciuia catenis

Ignoscat coniux, & patienter amet.

Fabulae praedictae de Adulterio Martis, & Veneris,
data fuit occasio, siue quod indomita quaeq. ab Amore B
superentur, siue quod Martis planeta cum Venere con-
iunctus benignissimus sit, ut Mathematici docent; unde
communi templo utriq. Deo data Altaria. Claudianus
Carm. de Magnete.

Maiors sanguinea, qui cuspide verberat Vrbes,

Et Venus humanas, quae laxat in otia curas,

Aurati delubra tenent communia templi.

Venus generationis, voluptatisque, & formae Dea,
à Gentilibus credita est, ideoque dicta Venus, quod per
eam omnia proueniant ex Cicerone. Varro autem in-
quit. *Poeta semen caelo igneum cecidisse dicunt in mare,*
ac natam è spumis Venerem coniunctione ignis, & hu- C
moris, quam haberet vim significantes. De hac eadem
vi genetandae Venere inquit Euripides apud Stobaeum
titulo 12. de Venere.

Quam magna vis sit Veneris, an non vides?

Quanta illa quoque numen extendat suum,

Alit illa teque, meque, & omne hominum genus;

Cerne, amet ut imbrem terra, cum sterili solum

Squallore lugens poscit humectas opes.

Rursum amat etiam aether ipse, Venerisq; impetu

Fœtos madoris explet in terram sinus.

Quae

A *Quæ fœderata mutuis amplexibus,
Quod ubique rerum est proferunt; ac nutriunt
Hinc vita, visque seculis mortalibus...*

Plurimis cognominibus, & templis Venus hono-
tur, & inter hæc Cælua nominatur ab euentu; sic enim
Lactantius lib. 1. cap. 10. inquit *Urbe a Gallis occupata,
obseffi in Capitolio Romani, cum ex mulierum capillis tor-
menta fecissent, eadem Veneri Cæluæ consecrarunt,* & refert
etiam Vegetius lib. 4.

Erat etiam Veneris Libitinæ ærarium, quod Seruius
Tullius instituit, in quod pro defunctis certi pretii num-
mi inferrentur; Dionys. lib. 4. in huius templo vende-
bantur ea, quæ ad funera pertinebant, cuius rei causam
refert Plutarch. aut esse hoc vnum de Numæ Regis sa-
pienter institutis, quo discerent homines ab ijs rebus
non abhorere, neque pro piaculis eas ducere: Aut vo-
luisse Veteres ex hac ipsa re monere caducum esse, quod
esset natum: vna eademque Dea, & ortibus, & interiti-
bus præsidente, Horat.

Magnaque pars mei vitabit Libitinam,
id est mortem.

Veneris Genitricis templum Iulius Cæsar potitus vi-
ctoria Pharsalica instituit; quia ab Iulio Aeneæ filio,
Veneris nepote genus ducere videri volebat, ei que spo-
lia de hostibus dicavit: in hoc collocavit Augustus
statuam aeneam Cæsari Diuo cum stella crinita supra
caput ipsius fulgente; quia eiusmodi post mortem eius
stella visa est, de quo meminit Dio. lib. 43. Appianus
lib. 2. de Bello Ciuil.

Plato in Symposio, inquit duas esse Veneres: alteram
antiquiorem, & Matre carentem Cœli filiam, quam
etiam Cœlestem cognominamus: alteram iuniorem
Iouis, & Dionis filiam, quam vulgarem vocamus. Mar-
filius Fic. in Platon. Conuiu. orat. 2. cap. 7. ait. Venus
duplex est: vna est intelligentia illa, quam in mente An-
gelica

gelica posuimus : altera est vis generandi animæ mundi **A** tributa : vtraque sui similem comitem habet amorem, illa amore ingenito ad intelligendam Dei pulchritudinem rapitur, hæc amore suo ad procreandam eandem pulchritudinem in corporibus : illa Diuinitatis fulgorem in se primum complectitur, deinde hunc in Venerem secundam traducit, hæc fulgoris illius scintillas in materiam mundi transfundit.

Sicuti prior amplectenda, ita posterior fugienda, & de hac posteriore Ficinus de vita produc. lib. 2. cap. 8. Venus senibus fugienda est, nam & iuuenibus detrahit vitæ plurimum, & non consulit natis; sed nascituris: & etiam herbas statim producto semine siccatur; de qua Vir. **B** gilij epigramma.

*Compedibus Venerem, vinculis constringe Lyæum.
Ne te muneribus lædat vterque suis,
Vina sitim sedent, natis Venus alma creandis
Seruiat, hos fines transfilijsse nocet.*

Post hæc scripta mense Maij præterito, refossus fuit ex ruderibus cliui Scauri insigne æreum simulacrum Veneris, quod hic effigiatum propono.

Posita est illa inter duas Columbas, quas esse in tutela ipsius Veneris fictum putant; quia foetui semper indulgent, luxuriam inter se excitando, inquit Apollodorus, vel ex Athæneo Columbæ in Cypro (vnde Venus magno Ioue profata) primum repertæ; & inde in alias Regiones translata, refert Pierius lib. 22. ca. 3. **C**

Reperiuntur apud eandem Venerem duo Amores, quorum vnus speculum, alter pharetram tenet, quæ propriè sunt Veneris, eorumdemque Amorum symbola. Nec vnquam reperitur Venus sine Amore. Duos effigiatos Amores, alterum coelestem, alterum vulgarem esse, vt Plato in symposio ait. *Venus non est sine Amore; & si vna esset, vnus esset Amor, cum vero duæ sint Veneres,*

neres,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

A neres, duo quoque Amores sunt. Hinc Proclus in hymno Veneris apud Stobæum titulo 63.

Arce animam probris, & honesti subijce flammæ.

Terrigenæ pellens furiatum virus Amoris.

Sub duobus prædictis Amoribus est Delphinus Neptuni symbolum, cum ille præsit Mari, Malleus Vulcani, Herculis Clava, Serpēs Aesculapij, Fistula Panis, Apollinis Phætra, Crotalum Cybelis, seu Bacchi, quæ, & similia nō aliud indicare voluerunt, nisi esse Veneris, & Amoris triumphos, ac quantū illi in alios quoscumque Deos præualeant, eisdemque sub iuga sua mittant demonstratur, inquit Proclus in Veneris hymno:

B *Omnibus hic labor est Veneri seruire parenti.*

Hinc Sophocles apud Stobæum titulo 63.

Pueri Venus, quæ dicta non tantum est Ventus,

Sed omnium una nominum vim possidet,

Eademque Dis est, visque non superabilis,

Eadem furor limphatus, eadem & merum

Amoris, eadem luctus.

At Euripides vbi supra,

Qui non Amoris Numen admirabile,

Supraque cunctos cœlites positum putat;

Aut stupidus ille, aut orbis experientia,

Ignorat, homini: maximus quis sit Deus.

C Sic etiam Antiphanes.

Equidem Cupido primus, & Cœlestium,

Cunctis superior, atque maioris pretij.

Nam nemo reperitur usque adeo tenax,

Adeoq. duris, aut seueris moribus,

Qui non suorum tribuat hunc partem Deo.

Sophocles similiter in Phœdra,

Non in virorum sola Amor se pectora,

Et feminarum insinuat: ipsas quin Deum

Sollicitat animas, & ferum ponti gregem,

Nec ipse contra tendere Omnipotens Deum.

Rex

Rex audeat: ultro flexus Imperium subijt. A

At quoniam finxere Poetæ, etiam ipsos Deos hac pice pernitiosa infectos: si credere est peritis, non aliud remedium, quam fugam, proponit Ovidius 1. de Remed.

Me duce damnosas homines compefcite curas.

Nec quicquam pernitiosius mora, ut idem auctor sic refert.

Sed quia delectat Veneris decerpere flores,

Dicimus assidue, cras quoque fiet idem,

Interea tacite serpunt in viscera flammæ,

Et mala radices altius arbor agit.

Et in principio fugandus amor, ut idem epist. 16.

Dum nouus est, ceptopotius pugnemus Amori, B

Flamma recens parua sparsa recedit aqua.

Et idem lib. 1. de Remed.

Quale sit id, quod amas, celeri circumspice mente,

Et tua lesuro subtrahere colla iugo.

De Mercurio & Minerua

Cap. VI.

Veteres hos coniungere, non quidem coniugio, sed communitate studiorum. Mercurius à Latinis dictus quasi medius currens, quod sermo medius inter homines sit, cuius ipse Deus ab antiquis credebatur. Festus ait: Mercurium à mercibus dictum esse; hunc enim negotiorum omnium Deum existimarunt. Glossator in Persium Satyr. 5. ait: *Ipsum Deum lucri dicunt; unde, & cum sacello pingitur, & à negociatoribus plurimum colitur.* addit Isidor. lib. 8. cap. ult. ethymol. *Capite canino effingi solitum, quod canis sagacissimus sit animalium.* Fulgent. lib. 1. Mytholog. *Mercurium dici voluerunt, quasi mercium curam: Pennata talaria, quod negotiantium pedes, ubique peragendo, quasi pennati sint: Virgam serpentibus*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Germani. *Deorum maxime Mercurium colunt, cui certis diebus, humanis quoq. hostijs litare fas habent.* A

Apud Græcos, & Romanos in comptis Ciuitatum, statuas ei erigebant. Herod. lib. 2. *Vt Mercurij statuam facerent porrecto cum veretro.* Plutarch: de præcept. Reipublicæ gerendæ. *Eam ob causam Mercurium seniores sine manibus, & pedibus rigente fascino fingunt; eo quod omnem rem sermone sine manibus conficiant.* Idem apud Macrobi. lib. 1. saturnal. cap. 19. *Vocatæ sunt hæ statuæ Hermæ: eo quod Latini Mercurium sermonis, & nuncioium Deum fecerunt.* Hinc Alciatus Emblem: 98.

Vt sphaera Fortuna, Cubo sic insidet Hermes,

Artibus hic varijs, casibus illa præest. B

Aduersus vim fortunæ est ars facta; sed artis

Cum fortuna mala est, saepe requirit opem.

Festus Pomp. lib. 5. de huiusmodi statua. *Cyllenius Mercurius dictus est, quod omnem rem sermone sine manibus conficiat, quibus partibus corporis qui carent, Cyllenos vocant.*

Materia harum statuarum, vel lignum, vel marmor, vt ex Iuuenale, vel Lapis vt ex Heliodoto. Scholiastes eiusdem Iuuenalis ad Satyr. 8. *Hermes effigies æneæ; aut marmoreæ sine manibus, quales videmus in Circo, Hermes Athenienses ante Ianuas pro Religione positos habuere.* C

Plures fuere Mercurii, inter quos Trismegistus ab Aegyptiis in veneratione habitus.

Mine: uæ, sicuti & Mercurio erigebatur Ara communis; immo, & vtrumque numen in eadem statua, quæ ob id Hermathea dicta est; ac si dicas Mercurio Mineruam: Hanc in Academia suæ Villæ Tusculanæ posuit Cicero; vt, cū illa omnibus omnino Gymnasis præesset, illic eloquentiæ parens, ac moderator doctrinæ esset. Turnebus lib. 8. cap. 14.

Bellis præerat Ouid. 5. Fast. Ensis exercitis bellica letæ Dea.

A *Dea est.* Statius lib. 4. *Regina bellorum virago.*

Erat & Lanificiis præposita; Quam telam orditam esse, & colorasse perhibent, Ouid. 6. *Metamorf. fabul. prima* Idem lib. 1. *de Arte amandi.*

Quid facis Aeacide? non sunt tua manera lanæ?

Tu titulos alia Palladis arte pete.

Valerius Flaccus *Argonaut. lib. 3.*

Dat pietas auro, atq. ardentis murice vestes,

Quas rapuit telis formosa vocantibus Austris

Hypsiphile.

Oliuæ quoq. inuentricem, & fabricæ multarum artium repertricem; ideoq. illi vulgo Opifices supplicant.

B Præterea, quia sapientia in capite dicitur esse hominis, & Minerua de capite Iouis nata fingitur, ideoq. sensus sapientis, qui inuenit omnia, in capite est.

Minerua, ut inquit Cicero dicta est à minuendo, vel minando, quia prudentiæ Dea sit, & Belli; Mineruam vult Arnobius esse dictam, quasi Memineruam, quia eadem sit, quod memoria; & ideo de Capite Iouis nata fingitur. Pallas etiam dicitur, vel à Pallante Gigante occiso, ut scribit Seruius, vel quod in Pallante palude sit orta.

Fuit à Pompeio Magno delubrum Mineruæ consecratum confecto Bello annorum 30. de quo Plinius lib.

C 7. cap. 26. in quo fuit etiam breuiarium rerum gestarum a Pompeio. Fuit in Vrbe Roma Mineruæ siue Palladis Auentinæ templum, de quo Ouid. 6. *Fast. & alii.*

m. 98.

Mer
nari.

umor,
diastes
næ,
iree,
posi.

bus ab

omni-
cur ob
erum:
Cicero;
licelo-
antus

ca lra
Dis.

De Aesculapio.

Cap. VII.

B

C

AESCULAPIVS non sine flagitio Apollinis natus, non aliud diuinis honoribus dignum fecit, nisi quod sanauit Hyppolitum; mortem sane habuit celebriorem, quia à Deo meruit fulminari. Hinc sanctus Cyprianus de Idololatriæ vanitate, ait: *Aesculapius, ut in Deum surgat, fulminatur: Hercules, et hominem exuat, oestris ignibus concrematur.* Hunc Tarquinius de
 Illye

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Hunc Draconem, seu Serpentem apud Romanos sacrosanctum fuisse testatur Plinius lib. 29. cap. 4. quem allatum ex Epidauro tot intercurrentibus sæculis suo tempore fuisse superstitem tradit; vulgoque in domibus passum esse; ac nisi incendiis semina eorum exusta fuissent, non potuissent foecunditati serpentis resistere.

Sanè quidem eius Colubri, quem Romani colerent, cellam fuisse ad extinctionem superstitionis obsignatam à Sancto Siluestro perfacile est creditu; cum posthac nulla penitus eius extet memoria; nisi quod Gentiles Deo suo carere nolentes, quem fame extinctum nossent, ex ligno aliaue materia alium fabricarunt, gladium ore gestantem, oculis rutilantibus gemmis metuendum; ac terribilem; eidemq. pariter in spem collocato devotas Virgines floribus exornatas eo modo in sacrificium offerebant, quatenus inscias munera deferentes gladium scilicet, quo tegebatur fraus, contingentes, impetus venientis gladii perimeret, quod sic mansit usque ad Honorium Imperatorem; cum iterum per sanctum Monachum impostura detecta, ipsoque confracto serpente, caruere penitus superstitionis alumni Auito Deo: rem gestam sanctus Prosper de prædic. par. 3. quæ accidit Romæ suo tempore, narrat, de qua etiam Baronius anno 324. n. 97. & seq. & Spondanus anno 315. n. 8. & seq.

Post hæc à me scripta, cum Dominus Octavius Tronfarellus exhibuisset mihi è suo Musæo figuram Aesculapii ex albo marmore cubitali, quam hic delineatam apposui: voluit & ipse quoque Dominus Octavius, ut est ipse eruditissimus, & locupletissimus omnium antiquitatum, hæc infra notata supra dictam Aesculapii figuram mihi consignare, quæ ad verbum extant transumpta.

Domini Octavii Tronfarelli in eiusdem Aesculapii figuram Enarratio.

Bonum omen: Aesculapium Medicinæ artis parentem

Atem, salutisq. datorem in medium affero. Deus hic apud Ethnicos filius Apollinis fuit, qui & Asclepius in Homericō versu dicitur; quē apud Theodoricum Cirenēsem Acciaiolus sic vertit: *Huic homini Pater est Asclepius, arte medendi clarus*: Omnes prægrandem illi appingunt Serpentem & huiusce rei causam, vt fabulosè, ita variè exponunt. Fertur quidam ex antiquis Sacerdotibus, vt ex Natali Comite Mytol. lib. 4. habemus, serpentem per exiguum in ouum vacuum corniculæ inclusisse, ceraque studiosè oblitum in luto, quodā in loco occultasse, mox ara instructa populum in concionem ad eum locum aduocasse, cum nunciaret omnibus palam, se Deum esse ostensurum. Post concionem incognitis quibusdā vocibus vsus, Apollinem & Aesculapium inuocauit, vt dexter ac felix illi Ciuitati accederet; deinde phiala aquam hauriens in profundum demersa, ouum illud vna coepit, quod præsentibus multis fregit, pullumque recentem serpentis inueniens, cunctos homines in admirationem rei induxit. Postea vero serpentem insignis magnitudinis paucis diebus elapsis in loco suboscuro ostēdens artificiosè se mouentem, illud ita creuisse aiebat, ac Deum esse Aesculapium Apollinis filium. Hic Apis ab initio dictus est, verum quia Asclen quemdam Epidauri Tyrannum sanauit, vtroque nomine coniuncto.

C Aesculapius; & ab Homero, vt supra memini, Asclepius appellatus est. Inde verò serpentes in eius tutela crediti sunt: eò interim virtus Aesculapij processit, vt mortuos in lucem reddere posse crederetur. Glaucus interim Minois Cretæ Regis filius, cum murem insequeretur, in dolium mellis cecidit, atque ibi suffocatus est; hunc vbi Pater Minos quæreret, neq. vsquam inueniret, Aesculapium precatus, vt filium in lucem redderet, vitæq. restitueret, cumque hoc illi fortè impossibile videretur, & hoc tam ingens opus aggredi renueret, à Minoe tandem carcere detentus, speluncisq. abditus, & vi coactus fuit.

fuit. Hic dum maximo agitabatur dolore, nec vlla es- **A.**
 set fugæ ratio, forte accidit, vt serpentem ante pedes se
 se conglobantem viderit; & forte suæ vitæ insidiantem
 nouerit; hic baculo, quo cogitabundus innixus erat, ser-
 pentem encauit, tum alter serpens ad mortuum socium
 illico accedens, herbam quandam attulit, qua tacta ser-
 pens ille reuixit. Hanc herbam statim Aesculapius Gla-
 uco imposuit; & ita Regis filiū in vitam reuocauit. Hinc
 mos fuit Aesculapio baculum gestandi, cui serpens in-
 tortis spiris circumuolutus esset, vt in plurimis huiusce
 Dei simulacris videre est; Verum vt in Pierio lib. 16.
 Hieroglyph. cap. 1. habemus, ipse dicit fuisse statuas
 Aesculapii, per cuius non baculum, sed crura, & genua **B.**
 serpens flexuosis voluminibus præsertim Romæ implica-
 retur, salubritatisque Deus hoc insigni decoratus esset:
 Serpens enim quid est aliud, nisi ingēti numismatum te-
 stimonio Salutis symbolum, & Hieroglyphica nota: nam
 multa in humanum genus remedia ex serpentibus pro-
 cedunt. Isigonus apud Indos memorat, Cirnos cente-
 nis quadragenis annis viuere, quia viperinis carnibus a-
 luntur; & Tertullianus inquit, tantam in se Ceruo vi-
 uacitatem quippe, quod ipse ætatis suæ arbiter serpente
 passus, veneno augetur in iuuentutem.

Dextera Poculum tenet Aesculapius; sic & Salus **C.**
 pateram porrigit: medicamentorum enim potionibus
 diluuntur morbi, infectisque membris ægritudo abster-
 gitur, & corporis vigor renouatur, pharmacisque vita
 conbibitur.

Porro ad pedes huius numinis bene se se habet Aquila,
 & ægrotantium Deum comitatur; nam ipsa erga fi-
 lios, si quando illis ægrotare contingat, magnæ sedulita-
 tis officio utitur, & cum ob stomachi debilitatem cibum
 concoquere nequeant, illa sanguinem è præda exuctum,
 oreque haustum suo in os pullorum immittit, leuique
 ac digesto facilè recreat cibo, qui fracti morbo difficilli-
 mum

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

sur. Huius autem Aquilæ imago à dextero Aesculapii A
laterè iure, hoc est foeliciter, posita est. Xenophon. ita
de Cyro Persarum Rege lib. 2. de Pedia Cyri *Aquila*
dextera apparens, itineris dux facta, Deos, Heroasque pre-
cati terram colentes Persidem, ut se propitij iuuarent, ac
mites, ita fines superarunt. & de eodē paulo ulterius hæc
habet. *Aquila autem volans dextra leporem despiciens in*
fugientem irruit, & percussit; Augurium igitur Cyrus
cum cepisset, latatus est, tum Iouem regem adorauit, di-
xitque ad præsentem. Venatio quidem pulchra est futura.

In sinistra autem Aesculapii parte, Arietis caput fle-
xis cornibus insculptum est, & aptè quidem Aries Aesc-
culapio apponitur Symbolum conseruatricis naturæ: Vn B
de in nūmo Gallieni Imperatoris Aries impressus cerui-
tur, addita inscriptione *Ioui Conseruatori*; & in altero
Saloniæ nummo Aries habetur cum his notis, *Ammoni*
Conseruatori, Ammon autem in Lybia erat Iuppiter arie-
tinis cornibus, qui laboranti, & sitienti exercitui ame-
nissimo fonte robur, & salutem attulit & (vt habemus in
Laberio) quemadmodum Latini Iouem, sic Aegyptii
Ammonem salutis Deum agnouerunt, colueruntque;
vnde apud eosdem Aegyptios in more positum fuit;
cum se quisque inuicem compellebat, Ammonis nomi-
ne salutem auspicari. Sic & Aesculapio salutis Deo A-
ries intortis cornibus merito apponitur. *Arietina* C
quippe carnis & iuniores minus humidi, minusq. visco-
si sunt, & caro Arietum Agnina, & Ouilla præfertur; si
benè concoquantur laudabilem, & copiosum sanguinem
generant, maxime castratorum; est enim calida, & hu-
mida temperatè, & eandem ob causam boni saporis. Bel-
lonius lib. 3. Obseru. 46. & sic agrotantium saluti ma-
ximè consulit. Addam etiam Arietis signum in coelo
expellendis malorum affectibus ineunte vere ab omni-
bus obseruandum. Albūmanlor in suo introductorio lib.
2. cap. 5. *Calidum inquit temperatum est principium ge-*
nerationis, & motus animatorum; frigidum autem con-

A tra principium corruptionis, & diminutionis rerum; idcirco iuste ab Ariete sumpsit Zodiacus principium; cum enim Sol Arietem perambulat, accedit tempus temperatè calidum, & incipiunt res generari, augmentari, & renouari. Ouidius primo fastorum.

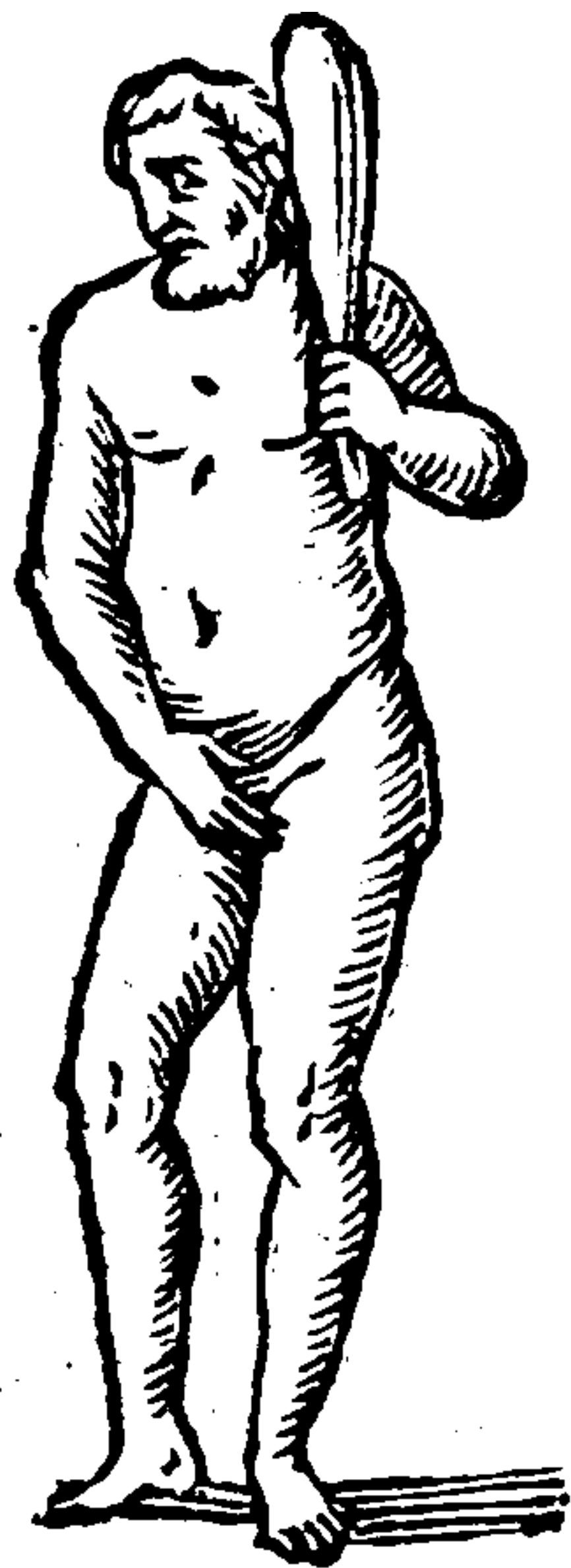
Omnia tunc florent, tunc est noua temporis ætas.

Et noua de grauido palmite gemma tumet.

Sic in nostro Aesculapio salutis Deo perspiciamus prægrandem serpentem, qui illi membra circumligat; sinistra baculum, dextera poculum tenet, à dextra Aquilam, à sinistra Arietis Caput exculptum habet; & non tam ægris, quàm eruditis se doctum ostendit.

B

De Hercule. Cap. VIII.

C

Herculem Iouis, & Alcmenæ aiunt fuisse filiū, qui ob fortitudinem, & gloriam Ethnicis creditus est inter Deos relatus: quamuis Cicero libro tertio de Natura Deorum sex memoret fuisse Hercules, tamen prædicto ex Alcmena, & Ioue aliorum res præclare gestas communiter ascribunt. Herodotus inquit, Herculem vnum ex duodecim Diis Aegyptiorum fuisse, Græcosque ab Aegyptiis hoc nomen mutuatos, indidisse filio Amphitrionis. Quo factum est, vt licet plurimi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt omnes heroica virtute, rerumque gestarum magnitudine insignes; tamen huic vni reliquorum omnium labores, & res strenuè gestæ tribuuntur, vt est videre apud Diodorum Siculum, & alios.

.. Lactantius Firmianus lib. 1. cap. 9. De falsa Religio.

ne inquit de prædicto Hercule, qui ob virtutem clarif- **A**
 simus inter Deos habetur: Non ne orbem terræ, quem
 peragrasset, & expurgasset narratur, stupris, libidinibus,
 adulteriis inquinavit? Nec mirum cum adulterio esset
 genitus Alcmenæ. Quid tandem in eo potuit esse divi-
 ni, qui suis ipse vitiis mancipatus, & mares, & foeminas
 contra omnes leges infamia, dedecore, flagitio affecit?
 sed nec illa quæ gessit mirabilia talia iudicanda sunt, ut
 virtutibus divinis tribuenda videantur: si Leonem,
 aprumque superavit, si aves sagittis deiecit, si equos fe-
 roces cum Dominis interemit, & similia: opera sunt hæc
 fortis viri, hominis tamen, & hæc quæ vicit fragilia, &
 mortalia fuere. At animam vincere, iracundiam cohi- **B**
 bere fortissimi est, quæ ille nec fecit vnquam, nec po-
 tuit: ex quo fit, ut ille solus, Vir fortis debeat iudicari,
 qui temperans est, & moderatus, & iustus. Nam illud
 quidem nemo negabit, Herculem non tantum Euristheo
 seruisse Regi, sed etiam impudicæ mulieri Omphalæ, quæ
 illum vestibus suis indutum sedere ad pedes suos iube-
 bat, pensa facientem: detestabilis turpitudò, sed tanti
 erat voluptas. Nauigauit ergo cum Argonautis, ex-
 pugnavitque Troiã, ita percitus in Laomedontem ob ne-
 gatam sibi pro filiæ salute mercedem. Idem furore, &
 insania percitus uxorem suam cum liberis interemit:
 Hunc homines Deum putant, sed Philoctetes eius hæres **C**
 non putavit, qui faeces supposuit arfuro, qui artus eius
 & nervos cremari, & dissolui vidit, qui ossa eius, cine-
 res in Oeta monte sepeliuit, pro quo munere sagittas
 eius accepit.

Sed quamvis Lactantius Herculem lasciuientem
 supponat, ut diximus nihilominus, quoniam ex mea an-
 tiqua metalli figura, eundem Herculem hic effigiatum
 proposui, qui sinistra clavam erectam tenet, dextera ve-
 rò pudenda comprimit: quasi hoc nobis vellet indicare,
 quod ipse met dum sinistra manu clavam erectam tenens
 fortia heroice gerit; dextera tamen, ut quid difficilius

veneros

as
ge
hi

lue
fide

BS
c
u
g
n
e

l
ic
N
Cp

f
a
c
bi
r

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

De Baccho, seu Libero.

Cap. IX.

LIBERI cognomentum Baccho impositum, quod Vindex, & assertor Libertatis, & à Ciuitatibus erecta illi in foro statua colebatur; is enim liberas fecit Beotiae Ciuitates; & primus triumphauit Scoliast. Iuuenalis ad satyr. 14.

Inter Deos antiquorum nullus est, quem tam diuersis nominibus antiquitas insignierit: vnde magnam partem eorundem cognominum complexus est Ouid. 4. B Metamor. his verbis.

*Thuraq dant, Bacchumq. vocant, Bromiumq. Lyeumq.
Ignigenamq. satumq. iterum, solumq. Bimatrem
Additur his Nyseus, indetonfusq. Thyoneus,
Et cum Lenæo genialis confitor vna,
Nycteliusq; parens, Eleleusq; & Iacbus, & Euan,
Et quæ præterea per Graias plurima gentes
Nomina Liber habes.*

Auson. Epigramm. 28. & 29. & Elias Vinetus eleganter ibidem.

*Orgya me Bacchum vocant.
Osyrin Aegyptus putat.
Myste Phanacem nominant.
Dionysion Indi existimant.
Romana sacra liberum.
Arabica gens Adoneum,
Lucaniacus Pentheum.*

Receptius tamen illi erat in sacris Euius Virg. 7. Aenid.

Euoë Bacche fremens.
& Sidon. Apoll. Carm. 22.

Forte sagittiferas Euan populatus Amyclas.
Vitifer, seu vinuuentor Abbas Vespergensis in Cronico, Hoc tempore Dionysius, qui & Liber Pater vitem dicitur

A dicitur ostendisse hospiti suo in Attica terra: Tibull. lib. 2. eleg. 3.

At tu Bacche tener iucunda consitor uua,

Tu quoq. deuotos Bacche relinque lacus.

Lactantius Firmianus lib. 1. de fals. Relig. cap. 10. refert Liberum Patrem in senatu Deorum summæ fuisse auctoritatis; quia præter Iouem solus omnium triumphauit, exercitum duxit, Indos debellauit; sed inuictus ille Imperator Maximus ob amorem, & libidinem turpissimè victus est: nactus enim Diam, nactus est impudicam mulierem in littore, atque illam Patris proditricem, fratris interemptricem, ab alio relictam, & repudiatam, in coniugium sibi vendicauit, & Liberam fecit, & cum ea pariter ascendit in Cœlum. Neminem credo audiuisse vnquam obscœnitatem similem, quam de hoc non dicam Deo; sed infami & spurcissimo monstro refert Arnobius circa medium 5. libri aduersus Gentes ad quem remitto Lectorem, ne castas illius aures offendam.

Depingebatur Bacchus, refert Iul. Hygin. fabul. 225. *Pectore nudo, muliebri, capite cornuto, vitibusque coronato, Tigridi inequitans, manu dextera racemum, protendebat, sinistra poculum, ut etiam scribit Phornutus de Nat. Deorum.*

C Poculum illud è cornu Bouis. Nonius Dionysiacon lib. 12. *Et poculum curuum, habuit bouis cornu,* Arnob. lib. 5. ad finem *Mercurius Pinnatus, Aesculapius baculo Ceres Mammis cum grandibus, at in Liberi dextera pendens potorius cantharus.*

Tigridem ei sacrauit, quod feracissima quæque pectora vino domentur. Martialis lib. 8. Epigr. 26. Ouid. 1. Amor eleg. 2. & Silius Italicus lib. 17. belli Punic.

Qualis odoratis descendens Liber ab ludis

Egit pampineos franata Tigride currus,

& Claudian. de 4. Honori contulatu,

Irent blanda sub vincula Tigres.

Thyrsum

quod
tibus
fecit
ohast.

diuer.
mpar
id. 4. B

umq.
em

Euan,

gan.

C

enid.

ni.
m

Thyrsus autem in eius sacrificiis receptum; idest Ha- **A**
 stam hedera inuolutam, quam exercitus eius in India
 ad decipiendos rudes Indorum animos, belloque indo-
 mitos gestauit. Virg 6 æneid Tacitus. 11. annal. de

Agrippina loquens *Ipsa crine stuxo thyrsus quatens.*

Sacra eius, seu mysteria nocturna erant, & fœcibus
 accensis per urbem discurrebant, crateres vino plenos
 statuentes, neque quicquid turpitudinis, scelerumque
 vino, & nocte iuadentibus mittebatur D. August. de
 C. iur. Dei lib. 18. cap. 13. & Prudentius lib. 1. in
 Symmachum.

Quod & ebria iam tunc

Ante oculos Regis Satyrorum insania fecit; **B**

Et fecisse reor stimulis furialibus ætas.

Mænadas inflamante merō, in scelus omne rotatas.

Veteres, ut ostenderent quantum Bacchi, Priapiq.
 Numina inter se consentiant, immo potius vnum am-
 borum esse numen; in Bacchanalibus ex collo membri
 virilis figuram suspensam gestabant: hanc phallum ap-
 pellabant ex ficulneo ligno dolatum; sed apud Suidam
 legitur ex Corio rubro, hanc imaginem olim impres-
 sam fuisse, quam inter Coxas suspendebant, per Ur-
 bem discursantes, cum Bacchanalia celebrarent. Car-
 tarius de Diis antiquorum, vbi de Baccho & Priapo
 fol. mih. 295.

In Cistis sacra hæc condita erant, & singulis tribus **C**
 annis excitabantur magno totius Græciæ concursu Se-
 neca in Hercule Oetæo act. 2. in Choro.

Nos Cadmeis orgya ferre

Tecum solita condita Cistis,

Cum iam pulso sidere brumæ

Tertia Soles euocat ætas.

in quem locum multa congeffit Antonius de Rio.

Ineunte igitur Vere Orgya celebrata nocui vnde &
 Bacchus Nycterus dictus; Seruius ad versic. 302.
 Aeneid Libri sacra tertio quoque anno innouabantur:

sane

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

*stera, siquidem sacra nocturna tollimus & non enim popu-
la Romano, sed omnibus bonis, firmisque Populis leges A-
damus.*

Esset hic etiam habendus sermo, quales Baccho fue-
rint Comites, seu Ministri; nempe Sileni, Satyri, Bac-
chæ, Lenæ, Thyæ, Mimallones, Naides, Tytiri, Nym-
phæ; sed de iis omnibus, & aliis similibus vide Rosi-
num antiquitatum Romanarum lib. 2. cap. 11. & alios.

De Termino.

Cap. X.

NUMA Pompilius Romanorum Rex, cum publicū
Nagrum Populi Romani, & Priuatum certis limiti-
bus, terminisque definiuisset, Sacellum erexisse Ter-
mino Deo traditur in Colle Tarpeio, cui animatum ni-
hil sacrificaretur, sed Liba tantum, pultes, & frugum
primitiæ Dionysius Alicarn. lib. 2. Quod si quis occu-
lisset, aut transtulisset sacrum, eum esse Dei Lege-
reum statuit, ita ut volenti eum occidere tanquam sacri-
legium, & securitas adesset, & pollutionis expiatio: Sa-
xum verò fuit hic Deus, vnde & termini agrorum pu-
blicorum, & priuatorum tales fuerunt, licet, & postea
stipes, & arbor, & tegula etiam pro termino posita.

D. August. lib. 4. de Ciuitate Dei, cap. 23. recitat
fabulam, cum Rex, inquit Tarquinius Priscus Capito-
lium fabricare vellet; eumque locum, qui ei dignior,
apriorque videbatur a Dijs alienis cerneret præoccu-
patum, non audens aliquid facere contra eorum arbi-
trium, & credens eos tanto numini, suoque Principi
voluntate cessuros, quia multi erant illic, vbi Capito-
lium est, per augurium quæsiuit, vtrum cedere vellent
Ioui, ac locum illum concedere & omnes cesserunt præ-
ter Martem, Iuuentam, & Terminum, atque ideo Ca-
pitoliū

leges A

alios.

publicū

Ter.

ugum
s occu.
Lege
sacri.

um pu.
postea C
ita.
recitat
Capito-
ignior,
zoccu-
n arbi-
rincipi
Capito-
ellent.
pre-
o Ca-
um

pag. 139
Cap. 11

SACRVM SANCTO SILVANO AVGVOTO SVSC EX VI

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Stat hic Siluanus inter Quercum, & Palmam, altera manu falcem putatoriam habens, altera ramum, cuius extremo nescio, an Nux Pinea emineat.

A dextris, ad altare tibicen canit adstantibus duobus alijs.

A sinistris, duo item adstant; quorum hic nescio, quid vasculi vtraque manu capiti impositum sustentat: ille Porcam ducit ad tergum vittatam. Subscribitur.

B

SACRVM. SANCTO. SILVANO. AVG. VOTO.
SVSC. EX. VISV.

Reuerendissimus Iacobus Philippus Tomasinus Episcopus Aemoniensis in eruditissimo suo opere de Donarijs hunc ipsum meum Siluanum concinne delineatum representavit, & elogium de eo doctè composuit.

Silvani à siluis, vbi versabantur, denominati sunt: Siluanus Cyparissum puerum amasse perhibetur: Puer hic Cyparissus mansuetissimam Ceruam habebat, quam cum Siluanus ignarus occidisset, puer est dolore extinctus, quem Deus amator in Cupressum arborem eius nominis vertit. Et eam pro solatio portasse dicitur: hinc Poeta in Georg.

C

Et teneram ab radice ferens Siluane Cupressum.

Vnde Siluanus in meo marmore habet Cupressum in manibus, & à dextra illius extet Cerua.

Hanc ita fabulam Seruius in Georgicis, In Aeneide vero super hos versus.

Silvano

A *Silvano fama est veteres sacrasse Pelasgos
Aruorum, Pecorumque Deo, lucumque, diemque*
Sic scribit: Publica Cœremoniæ opinio hoc ha-
bet, Pecorum, & agrorum Deum esse Silvanum, &c.
Est apud Aelianum de Histor. animalium, Cratin Syba-
ritan concubuisse cum Capra, & inde natum puerum,
qui Caprina haberet crura, & humanam faciem, qui
fuerit in Deorum numerum relatus, & Silvanus Deus
appellatus; Scribit de eodem Sylvano D. August. lib. 6.
& lib. 15. de Ciuit. Dei.

Hunc Agricola, vt aruorum, & finium Dominum
colebant; Ciues vt Matronalis pudicitia insidiatorem,
B omnes vero vt coniugij conseruatorem. Et latè Gy-
raldus in historia Deorum, syntagm. 15. Plura mihi es-
sent dicenda, quæ ob reuerentiam prædicti Reueren-
dissimi Tomasini, qui doctissimè scripsit in meam figu-
ram, missa facio.

Mos fuit apud antiquos Silvano apponere titulum
Sancti; itavt illi peculiaris sit, & Aldus Manutius Pauli
filius in sua Orthographia quatuor recenseat Sylvani in-
scriptiones hoc titulo Sancti insignitas, quorum postre-
ma mentionem facit Agricolaæ Dei:

SILVANO SANCTO

SACRVM

M. FL. VALENS

MIL. COH. X. PR.

7. AGRICOL. VOT.

S. L. M.

ciòe, soluit lubens merito.

De Priapo. Cap. XII.

PRIAPVS Deus est naturalis membri, & sobolis, ac prolis. Diodorus Priapam Græci, Hircum Aegyptij propter eam corporis partem, a qua sit omnium ortus, inter Deos retulisse traduntur: Vel quia dictum animal post septimum diem ab ortu ad Coitum sit idoneus, ad quem semper sit paratus; Cartarius de Dijs antiquorum, vbi de Baccho, & Priapo in fine fol. B mibi 297.

Refert Seruius, quod Priapus fuit è Ciuitate Lampaco Helleſponti, è qua pulsus propter Virilis membri magnitudinem, postea in Deorum numerum receptus, meruit numen esse. Hortorum, Virg. 4. Georg.

*Et Custos furum, atque auium cum falce saligna
Helleſpontiaci seruet tutela Priapi.*

De hoc etiam Horatius.

*Nam fures dextra coercet,
Obscænoque ruber porrectus ba Inguine Palus.*

Phallus, ac etiam Ithyphallus vocatur, & Veretrum significat, quæ è collo propendebant. Dio in sacris Aegyptiorum pudendum Osiridis Phallum vocauit; Et in eius memoriam cubitales statuæ factæ eodem nomine dicebantur, quæ præcinente tybia circumferebantur; Item ponebatur Ithyphallus in hortis propter generationem, vbertatemque eorum; ijs enim præesse dicitur propter foecunditatem, cuius ipse symbolum putabatur. De quibus Gyraldus in historia Deorum de Priapo, syntagm. 8. Cartarius vbi supra. Hinc Columella in Carmine de Hortis.

*Sed truncum falce dolatum
Arboris antiquæ nomen venerare Ithyphalli,*

Horatius

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Quod autem est animaduersione dignum induitur vestimentis hodie monachorum nempe Scapulari, Cucullo seu caputio, & patientia ut aiunt, ac etiam caput rasum instar coronæ, seu tonsuræ.

Voluerunt aliqui hoc meum simulacrum effictum ab hæreticis in derisum Anacoretarum Ecclesiæ primitivæ: sed magis probabile est, quod cum Priapus sit Hortorum Deus, & soleat effigiari habitu Agricolarum, & rusticorum, ut ait Tibullus.

Agricolam proximus ante Deum.

Gyraldus d. syntagma 8: ubi plura in proposito.

At cum primi Anacoretæ intenderint assumere habitum vilissimorum hominum, ut sunt rustici, & Agricole: propterea hoc vestimenti genus inter alia maximè abiectum, despiciendumque sumpsit: siquidem Columella de re rustica describens habitum Rusticorum, seu Agricolarum sic ait. *Cultam, vestitamque familiam magis utiliter, quam delicatè habeat, munitam diligenter vento, pluviaque, quæ cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, & Sagis, aut Cucullis:* similiter Iuuenalis *Contentusque illic Veneto, duroque Cucullo.* Ita quoque sanctus Præcursor Ioannes indutus vestimento ex pilis Camelorum Zona cinctus pellicea, & cibans se locustis, & melle silvestri: Matth. 3. Marc. 1. Eiusmodi porrò vitæ genere iecisse eum monasticæ vitæ fundamenta, ut post Chrysostomum, & Hieronymum tradit Baronius ann. 31. & ibidem Spondanus num. 6. Et Cassianus de institutis Cœnobarum lib. 1. cap. 3. describens singula monachorum vestimenta sic ait: *Operimenta, quæ corpus operiant tantum, non quod amictus gloria blandiantur: ita utilia, ut nulla coloris, vel habitus nouitate inter ceteros huius propositi viros habeantur insignia: ita studiosis accuratationibus aliena; & nullis rursus sint affectatis per incuriam sordibus decolora; Postremo sic ab huius mundi separentur ornatu, ut cultui seruorum Dei in omnibus communi perseverent.*

De

A

De Mutini, seu Priapi Idolo.

Cap. XIII.

NVNC referam de Idolo Mutini, seu Priapire-
 perto, vt est traditio, in Monte Viminali ex ru-
 deribus cuiusdam templi Gentilitatis, quod sicuti cre-
 do fore offendiculum ingenuis, & castis viris; ita spero
 auctoritate sanctissimorum, & eruditissimorum virorum
 posse per illud confundi vanam superstitionem Genti-
 lium, & obscœnam Idololatriam Hebrœorum.

B Apud Clarissimos Viros Dominos de Gottifredis,
 quorum magna est eruditio antiquitatum, ac copia ve-
 terum Numismatum raro similis apud alios, extat hic
 Romæ singulare Idolū ex marmore albo altitudinis triū
 circiter palmorum; Repræsentat membrum Virile
 erectum iunctis pedibus; vt mos fuit apud Ethnicos
 illud effigiare; a tergo huius Idoli est aliud quoque
 membrum virile erectum, sed hoc paruum non amplius
 parui digiti, & supra hoc virile membrum paruum
 insidet puella nuda, quæ propria pudenda super par-
 uum apponit.

C Supponitur communiter apud eruditos viros, quod
 antequam sponsæ iungerentur viris, inuiserent templum
 Mutini, seu Priapi; & apponerent propria pudenda su-
 pra hoc Idolum magnum, sicuti expressum est in altero
 paruo Idolo à tergo.

Hoc nobis expressè demonstratur auctoritate Arno-
 bii lib. 4. aduersus Gentes ibi: *Etiam ne Mutinus, cuius
 immanibus pudendis, horrentique fascino vestras inequi-
 tare Matronas, & auspicabile ducitis, & optatis.*

Laëtantius Firmianus de falsa Religione, lib. 1. cap. 20.
 & Mutinus, in cuius sinu pudeudo Nubentes resident, vt
 illarum pudicitiam prior Deus delibasse videatur.

T

D. August.

D. Augustinus de Ciuitate Dei, lib. 6. cap. 9. *Sed quid hoc dicam, cum ibi sit & Priapus nimum masculus, super cuius immanissimum, & turpissimum fascinum sedere noua nupta iuebatur more honestissimo, & religiosissimo matronarum.* Et idem S. Augustinus lib. 7. cap. 24. ad finem eodem tract. de Ciuitate Dei.

Et hoc idem referunt Cartarius de Diis antiquorum, ubi de Baccho, & Priapo fol. mihi 296. ac etiam Brissonius de Ritu nupt. pag. penult. & Rosinus antiquitat. lib. 5. cap. 37. col. finali.

Nec multum ab ijs abhorrebit, quod scribitur in proposito de Hæbreorum Idololatria; & videtur hoc idem innuere Textus in sacra Scriptura; 3. Reg. c. 15. ubi habemus Macham Matie ab Assa filio amota, ne esset Princeps in factis Priapi; cuius etiam specum subuerterit, & confregerit simulacrum turpissimum, coram quo obscœna quæque impudentissimè exercebantur.

Præterea Card. Bellarminus in psalmo 105. num. 28. super illa verba: *Initiati sunt Beelphegor:* refert historiam lib. Numeri, cap. 25. quod filij Israel decepti a filiabus Mohab, cæperunt fornicari cum eis, & colere Idolum earum dictum Beelphegor, ex quo iratus Deus iussit suspendi in patibulis omnes Principes Populi.

Io: Lorina Societat. Iesu, in d. lib. Numeri, cap. 25. num. 3. fol. mihi 948. super illa verba: *Initiatus est Israel Beelphegor,* secundum expositionem Rabinorum inquit, quod filia Israel coibant quotidie cum simulacro obscœnissimo in virilis mēbri similitudinem efficto: Ad quod aduerte verbum illud, Initiari, quod iuxta versionem Latinam idē est; ac sacrificare ex Tertulliano in Apolog. cap. 16. ibi: *Atque ita inde presumptum nos quoque eidem simulacro initiari.* & Minutius Foelix in Octauio; *Illum iam velim conuenire, qui Initiari nos dicit de cœde Infantis, & sanguine.*

Circa figuram puellæ nudæ; quæ insidet prædicto membro virili paruo, dignum notatu est, quod Cingulum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

prædictis, per multas vices similiter scalpta prædicta. **A**
eadem symbola, seu signa, vt in Ciuitate Nemausi, &
cum varius inter nos fuisset sermo de explicatione eorundem; accidit, quod ijs diebus fuit mihi dono datus liber tunc elaboratus, & in lucem proditus ab eruditissimo Domino Gabrieli Naudeo Parisiensi modo à Secretis, & Bibliothecario Eminentissimi Cardinalis Mazzarini, ex quo intellectum prædictorum percipi: siquidem de studio Militari tractans lib. 2. cap. 12. pag. 743. refert ex Herodot lib. 2. quod Rex Sefostres in Urbibus, quas nullo negotio cepisset, muliebria genitalia in scalpere solitus, vt virilia in ijs, in quibus sibi cum viris rem fuisse existimabat. Harum rerum imaginem. **B**
Pierius Valerianus lib. 34. cap. 21. in frusto antiqui marmoris forma acuminata, hieroglyphicisque referta, ponit, & exponit; ibi enim visitur Mutinus humanus medio positus loco; in superiori parte habet Aquilam, & Arcum; in inferiori Cultrum, & Fulmen, symbola omnia fortitudinis, & strenuitatis; in vltima vero marmoris parte scalpta est foeminea vulua, quæ cum sit subiecta narratis hieroglyphicis membri virilis, nil aliud innuunt, nisi fortitudinem præesse inertiae: vnde in eius extremitate, sed fortè ab ipso Valeriano appositum est dictum.

Vicit armis strenuos, vicit fama inertes. **C**

Et sic ipse dicit, vbi in Columnis, & Obeliscis virilia pudenda conspexeris, bellicosos, strenuos, & magnanimos viros superatos intelligas. Et Artemidorus de somniorum interpretatione, cap. 47. scribit pudendum simile esse robori, & corporis virilitati, quia & ipsum horum causa existit: quapropter etiam Virilitas à quibusdam appellatur. Et sic communiter, Virile accipitur pro forti, & magnanimo, & minimè effeminato. Terentius in Phorm. *Animo virili, presentique vt sis para.* Cicero 1. officii. *Quod enim viriliter, animoque magno fit, id dignum viro, & decorum videtur; ex quibus*
bus

DE PROFAN. ROM. RITIB.

et multas vices similiter scalpta predicta.

et sermo de explicatione eorum diebus fuit mihi dono datus, & in lucem profertus ab erudito Naudeo Patisiensi modo à meo Eminentiſſimo Cardinaliſſimo traditus lib. 2. cap. 12. pag. 170. quod Rex Solares in Italia inſiſ, in quibus ſibi cum Haurum rerum imaginem, cap. 21. in ſuſſo antiqui hieroglyphicique referretur viſſur Alutius humanus viri parte habet Aquilam, & Fulmen, ſymbola aut; in vlima vero marumbi virilis, ni aliud reſe inerte: vnde in eius Valeriano appoſitum eſt

ſana inerte, & Obeliciſ virilitas, & Arrenuos, & magna. Et Artemidorus de ſcribit pudendum etiam quia & ipſum, Virilitas à qui, ne effeminato. Te- autem viris, preſentique cor ſua. Quod enim virilitas, animoque deſeruat videtur, ex quibus

DE PROFAN. ROM. RITIB. 149
A bus facile inferri poterit fornicata predicta rum Alauri,

ad inchoabat, fruges, aut molam ſallam in caput Viſtimæ deponere addito thure maſculo: vocabatur Im, de vinum ſimpulo leuiter delibabat, & idem poſtea aſpergebat,

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

pergebat, ac in ignē proijciebat; tandē Victimam Dijs **A** oblatā iubebat iugulare Ministros, qui Victimarij, Po. pæ, & Agones nuncupabantur; reliqui admotis vasculis cruorē excipiebāt, victimā exoriabāt, abluebāt, & ignē accēdebant: mox Aruspex, Flamē, & sacerdos viscera rimabatur, attentēque explorabant an perlitandum foret, & ex omni membro, seu viscere, Ministri partes decimas farina farris inuolvebant, quas sacerdos aris impositas foculo accenso comburebat: ubi quod Dijs tributum erat conflagrasset, ad epulas ipsi, & conuiuia conuertebantur. Inter velendum Dijs laudes canebant, & pedibus psallebant, & pullatis cymbalis Choreas agebant. Atque hæc de sacrificijs in genere refert Rosinus **B** antiquitat. Roman. lib. 3. cap. 33.

Vfus autem Libationum in quocunque sacrorum genere fuit frequentissimus. Libare etenim est aliqui d-leuiter degustare, quamuis aliqui putent hoc verbum dici à Libero Patre, qui primus tam vini, quam Libationum existimetur inuentor; vt voluit Ouidius 3. Fa. storum.

Nomine ab auctoris ducunt Libamina nomen,

Libaque quod sanctis pars detur inde focis.

Nullum itaque sacrum fuit, cui vinum non adesset, & vino Genio supplicabatur, ait Persius. *Funde merum Genio.* Et Horat. 3. Carmin.

Cras Genium mero Curabis, & Porco bimestri.

Et idem in epist.

Floribus, & vino Genium memorem breuis horæ.

Vocabatur hic ritus vinum degustandi Libatio. vt expressum habemus in Deuteron. cap. 32. *De quorum vitimis comedebant adipēs & bibebant vinum Libaminū.* Et Christus R. N. in nocte ante suam Passionem vinum in sanguinem cum transubstantiasset, ex eo ipse gustauit, & statim discipulis præbuit dicens: *Diuidite inter vos, & bibite ex eo omnes: vt sacrificij rationem habuisse in sacra illa institutione probaretur.*

Facta

A Facta Libatione vinum aspergebatur, hinc 4. Aeneid. in sacris Didonis.

*Ipsa tenens dextra Pateram pulcherrima Dido,
Candentis Vacca media inter cornua fudit.*

Et Ouid 1. fast. Vitem commiseratur à capro corrosam, atque in illum asurgens Poeta ait.

*Rode Caper vitem, tamen hinc cum stabis ad aram,
In tua quod spargi cornua possit, erit.*

Fundebatur pariter vinum foculo iam accenso, Virgil. Georgic. 4.

*Ter liquido ardentem perfudit nectare flammam,
Ter flamma ad summum recti subiecta relucet.*

B Et Ovidius lib. 5. Trist. eleg 6.

*Da mihi thura puer, pingues facientia flammam,
Quodque pio fufum stridat in igne merum.*

Maetata hostia, membraque flammis imposita in Deorum honorem cremanda vino similiter tam exta, quam etiam femora aris imposita perfundebantur, Homer. in Odiss. Super autem femora vinum libavit. & Macrobius lib. 7. ait: *Pari modo post solutos victus liborum, & pulium, hostiarumque cesarum, quo putrescat facilius, & percoquatur sibus, frequentissimo irrigante se vino.*

Thuris, & vini meminit, Ovidius scribens ad Accontium.

C *Flava salutatis thura, merumque damus.*

Ac etiam vna cum frugibus in igne vina immissa, refert idem Ouid. 2. fast.

*Inde ubi ter fruges medios immisit in ignes,
Porrigit incisos filia parua focos,
Vina tenent alij, libantur singula flammis,
Spectant, & linguis candida turba fauet.*

Quod vero ad numerum determinatum libabatur; & in sacrificijs natalitiis toties vinum in altari super ignem effundebatur, quot fuissent anni illius, pro quo iacrum fiebat: Ouid. 3. Trist. eleg. 13.

Famida cingatur florentibus ara coronis

Micaque Jolemni thuris in igne sonet ?

Libaque dem pro te, genitale notantia tempus,

Concipiamque bonas ore fauente preces ?

Habebant pro his Libationibus hæc signata verba.

MACTVS .HOC .VINO .INFERIO .ESTO .

Inferium vinum dictum, ne omne vinum in cellis religione obligatum videretur.

Vinum etiam sanguine commiscebant, ac eisdem aram deturpabant, ait Herodianus lib. 5. referens de Heliogabalo, quamobrem Statius lib. 6. Thebaid. ait.

Spumantesque meropatera verguntur, & atri

Sanguinis, & rapti gratissima Cymbia lactis.

Et nunquam Libationibus in Ethnicorum factis finem fuisse irridens Arnobius lib. 6, ait. *Non cesorum sanguinem animalium domus, non thura, non fruges salsas, non denique vinum liquens paterarum infusionibus inferimus.* Nam sanguis vino admixtus facilius diluitur, magisque aptus ad effusiones, & aspersiones redditur.

Ethnici, qui sacros ritus ab institutis Mosaycis suffurari non sunt veriti; siquidem hæc eadem libamina habuisse Hebræos, pluribus in locis aperiant nobis sacræ paginæ: & præter libationem, seu prægustationem, quæ præcedebat sacrificium, de qua diximus supra ex cap. 32. Deuter. *Et bibebant vinum Libaminum*, erat quoque altera Libatio per effusionem super Victimam, de qua habetur in Numeris, cap. 15. cum sit ibi lex generalis pro omni sacrificio his verbis: *Et vinum ad liba fundenda eiusdem mensuræ dabit in holocaustum, siue in victimam*; quod etiam cap. 28. repetitur: *Libamenta autem vini, quæ per singulas fundenda sunt victimas, ista erunt.* Dicebantur autem libamenta tam prægustationes, quàm effusiones, quoniam vno eodemque vino vtraque libamenta fiebant.

Quod verò attinet ad Vasa, quæ sacrificiis inferuebant, cuius fuerint formæ, satis difficile est illa investigare,

A

B

C

gare,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

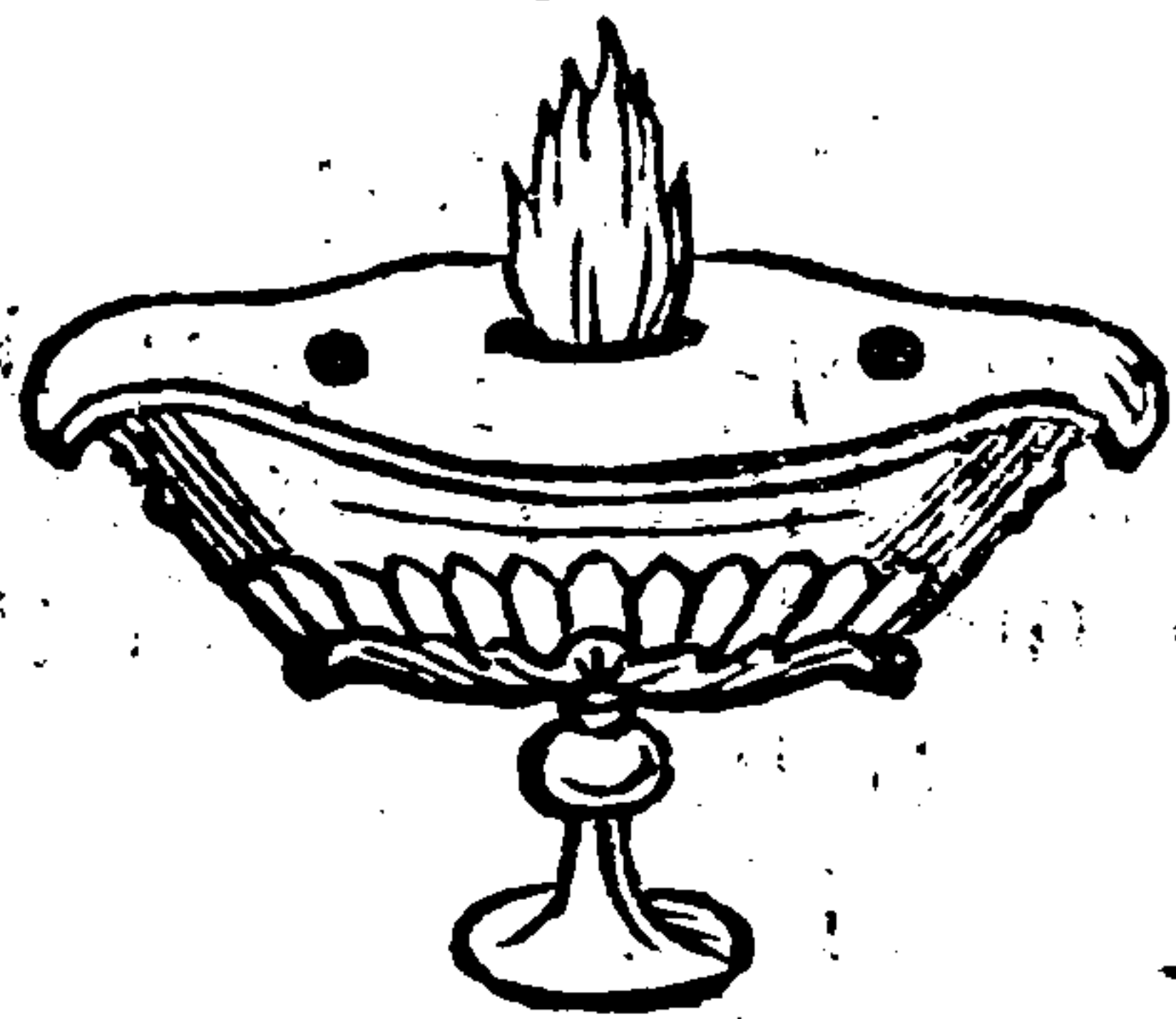
Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Apuleius loquens de Antistite Sacrificiorum Isidis, ex-

A
plicuit. i. r. Metamorf.
his verbis. *Quorum
primus Lucernam præ-
micantem claro porri-
gebat lumine, non no-
stris consimile, quæ ves-
pertinas illuminant e-
pulas: sed aureû Cym-*

bium in medio sui patore flammulam suscitans largiorem.
etenim prædictæ Cymbæ; seu lucernæ optimè quadrare
videtur diffinitio, Præfericulum; de qua Festus, nēpè quod
sit vas æneum sine ansa patens, velut pelais, quo in sacri- B
ficio utebantur.

Verum præter istud Præfericulum excogitare oportet, quæ forma essent alia sacrificiorū vasa; Nimirum quibus vinum prægustabatur ante sacrificiū, & aliud quo illud inter victimæ cornua effundebatur, sicut & in aram, in ignem & per totum sacrificium.

Vlos siquidem fuisse vetēres in Libationibus sacrificiorum Simpulo, siue Simpuvio, quod in prægustationibus minutatim, & parum ex eo vini sumerent sacrificantes; & propterea Simpulū hoc vas appellatum, de quo M. Varro: *Quod vinum dabāt, ut minutatim funde-
rent, à Guttis Guttum appellarunt; & quo sumebant mi-
nutatim à sumendo simpulum nomināvere: hinc in sa-
crificijs remansit Guttum, & Simpulū.* Festus quoque
Pauli de Simpulo dixit: *Vas paruum non dissimile cya-
tho, quo vinū in sacrificijs libabatur, unde & mulieres re-
bus diuinis deditæ simpulatrices dicuntur, ac etiā de
iisdem Simpulis loquitur Plinius lib. 35. cap. 12. his
verbis: In sacris non murrhinis, christallinis ve, sed ficti-
libus prælibabatur innocentius.* Loquitur enim ille de ve-
teri Romanorum simplicitate, & paupertate, ex Apu-
leio Apol. 1. his verbis: *Paupertas Populo Romano Im-
perium à primordio fundavit, proque eo in hodiernum*

Dijs

nei

ca
fi
me

ma

sed

B

me

gu

ve

quo

anti

num

tis

tiu

ci

cile

flori

C

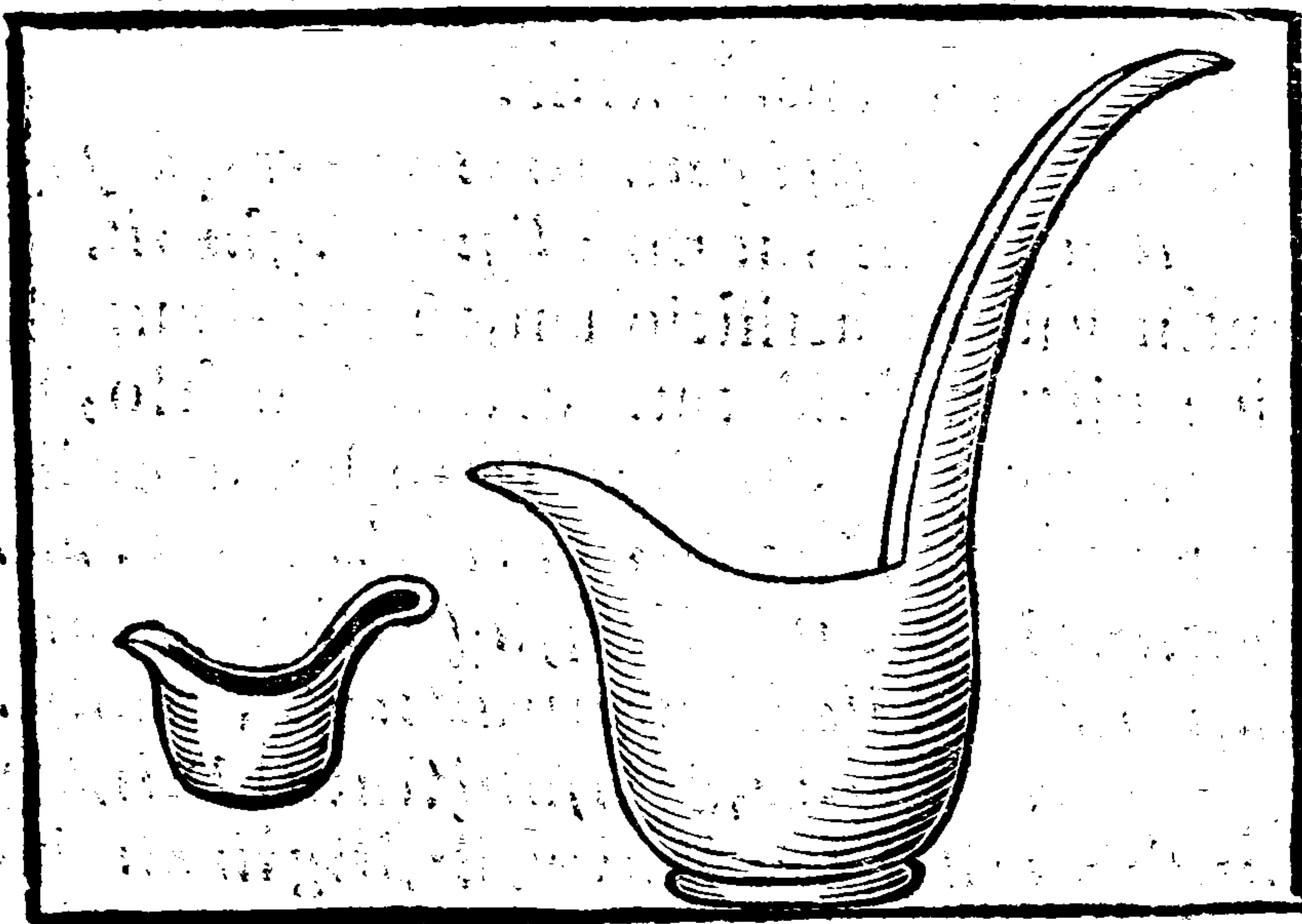
C

A. *Dijs immortalibus simpulo, & catino fictili sacrificat,*
 Huius vasis inventum tradidit Numa primus, post Ro-
 mulum, Deorum cultu summè laudatus, cuius religio-
 nem irridens Iuuenalis Sat. 6. dicebat:

Simpuium ridere Numæ, nigrumque catinum,

Simpuli forma ex communi consensu interpretum,
 tam Latinorum, quàm Rabinorum per medias quasdã
 fistulas significari dicitur, quod nimirum vltus gratia,
 medias fistulas dictione illa vasa haberent non solum à
 tergo, vbi manubrio satis longo fulciuntur vno altero
 matas, quod veluti quoddam canale excauatum habēt;
 sed etiam in anteriori parte, vnde liquor degustabatur,
B medio canale vas excuatur ad vinum fundendum, de-
 gustandum, atque libandum; sicque extra protenditur,
 vt ori cum adiungitur vini tantillum, exorbere liceat,
 quod constat ex eius formã hic apposita desumpta ex
 antiquis lapidibus, ac etiam ex nummis, quorum hic v-
 num delineandum curauimus figura Claudii Imperato-
 ris cum toga, & capite cooperto, vt mos erat sacrifican-
 tium, habentis dextera manu simpulum, ac si vellet in-
 cipere sacrificium, & de hoc numismate Dominus Fran-
 ciscus Angelonus antiquitatum restaurator in sua Hi-
 storia Augusta in Claudio num. 13.

C

V 2

Sim.

Simpuli autem materiam diximus supra fuisse fictilem; A
 nepe Luto Samio, quod
 est ex Insula Samo, &
 de hac eadem materia
 in rubrum colorem ver-
 tente, plurima ego seruo
 vasa etiam ad veterum
 sacrificia, quod autem
 in talē usum inseruisset
 Sāmium. Lutam, Plau-
 tus in Captiuis scœn. 2.
*Ad rem Diuinam, qui-
 bus opus est, Samijs vasis* B

& Cicero 6. pro Repub. vt citat Nonius *Munera Pon-
 tificum Dijs immortalibus grata sine Samio.*

Quamuis verbum Libare labijs leuiter degustare si-
 gnificet, denotabat etiam effundere, siquidem vino, v-
 trumque fiebat; etenim vbi accubuissent ad mensam
 conuiuantes, aliquid Poculi Deorum in honorem, vel in
 terram, vel in ignem effusum fuisse legimus, vt apud Vir-
 gil. in 5. Aeneid. *Dixit, & in mensa laticum libauit honores;* et alibi
 Et alibi:

In mensam lati libant, Diuosque precantur.
 Vel etiam in mari si nauigarent.

*Stans Procul in puppi pateram tenet, extaque salsos
 Porrigit in fluctus, ac vina liquentia fundit.*
 Hæc autem vascula sacrificiorum, quibus vinum etiam
 sanguine mixtum fundebatur in aris, siue solo, Pateræ
 dicebatur à potando, vt dicit Varro lib. 4. de lingua
 Latina his verbis: *Præterea in poculis erant Pateræ; eo
 quod pateant Latine ita dictæ; fuisse etiam nunc in publi-
 co conuiuium antiquitatis retinende causa, cum magistri
 sunt, potio circumfertur, & in sacrificando Deis, hoc pocu-
 lo Magistratus dat Deo vinum, & sanguinem.* inde O-
 uid. 4. fast. inquit:

Cumq. C

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

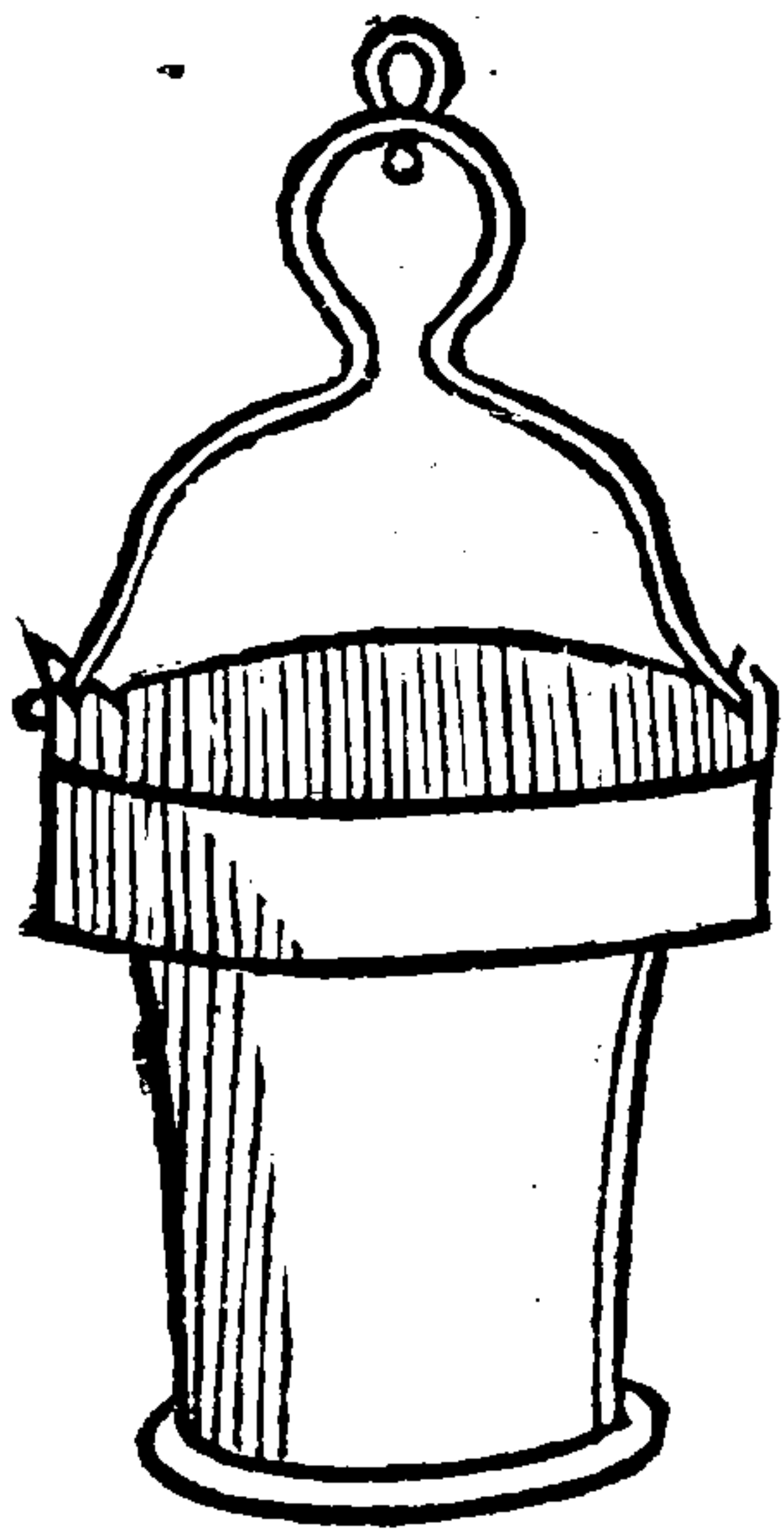
Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

sacrificijs remansit Guttum, & Simpulum. Illud vero **A** inter Guttum, & simpulum discrimen in ipsis altaribus erat, quod ad libandum vinum Simpulum deserviebant; Guttus vero ad idem fundendum in sacris habebatur; Et de iis Guttis ex luto Samio ex meo musæo hic formam delineatam apposui.

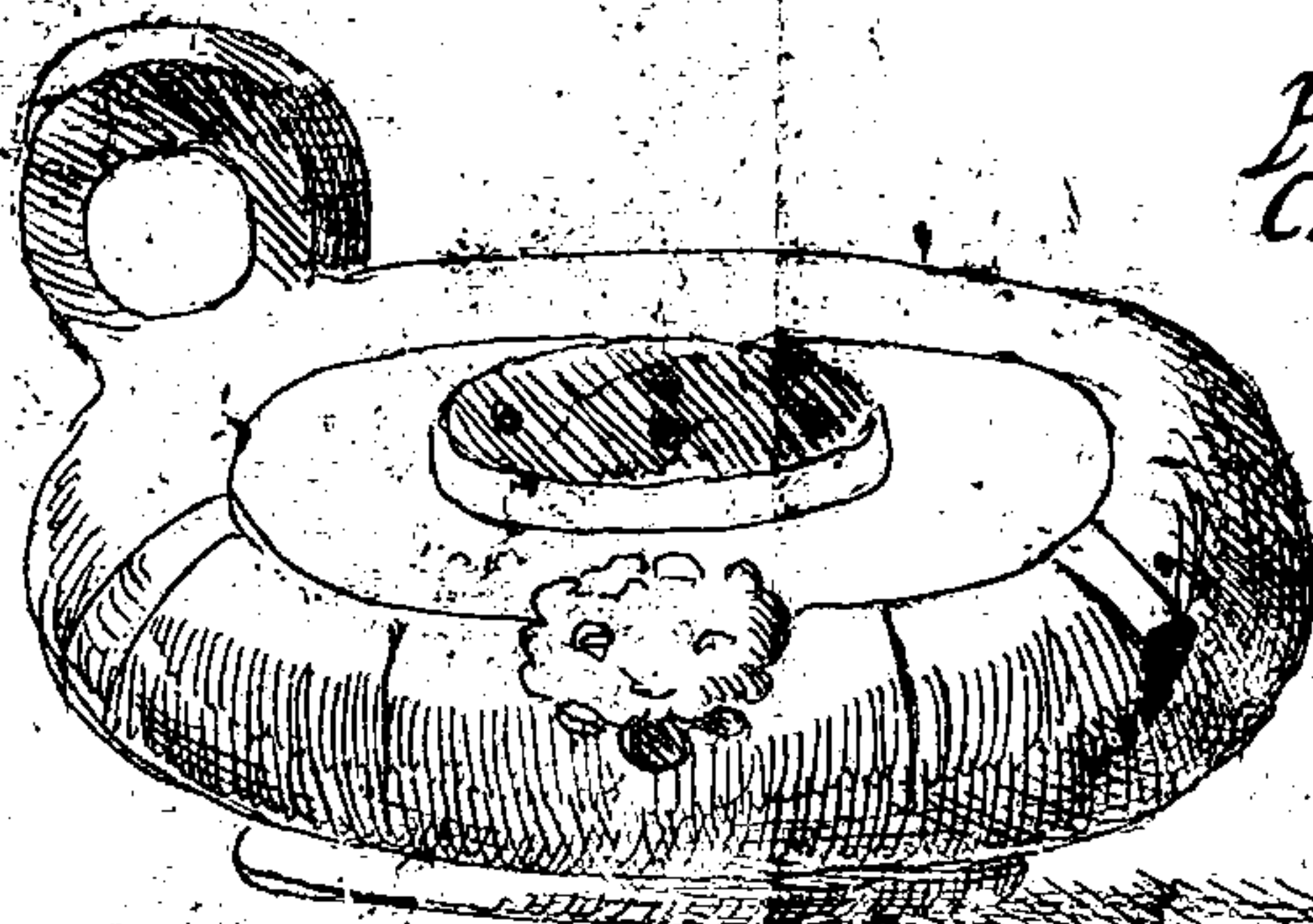
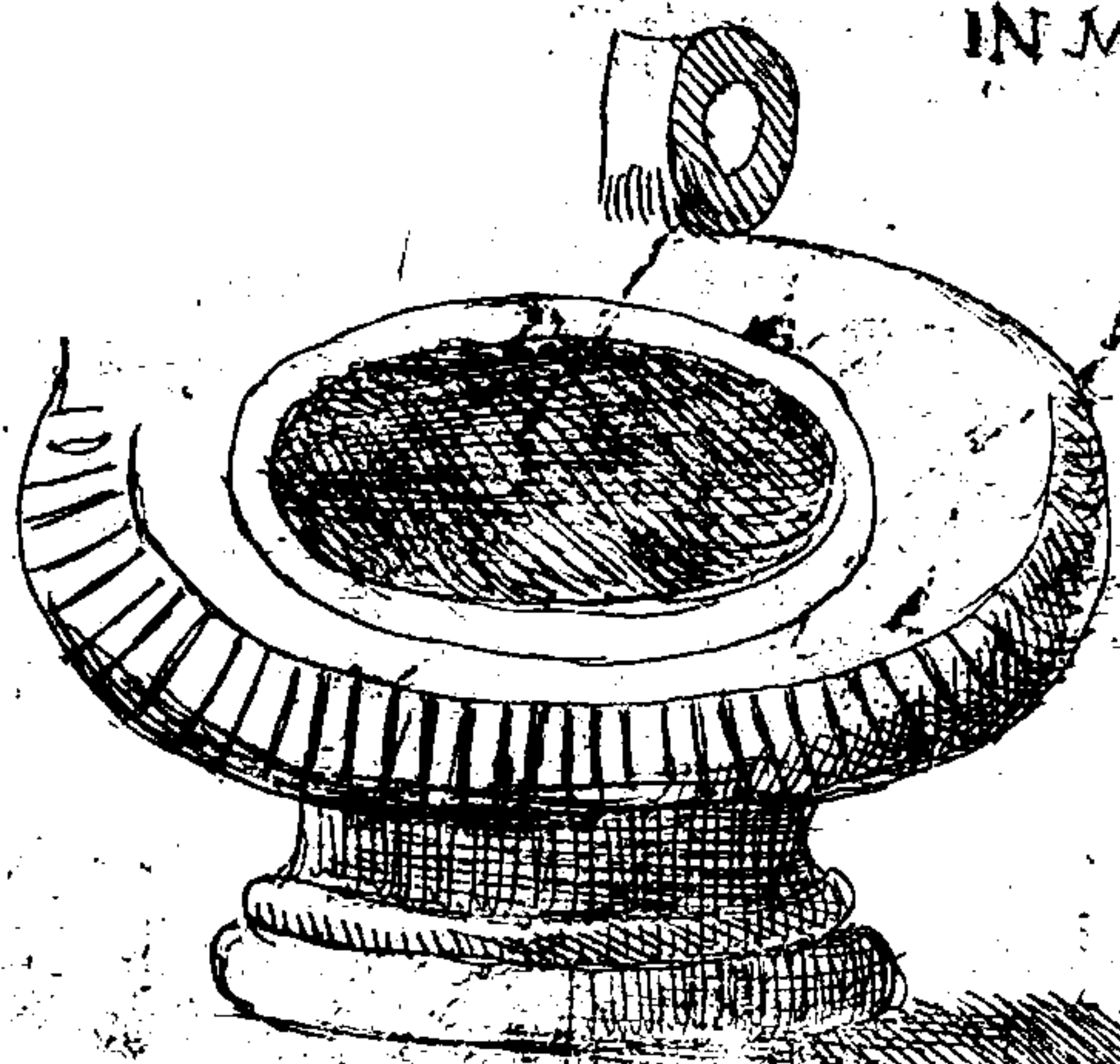
Ex quibus Guttus, quoniam aliqui, ut in supra effigiatō schemate, unde effundebant vinum & liquorem, Leonis caput effigiatum habebant, Leunculos propterea appellatos; & sic forsitan intelligitur sacer. textus primo Paralipom. cap. 28. num. 17. his verbis. *Ad fuscinulas quoq. & phialas & thuribula ex auro purissimo, & Leunculos aureos pro qualitate mensuræ pondus distribuit in Leunculum & Leunculum; similiter & in Leonis argenteos diversum argenti pondus separavit.* ut sensus sit, quod David unicuique Crateri tam argenteo quam aureo pondus tam auri quam argenti præscripserit; & ita intellexit Fr. Fortunatus Sacchus De Sacris Eleocrismatibus myrothe. 2. Cap. 44.

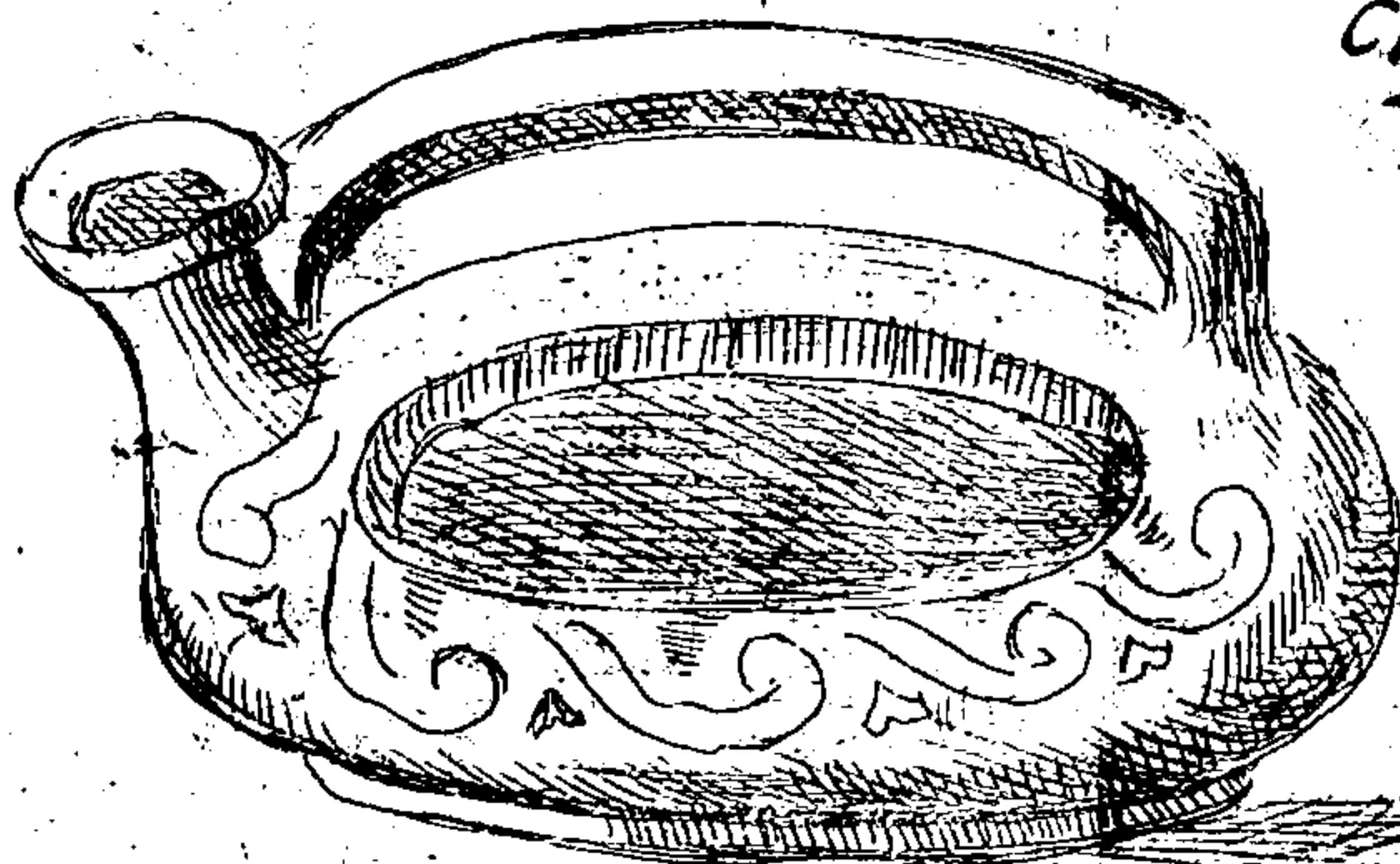
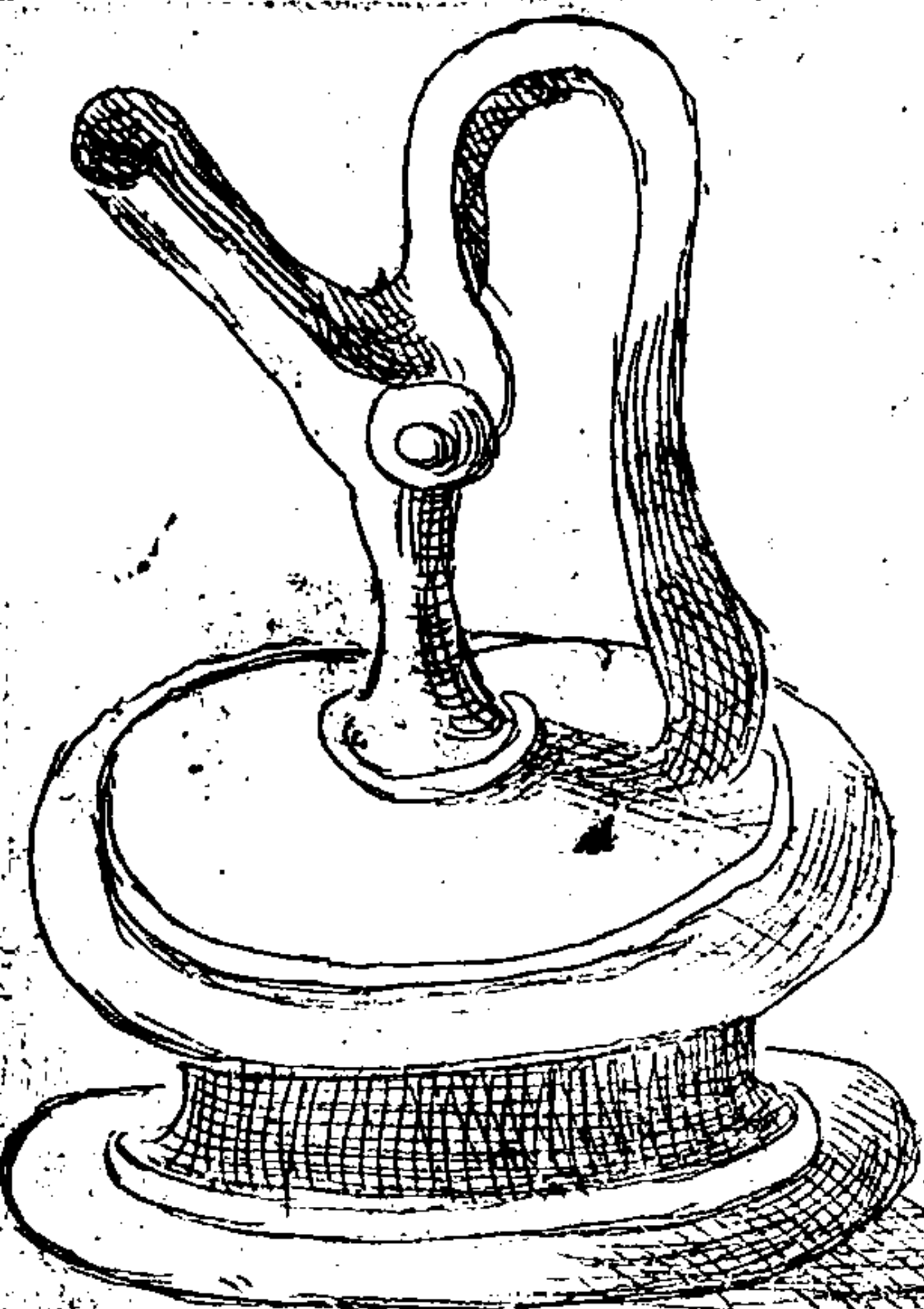
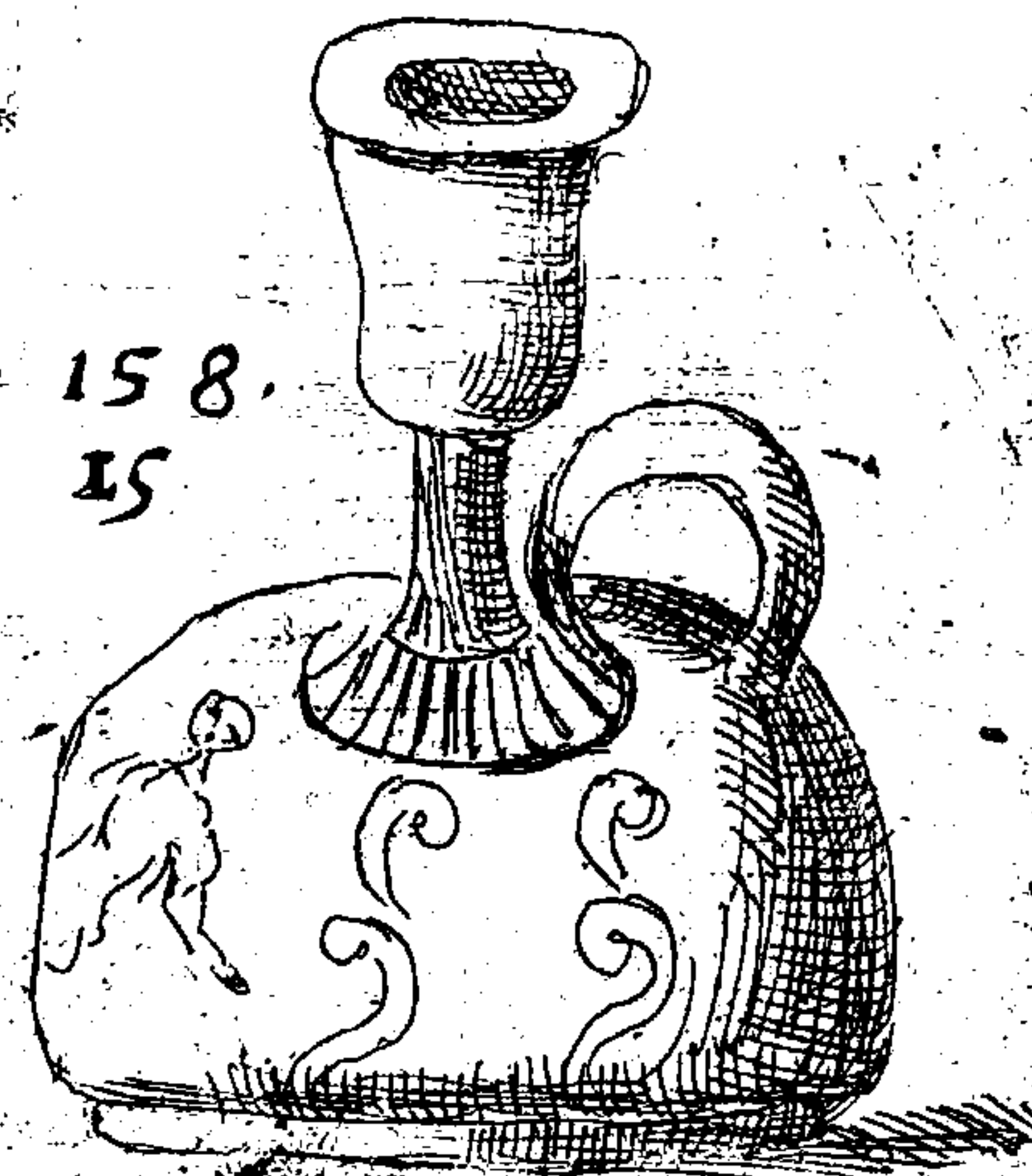
Erant propterea alia multa instrumentorum genera, quæ sacrificiis inseruiebant, nempe securis seu *Seces-pita*, qua Victimæ erant feriendæ.

Vas aureum, argenteum, seu æreum *Lustral* continendæ, quæ in **C** sacrificia, & in circumstantes expiandis criminibus spargebatur (ut in hac appositâ figura ex æneo vase antiquissimo in meo musæo) quemadmodum nos Christiani Aqua benedicta ad eluendas leues animi sordes, locumque contagio malignorum Spirituum purgandum; & in sacris tum, frequenter, tum efficaciter utimur; Ethnicis autem superstitio inanis, & inefficax fuit, sicut & ceteræ religionis obseruantia. Habebant quoque Ethnicis in Sacrificiis *Aspersorium* seu

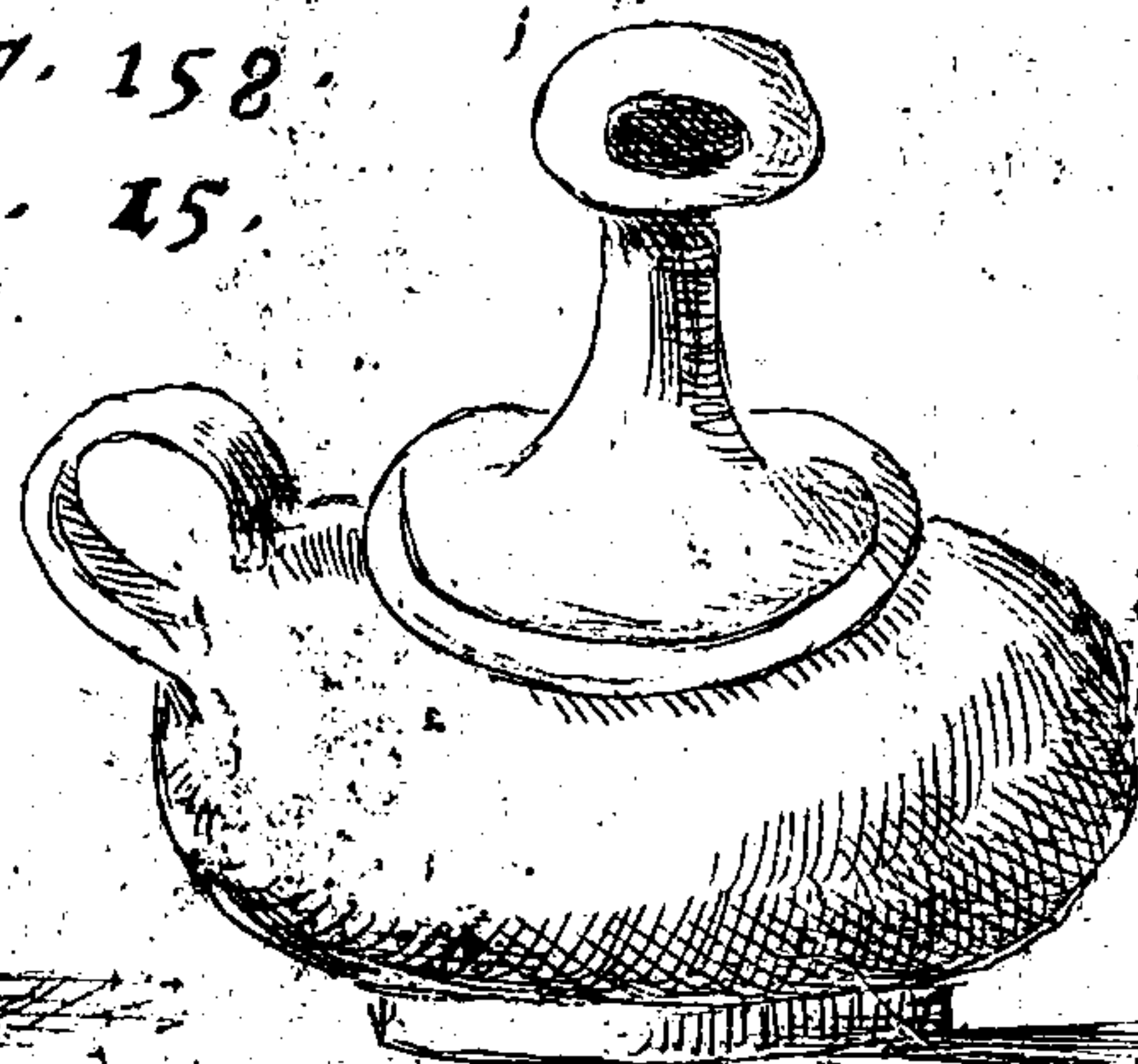
IN MYSEO, AVCTORIS, EXTERA, SAMIA.

pag. 158.
Cap. 15

pag. 158.
Cap. 15.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

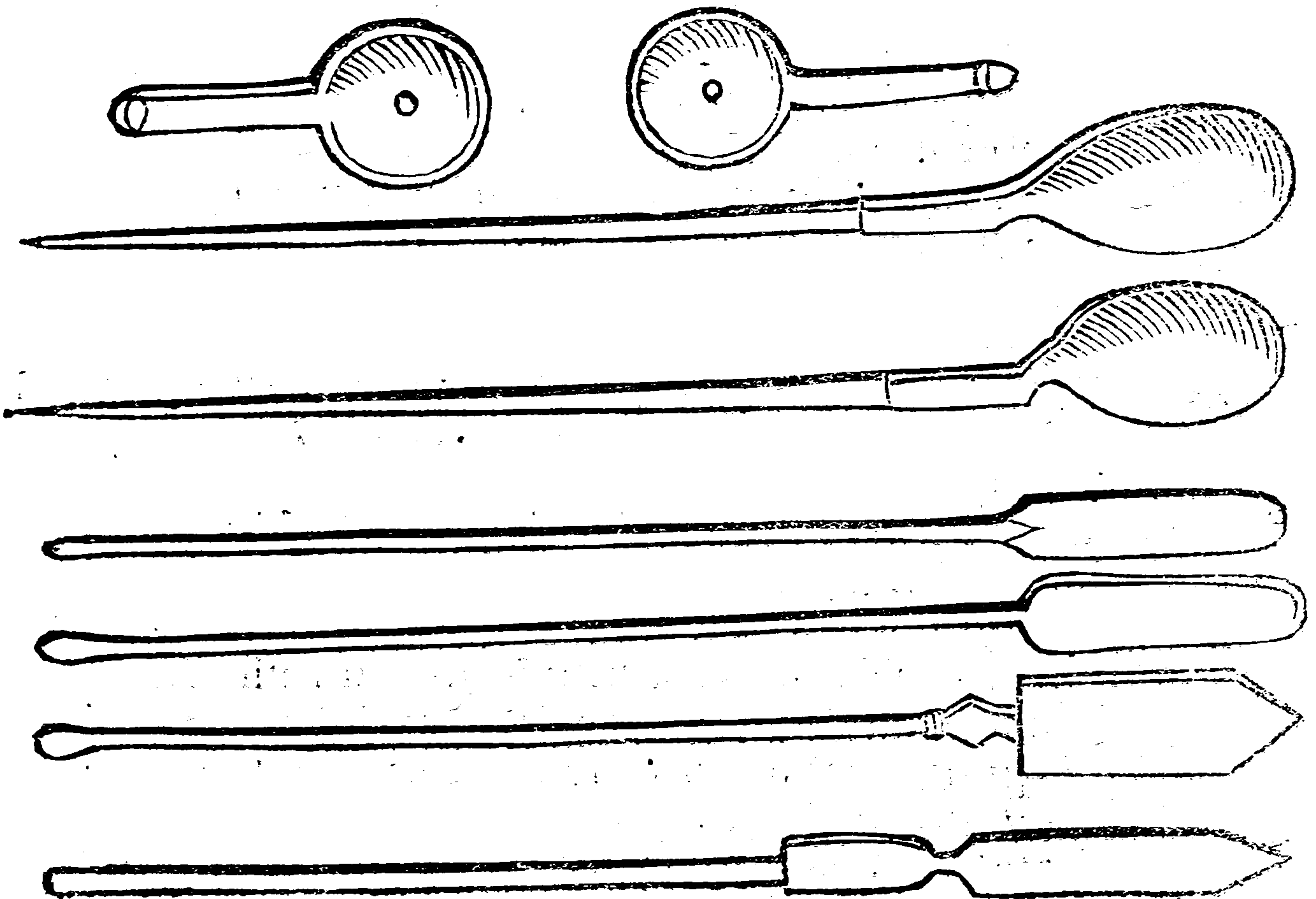
A seu Aspergillum, quo aquam Lustralem aspergebant.
 Erat acerra, vbi seruabantur Aromata, quibus abstergebatur fetor carniū, quæ immolabantur.

Pileus quoque flaminis & Mitra summi Sacerdotis.
 Adstant etiam Tripodes diuersimodè elaborati, super quos accenso igne Sacrificia celebrabantur; vt in hac apposita figura, quorum prior flexilis extat in musæo celeberrimo Domini Francisci Gualdi Nob. lis Ariminensis Equitis S. Stephani; alii vero duo extant in altero insigni musæo Domini Francisci Angeloni Antiquitatum restauratoris, de prædictis loquitur Virg.

*Troiugena interpres Diuum, qui numina Phæbi,
 Qui tripodas, Clarisq; lauros, qui sidera sentis.*

B loquitur etiam Dionys. de arte Rhetor. cap. 1. de Panegy. & Pausan. lib. 8. & 9.

Fuerant quoque instrumenta quædam, quibus visce-

ra animalium Auruspices, & Sacerdotes rimabantur. **A**
& explorabant; de quibus antiquissimis in meo museo
ex ære & ferro, hic delineatis est videre.

Fuerunt præterea varia vasa, quibus Popæ, & Victimarij
ut bantur ad excipiendum sanguinem ex mactatis
victimis, ut in figuris appositis.

Inter cætera Sacrificiorum genera apud Ethnicos Ro-
manos fuit satis frequens, quod *Sueouetaurila* nomina-
runt, toties fieri solitum, quoties Milites recensentur
& exercitus Lustratio fiebat, docet Liuius lib. 7. quod
in Columna Traiani bis etiam expressum apparet, cum
expeditio Belli Dacij ibidem repræsentetur.

Demum dicturus de Personis, quæ Sacrificio assiste-
bant; erant Primo Sacerdotes Laureati, ritu Gabino
succincti, hymnos, lætumque Choro Pœana canentes,
precesque aliquot sacrificio dicatas: Cinctus autem
Gabinus vestimenti genus erat, quo sacerdotes cuiusq.
Dei, ritus, & templi utebantur, quale Camisium lineum,
candidum, quo nunc nos Christiani utimur ab Italis Cot-
ta, & ab Hispanis Alua nominatum, & cum esset latum,
adeoque oblongum; ut discinctum per solum trahere-
tur; postea cinctum pendentem supra cingulum facie-
bat vndique sinum, ut in Troiani Columna adhuc etiã
videmus expressum; Qui ritus perhibetur fuisse Gabi-
nus a Romanis usurpatus, ut Liuius in 5. hist. Rom. &
Virg. in 7. Aencid. **B**

Insignis referat stridentia lumina Consul,
Ipsè Quirinali trabea, cinctuque Gabino
& de iis Blondus lib. 1. Romæ Triumphantis.

Adstabat Popa seminudus & succinctus minister Sa-
crorum, lauro redimitus, qui victimas habebat, aris al-
ligabat, feriebatque, ut refert Propert. lib. 4. *Succinctiq.
calent ad noua sacra Popæ;* quorum etiam meminit Sue-
tonius in Caligula, & Spartianus in Geta. Limus, vestis
qua Popæ utebantur victimas confecturi, ab umbilico

ad

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A ad medias usque tibias descendens, ut illorum pudenda tegerentur, habens in extremo sui purpuram limam, id est flexuosam, unde & nomen accepit: nam limum obliquum dicimus; huius generis vestis meminit Virg. in 12. Aeneid. *Velati limo, & verbera tempora victi.* ubi Servius.

Victimarius Sacerdotum minister, qui victimas ligabat, deducebat, aquam, & molam parabat, & reliqua, quæ ad sacrificia erant necessaria, ut Valer. Max. lib. 1. cap. 1. & Livius lib. 40. meminerunt.

B Erat præterea Puer ingenuus Vittæ tempora redimitus Camillus dictus, Pontificis Maximi Sacrificio ministrans, ut ceolû dextera ferens; ex quo vinum, vel liquor in Pateram Sacrificantis infundat: antiqui namque Camillos, & Camillas vocabant ministros, & ministras impuberes Sacrificiis inservientes; Romulus enim instituit, ut qui sine liberis essent, gratissimos sibi ex omnibus singulos pueros, & puellas ex singulis curiis eligerent, qui ad pubertatem usque ministrarent, puellæ verò quoad essent nubiles: More ex Græcia translato; coronis autem interim dum sacrificarent, vel vittis essent redimiti, Camilliq. eiusmodi pueri ingenui vocarentur, cuius rei auctore sunt Dionysius Halicarn. lib. 2. & Sext. Pompeius. Panvinus de fastis & in 2. de Rep.

C Summus Sacerdos, & hic potissimum erat Imperator, veste linea candida indutus usque ad talos demissa velato capite (ne quicquam videret, aut audiret inter Sacrificandum triste, vel indecens,) super ara lapidea in usum sacrificandi constructa, igne superaccenso, flores Odores, & præcoces fructus, myrrham, casiam, thus, & crocum Dijs adolet; è patera vinum, vel liquorem alium superinfundens, aut certè sanguinem mactatæ victimæ, quod Cicero in Paradoxis, & Macrobius in Saturn. prodidit.

Tibicines interim, dum Sacrificium perficitur, tubis clangebant: tuba autem instrumentum est ex ære, vel

argento cauum, & rectum, cuius sonitus in castris, & **A**
 prælijs, & sacris etiam maxime in vlu erat. Tuba autem
 quæ directâ est ita appellatur, sicut Buccina, quæ in se-
 met ipsam æreo circulo flectitur.

Enarratio figurę Sacrificij.

D Vm hæc scriberē, Clarissimus Eques D. Cassianus à
 Puteo vir inter cætera animi, insignisq. nobilitatis
 ornamenta, cum ditissimæ, & lectissimæ Biblio. hecæ, tum
 selectissimi antiquitatum musæi, & singulari quadam, ad **B**
 eruditos demerendos, benefica suauitate conditus; ipse
 inquam mihi dono dedit figuram antiquissimi marmoris,
 quam hic delineandam curauit: Solemne sacrificium re-
 præsentat, in quo primum tres deferunt Canistrum ad
 panes, & carnes, seu alia sacrificij necessaria: sequuntur
 quatuor Tibicines coronati; sicuti & alij quinque iu-
 uenes cū galeis & scutis: præterea sex alij iuuenes seu Ca-
 milli sacrificio ministrantes satis concinne induti feren-
 tes duo magna candelabra ad suffumigandum odora-
 menta sacrificij: subsequuntur alij duo, quorum alter iu-
 uenis distentis buccis geminam tibiam inflat; alter au-
 tem grandioris ætatis plectrum sonat, ne quid infustum **C**
 in sacrificio exaudiretur: sunt præterea alij tres, qui ar-
 borem, seu longum lignum portant: subsequuntur alij
 duo senes cum fascibus, & secutibus: Tres autem adsi-
 stunt Popæ, quorum vnus cū acerra defert ollam ma-
 gnâ ad coquendas carnes sacrificij, & alij duo tenent
 Bouem mandandum; ex his vnus fert supra caput cistam
 repletam cultris ad sacrificium necessariis: demum ex-
 tat sacerdos capite cooperto supra flexilem tripodem
 sacrificans.

Crederē hoc sacrificium pro solutione voti peractum
 a Consule reuerso è bello hostibus deuictis; nam præter
 habi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

De Virginibus Vestalibus.

Cap. XVI.

Vestales dicebantur, quæ sacra curarent, & ignem sacrum: est enim Vestæ nomen, ab Hebraico vocabulo *Hæs* deductum; quod ignem significat, ut sentit Berolus lib. de Cognominibus: *Estam, idest ignem post mortem cognominarunt: quia ipsa Regina sacrorum fuerat, & puellas docuerat sempiternum ignem sacrorum inextinctum seruare.*

Virginem dicebant Vestam, quia incorruptus ignis est, & nullius rei generationem in se admittit; quam ob rem à Virginitate ignis iste summa religione, atque cultu custodiebatur, ut etiam refert Ouid. 6. fastor.

Nec tu aliud Vestam, quam puram intellige flammam,

Nataque de flamma corpora nulla vides.

Iure igitur virgo, quæ semina nulla remittit,

Nec capit, & comites virginitalis habet,

De prima apud Romanos institutione non admodum inter Scriptores conuenit: Troia siquidem sacrum hunc ignem aduectum cum Palladio, Diisque penatibus arbitrabantur Romani Aenææ pietate, quod etiam Virgil. in 2. Aeneid. insinuat Hectore Aeneam in somnis admonente, ut una cum Penatibus sacrum hunc ignem asportaret; quò nouæ sibi sedes quærendæ, ac legendæ forent; vbi sic ait:

Sacra, suosq. tibi commendat Troia Penates,

Hos cape farorum comites, his mœnia quare;

Magna pererrato statues quæ denique ponto.

Sic ait, & manibus vittas, Vestamque potentem,

Aeternumq. a dytis effert penetralibus ignem.

Aeneas siquidem, postquam Vestæ sacra cum Penatibus, & Palladio ex vrbe Troia in Latium tulit, condito

Lauiuo

Institu
ta Ve.
stales.

B

C

A Lauinio, Vestæ ibi ædē sacrauit, cui deinde etiam Ascanius condita Alba longa tēplum in Monte Albano extruxit: tum vero Rhea Silua Rōmuli Mater a Numitore Patruo Vestalis Virgo creata fuit, quam ob rem in penetralibus Vestæ ea omnia cum sacro igne asseruabantur. Plutarch. in Camillo, Strabo lib. 6. Alex. ab Alexand. lib. 5. cap. 12.

In penetralibus, sacroque recessu templi Vestalis, veluti in sanctiori aditu, solis Vestalibus, Pontificique introire fas erat: Pontifici, inquam, non Maximo, sed Pontifici Vestali, de quo Symmach. lib. 2. Ep. 36. & Guth. lib. 1. de Vet. Iur. Pontific. cap. 5.

B Non solum Lanuvinum, Albam, & Romam Vestales habuere, verum, & Tibur, ac alias Regiones, meminit etiam Guth. dicto cap. 5.

A Numa autem Romæ institutas fuisse Vestales, testis est Dionys. Alicarnas. his verbis. *Romulus nullas Virgines Vestæ sacerdotes instituit, memor fortasse materni dedecoris, quæ inter illius ministeria virginitatem amiserat: haudquaquam idoneus futurus iuxta leges patrias, si quam fraudasse pudorem deprehendisset, ne sibi met refricaret probrum domesticum.* Hæc ille, quem sequuti, dicemus, à Numa Pompilio primum Romæ institutas. Quod earum officium, quæue dignitas foret, eundem Dionysium audiamus sic loquentem. *Quinto loco erant Virgines ignis sacri custodes, quas illi a sua Dea Vestales nominant, cui Rex hic primum templum sacrauit, & cultrices Virgines.* & paulo post. *Virgines quæ Deæ sacris operabantur, quatuor erant ab initio, & tunc optandi eas penes Reges esse Numa voluit; postea propter sacrificiorum multitudinem ad senarium numerum aucta à Tarquinio Prisco; hodieque permanent degentes in Deæ fano, à cuius aditu nemo arcetur interdium, sed per noctem intus fas est viro nemini: Has per XXX. annos manere puras à nuptiis necesse est, sacrario seruietes; & primo decennio rationem sacrorum eas oportebat discere,*
secundo

secundo exercere, tertio docere alias: Post exactum annum trigessimum nihil vetabat eas positis coronis, reliquisque insignibus sacerdotij, cui vellet nubere: fecerunt id paucæ aliquot, sed parum lato vitæ exitu, & ominoso apud cæteros. Hactenus Dionysius.

Nuptæ Quod autem post trigessimum annum nil vetabat, Vestales nubere, D. Ambros. lib. 1. de Virginibus ait. *Quis mihi præterdit Vestæ Virgines, & Palladis sacerdotess? qualis est ista non morum pudicitia, sed annorum, quæ non perpetuitate, sed ætate præscribitur? petulantior est talis integritas, cuius corruptela senior servatur ætati. Ipsi docent Virgines suas non debere perseverare, nec posse, qui Virginitati finem dederunt. Qualis autem est Religio, ubi pudicæ adolescentæ iubentur esse impudicæ anus? sed nec illa pudica est, quæ lege tenetur, & illa impudica, quæ lege dimittitur. O Mysteria, ò mores, ubi necessitas imponitur castitati, auctoritas libidini datur.*

Ignis Perpetuus, æternusque ignis in templo Vestæ, tamquam Imperij certissimum pignus asseruabatur. Val. Max. lib. 5. cap. 4. tit. 6. Liuius prima Decad. lib. 5. ait. *Quid de æternis Vestæ ignibus, signoque, quod Imperij pignus, custodia eius templi tenetur. idem Decad. 3. lib. 6. Vestæ ædem petitam, & æternos ignes. Hunc ignem Vestales custodiebant, de quibus Ouid. eleg. 2. lib. 4. trist. castos Perpetua seruant virginitate focos, Nec illum in altaribus, sed suspensum in vasculis quibusdam fictilibus refert Val. Max. lib. 4. cap. 4. in fin. Namque per Romuli casam, perque veteris Capitolij humilia tecta, & æternos Vestæ focos, fictilibus etiam nam vasis contentos iuro. Tantum fiducia in hoc igne erat, ut oportuerit eum numquam extinguï. Ouid. 5. fast. Ignis inextinctus templo celatur in illo. & numquam sine prodigio credebatur extinguï, quod contigit ante initia bellorum civilium, motaque intet Cæsarem, & Pompeium arma præter historicos, Lucanus lib. 1.*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

mis in Lauicano suo fecerat, demandaueratque Virgini A
 Vestali Maxima: vbi notandum vnam inter eas au-
 tho:itate præcipuam, quæ Maxima dicebatur, vt etiam
 Sueton. in Dom tiano Cap. 3. *Corneliam Virginem*
maximam vocat. Sed nemo melius prærogatiuas ex-
 pressit quam Seneca lib. 6. *Controuers. 8. Tibi Vestali*
virginis magistratus fasces tuos submitunt, tibi Consules,
Prætoresque via cedunt, nunquid exigua mercede virgo
es? Sacerdos raro iuret, nec vnquam nisi per Vestam suam
moriar, nunquid de nuptijs appellata es? Item Carpen-
 tis, seu pilentis, vt alias matronarum veſtas, ex Sueton.
 in Tiberio cap. 2.

Hono-
res

Honores redditi illis fuerunt, vt etiam viuo Patre B
 testamentū condere, ac cætera gerere sine Curatore
 possent, quemadmodum & trium filiorum Matres; Ve-
 cum fascibus, si prodirent, deducerentur; & si casu in-
 quemquam incidissent, qui ad mortem duceretur, ne-
 cari eum non licebat; verum deierare Virginem oport-
 tebat, se forte non autem dedita opera, & de industria
 obuiam factam, referunt Plutarc. & Plinius.

Orna-
tus

Ornatus, seu vestitus earum Suffibulum appellabatur.
 Fest. Pomp. lib. 17. ait. *Suffibulum vestimentum albū,*
prætextum, quadrangulum, oblongum, quod in capite
Vestales virgines sacrificantes habebant; idque fibula
comprehendebatur. Vittas capitis ornamenta, vt aliæ ma- C
 tronæ gestabant. D. Ambros. ad Valentinianum. *Vix*
septem Vestales capiuntur puellæ, en totus numerus, quem.
insula vittati capitis &c. Ouid. 3. fastor. *Decidit ante*
acros lanea vitta focos, & 3. fastorum: Nullaque dicetur
vittas temerasse Sacerdos. Nec Vestal s modo Vittas,
 sed etiam aliæ sacerdotes. Tacitus 1. Annal. *Sacerdos a-*
puđ aram Vbiorum ruperat vittas.

pœna
ince-
stus

Sed, vt magnus eis honor est habitus; ita & delin-
 quentes grauissimis afficiebantur suppliciis. Vetus Sco-
 liaſt Iouenal. ad Satyr. 4. *Hæc virginibus Vestæ pœna*
fuit decreta, si vitiate fuissent, viuæ in parietibus strue-
bantur.

- A** *bantur, aut sub terra obruebantur.* Plinius lib. 4. Ep. 11. *Fremebat Domitianus, estuabatque ingenti invidia destitutus, nam cum Corneliā Maximillā Vestalem defodere viam concupisset, v qui illustrari seculum suum huiusmodi exemplo arbitraretur, Pontificis maximi iure, seu potius immanitate Tyranni, licentia Domini, reliquos Pontifices non in Regiam, sed in Albanam suam conuocauit.* & Symmachus Ep. 120. lib. 9. rescribit, quod incoestum Primogeniæ Vestalis apud Albā legibus vsq. ad eum diem consideratis seuerissimè vlciscatur: Quod vsque adeo obseruatum, vt in Annalibus pro prodigio Vestalis dannatio notetur, Eusebii Chronicon Olympiade. 73. de Minutia Vestali: Ratio prædictæ poenæ, quod terra huiusmodi libidinosa corpora purgari crederentur, ex Clement. Alexand. pædog. 3. & vt ignis nil patitur impuri; ita Virgines istæ omni corporei contagii labe carere debent. Propert. eleg. 4. lib. 4.

Et satis una male potuit mors esse puella,

Quæ voluit flammâ fallere Vesta tuas.

- tradit Festus, iniustum fuisse eas cremare. vel quod mortuos tantum cremant, vel quod corpus summis consecratum cæremonis interficere, at manus adferre sacræ mulieri, nefas censeretur; ipsaq. vltro mori volentes infra terram demittant in extructum ad hoc domicilium.
- C** Refert Plutarchus, quod iuxta portam Collinam sit tumulus, seu agger in eo domus subterranea nō magna, in qua ex superiori parte descensus, in eaq. lectus constructus, lucerna ardens, paucæque eorum, quæ ad vitam fouendam sunt necessaria, primitiæ reponuntur, vt panis, aqua, lac in vasculo, & oleum, tamquam nefas putent fore si corpus summis consecratum cæremonis fame pereat: tum illam, quæ supplicio est afficienda, lecti cæremoniam extra operam, loricam reuinctam; ita vt nec vox exaudiri possit, per forum vehunt, ei omnes via decedunt taciti, neque horribilius vltimum spectaculum, aut dies, quam Vrbs agat tristiolem: vbi ad locum lecti-

ca peruenit, vincula Liçtores foluunt, ac Princeps facro- **A**
rum quædam secreto comprecatus, obuelatam educit,
& in fcalis deorfum in domum deferentibus conftituit;
ita ipfe cum reliquis facerdotibus reuertitur: poftquam
damnata descendit, fufum gradus attrahunt, multa que
fupernè terrâ ingefta domus occultitur, & complanatur.

*Capieba-
tur Ve-
ftalis*

Virgo Veftalis capi folita fuit, inquit Agellius; de
quo ritu aliud non extat, nifi quod fertur, quæ capta
prima eft, à Numa Rege effe captam; at lege Papia caue-
tur, vt Pontificis maximi arbitrato Virgines a Populo
viginti legantur, fortitioq. ex eo numero fiat; vt eâ poft
Pontifex Max. capiat, eaque Veftæ fiat; fed ea fortitio,
ex lege Papia, non omnino neceffaria poftea fuit; nam **B**
fi quis honefto loco natus adiffet Pontificem, atque
attuliffet ad Sacerdotium filiam fuam, cuius ratio fecun-
dum ritus, Religionis haberi potuiffet, gratia Papiæ le-
gis per Senatum fiebat: capi autem Virgo propterea di-
ci videtur, quia Pontifex Maximus manu prehensa ab eo
parente, in cuius poteftate eft, veluti bello capta abdu-
cebatur; vt in libro Fabii Pictoris, & Amata inter capiē-
dum a Pontifice Maximo appellabatur: quoniam quæ
prima capta fuit, hoc fuiſſe nomine traditum eft: haſte-
nus Agellius.

*De ali-
mentis
e mune-
ribus*

Alebantur Veftales ſumptibus publicis: Durauit autē
earum Sacerdotium uſque ad Theodoſii Senioris Imp. **C**
tempora, quo regnante vna cum aliis ſacerdotiis, ne-
quicquam reclamante Senatu, omnimodo eſt ſublato,
vt ex Epiftolis Symmachi, & D. Ambroſii reſponſioni-
bus manifeſtum eſt, & refert Roſinus antiq. Rom. lib. 2. v-
bi ad cap. 12. Paralip. ac idem Roſinus lib. 3. cap. 19.

Symmachus etenim ſcribens Valentiniano, Theodo-
ſio, & Arcadio Auggg. conqueritur acriter de ſublatis
muneribus in Veſtalem fauorem a Chriſtianis miniſtris
vt in Epift. 54. lib. 10. his verbis. *Veſtaliū Virginum
prærogatiua detracta eſt? ſub largiſſimis Imperatoribus
denegatur, quod pauciſſimi perſtiterunt. Honor ſolus eſt;*

in.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

bis Habeant Vestales virgines immunitatē suā. Dicāt hoc, **A**
 qui nesciūt credere, quod possit esse gratuita virginitas: pro
 uocent lucris, qui difficiūt virtutibus. Quot tamē illis vir-
 gines premia promissa fecerunt? vix septem Vestales ca-
 piuntur puellæ, en totus numerus, quem infule vittati ca-
 pitis, purpuratarum vestium murces, pompa lectica mi-
 nistrorum circumfusa comitatu, priuilegia maxima, lucra
 ingentia, prescripta denique pudicitie tempora coegerunt.
 Attollant mentis, & corporis oculos, videant plebem pu-
 doris. populum integritatis, concilium Virginitatis. Non
 vitæ capiti decus, sed ignobile velamen vsu nobile casti-
 tatis: non exquisita, sed abdicata lenocinia pulchritudinis:
 non illa purpurarum insignia, non luxus deliciarum, sed **B**
 vsus ieiunorum: non priuilegia, non lucra: omnia postremo
 talia, ut reuocari studia putes, dum exercentur officia:
 suis castitas cumulatur dispendijs: non est Virginitas, quæ
 pretio emitur: non est integritas, quæcunque tanquam in
 auctione nummario ad tempus sollicitatur compendio. Pri-
 ma Castitatis victoria est facultatum cupiditates vincere:
 quia lucri studium tentamentum pudoris est. Ponamus ta-
 men subsidia largitatum conferenda Virginibus. Quæ
 Christianis munera redundabunt, quod tantas opes suffi-
 ciet erarium. Aut si arbitrantur solis Vestalibus confe-
 rendū, non pudet, ut qui totū sibi sub Imperatoribus Gen-
 tilibus vendicarunt, iidem sub Principibus Christianis nō **C**
 putent nobis sortem debere esse communem. Hæc, & alia
 Sanctus Ambrosius.

Et hinc agnoscamus, quā dispar sit vitæ conditio illarū
 Vestalium, quæ honoribus, diuitiis, & omni deliciarum
 genere affuebāt, à nostris sacratis Virginibus Christia-
 nis, quæ spretis diuitiis, & omni foeminarum cultu; pau-
 pertate, vigiliis, ieiuniis, & abstinentiis summo Deo ser-
 uant veram mentis, & corporis Virginitatem.

A

De Monete Vfu.

Cap. XVII.

ANTIQUITVS emptiones, ac venditiones rerum non nummo, aut moneta, sed rerum commutatione tantum agebantur, vt in Genesi cap. 21 quod cum dissensio esset inter Pastores Abrahami, & Abimelech de puteo effosso a seruis Abraham, inquit textus. *Tulit itaq. Abraham oues, & boues, & dedit Abimelech:* & hoc non alia causa, nisi pro emptione loci, in quo serui illi puteum effoderunt; neque longo post tempore apud Romanos, neque apud alias Nationes æris, aut argenti signati vsum fuisse affirmant communiter scriptores; quamobrem rerum commutatione mercimonium exercere, necessariaque inuicem recipere consueuissent homines, testatur Alexander ab Alexandro lib. 4. Genial. dierum cap. 15. nec non in priori illo sæculo bobus, pecudibus, ferro, ære, auro, & argento rudi, atque inculto, & aliis huiusmodi res coemere consueuissent comperimus ex vfu Romanorum, & Massiliensium in Africa testatur prædictus Alexander ab Alexandro, & tradit Homerus 7. Iliad. in Troiana obsidione Græcos non aliis profecto nummis vinum emisse, comeatumq. reliquum, quam ære, ferro, pellibus, bobus, & similibus ex hostium præda.

*Dedit Iasonides ducere vini mille lagenas,
Hinc vinum emebant comati Achii,
Alij quidem ære, alij autem ardenti ferro,
Alij autem pellibus, alij autem ipsis bobus,
Alij autem captiuis rebus, posuerunt conuiuium
abundans.*

Quamuis pellium, bouumque numismata intellexisse, forsan Homerum suaderi posset; siquidem ex moneta, quæ Bouem sculptum habebat, atque Bouis vocabulo

ap.

um, sed B

. Quæ
falsi.

is Gen.

itiarum
iristia-
uspau-
eo ser.

De

appellabatur apud Athenienses fuisse commercium, ut **A**
 inde etiam emanarit vetus prouerbiū. *Bouem habet in ore*, pro homine pecunia corrupto, testatur Pollux lib. 9. cap. 6. dicens. *Vetus autem erat Atheniensibus Numisma, Bos appellatum, eo quod Bouem insculptum haberet.* Non immerito igitur aliquis suspicari potest, Homerum omnia Numismatum genera, quibus in castris negotia agebantur, voluisse recenseri auro, argento, ære, ferro, atque nomine Boum, & pellium; ac propterea, nequaquam animalia ipsa, sed monetas in supra allatis carminibus indicasse.

Fuisse propterea notissimum vsum pecuniarum sacræ testantur litteræ in Genesi cap. 23. vbi Abraham em- **B**
 pturus argento agrum, ad vsum Sepulchri in funere Sarrae vxoris his verbis. *Quod cum audisset Abraham, appendit pecuniam, quam Ephron postulauerat audientibus filiis Heth quadringentos siclos probatae monetæ publicæ.* Qui locus, quamuis absque dubio de moneta appensa sit intelligendus ex illo verbo Appendit, non propterea negatur numerata quoque pecunia consueuisse veteres negocia agere: Sacra enim oracula nostra non solum appensam, sed etiam numeratam in solutionibus pecuniam tradunt. *Quadringentorum siclorum numero Abraham, ab Ephrone agrū ad Sepulchri ius emisse scribunt.* quæ tamen solutio pretii pondere, nume- **C**
 roque retinuisse rationem lance probatur.

Ac etiam in cap. 3. Esteris Aman volens Populum Iudæorum perdere, sic Assuerum alloquitur. *Si tibi placeat decerne, ut pereat, & decem milia talentorum appendam Arcarijs gazæ tuæ.* sic pariter lib. 1. Esdræ cap. 8. dicitur de sacerdotali ærario, quod ab Esdra Sacerdotibus custodiæ causa traditum fuerat. *Et appendi in manibus eorum argenti talenta sexcenta, quinquaginta, & vasa argentea centum, auri centum talenta.* si igitur pecuniæ, dum appendebantur, nequaquam numerarentur, sed rudi massa consignaretur valor illius, dicendum est

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

aureos debet, & qui Corium forma publica percussum, **A**
 quale apud Lacedemonios fuit. quod usum numeratæ pe-
 cuniæ præstat. Quibus testimoniis prius ex Coriis Boum
 nummos publico signo culos fuisse probabile est; quam-
 uis alii velint usum fuisse pecuniæ ex dictis Coriis so-
 lum in defectum æris, argenti, non apud veteres tantum,
 sed nostris quoque temporibus sorteis quoque num-
 mis stipendia milites meruisse, quod tamen non tollit
 usum præcedentis signatæ monetæ aureæ, argentæ, vel
 æræ: ea etenim conditione ex coriis animalium cusi a-
 liquando altes fuere, ut in postmodum publico signo ad
 valorem æris, vel argenti redderentur: & cum primum
 cessasset defectus æris, vel argenti, cessauerit quoque **B**
 omnino dictus usus monetæ cusæ ex Corio Boum.

Signati
 nummi
 inuētor

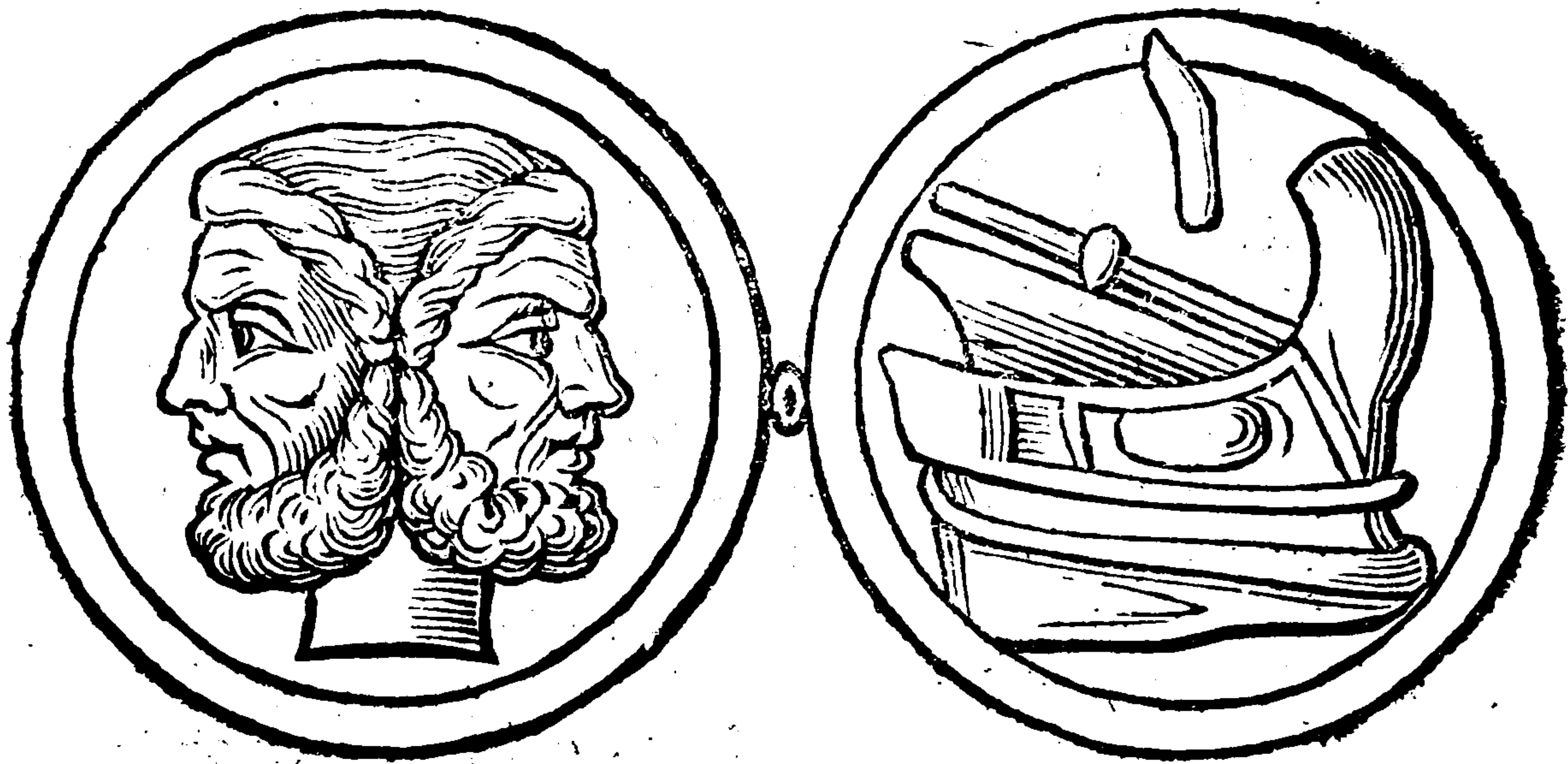
Aeris igitur primo signati inuentum Iano plurimi a-
 scribunt. Lactantius Firmianus lib. 1. de falsa Relig. cap.
 13. inquit, quod senex Saturnus à iuvene Ioue filio vi-
 ctus, & spoliatus Imperio, fugit expulsus, & in Italiam na-
 uigio venit, cum errasset diu, sicut refert Ouidius in lib.
 Fastorum.

Causa ratis superest, Ithuscum ratis venit ad amnem.

Ante pererrato falsifer orbe Deus.

Hunc errantem, atque inopem Ianus excepit, cuius rei
 argumenta sunt Nummi veteres satis frequentes, in qui-
 bus cum duplici fronte Ianus, in altera parte Navis, de **C**
 quibus aliqui penes me, quorum vnum hic delineatum
 apposui.

Hoc idem refert Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 7. asse-
 rens in honorem Saturni Nummum primum in usum.
 Illic igitur Ianus cum Saturnum classe peruectum excepis-
 set hospitio; & ab eo edoctus peritiam ruris, serum illum
 & rudem ante fruges cognitum in melius redigisset;
 regni eum societate munerauit. cum primus, quoque æra
 signaret, seruauit in hoc Saturni reuerentiam, ut quoniam
 illé nauifuerat aduectus, ex una quidem parte sui capitis
 effigies, ex altera vero Navis exprimeretur, quo Saturni
 memo.

memoria in posteros propagaretur; sicuti & idem Ouid. Poeta subiecit.

*At bona posteritas puppim formavit in ære,
Hospitis aduentum testificata Dei.*

Omnes ergo non tantum Poetæ, sed historiarum quoque Scriptores hominem fuisse Saturnum consentiunt, qui res eius in Italia gestas memorię prodiderunt, Græci Diodorus, & Trallus: Latini Nepos, Cassius, & Varro; nam cum agresti quodam modo in Italia vita ducēretur.

*Is genus indocile, ac dispersum montibus altis
Composuit, legesque dedit: Latiumque vocari*

Maluit, his quoniam tutus latuisset in oris.

Quamvis alij velint, prædictum Ianum fuisse eundem, ac Noë, & Saturnum ipsum, quem etiam tradunt ad Latium appulisse, & à filio Iaphet hac in Regione regnante, hospitio exceptum; illius igitur memoriã, ut servaretur, qui anteriora Diluuii, posterioraque viderat, arcaque fabricata humanum genus à Diluuiio redemerat, nummos cufos credunt; licet Ouid. lib. 1. fast. Biceps caput Iani ad anni exordia referat, eoque nomine Ianuarium

Z

mensē

menssem appellari credat, dicens:

*Iane biceps, anni tacitè labentis origo,
Solutus de superis, qui tua terga vides.*

Argenteum nummum primo signatum apud Romanos dicunt aliqui Servio Cæpione, & Gn. Sempronio Coss. post Attilium Regulum: At vero Plinius lib. 33. cap. 3. signatum esse argentum anno Urbis 585. Q. Fabio Consule, quinque annis ante primum bellum Punicum; e quidem ante victum Pirrhum regem argento signato nequaquam vsos Romanos, scribit Plinius loco citato; Qui tamen ex auro primus monetam signauerit Plinius ibidem ignotum putat, apud Romanos tamè non ante signatum aurum, quam anno sexagesimo secundo post nummum aeneum, qui annus respondet vigesimo tertio Principatus Hircani in Iudæa, quando nimirum Romani Numidas subiecerunt.

Apud Israelitas multo ante sane monetam signatam sacra Oracula tradunt, quam Romanum Imperium initium habuisset; quinimo Cain primus Adæ filius, cum pessimum vitæ genus gessisset, ex auro primum denarium signavit ex Iosepho tradit Polidorus Virg. De Rerum Inventor. lib. 2. cap. 22. ac etiam monetæ usum extitisse constat apud eundem Iosephum lib. 3. antiquitatum cap. 2 in quo, dum Israelitarum Duce Iosue, & Amalecitarum pugnam describit, de qua in Exod. cap. 17. legitur relatio prædæ. *Multum enim argenti, & auri in castris fuit repertum, & vasa ærea, coquinaria, & escaria, magnus etiam pecunie signata numerus.* Sicli argentei etiam meminit sacer textus in morte Sarai vxoris Abrahamæ, vidimus supra in cap. Genes. 23. quibus in locis præclarè ostenditur nomine Sicli non rudes metalli frustulos, sed monetam signatam signo publico intelligendam fore: sed & adhuc aurei sicli signati habemus usum in sacris litteris de seruo illo, qui ab Abrahamâ in Mesopotamiam abiit, ut filio Isaac quæreret vxorè, dedit Rebecca. *In aures aureas appendentes siclos duos, & ar.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

rum cum gemmis inclusis: Contra vero multi nullas ad- **A**
mittunt gemmas, auroque ipso signat: Gemmas vitreas
in vulg. annulis notavit Plinius lib. 35. n. 6. cuiusmodi
habeo ego aliquas penes me satis antiquas.

*Pytha-
goræ
Præce-
ptum*

Inter Pythagoræ præcepta, quæ Symbola appellan-
tur, memoriæ præditum est, nequis annulum Dei ima-
gine insignitum gestaret, quod Pythagoræ effatum a
Clemente Alexandrino lib. 5. Stromatum, quasi præce-
ptum, aut consilium fuisse expositum, quod à Mose iussu
fuerat, ne qua scilicet Imago adoranda effingeretur,
quoniam Dei Maiestas, quæ intelligentia tantum perci-
pitur, vilipendi censetur, cum in materia colitur, eaque
magis, quæ in annulo gestatur, siquidem contemptum **B**
parit, quæ in promptu est videndi consuetudo: Nec
multum Iamblicus discrepat, ubi singillatim Symbola
exponit lib. 2. ad Symbol. 24. At vero lib. 1. De Vita
Pythagoræ ait, vetitum huiusmodi gestamen, ne cui for-
tè in locum immundum Sacram Imaginem deferre con-
tingeret. Quod didicisse Iamblicus ex quodam more
temporibus Tiberii Cæsaris, ut refert Sueton. in eius
Vita cap. 58. Cum Reus maiestatis postulabatur, quicū-
que effigiem Imperatoris annulo impressam, Latrinæ,
aut Lupanari intulisset.

Illud certè Pythagoræ documentum, neque **C**
Græcis probatum fuit, neq. Romanis; Innumeras enim
annulorum Gemmas hodie videre est, in quibus Deorū
imagines, aliaue Ethnicæ superstitionis Symbola vete-
res exculpserunt.

*Imagi-
nes in
annulis*

Frequenter etiam annuli, proferunt vultus Principū,
& clarorum virorum. Plinius Iun. lib. 10. Epist. 16. Gem-
mam commemorat habentem Imaginem Pacori Regis,
& Sueton. in August. cap. 1. & in Tiberio ca. 58. & Va-
ler. Maxim. lib. 3. cap. 5. rem satis confirmant. Sapien-
tiæ quoq. sectatores Hæresum suarum magistros in an-
nulis palam habebant. Cicero lib. 5. de finibus in princ.
ait. *Nec tamen Epicuri licet obluisci; cuius imaginem*

A non modo in tabulis nostri familiares, sed etiam in poculis, & in Annulis habent. Gestabant quoque in annulis imagines amicorum, Ouid. eleg. 6. lib. 1. tristium. & ego sane domi seruo gemmis incisos Socratem; Platonem, & similes Philosophos; sicuti etiam Magnum Alexandrum, & alios Reges.

B Sane Idolorum facies in his frequentissima sunt; item per Zodiacum decurrentia, sicuti Catamitos, & Meretriculas sub argumento Venerum, & Cupidinū cœlatos arbitror; vt etiam penes me Imagines Iouis, Martis, Mercurii, Solis, Fortunæ, Serapidis, Cereris, Romæ Schemate Militari gemellorum altricis, & alia multa, præsertim Aegyptiorum deliria.

C Neque vero vsum Annulorum repudiarunt Christiani, siue quia hortatus nos est Apostolus Coloss. 3. *Ut quicquid agimus, in nomine Dei agamus;* ac propterea lacris Symbolis manus suas operum effectrices exornatas gestabant; siue, vt per illas, quas gestamus gemmas in digitis, excitetur memoria ad rerum Diuinarum meditationem: adeo vt ex iis opere pretium arbitratus sit Clemens Alexand. Pedag. lib. 3. cap. 11. præscribere aliquem terminum, intra quem contineretur hæc licentia promiscua quilibet in annulis insculpendi: censeret enim a nostris recte geri, nō quidem Idolorum facies, vel enses, vel arcum, vel pocula; multo minus amasios, & amicas inuestes; sed Columbam, Piscem, Nauim, vel Lynam vel Ancoram, vel Piscantes: Per Columbam intellexit Clemens Spiritum Sanctum, per Piscem prædium, cum apparauit Christus discipulis Io. 21: vel Conuiuium; quo quinque milia Virorum pavit. Lucae 9. per Nauim, vel Ecclesiam, vel vitam humanam; per Lynam Concordiam, per Piscantes Apostolos, vel Baptisma; videmus etiam in gemmis Arcam Noeticam, Symbola nominis Christi, & Crucis & quod hoc idem signū Christi solitum fuit set apponi in annulis Sponsalibus tradit Card. Baronius in annum 57. &

Christiani etiam effigiebant annulos.

ibidem

epistola
numa
præce.
de iustia
retur,
perci
eaque
peum B
: Nec
bola
Vita
ut for.
re con,
in more
in eius
quicquid
inæ,
que
enim C
deorū
vete.
cipū,
tem.
egis,
Va.
vra.
an.
inc.
erm
m

ibidem Spondanus in Epitome n. 17. A

Cavit Solon ex Diogene Laertio, ne annularius sigillum Annuli quem vendidisset, seruaret ad vitandas nimirum fraudes, quæ ex suppositiis annulis enasci poterant; in quo hoc nostro tempore Annularii maxime aberrant, dum, & typos sigillorum seruant, & in propatulo habent, magno periculo eorum, qui hæc negligunt, & habet Tacitus annalium lib. 16. Caium Petronum coactæ morti proximum fregisse annulum, ne mox vsui esset ad lubeunda pericula.

Et hæc dicta sint de materia, & forma Annulorum.

*De usu
annulo-
rum.*

Nunc ad vsum veniamus, dicamusque gestatos fuisse etiam in articulis, & in digitis Martialis lib. 5. Epig. 10. B

Sardonicos, Smaragdos, Adamantas, Iaspidas uno

Portat in articulo Stella Seuere meus,

Multas in digitis, plures in carmine gemmas

Inuenies: inde est hæc puto culta manus.

Ideoq. monuit Clemens Alexandrinus loco citato non esse à viris annulum in articulo ferendū; hoc enim mulieris esse, sed in paruo digito, atque adeo in imâ eius parte collocandum. Aulus Gellius lib. 10. cap. 10. inquit morem Romanum fuisse gestandi annulum in digito sinistræ manus, qui est minimo proximus; cui & annularis nomen, est inditum; extant autem eiusce gestaminis rationes apud Macrobi. lib. 7. cap. 14. quoniam C
in libris anatomicis volunt aliqui, neruum quemdam de corde natum pergere vsque ad digitem manus sinistræ minimo proximum, quod derisui habetur apud viros peritos, qui inquirunt nihil huiusmodi comparere in humano corpore. Vel potius, vt inquit Macrobius citatus, dicamus, quod in eo digito Gemâ anauli ab omni læsione esset tutissima.

Distinguebat etiam annulus ingenuos ab hominibus seruilis conditionis; ideoque Pater apud Lucam cap. 15. ait. *Date Annulum in manu eius.* & fuisse aureum probabile est, ex Epist. D. Iacobi in princ. cap. 2. qui

nec

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

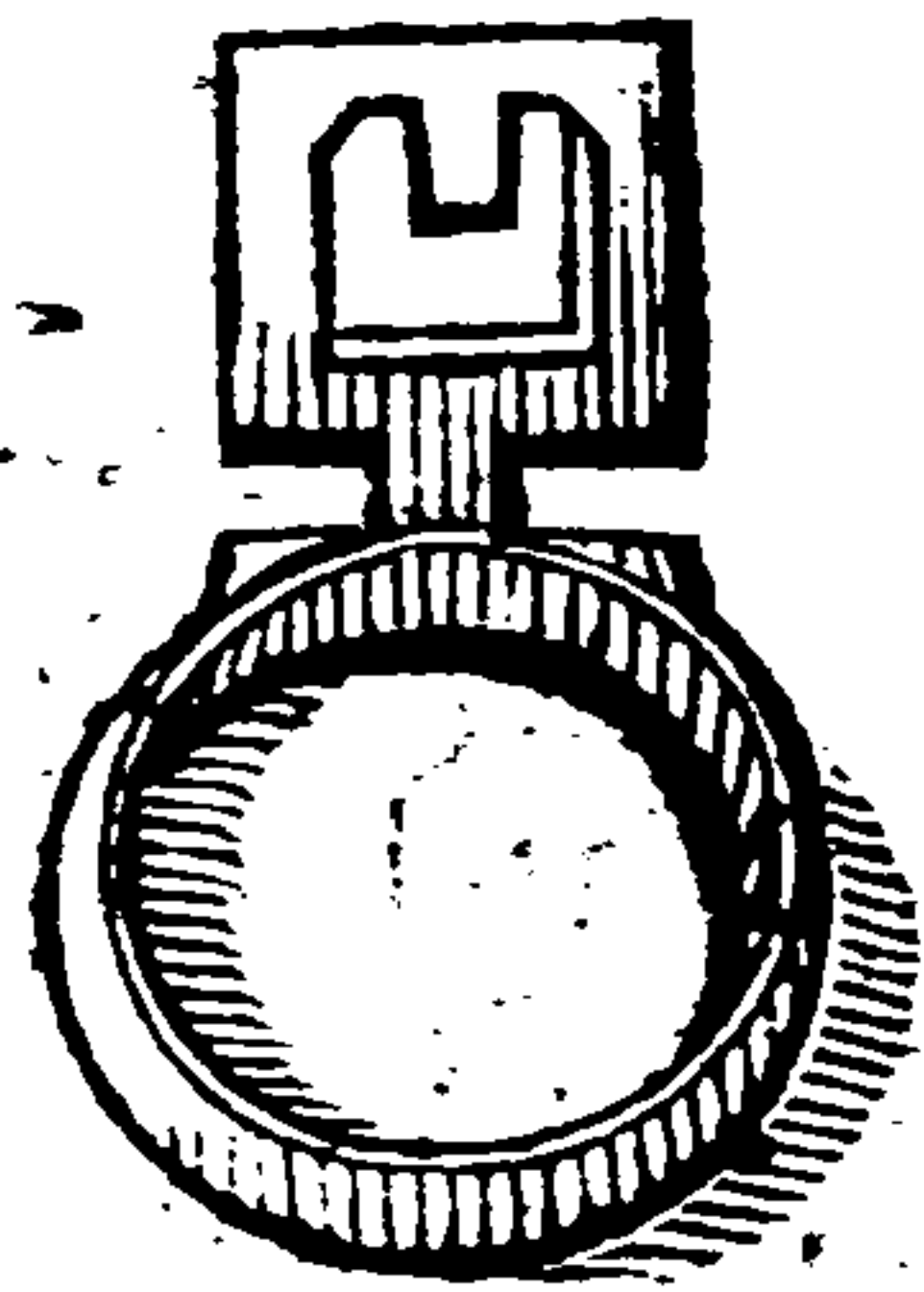
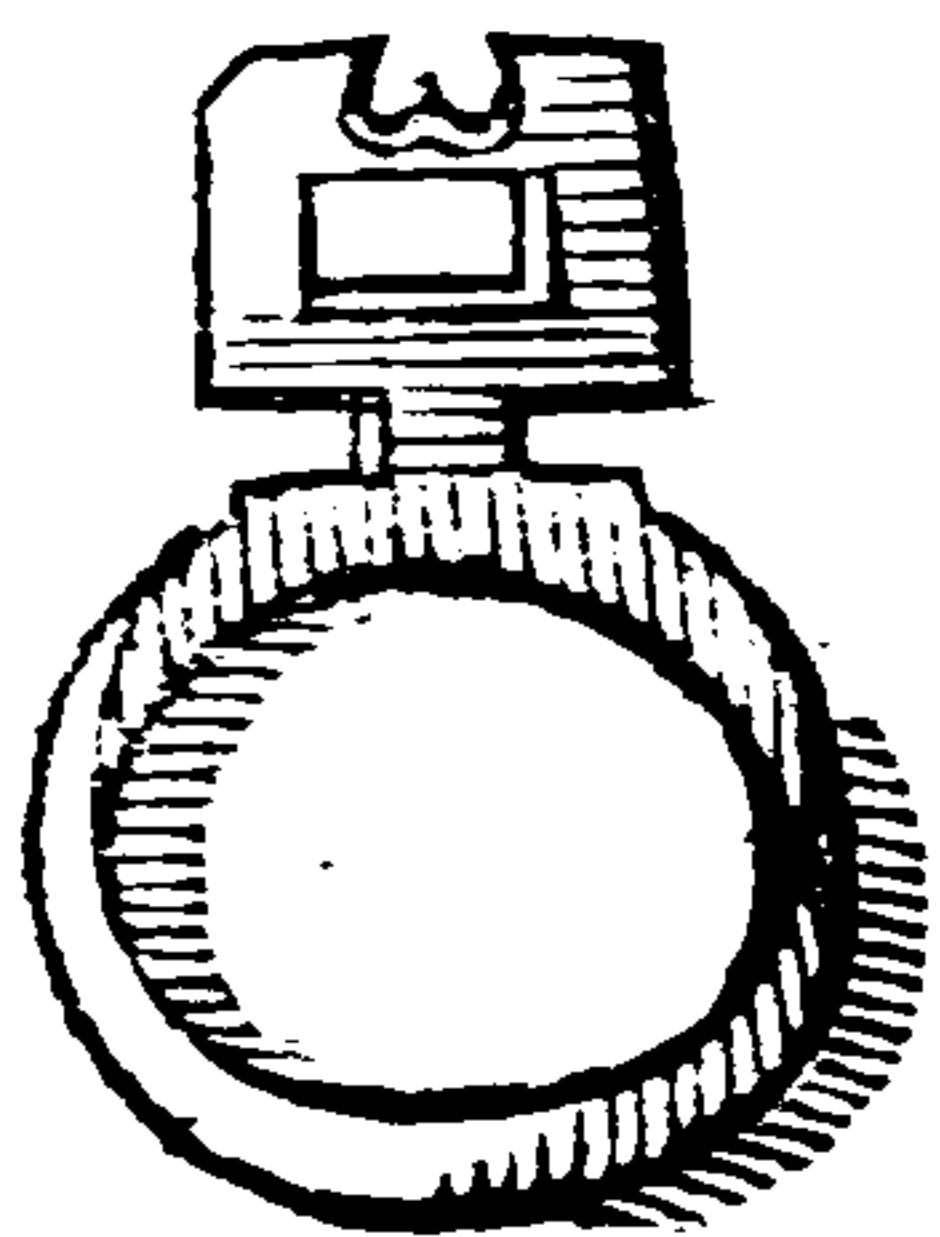
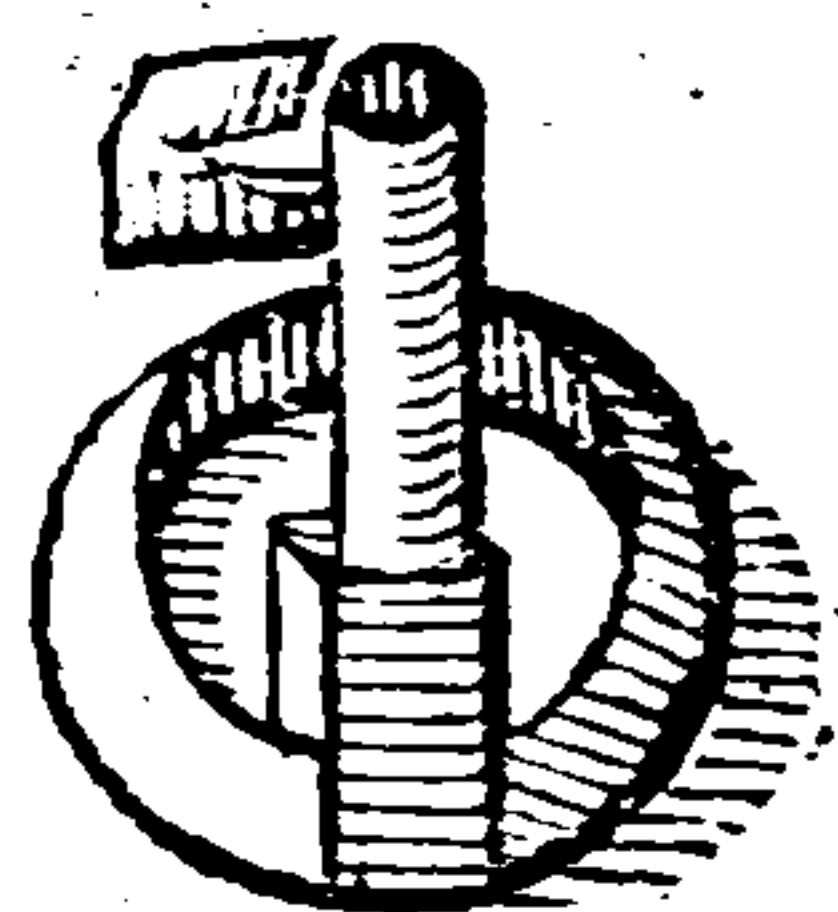
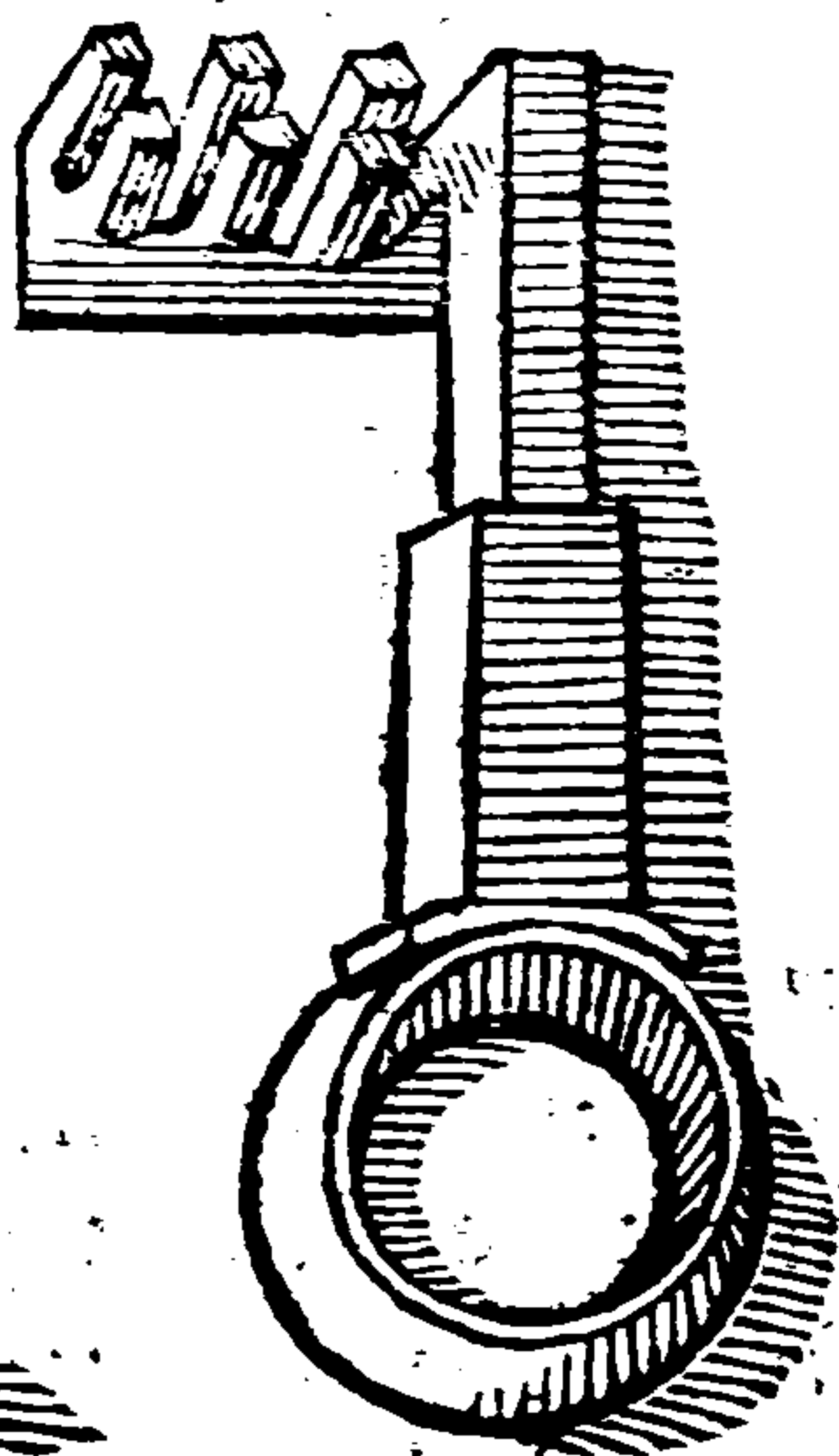
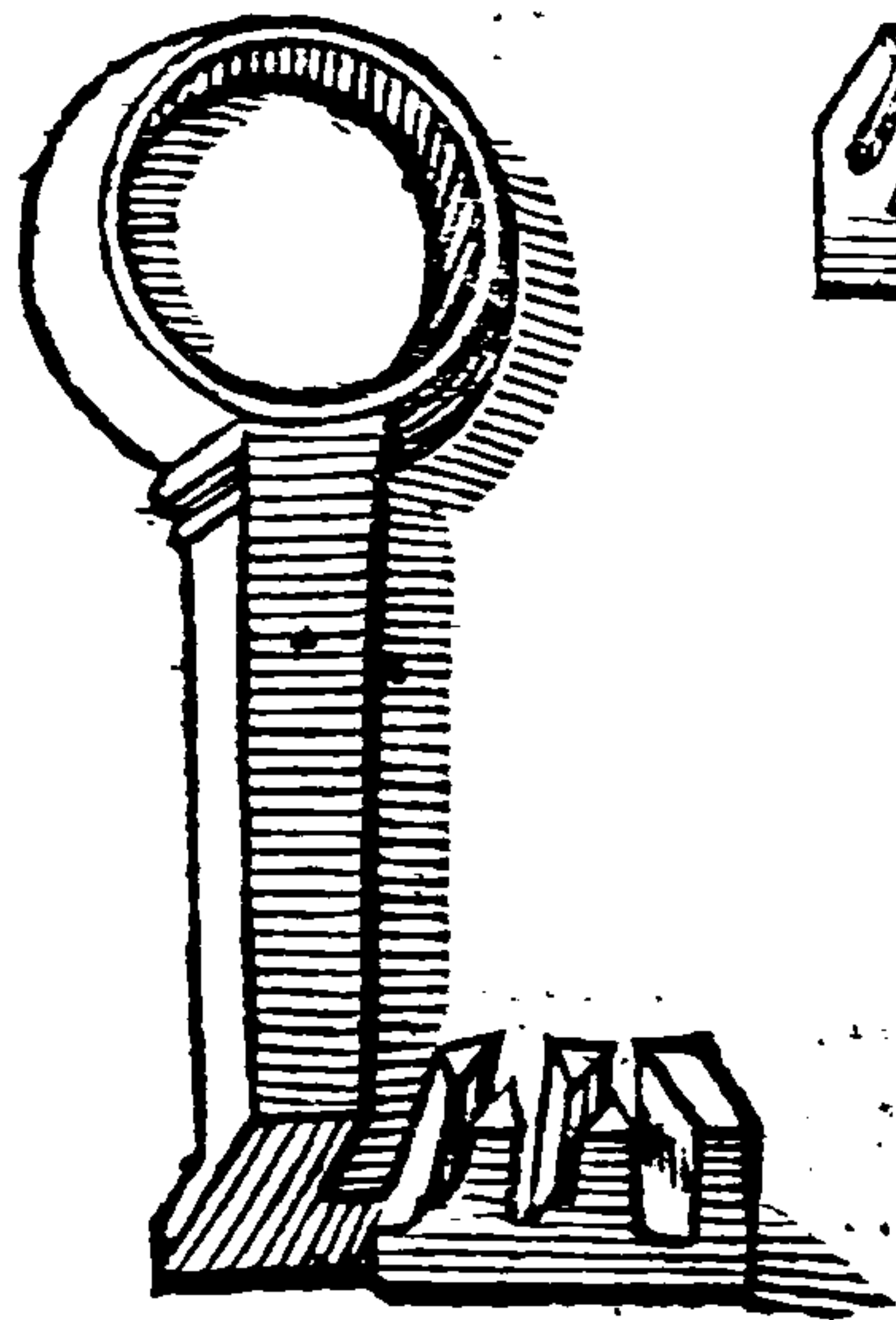
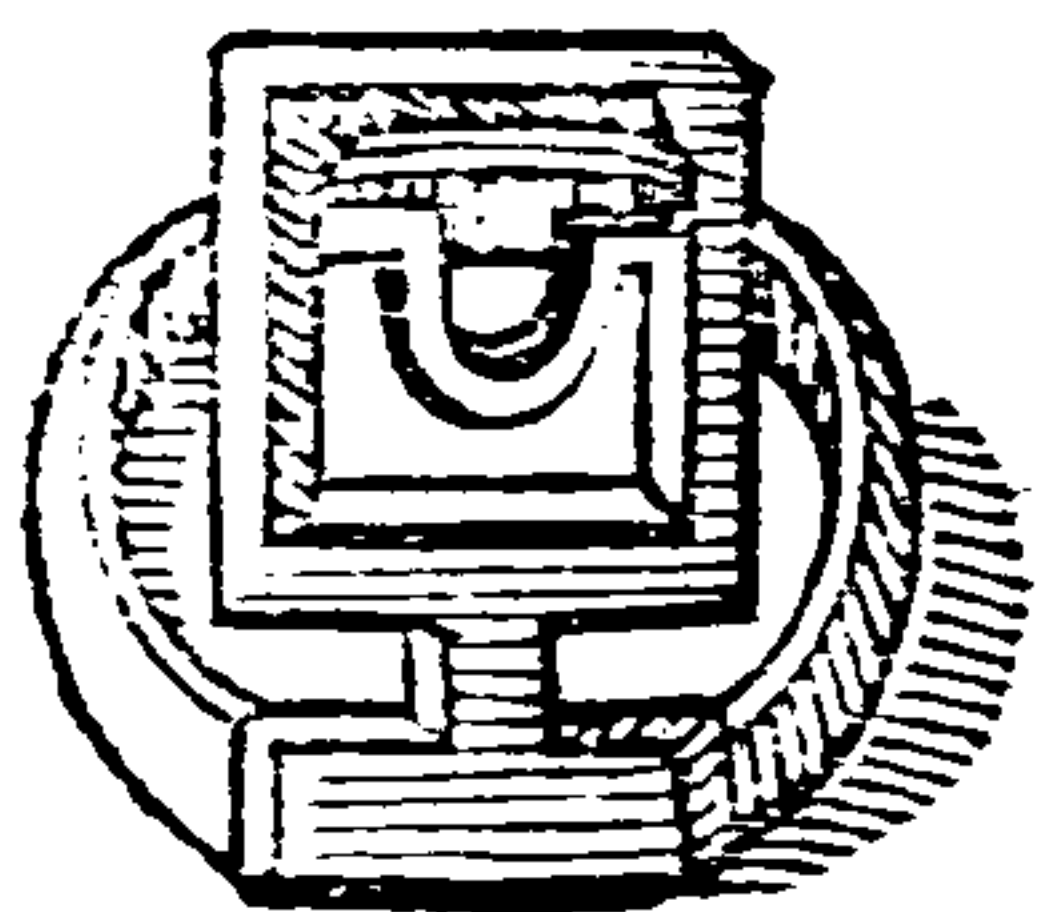
Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

bulis, aut stipulationum, pactionumq. Chirographis sa- A
 cra illa signa imprimerent, id se, quodammodo Deo te-
 ste, facere crederent.

Non solum ad signandum Annulis utebantur, verum
 etiam ad claudendum, sicuti claves inseruiunt, ut inquit
 Tacitus lib. 2. annalium in princ. *Irridebantur & Graeci
 comites, ac vilissima utensilium Annulo clausa.* & de
 praedictis Annulis in vsum Clauium, quas penes me ser-
 uo, habes hic delineationem.

B

C

Arra vero, & Sponsio annulo interueniente celebra-
 bantur. l. 5. De Institor. a&.

Item Sponsas annulo donatas Iuuen. Satyr. 6. Deinde
Adamas notissimus, & Berenices in digito factus pretio-
sior. Hinc B. Virgo Agnes apud D. Ambros. *Annulo suo*
subarrauit me Dominus meus Iesus Christus. & Tertull.
 in Apolog. cap. 6. reprehendens luxum foeminarum in-
 quit. *Circa foeminas etiam illa maiorum instituta ceci-*
derunt

A derunt; *que modestia, que sobrietati patrocinabantur, cum aurum nulla norat præter uno digito, quem sponsus obpignoraſſet. Pronubo annulo; quinimo refert Plinius natural. hist. lib. 33. cap. 11. Ferreum annulum, eumque sine gemma a Sponſo Sponſæ mitti sua ætate apud Romanos consueuisse, apud quos bellicæ virtutis quoq. talis ferreus annulus insigne erat.*

De Fibulis Cap. XVIII.

B **Q**VONIAM apud ferè omnes antiquitatum studiosos reperiuntur Fibulæ antiquæ, diuersis formis elaboratæ, (quarum aliquas, quia ego, & alij Romæ habemus, curavi, nec puto absurdum, aliquid de eis dicere.)

Fibula igitur Vox origine Latina teste Ioanne Meursio ab antiquo Fibo, quemadmodum a Synonimo eius Fibo: vel a Findendo, ut refert Iulius Scaliger *Quasi findat illud, quod perforat.* Vnde apud Columellam De Re Rustica lib. 1. cap. 6. Fibulari dicitur idem quod iungi.

Fibulas diuidemus in Architectonicam, & Vestiariam, & Gymnasticam; Vitruuius lib. 1. cap. 5. & lib. 10. cap. 2. expressè meminit Architectonicæ: eaque vulgo Ferramento est, quo tigna coniunguntur, quod comprobasse videntur nonnulli, qui Confibulam quoque ferrum dicunt, quo lapides, & ligna coniunguntur inter se: inde Confibulare, & Affibulare, nempe Fibulas colligare, ut apud Isidorum, & alios.

Fibula verò Vestiaria propriè est ornamentum Cinguli, qua per annulum pars Cinguli retinetur ad vestem subligandam. Isidorus de Originibus lib. 19. cap. 3. 1. *Quod pectus feminarum ornat, vel Pallium virorum in humeris, Cingulum in lumbis firmat.* Et apud Iul. Pollicem lib. 7. cap. 13. *Tunica aperta Fibulis circa hu-*

Aa meros,

*Fibula
Architectonica.*

*Fibula
Vestiaria.*

B
C
lebra
leinde
pretio
ab ho
reull.
m in
ceci
vel

meros connectebatur. Aelianus Var. histor. lib. 1. cap. 11. **A**
*Tunicarum verò eam partem, quæ est ab humeris, usque
 ad manus, non consuebant, sed continuis Fibulis aureis, &
 argenteis constrinxere. Fibulam quoque esse vinculum,
 quo Mulieres fluentem retrò vestem subnectebant, in
 Vitruvium adnotat Philander; Nec Lunulas in Sena-
 torum Calceis aliud, quam Fibulas fuisse Eburneas Lu-
 næ instar corniculantes, opinatur Alexander ab Alexan-
 dro Dierum Genialium lib. 5. cap. 18. & Gangræus ad
 Iuvenalem Satyr. 1. Lunula, nempe illa, fuit Fibula in
 Malleolopedis eborea, specie Luna: Imò Arcadum more
 Lunatos, Plutarcho teste, Patriciorum Calceos declarat
 Iuvenalis Satyr. 7.*

Appositam nigra Lunam subtexit aluta.

Talem vero Fibulam Nobilitatis olim extitisse indicem
 hoc Statii versu habemus.

Primaque Patritia clausit vestigia Luna.

Eo videtur spectare modus, quem è Zonara Magius re-
 petit Miscell. lib. 3. cap. 3. Patricios in Vrbe Calceos ge-
 stasse adornatos, corrigiarum inflexione, & forma litteræ
 C. Nec aliter Gallienus apud Trebelli Pollionem
 Caligas gemmatas annexuit. Fibula quoque Capilli-
 tium continebat. Lucianus Dialogo de Domo. *Aliqua
 Fibula, vel tania comam diffluentem colligans.* De hac
 Virgilius fortè 10. Aeneid.

Fusas cervix, cui lactea crines

Accipit, & molli subnectit circulus auro.

Vsum huius Fibulæ expressit Corippus lib. 2.

Substrictoque sinu vestis Divina pependit

Poplite fusa tenus.

Flamines præerea pro sua Diuinandi facilitate Infibula-
 tos fuisse voluit Ioannes Rhodius de Acia cap. 5. Ex
 Varrone de Ling. latin. lib. 4. *Quod in Latino capite velato
 erant semper, ac caput cinctum habebant filo.* & clarius
 idem Varro lib. 5. de Ling. lat. *Eo præter Virgines Ve-
 stales, & Sacerdotem publicum introeat nemo; Is cum
 eat,*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

pulares in Baltheis, aut Phaleris argentea utebantur, **A**
donec Aurelianus Imperatoris aureas indulgeret. Vo-
piscus in Aurel. Ditionibus postea Leonis Augusti De-
creto concedebatur Aurea: Principibus frequentior.
Ita Didoni Aeneid. 4.

Aurea purpuream subnectit fibula vestem.

Quin & gemmis distinctas fuisse Aeneid. 5.

Lato quem circumplectitur auro

Baltheus, & tereti subnectit fibula gemma.

Et Claudianus de Raptu Proserpinæ lib. 2.

Collectæ tereti nodantur laspide vestes.

Fibulam Imperatoribus fuisse propriam, ac in vestitu
Imperatorio pretiosissimam. Ita Gallienus, ut in eius **B**

Vita Treb. Poll. *Gemmatibus fibulis, & aureis visus est.*

Et diuerso Adrianus ex Spartiano sine auro ipse Baltheum
sumpsit, sine Gemmis fibulas strinxit. Et in Gallieno
Trell. Pollio, *Cum Chlamyde purpurea, gemmatibusq.*
Fibulis, & aureis Romæ visus est.

Fibulæ aureæ, & Gemmæ originem ex Veterum
sacris processisse, satis probabile est, nempe superno Sa-
cerdoti Dilecti Populi tali magnificentia sub Mysterii
velo adornatâ imperabat Dominus, quod Reges dein-
de fuisse imitatos, penes quos diu Sacrorum Ius man-
sit, ac postea Imperatores, ac Primates, donec tandem
crescente in dies luxu singularis Fibularum usus in **C**
communem transfret.

Etiâ Mortalium primi Fibula, siue spina sibi vestes
adstrinxerunt. Ut de Veterum Germanorum moribus
differens Tacitus. *Tegumen omnibus Sagum Fibula, aut*
si desit, spina confertum.

De For.

ma.

Hicce de materia præmissis Fibulæ formam nouisse
magis ad rem erit: ex ijs aliquæ circulares, siue annula-
res erant omnes varijs quidem icunculis distinctæ, vni-
ca tamen fermè figura ad arcum accedentes: Conspi-
ciuntur etiam forma quadrangulæ, Equi, Hinnuli, Auis,
Delphini, Cochleæ, & Anguium specie; ut in delineatio-
ne

... NOV. KITIB.

in Baltheis, aut Phaleris argentea utebantur, Aurelianus Imperator iis aureas indulgeret. Vol. in Aurel. Ditionibus postea Leonis Augusti Decedebatur Aurea: Principibus frequentior. De Aeneid. 4.

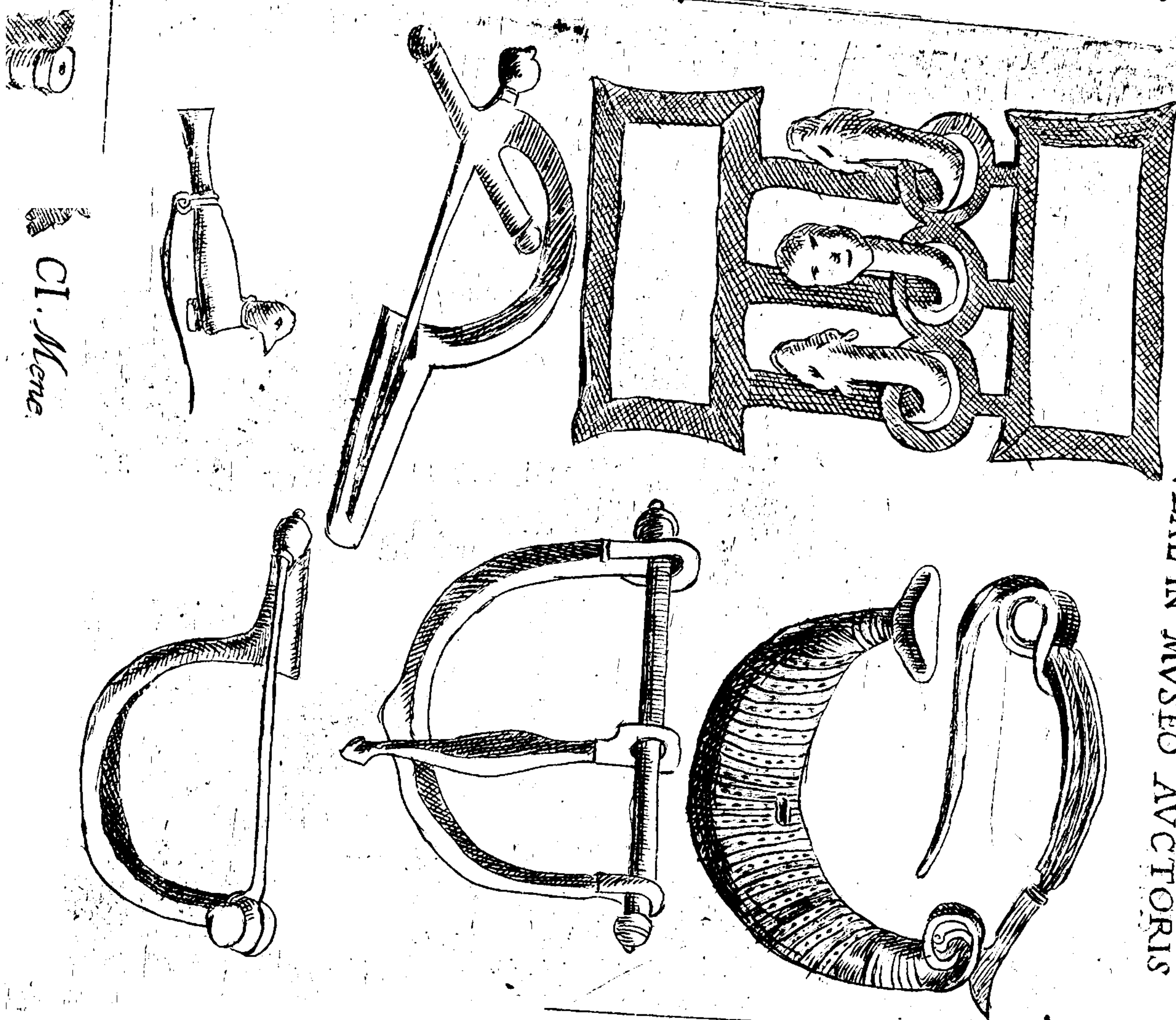
... subnectit fibula vestem. ... nms dist. n. 3as fuisse Aeneid. 5.

Lato quem circumplectitur auro. ... tereni subnectit fibula gemma. ... et tereni nodantur laspide vestes. Imperatoribus fuisse propriam, ac in vestitu pretiosissimam. Ita Gallienus, ut in eius coll. Gemmaris fibulis, & aureis visus est. B

rianus ex Spartiano sine auro ipse Balthei Gemmis fibulas strinxit. Et in Gallieno 3, Cum Chlamyde purpurea, gemmarisq. eis Romæ visus est. & Gemmeæ originem ex Veterum; satis probabile est, nempe superno Sa. Populi tali magnificentia sub Myserii perabat Dominus, quod Reges deim. s, penes quos diu Sacrorum Ius man. peratores, ac Primates, donec tandem s luxu singularis Fibularum visus in. C

um primi Fibula, siue spina sibi vestes rde Veterum Germanorum moribus tegumen omnibus Sagum Fibula, aut rum. ia premiffis Fib.

VIAE IN MUSEO AVCTORIS

Page. 123.
Cap. 19.

CI. Mene

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Menophili penem tam grandis fibula vestit; A

Vt sit Comœdis omnibus una satis.

Et Iuuenalis Satyr. 6.

Soluitur his magno Comœdi fibula. sunt que

Chryfogonum cantare vetent.

Porro Athletas etiam in Palæstra pugnantes fibulam vsurpasse ostendit Martialis lib. 7. Epigr. 81.

Coeterum quæ fuerit materia, & forma fibulæ, huic operi destinatæ, Celsus supra dictus Metallicâ fuisse ait.

Quo leuior, eo melior. Et Martialis lib. 9. Epigr. 28.

Iam Pedagogo liberatus, & cuius

Refibulauit turgidum faber Penem.

Circulum quidem hanc fuisse æneum arbitrati sunt plerique, vt suggestisse videtur vetus Interpres ad illud Iuuenalis Satyr. 6. B

Nullius Fibula durat

Vocem vendentis Prætoribus.

Fibulam dicit Circellos, quos Tragœdi, siue Comœdi in pene habent, & hæc forma Circularis huic vsui concinnior videtur fuisse: Siquidem Annulum tenuissimum, argenteum, aureum, siue æneum intelligit, item versatilem, nõ ponderosum: Accessisse præterea velandis inguinibus thecam quamdam, vel eius vice Alutam, idest Pellem tenuem, ac mollem ex Martiale lib. 7. Epigr. 34.

Inguina succinctus nigra stat seruus aluta. C

Et Amiculum hoc solis virilibus destinatum satis explicat Isidorus, qui Gymnasium ex eo dictum refert, quod Iuuenes nudi exercerentur in Campo, vbi sola pudenda operiebantur cinctu, siue lata Zona, quæ inde Campestris dicebatur, vt ex Thucididis testimonio, lib. 1. *Olim in Olympiaco certamine athlete subligacula circumverenda habentes, pugnabant.* Et Mox. *Apud Barbaros, & Asianos præmia pugilibus, ac luctatoribus proponuntur, & hi subligaculis in certamine utuntur.* Et Tullius lib. 1. offic. *Scenicorum quidem mos tantam habet veterem disciplinam verecundiam, vt in Scenam sine subligaculo prodeat*

deat nemo. Et ex hoc indumento, seu subligaculo intelligitur Martialis lib. 7. Epigram.

Dum ludit media, Popula spectante Palestra

Delapsa est misera Fibula, Verpus erat.

Locus certè obscurus, si ad Celsi Infibulationem examinetur; etenim cum a Fabro refibulari consueuerat, ab alio demi fibula non poterat, nisi ponderis vi pelle attrita: vt considerauit Iosephus Scaliger.

Ioannes Britannicus in suis ad Iuuenalem Commentariis Satyr. 6. refert, quod prædicto indumento utebantur non solum ad inguina tegenda, sed etiam vt libidinem cõprimerent. Admittens præterea ad hoc alteram **B** Fibulæ speciem, nempè tenuissimum filium, siue æneum, siue argenteum, quod præputio ab utroque latere super glandem perforato addebatur.

Coeterum diuersitate notabilis est apud Strabonem Geogr. lib. 17. Infibulationis modus, quem ille de quorundam Aethyopum mulieribus ita protulit. *Armant etiam mulieres, quarum pleraque oris labium aeneo circulo traiectum habent.* Eam consuetudinem hodie ad nares traductam habemus ex plurimis Itinerariis. Et Odoardus Barbosa tom. 1. Itinerar. Turc. lib. 1. cap. 2. refert in Regno Narfica Mulierum naso inauris more Unionem, vel Pyropum perforatum pendere: **C** ter Brasiliæ incolas hoc etiam in labro inferiori vsitatum ex Purchisij Itineratio lib. 12. cap. 16. & 20. Vetusissimam hanc fuisse rationem, quoq. constat ex Sacris litteris Prouerb. cap. 11. *Circulus aureus in naribus suis mulier pulchra, & fatua.* Et hæc de Fibulis dicta sufficiant de quibus etiam plurima scripsit Eruditissimus Ioannes Rhodius in Dissertatione De Acia, cui hæc iam dicta maximè ascribo.

De Pileo apud Romanos

Cap. X X.

CVM Illustrissimus, & Reuerendissimus Dominus Franciscus Vitellius Urbinas Archiepiscopus ex sua Veneta Legatione attulisset Romam Congeriem antiquorum Numismatum, quorum est ipse peritissimus & inter coetera praeuisset mihi supra hic delineatum, numisma de Foemina exhibente manu dextera Pileum sub Galba Imperatore.

Cumque incidisset sermo inter nos de eo, decretum est fuisse illud Symbolum manumissionis, seu Libertatis constitutæ: Pileus etenim, quandoque pro Libertate usurpatur, & apud Romanarum rerum Scriptores Seruos ad Pileum vocatos legimus, hoc est ad Libertatem. Cuius testis est Liuius lib. 24. *Postero die Serui ad Pileum vocati, & Carcere vincti emissi.* Sueton. in Tiber. *Seruisque ad Pileum frustra vocatis in Siciliam profugit.* & ad rem nostram maximè facit Emblemata 150. Andreæ Alciati De Liberata Republica à Bruto, Cassio, & cæteris coniuratis occiso in Senatu Iulio Cæsare; ii ceu libertate Populo restituta fabricari Numisma voluerunt, in quo sculpti erant duo Pugiones adiecto Pileo: Pugio cædem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Videmus quoque nos hic Romæ in Traiani Columna, A
Scalptos esse Dacos Pileatos.

Sed de Romanis certius hoc nobis est: Primum Numi-
mi omnes, veteresque Statuæ (in quibus cultus, & habi-
tus priscus) sine tegmine semper. Quibus concordant
Scriptores, Suetonius etenim de Julio Cæsare refert.
*Ex omnibus honoribus illi decretis, non alium libentius,
aut crebrius usurpasse ait, quam ius Laureæ Coronæ per-
petuò gestandæ, idque ad Caluitium celandum. Qua
certè aptior, & fidelior ad dissimulandum Pileus fuisset.*

Fuere tamen Tempora quædam, & homines, quibus
Ius, & vsus caput tegendi fuit. Tempora, quinque
Sacra, Ludi, Saturnalia, Peregrinatio, Militia. B

Nam Romanos dum sacrificabant, capite fuisse vela-
to, idque prisco quodam ritu. Ut est videre in Numis-
matibus, & Marmoribus antiquis, & ex auctoribus.

In Ludis item Pileatos fuisse Romanos ex Martiali.

In Pompeiano tectus spectabo theatro:

Nam Populo ventus vela negare solet.

Vopiscus in Carino. ubi Iunium Messallam, eiusq. effu-
sionem in Ludis acerbè taxat: *Donati sunt ab Atrebatibus
birri petti, donati birri canusini.*

Saturnalibus etiam, per quos liberrimæ Vitæ dies, Pi-
leus admissus, signum nempe Libertatis. Martialis.

Permittis puto Pileata Roma. Idem. C

Dumque decent nostrum pilea sumpta Iouem.

Sed & Peregrinatio quoque Petasum sumpsit con-
tra pluuiam, æstus, & ventos. Cicero in Epistolis descri-
bens Tabellarios iturientes. *Petasatos eos venire, &
Comites expectare ad Portam.* Sueton. de Aug. Solis
hiberni, quidem patiens, domi quoque non nisi petasatus
sub dio spatiabantur. Demum nec Militia Pileo ex-
empta, *Vsque ad presentem ætatem consuetuda permã-
sit, ut omnes milites Pileis, quos Pannonicos vocant, ne
Pellibus uterentur.* Veget.

Fuere quoque Homines, qui Pileo utebantur: Liber-

A ti noua Libertate donati erant Pileati, vt diximus sup.
De Aegris hoc item licuit. Ouidius.

*Arguat & macies animum, nec turpe putaris
Pileolum nitidis imposuisse Comis.*

Sed & Senibus etiam Pileum tribuerunt! Vt refert
Nicephorus Gregoras eum morem cum Romano Impe-
rio etiam Byzantium translātū lib. 10. in fin. *De capitis
tegmine, mos erat apud superiores Principes, vt etate pro-
uectiores Aulici Pileis vterentur, serico tectis; Iuniores
autem prorsus nudis essent capitibus.*

Demum & Conuiuæ fuisse videntur Pileati. Ho-
ratius. *Vt cum Pileolo soleas Conuiuia tribulis.*

B Sed hunc habitum conuiualem de Pileo, & soleis non
habemus penes alios authores: Vnde magis credendum
Pileorum vsum in Balneis fuisse; a quibus cum exirent,
eosdem aliquando retinuisse etiam in Mensa.

Superest demum tertia quæstio de Pileo. Qui mos
Romanus de honore versus Digniore in capite ape-
riendo, an id semper apertum? Quam soluit clarè Plu-
rarchus in quæst. *Romani, si cui obuiam facti sunt, cui ho-
nor habendus, & si forte caput veste iniecta tectum ha-
beant, id reuelant.* Hinc capitis tectio, & aperitio Romæ;
Laciniam quippe togæ in caput sæpe reiciebant contra
uentum, aut æstum, eamque detrahebant in honorati
alicuius, occurſu. Plutarc. idem in Gracchis. *Laciniam
togæ reiciens in caput.* Interdum capite incedebant pal-
liolato, sed ægroti, & delicati non absque suspitione
luxus. Seneca de Mœcenate. *Hunc esse, qui in tribu-
nali, in rostris, in omni publico cœtu sic apparuerit, vt
Pallio velaretur caput.* Et Petronius de mollissimo Tri-
malcione. *Pallio coecino abrasū incluserat Caput.* Sue-
ton. in Claud. cap. 11. *Ob valetudinem, gladiatorio mu-
nere nouo more Palliolatus præsedit.* Et Quintilian. *Pal-
liolum sicut fascias, & focalia, sola excusare potest vale-
tudo.*

C

Caput aperuisse Romanos in honore habendo ex Sa-

lustio. Sullam in victoria Dictatorem, equo descendere; A
 Pompeio uni adsurgere de sella, caput aperire solitum.
 Item Seneca. Si Consulem videro, aut Praetorem, omnia,
 quibus honor solet haberi, faciam, equo desiliam, caput a-
 periam. Loquuntur quippe praedicti de Militia, aut Pe-
 regrinatione, seu quia de capite reiciebant Laciniam to-
 gae ad honorem Dignioris. Et haec satis.

De Tesseris. Cap. XXI.

POLYVICES
ASCANI D·I·F

CLAPHYR
ANDRAE M·I·F

B

DEMETRIVS
FA' DE' MI

DK VII
LLENTMMESCOS

CVM ego duas Tesseras habeam inter se cohæren-
 tes, quas amicitiae, seu Hospitalitatis nominant; in
 parte Inferiori earumdem verba notantur, prout est vi-
 dere hic in delineatione.

C

Fuit antiqui moris, Tesseram Hospitalē dari Hospitibus
 dimidiatam, in qua communi consensu Symbolū quod-
 dam sculpebant, quæ quidem testimonium erat contra-
 ctæ amicitiae; Et hanc quicumque attulisset ad Hospitē,
 continuo agnosci posset, & Hospitio accipi, tamquam
 Amicus, & verus Hospes: Hoc autem ius necessitudinis
 ad posteros transibat quasi iure quodam Hæreditario,
 ut significavit Homer. lib. 6. Iliad. loquens de Diomede,
 & Glaucō; propterea Tesseram Hospitalē diligentèr
 asseruabant. Plaut. in Poen. Act. 5. Scœn. 2.

A. Ego

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

pro Virga non tessera, sed intelligitur baculus, quo pe- A
dites niti solent. ex prædicto Alba Cartusiano in dicta
Centuria sua 73.

De Ritu Nuptiarum. Cap. XXII.

Stipu-
latio

FUIT mos priscis temporibus, ut qui uxorem ductu-
rus esset, eam in matrimonium datum iri stipula-
retur, qui contractus stipulationum, sponsionumque di-
cebatur sponsalia, ut ex Servio Sulpitio, Neratio, & aliis B
refert Gellius lib. 4. Noct. attic. cap. 4. quod & Vlpia-
nus in l. 2. & 3. D. de Sponsal. l. Sponsio D. de Ver-
borum signif. & ex Plauto in Aulularia, Megadorum ab
Euclione filiam stipulantem facit. *M. Quid nunc etiam
mibi despondes filiam E. illis legibus, cum illa dote, quam
tibi dixi. M. Sponden. ergo. E. Spondeo. In Trinummo
quoque Lysiteles, à Charmide, ita stipulatur, Sponden
ergo tuam gnatan uxorem mibi? Ch. Spondeo, & mille
auri Philippum dotis.*

Con-
sensus

Ad constituenda sponsalia nudus consensus suffice-
bat; cumque & absenti per Nuntium, seu per Epistolam
desponderetur l. sufficit l. in Sponsalibus D. de Spon C
sal. In tabulas tamen Sponsalitiæ conventiones refere-
bantur. Tertul. lib. de Virg. Veland. *Haec sunt tabellæ
prioris naturalium Sponsaliorum, & nuptiarum. Quæ
tabellæ signatoriis eorum, qui interfuerant, annulis obli-
gnabantur; Vnde Iuuenalis de nuptiis contrahendis ait:
Veniet cum signatoribus auspex. Apuleius Apolog. 11.
Habes, cur tabellæ nuptiales inter me, & Pudentillam non
in oppido sint, sed in Villa Urbana consignata.*

Arrha,
seu An-
nulus.

Arrhæ à Sponso Sponsæ dabantur, ut in l. si quis of-
ficium. D. de Ritu nupt. cum similibus. Quia & Annu-
lus Sponsæ pignoris loco mittebatur, quem Pronubum
Tertull.

A Tertull. lib. de Cultu foemin. vocat. *Aurum nulla prae-
ter uno digito, quæ Sponsus oppignorasset prò nubo Annulo.*
Dabatur Annulus ex Isidor. lib. 2. de Diuin. offic. cap. 15.
vel propter mutuæ dilectionis signum; vel vt eodem pi-
gnore eorum corda nuda iungantur: ferreum verò An-
nulum, eumque sine gēma sponsæ mitti sua ætatē refert
Plinius lib. 33. cap. 1. & de his vide, quæ latè diximus
in Capitulo De Annulo.

Cæterum qua ætate sponsalia contrahi olim poterāt *Actas:*
ex Modestino l. in Sponsalibus D. de Ritu nupt. quam-
uis ætas contrahentium definita non sit; tamen Sponsa-
lia effici possunt, si modo id fieri ab vtraque persona in-
B telligitur, idest si non sint minores, quam septem anno-
rum.

Post contrahētium pubertatem sæpè iustæ, ac neces-
sariæ causæ non solum annum, vel biennium, sed etiam
triennium, & quadriennium, & vltcrius trahunt Sponsa-
lia; nempè eorumdem valetudo, vel mortes: Parentum
aut capitalia crimina, aut longiores peregrinationes, quæ
ex necessitate fiunt.

Sponsalibus factis consequens erat nuptiis diem dici, *die in-*
nec temerè, aut quolibet die nubebant, sed in ea re non *dictio*
leuem mensium, ac dierum delectum habebant, noua-
rum certè calendarum posteros omnes dies à nuptiis
C habitos alienos. Sex. Pomp. lib. 12. scribit. Mensis item
Marius ex Plutarcho nuptiis infaustus habebatur, vt ex
Quid. 5. Fast.

Nec vidua tadis eadem, nec virginis aptæ

Tempora, quæ nupsit, nec diuturna fuit,

Hac quoque de causa, sicut prouerbia tangunt

Mense malas Malo nubere vulgus ait.

Dies etiam alios, qui contrahendis nuptiis vitabantur,
refert Macrobius lib. 1. cap. 15. & Quidius 2. fastorum,
Indicat Cicero lib. 11. Epist. ad Q. fratrem Epist. 11.
Pomp. nuptias pridie Idus febr. celebratas in fausto, &
ominoso die. Sed & Saliorum diebus festis abstinendū

à nuptiis idem Ovidius suadet 3. fast.

A

*Nubere s̄ qua voles, quamuis properabitis ambo
Differ, habent parua commoda magna mora.*

Contra coniugio aptissimum esse id tempus, quod Idus Iunias sequitur. Ovidius lib. 6. fast.

*Hanc ego cum vellem genero dare tempora tēdis
Apta requirebam, quaeque cauenda forent:
Tunc mihi post sacras monstratur Iunius idus
Vtilis, & nuptis, utilis esse viris.*

Tribus
generi-
bus vxo-
res qua-
sita.

In cōtrahendis matrimoniis tribus generibus Vxores quæsitæ Vsu, Farre, Coemptione: Arnob. lib. 4. aduersus Gentes ait. *Vxores Dii habent, atq. in conjugalia fœdera veniunt conditionibus antè quæsitis, usu, farre, & coemptione genialis lectuli sacramenta conducunt.* Atque in proposito de farris usu inquit Plinius lib. 18. cap. 3. *Quis & in sacris nihil religiosus confarrationis vinculo erat, nonque nuptæ farrum præferebant, & Apuleius lib. 10. de Asino: matrimonium confarreare dixit.*

B

De Ritu Coemptionis, Boetius lib. 11. Comment. ad Topica Ciceronis sic ait; *Coemptio certis solemnitatibus peragebatur: & sese in coemendo inuicem interrogabant: Vir ita, an sibi mulier materfam. esse vellet? illa respondebat velle; item mulier interrogabat. An vir sibi Paterfam. esse vellet: ille respondebat velle: Itaque mulier in viri cōueniebat manum, & vocabantur hæ nuptiæ per coemptionem, & erat mulier Materfam. Viro loco filia.* Cui interpretationi accedit Isidorus lib. 5. Etymolog. Gellius lib. 18 cap. 6. vnde non mirum. *Nuptias à Modestino Diuini, & humani Iuris coniunctionem. definiri, l. 1. D. de Ritu nupt. & à Gordiano in l. aduersus, C. de crim. expil. hæred. Vxorem rei Diuina, & humana sociam appellari.*

C

Cæterum de Vxorū usu quærendarum, videtur formam indicasse Cicero, dum Flacci partes tuetur.

Vsu partas, ac quæsitas Vxores eas fuisse, quæ matrimonii causa in domum absque coemptionis solemnibus deductæ,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Sexto Pompeio. Coelibari præterea hasta, quæ in corpore Gladiatorio stetit, nubentis caput eodem auctore comebatur; vel quia Matronæ in Iunonis Caritis tutela essent; vel ut fortes viros ominarentur, & alia huiusmodi, refert Plutarchus in Romulo, & de tali more Quid. 2. fastorum.

Hæc tibi, quæ cupide matura videbere matri,

Comat virgineas hasta recurua comas.

Arnobius lib. 11. aduers. Gentes inquit. Cum in matrimonio conuenitis, toga sternitis lectulos, & maritorum genios aduocatis, nubentium crinem celibari hasta mulcatis. Corona deinde redimiri nouæ nuptæ consueuerat.

Tertull. de Corona militum. Coronant & nuptiæ Spōsos. B
Catull. de nuptiis Iulii, & Manlii.

Cinge tempora floribus

Suaue olentis amaraci.

& Lucanus de nubente. Turrita que premens frontem matrona Corona, Texta Tunica nouæ nuptæ induebantur Plin. lib. 18. cap. 48. ait. Quod quidem ex felici textricis conuigio in usum venisse non dubito, cuius memoriæ boni ominis causâ nuptialibus ritibus nouas nuptas usurpasse constat. Cingulo insuper nupta cingebatur, quod vir in lecto soluebat, factum id ex lana ouis. Sex. Pomp. Scribit. quasi ut vir suus secum vinctus, cinctusq. esset: Circulum id Herculano nodo iunctum, vir omnis gratia soluebat, ut sic ipse felix in suscipiendis liberis esset, sicut Hercules fuit, qui 70. liberos reliquit. Indè Catull. in nuptiis Iulii, & Manlii.

Te suis tremulus parens

Inuocat; tibi Virgines

Zonula soluunt sinus.

& idem ad Ianuam ait, Quod Zonam posset soluere Virginem, & Ouid. in Epist. Phyllidis ad Demophoontem.

Cui mea Virginitas ausibus libata sinistris,

Cæstaq. fallaci Zona reuincta manu.

Ab hac verò Cingulorum replicatione Iunoni, quæ coniugalibus

A coniugalibus fæderibus præesse credebatur, Cinxix cognomen inditum fuit, vt ex Sext. Pomp. & Arnobius 2. aduersus Gentes ait, *Cingulorum Cinxia replicationi*, vnde ètiam Virg. 4. Aeneid. *Iunoni antè omnes, cui vincla iugalia cura*, & Stadius in Siluis. *Dat Iuno verenda Vincula, & insigni geminat concordia tæda*. Iunoni quoque nubentes sacra facientes fel. cum reliquis victimarum extis non porrigebant, sed demptum, & diuulsum abieciabant; mysticè significantes omnem bilem, & amaritudinem à nuptiis abesse oportere, ex Plutarcho refert Brizonius de Ritu nupt. Plutarchus quoque, & Macrobius 1. 1. Satur. cap. 12. volunt Iunium mensẽ propitium contrahendis nuptiis, vt diximus hunc à Iunone denominari, quod etiam refert Beda lib. de ratione temporum, & Censorinus in lib. de die natali cap. 18.

Iugum contrahentibus matrimonium imponi consueuerat Seruius, & Isidorus commemorant, vt etiam Plautus ex Curcullione. *Iam ne ea fert Iugum?* quemadmodum etiam Horatius. *nondum subacta ferre iugum valet ceruice*.

C Velo obnubi solita noua nupta, cum ad virum deduceretur Tertull. de Virgin. veland. ait. *At qui etiam velata ad virum deducuntur*: vnde nuptiarum nomen ductum esse, omnium Gramaticorum fert opinio: nubere enim, & obnubere Priscis velare, & operire significabat, vt Sext. Pomp. Nonius Marcellus, & alii notant. Quo in significato Arnob. lib. 3. aduersus Gentes, hoc verbo vsus est, inquit Quod aqua nubat terram, appellatus cognominatusque est. Neptunus: Velum autem id, quo Nuptæ caput operiebatur, flammeum vocabatur. Martialis. 11. Epigram.

Flammea texantur Sponsæ: iam Virgo parata est,

Tondebit pueros iam noua nupta tuos.

et idem lib. 12. *Præluxere faces, velarunt flammea vultus*. S. Ambros. in lib. de Viduis. *Suasimus, vt vestem mutares, non vt flammeum sumeres; vt à Sepulchro recederes;*

tu.
mora

matr.
torum
mulce.
uerat.
Sposos. B

ntem.
uedan.
ici lex.
memoria
quod
omp.
esset.
gratia C
sicut
llin.

o/vis
mora

cus
re

deres; non ut thalamum præparares.

*De ritu
tradu-
ctione
sponse*

Exposuimus, quo cultu, & ornatu noua nupta ad virū procederet; videbimus nunc de Pompæ apparatu, ac Ritu traductionis. In Viri igitur domum, tamquam in cōiugis mansionem, ad domicilium nuptæ tra ducebantur. Plautus in Aulularia. *E. Quod sempiternum tibi salutare sit procreandis liberis. M. Ita Dii faxint. Volo te domum uxorem ducere,* & in Trinummo. *Numquid causa est, quin uxorem cras domum ducas?* Item vnam post matrimonium Viri, & Vxoris domum dici. Plutarchus lib. 4. Symposiacion. cap. 3. & est text. in l. 1. §. si vir. D. ad senat. sylleian. Enimuerò deductio hæc antiquitus non nisi noctu fiebat Sext. Pomp. lib. 14. & Val. Max. lib. 1. cap. 5. ibi. *more prisco noctu connubia nuptialia petit.* & Tacitus lib. 11. à Nerone cum Pythogora confectas nuptias referens ait. *& interdium in viro nubente spectata, quæ etiam in femina vox operit,* & Catullus in Epitalamio.

*Vesper adest, iuuenes consurgite, vesper olympo:
Surgere iam tempus, iam pingues relinquere mensas,
Iam veniet virgo, iam dicetur hymenæus.*

Pueri verò tres Patrimi nubentem deducebant ex Sext. Pomp. in verbo. Patrimi, quorum vnus facem præferabat, reliqui duo nubentem tenebant.

Fax porrò, quæ præfercebatur ex spina alba fiebat, vt idem Pomp. scribit, ideoque Catullus de Nuptiis Iuliæ, & Manlii.

*Pelle humum pedibus, manus
Spineam quate tedam.*

Hinc Plinius, *Spineam nuptiarum facibus auspiciatissimã.* ait: Non desunt, qui velint nuptiales faces ex Pinu confici solitas, vt apud Catullum, *Pineam quate tedam,* & Ouidius lib. 2. fastor. Suadet à coniugio per aliquot dies abstinendum.

*Dum tamen hæc fient, viduæ cessate puellæ;
Expectet puros pinea teda dies.*

& D.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

proprie dicatur, vel gratissima domibus, ianatrix Cæsarum, Pontificumque sola, & domos ornat, & ante limina excubat. Ex hoc more Iuuenalis de muliere statim post nuptias diuertente.

Ornatas paulò ante fores, pendentia liquit

Vela domus, & adhuc virides in limine ramos.

Præ foribus ædium mariti interrogatæ nubentes, quænam essent? Caias se esse respondebant ex Plutarcho: fertur enim Caiam Cæciliam Tarquinij Prisci Regis vxorem optimam Lanificam fuisse; ideòque nouæ nuptæ ante ianuam mariti sic interrogatæ respõdebant. Quintil. lib. 1. cap. 7. Nam, & Caius, C littera notatur, quæ inuersa mulierem declarat; quia tam Caias vocitatas esse, quam Caios ex nuptialibus sacris apparet. Postes ianux lana tangi à nubentibus, adipeque vngi consueuerant; Seruius in 4. Aeneid. ait; *moris fuit, ut nubentes puellæ, simul ac venissent ad limen mariti, postes antequam ingrederentur, ornarent laneis vittis, & oleo ungerent, & ideo vxores dictæ Vnxores, & refert etiam Isidor. lib. 9. cap. vltimo.*

Sponsa ingrediendo limen domus mariti pedem attollebat; illud enim tangere ominosum erat, & ideo saltu illud transgrediebatur: hinc Catullus in Epithalamio.

Transfer omine cum bono

Limen aureolos pedes,

Rasilemque subi forem.

Et hoc in nouis nuptis Religioni habebatur, Plautus. *Sensim super attolle limen pedes noua nupta.* Causas ex Serui, & Plutarchi problematis require. Muretus in commentario ad Catullum de nuptijs Iuliæ, & Manlij.

Ingrediendi nuptæ Clauis dabantur, ex Sexto Pompeio in verbo Clauis, ut significaretur ei rerum omnium domesticarum, quæ clauibus concludi solent, cura, & administratio demandata.

Ac etiam in pelle lanea noua nupta statuebatur, ex Sexto

A Sexto Pompeio, quo testaretur, se lanificij officium viro præstituram.

Sed etiam aqua, & ignis nuptiarum solemnibus adhiberi consueuerat; vnde Scæuola in l. penult. D. d. donat. inter virum, & vxorem: *Die nuptiarum priusquam ad virum transfret, & priusquam aqua, & igni acciperetur*: quem morem refert quoq. Seru. in 4. Aeneid. vnde postea faces prælucebant, & aqua per puerum de fonte petita, qua nubentibus pedes lauari solebant.

& ex Varrone lib. 4. de ling. latin. ignis, & aqua adhibebantur; vt hæc nupta cum viro communicaret, cum ea sint causa nascendi, & Halicarnasseus lib. 11. huius

B instituti originem à Romulo deducit, de quo etiam Val. Flaccus lib. 8. Argonat. ait: *Pariterque precati, Incipiunt; ignem Pollux, undamque iugalem Prætulit.*

In cœna nuptiali, oppiparè, & lautè acceptos conuiuas fuisse, Plautus in Curculio, ait: *Tu miles. apud me coenabis: hodie fient nuptie.* Legibus sumptuarijs, quibus efferuescens Romanorum luxuriæ æstus coercebatur nuptijs aliquid indulgisse, lex siquidem Iulia, C. Augusto imperante pro festis diebus ducentos æris impendi permisit, Calendis, Idibus, nonis trecentos: nuptijs autem, Repotiis. H. S. millies esse concessit, quem admodum Gellius lib. 2. cap. 24. refert.

C Maxima populi frequentia, & celeberrimo officio nuptiæ deducebantur. ex Suetonio in Caligul. cap. 25. de Livia Horestilla Pisoni nubente; & Quintilianus, declam. 306. *Aspice illam virginem, quam pater tradidit euntem die celebri comitante populo.*

Tibiam quoq; nuptialibus festiuitatibus interuenisse: Terentius Adelph. *Verum hoc mihi mōra est Tibicina, & Hymenæum, Turbam, Lampadas, Tibicinas, & Claudianus in Epitalamio.*

Ducant peruigiles carmina tibia.

Præterea Talassionem in nuptijs Romanorum; non secus, atque Hymenæum inclamare consueuisse sciendum.

que
archo:
is vxo
nuptæ
Quin-
s, que
citatas
Postes
saluc-
rentes
ante-
unge-
fidor.
m at-
ideo
tha.
C
utus
as ex
s in
anlij.
Pom-
rium
3, &
ex
to

sciendum est; Martial. epigramm. 36. lib. 1.

*Quid se me iubeas Talassionem
Verbis dicere, non Talassionis?*

Eusebius in chronico, ait Sabinæ raptæ, & vna Virgini-
num pulcherrima cunctorum acclamatione rapientium
Talassio Duci Romuli decernitur: vnde in nuptiarum
solemnitatibus Talassio vulgo acclamitant; quia scilicet
talis nupta fit, quæ Talassium habere mereatur, quod
etiam Seruio placet in lib. 1. Aeneid.

Nuces à nouis maritis iaci, & pueris spargi consue-
uisse, Virgil. Eglog. 8.

Sparge marite nuces: iam deserit Hesperus Oetan:
Quod idè fecisse Varro tradit, quoniam à rapientibus
pueris fieret strepitus, ne puellæ vox virginitatem depo-
nentis posset audiri; Alijs placuit id factum, vt se pue-
rilibus omnibus ludis renunciare, & iuuenilia cuncta
relinquere eo indicio testarentur: Persius; *Et nucibus
facimus quæcumque relictis, Cum sapimus patruos.*

Nubentes præterea prætextis depositis à multitudine
puerorum, qui ad eam celebritatem conueniebant, ob-
scæna omni licentia occinebantur, qui versus Fescennini
dicti sunt, siue quod ab Vrbe Fescennia essent allati,
siue quod Fascinum arcere putabantur, Seruius in
7. Aeneid. & Catull. in Epithal. Iul. & Manl.

Heu, heu diu taceat procax Fescennina loquutio.
Et D. Hieronym. in epist. ad Gerontiam. *Responde
mibi carissima in Christo filia inter ista nuptura es? &
Fescennio carmine terribilis tibi rauco sonitu buccina
concrepabit, vt quas habeas pronubas, habeas forte lugētes.*
erant autem fescennini versus ioculares, incompositi
rudes, qui alternis iaciebantur: Horat. lib. 11. epist.

*Fescennina per hunc inuecta licentia morem,
Versibus alternis opprobria rustica fudit.*

& Liuius lib. 7. *Non sicut ante Fescennino versui simi-
lem incompositum, temerè, ac rudem alternis iaciebant.*

Interea vero Lectulus nuptialis componebatur, qui
propriè

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

anno pubertatē foeminas auspiciari prudentibus placuit; **A**
 idq. ea ratione factum Plutarchus in Numa interpreta-
 tur, vt celerius coniugum mores tenella adhuc ætate
 imbiberent, & ad obsequium virorum facilius flecti, fin-
 gique possent. Macrobi. verò lib. 7. Saturn. voluit pu-
 bertatem foeminis legibus definitam, quod generationi
 essent ab eo tēpore aptæ, nempe duodecimus, & quar-
 todecimus in masculis: quoniam, vt inquit Euripides a-
 pud Stobæum. *Muliebri corpus citius in senium cadit:*
 Vndeque testamenta foeminis citius, quam masculis fa-
 cere licet. l. a qua etate. D. de testamentis. Cæterum
 si foemina minor duodecim annis domum pro vxore de-
 ducta esset, non ante iusta, & legitima vxor fiebat, quam **B**
 apud virum duodecimā annum impleuisset. l. mino-
 rem, D. de Ritu Nupt. Interim vero, dum pubertas cōiu-
 gis expectabatur, si quidē sponsalia intercessissent, spon-
 sa tamen loco ea habebatur l. cum hoc status S. si quis
 sponsam D. de Donat. inter virum, & vxorem: Nuptiis
 autem cessantibus; nec in concubinato minor annis
 duodecim puella haberi iure licito poterat l. 1. in princ.
 D. de Concubinis.

Nuptias verò, quas Vir sexagenarius cum vxore
 quinquagenaria contrahebat, fuisse improbatas, est tex-
 tus in l. penult. C. de Nuptiis: vnde scitè Lactantius lib. 1.
 de falsa Religio. cap. 16. ait. *Vtrum sexagenarius factus* **C**
est, & illi ex Papia fibulam imposuit. inquit enim Euri-
 pides apud Stobæum tit. 71.

Res senibus importuna matrimonium,

Et triste natos tollere etate in mala.

Seni marito quippe matrona imperat.

Hoc in legibus condendis agebat Augustus, vt exhaustā
 bellis Ciuilibus Ciuitatem sobole repletet l. si sterilis.
 D. de action. empti. l. si maior Cod. de legit. hered. Ari-
 stoteles certè in Politicis finem gignendi, vt plurimum
 viris septuagesimum annum adferre, mulieribus verò
 quinquagesimum scribit, & Plinius lib. 7. cap. 14. absolu-
 tē

A tē definit mulierem post quinquagesimum annum non parere, maioremque partem quadagesimo, profluuium genitale sistere; At planē, quibus cruor mensuris intervallis fluere destitit, eas iam concipere non posse, confirmat D. Augustinus lib 3. contra Julian. Pelag. Et ideo alienam à nuptiis contrahendis superius memoratam ætatem, veluti liberorum suscipiendorum spe destitutam præmiis afficiendam non existimant. Nihilominus Claudius Cæsar cum comperiisset etiam sexaginta annos natis, aut eo amplius generandi vires inesse, derogavit in eo capite prædictæ legi; sic enim Suetonius in eius vita cap. 23. ait. *Capiti Papie Papeæ legis a Tiberio Cæsare quasi sexagenarij generare non possent, edicto abrogavit.* Quam vero importunum sit senibus matrimonium sic docet Euripides ubi supra.

*Audite iuvenes: omnibus dictum volo,
Differre thalamos ad senectæ terminum
Nolite: prolem serito dum tempus finit.
Res est molesta femina coniunx senex.
Properate: iuvat hoc educendis liberis,
Pulchrumque iuveni natus alludens Patri.*

& Theognis apud eundem Stobæum.

*Tempestiva Seni prima uo flore puella
Non est, nec clauo, ceu ratis, apta regi:
Anchora non illam teneat: sed fune soluto
Nocte illam statio non tua suscipiet.*

In vxore petenda, quam sit perpendenda conditio bona, & aliæ qualitates, audiamus prudentes: Euripides enim apud Stobæum titulo 70. *De Cō-
ditione
Statu.*

*Aloneo nunc omnes semel,
Ut ex honesto genere progeniem serant:
Non illa quippe semper infelix erit.*

ubi etiam Theognis.

*Nobilitas Asinis, & Equis simul, Arietibusq.
Dat pretium: nec de semine degeneri.
Admissura placet, Sed prauæ è sanguine prauo.*

Si dos sit, praesto est optima conditio.

Et Hesiodus ibidem.

Quare toro intactam, pulchris quam moribus ornes,

Neu sit leta tua vicinia labe, caueto.

Et Euripides praedictus.

Sublimiori genere, qui natas petant,

Opibusue opimas coniuges, optant male.

Vbi namq. potior res domi est uxoriam,

Vir mancipatus iura non retinet sui

Dotalis iste Censur infelix viro est,

Qui difficilius efficit diuortium.

Hinc apud Romanos inter Liberas, & seruales perso-

nas, Nuptias olim non constitisse certum est l. Proculus. **B**

D. de Iur. dot. l. 3. C. de I. coest. nupt. quam ob rem si

ancilla libero nupsisset, dotisque nomine pecuniam nu-

merasset, nec matrimonium erat, nec viri ea pecunia

fiabat, quam tempore iure statuto penes se usu coepisset:

planè si apud virum ad libertatem peruenisset, conua-

lescebat matrimonium, eodemque soluto, dotalis pecu-

niae repetitio competebat d. l. proculus.

Præterea iusta matrimonia non inter Liberas, qual-

cunque personas, sed inter solos ciues Romanos, con-

trahebantur. Instit. de Nuptiis in princ. Nam cum Lati-

nis, Peregrinisque connubium, nisi eis concessum esset,

non erat. Senec. lib. 4. de Benefic. ait. *Promisi tibi fi-* **C**

liam in matrimonium: postea peregrinus apparuisti; non

est mihi cum extraneo connubium: Macrobi. Satur. cap. 6.

Libertinis verò nullo iure uti praetextis licebat: ac multo

minus Peregrinis, quibus nulla esset, cum Romanis neces-

situdo. Hinc maximam apud Populum inuidia sibi con-

flauit Antonius, quod contra leges patrias nupsisset

Cleopatram, refert Plutarch. Nec non quod Titus Bere-

nicen Aegyptiacam uxoris loco haberet, ut proinde

repudiare eam sit coactus, narrat Xiphylinus; quod eo

processit, ut ex Peregrino, & Ciue Romana natus Pere-

grinus nasceretur. Vulpian. in fragment. tituli. V. At

eiusmodi

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

rum Vulpiani Titulo De Coelibe, orbo, solitario, & late Briffonius de Iure Connubiorum pagin. mihi 23. & seq. **A**

Solutio

Captiuitate Mariti matrimonium soluebatur, quod is in seruilem causam deductus, seruus hostium factus iam pro nullo habeatur. Nouell. Constitut. 37. itaque Triphonius in l. in bello §. medio tempore D. de Captiua ait. *Captiui uxor; tametsi maxime uelit, & in domo eius sit, non tamen in matrimonio est.* At uero Iulianus l. C. factis diuersae sententiae in l. Uxores D. de Diuort. inquit. *Et generaliter definiendum est, donec certum est maritum uiuere in captiuitate constitutum, nullam habere licentiam uxores eorum migrare ad aliud matrimonium, nisi malent ipsae mulieres causam repudij prestare: sin autem in incerto est, an uiuus apud hostes teneatur, uel morte praeventus: tunc si quinquennium a tempore captiuitatis excesserit, licentiam habet mulier ad alias migrare nuptias, ita tamen ut gratia dissolutum uideatur primum matrimonium: & unusquisque ius suum habeat imminutum, eodem iure, & in marito in Ciuitate degente, & uxore captiua obseruando.* **B**

Prohibentur Contra-herere.

Tutores prohibentur pupillas suas uxores ducere, & filiis suis nuptum dare ex S. C. Marci Antonini, & Commodi l. Senatus consulto D. de Ritu Nupt. cuius praecipua haec ratio, ne Pupillae in re familiari circumscribere-
 tur ab iis, qui rationes gestae tutelae eis reddere necesse habebant, neue fraudes huiusmodi domestici matrimonii uelamento, quo tutelae reddendae ratio compellebantur, tegerentur l. libertum §. 1. D. de Ritu Nupt. Praeterea, & adolescentum Curatores, nec non & uentri Curatores, bonisque dati: ii quoque, qui Tutores quidem non sunt, periculo tamen tutelae suo nomine obstringuntur, a pupillarum nuptiis arceantur, l. si quis tutor D. de Ritu nupt. Haeredes quoque Tutorum licet extranei, quoniam rationes reddere debent, Senatus Consulto prohibitione concluduntur d. l. libertum §. 1. ubi etiam subditur; quod Tutor pupilli non prohibeatur ex hoc si-
 liam **C**

xoi
In
In
n
re
su
n
Pr
nu
F
su
In
du
ne
A

A liam suam pupillo suo collocare in matrimonium.

Ex gradu Ascendentium, & descendentium duci v. *Iniuste*
 xores non posse l. Nuptiæ 53. D. de Ritu Nupt. §. ergo *Nuptiæ*
 Instit. de Nuptiis, nec interest, an ex iustis nuptiis eiu-
 smodi personarum coniunctio descendat, an non l. &
 nihil D. de Ritu nupt.

Ac neq. cum his quidem personis, quæ vel affinitatis
 ratione parentum, liberorumue vicem repræsentât, iustæ
 sunt nuptiæ; quare nec nouerã Proavi nostri Vxorẽ,
 nec socrũ, idest vxoris nostræ matrẽ, nec eiusdem Auiã
 Proauiam ducere licet l. si quis mihi §. 1. & l. adoptius, §.
 nunc videamus D. de Ritu Nupt. §. ergo Instit. de Nupt.

B Fuit siquidem tam infausti matrimonii cupiditate incen-
 sus Imp. Antoninus Caracalla, de quo sic Spartianus ait.
Interest scire, quemadmodum Nouercam suam Iulianus
duxisse dicatur, quæ cum esset pulcherrima, & quasi per
negligentiã se maxima corporis parte nudasset, dixissetq;
Antoninus vellem si liceret, respondiſſe fertur, si lubet, licet:
An nescis te Imperatorem esse, & leges dare, non accipere?
quo audito furor inconditus ad effectam criminis roborã-
tus est: nuptiasque eas celebravit, quasi sciret se leges dare:
cum verè solus prohibere debuisset.

Ab earum quoque, quæ in parentum fuerint concu-
 binatu, nuptiis abstinendum Imperator Alexander cõ-
C stituit l. C. de Nuptiis liberi contra religionem quippe;
 ac pudorem est cum ea matrimonium coire, quæ pudic-
 citiam Patri prostrauerit.

Ex transuerso etiam cognationis gradu prohibitas es-
 se nuptias, nemini dubium est, siue ab eodem Patre, &
 eademque Matre progeniti fuerint, siue ab altero eorũ
 §. inter Instit. de Nuptiis Aemil. Prob. in procem. de Vit.
 Imp. ait. *Neque enim Cimoni fuit turpe Atheniensium*
summo Viro sororem germanam in matrimonio habere:
at id quidẽ nostris moribus nefas habetur. Romanis utiq.
 semper detestabilis, & execranda talis coniunctio visa
 est; ideoq. de Caligula non vt de Principe, sed vt de

monstro Sueton. refert cap. 24. quod cū sororibus suis
 stupri consuetudinem fecerit, quem etiam Drusillam **A**
 germanam Longino Consulari collocatam abduxisse, &
 in modum iustæ vxoris propalam habuisse, vt etiam re-
 fert Dio lib. 59. eademque se, ac famam suam turpitudi-
 ne foedasse Othonem, Xiphilinus memorat. Plutarch. in
 Paralellis refert, Papyrium quemdam Romanum impa-
 tientia, & ardore amoris victum, Camillam sororē gra-
 vidam fuisse, quod vbi Papyrius Tolucer eorum com-
 munis Pater rescivit, ensem filæ misit, quo Puella pe-
 ctus transfodit, eodemq. lethi genere scelestum, ac nefa-
 rium facinus suum Papyrius deinde expiauit. Planè per
 adoptionem factam sororem, adoptione soluta, vxorem **B**
 ducere nihil vetabat l. quin etiam D. de Ritu Nupt.

Adoptiuę vtique sororis filia vxor duci, vel constan-
 te adhuc adoptione licito iure poterat, quod ea cogna-
 ta non esset; siquidem per adoptionem contrahitur so-
 lum cognatio, cum agnatorum ius adiunctum habet.
 l. 2. §. patris D. de suis, & legit. & Claudius Imp. Ne-
 ronem a se in locum filii adoptatum cum filia sua Octa-
 uia matrimonio iunxisse, refert Dio lib. 59. verum ne Fra-
 ter sororem ducere videretur, adoptionis commento ne-
 cessitudinis species dissoluta est. Inde Iunoni Octauia
 à Seneca comparatur: Sic in Tragedia eius nominis
 habetur.

Tu quoque terris
Altera Iuno, soror Augusti
Coniuxq. graues vince dolores
 & alio loco
Moeret infelix soror,
Eademque coniux,

Fratrum, sororum & filias vxores ducere non licebat
 nemini C. de Nuptiis §. fratris Instit. de Nuptiis; Tam-
 etsi talium coniugiorum vsum inuexit Claudius Imp.
 Agrippinæ Germanici fratris sui filæ amore incensus, vt
 publici iuris velamento eius matrimonii a se cum ea cō-
 trahendi

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

cum quidam Aegyptiorum mortuorum fratrum coniuges matrimonio sibi copularent hoc colore, quod Virgines mansisse dicerentur, Zeno eas nuptias, & qui eas contraxisset, & inde susceptos liberos incestarum Nuptiarum poenis subiacere voluit l. licet C. de Incest. nupt.

Vxoris etiam sororem ducere, & sic duabus sororibus coniungi, licentiam dissoluto quoq. modo coniugio Imp. Valens, Theod. & Arcad. vetuerunt: Honorius tamen Imp. duas Suliconis filias vnam post alteram in matrimonio habuisse fertur exitu infelici; ex neutra enim liberos suscepit, morteque immatura, vtraque obiit. Zonaras lib. 3. annal. Paulus Diaconus lib. 34. Appendicis ad Eutropium.

Verum duorum fratrum Liberi inuicem recte matrimonio iungebantur §. duorum Instit. de Nuptiis l. 3. & l. non solum §. i. D. de Ritu Nup. namque Augustum filiam Iuliam Marcello Octaviae Sororis suae filio iunxisse apparet ex Dione lib. 53. & Sueton. in August. cap. 63. At Theodosius Maior religiosus Imp. etiam has nuptias prohibuit, vt refert S. Ambros. Ep. 66. & S. Augustinus lib. 15. de Ciuit. Dei cap. 16.

Amitam, & Materteram Vxorem ducere non conceditur, quoniam parentum loco habentur. §. Item amitam. Instit. de Nuptiis.

De consensu.

Requiritur maxime Consensus contrahentium, vt Nuptiae iustae sint; Quare cum furioso, furiosaue matrimonium contrahi nequit l. furor D. de Sponsal. l. oratione in fine D. de Ritu Nupt. quoniam nec voluntatem, intellectumue habent: mutorum, surdorumue dissimilis causa est, quibus non obest talis defectus, vt contrahere possint matrimonium in quibuscunque, D. de oblig. & act. quamquam matrimonium furor contrahi non finit; contractum tamen non dirimit l. furor D. de ritu nupt.

Præterea non solum consensus eorum, qui contrahunt; sed & eorum, in quorum potestate sunt, exigitur l. 2. D. de Ritu Nupt. adeo vt legitimi non habeantur liberi, inde

A inde suscepti, vt inquit Apuleius lib. 5. de Asino. Nepoti siquidem Vxorem ducere tam Auum, quam Patrē consentire debere, inquit Paulus l. Oratione §. 1. D. de Ritu Nupt.

Filiæ, quæ vigesimum quintum annum sunt egressæ, inconsultis parentibus impunè pro arbitrio nubunt, nec poenam exheredationis ob eam rem timent. §. Causas Nouell. Vt cum de appellat. cognos.

Definit quoque Paulus l. C. lib. 2. sententiarum titulo 19. Eorum, qui in Patris potestate sunt, sine voluntate eius matrimonia iure non contrahi, sed contracta non solui.

B Duas eodem tempore Vxores habere Romæ non licuit §. affinitatis. Instit. de Nuptiis Et hoc crimen infamiae poena vindicatum edicto Prætoris l. 1. in fin. & l. quod ergo §. 1. D. De his qui notant. infam. vnde Impp. Valerian. & Galien. in l. eum qui, C. ad l. Iul. de adult. ait. *Eum, qui duas simul habuit vxores, sine dubitatione comitatur infamia: in ea namque non turis effectus, quo Ciues nostri plura contrahere matrimonia prohibentur; sed animi destinationi cogitatur.* Nec non capitali poenæ huiusmodi matrimonia obnoxia esse, vt ex Constitutione Constantini in l. vxor C. de Repudiis, vbi de mulieribus; quæ viuis maritis militibus nullo accepto de eorum sospitate nuncio, post quatuor annorum spatium alteri nupserint: Et quamuis Aelius Coecina Tribunus plebis iussisset, vt vxores liberorum quærendorum causa, quas, & quot vellent ducere, Quiritibus liceret. Sueton. in Iulio cap. 52. ea tamen lex promulgata non fuit. Valentinianus quoque Imp. alteram Seueræ Iustinam vxorem superinduxit, ex qua Valentinianum Iuniorum sustulit, ac vt facti turpitudinem amoliretur, lege sanxit, vt cui libet duas simul vxores habere liceret, quemadmodum Socrates lib. 4. histor. Eccles. cap. 30. Paulus Diaconus lib. 11. append. ad Eutrop. sed nec ea lex accepta fuit: Nam Iudæos, qui colore quod primis generis humani

De pluralitate vxorū.

atoribus Polygamia multiplicandæ sobolis necessitate **A**
 permiffa fuiffet, quafi maiorum veftigiis inhærentes, plu-
 res fibi vxores habere licere exiftimabant. Imp. Theo-
 dos, Arcad. & Honor. prohibuere in diuerfa sub vno tē-
 pore coniugia conuenire l. nemo C. de Iudæis.

Sicuti nec Concubina Vxori iure Quiritum adiungi
 potuit est Constantini Magni Constitutio, l. r. C. de
 Concubinis dum ait. *Nemini licentia conceditur con-
 stante matrimonio concubinam penes se habere.*

Dicam hic obiter veteres sanctos Patriarchas legis
 Mofaycæ tempore, pluribus vxoribus coniunctos cul-
 pæ immunes fuiffe, quod asserit Innocent. 3. cap. Gau-
 demus, de Diuortijs, atque multis relatis, & explora- **B**
 eorum sententia, qui dicunt numquam iuiffe vxorum
 pluralitatem; sed permiffam fuiffe tanquam minus ma-
 lum, probat latè Cardinal. Belarm. lib. 1. de Matrimon:
 cap. 21. Hæc autem dispensatio non concessa est exter-
 na aliqua scriptura, aut loquutione; sed inspiratione in-
 terna facta Patriarchis, quæ deriuata est vi exempli, &
 consuetudinis ad reliquos è populo Israehitico; ac pro-
 inde omnibus illis pluralitas vxorum licebat: quod tan-
 quam notum supponitur. Deuteronom. cap. 20. *Si ha-
 buerit homo duas vxores;* & ita docent sanctus Thomas,
 sanctus Bonauentura, Sotus, & alii, quos refert, & sequi-
 tur Sanches de sacramento Matrimonij lib. 7. disput. **C**

80. num. 12.

Nuptia
intra
tempus
luctus
 Nuptiæ, quæ a mulieribus intra annum luctus contrā-
 huntur, turpitudine non carent. Luctus autem tem-
 pus regia lege definitum decem mensium erat, per quos
 mulier abstinere a nuptiis iuebatur, vt est testis Platar.
 in Numa. Ouid. 1. Fastor.

Quod satis est utero matris, dum prodeat infans.

Hoc anno statuit tempore esse satis.

Per totidem menses à funere coniugis vxor

Sustinet in vidua tristitia signa domo.

Et idem lib. 3. Fastor.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Cum Virginibus Vestalibus iam nonnisi nefarias, & A
 incoestas nuptias contrahi potuisse. Heliogabalum ta-
 men humani generis portentum Aquiliam Seueram
 Vestalem duxisse; narrat Xiphilinus; quod etiam per-
 strinxit Lampridius in eius vita. *In Virginem Vestalem
 incoestum admisit.* Atque hæc sunt, quæ habui de legiti-
 mis, incoestisq. Quiritum coniugiis.

Qui plura desiderat, legat Andream Tiraquellum de
 Legibus connubialibus; & alios scribenres.

De Balneis. Cap. XXIV.

Balnea
 Publica

A Deo studiosi fuere veteres Thermarum, ut inter
 præcipua Urbium ornamenta censerentur, quam
 ob rem Diocletianas, Antonianas, & alias recensabant
 inter publica ædificia, quæ ex publico ærario ad or-
 natum ciuitatum construebantur. Plinius Iun. ad Tra-
 ianum de Prusensium Balneo sic scribit epist. 25. cap. 10.
*Prusienses, Domine, Balneum habent; & sordidum & ve-
 tus; id itaque indulgentia tua restituere desiderant.* & in-
 fra: *Deinde quam ipsi pecuniam erogare in oleum soliti,
 parati sunt in opus Balnei conferre, quod alioquin & di-
 gnitas Ciuitatis, & seculi tui nitor expostulat,* & idem
 epist. 41. meminit Balnei Claudiopopolitanorum, quod C
 minus apto loco construeretur, sibi que tanquam Pro-
 uinciæ Proconsuli Architectum mitti a Traiano postu-
 lat, ut de loco aptiori consulat.

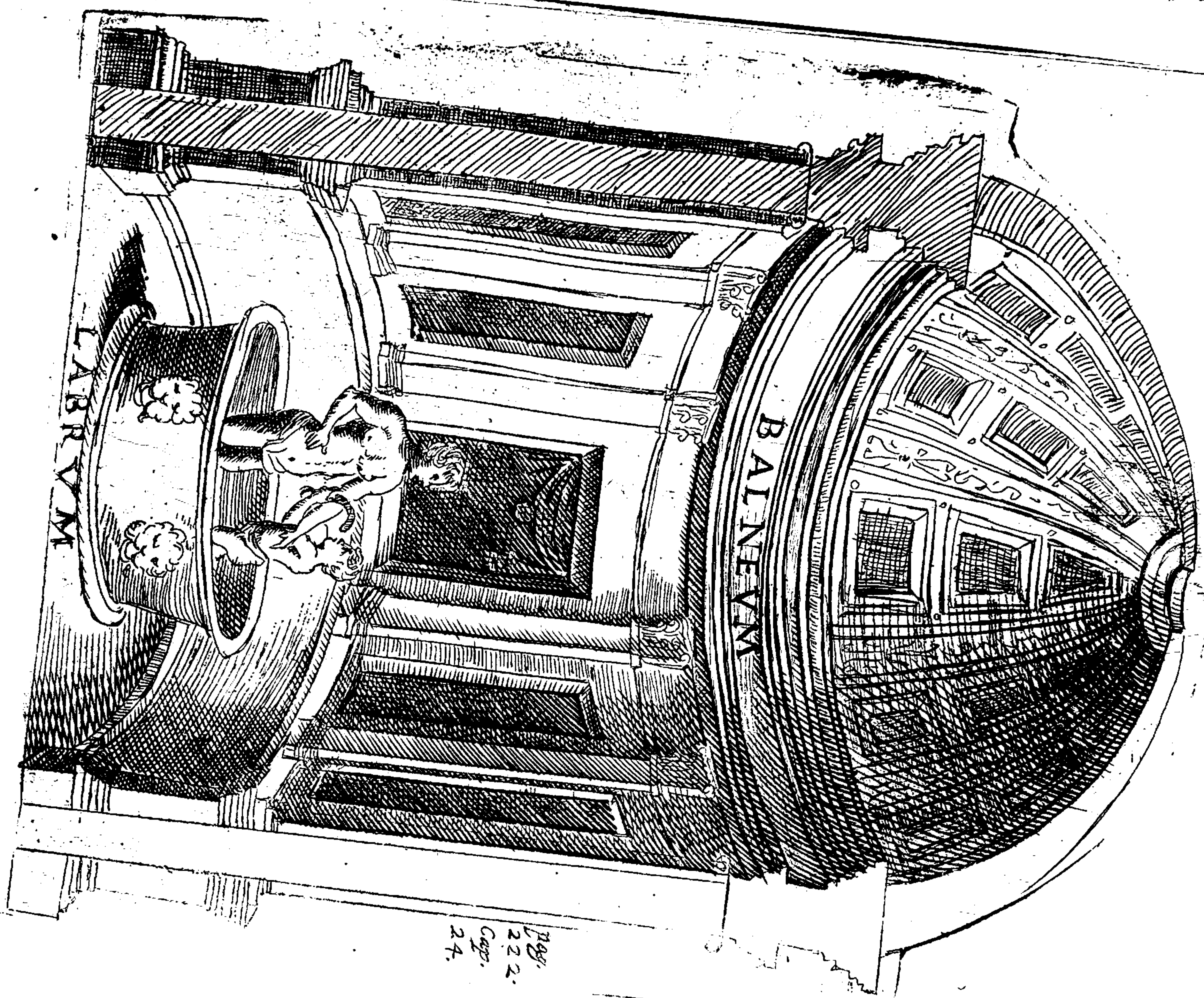
Vos autem illos fuisse huiusmodi publicis Balneis:
 notum est, quod Hadriano Imperatore refert Spartia-
 nus in eius vita. *Publicè, & frequenter cum omnibus lau-
 uit; nam cum quodam tempore veteranorum quemdam
 notum sibi in militia, dorsum, & cæteram partem corporis
 vidisset atterere; percontans, cur se marmoribus distin-
 gendum daret? ubi audiuit hoc idcirco fieri, quod seruum
 non haberet; & seruis eum donauit, & sumptibus; verum*

alia

Regimem V estalem
 mis, incestisq. Quiricum coniugiis.
 Qui plura desiderat, legat Andream Tiraquellum de
 Legibus conubialibus, & alios scribentes.

De Balneis. Cap. XXIV.

A Deo studio fuere veteres Thermarum, ut inter
 obrem Diocletianas, Antonianas, & alias recensebant
 nter publica aedificia, quæ ex publico arario ad or-
 tum civitatum construebantur. Plinius l. 11. ad or-
 tum de Prusenſium Balneo sic scribit epist. 25. cap. 10.
Prusenſes, Domine, Balneum habent, & sordidum & ve-
riditque indulgentia tua restitueret desiderant. & in-
 Deinde quam ipsi pecuniam erogare in oleum solis,
 ti sunt in opus Balnei conferre, quod aliquin & di-
 r Civitatis, & seculi tuvisor expellat, & idem,
 41. meminit Balnei Claudiopolitanorum, quod C
 iapro loco construeretur, sibi que tanquam Pro-
 : Proconsuli Archiretum miti a Traiano postu-
 deloco aptiori consultat.
 s autem illos fuisse huiusmodi publicis Balneis:
 est, quod Hadriano Imperatore refert Spartia-
 nus vita. Publicè, & frequenter cum omnibus las-
 n cum quodam tempore veteranorum quemdam
 tibi in militia, dorsum, & ceteram partem corporis
 atterere; percontans, cur se marmoribus distrin-
 daret; ubi audivisset hoc idcirco feris, quod seruum
 eret; & servis cum donavit, & sumptibus; verum
 alia

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

neis, quos voluptuarios irridet Plutarch. de Curand. Va- A
let. *Alij Gula, & deliciarum causa proiciunt se ipsos in
Balnea, festinantque ad ?scas.* Ac in iisdem Balneis par-
tem diei insumebant, carmina, & historias recitando, &
audiendo. Iuuenal. Satyr. 7.

*Vt legat historias, auctores nouerit omnes,
Tamquam ungues, digitosq. suos ut forte rogatus,
Dum petit aut thermas, aut Phœbi balnea dicat,
Nutricem Anchisæ, &c.*

Ante
Cenam

Veteres lotionē Cœnam præueniebant Apuleius 4.
Metamor. vbi Anula quosdam sicarios, mensa iam in-
structa, sic alloquitur. *At vobis fortissimi, fidelissimi que
mei hospitatores Iuuenes, affatim cuncta suauis sapore per- B
cocta pulmēta præsto sunt: panis numerosus, vinū probe ca-
licibus effricatis affluenter immissum, & ex more calidā tu-
multuario lauacro vestro preparata.* & statim ingressū
eorum, qui cenaturi erant in Balneum sic prosequitur.
*In fine sermonis huius, statim sese deuestiunt, nudatique,
& flammæ largissimæ vapore recreati, calidaque perfusi,
& oleo peruncti mensas dapibus largiter instructas ac-
cumbunt.*

Fuerit aliqui, qui Balneis vtēbantur non solum ante
cibum, verum etiam postquam comedisent, vt digere-
rent cibum, quem comederant. Hos damnat Persius
Satyr. 3. C

*Turgidus hic epulis, atque albo ventre lauatur:
Guttore sulphureas latē exhalante Mephtes.*

Horatius quoque epist. 6.

Crudi, tumidi que lauēmur.

Crudi dixit pro non digesto, vel inconcocto cibo; vt
propterea balneum repeterent capti voluptate escarum,
& conuiuia iterum sumerent.

Clemens Alexandrinus indicans, quomodo Balneis
vti debeant, maximè Christiani lib. 3. pedag. cap. 9. inquit
*Balnei quatuor sunt cause, per quas ad ipsum accedimus,
vel enim causa munditiei, vel Caloris, vel sanitatis, vel
postremo*

A postremo, voluptatis: se ergo voluptatis causa lauare rei-
ciendum est; sumendum est lauacrum mulieribus quidem
mundationis causa, & sanitatis, solius autem sanitatis
viris.

Quam ob rem aliquando Christum in terris domesti-
ca Balnea quoque frequentasse legimus: reprehenditur
enim ab ipso Christo Phariseus, Luc. 7. *Intraui domum*
tuam, aquam pedibus meis non dedisti: & alias cum
ipse Christus illotus aliquando accubisset, scandalo
fuit Phariseo, qui illum inuitauerat, ut dicitur Luc.

Christi
usus
usus

B *11. Rogauit illum quidam, Phariseus, ut pranderet apud*
se, & ingressus recubuit; Phariseus autem cepit intra se
reputans dicere, Quare non baptizatus esset ante prandi-
um? Et erat hic sermo de ablutione totius corporis,
cuius tunc erat consuetudo, ut etiam in lib. 2. Reg. cap. 12.
Sanctus Rex David deposito mærore ob mortem filii
Bersabæ non prius mensam petere ausus est, quam de
more ablueretur, ubi sic legitur. *Surrexit ergo David de*
terra, & lotus, unctusque est; petiuitque, ut ponerent ei pa-
nem, & comedit. Et quamuis Christus nequaquam
frequens lauacrum petierit, quoties sibi accubendum
fuisset, ut de corrupto Regionis, & seculi more sic refer-
tur Marc. 7. *Pharisei enim, & omnes Iudei nisi crebro la-*
uerint manus, non manducant, tenentes traditionem seniorum
C *& a foro nisi baptizentur non comedunt;* Negari ta-
men non potest, aliquando eum animarum lucrandarum
causa Balnea petiisse. *Vt omnia omnibus factus, omnes*
lucrifaceret; & propterea Balneorum voluptuarium v-
sum redargueret; necessarium vel sanitatis, vel munditiei
causa tantum permiserit.

Hinc aduertendum, quod Hæbrei duplici coena sa-
crum Paschatis festum celebrare conueuerunt; in prio-
ri enim coena Agnum manducabant: Posteriores autem
coenam instituebant, ut Azima ex Mosaycæ legis insti-
tutis inchoarent: Quam ob rem cum de more Balneo,
& pedum ablutione illi coenam præuenire solerent; ita

Christus in ultimo accubitu cum discipulis, vt duplici A
coenae duplex responderet pedum ablutio: consumpto
iam Agno in priori Coena; cum posterior coena inchoan-
da, & aqua pedibus porrigenda fuisset a Ministris, Chri-
stus R. N. *Surgit à Coena* lo. 13. nimirum a priori Coe-
na *Præcinxit se linteis, & lauit pedes discipulorum.* Hoc
autem mystice factum, vt doceret Christus, quanta cum
puritate, & animi candore accedere debeamus ad augu-
stissimum Eucharistiæ Sacramentum.

Post e-
xer^{ci}-
tia.

Consuevere Veteres exercitiis, & corporis agitatio-
ne sudorem excitare. Clemens Alexād. lib. 3. pædag.

Cap. 10. *E Viris autem alij quidem nudi luctantur, alij
vero paruo quoque globo ludunt, qui Phenis dicitur, ma-
ximè in Sole.* Et paulo post. *Est enim honestior, & viri-
lior, quæ cum decoro robore fit hoc modo exercitatio, quæ
utilis, & conducibilis sanitatis gratia assumitur: vnde
exercitationis causa, sudandique gratia Balnea instituta
fuere.* Cornelius Celsus lib. 1. cap. 2. *Exercitationem*

B.

De Vn-
ctione

optimè sequitur modo Vnctio, modo Balneum. quia non
solum Balneo sudorem compescebant, vt vidimus supra
de Alexandro Magno, sed etiam Oleo. Seneca teste in
præfat. lib. 1. *Controuers. Nulla vnquam illi cura
vocis exercenda fuit, illum fortè agrestem.* Et paulo post.
*Non sudorem olei Vnctione discutere, non latus ambula-
tione reparare.* Ad hoc semper in Balneis destinata erāt C
Oleum, & Vnguenta. Sidonius lib. 2. Epist. 2. de Bal-
neo ait. *Hic aquarum surgit Cella coctilium, quæ vn-
guentaria spatij parilitate conquadrat.* Ac etiam de Vn-
guentis ad perfectam Balnei rationem, Leontii Epigr.
in florilegio Epigram. lib. 4. n. 32.

Aedificauit me communi in vestibulo lauacri

Ciuis Vir, virtutis causa, non contentionis.

Illud cura sit multis, ego vero paucisque, & amicis

Exhibeo Lauacra, & Vnguentum, & gratias.

Ac etiam certatores, & luctatores, nisi tantummodo
vncti, in arenam descendebant Virg. 3. Aeneid.

Exer.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De strigili.

Vtebantur etiam in Balneis tum ad fricandum corpus, sudoremque eliciendum, tum ad abstergendas sordes ænea strigili, cuiusmodi multæ reperiuntur in antiquis ruderibus Thermarum, cuius Iconem hic delineãdam curauimus, sicuti etiam supra apposimus aliam figuram Pueri cum strigili, & Gutto præ manibus, vnde Persius Satyr. 1.

I, Puer, & strigiles Crispini ad Balnea defer.
& Iuuenalis Satyr. 3.

Et sonat vinctis strigilibus.

Nam vincti oleo strigilibus radebantur sudantes; deinde linteis ad id paratis tergebantur. Plinius lib. 28. cap. 4. solum quoque remedium maximum ab ipso sibi præstari potest, sicut linteorum, strigilumq. vehementia. Martial. lib. 14. 51.

Per gamus has misit curuo distringere ferro

Non tam sepe teret lintea fullo tibi

Distringere eleganter est sudorem strigilibus siccare & detergere apud Senecam Epist. 123. *Vi sudorem, quem mouerunt, potionibus crebris, & feruentibus, subinde distingat.*

Offendebantur aliquando corpora nimio Strigilis usu. ut scribit Sueton. in August. cap. 80. *Cum nimio Strigilis usu cutem lesisse.* Delicatiores homines, & eos præcipue, qui mala erant valetudine; spongiis, & linteis interdum uti solitos fuisse, tradit Plinius lib. 31. cap. ult. sibi. *Præstant & strigilum vicem, linteorumq. affectis corporibus.*

Non præmittam hic recensere formam strigilis, ac etiam, Gutti seu ampullæ ad effundendum oleum in Balneis: hæc graphicè delineata ab Apuleio lib. 2. florid. dicere. *Magno in cotu prædicauit fabricatum sibi semet ampullam quoque oleariam, quam gestabat lenticulari forma, tereti ambitu, pressula rotunditate, iuxtaque bonestam strigileculam recta fastigatione clausula, flexa tabulatione ligula, ut & ipsa in manu capulo moraretur, & sudor.*

A *sador ex ea riuulo laberetur.* & de puero interuiente in Balneis Domino cum strigili, & Gutto apposui Iconem.

Locus vero in Balneis, in quo ungebatur, Vnctorium vocabatur. Plinius Iun. lib. 2. Epist. ad Gallum ait. *Adiacet Vnctorium.* De Variis unguentorum generibus in Balneis, & huiusmodi ad materiam latè Fuluius Ursinus in Appendice ad Ciacconium de Triclinio, ac etiam Guglielmus Choul in tractatu de Balneis.

Qui Balneis præerant, Balneatores dicebantur, ut in marmore antiquo. *Anteros Balneator,* Capitolinus in Claudio secundo *Balneatorum unum,* & *ad balnea.* &c. Hi quadrantem exigebant ab iis, qui lauabantur

B Iuuen. Satyr. 2.

Nec pueri credunt nisi qui, nondum ere lauantur. & Horatius lib. 1. serm. Satyr. 3.

Dum te Quadrante lauatum Rex ibis.

Balnea olim erant Mixta, in quibus lauabantur Viri, & Mulieres: Hadrianus autem Imperator in primis Viros à Mulieribus discretos lauati edixit, ut scribit Spar

De separatione

tianus in Hadriano ibi. *Lauacra pro senibus separauit.* & Capitolinus in M. Aurelio. *Lauacra mixta submouit.* & Lampridius in Alex. Seuero ait. *Balnea mixta Romæ exhiberi prohibuit.* Vitruuius lib. 5. cap. 10. aperte ostendit Balnea Virorum disiuncta a Balneis Mulierum fuisse; ita tamè ut in iisdem regionibus collocata essent, sit ait. *Vti Caldaria Muliebria, Viriliaque coniuncta, & in iisdem Regionibus sint collocata; sic enim efficietur uti Vasaria ex hyphocausto communis sit eorum utrisq.*

C Lampridius in Alexandro scribit Eunuchos Balneis Foeminarum ab Alexandro præpositos fuisse.

Tempus autem, quo Balnea paterent, indicant Lampridius in Alexandro cum ait. *Addidit, & oleum Luminiibus thermarum, cum non ante Auroram paterent, & ante Solis occasum clauderentur.* Vopiscus in Tacito. *Thermas omnes ante Lucernam claudi iussit.*

De tempore

Lauationi tamen Hora eadem erat assignata, quæ exercitationi

xercitationi, & hanc fuisse octauam in nonam ex Mar- **A**
tiali lib. 4. Epigr. ad Euphemum.

Sufficit in nonam nitidis octaua palaestris ?

nam exercitationes, & Palaestram statim consequebatur
Lauatio; Cicero lib. 13. Epist. ad Atticum dicit. *Post
horam octauam in Balneum;* itaque Spartianus in Ha-
driano inquit. *Ante octauam horam in publico Neminem
nisi egrotum lauari passus est.* Plinius Iunior lib. 3. Ep. i.
*Vbi hora Balnei nuntiata est: est autem hieme nona, aesta-
te octaua.* Ipsa autem leuandi Hora indicabatur sonitu
Tintinnabuli ex Martiali lib. 14.

Redde pilam, sonat as Thermarum, ludere pergis ?

Virgine vis sola lotus abire domum. **B**

Plinius dicta Epist. 1. lib. 3. *Vbi hora Balnei nuntiata
est: Lotus accumbat, & paulisper cibum differat.* Nam
data Lauationi opera, & loto vinctoque corpore, vt ex
figura apposita inferius Coenas inibant. Cicero Epist.
ad Atticum. *Post horam octauam in Balneum; & Vn-
ctus accumbit.* Et Apuleius lib. 4. de Asino inquit. *In
fine sermonis huius statim sese deuestiunt, calidaque per-
fusi, & oleo peruncti; mensas dapibus largiter instructas
accumbunt.*

Tandem vbi Balnea exiissent, soleas, & souos acci-
pere consueuerant, vt a soli contactu, & sordibus pedes
a Balneo nudos contegerent, atque defenderent: Hinc **C**
Martialis lib. 12. Epigr. 84 *Et si iam lotus, iam soleatus
eris.* Verum ingressi coenaculum ne stragula atque stra-
ta luto foedarent, antequam recumberent, deponebant
soleas ministerio seruorum, & puerorum. Plautus in
Truculento. *Iam redyt animus, deme soleas, cedo Vni*
& Plutarch. lib. 7. Symphos quest. 8. *Vt ne a puerulis
quidem; qui Dominis modestis calceos portant, spectari ea
deceat.* Vt videre est in figura hic apposita.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

A Non reticebo quod circa varia loca, & Cellas, quæ in Balneis reperiébatur, latè, & eruditè scripsit Guglielmus Choul. in tractatu de Balneis, ad quem reiicio lectorem.

Et quoniam mos fuit apud Romanos expletis Balneis ad Coenandum transire, ideo de Tricliniis in sequenti Capitulo dicemus.

De Conuiuijs, & Triclinijs. Cap. XXV.

B **T**riclinium, Conclauē, Coenaculum erat locus, in quo discumbebant, & coenabant, à tribus lectis, quos in eo sternebant, nomen habens. Hinc Horatius lib. 1. satyr. 4.

Triclinium
Quid
Sit

Sapè tribus lectis videas coenare quaternos.

In iis coenaculis Romani veteres sedentes coenare soliti erant, Virgil. 8. Aeneid.

Perpetuis soliti Patres considerare mensis.

vbi Seruius mensis, id est longis ad ordinem exæquatis sedentium; maiores enim nostri sedentes epulabantur. & apud Græcos teste Homero in Odiss.

Hieme

Ante focos olim scamnis considerare longis;

Mos erat,

C Postquam autem, vt inquit Varro lib. de Vita Populi Romani, non iam sedentes, sed accubantes omnes coenabant (Imitantes in hoc forsan Persas, qui iam ante consueuerāt accumbere in coena, & legitur in libro Hesteris cap. 1. de Conuiuiō Assueri, & in lib. Tobix cap. 2. & 7.) lectos non dissimiles illis in quibus dormiebāt, facere cœperūt, quos Triclinares appellabant. Cic. orat. 4. in Verrem. *Iam non quero, unde tantam Melitensem vestem habueris, unde quinquaginta Tricliniorum lectos?* Et hæc Triclinia pretiosa erant, Plinius lib. 16. c. 43.

Sic

Sic lectis pretia quaeruntur, sic terebintum vinci iuuat, sic cedrum pretiosus fieri, sic acer despici: modo luxuria verò fuerat contenta ligno, iam lignum etiam è testudine facit. vt latè Petrus Ciacconius de Triclinio, fol. mihi 2. & Fuluius Ursinus in eiusdem Appendice fol. 123. & sequen. & Bulingerus de Conuiuiis lib. 1. cap. 30. & 31.

*Lecti
Prin-
cipum
altiores*

Lecti autem Magnorum Virorum, Illustriorumque Personarum altiores erant, Virgil. 2. Aeneid.

Inde toro Pater Aeneas sic orsus ab alto.
itaque ad eos gradibus ascendebant. Ciacconius Vbi supra fol. mihi 8.

Stragulis iniiciebantur puluini Triclinares; & in marmoribus antiquis videmus accumbantes Puluinis cubito innixos Martialis lib. 3. B

*Cubitis trudit hinc, & inde conuiuas,
Effultus ostro, sericisq. puluinis.*

*Loti
Cœna-
bant.*

Iam strato Triclinio Conuiuæ Loti cœnatum veniebant, aut apud ipsum Conuiuii Dominum lauabant, Plautus in Stico. *Quam mox cocta est cœna? imprasus ego sum. Ep. Abi intro ad me, & laua.* Et apud eundem Plautum in Persa. conuiuæ aduenienti quidam ait. *Locus hic tuus est, hic accumbe, ferte aquam pedibus: præbe tu puer?*

*Vestis
muta-
tio*

Vestem deinde mutabant Cœnatoriam, siue Conuiualem, sumebant etiam ii, qui luctus causa atrati erant. Petronius Arbiter. *Cœnatorias repetimus, & in proximam cellam ducti sumus, in quatres lecti erant, soleas demebant, cum accumbere vellent.* Cicero in Vatidium. *Atque illud etiam ex te scire cupio, quo consilio, aut quamente feceris, vt in Epulo Q. Arri familiaris mei cum toga pulla accumberes? Et inferius. Cedo quis vnquam cœnauit atratus? ita enim illud Epulum est funebre, vt munus sit funeris, Epula quidem ipsa dignitatis.* C

Sumpta Cœnatoria iam discumbitur, & ne pretiosam vestem stragulam lutulentis, aut sordidis Calceis inquinarent, Soleas deponebant. Plautus in Truculento.

Iam

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

plerumq. terni in lectis, nonnumquam & quaterni accumbentes. Horat. lib. 1. Satyr. 4. A

Sæpe tribus lectis videas cœnare Quaternos.

& aliquando etiam Quini, ut apud Ciacconium dicto tractatu fol. mihi 28. Quamuis apud Suetonium in Augusto Cœna fuit, in qua Duodecim Conuiuæ, Duodecim Deorum nomine, & specie. Et apud Macrobiū in Pontificiæ cœnæ descriptione in duobus Tricliniis Decem conuiuæ nominantur.

*Ordo
Discumbentium.*

Pro cuiusque autem Dignitatis fastigio discumbabant in lectis ordine seruato, ut ex Plutarcho de Conuiuialibus quæst. lib. 1. quæst. 3. Verum enim verò, quod ipse ait, mediū lecti vltimum locū digniorem fuisse apud Romanos, idque cum Consul conuiuio intererat fortasse perpetuum fuit: cum vero Pontificales Cœnæ dabantur aut ipsi Pontifices adhibebantur Conuiujs, mediū lecti primus locus præcipuus erat; ut apud Græcos liquet solitum fuisse ex A. Gellio De Pontificalibus libris ibi. *Super hominem Dilem in Conuiujs nisi Rex sacrificulus baud quisquam alius accumbis.* & latè Ciacconius fol. mihi 23. & seq. & Bulengerus lib. 1. cap. 34. B.

Mulieres an & quomodo discumbere?

Quamuis soliti fuissent viri Discumbere, Mulieres tamen ut plurimum sedebant, quia turpis visus est in Muliere accubitus Val. Maximus lib. 2. cap. 1. Bulengerus lib. 2. cap. 32. Nihilominus etiam Mulieres tuisse aliquādo solitas infra eos hoc est in sinu eorum accumbere, qui eas amarent, siue sociam ducerent. Iuuenalis Sat. 2. C.

Signata tabula, dictum feliciter, ingens.

Cœna; sed in gremio iacuit noua nupta Mariti.

ex Cicerone, Suetonio, & Liuiio citatis a dicto Ciacconio fol. mihi 23. Atq. auctore Plutarcho is locus Vxoris, aut filiorum, aut alioquin Carorum hominum inter honestas personas fuit. Plin. Junior lib. 4. Epist. *Cœnabat Imperator Nerua cum paucis Veiento proximus, atque etiam in sinu recumbebat.* sicuti etiam Amicos in sinu Amantis accubuisse apud A. Gellium lib. 7. cap. 12.

Pro-

A Proni Coenæ initio in Ventrem decumbebāt pulvis pectoribus appositis, quo vtraque manus ad vescendum esset liberior; procedente autem tempore in cubitum se reponebāt, aut si loqui nollent supini iacebant. Hinc Plutarchus lib. 5. symposiacion quæst. 6. Quæritur cur coena initio angustè, & postmodum laxius discumberent? eāque rationem reddit, quod scilicet principio in ventrem, postmodum vero laxius discumberent, quia supini. Hinc Horat. lib. 2. Satyr. 4.

Situs
corp-
ris

Languidus in cubitum iam se conuiva reponet
& hæc omnia in marmoribus expressa videmus.

B Mensa dicebatur, in qua ponebantur Vasa tum Escaria, tum Vinaria Martial. lib. 4. Epigram.

Ad coenam nuper Varus me forte vocauit.

Ornatus diues, paruula coena fuit:

Auro non dapibus ornatur mensa, Ministri

Apponunt oculis plurima, parua Gulæ;

Tunc ego, non oculos sed Ventrem pascere veni:

Aut appone dapes Vare, vel aufer opes.

Et Ouidius. *Nunc dape, nunc posito menja nituere Lyeo*
Hinc apperet Pocula apponi solita in mensa, nō autem à Ministris porrigi, Ciacconius dicto tractatu fol. mibi 38. Quamuis Pueri scituli, & puellæ Conuiujs ministrarent Horat. Satyr. 8. lib. 2.

Mensa
Quid
Sit?

Mini-
stris

C *Vt omnes*

Præcincti Pueri rectè, comptiq. ministrent

Homer. 4. Odiss. ait. *Proma, conda, modesta cibum apposuit, varia fercula ferens. scissor apposuit lances carniū variarum; &c. Apposuit illis varia pocula; ancilla autem manibus lauandis fudit aquam ex infundibulo, seu gutto aureo, suppelui argentea.* Senec. Ep. 96. *Aderit ministrorum turba linteis succincta, per quos signo dato ad inferendam coenam haud obstrepenter discurritur.* Ammianus lib. 26, *Tunica auro distincta, ut Regius minister.* Qui autem parum scitè ministrabant, aquam bibere cogebantur, Lucianus in Sacerdote, & Crono. *Ministorum*

Gg 2 alios

Pocil-
latores

alios in aquam incidere: hæc enim multa mali ministerij **A**

Non defuere præterea in cõ-
uiujs Pocillatores, seu Pincer-
næ, qui vinum miscebant; talis
apud Superos dicitur Ganyme-
des, quem ab Aquila raptum
Ioui pocula ministrare fabulatur
& apud Homerum in Odiss. Fili-
us Menelai vina porrigebat: in-
geni enim, & nobiles adolescẽ-
tes in Græcia sic ministrabant
in conuiujs; vt apud Iuuenal.
Satyr. 9. **B**

Puerum te

Et Pulchrum, & dignum cyatho.
ac refert Bulengerus de Conui-
uijs lib. 4. cap. 6. quod etiam
demonstratur ex ænea veteris
Pocillatoris Imaguncula, quam

Pocula

inter cætera mea Cimelia retineo; eamque hic delineã-
ri curari; & habet is Pocillator Pateram dextera, & Phia-
lam sinistra manu; quæ instar cornu est effigiata: siquidẽ
de huiusmodi poculorum forma refert Athenæus lib. 11.
pagina mihi 476. *Priscos fama est atque primos homines
Boum cornibus olim bibisse.* Xenophon. lib. 7. expedit **C**
*Mutuo se primo quidem salutarunt, deinde, vt Thraci-
bus mos est, Vini Cornua protenderunt.* & simile, etiam
refert Plutarchus de Ira.

Celabantur etiam apud priscos aurea, & argentea Po-
cula, & alia Vasa, vt apud Statium lib. 1. Thebaid. & re-
fert Bulengerus de Conuiujs lib. 4. cap. 14. Etenim Ve-
teres Romani potius ingenio, quam consilio varias uten-
silibus etiam induxerunt figuras, vt neque in lautitijs ad
fastiditatem ab obiccenis temperatum fuerit; inde Iuue-
nalis Satyr. *Vitreo bibit ille Priapo.* Quam foedissimam
consuetudinẽ egregiè taxauit Plinius in Proemio lib. 33
hist.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

buebantur, postea in commune vesci, civilius visum ex Plutarcho lib. 11. Symposiaco n. quæst. 10. A

Acro- Inter cœnandum Acroamata omnis generis adhi-
mata bebantur, nam aut Symphonia personabat Triclinium
& Sym- aut Instrumenta aut, organa varia concinebant, Trage-
phonie diæ, Comediæ, Mimique agebantur, aut spectacula alia
iucunda inducebantur, & odores naribus gratissimi.
Seneca de Vita beata cap. 11. *Vides hos eosdem è suis le-*

Specula- *ctis spectantes Popinam suam, aures vocum sono. specta-*
cula *culis oculos, saporibus palatum suum delectantes, mollibus,*
& simi- *lenibusque fomentis totum laceffitur corpus, & ne nares*
lia. *interim cessent, odoribus varijs inficit locus ipse, in quo lu-*
xuriæ parentatur. Sic Plautus in Menech. *Sternite lectos,* B
incendite odores. & de Neronis cœnationibus mira hæc
effert Sueton. in Neron. cap. 31. *Cœnationes laqueata*
tabulis eburneis, versatilibus, ut flores, fistulatis v un-
guenta desuper spargerentur. Elephantes etiam inductos
refert Plinius lib. 8. cap. 11. *Plenis hominum Triclinijs*
accubitu Elephantes iere per lectos, ita libratis vestigijs, ne
quis potantium attingeretur. & quod horrendum fuit in
lætiori conuiuio solemne fuit, paria aliquot Gladiatorum
exhibere ad pugnam. Silius lib. 11. Belli Punic.

Quin etiam exhilarare viris conuiuia cæde,
Mos olim, & miscere epulis spectacula diras
Certatum ferro sæpe, & super ipsa cadentum. C
Pocula, respersis non parco sanguine mensis.

Lampridius de Antonino. *Gladiatores ante Conuiuium*
pugnantes sibi frequenter exhibuit. & de iis vidè late Li-
psij saturnalia De Gladiatoribus lib. 1. cap. 6.

Fla- Pueri quoque Pauonio Flabello muscas abigebant.
bellum. Martialis Diste.

Lambere quæ turpes prohibet tua prandia muscas,
Alitis eximia cauda superba fuit,
Vel Ventum faciunt. ex Propertio
Et mihi Pauonis cauda flabella superbi.

Inter

A Inter lectos, & Triclinii parietes relinquebatur tantum spatii, quantum satis esset seruiantibus ad ministrandum, qui dicebantur ad pedes stare. Martialis in Zoilum lib. 3.

*Mini-
stri sta-
bant ad
Pedes*

At ipse retro flexus ad pedum turbam.

& in Sannam. lib. 7.

Nec exculenta sufficit gula praeda,

Misto lagenam replet ad pedes Vino.

quod autem ad pedes starent ministri Triclinares Seneca lib. 3. de Benef. *Seruus qui i Coenanti ad pedes steterat.* Ut ex Appendice Fuluii Ursini ad Ciacconium fol. mihi 112.

B Ad pedes autem Domini discumbentis stetit Mulierem peccatricem Ministrantem. Lucas 7. *Mulier quae erat in Ciuitate peccatrix, ut cognouit, quod Iesus accubuit in domo Pharisei, attulit alabastrum unguenti, & stans retro secus pedes eius, & capillis capiti s. suis tergebat, & osculabatur pedes eius, & unguento ungebat.* Veteres non solum Caput, & pedes unguento ungebant; verum unicuique corporis parti idonea unguenta assignabant. Ut in dicta Appendice F. Ursini fol. 132. mihi.

*Pecca-
trix ad
Pedes*

Abeuntibus Conuiuiis à Conuiuii Domino dabantur Apophoreta. Sueton. in Caligula. *Agitatori Euthyco Commestatione quadam in Apophoretis vicies HS. contulit.* D. Ambrosius in exhortat. ad Virgines. *Qui ad Conuiuium magnum inuitantur, Apophoreta secum referre consueuerunt.*

*Apopho-
reta*

Illud non omiserim, ambiuisse quosdam magno conatu, & ingenti nonnunquam pretio redemisse à Vocatoribus, ut Conuiuium Principis adhiberentur. Sueton. in Caligula. *Compererat Prouincialem locupletem ducenta HS. numerasse vocatoribus, ut per fallaciam Conuiuium interponeretur: nec tulerat molestae tam magno estimari honorem Coenae suae.* Porro ducenta sestertia, quinque milia scutorum sunt.

*Ambi-
uisse
quosdā
cōiuiia
Princa-
pis.*

Conui-
uia
Chri-
stiano-
rum
quaiia?

Demum pro Coronide adducam Tertullianum in **A**
Apologet. De conuiujs Christianorum : *Non prius
discumbitur, quam oratio ad Deum prægustetur, editur,
quantum esurientes capiunt, bibitur, quantum pudicis est
utile; Ita saturantur, ut qui meminerint etiam per noctem
adorandum Deum sibi esse: ita fabulantur, ut qui sciunt
Dominum audire. Post aquam manualem, & lumina;
ut quisque de scripturis sanctis, vel de proprio ingenio
potest, prouocatur in medium Deo canere; hinc proba-
tur, quomodo biberit, æque oratio conuiuium dirimit, inde
disceditur.*

Chri-
stum
inisse
Conui-
uia mo-
re Ro-
mano.

In iis autem conuiujs, quæ Dominus, & Redemptor **B**
noster, dum inter homines versaretur, inisse memora-
tur, omnia more Romano administrata fuisse inferius re-
periemus: Quoniam Hebræi iã inde a Pompeio in ditio-
nem, potestatemque Romanorum redacti, ad Victoris,
dominantisque Populi instituta se, victusque sui rationem
accommodauerant.

Romani tribus Lectis in Cœnaculo stratis apparabãt
Conuiuia; & Christi discipuli Cœnam illam apparatus
quæ fuit extrema ante Passionem. *Inuenerunt Cœnacu-
lum grande stratum, & ibi parauerunt.* Lucas 22.

Tribus autem lectis eos Cœnasse illud indicio, est quod
cum tredecim essent, in eandem omnes patinam porri-
gebant manus: quod si mensæ perpetuæ fuissent, fieri **C**
haud quaquam posset. *Qui intingit mecum manum in Pa-
raside hic me tradet.* Matth 26. neminem ex illis hac vo-
ce designans, cum omnes id ex æquo facerent.

Romani Loti, & Vncti conuiuia inibant, & Christi
discipuli Loti accubuerunt, quia cum Pëtrus primo
negaret, ut sibi Christus pedes ablueret, & postea idem
caput, & manus abluendas offerret, audit à Domino.
*Qui lotus est non indiget, nisi ut pedes lauet, & est mundus
totus.* Io. 13. quo significatur illos lotos discubuisse,
nec debuisse abluere, nisi si quid fordidum pedes inter-
ueniendum fortè contraxerant: & alioquin Iudei omnes

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A ex Marco 7. nisi lauissent manus, non manducabant, & à foro, nisi baptizarentur, cibum non sumebant.

Vinctos vero fuisse periuadere videtur: cum Christus obiecerit Simoni, quod ab eo inuiratus ad cœnam id officii non exhibuisset Luc. 7. *Veni in domum tuam, aquã pedibus meis non dedisti, oleo caput meum non unxisti:* & a tali vinctione Dominus non abhorruit inter Diuina præcepta Matth. 6. *Tu autem (ait) cum ieiunias, unge caput tuum, & faciem tuam laua.*

Romani accubaturi vestem mutabant, & Christi discipulos vestem mutasse apparet, quod Adolefcens (quẽ Ioannem fuisse Ambrosius testatur) à Cœna in hortum **B** cum Christo secedens *Amictus sindone super nudo*, ostendit, ex Marc. 14. quasi veste Cœnatoria adhuc indutus, quod si solitum illi, & quotidianum fuisset, non utiq. ab Euangelista memoria traderetur: & in marmoribus antiquis videmus accumbentes vna tantum veste super nudo: pariter & ille, qui non indutus veste Nuptiali in Conuiuũ irrepfit, in tenebras exteriores proiici iubetur. Matth. 22 & hanc eandem cœnatoriam vestẽ habuisse Christum in vltima Cœna; tradit Baronius in annum 34. vbi Spondanus n. 12.

Manus lauabant illi ante cœnam: & hos etiã abluisse credendum est, postquã eis à Phariseis vitio datum est, quod illotis manibus cibum sumerent Matth. 7. Nã huiusmodi scandala vitare nitebantur. *Ne scandalizemus eos, (dicit Dominus Petro) vade, da illis prò me, & re.* Matth. 17.

Accumbentes, non sedentes cœnabant Romani: & hos similiter accumbuisse, cum Euangelistæ vtantur sèper verbo Accumbere, & recumbere.

Triclinares Lectos, in quibus Christus, cœnaba, altiores fuisse patet, quod *Mulier illa stans retro secus pedes eius.* Luc. 7. Stans, in quam, non procidens, non genu nixa eos lac ymis rigat, & capillis tergit; quo Lectorum altitudo ostenditur.

Soleas illi deponebant Accubituri, nudisque pedibus **A** coenabāt : & Christus nudos Discipulorū pedes abluit ; & Maria ipsius Domini nudos pedes lacrymis rigat ; Cū calceatum incesisse Christum innuat Ioannes Baptista, Matt. 3. & apud Marcum 6. legatur misisse Christum Discipulos, vt Euangelium prædicarent, non habentes æs in zonis, sed tantum calceatos sandaliis .

Romani liberos, & caros suos habebant in conuiuijs infra se, hoc est in sinu suo collocabant : & Ioannes Christo maximè carus in eius sinu recubuit. Io. 13.

Regem Sacrorum apud Romanos summum locum medi lecti in Pontificalibus coenis occupare solitū, neminemq. supra eum accubuisse : & in iis Pontificalibus **B** coenis Christus vere Rex, & Sacerdos secundum ordinem Melchisedec eundem locum occupat, nec quisquā super eum accumbit ; alioquin non potuisset Maria alabastrum vnguenti effundere super caput recumbentis, si in medio lecto accubisset, aut ipsum Ioannem in sinu habere, si in imo.

Romani aliquando Quini etiam in Lectis discumbebant, vt diximus : & Christi Discipulos, verisimile est, Quinos duobus in Lectis discubuisse, in reliquo tres tantum, nempe ipsum Dominum, & Ioannē, & fortasse Petrum ; qui proximus Ioanni innuit, vt ex Domino auctorem tanti facinoris quæreret. Io. 15. **C**

In commune illi vescebantur : & isti in commune vescuntur, in eandem patinam manus porrigunt omnes. **Matth. 26.**

Magistrum potandī, seu vini illi constituebant : & in Nuptiis Canæ Gallilææ in quibus Christus interfuit, fuisse Architriclinum apparet. Io. 2.

Speſtacula fecisse Romanos in conuiuiis. Et quale spectaculum cum Coeli, & Mundi Dominus positus vestibus, linceo præcinctus pedes Discipulorum lauit, & linceo tersit ? Io. 13.

Comediæ apud Romanos inter epulas agebantur : & quæ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

dutos suis epulis Princeps noster adhibeat, vt edentes, A.
& bibentes super mēsam eius, illis gaudiis lætemur, quæ
oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor Hominis
ascenderunt.

De Funeribus Romanorum. Cap XXVI.

EX Priscorum Romanorum antiquitate, omissis Fu-
nerum Ritibus exterarum nationum, collegi, &
lecti, tui res tetras, ac friuolas; nempe Mulierum præfica- **B**
rum voces, quæ mercede conductæ Næniis aliena fune-
ra emptis lacrymis decorabant.

Putarunt siquidem Ethnici, quod omnis vita, aut
Fortuna terminaretur, vt in Didonis persona Virgil. 4.
Aeneid.

Vixi, & quem dederat cursum Fortuna, peregi.
Vel Fato constitueretur, vt in 2. Aeneid. cum de Priami
morte loquitur Poeta.

Hæc finis Priami Fatorum: hic exitus illum

Sorte tulit.

Nos autem, qui veram Religionem agnoscimus, Diui-
næ dispositioni terminum vitæ tribuimus Iob. 14. **C**
*Numerus mensium eius apud te est: constituisti terminos eius,
qui præteriri non poterunt.*

Propin-
qui
adside-
bant
moritu-
ro.
Peracto vitæ cursu Romani constituebant omnibus
funeris Ritum. Primum propinqui circumstantes mo-
rientis lecto adsidebant, cum iam deficere videretur,
ignemq. amitteret, & siigelceret, quo vltima illius ver-
ba attentiores exciperent: nam Diuino aliquo inst. nctu
inflatuque incitatus morientium animus credebatur, qui
urgētib. fatis perfectiorem haberet futurorum quā-
dam prædictionem, & præsentionem; scriptores omnes
verba illa, quam maximè obseruarunt; inter hos Sueton-
nius

DE PROFAN. ROM. RITIB. 245
 A nius in Angulo cap. 99 quem in osculis Liviae & in
 hac voce defecisse tradit. *Livia nostri coniugii memor
 Vitae, & Vale.* Moriens Briti verba praeteriti temporis
 recordatione studiosos virtutis tangunt. Dion lib. 47.
*O misera virtus: ego tanquam rem aliquam exercui:
 Tu vero seruis fortunae. Quod forsam succedet, dum
 tempora cum inimica Virgini.*
 Inter ultima morientis Verba. *Complene. & oscula.*

Page 244. Cap. 26

Mori-ntem nomine proprio magno cum clamore Vocabant. *Servius in 4. Aeneid.* cum pater unum illum pu- *Oculus*
 tabant obijit: cum illius clauderent oculos & mos fuit *Clau-*
 liberis parentis. *Marialis lib. 10. E. pigram. 63.*
Quing. dedit pueros ostiis mibi luno puellas:
Clauserunt omnes lamina nostra manu.
 Et quamvis lex *Mexia* praecipere, Ne filii parentibus
 lucelato fugillet oculos, *vult Varro in Genuis apud*
Nonium;

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Nonium; eiusdem tamen legis sensum hunc putat esse **A**
 Ant. Augustinus lib. de Legibus Nè oculos clauderēt,
 quod per translationem fortasse dictum est; ne illorum
 mortem maturarent.

Posteà repetiti plangores, & paululum, si intermissi
 essent, mortui virtutes præcipuè memorabantur, novi
 luctus incitamenta: occurrebant sermones eiusdem iu-
 cundi, conuersatio hilaris, officiosa pietas, vt oculi ve-
 lut in gaudio relaxarentur. Senec. Epist. 99. Deinde ad
 oscula, & complexus mortui concurrebant. Senec. ad
 Heluiam cap. 3. *Filium in manibus, & in osculis tuis fu-
 neraueras. & recens auctor in proposito. Affligoq. manus,
 oraq. ad ora fero.*

Luctus In legibus 12. tabul. Minuendi sumptus, lamentatio. **B**
 neque funeris tollendi. *Mulieres genas ne radunto, neue
 Lessum funeris ergo habento;* quod id ipsum Cicero 2. de
 Legibus explicans, vestimenti aliquot genus funebris es-
 se, quasi lugubrem euilationem dicta lex vetet, vt etiam
 intellexit. Plautus in Truculento.

*Thetis quoque etiam
 Lamentando Lessum fecit filio.*

Lugentium scœna, & ostentatio doloris ea fuit, vt in
 luctu familia omnis intus clausa, scissis vestibibus, promif-
 sa barba, intonsa coma; matronæ crinibus solutis, & an-
 tependulis, humi prostratæ iacerent, oppresso igne, Lu-
 cernis extinctis ex Apuleio 2. metamorf. quoniam vt ait **C**
 Seruius, Lugentibus ideo inimica lux, quia caruerunt ea
 ii, quos lugent, vt voluit Cicero 1. Tuscul. Ex illo fonte
 varia, & detestabilia genera lugendi promanarunt, lace-
 rationes genarum, pectoris tunsiones, capitis percussio-
 nes, quibus se gratū mortuis facere existimabant, Diisq.
 Inferis facilius satisfacturos, si se afflictos, & stratos esse
 faterentur. Cicero 3. Tuscul. Et talibus insaniis leges
 12. tabul. cesserant. Varro apud Seruium 3. Aeneid.
 Gyraldus de Vario sepeliendi Ritu.

A Lauabant Mortuorum cadauera, propinquiore, & ungebant, vt est notum ex Gyraldo vbi supra, & inquit Poeta.

Lauabant, & ungebant.

Teq. me e poterant ungere nate manus.

Lauabantur corpora Defunctorum, quod si vitales spiritus essent sopiti nec extincti reuiuiscerent; vt Cornelius Celsus in præfatione 10. libri refert, & Seruius in 6. Aeneid. inquit. *Quod videlicet plerumque putetur exclusus vitalis spiritus, qui calidæ aquæ ablutione, veluti sopitus excitatur.*

Vnguenta autem in funeris causa iure Ciuili computantur l. funeris D. de Relig. Vt si odores, & vnguenta seruus emerit, & ad funus erogauerit, quod ad Dominum suum pertinebat, in rem Domini versum videbatur l. 7. §. illud placet. De in rem vers. Ad quam vnctionem lepidè ludit Martialis lib. 3 Epigr. 12.

*Qui non canat, & ungitur Fabulle,
Hic verè mibi mortuus videtur.*

Talis vngedi vsus ab Aegyptiis ad Hebræos, & alias nationes translatus, vt in Genesi cap. 50. De quo etiam Plato in Phedone inquit. *Corpus enim seruatum, & rebus, quibusdam ad durationem curatum (quemadmodum in Aegypto faciunt) incredibile quoddam tempus fermè integrum manet; quia etiã si putrescat, tamen nonnullæ corporis partes, ossa videlicet, & nerui, atque similia (vt ita dicam) immortalia permanent.* ac etiam Herodot. lib. 2. idem refert de Aegyptiis, distinguens tria condimentorum genera iuxta personarum conditiones. Et Tacitus lib. 5. testatur Hebræos non conburere cadauera, sed illa secundum morem Aegyptiorum vnguentis condere consueuisse.

Qui autem funera curabant Libitinarij dicebantur a Libitina Dea nuncupata, quam Sepulchrorum Præsidentem Romani habuere Gyrald. de Vario sepeliendi Ritu in princ. in cuius templo, quæ ad Sepulturas necessaria essent, curarent, eandemque cum Proserpina, & Venere fuisse

fuisse arbitrati sunt. Plutarch. in Numa, & apud illos mo- **A**
 rientium nomina edebantur. Sueton. in Nerone cap. 39.

Libitinarii munus non ita sordidum, quin & splendo-
 rem aliquem retinuerit, vt apud Val. Maximum lib. 5.
 cap. 2. Qu nimo ipsi Libitinarii seruos ad hoc ministeriū
 multos habuerunt, qui ipsi vt honestiores desi- gnatorum
 munere fangebantur; nempe Magistri Pōpæ, qui à Li-
 bitinariis non separantur. Seneca de Beneficiis lib. 6.
 cap. 38. Gutherus de Iure Manium lib. 1. cap. 15.

Sunt autem prædicti Ministri in primis Pollinctores;
 sic vocati, quod Pollincere, funus curare significaret,
 nempe Lauando, & Vngendo, quo verbo vsus est Plautus
 in Pœnulo ibi. *Eorum alter viuit, alter est mortuus.* **B**
quia mihi Pollinctor dixit; qui eum pollinxerat. Præficæ
 planctus principes non doloris, Sunt & Vesperones mox
 Vespillones, qui mortuos in Lecto efferebant ad Sepul-
 turam, vt Lecticarii in Lectica; sic dicti quod Vespere se-
 peliebatur olim vita functi. Sādapilar. i a Sādapila feretro
 viliorum. Vitores infimę seruitutis, & miseræ conditionis.
 Custodes cadauerum, qui ad mortui cadauer pernocta-
 bant. Fuit quoque Præfixus Sacerdos funestam domum
 expurgare solitus certo scoparum genere, dum mortuus
 ad Sepulturam ferebatur. De his omnibus vide Gyraldū
 dicto lib. de Vario sepeliendi ritu, & Gutherum de Iure
 Manium lib. 1. cap. 15. **C**

Cura-
tio Ca-
daueris Vbi quis extinctus esset, diebus septē domi illius cor-
 pus asseruabatur, & curabatur Lauando, Vngendo, Of-
 culando. Complorando, Conclamando, vt diximus:
 Octauo die funus procedebat, & corpus incendebatur,
 Nono sepeliebatur; & si qui Ludi in mortui honorem
 fierēt, ab eo Nouemdiales sunt appellati. Gyraldus di-
 cto lib. citato & Gutherus dicto lib. 1. cap. 16. Nouen-
 diales illas ferias, aliqua ex parte à Christianis etiā ser-
 uatas. ex Nouella Constitutione Iustiniani cap. 115. qua
 omnis exactio Creditorum funestæ familiæ diebus nouē
 celsabat: Prædictam tamen veterem in nostris supersti-
 tionem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

rari dicebantur, cum quis illos alloqueretur. Seneca
Epist. 86. In ipsa Scipionis Africani villa iacens, *hec tibi*
scribo, adoratis manibus eius, & Ara. Gutherus lib. 1.
cap. 18. A

Cupressus Potētiorum ianuas in luctu comitabatur,
funestamque domum indicabat, ne quisquam Pontifex
per i. no. antiam ingressus pollueretur. Servius in 3.
Aeneid.

Indi-
ctio exe-
quiæ arti

Funebri arbore ornata domo, & productio corpore
Honestiorum exequiæ per Præconem indicabantur. In-
dictionis formula ex Varrone lib. 4. & 6. de lingua latin.
& Festo in verbo. Quiris. *Ollus Quiris leho datus est, ad*
exequias, quibus est commodum ire, iam tempus est; Ollus
ex adibus acfertur. B

Paupe-
rum
funus.

Vulgare funus Pauperiorum fuit, qui tamen loti, vr-
cti, conclamati, & defleti sine Pópa & graui sumptu San-
dapila vesperi per Vespillones exportabantur. Mártialis
Epigr. 75. lib. 8.

Quatuor inscripti portabant vile cadaver »
Accipit infœlix, qualia mille rogas.

Vstrina publica fuit, vbi illorū Cadauera vrerentur.
Horat. 1. Sermon: Satyr. 8. & publico sepulchro conde-
bantur in Exquilis extra portam Mœtiam, quæ Exquili-
na dicta est, vbi pauperum. cadauera ponebantur, & Sõ-
tes pœnas capite luebant, vt ex Plaut. in Cassin. *Ille,*
ædepol videre ardentem te extra Portam Mættiam. id est
in Vstrina combustam. C

Fuere quoque funera Ordinaria, & Indictitia, sed de
iis consule Gutherum allegatum cap. 20. & 21.

Maio-
rum Ima-
gines

Maicium Imagines in luctu exponebantur, & ex iis
Carolus Sigonius de antiquit. Iur Cap. 20. scribit Eos
appime nobiles fuisse, qui maiorū Imagines habuissent.
Homines novos, qui suas tantum: quæ nullas ignobiles
illos. Quæ, & quales fuissent Imagines illæ cum Coronis,
Vide prædictum Gutherum cap. 22.

Cantus

Mortuos cum Cantum ad sepulturam prosequen-
tur,

A tur; inducitur persuasione, quod corpore extincto animæ ad Coelum redire crederentur dulcedine musicæ: Macrobius lib. 2. in Somni Scipionis cap. 3. Quare plangebant flebile carmen, quod in exequiis a Præfica præcinebatur, & à propinquiis, vel iis, qui ad hanc rem conducti essent, cantabatur ad Tibias: Hæ Neniae canebantur inter ludos Sueton. in Julio cap. 84. ibi. *Inter ludos cantata sunt, quedam ad miserationem, & inuidiam cædis eius accomodata.* Et quod tales tubæ seu tibiæ funeri inservirent Propertius elegia vltima lib. 4. & Gutherus cap. 23. & tali more Gentilium adhibendi Tibicines in funeribus non solum vfos Latinos, & Græcos, verum & **B** Hæbreos non autem Christianos. refert Baron. in annū 31. vbi Spond. in Epitom. n. 28.

Post Tibicines progrediebantur Qui munera ferebant propinquiis, & non Amicorum, Odores, Unguenta, Epulas, Vestes Staius. *Dona male feralia pompæ* - In Fronte præposita thoro Effigies, quæ Mortui vultum exprimebat, Toga prætexta si Vir esset Consularis, Purpura si Censorius, Piæta si Triumphalis; Ex in funebres Lectuli procedebant, vt sexcentos Augustus in Marcelli exequiis protulerit. Seruius in 6. Aeneid. etenim Coronæ lectulis ferebantur, & Magistratus insignia, aliaue, quæ Pompæ amplitudinem commendarent. Post hos Liberti, quorum maior frequentia Testatoris benignitatem præferbat, & in funeris elatione magna Pileatorum turba præcellebat, quia iis nouis Ciuibus Testator urbem illam terrarum Dominam funestare videbatur: Hoc genus hominum vocat Persius Satyr. 3. *Induto capite besternos Quirites*. Constituit enim Imperator l. vnica §. sed. & qui. C. de Latin. Liber. tollend Quod qui Domini tunus Pileati antecederent: si hoc voluntate testatoris fieret, vel Hæredis, illico fierent Ciues Romani; sic Pilei impositione Liberti Orcini facti sunt l. 10. C. de Manum. testam. Archimimus sequebatur Libertos, qui personam Mortui fingebat, & imitabatur Sueton. in Ve-

Munera ac etiam Pompæ Funebris.

spasiano cap. 19 Archimimo igitur prætereunte à filiis
 plerumque, aut honoratis Viris lectus funebri portaba-
 tur, vt de Merello Plinius lib. 7. cap. 47. Paterculus lib. 2.
 Pauli Aemylii funebri lectulo se sponte sua Macedonum
 Legati subiecere Val. Maximus lib. 2. cap. 10. Funus du-
 cebat funeris Præles, cui hæc cura testamento delegata
 esset, vel illam vltro suscepisset, vt M. Antonius in Iulii
 Cæsaris funere, in quem M. Tullius Philipp. 2. inquit
*Tu funeri Tiranni illius sceleratissimi præfuisisti & tua illa
 pulchra laudatio? tua miseratio & tua cohortatio? Tu il-
 las faces incendiasti? & eas, quibus semustum laus il-
 lius est, &c.* Ductor funeris prætexta pulla indutus, si
 filius esset aperto capite, Patrem efferebat, Filia crini-
 bus sparsis: Mulier reliquum funus faciebat magno foe-
 minarum comitatu, defunctique nomen vocabat cano-
 ra voce, Propert. lib. 4. eleg. 10. Postremo agmine turba
 omnis obsoleto vestitu ambulabat, qua funus claudebã-
 tur, Apuleius lib. 4. floridorũ. Longo ordine thedæ vn-
 dique lucebant. Plinius lib. 16. cap. 37. & pueros ma-
 xime ad faces, & cereos efferi solitos, Senec. epist. 122.
*Isti mihi defunctorum loco sunt: quãtulum enim à funere
 absunt; & quidem acerbo; qui ad faces, & cereos vi-
 uunt.*

Defunctum in exequiarum profecutione descebant
 in foro, per quod Pompa omnis ducebatur, Plautus in
 Monstella. *T. numquid processit ad forum tibi hodie no-
 ui? 5. Vidi efferi mortuum.* A foro in Rostra ascende-
 bat, qui laudatione funebri viri virtutes enarraret, Se-
 nec. epist. 102. *Nemo dicit laudem funebrem, sed lau-
 dationem, cuius officium oratione constat:* Seruius 11.
 Aeneid. *Laudes defunctorum viuentium exhortatio est.*
 Pater filium, filius Patrem, Maritus Vxorem, aut qui
 proximior, vel, amicus esset, mortuum laudabat, nisi ex
 publico officio, atque ex S. C. Magistratibus mandaba-
 tur: maximè si quis pro Patria in bello cecidisset: Quin-
 tilianus lib. 3. cap. 7. Guth. d. lib. 1. cap. 25.

Lauda-
 tio.

Post

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Rogi Lustratio antequam faces subiicerentur, fieri so. **A**
 lita à maxima quaque multitudine, quæ circumibat, &
 ambiebat Rogum. Quintil. declamat. 329. Cadaver Au-
 gusti Rogo inpositum, primū Pontefices, deinde Equi-
 tes, tum Milites circumierunt, postea Centuriones ignē
 admouerunt: Quæ Lustratione facta, accenso Rogo, ut in
 funere Pallantis Virgil. 11. Aeneid.

*Ter circum accensos cincti fulgentibus armis,
 Decurrere Rogos, ter maestum funeris ignem
 Lustrauere in Equis, ululatusq. ore dedere.*

Atq. hanc Lustrationem cū sulphure, & thedis accēsis
 & circumlatis, factam, quibus Manēs maximè placaren-
 tur ex Iuuenal. Satyr. 2 **B**

*Vmbra venit, cuperent Lustrari, si qua darentur
 Sulphura cum thedis.*

Mos fuit, & tunc Coniuncti sanguine, amicitia, seu a-
 lio vinculo cum defuncto occiderent se ante Rogum,
 ut in funere Othonis. inquit Tacitus lib. 17. *Tulere cor-
 pus Prætorie Cohortes cum lacrymis, & laudibus vultus,
 manusque eius exosculantes: Quidam militum iuxta
 Rogum interfecere se, non noxa, neque ob metum, sed
 emulatione decoris, & charitate Principis.*

Post lustrationem Gladiatores ante Rogum dimica-
 bant, qui Bustuarij à Busto sunt appellati, Seru. 10.
 Aeneid. & de huiusmodi Gladiatoribus ante Rogum **C**
 scripsit copiosè, & ornatè in tractatu de Gladiatoribus,
 Lypsius cap. 9. Vnde Cicero pro Sulla: *Interpositi sunt
 Gladiatores, sed quos testamento Patris dari videmus.*

& in Spartiano habetur: *Hadrianum præcipuos honores
 socru suæ ludis Gladiatorijs impendisse* Gladiatorium
 à ludis erat separatum, Lilius lib. 28. Huic Gladiatorum
 spectaculo ludi additi pro copia, & Prouinciali, & Ca-
 strepsi apparatu; quos à Græcis coepisse tradit Gyrald.
 d. Tractatu.

Colle-
 Etio Ci-
 nulum

Funestum dein sequebarur officium, ut Reliquiæ lē-
 gerentur, cum flamma quieuisset Tibull. lib. 1. eleg. 3.

Non

- A** *Non mihi Mater, quæ legat in mœstos ossa perusta sinus.*
 Sueton. in August. cap. 100. *Reliquias legerunt pri-
 mores equestris ordinis tunicati, discincti, pedibusque
 nudis, & in Mausoleo cõdiderunt: & Tacitus lib. 2. in-
 quit. At Agrippina quamquam defessa luctu, & corpo-
 re egro ascendit class. m. cum cineribus Germanici; mise-
 rantibus cunctis, quod fœnina nobilitate Princeps, tunc
 feralis reliquias sinu ferret. Deinde Manes præfabantur,
 hoc est alloquebantur; & insuper animam ter vocato de-
 functi nomine. Tibull. lib. 2. eleg. 2. *Præfata ante meos
 manes, animamque rogata.* Puris manibus dum legissent
 ossa, illaque lauissent vino, & lacte, ter vale dicto, Reli-
B quias ter osculabantur, vt in Anna Didonis, Ouidius
 3. Fastorum.*

Terque vale dixit cineres, ter ad ora relatos

Pressit, & est illis visa subesse soror.

Tum sinu Cineres fouebant ex Tibull. eleg. 3. lib. 1.

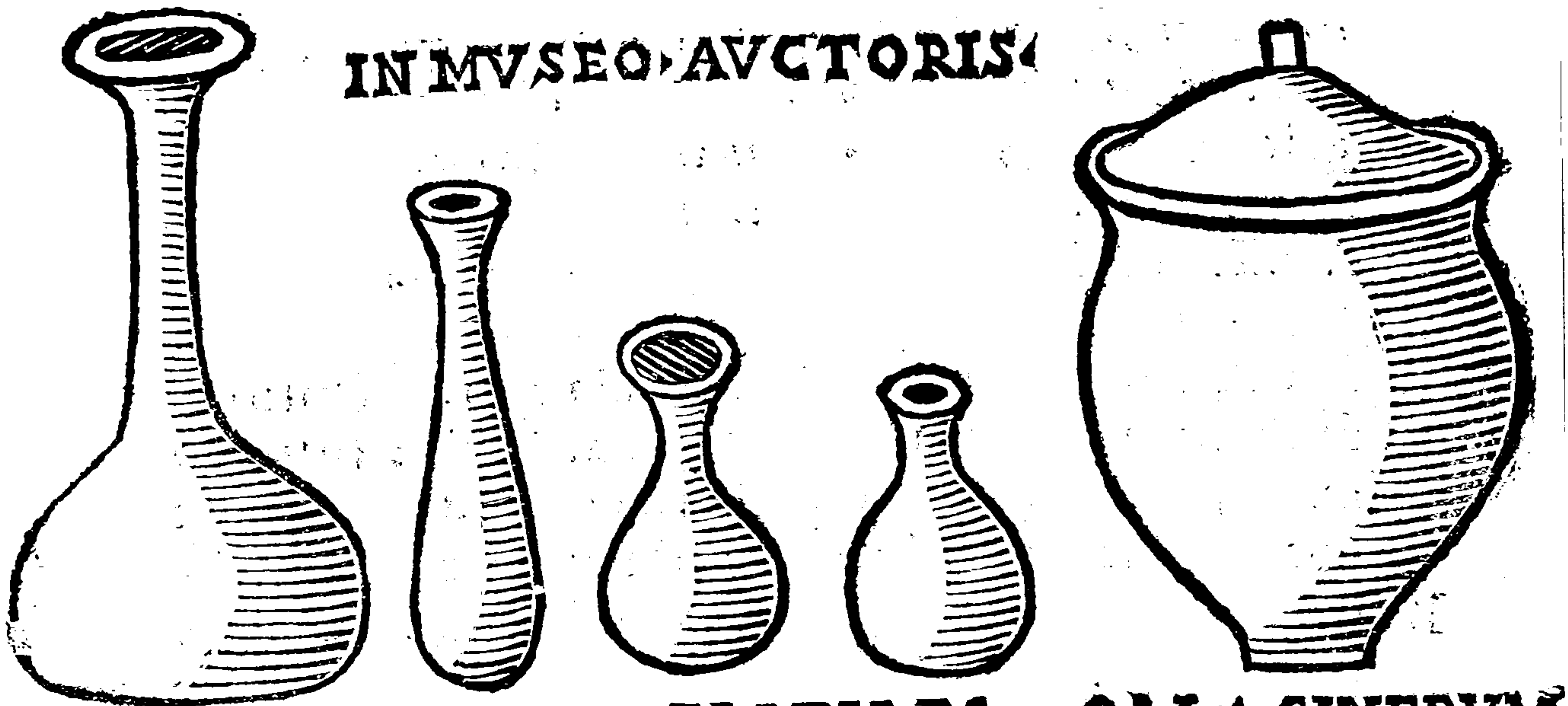
Quæ legat in mœstos ossæ perusta sinus. & idem Tibull.
 lib. 3. eleg. 2.

Post hæc Carbascis humorem tollere velis,

Atque in marmorea ponere sicca domo.

- C** Nam Lino Carbascino siue Asbestino, ex Plinio lib. 19.
 cap. 1. vtebantur h. or. ant. in Vstrinis ad colligendos ci-
 neres cum illud compertum sit ignibus non absumi: vn-
 de posito cadauere supra dictum linteum, siue linum,
 & accento deinde igni subius eodem linteo, cadauer
 resoluebatur in cineres absque linteï consumptione:
 Postea adhuc calentes cineres priusquam tefriguissent,
 & ossa simul cludebantur in vna, cum odoribus, & la-
 crymis, quæ vitreo vasculo, seu phiala iniectæ essent. Vt
 de prædictis Phialis vide hic delineationem vna cum
 olla fictili, in qua cineres recondebatur, quæ in meo Mu-
 seo seruo.

IN MVSEO AVCTORIS

VITRE I LACRIMATORII FICTILES OLLA CINERVM

Et hic intelligitur, quod Romæ passim in antiquis lapidibus legimus: *Cum lacrymis posuere*: & similia. His ita compositis post iniectam glebam, & vale æternum dicebatur. Nos te ordine quo cui natura iusserit, cuncti sequemur. Seruius 5. Aeneid. Demum sacerdos circumstantes lustrabat, hoc est leui rore aspergebat. quod genus purgationis sufficio dicebatur, Festus in verbo Aqua, & de his Gutherus lib. 1. cap. 28.

Mansit vero apud Romanos Cremandi consuetudo vsque ad Antoninorum Imperatorum tempora, quibus à plurisque desitum est corpora Cremare, & rursus terræ mandare coeptum est, vt a principio conditæ vrbis: Etenim Numæ Pompilii Corpus in arca lapidea conditū legitur, quod multa post sæcula in Ianiculo à Gn. Terentio effossum, tradunt scriptores, vt refert Gyraldus De Varo sepeliendi Ritu.

Non reticebo in memoriam antiquitatis, quod hic Romæ in mea Vineæ ad viam Appiam reperitur Subterraneum Conditorium siue Hypogeum dealbatum, & crustatum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

dicantur Aeterni: Diui autem, qui ex hominibus fiunt; unde etiam hac appellatione quidam Imperatores Romani post mortem decorati sunt, à quibus insignia in vita profecta essent in Rempublicam merita (& de predictis Consecrationibus plurimi nummi fuere effigiati) quamquam postea crescente in dies adulatione plerique ne viui quidem id honoris aspernati sunt.

*Aroma
ta ad
condiē-
dam.*

Et ut me expediam, referam fuisse apud eruditos dubitatum, quomodo cadauera ante combustionem octo diebus sine corruptione seruarentur absque viscerum extractione: sed difficultas à Plinio tolli videtur lib. 22. cap. 24. dum ait: *Mellis quidem natura talis est, ut putrescere corpora non sinat, iucundo sapore, atque non aspero, alia quam salis natura: & apud Xenophontē in Græcorum historia, lib. 5. Melle oblitus demum deportatus, ac regiam sepulturam consequutus. Huc pertinet mystica antiquorum significatio: nam viuentium symbolum Fel, mortuorum quidem Mel. Coelius Rodig. lib. 28. cap. 17. Antiq. lect. meminit ritus Diogenes Laertius lib. 3. Diſt. Philosoph.*

Non solum melle, sed & cera cadauera oblinire receptum maximè in defectum mellis. Aemylius Probus in Agesilao in fine, *In morbum implicitus decessit, ibi eum amici, quo Spartam facilius perferre possent, quod Mel non haberent; cera circumfuderunt, atque in domum retulerunt; & idem dixit Plutarchus in eiusdem Agesilai vita: Cera cadauera illiquefacta, quia mel non suppetebat, Lacedæmonium retulerunt Spartiata.*

Tertio vnguebantur cadauera Cedrio: Plinius lib. 16. cap. 11. *Primus sudor, aquæ modo, fuit canali; hoc in Syria Cedrium vocatur, cui tanta vis est, ut in Aegypto corpora hominum defunctorum eo perfusa seruentur. Eadem penè habet idem auctor lib. 24. c. 5. & de ijs vide etiam alia relata in Paralipomeno ad Rosinum, cap. ultimo ad finem.*

Prædicta

A . . . Prædicta Aromata ad condiendum corpora (vt ego de his sermonem habui cum peritis) satis probabile est hodie ad nostram notitiam non peruenisse ; siquidem cadauera quantumuis euiscerata ; & condita , videmus hodie maximè in æstate tertio, vel quarto die putrescere, & corrumpi: at tempore antiquorum Romanorū etiam quod tunc illa non aperirentur, vt diximus, serè semper vsque ad nonum diem antequam comburerentur, non putrescebant.

Quinimo Romanorum cadauera aromatibus condita post plurima sæcula reperta in sepulcris absque corruptionis læsione ; vt legitur in historia Boccacij de Analogia Deorum lib. 12. cap. 60. quod tempore Henrici III. Imperatoris repertum fuerit prope Romam corpus Palantis Euandri filij à fodiente villico integrum ; vti nuper sepultum maxima proceritate, in quo adhuc apparebat vulnus impressum lancea Turni.

Ac etiam scribit F. Leander in lib. Descriptione d'Italia Capitulo della Campagna di Roma: sedente Alexandro VI. Pont. Max. repertum fuisse corpus integrum cuiusdam puellæ satis concinnum absque læsione, & hoc perfusum intra mirabili liquore : ad cuius pedes ardebat lucerna, quæ aperto sepulcro extincta remansit; & hanc fuisse Tulliolum Ciceronis filiam sunt arbitrati, de quo ego valde dubito, cum fuerit mos tunc temporis corpora comburi, non autem sepeliri, & aromatibus integra præseruari ; probabilius tamen corpus illius puellæ fuisse sepultum posterioribus temporibus, quando imperantibus Antoninis sepeliri cœperunt.

Præterea iam triginta circiter elapsis annis in agro Romano extra Portam Appiam reperta fuit arca marmorea, in qua cadauer erat conditum ab omni æui læsione seruatum, quod ex paludamento purpureo, quod gestabat, Consulē fuisse sunt opinati : De prædicta purpura libens ego habeo aliqua frustra iu' undo etiam odore adhuc fragrantia : color autem prædictæ purpuræ

est duplex; particula coloris rubei satis accensi; altera vero pars desinens in flammum colorem.

Hanc autem corporum durationem non ex alia processisse causa opinor, quam ex efficacia illorum aromatum, de quibus nobis in praesentia non constat.

Et haec satis dicta de antiquorum Romanorum funeribus. Quibus annexam plurima sepulcrorum antiqua monumenta, quae adhuc in meo Museo seruo: omnia ferè eruta annis praeteritis ex ruderibus vineae meae in via Appia, nec ab alio illa adhuc notata.

D. M.

Fulviae felicissimae

coniugi Karissimae, quae

vixit annos

xvii. Mens. viii. D.

xii. Hor. v.

M. Aurelius Filianus cum qu.

vixit annos vi.

Coniugi Bene-

merenti fecit

cum Arria Vi-

torina Matre

eius, &

Patre eius,

L. Rafinius

Epicurus

vixit ann. xxx.

M. S.

Inlus Eros

Apie Patrone

Ereti fecerunt.

Vtia Agathem

Clymene Patr.

Luriae Danae. F.

C. Vtio Flo.

Mentia C. L.

Pistolio.

H. S. S.

Vmbreia

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

D. M.
 Viychus
 Valeri Viychi
 Anthusæ fil.
 vixit M. iij. D. xiiij.

D. M.
 M. Aurelio Optauete
 Aug. C. N. Nautra,
 Qui vixit an. liij Men.
 iij. Di. xx. Pon. Erm.
 & Aur. Opta. Patri
 pientis, fecerunt.

P. Perelius
 Nicia.

DECIA
 V.A. **O** XIIX.
 HYGIA.

D. M.
 Dio. Cn. Ser.
 Gess. Labicana
 Benemerenti
 Cognato

Maronianus
 Aug. Lib. Proc.
 viuos sibi
 comparauit.

Foteia	Mitontes
Staphis.	Nicander
	Medicus.

C. Claudius	P. Næutus
Phalix	Eros
Cur.	

P. Arruntius	Gaa
Cinnamus	Vilicus.
Sacerdos.	

Ouia Optata
 Ollas II. filijs suis
 Crescenti, &
 Admeto

M. noui M. L. Eronis
 Nouiæ M. L. Hilaræ

Anicetus
 Cæsaris Aug.
 Caianus.

Tun-

A

B

C

A
 Tundareus
 Atiaes L.
 Gnomeatias L.
 Sempronia
 M. L. Helena

Dis. Mani.
 P. Clodio Quieto

B
 Filio suo
 carissimo fecit.
 Vixit Ann. II.
 mensib. iij. diebus xxviiij.

D. M.
 Soteridi fecit
 Auxesis
 Mater Filiae.

C
 F. Vlcinia Iulia
 Flacilla II. Auctij L.
 Rhodia.

D. M.
 Sabina Nutrix Martine
 Alumnae suae, quae vixit
 Ann. iij.
 mensib. iij.
 Benemerenti fecit.

D. M.

Nouius Cassianus
 Eques Romanus Dic-
 ne meae Nutrici Are-
 thuseae, quae vixit
 Annis xxxv. menses
 vii. diens x. Benemerenti
 fecit.

D. M.

Capidius
 Proculus
 Scriba aed. curul.
 praef. Fabrum, &
 Cassia prisca
 Vxori Cassio prisco
 Scriba Aed. Cur. fratri
 pientissimo
 Parentibus suis
 fecit.

D. M.

P. Flauio Ruso
 T. T. Flauij
 Venustus, &
 Saturninus
 Fratri
 pientissimo
 fecerunt.

D. M.

D. M.

Plautio Gnatio
 Alumno dulcissimo
 gratissimo,
 suauissimo,
 carissimo;
 Plautius Filius
 Iulianus V.C.

Vennonia L.L. prima.	P. Quintilius P.N.L. Faustus
-------------------------	---------------------------------

D. M.

Aemiliae
 Saturnine
 T. Pescennius
 liberalis Coniugi
 Benemerenti
 & sibi, & suis posuer.

D. M.

Pantagati II,
 Epigonus
 amico carissimo

Atrebia Arbuscla
 heres Aureli,
 & M. Luxius Cerdō.

D. M.

Fausta Ruf-
 inae ossa pila
 cineresque sac-
 ri haece q-
 uiescunt.

D. M.

Vlpiae
 Clementillae
 lib. Benemerenti
 M. Vlpus
 Filiricus.

Abinnæus
 Cæsaris Aug. P.

Rupilia Q. L.
 Arbuscula.

Alexandro
 suæ sorores piæ
 myrtis stibas
 nephe prima
 secundus magist.

P. Hilargurus
 Insularius.

D. M. S.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

HERMA

DE SVO

DAT.

O
GENIO CANONIS ATTALI
LIBENTI.

D. M.
Sabbio Cæs. N. S.
Vilic. aquæ Claudiae
fecit sibi, & Fabiae
Verecundæ Coniug.
suae, cum qua vixit
annis xxiv. sanctissi-
mæ, & libertis, liber-
tabusque eius, & Vikaris
suis posterisque eo-
rum omnium in
parte dimidia sua.

Dis. manibus
posuit Tib.
Claudius
actus Tabellarius
Aripa, & po-
piliæ Gallini-
cæ contuber-
nali meæ, &
Pópiæ Acutichæ.

O
GENIO PASICLENIS
ATTALI SERVI.

D. M. CI
Sporus Cæs. N. S.
Vilic. aquæ Claudiae
Hermione Coniugi
sue sanctissime
& libertis, liberta-
busque eius, & Vikaris
suis, posterisque
eorum omnium
in parte dimidia sua.

Dis. manib.
Quationis
Decimi, Aug. lib.
Eufemiani
a manu fidelis cōlibertis
Fratri E. M.
In fronte pedes duo,
in agro pedes duo.

L. Lelio

L. Lælio Apro. V. A. VII. M. X. A. Lelio pietati.

V. A. III. M. V.

A. Lelius Cresens. & Claudia Pietas Filii

Pientissimis fecerunt sibi, & suis

Lib. P. Q. E.

Tria præcedentia monumenta, quæ in Museo Au-
toris adhuc reperiuntur : sunt etiam impressa in libro
epigrammata antiquæ Urbis cap. 16. de Regione Cam-
pi Martij, supra Portam Romani Casalıs, quod volu-
men de anno 1521. editum auctore Iacobo Mazochio.

Peroratio.

A

HAEC diximus de Aegyptiorum, Romanorum, & aliarum Gentium superstitionibus, & his populis, qui ambulabant in tenebris: & in regione umbræ mortis, & cum aduenisset plenitudo temporis, lux orta est eis, & viderunt, ac cognouerunt verum Deum, qui venit omnes saluos facere; vt ex psalmo 35. inquit Regius Propheta. *Homines, & iumenta saluabis Domine.* Hinc factum, vt Dominum recens natum exceperit Præsepe, quasi Bobus, atque Asinis, Iudæorum scilicet, ac Gentium Populis, alimentum esset præbiturus: Quo alimento tamquam Diuinitatis pharmaco, etiam nos, qui de populo Gentili eramus, recuperare rationis donum, ipsumque Deum veneraremur. Quid ergo mirum, si Christus nos, qui aliàs cæci, ac inimici eramus absque lumine Fidei, amicos nos deinde appellauerit, & sua nobis arcana crediderit; quæ seruis non facile credantur: sic enim aiebat Ioann. cap. 55. *Iam non dicam vos seruos, quia seruus nescit, quid faciat Dominus eius: vos autem dixi amicos, quia omnia, quæcumque audiui à Patre meo, nota feci vobis.*

Agamus ergo, vna cum Leone Pontifice, gratias Deo Patri, quia nos, cum essemus cæci, & mortui

& mor
vt esse
ment
ra, i
uer
bit
mil
pha

B

C

SAVE \$3,999,994

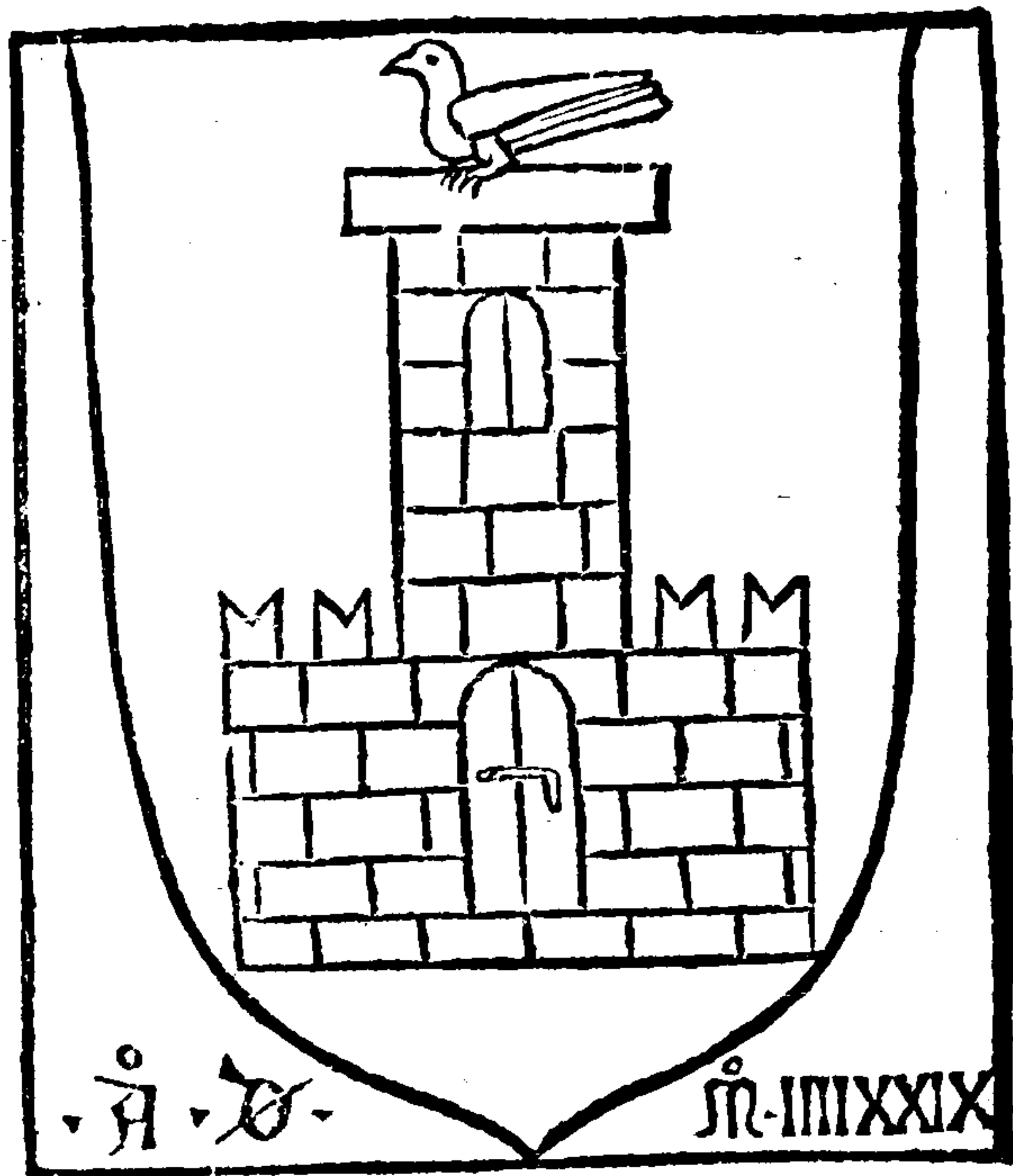
Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ex antiquo marmore apud Auctorem.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

Annulorum usus in magna vetustate apud sacros, & prophanos scriptores. 179. c. **Materia annulorum aureum, argentum, Aes, ferrum.** 179. c. **Pythagoras præcepit ne quis anulum Dei imagine gereret, & quare?** 180. c. **frequenter annuli proferebant vultus principum, philosophorum, Idolorum, &c.** 181. a. **Christiani effigiabant annulos, & quomodo?** 181. b. c. **Annulos gestatos in articulis, & digitis.** 182. b. **Mos Romanorum fuit gestandi anulum in digito, qui est minimo proximus, & quare?** 182. b. c. **Distinguebat annulus ingenuos ab hominibus seruilis conditionis.** 182. c. & seq. **Imperatores superatis hostibus in concione annulos donarunt.** 183. b. **erat usus annulorum æstiuorum & hiemalium.** 183. b. **Erant annuli Natalitij** 183. c. **Annulis etiam utebantur ad claudendum, sicuti clauës inseruiunt.** 184. a. **Arrha, & sponsio annulo celebrabatur.** 184. c. **sponsæ annulo donata.** 184. c.

Aquila oculos in Solem erigit. Non tangitur fulmine. Paucissimis morbis obnoxia. Animal viuacissimum: Nec ipsa cadauerum corpora tangit. 129. a. **Aquila in senectute renouatur.** 129. c.

Arietis carnes bonæ ad sanitatem. 130. c. **In signo Arietis incipiente vere incipiunt res generari, augmentari, & renouari.** 130. c.

Aesculapij natales. 124. c. & 127. a. **Romæ quare, & quando colitæ cepit?** 125. a. **Templum ei conditum in Insula Tyberina.** 125. b. **De Serpente tanquam Aesculapio palam exposito, & Oracula eius nomine conficta.** 125. b. **Sanctus Syluester Papa clausit ianuis æreis signo Crucis obsignatis prædictum serpentem lethali altu homines enecantem.** 125. c. **Hunc serpentem apud Romanos sacrosanctum ex Epidauro allatum, tot incurrentibus sæculis superstitem, seculiditati illius resistebant semina comburendo.** 126. a. **Obsignata cella dicti serpentis à sancto Syluestro cum nollet Gentiles carere Deo suo, ex ligno alium similem fabricarunt, gladium ore gestantem, eidemque Virgines in sacrificium offerebant.** 126. a. b. **Aesculapius quare cum serpente effingatur?** 127. a. b. **Quare Poculum in manu teneat.** 128. c. **Aquila cureidem Aesculapio apponatur.** 128. c. **sicuti etiam Aries.** 130. b.

and morem. 12811 singulæ collatæ sunt in unum
 barbaris Libani non in eorum a e modis quædam sunt
 diebus, quædam sunt

Baccho cognomentum liberi impositum, quod esset vindex libertatis. 134. a. Inter Deos nullus tam diuersis cognominibus insignitur, quam Bacchus. 134. b. c. Receptus in sacris Euius. 134. c. Dicitur Vitifer, seu vini inuentor. 134. c. Obscena, & nefanda huius Dei. 135. a. b. Tigris Baccho sacrata; quod feracissima quæque pectora vino domentur. 135. c. Sacra eius nocturna erant, & facibus accensis per Urbem discurrebant, Crateres vino plenos statuentes, nec quicquã turpitudinis omittebant. 136. a. In Bacchanalibus ex collo membri virilis figuram suspensam gestabant, quam Phallum appellabant. 136. b. Singulis tribus annis excitabantur Bacchanalia. 136. c. & seq. Scitæ non admiserunt ista sacra, quoniam ad insaniam adigerent, 137. c. Roma, & Italia etiam electa. 137. c. Comites Bacchi. 138. a.

Balnea publicis, seu Thermis studiosi veteres fuere. 222. b. Vlos autem fuisse huiusmodi publicis Balneis etiam Imperatores. 222. c. Balnea habebant tres domos, seu cellas nempe Caldarium, Tepidarium, Frigidarium; habebant etiam quartam, Vnctorium dictum. 223. b. Inseruebant Balnea ad sanitatem, & lassitudinem tollendam. 223. b. Secundo ad abstergendum sudorem. Tertio, voluptatis quoque causa. 223. c. Ante cœnam Balneis utebantur, quandoque etiam post cœnas; sed hæc posteriora donata. 224. b. c. Christiani quomodo Balneis uti debeant. 224. c. Christus his usus. 225. a. Post exercitationes Balneis utebantur. 226. a. & in Balneis destinata erant unguenta, & oleum. 226. c. Vnctendi officio in Balneisungebantur serui, Vnctores dicti. 227. b. Utebantur in Balneis Gutto ad fundendum oleum, & strigili ad fricandum corpus. 227. b. & seq. Vnctorium erat locus in Balneis. 229. a. Balnea olim erant mixta, in quibus viri, & mulieres lauabantur, postea fuerunt separata. 229. b. Quo tempore Balnea paterent. 229. c. Et hora lauandi indicabatur sonitu tintinnabuli. 230. b. Post lauationem, & vnctionem cœnabant. 230. b. Post lauationem, & vnctionem soleas sumebant, & ante cœnam easdem deponebant. 230. c.

Bouis caput carne nudatum symbolum est laboris. 59. c. Bos ab Aegyptijs Apin creditus quomodo responsa dabat. 59. c. Bouis caput figurarunt, & venerati sunt Hebræi. 60. a.

- C**Anopus Aegyptiorum Deus qualis fuerit? 51. c. De Canopo
curiosa historia refertur: 53. a. b.
- Canis a canendo, seu custodia dicitur. 70. b. Canis forma colitur
Anubis, & Mercurius. 71. c.
- Causa suscepti operis proemio.
- Cestus sumitur pro cingulo, seu zona virginea, quam maritus pri-
ma nocte dissoluebat. 147. a.
- Christiani non debent superbire de Etnicorum erroribus, sed quod
bonum est in eorum doctrina illud retinere: 23. b.
- Circulus Regium insigne est. 85. c. Hunc circulum ab Aegyptijs
sumpserunt Romani, qui honor Deo, & Sanctis, vt adhuc dia-
dema. 85. c. Circulus est hieroglyphicum æternitatis, perfe-
ctio- nis, & ipsius Dei. 86. a.
- Cœnaculum, seu Triclinium erat locus, in quo discumbebant, &
cœnabant à tribus lectis, quos in eo sternebant nomen habens;
231. b. Quamuis antiquiores Romani federe essent soliti, dicto
b. Lecti Illustrium personarum altiores erant. 232. a. Stragulis
inijciebantur puluini Triclinares. 232. b. Vestem mutabant
conuiualem, 232. c. Soleas deponebant. 232. c. Manus laua-
bant, & vnguenta dabantur. 233. a. Coronæ florum dabantur
conuiujs, seu apponebantur poculis. 233. b. c. De numero
conuiuarum. 233. c. Ordo discumbentium. 234. b. Mulieres
an, & quando discumberent, seu federent? 234. c. In sinu Aman-
tis accumbebant cariore. 234. c. Situs corporis conuiuarum.
235. a. Mensa quid sit? 235. b. Pueri, & puellæ conuiujs mini-
strabant. 235. c. Pocillatores, seu Pincernæ. 236. a. Forma, &
materia poculorum. 236. b. c. Prægustatores. 237. a. Inuitatio
ad bibendum. 237. b. Magistri Potandi, 237. c. Ordo Dapum
237. c. Partes dapum singulis conuiujs an in commune apponân-
tur? 237. c. Inter cœnandum Acromata, symphonix, odores,
spectacula, necnon etiam Gladiatores, 238. a. b. Flabello Pauo-
nio muscas abigebant, & ventum faciebant. 238. c. Ministri sta-
bant ad pedes conuiuarum, vt etiam Peccatrix. 239. a. b. Apho-
reta dabantur abeuntibus conuiujs. 239. c. Ambuisse quos-
dam magno conatu, & magno pretio conuiuia Principis. 239. c.
Christianorum conuiuia qualia essent: 240. a. Christum interris
anuisse conuiuia more Romano, omnibusque eorundem ritibus.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

tem detegere dignatus est. 104. a. Nihilominus in statu naturali constitutis opus fuisse ad salutem speciali aliquo Diuinæ gratiæ auxilio, quo ad fidem in Christum perducerentur, neque enim naturalem legem sufficere vllatenus potuisse, 104. c. Ethnicis fuit sufficiens cognitio de Christo in confuso, & suboscuro ad salutem. 107. b. nec tenebantur ore profiteri Christum venturum, sed tantum se vnum Deum credere faterentur. 108. a.

F

Fibulæ vnde Vocis origo? 185. b. Fibula Architectonica quæ sit. 185. c. Fibula vestiaria quæ sit. 185. c. Lunula eburnea in Senatorum calceis fibula erat. 186. a. & Fibulam Lunarem extitisse Nobilitatis indicem. 186. b. Erat quoque fibula, quæ Capillitium continebat. 186. b.

Flamines pro suâ Diuinandi facilitate Infibulati erant 186. c. Sicuti etiam Vestales. 187. a. Fibulæ vsus qualis. 187. a. Annumeratur inter scëminarum ornamenta. 187. b. Viris quoque ornamento fuere in Mantellis, seu Penulis 187. c.

Materia fibulæ, ex ferro, argento, auro, aut quouis metallo: infimæ fortis hominibus propria erat ferrea, ænea. 187. c. Erant etiã non solum aureæ sed etiam gemmis distinctæ. 188. a. Fibula Imperatoribus propria, & in vestitu Imperatorio prætiõssima. 188. b.

Forma Fibulæ, ex iis aliquæ circulares omnes variis incunculis distinctæ, vnica tamen figura ad arcum accedente: conspiciuntur etiã forma quadrangulæ, Equi, Hinnuli, Auis, &c. 188. c. Descriptio Formæ ipsius Fibulæ. 189. a.

Fibula Gymnastica, qua adolescentulorum virilia solent coerceri conseruandæ vocis, seu sanitatis gratia, quæ Venere debilitantur, 189. b. c. Athletæ etiam in Palestra pugnantes fibulas vsurparunt. 190. a. c. Materia, ac forma huius fibulæ, qualis fuerit. 190. a. b. Infibulationis modus non solum cum mulieres Acu traiciunt nares, verum, & apud Ethyopes Nares, & Labia. 191. b. c.

In Funeris Ritibus Romani primo circũstabant lecto morituri, quo vltima morientis verba exciperent attentiores. 244. c. & cariori ex prædictis Annuli tradebantur, qui vt plurimum hæres scribebatur 245. a. Morientis spiritum mater, aut propinquiore excipiebant. 245. b. Propinquiore etiam claudabant oculos Mortui 245. c. Post sermones iucundos de mortuo ad oscula, & comple-

xus mortui concurrebant. 249. a. b. **Luctus**, & **Lamentationes**.
 246 b. **Lauabant**, & **ungebant** **Cadauera** & **quare**. 247. a. b.
Quibus vero **Aromatibus** vide 258. a. b. c. **Qui** **Cadauera** **curi-**
bant **Libitinarii** a **Libitina** dicebantur. 247. c. **septem** **diebus**
corpus **domi** **asseruabatur** **Lauando**, **Ungendo**, **osculando**, **com-**
plorando, &c. **Octavo** **die** **procedebat** **funus**, & **corpus** **incende-**
batur, **Nono** **sepeliebatur**. 248. c. **Post** **condimenta** **corpus** **cō-**
clamebatur. 249. a. **Dein** **voluebatur** **linteo**, & **veste** **prætiōsa**
ornabatur. 249 b. **Stipem** **in** **ore** **mortui** **ponebant**. 249 b. **Pro-**
ducebatur **deinde** **cadaver**, & **Domesticorum** **turba** **Lugubris**
thorum **circumstabat** 249. c. **potentiorum** **ianuas** **Cipressus** **in-**
luctu **comitabatur**. 250 a. **De** **Pauperum** **funere**. 250. b. **maiorū**
Imagines **in** **funere** **exponebantur**. 250. c. **mortuos** **cum** **Cantu**
ad **sepulturam** **prosequēbantur**. **ac** **etiam** **cum** **Tibiis** 250. c. &
sequenti. **Progrediebantur**, **quī** **munera** **ferebant** **Amicorum**, &
propinquorum. 251. b. **Effigies** **mortui**, & **Funebres** **Lectuli** **pro-**
cedebant. 251. b. **Item** **Liberti** **Pileati**, & **post** **hos** **Archimimus**,
qui **personam** **mortui** **fingebat**, 251 c. **Lectus** **funebri** **a** **filio**, **seu**
honoratis **viris** **portabatur**. 252. a. & **longo** **ordine** **thædæ** **undiq.**
lucebant. 252. b. **A** **Foro** **ad** **Rostra** **ducebatur** **funus** **vbi** **lauda-**
tione **funebri** **virī** **virtutes** **enarrabant** **filiī**, **seu** **alii** **proximiores** **ni-**
si **S. C.** **magistratibus** **mandaretur**. 252. c. **efferebatur** **deinde** **Ca-**
daver **ad** **Rogum** **vbi** **de** **illius** **ritibus**. 253. a. b. **Cœna** **funebri**
Dis **manibus** **in** **Rogo** **parabatur**: **Altera** **Cœna** **domi** **propin-**
quioribus, & **amicis**, & **hæc** **propria** **Epulum** **funebre**. 253. c. **Ro-**
gi **Lustratio** **fieri** **solebat**, **antequam** **faces** **admoventur**, **cir-**
cumiendo **Rogū**. 254. a. **Coniuncti** **Sanguine**, **vel** **amicitia** **defun-**
cto, **se** **ante** **Rogum** **occiderunt**. 254. a. b. **Item** **Gladiatores** **an-**
te **Rogum** **dimicabant**, **qui** **Bustuarii** **a** **Busto** **sunt** **appellati** 254
c. **Cinerum** **reliquias** **lauabant**, & **osculabantur**. 255. b.
Prædictæ **cineres**, & **ossa** **desu** **mebantur** **ex** **Lino** **Carbasino** **in**
Vstrinis. 255. b. c. **Deinde** **claudebantur** **prædicta** **in** **olla** **vna**
cum **lacrymis** 255. c. & **sequen.** **Mansit** **apud** **Romanos** **cre-**
mandi **consuetudo** **vsq;** **ad** **Antoninorum** **Impp.** **tempora** 256. c.
De **Hipogeo** **vbi** **condiebantur** **Cineres**. 256. c. & **sequen.** **Con-**
secrauere **Romani** **in** **Deos** **Imperatores**, & **Principes**. 257. c.
Quibus **Aromatibus** **condirentur** **Cadauera**. 258. a. **quibus** **aro-**
matibus **post** **plurima** **sæcula**, **etiam** **nostris** **temporibus** **reper-**
ta **cadauera**, **eorū** **demque** **Vestimenta** **a** **læsione** **præseruata** 259

H

- H**arpocrates Iuuenis. 55. a. Silentij Deus, re vera Græcus Philosophus erat. 55. c. Supra caput figuræ Harpocratis quid denotet Symbolum appositum. 56. a.
- H**ercules Iouis, & Alemenæ filius; qui ob fortitudinem, & gloriam inter Deos relatus. 131. b. Vnus ex duodecim Diis. 131. c. De eodem variapudenda, ex Lactantio. 132. a. b.
- H**ieroglyphicum quid sit, & in quo differat a Symbolo. 43. c. Hieroglyphicarum litterarum quis fuerit primus inuentor. 44. a. b.

I

- I**dololatriæ origo in Aegypto. 19. c. & seq. Idololatria vsquequo durauit. 102. c. De Idolo Priapi. 145.
- I**oseph Patriarcha non frumentum tantum, sed & veram Dei cognitionem tradidit Aegyptiis. 49. b.
- I**sis, & Osiris quales fuerint apud Aegyptios. 46. a. b. & seq.
- In Isidis effigie quare gracilitas, & de statu pedum. 62. c. Isis vbique terrarum culta propter morborum curationes. 64. a. b.
- Isidi quare plantæ pedum dicatæ. 64. b. Isis sumitur pro Luna 68. a. Circa Isidis caput quare fasciolæ, seu vela. 73. b. Isiacę imaginis interpretatio. 74. a.
- I**upiter varis nominibus appellatus. 113. c. 114. b. Quare Aquila, & Fulmen apponantur Ioui. 114. b. Scelera & turpia eiusdem Iouis. 114. c.

L

- L**ibitinarii dicuntur, qui Funera curabant a Libitina. 247. c. Quorum ministri quales essent. 248. a. b.
- L**ucerna sacrum quid portendebat apud Græcos, & apud Aegyptios. 79. c. & sequen. Lucernam extinguere apud Romanos Religio erat, sed posito oleo inextinctam dimittebant, & quare. 80. a. b. In Lucernis Aegyptiis Religiosiores, & de festo apud ipsos Accensio.
- L**uminum 80. b. Quare inducta festiuitas illa luminum 80. c. & sequenti Pompa prædictæ festiuitatis Lucernarum 82. b. In Lucernarum cultu superstitioni fuerunt Aegyptii, & alię nationes. 83. a.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

etiam Patribus cum plebe. 213. a. Senatores etiam prohibebantur vxores ducere Libertinas, & quarum parentes artem ludicram fecissent. 213. b. Senatorijs personis exceptis, cæteris omnibus ingenuis Libertinas vxores ducere legè Papiæ concessum regulariter. 213. c. Mariti captiuitate an soluatur matrimonium. 214. a. Tutores eorumdem successores prohibentur pupillas suas ducere in matrimonium. 214. c. Inter ascendentes, & descendentes in infinitum iniusta sunt matrimonia: Nec cum personis quæ affinitatis ratione parentum, & liberorum vicem repræsentant, quare nec Nouercam, nec Socrum ducere permissum? 215. b. Abstinentum etiam contrahere cum ijs, quæ in concubinato fuerint parentum. 215. c. Ex transuerso etiam cognationis gradu prohibentur nuptiæ, siue ab eodem patre, eademque matre, siue ab altero geniti fuerint. 215. c. Adoptiuae sororis filiam etiam adoptione durante ducere licitum erat. 216. b. Fratrum, sororumque filias vxores ducere non licebat, nec minus habere in concubinato. 217. b. Mortuorum fratrum coniuges duci citra Incesti crimen non potuisse. 217. c. Duas sorores ducere prohibitum dissoluto etiam primæ vxoris matrimonio. 218. a. Verum duorum fratrum liberi rectè matrimonio iungebantur. 218. b. Amitam, & Materteram vxorem ducere non concedebatur. 218. b.

Consensus contrahentium requiritur, vt nuptiæ iustæ sint, quare cum furioso, furiosaque matrimonium contrahi nequit. 218. c. Exigitur etiam cōsensus eorum, in quorum potestate sunt. 218. c. Filia, quæ vigesimum quintum annum sunt egressa, inconsultis parentibus pro arbitrio nubunt, nec pœnam exheredationis timeant. 219. a.

Duas eodem tempore vxores habere Romæ non licuit. 219. b. Sicuti nec id permissum Iudæis: Vt nec minus concubinas vxori adiungi potuit. 220. a. Quomodo in Lege Mosaica permissum esset plures habere vxores. 220. b. Matrimonium intra annum iustus prohibebatur; ne de prole dubitandi occasio daretur. 220. c. Virginibus Vestalibus non nisi nefarias, & incestas nuptias contrahi potuisse. 222. a.

Moneta antiquitus non fiebant emptiones, & venditiones, sed rerum permutatione. 173. a. Notissimum tamè vsum pecuniarum testantur sacrae litteræ. 174. b. Et non solum intelligitur de moneta appensa, verum & de numerata. 174. b. c. Ab initio. V. C. vsum fuisse solum corijs bouum nummorum loco, quamuis alij velint

velit
arge
quor
arge
gnc
ces
nel
Mon
fug
bu
eur
Ita
Argen
Apt
mor
rea
emat

N

tra
ad
tur
198.
max
res
cap
senis
Cing
201.
Iunoni
cane
ere
203.
Iugum
Velo
203.
Iavidi

velint. vsum fuisse pecunię ex dictis corijs solum in defectum æris argenti, non apud veteres tantum, sed nostris etiam temporibus, quod non tollit vsum præcedentis monetæ signatæ aureæ, vel argenteæ, seu æreæ, ea conditione vt postmodum ij publico signo ad valorem æris, vel argenti redderentur; & cum primum cessasset defectus æris, vel argenti, cessauerit quoque vsum monetæ cusæ ex corio bouum. 175. c. & seq.

Monetæ signatæ inuentionem Iano plurimis adscribunt; ad quem fugit Saturnus Imperio expulsus; hinc nummi veteres in quibus Ianus, & Navis. 176, c.: Quamuis alij velint Ianum fuisse eundem, ac Noe, & Saturnum, & à filio Iaphet regnante in Italia hospitio exceptum. 177, c.

Argento, & aureo nummo quando vti cœperint Romani. 178. a. b. Apud Israelitas multo ante Imperium Romanum vsum fuisse monetæ aureæ, & argenteæ publico signo signatæ 178. b. c. Ferræ monetæ apud Romanos, Græcos, & ceteras nationes vsum erat, & hic erat nummus paruus. 179: b.

N

N Illus quantum crescat 71. a. b.

In Nuptiis interueniebat contractus stipulationis; qui contractus dicebatur sponsalia, 198. a. Nudus consensus sufficiebat ad constituenda sponsalia, & hic consensus in tabulas redigebatur 198. c. Arrhę a sponso sponse dabantur, sicut & Annulus.

198. c. Aetas in nuptiis contrahendis 199. a. Dierum delectum maxime in nuptiis considerabant. 199. c. Tribus generibus vxores quaesitas Vsu, Farræ, Coemptione, 200. b. c. Nuptiæ nisi captatis augurijs non fiebant. 201. c. Ornari noua nupta solitum senis crinibus: Cœlibari Asta: Corona ornata: Texta Tunica: Cingulo etiam cingebatur, quod Maritus in lecto soluebat.

201. c. cum seqq.

Iunoni nubentes sacra facientes Fel demptum abijciebant, significantes omnem bilem, & amaritudinem à nuptiis abesse oportere, 203. a. Iunius Mensis propitius contrahendis Nuptiis.

203. b.

Iugum contrahendis, matrimonium imponi consueuerat. 203. b.

Velo obnubi solita noua nupta, cum ad virum deduceretur.

203. c.

In viri domum tamquam in coniugis mansionē noua nupta traducebatur,

b 2

cebatur,

cebatur. 204. a. Hæc deductio n^ostu fiebat. 204. b. Pueriores
 Patrini nubentem deducebant, quorum vnus pacem præferebat,
 reliqui duo nubentem tenebant, 204. b. In altum tolli consue-
 uisse etiam nubentes; 205. a. Comitabantur nubentes Colus cū
 fuso, & stamine. 205. b. Vten filia item mulieris per puerum im-
 puberem in vase operto gestari consueuerant; 205. b. Asses tres
 ad maritum impuberes deferrebant. 205. c.

Fores ædium mariti Floribus, & frondibus ornari consueuerunt.
 205. c. Præ foribus ædium mariti interrogatæ sponsæ, quæ nam
 essent? Caias se esse respondebant; & quare? 206. a. Iana læ lana
 tangi à nubentibus, adipeque vngi consueuerunt, 206. b. Sponsa
 ingrediendo limen pedem attollebat; illud enim tangere ominō-
 sum erat, 206. b. Ingressi nuptiæ clauēs dabantur 206. c. Ac
 etiam in pelle lana noua nupta statuebatur, 206. c.

Aqua, & ignis nuptiarum solemnibus adhiberi consueuerunt 207. a.
 In cœna nuptiali oppipare, & lautè acceptos conuiuas, 207. b. &
 magna populū frequentia nuptiæ deducebantur, 207. c. Tibiam
 nuptialibus festiuitatibus interuenisse, 207. c. Tassalionem in
 nuptijs non secus, ac Hymeneum in clamare consueuisse, 207. c.
 Nuces à nouis Maritis iaci, & pueris spargi consueuisse, 208. a.
 Qui ad eam celebritatem conueniebant obscæna omni licentiā
 occinebant, qui versus Pæscennidicti sunt, 208. b.

**Lectulus Nuptiali, seu Genialis componebatur a. & seq. & Hos
 lectos sterni Toga consueuisse.** 209. a. Super Priapi fascinum
 sedere noua nupta iuebatur, 209. a. Ad huiusmodi officium spe-
 ctatē pudicitia mulieres, quæ vni tantum viro nupsissent adhi-
 bebantur, 209. b.

O

O Belisci nomen, pag. 6. a. Materia obeliscorum, 6. c. Forma 7. b.
 Vbi extructi 6. c. Extructionis causa? 8. a. Inuentores obel-
 iscorum? 8. c. Mitres. 8. c. Sochis, Ramires. 9. b. Sefostres. 10. a.
 Nuncareus 10. c. Smarres, Nectabis. 11. a. b. Aphries, Sanniser-
 teus. 12. a. c. Ramises in eleuatione obelisci alligauit filium ca-
 cumini. 9. c. Obelisci quare absque notis? 10. c. & seq. Diruti
 obelisci à Cambise in Aegypto, 13. c. Phtolomeus iterum ere-
 xit dirutos à Cambise in Aegypto, 14. c. Romanis in Aegyptum
 ingressis quomodo, & quot obeliscos Romam adueherunt Au-
 gustus, Claudius, Caius, Constantinus; & alij Imp̄r. 14. c. & seqq.

Obelisci

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

R]

Roma, quomodo, & quando à Gothis devastata. 17. b. c.
 Romæ, quando defecerunt spectacula, & alię pompæ. 18. a.
 Rotæ symbolum. 84. a.

S

Sacrificium est Victima, & quæcumque in ara cremantur, aut
 ponuntur. 149. b. Sacrificia quomodo peragebantur? 149. c.
 Libatio in sacrificiis à Libero Patre vini inuentore. 150. b.
 & hæc Libatio erat vini degustatio. 150. c. Vinum etiam asper-
 gebatur. 151. a. Fundebatur etiam vinum foculo accenso. 151. a.
 Extæ, & Pœmora aris imposita vino perfundebantur. 151. b.
 Ac etiam Thus, & Fruges, cum vino in ignem immittæ. 151. b.
 & c. Libabatur in sacrificiis ad numerum determinatum. 151. c.
 Verba in Libationibus. 152. a. Commiscebant etiam vinum cum
 sanguine in Libationibus. 152. a. Aethnici suffurati sunt vsum
 Libamina ab institutis Mosaycis. 152. b. c. Præfericulum qua-
 le esset in sacrificiis? 153. a. & seq. Simpulum in sacrificio inser-
 uiebat ad gustandum vinum. 154. b. c. Materia Simpuli erat ex
 luto samio. 154. c. & 156. a. Describitur forma eiusdem simpuli.
 155. a. & seq. Patere quoque erant in sacrificiis ad effundendum
 vinum, & sanguinem. 156. c. & ex his aliqua erat cum manu-
 brio, alia sine 157. Guttum erat etiam in sacrificio, quod vinum
 dabat minutatim, & hoc etiam ex luto samio. 157. c. & seq.
 Erat & vas lustralis aquæ 158. c. Tripodes etiam. 159. a. Erant
 varij ministri in sacrificio inter quos Popæ, Vittimarij, Camilli
 puerj, Sacerdotes. &c. 160. b. & seq. Narratio figuræ sacrificij.
 162. a.

Scarabeus in veneratione apud Aegyptios, & quare? 45. b. Prop-
 ter similitudinem cum operibus Solis. 61. a. Scarabeum symbo-
 lum mundi. 60. c. Scarabei caractere Aegyptiorum bellatores
 signabantur, & quare? 61. b. Per scarabeum vnigenitum Dei
 Filius significatur. 62. a.

Serapis, qui & Apis apud Aegyptios pro Deo colebatur. 47. a.
 Serapis Rex Argiuorum. 47. c. Serapidem credidere aliqui fuisse
 Iosephum Patriarcham. 48. b. In Serapidis templi expugnatio-
 ne per Theodosium Imperatorem repertæ fuere figura Crucis,
 vbi de eorum significatu. 49. c.

I N D E X .

Sesostris Rex cœpit simul iungere Mare rubeum, & Mediterraneum. 10. a.

Silvani votum. 140. a. b. Silvani fabula. 140. c. Silvanus natus ex capra. 141. a. Eiusdem cultus. 141. b. Mos fuit apponi Silvano Titulus Sancti. 141. b.

Sphynx quale monstrum fingatur. 57. c. Sphyngis ænigmata. 58. a. Sphynx verè est de genere Simiarum. 58. b. Sphynxes, & Leone, & Virgine quare formabant Aegyptij. 58. b. Ex quare apponebantur præ foribus templorum. 58. c.

De Sponsalibus, & sponsa vide in verbo Nuptiæ.

Sistrum est instrumentum Aegyptiorum delineatum ab Apuleio. 77. c. Sistrum motum, vel ortum rerum indicabat, vel Nili accessum, seu recessum. 78. b. Sistrum Isacorum gestamen, quo Typhonem arcere credebant. 18. b. Adhibebatur ad sedandos infantium ploratus. 78. c. Et in bello eo. vti Aegyptij. 78. c. Sistri curuamine Luna denotatur. 79. b.

Symbolum quid sit. 39. b. & seq. Symbolum quare nominetur Credo. 42. c. Symbola ab antiquis figuris exprimebantur 42. c. & seq. Symbola non solum Aegyptij, Græci, & Romani, verum & Christiani habebant. 42. c.

T

Termino Deo Numa Pompilius sacellum erexit in colle Tarpeio, cui animatum nihil, sed pultes, & frugum primitiæ offerrebantur. 138. b. Si quis eum transtulisset volenti occidere securitas erat; 138. c. & seq. Terminus, Mars, & Iuente noluerunt concedere locum Ioui in Capitolio: & quare. 138. c. & seq. & facto Ioui templo foramen fuit relictum in lecto supra ipsum terminum. 139. b.

Terræ descriptio. 112. b.

Tessera solita dari hospitibus, seu amicis, ut quis talis agnosci posset, & hæc ad posteros transibat. 196. c. Tesseram hospitalem confregisse dicebatur, qui sibi redditum in domum aliquam præcluserat. 197. a. De huiusmodi Tesseris satis probabile est intellexisse Christum dum præcepit Apostolis, ne in prædicatione Evangelij virgam deferrent. 197. b. c.

Triclinium, vide in verbo Cœnaculum.

V

- V**ariatio, & inconstantia per Lunam significatur. 67. a.
Vestæ nomen vnde deductum. 164. a. Quare virgo sit **Ve-**
sta. 164. b.
Vestalium institutio quomodo, & quando. 164. c. Solis Vestalibus
earumque Pontifici Maximo fas erat ingredi in Vestæ penetra-
lia. 165. a. Quibus in Regionibus reperirentur Vestales. 165. b.
Romæ à Numæ primam institutæ Vestales. 165. b. Quod esset offi-
cium, quæque dignitas Vestalium. 165. c. post triginta annos nil
vestabat Vestales nubere. 166. a. perpetuus ignis in templo Vestæ
seruabatur in vasis fictilibus. 166. b. c. Et si quando extingueretur
prodigium credebatur. 166. c. Si contigisset extinctio incuria
Virginis seuerè illa à sacerdote plectebatur. 167. a. Ac etiam
si non fuisset extinctus renouabatur tamen quot annis Calendis
Martij. 167. a. Vestales cum atrio, excedebant, maronarium
custodiæ mandabantur. 167. b. Magna erat earundem auctoritas.
167. c. & seq. Testamenta penes eas erant asseruata. 167. c.
Honores illis redditi. 168. b. Ornatus, seu vestitus earum suffibu-
lum appellabatur. 168. c. Poena grauissima earundem ob inces-
tum. 168. c. & seq. vbi de earundem morte. Capiebatur **Vestā-**
lis, & quomodo? 170. a. Alebantur autem Vestales sumptibus pu-
blicis. 170. b. Dirauit autem earum sacerdotium vsque ad Theo-
dosi senioris Imp. tempora vt ex epist. Symachi Prefecti, & re-
sponſionibus D. Ambrosij 170. c. vsque ad finem.
Venus quare sic nominetur? 116. b. Dea Generationis, Volupta-
ti, & Formæ credita. 116. b. De vi generandi à Venere. 116. c.
De Venere calua. 117. a. De Veneris libitinae ætario. 117. b. De
duplici Venere 117. c. Quare Columbæ in Veneris tutela. 118. c.
Venus nunquam est sine Amore. 118. c. Venus præualet omnibus
Dijs, eosdemque sub sua iuga mittit. 119. a. b.
Vinum vbi accubuissent conuiuantes aliquid poculi Deorum in ho-
norem, vel in terram, vel in ignem, vel etiam in mare si nauigaf-
sent infundebant. 156. b. Vide in verbo Conuiuium.
Vitam putarunt Ethnici Fortuna, vel Fato terminari, Christiani vero
Dei dispositioni tribuunt. 244. b.
Vnguebantur mortuorum cadauera ad durationem. 247. b. c. Quibus
autem aromatibus vnguebantur. 258. a. b.
Virilitas accipitur pro Fortitudine, & magnanimitate, sicuti è con-
tra Vulua foeminae est symbolum inertia. 148. per totum.
De Virili membro, vide in verbo Priapus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

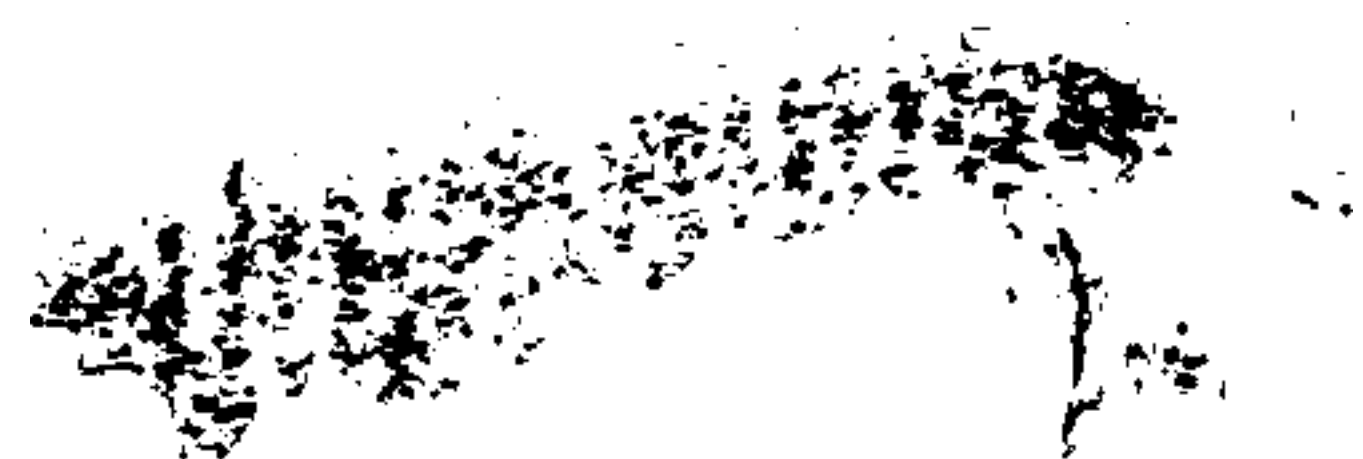
HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

BEATISSIMO PATRI

Ac Sanctiss. D.N.

INNOCENTIO

DECIMO

PONT. OPT. MAX.

IO: BAPTISTA CASALIVS ROMANVS F.

VOX Turturis audita est In Cāt. cap. 2.
in terra nostra: tempus
putationis aduenit. Ve-
rè etenim, Beatissi-
mè Pater, in Catho-
licę Ecclesię terra, &
maximè in hac nostra orbis terra-
rum Principe Vrbe Roma post
hiemalem ariditatem erga Diui-
num cultum; immò potius post
contemptum Diuinorum rituum,
ac etiam post perpeffas calamita-
tes, vox Turturis audita est, quæ
index, & prænuntia est verni tem-
poris,

poris, quo summa Dei Bonitas effudit Lilia, quæ à tua in summum Pontificem proclamatione adueniunt nobis; vt propterea addatur in Canticis. *Tempus putationis aduenit*: nempe, quod Lilia tua feligamus, & colligamus speciosiora, & pulchriora, quam Salomon in omni gloria sua.

Certè equidem vox Turturis audita est in terra nostra, cum nos ab imminentibus erepti periculis, & è profunda Maris abisso horribili tempestate iactati, dum communis hostis nauiculam Petri submergere conatus est; ita vt illa operiretur fluctibus, tanquam si Christus eiusdem Gubernator dormiret: at Dei ope Pax nobis data est, quam indicauit Columba ramum portans Oliuæ: vnde salui tandem euasimus, cum te Romanum Pontificem creatum agnouimus.

Quis loquetur potentias Domini?

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

futuram; cum supra portam Vati-
canæ Basilicæ (in qua Principis Ec-
clesiæ Petri, necnon Romanorum
Pontificum est sedes) annis præte-
ritis viderimus per plures menses
Columbam permanfisse: Nec mi-
rum, cum legamus etiam diuersis
temporibus indicasse, & ordinasse
Deum Maximos Pontificatus, &
alias Ecclesiæ insigniores dignita-
tes per Columbas: etenim ex Eu-
sebio, & Annal. Eccles. Antero
Pont. Maximo martyrio sublato
post dies tredecim Fabianus pa-
triâ Romanus, diuinitus electus,
dum in ipsis fidelium Comitijs de
repente Columba è sublimi deuo-
lans eius capiti infedit: ac etiam
ex eisdem Annalibus habemus
annuisse Diuinum Numen Chry-
sofomi Sacerdotio, cum in ipsa
eius ordinatione, alba Columba
repentè deuolans supra caput eius
requieuerit: Et Episcopus etiam

*Euseb.
lib. 6.
cap. 22.
Baron.
an. 238*

*Baron.
an. 386
ubi Spō
danus
num. 12*

Rauen-

Rauennates albæ Columbæ de-
scensu electos fuisse , ex prædictis
Annalibus traditur.

Iure igitur hæc Tua in Sum-
mum Pontificem acclamatio per
Columbam nobis prænunciata est;
quoniam sicut illa simplex , & læ-
tum est animal, non felle amarum,
non moribus fæuum, non vnguiū
laceratione violentum : ita & in
Ecclesia Christi fideles vnanimes
habituros, concordēs, & simpli-
ces perseueraturos speramus: sicu-
ti eadem Columba abhorruit, &
aufugit, vbi verum Numen, & sa-
cri ritus defecerunt, vt legimus
eandem Columbam è templo Hie-
rosolymitano in funestissimæ pas-
sionis hora Nostri Redemptoris
aufugisse.

Dicimus etiam Tuam in sum-
mum Pontificem assumptionem
à Columba præsignatam, quoniam
ingenitus candor Tuus, & chari-

*Ephrē
Syrus
serm. de
passion.
Domini
& An-
nal. Ba-
ren. ar.
34. vbi
Spond.
num. 37*

tas erga próximos per Columbæ simplicitatem significatur ; sicut & sacrarum, & humanarum litterarum peritia, necnon politicarum rerum experientia apud Reges, & Principes Tibi serpentis prudentia adscribetur.

Nec reticebo, Te, tot annis, in Urbis Areopago primas partes tenuisse ; dum ego Iustitiam, & patrocinium tuum ibi verè sum expertus, ac altæ memoriæ retineo.

Vellem Sanctitati Tuæ rependere quæ debeo : & cum in alio non valeam, Altissimum deprecabor ; vt diu sanctitatem Tuam pro S. R. E. bono saluum, incolumemque conseruet ; & quoniam Tu totius Christiani Orbis es Princeps, & Caput ; ac quod Romanus ego fide, & ordinatione Sacerdos hæc scripta de sacris antiquorum Christianorum ritibus tractarim ; propterea ad pedes sanctitatis Tuæ

pro-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

*riæ fluminibus propinetur; & ideo si quod
historiarum opus noua per aliquem insti-
tutione conficitur, rationem suggerere, ut an-
tequam in publicum deueniat, Apostolico
eius examine præsentetur; quatenus si ac-
ceptione dignum esse perpenditur, eius man-
dato, & iudicio approbetur; & ab eo vi-
res, auctoritatemque recipiat, cui terrenâ,
& cœlestia diuinitus sunt commissâ.*

**Te igitur, Beatissime Pater, humi-
liter deprecor; vt per sacros Do-
ctores approbatam ex amplissimis
sacrorum Rituum campis, colle-
ctam à me in vnum fascem sege-
tem, Benedictione Tua approbes,
& confirmes; vt tandem grata fœ-
cunditate dulcem præbeat exu-
rientibus escam, & taliter pasti nul-
lis vnquam malignorum motibus
pateant; vt qui dente venenato
linguam tamquam telum iacere
presumpserit, in temeritatis notam
incurrat. Diu viuè, vt Ecclesia Dei,
cui præses, sanctissimè gubernetur.**

Ad

Ad Lectorem :

Mensibus elapsis, quibus podagræ, & ætatis impedimento, publicis mancipatus curis in meo secessu, cum aliqua de Aegyptiorum, & Romanorum antiquis ritibus essem præloquutus, nil magis mihi sacro ordine insignito in animo fuit, quam perscrutari nascentis Ecclesiæ primordia, & ipsa Christianæ Religionis fundamenta primitus iacta; utpotè de sanctissimo primum Crucis vexillo, sacris Imaginibus, Sacramentis, Sacramentalibus, pijs Functionibus, & similibus: sicuti etiam Cathoicæ Ecclesiæ visibilem monarchiam, à Christo institutam, super petram fundatam, ac per eius legitimos successores Romanos Pontifices inuiolatè conseruatam, & nunquam interruptam ad nos vsque deriuatam, à qua Hæretici, & Græci schismatici defecerunt; ut hæc scripsimus.

Et non modicæ eruditionis ad totius Ecclesiasticæ historiæ cognitionem hunc laborem De Veteribus Christianorum Ritibus spero futurum: Sed in eo potissimum meum fuisse scopum, ut ex cognitione singulorum huiusmodi antiquorum Christianorum rituum penitus euacuetur malitiosa illa recentiorum hæreticorum cauillatio, quod quarto, seu quinto sæculo fuerint superaddita, & immutata Ecclesiæ sacramenta, sacramentalia, necnon & alij cœteri eorumdem fidelium ritus: vnde in hoc nostro opere, si ex orthodoxis auctoribus, maxime antecedentium sæculorum cognouerimus omnia prædicta, sicut in ipso Ecclesiæ nascentis exordio, sic etiam adhuc apud nos in usu esse (quæ principaliora, & orthodoxæ fidei substantialia sunt) nostrum munus adimplesse censebimus.

Sunt hic nonnulla , Amice Lector , quæ vix multo studio , & industria adipiscantur : sunt quæ admireris : sunt quæ sigillatim asperneris ; sed sunt simul omnia , in quibus Christianam vetustatem veneraberis ; & quicquid maxime sequendum , & imitandum ; e contra vetò fugiendum , vitandumque ex ipsa rerum lectione intelliges , & percipies ; atque

ita

sequens tam fructus , tum voluptas
omne pretium laboris
—absoluant .

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De Lætitia ob susceptam sanctiss. Eucharistiam.	
cap. 17.	
De Frequentia sanctissimæ Eucharistiæ.	cap. 18
De Communionem sub vnica specie.	cap. 19
Cathecumeni quomodo participarent de Eucharistia, & assistentia Missæ?	cap. 20
Quid apud antiquos esset communio, seu communicare?	cap. 21
De antiquissimo excommunicationis usu.	
Cap. 22.	
De sacramento Confirmationis.	cap. 23
De Pœnitentiæ sacramento.	cap. 24
De satisfactione pœnæ post remissum peccatum.	cap. 25
De sacramento Ordinis.	cap. 26
De Ordinum distinctione, & eorum functionibus.	cap. 27
De potestate exorcizandi Energumenos, & Cathecumenos.	cap. 28
De Diaconissis, Presbyterissis, & Episcopissis.	
cap. 29.	
De sacramento Matrimonij.	cap. 30
De impedimentis Matrimonij.	cap. 31
De sacramento extremæ Vnctionis.	cap. 32
De vestimentis, & ornamentis sacris.	cap. 33
De Vtensilibus pretiosis, sacris Vasis; quæ nunquam licitum fuit tangi prophanis manibus.	cap. 34
	De In-

De Incenso.	cap. 35
De Aqua benedicta, & Pane benedicto.	cap. 36.
De benedictione, & usu Olei sanctis: Chrift- matis.	cap. 37
De Dedicatione Ecclesiarum, & consecratione Altarium.	cap. 38
De Reliquiis.	cap. 39
De Peregrinationibus, quæ fiunt ad Reliquias, & alia sacra loca.	cap. 40
De Processionibus.	cap. 41
De Lucernis, & aliis luminibus.	cap. 42
De Campanis, & aliis modis conuocandi Popu- lum.	cap. 43
De cantu in Ecclesia antiquissimo, & aliis musi- cis instrumentis.	cap. 44
De Horis canonicis.	cap. 45
De Breuiario, & eiusdem antiquitate.	cap. 46
De usu Incognitæ linguæ in seruitio Ecclesiæ.	cap. 47.
De sacris fidelium Inunculis, vulgo Medaglie, Agnus Dei, sicut de Bullis, Amuletis, & aliis Ethnicorum superstitionibus.	cap. 48
De Corona Presbyterorum.	cap. 49
De Tonfura Religiosorum.	cap. 50
De Habitu Monachorum, & aliorum Religio- forum.	cap. 51
De Votis Monachorum, & Religiosorū.	cap. 52
	De Vo-

De Votis in Genere .	cap. 53
De Cœlibatu Religiosorum.	cap. 54
De Bigamia .	cap. 55
De Sacerdotibus Gentilium , qui ad Religionē Christianam transibant .	cap. 56
De Christianis Imperatoribus, qui dicti sunt Pontifices Maximi.	cap. 57
De Ceremoniis, seu Ritibus in Generali.	cap. 58
De Osculo Pacis .	cap. 59
De Festiuis Diebus .	cap. 60
De die Cinerum.	cap. 61
De Prisco, & vario Quadragesimæ ritu .	cap. 62
De Vigiliis , Quatuor temporibus, Diebus Ve- neris, & Sabbathi, & aliis Ecclesiæ Ieiuniis.	cap. 63.
De Traditionibus.	ca. 64
De Libero Arbitrio .	cap. 65
Quod fides absque operibus non valeat iustifi- care .	cap. 66
De Funeribus Priscorum Christianorū.	cap. 67
De Miraculis.	cap. 68
Quod vera miracula in Catholica tantum Ec- clesia continuauerint semper ab Apostolis singulis quibusque sæculis.	69
De Canonizatione Sanctorum, & de Apotheosi Ethnicorum.	cap. 70
Quod Iudicium Ecclesiæ, & sanctæ Sedis sit in- fallibile in Canonizatione Sanctorū.	cap. 71
De Deci-	

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

non ex Patre tantum .	cap. 86
Quod in Azimo apud Latinos , & Fermentato apud Græcos orthodoxè , & verè Christi cor pus conficiatur.	cap. 87.
De Purgatorio.	cap. 88.
De Fruitione sanctorum.	cap. 89.
De Petri primatu.	cap. 90.
De Indulgentiis.	cap. 91.
De potestate conferendi Indulgentias, quam Christus tradidit Petro.	cap. 92.
De Indulgentiarum distinctione.	cap. 93.
De Iubileo.	cap. 94.
De Indulgentiis pro mortuis.	cap. 95.
De antiquitate Indulgentiarum.	cap. 96.
De Limbo sanctorum Patrum.	cap. 97.
De Limbo Puerorum.	cap. 98.
De Inferno.	cap. 99.
De Græcorum Imperatorum Triumphis	
cap. 100.	

*Imprimatur, si Reuerendis. P. M. Sac. Pal.
Apost. videtur,*

A. Sacratuſ Episcopuſ Comaceni. Viceſgerens.

Imprimatur,

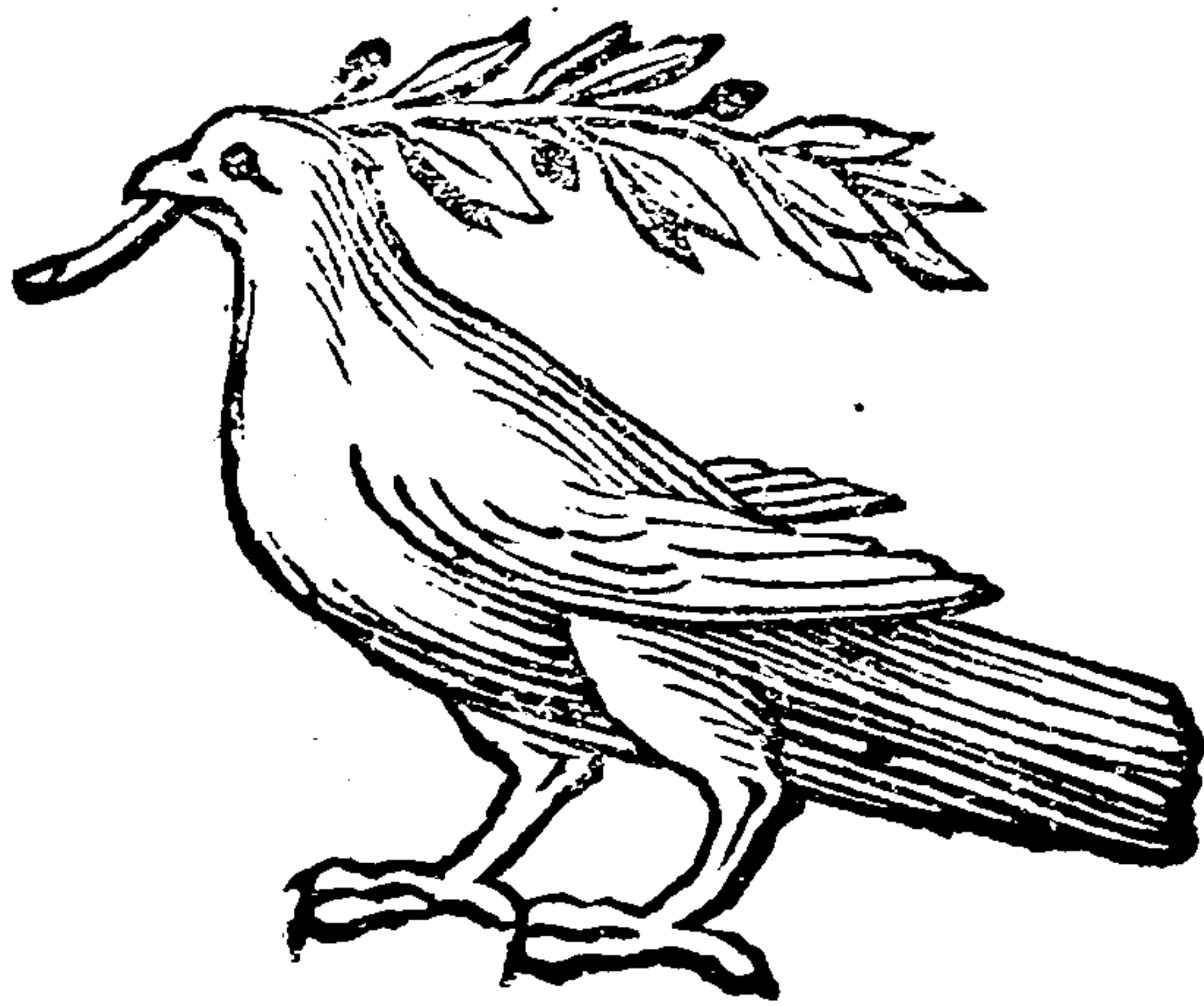
**Fr. Hyacintuſ Serroniuſ Mag. & Soc. Reueren-
diſ. P. Fr. Michaeliſ Mazarini Sac. Pal. Apoſt.
Mag. Ord. Prædicatorum.**

*Lanfranchi Archiepiscopi Cantuariensis
ex comment. de Eucharistia contra
Berengarium.*

De Historiæ Ecclesiasticæ efficacia.

Ecclesiasticæ Historiæ, & San-
ctorum Patrum gesta; tam & si
illam excellentissimam auctori-
tis arcem non obtinent, qua dona-
te sunt scripture, quas Prophetias,
seu Apostolicas nuncupamus: hoc
tamen probare sufficiunt, quod
hanc fidem, quam nunc habemus,
omnes fideles, qui nos præcesserunt
à priscis temporibus habuerunt.

P A X

P A X

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

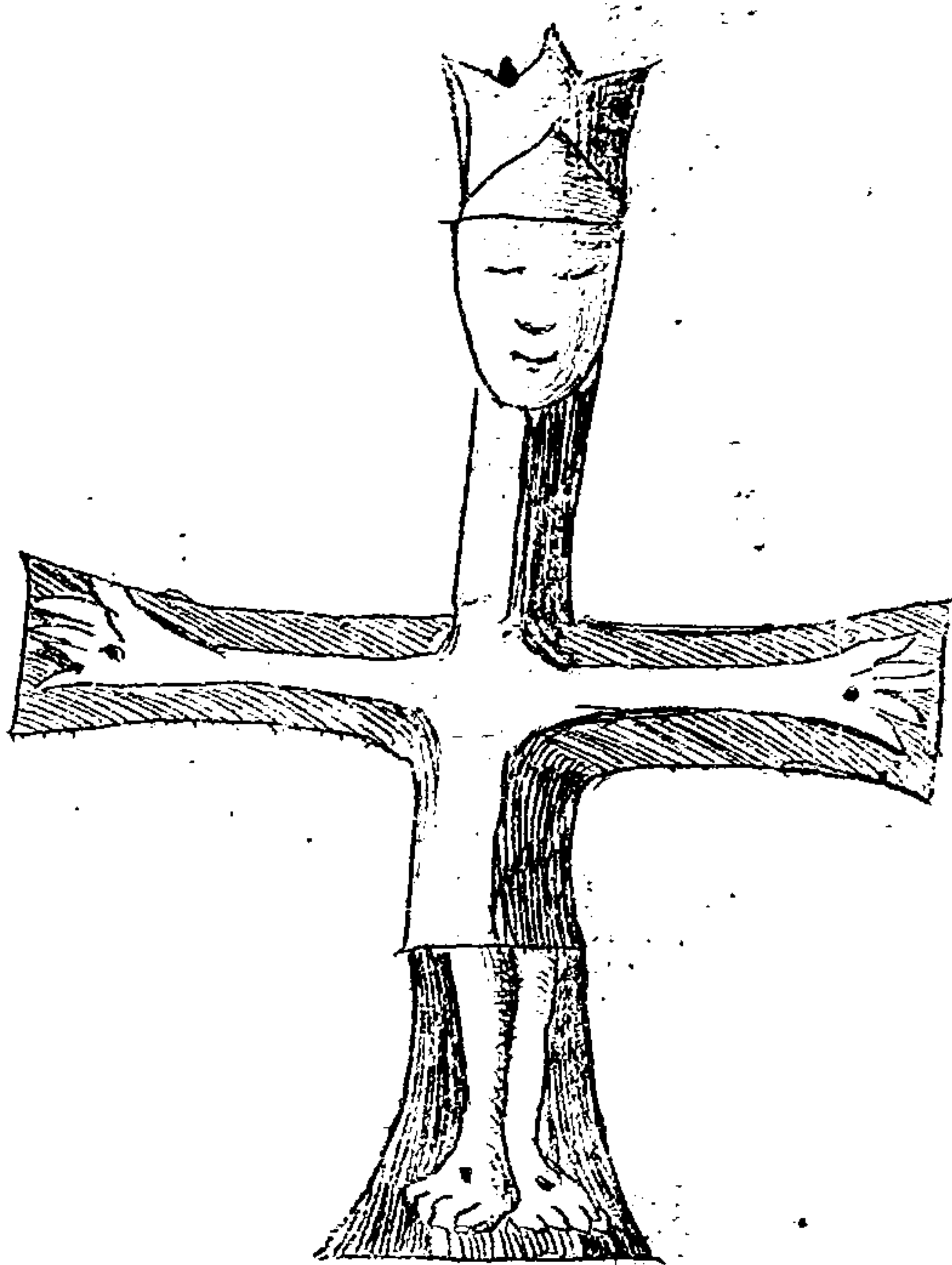
De Figura sanctissime Crucis, varijs modis expressa.

Cap. II.

QUONIAM à priscis illis Ecclesiæ Magistris
ita instructi sumus, vt res omnes Christi nomi-
ne, signoque Crucis auspibus aggredia-
mur: De hoc primum agendum, cum ego
apud me habeam diuersas huiusmodi Cruces antiquissi-
mas hic delineatas: Quarum vna parua est. ex lapide
pretioso sculpta, & in ea Christus affixus cernitur qua-
tuor clavis; stantibus hinc inde Beatissima Matre, &
Euangelista Ioanne: altera ex metallo vnus digiti lon-
gitudinis adducta ex Orientali Ciuitate Aleppi, & crata
ex antiquissimo Christianorum Templo subterraneo,
quod nunc versum est in vsum stabuli; nec in hac cruce
Christus affixus apparet, sed solummodo adumbratus.
Tertia pariter è metallo antiquissima, in qua Christus
patiens non est affixus, sed in Maiestate quasi Imperans,
huic similis est celeberrima Imago illa, quæ in Vrbe
Lucæ seruetur, a Nicodemo, vt traditio est, elaborata,
de qua Cardinalis Baronius anno 1099. & ibid. Spon-
danus in epitome num. 7. & duas posteriores ex prædi-
ctis meis hic effigiatas proposui.

*Anti-
quitas
Cruce
effigiatas.*

Effigiant aliquando antiquitas Crucem, vna cum
Columba in summitate, quæ est symbolum Spiritus san-
cti, sicuti hic proponam imaginem illam, de qua in Ciui-
tate Malumpure dicta S. Thomæ apud Indos; Quæ Cru-
cis imago inuenta in Ecclesia, vbi affirmabant Incolæ
sanctum Thomam Apostolum interfectum, quæ eiusdem
Apostoli sanguine tincta, singulis annis octo dies ante
celebrationem Natalis Domini, cum Euangelium in
officio Missæ inchoaretur, in nigrum colorem, deinde
in cœruleum versa multum ex se liquorem splendidum
mittebat

2. Cap. 2. lib. 3.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

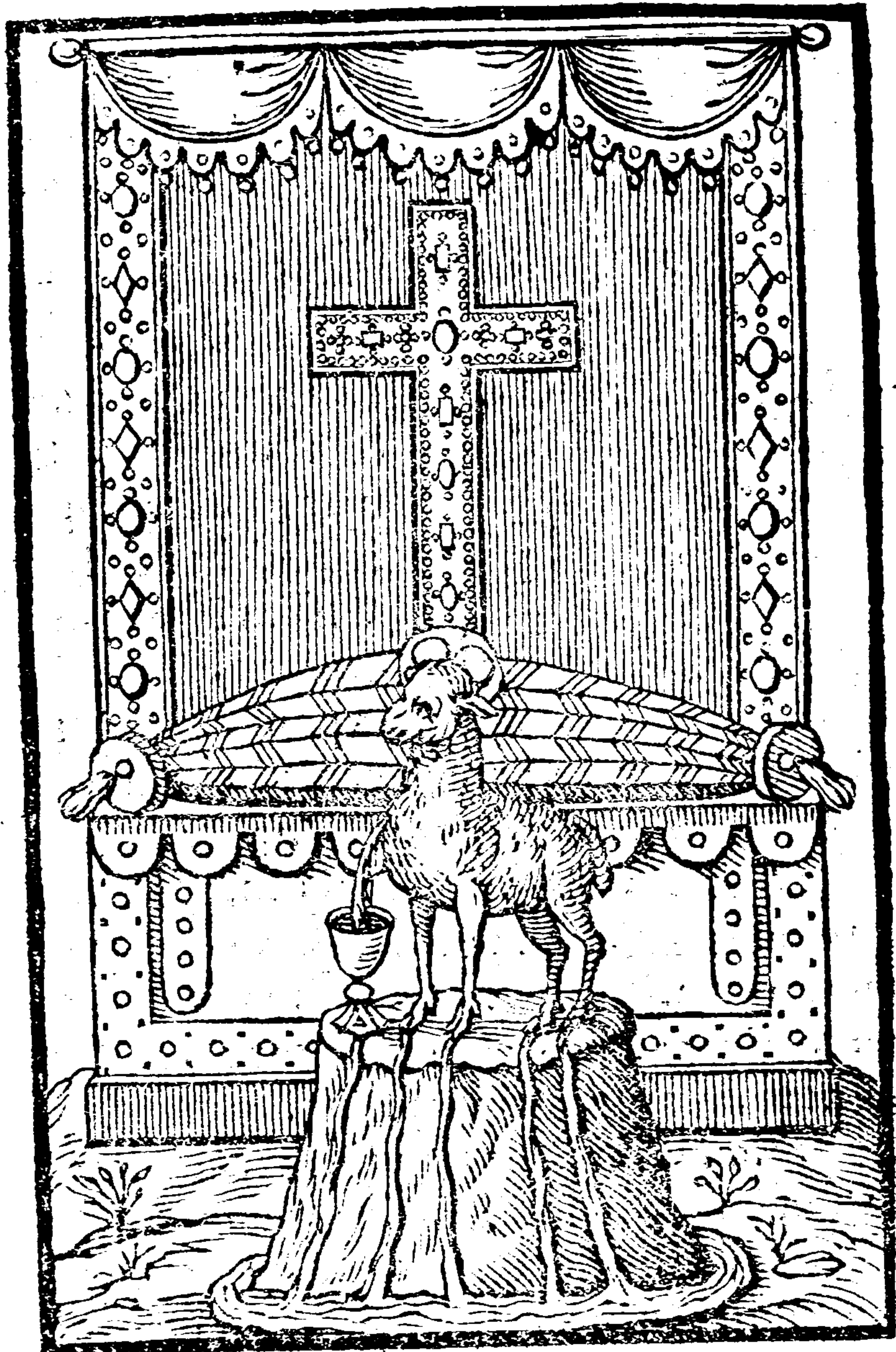
Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

A

B

C

Et hic est Agnus ille mansuetus, de quo Isaias, cap. 53
 Sicut ovis ad occisionem ducetur, & quasi Agnus innocens
 coram tondente se obmutescet, & non aperiet os suum
 & hunc ipsum indicavit Præcursor Ioannes: Ecce Agnus
 Dei, ecce qui tollit peccata Mundi: Ad hanc imaginem
 sanctissimæ Crucis, & Agni immaculati, ex cuius latere
 sanguis in Calicem effunditur, respiciens Summus Pō-
 tifex Innocentius Tertius mysteriorum Missæ lib. 4. c. 44.
 inquit.

Cr
 no
 in
 fi
 li
 e
 A
 ni
 B
 n
 s
 n
 q
 v
 n
 I
 P
 ti
 gi
 do
 Po
 ta
 rer
 ruz
 in
 Ch
 quo
 ibid
 Cru

A inquit. *Non enim solum lauit nos Christus a peccatis nostris in sanguine suo, quando sanguinem suum fudit in Crucis patibulo: verum etiam quotidie nos lauat à peccatis nostris in sanguine suo, quando eius sanguinem accipimus in Calicis poculo. Nec durum nobis debet esse, quod fragilitati priscorum illorum fidelium indulgerent sancti illi Patres circa ritus, qui directè Christianæ Religioni non repugnarent: quoniam suauiter ad verum cultum erant ij reducendi; vt in nostro proposito S. Gregorius Magnus scribens Melito Abbati in Regist. lib. 9. ep. 71. inquit. *Nam duris mentibus simul omnia abscindere impossibile esse non dubium est: quia is, qui locum summum ascendere nititur, gradibus, vel passibus, non autem salibus eleuatur. Sic Israelitico populo in Aegypto Dominus se quidem innotuit: sed tamen eis sacrificiorum usus, quos Diabolo solebāt exhibere, in cultu proprio reseruauit. vt eis in sacrificio suo animalia immolare præciperet, quæ iæus, &c. Hinc est, quod plurimi similes ritus, siue Hæbreorum, siue Gentilitatis perseverauerunt etiam apud priscos illos fideles: sicuti & alij similes à summis Pontificibus, & alijs sanctis Patribus in Christianam Religionem redacti, vt in d. epist. S. Greg.**

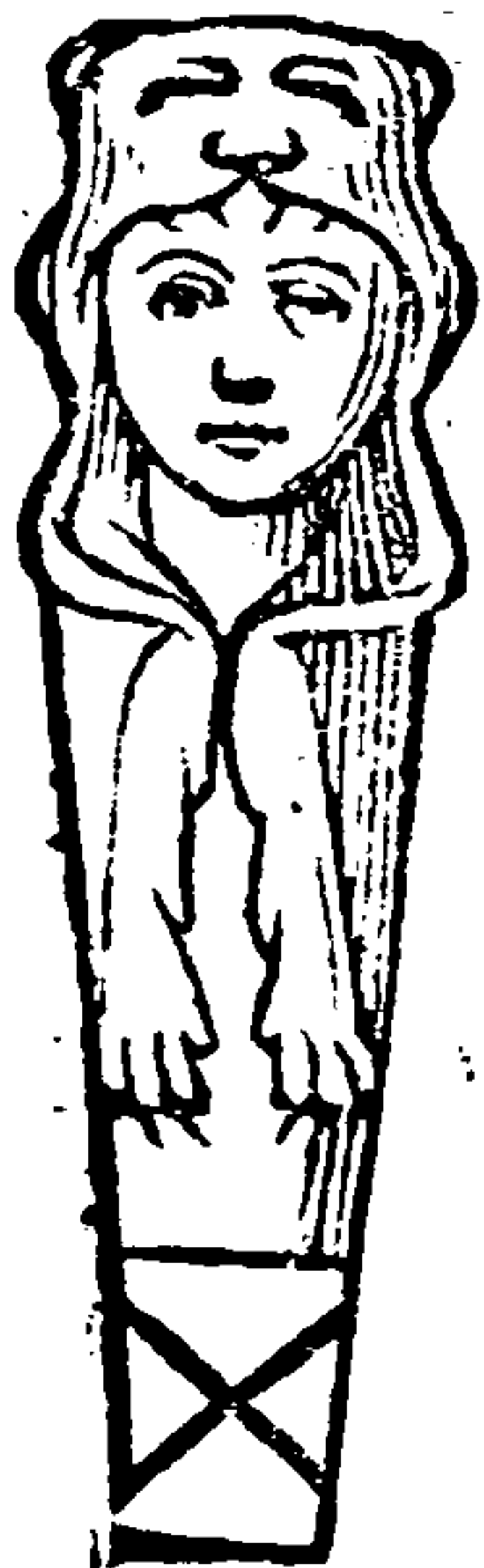
B Hæc consuetudo exponendi Agnum fuit seruata, donec anno 680. sub Papa Agathone, & Constantino Pogonato Imperante in sexta synodo Constantinopolitana can. 81. fuit decretum, vt loco figuræ Agni pingetur in cruce Christus in figura hominis, dator gratiarum; quod etiam confirmauit Adrianus Primus, prout expressè in Decreto de consecrat. distinct. 3 can. sextam sanctam.

C De hoc salutifero Crucis signo inquit Corn. à Lapide in epist. prima ad Corinth. cap. 1. num. 23. quod lingua Chaldaica, & Indica illud pronuntiatur verbo *Mascal.* quo significatur Dei sapientia, & virtus, indeque ibidem ait alluisse Paulum. *Prædicamus Christum Crucifixum, Iudæis quidem scandalum, Gentibus autem stultissimam*

6 DE VETER. SACR. CHRIST. RITIB.

Stultitiam: Ipsis autem vocans Iudæis, atque Græcis A Christum Dei virtutem, & sapientiam: Siquidem hæc vox, Crux commutatis tantum litteris symboli- c. s, & punctis scandalum, stultitiam, & sapientiam si- gnificat:

Præterea Aegyptij, quamvis ignoranter, ex Horo- pollinæ hieroglyphic. 112. Vitam, & salutem futuram in- dicantes; geminas lineas ducebant, quarum transmissa altera alteri in perpēdici modū ductæ sub sterneretur: atque eius rei nulla alia suppetebat ratio, nisi quod hæc Diuini cuiusdam mysterii significatio esset, quod etiam explicauit Marsilius Ficinus de vita cœlitus comparan- da cap. 18. dicens: *Inter characteres Aegyptiorum Crux B una erat insignis vitam, eorum more, futuram significans, eamque figuram pectori Serapidis insculpebant.*

At ego in prima parte de prophanis Ae- gyptiorum Ritibus, cap. 13. vbi de Iside, & Osiride, delineari curavi effigiem Osiridis habentis in manu Crucem, seu Fauisicuti, & hic delineatam propono ex Musæo Domini Octauij Tronsarelli effigiē Herculis: circum- dati pellē Leonis, & habentis signum Crucis decussatæ; quod non aliud indicasse credo, quam ad consequendam vitam, & salutem in hieroglyphico Crucis operandum sit prius C fortitudine, & virtute, vt in Hercule, quem euegit ad æthera virtus.

Sed hoc eminentius etiam apparet nobis; non verbis expressum, sed ad viuum præfiguratum, & delineatum ex antiquissimo Aegyptiorum Hieroglyphico in celeberrima ænea tabula Cardinalis Bembi, quam etiam inspe- xit in parte Iacobus Bosius in dicto tractatu della Trion- fante Croce. Est ibi arula bipes, in qua stat vrceus è dua- bus partibus aquam in modiolos effundens: vrceus super- nè infixæ est Crux, & in vtroque illorum modiolorum positum est aspergillum, quasi hæc nobis indicare velint,

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

8 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.

erit in die illa dicit Dominus exercituum . *Disperdam nomina Idolorum de terra, & non memorabuntur ultra:* A
 Et Ezechiel : *Effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris, & uniuersis Idolis vestris mundabo vos.*

Extant præterea ante prædictam Arulam hieroglyphicam expressi duo viri genuflexi, sanctam Crucem adorantes, ac etiam sinistra manu portantès eandem Crucem in summitate cuiusdam instrumenti, quod Sistrum, vel huiusmodi quidpiam æneum est: dextera autem nau tenentes idem Vasa : Et hoc nobis demonstrasse videtur, quod antiqui Aegyptij ab alienantes se à superstitioso, & impio ipsorum idolorum cultu ad lumen sanctæ fidei, & ad fontem Baptismi, erant se demum conuersuri. B

De istis genuflexis ante Crucem loquebatur R. N. Christus ad Samaritanam, Io. 4. *sed venit hora, & nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in Spiritu, & veritate: nam & Pater tales querit, qui adorent eum: Quod Christus exagerat, quoniam prædicti fuerant antea Idolorum cultores, ut in psalmo 17. Populus, quem non cognoui, seruuit mihi, in auditu auris obediuit mihi.*

At quoniam isti non solum corde credebant ad Iustitiam, verum ore etiam confitebantur ad salutem, Christi nomen Gentibus annuntiantes : Hoc ipsum nobis indicatur ex sonitu Sistris; quoniam æs pro diuturnitate perdurandi, & suauitate sonandi Diuinis competit sacramentis, quæ nulla sæculorum longitudine deficiunt: C
Et in omnem terram exiuit sonus eorum: Propterea dicitur Lucæ 17. quod Vnus ex decem Leprosis, ut vidit, quia mundatus est, regressus est cum magna voce magnificans Deum, gratias agens: & hic erat Samaritanus, & respondens Iesus, non est inuentus, qui daret gloriam Deo, nisi hic alienigena. Similiter: Mulier Samaritana, Ioan. 4. reliquit hydriam, & abiit in Ciuitatem, & dicit hominibus: Venite, & videte hominem, qui dicit mihi omnia quæ.

A quaecumque feci, num quid ipse est Christus? ex civitate autem illo multi crediderunt in eum propter verbum Mulieristeſti monum perhibentis.

Tenant quoque prædicti Aegyptij dextera manu vasa, vt ad Eccleſſiam confugientes ſancto Baptiſmo lauentur, & vasa cordium ipſorum ſancta fide repleantur. ad Rom. 12. *Vnicuique ſicut Deus diuiſit menſuram fidei;* Vnde D. Proſper De Vocat. gentium ait. *Paulus vero Apoſtolus hanc ipſam fidem ſecundum menſuram dari pro arbitrio largientis prædicat.*

De prædictis Aegyptijs, & alijs Gentium Populis aridis, & mendicis omni ſalubri auxilio, quod eſſent aqua

B Baptiſmi, & aliorum Sacramentorum reficiendi, prophetauit Iſaias cap. 41. *Egeni, & pauperes querunt aquas & non ſunt; lingua eorum ſiti aruit. Ego Dominus exaudiam eos, Deus Iſrael non derelinquam eos. Aperiam in ſupernis collibus flumina; & in medio camporum fontes: ponam deſertum in ſtagna aquarum, & terram inuiam in riuos aquarum.*

Præterea ijdē Aegyptij miniſtri, & Sacerdotes Chriſti facti ſunt, vt ex ſtola Sacerdotali circumdata ad pectus iſtorum in forma Crucis inſtar celebrantium Sacerdotum: iſti inquam, vt miniſtri Chriſti, & diſpenſatores miniſteriorum Dei, non ſolum habent in manibus

C vasa ad propriam ablutionem culparum, verum quod ex fonte, qui Chriſtus eſt, aquas, quæ ſupereffluunt, diſpergant requirentibus Laicis, vt flagitia carnis diluantur, & incendia reſtinguantur, ex Diuo Ambroſio citato: Et ad hoc poſita videntur aſpergilla in vaſis penes fontem vt per illa effundant Sacerdotes aquam ſuper Populum, & Gentes, quas Chriſtus inuitat dicens Io. 7. *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat; flumina de ventre eius fluunt aqua viua.* Similiter Io. 4. *Qui biberit ex hac aqua, quam ego dabo ei, non ſitiet in æternum, ſed aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons aqua ſalientis in vitam æternã.* Aquæ iſtæ illæ ſunt, quæ ex fixuris clauorum; & latere

hi
do
ru
m
a u
erſi
in
con
N
nunc
vitu
teum
nt an
vni
vni
iſti
iſti
Chriſti
s indi
e per
sacra
unt
dici
quia
ſcians
reſpon
niſſ
en. 4
mini
ni. 2

10 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.

Christi profluxerunt, Isaias 12. *Haurietis aqua a singulis A*
fontibus Saluatoris: Nec mirum, quod cum gau-
 dio sumantur, quoniam bibentes ex illis præ dulcedine
 inebriabuntur. psalm. 22. *Calix meus inebrians, quam*
præclarus est. Et idem propheta. *Inebriabuntur ab*
ubertate domus tuæ, & torrente voluptatis tuæ potabis
eos.

Aliud mirabile hierogly-
 phicum Crucis considera-
 uit prædictus Bosius in dicto
 tractatu de Cruce lib. 5.
 cap. 10. nempe figuram Cru-
 cis supra caput volucris, quã B
 Nicticoracem Græci, & Bu-
 bonem Latini appellant; ut
 est expressum in Obelisco
 Lateranensi; etenim sicut
 hoc animal ab hominibus,
 & ipsis etiam avibus delu-
 ditur, & odio habetur, ita
 quoque Christus R. N. a
 Gentibus, & a Iudæis: vñ
 de in Christi persona clamat

Regius Propheta psalmo 21. *Ego autem sum vermis, & C*
non homo, opprobrium hominum, & abiectio plebis, & hoc
 idem intellexit in psalm. 101. secundum expositores,
 dum dixit: *Factus sum sicut Nicticorax in domicilio.*

Huiusmodi sacratissima mysteria Incarnationis, Cru-
 cis, Passionis, & mortis suæ voluit Christus pro salute
 Hebræorum fuisse indicata illis sub umbra figurarum in
 sacris codicibus; ita Gentibus, & præsertim Aegyptijs
 abscondi voluit in hieroglyphicis, & symbolis eorum
 vanæ, & falsæ Religionis: & hoc usque in tempus ple-
 nitudinis gratiarum, quo hæc Apostolis, & sanctis suis re-
 velavit. vñ de Doctor gentium ad Coloss. 1. *Mysterium*
quod absconditum est a seculis, & generationibus, nunc
autem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Decussata In hanc formam, ut nummi vete. A
res præferunt, quos apud me habeo, ac
etiam seruo Lucernar. fictilem hæc quoque nota signa-
tam, quam inferius delineari curavi. cap. 25.

Hanc arcaram nominis Dei, & Christi scribendi ra-
tionem ad Latinam quoque Ecclesiam traductam mon-
strant sequentia Monogrammata Christi.

Ceterum non solum littera X quã P. intersecat, sed vnica etiam littera X. spectatur in coe-
meterijs: nempe hac littera X. nomen Christi significari,
seu Crucis, qualem efformauit Iacob cum Iosephi libe-
ros benedixit, *manibus transuersis obliquatis inter se,*
vt loquitur Tertullianus de Baptismo cap. 8. illud quoq; B
argumento est, quod Iulianus Apostata propterea Osor
X. à Christianis Antiochenis dictus est (vt ex libello
qui Misopogon inscribitur apparet) quia Christi erat iu-
ratus hostis: Quid vero aliud duarum linearum ista
Decussatio nisi figura Crucis? Huc accedit locupletissi-
mum Iustini Martyris testimonium; is enim in Apologia
secunda cum Platonem verba hæc de filio Dei à Mose
accepta in Thymeo protulisse diceret. *Decussauit eum
in vniuerso.* decussationem figuram Crucis esse affir-
mauit; Et hanc sanctissimi viri interpretationem sacro-
sanctæ Crucis non mediocriter fauentem, & Platonice
Philosophiæ hortos Mosaicis fontibus irrigatos doceat, C
cur valde suspiciamus?

Ipsa quoque littera Tau Crucem denotauit, vt proin-
de rectè Origenes, alijque veteres Patres locum Eze-
chielis c. 9. de signo frontibus impresso ad Christi Crucem
aptauerint, itaque Tertullianus in Marcionem, lib. 3.
cap. 22. de eod. in Ezechielis loco agens, aiebat. *Ipsa
enim littera Græcorum Tau, nostra autem T species Cru-
cis, quam portendebat futuram in frontibus nostris apud
veram, & Catholicam Hierusalem.* Est præterea verissi-
mum Hieronymi testimonium sic scribentis in d. cap. 9.
Ezechiel; Antiquis Hæbreorum litteris quibus vsque
hodie

A hodie vtuntur Samaritani, extrema Tau littera Crucis habet similitudinem.

Et hæc quidem hæcenus de salutari Christi nominis, & Crucis nota, quam religiosè admodum, vt habet Rufinus lib. 11. cap. 29. *Alexandria vnusquisque in partibus, in ingressibus, in fenestris, in parietibus, columnisque depingebat.* addit Hieronymus ad Lætam. *Vexilla militum Crucis insignia sunt: Regum purpuras, atque ardentes Diadematum Coronas patibuli Saluatoris pictura condecorat.* Crucis signum ex lucis fulgore figuratum oranti Constantino apparuit, cum inscriptione: **IN HOC VINCE.** vnde ad illius effigiem vexillum

B suum, quod Romani Labarum appellant, fabricari curauit: Eusebius in vita Constantini lib. 1. eiusdem sanctæ Crucis signum atramento in frontibus Turcarum pictum, eos (quântumuis infideles) à pestis contagio præseruauit, vt est apud Nicephorum Callistum. Alcuinus lib. 18. de Diuinis officiis, dicit in die Parasceues in omnibus Ecclesiis præparari Crucem ante altare, & adoratam deosculari, Pontificè deinde, Presbyteros, & Diaconos, cæterumque inde Populum. Chrysoströmus homil. 55. in Matthæ hortatur, vt in penetralibus, & in parietibus, & in fenestris, & in fronte quoque, ac mente magno studio Crucem inferamus. Crucifixi imaginem in medio templi poni solere indicant Lactantio adscripta carmina de passione Domini.

*Qui quis ades, mediique subis in limina templi,
Siste parum, si non tem que tuo pro crimine passum,
Respice me, me sande animo, me in pectore serua.*
Quò spectat, quod concionatus est Ambrosius serm. 55. veluti malum in nauis Crucem erectam esse in Ecclesiâ, quæ inter sæculi naufragia seruatur incolumis. Constat item ex Tertullian. primos fideles non solum frontem a signaculo Crucis traxisse, vt habet in lib. De Corona Militis, sed etiam in Apologetico refert Christianos, dum orarent manus expansis, viiq. ad similitudinem Crucifixi,

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

45.

cifixi, in Coelum suspexisse. Tu igitur (vt habet Cyril-
 — lus Hierosolymitanus Catechesi 4^a) manifestè signa te A
 Cruce in fronte, vt Dæmones signum Regis videntes
 procul fugiant. Huc pertinent & illa Prudentij in 6.
 hymno ante somnum.

Fac cum vocante somno

Castum petis cubile,

Frontem, locumque cordis

Crucis figura signet :

Cruz pellit omne crimen &c.

Nos igitur hanc, Sanctam Helenam imitantes, conqui-
 ramus, & corde venerentur, vt signo Filij Dei, quod ap-
 parebit in Coelo, suus sit honos.

B

De Sacris Imaginibus nascentis Ecclesie Cap. III.

*Symbo-
 la de
 Christo*

CH R I S T V S varijs Symbolis exprimebatur præ-
 sertim litteris A. & Ω. ex quibus eum rerum
 principium, & finem esse intelligimus: modo Agni, ad
 cuius pedes vasculum apponitur; modo Crucem gestan-
 tis; in coemeterijs depictum intuemur: etenim B. Pau-
 linus Epist. 5. ad Seuerum. *Ipsè & Agnus, & Pastor est,* C
qui pro Ouis suis Pastor, & pro Pastoribus suis. Agnus
occisus est; Ipse enim Dominus hostia omnium sacerdotum
est qui se met ipsum, pro omnium reconciliatione Patri li-
bans, victima sacerdotij suo, & sacerdos sue victime fuit.
 Et hoc indicare voluit canon. 82. sextæ synodi his ver-
 bis. *Ergo antiquas figuras, & umbras, vt veritatis signa,*
& præsignationes Ecclesie traditas amplectentes, gratiam
preferimus, & veritatem. Iisdemque planè verbis in
 septima synodo. Hadrianus Papa Primus in epistol. ad
 Tarasium Patriarcham Constantinopolitanum imaginē

Christi

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

16 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.

vinguium laceratione violentum. Et mox. Hæc est in Ec- **A**
clesia noscenda simplicitas, hæc Charitas obtinenda, ut
Columbas dilectio fraternitatis operetur. Et sanctus Chry-
solomus in homil. in Matth. Ideo à Spiritu sancto speciem
Columba susceptam, quoniam: præ omnibus animantibus
hæc cultrix est charitatis.

Imag.
Christi.

Imagines profecto Christi, quæ sub humana forma
 illum in cœmeteriis, arcis, tabulisque lapideis nobis de-
 signant, valde frequentes sunt, quibus representantur
 gesta, & miracula per Christum Seruatorem nostrum in
 hac vita mortalis, sed ommissis, quæ Antonius Bosius in
 eruditissimum suum opus, Roma sotterranea, congescit;
 referam solum contenta in lapidea tabula, quæ ad manus **B**
 meas peruenit ex hereditate Martii Milesii plurimis par-
 tibus lacerata, & forsan ab Hæreticis, quam ego restau-
 randam curavi, & hic delineatam apposui.

Exprimuntur primum in eâ illi, qui offerebant paruu-
 los, ut tangeret illos Iesus, qui ait illis; *Sinite paruulos ad*
me venire. Matth. 19. & Luc. 10.

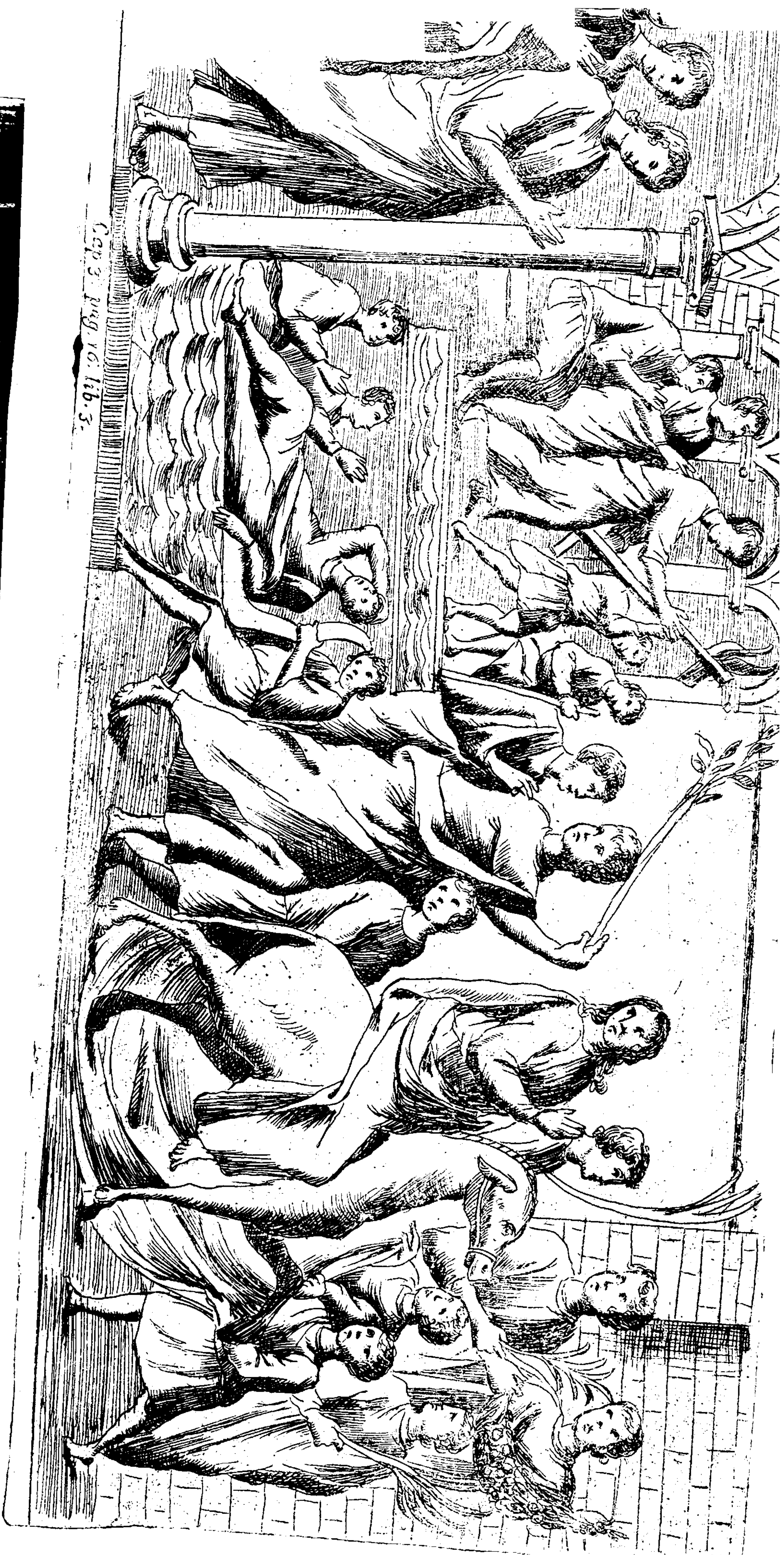
Succedit deinde Mulier, quæ laborabat fluxu sangui-
 nis, & retro tetigit fimbriam vestimenti Iesus, ad quam
 ipse dixit. *Fides tuâ te saluam fecit. Matth. 9. Luc. 8.*

Extat præterea probatica Piscina quinq. porticus ha-
 bens, ubi ad hominem languidum dixit *Iesus vis sanus* **C**
fieri, tolle grabatum tuum, & ambula, & statim sanus fa-
ctus sustulit grabatum, & ambulauit. Jo. 10.

Demum Christus insidens Asinæ ingrediens Hieru-
 salem, & turba prosternit vestimenta sua in via, cedit
 ramos de arboribus, & clamat, Hosanna filio David
 Matth. 21.

Prædictæ Icones in meo marmore, sicut & aliæ plu-
 rimæ à D. Anton. Bosio cōgestæ in opere suo, Roma sot-
 terranea: Symbolum erant Resurrectionis: & ommissis,
 quæ reperiuntur de Iona in ventre Coeti, Lazari Resu-
 scitati, cum aliis similibus: consideremus duo solum
 in meo Lapide: primo cum Christus dixit Languido

Vis

Cap. 3. pag. 16. lib. 3.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

effigiem repræsentaret, & scribit ex eadem materia. **A**
 statuam mulieris genibus Christi prouolutæ, palmasque
 suppliciter tendentis; sub pedibus autem statuæ Domi-
 nicæ herbam excrescere, quæ omnium morborum cura-
 tiones exhiberet: Hanc statuam Iulianus Aposteta de-
 turpauit, suamque eius loco posuit, quam fulmen de
 coelo circa pectus persequit. At Christiani postea
 fragmenta illius Dominicæ cum collegissent, in Ecclesia
 posuerunt, vbi etiam adhuc custoditur, ait Sazomenus
 lib. 5. hist. Ecclesias cap. 4. & alii relati a Molano de 55.
 Imaginibus lib. 2. c. 4. vbi multa, & refert Baronius an-
 no 31. & ibidem Spond. n. 27.

Imaginem suam Christus ad Agbarum Edessæ Regem
 misit non manufactam, quæ magno honore apud poste-
 ros habita est, & eius virtute hostes profligati. Baron.
 in annum 31. vbi Spondan. n. 23. quæ hic Romæ in Ec-
 clesia Montalium sancti Siluestri de capite religiosè
 seruat. Extat, quoque in Vaticana Basilica Imago
 Christi impressa sudario, quo Veronica faciem eius ab-
 sterfit, de qua Baron. in annum 34 vbi Spondan. n. 42.
 Nec non adhuc in Thauriesi Ciuitate adhuc extat
 Sindon. quæ delibutâ vnguento Christi Corpus inuol-
 uit, cuius figuram repræsentat: refert dicto Baron. an-
 num 34. vbi Spond. n. 42.

Deipar.
Imago.

Christi D. N. Imaginibus proxima est Deipata Vir-
 go Maria super omnes Angelos exaltata, cuius Imaginē **C**
 a Luca depictam esse, nō est a Nicephoro, aut Metafraste
 natum, sed ante mille annos hanc Imaginem a Luca ef-
 fectam esse, tradit Theodorus Lector, dum ait in initio
 Collectaneorum Pulcheriæ Eudocia Imaginem Matris
 Christi, quam Lucas Apostolus pinxerat Hierosolymis,
 misit. Ex prædicto Molano lib. 2. cap. 9. referente
 varia huiusmodi exemplaria. At ego, quoque antiquis-
 simam ex Ebore scalptam habeo figuram Deiparæ Vir-
 ginis gestantis filium Iesum Christum.

Ima-

cit
An
all
fa
v
C
d
c
p
e

B
t
g
tu
de
Ag
Be
tit
ue
ali
ris
luz
re
C
dig
de
& v
non
& in
D
lebi
Apo
vidi
bus e
refert
Habe

A Imagines Angelorum à Vetustate obseruatas, quis nescit? in lege Exod. 25. Deum ipsum iussisse sanctorum Angelorum Imagines, & fieri, & in ipso templi sacratio afferuari? *Duos inquit. Cherubin aureos, & productiles facies, ex utraque parte oraculi, respiciantque se mutuo versis vultibus in proprium: ac de medio duorum Cherubin, qui erunt super arcam testimonij, cuncta mandabo per te filijs Israel. sed & Salomon postea 3. Regum cap. 6. Fecit in Oraculo duos Cherubin de lignis Oliuari, posuitque Cherubin in medio templi interioris, & texitque eos auro.*

Angellorum

B Ioannes Præcursor Domini subiungendus est, Habetur ex Damasceno in Siluestro, quod Constantinus Augustus fontem sanctum construxit, in quo, & Baptizatus est, & in Labro fontis Agnum ex auro purissimo, fundentem aquam, pendentem libras triginta: Ad dexteram Agni Saluatorem ex argento purissimo; In Leua Agni Beatum Ioannem Baptistam ex argento, adscripto hoc titulo. *Ecce Agnus Dei. ecce qui tollit peccata mundi: grauem libras centum Canon, 82. synod, in Trullo, Inter alias Venerabiles Picturas Agnus, qui digito Præcursoris demonstratur, depingitur. Tarasius in in Cōfess. fidei suæ act. 3. synod. 7. Decreta edita, traditosque Canones recipio, in quo assignatur quibusdam in picturis Agnum*

Ioannis Baptiste

C digito Præcursoris demonstratum effigiari. & Molanus de sanctis Imaginibus lib. 3. c. 20. Pingitur cum Agno, & vt. clarius etiam depingatur bruto Agno; appingunt nonnulli ad caput aurealam siue Coronam Sanctorum, & in humeris vexillum Crucis.

De Picturis Apostolorum Petri, & Pauli scripsit Eusebius lib. 7. hist. Eccles. cap. 14. tales se prædictorum Apostolorum, & Domini Nostri Iesu Christi Imagines vidisse ea specie, qua putantur fuisse; quas illis viuentibus effigiatas, easque ad posteros per manus venisse, vt refert etiam Baronius anno 69. & ibi Spondanus n. 6. Habetur etiam tom. 1. Conciliorum in Edicto Dona-

De Apostolis Petro, & Paulo

20 : DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.

tionis Magni Constantini: Interrogare cepimus Beatis- **A**
 simum Papam Siluestrum, utrum istorum Apostolorum
 Imagines expressas haberet; ut ex ipsa pictura disceremus,
 bos esse, quos reuelatio docuerat; tunc idem Venerabilis Pa-
 ter Imagines eorumdem Apostolorum per Diaconum suum
 exhiberi precepit; quas dum aspicerem, & eorum, quos in
 somno videram, figuratos in ipsi Imaginibus cognouissem
 vultum, ingenti clamore coram omnibus satrapis meis co-
 fessus sum; eos esse, quos in somno videram. Idem refert
 Adrianus primus in synodo Nicena act. 2. De Caluitie,
 quam Petro appingunt, habemus testimoniū Clementis
 tom. 3. Concil. Hieronymi in Epist. 1. ad Galatas in
 illa verba. Veni Hierosolymam videre Petrum. Non ut
 oculos aut genas, vultumque eius aspiceret, & utrum fro- **B**
 rem vestiret Coma, an ut Clemens in primordijs eius refert
 Caluitiem haberet in capite. Et in hoc consideratione
 dignum, imaginum originem ex umbra Petri esse dedu-
 ctam, & inde earum venerationem, refert Baron. an. 34.
 vbi Spondan. num. 77.

Cur autem Petrus cum duabus clauibus Regni Cœ-
 lozum pingatur? quarum vna aurea est, altera argentea;
 Dico per auream clauem intelligi potestatem absoluendi,
 per argenteam excommunicationis: hæc enim infe-
 rior est, illa nobilior. Ita Molanus lib. 3. cap. 21.

Additur quandoque tertia clavis in antiquissimis pi- **C**
 cturis sancti Petri, ut in imagine Triclinii Lateranensis
 per Leonem Tertium summum Pontificem extracta;
 cum denotetur per hanc tertiam clauem potestas, quam
 habet Ecclesia in suo visibili Capite dandi, & transfe-
 rendi Imperia, ut fecere summi Pontifices Adrianus,
 Leo Tertius prædictus, & alij, quando expediens id fuit
 habitum.

Est etiam Quæstio dudum agitata, quibus de causis
 Paulus sæpe pingatur à dexteris Petri? quod à præca-
 vetustate ad hæc usque tempora etiam est obseruatum
 in Apostolicis diplomatibus. Inter cæteras vna ratio
 est,

Cur Pe-
 trus ad
 sinistra
 Pauli
 pingatur?

A est
 ter
 cil
 au
 st
 F
 I
 I
 C
 B
 h
 la
 ac
 al
 ra
 ii
 v
 p
 di
 I
 se
 C
 re
 sui
 fec
 Sp
 ne
 rur
 pic
 sua

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Definant itaque recentiores. Hæretici, veterum Iconomachorum more triumphum canere ante victoriam; Definant sacras Imagines ex templis abradere, & auellere, turpique mendacio veritati obstreperè, & gloriari, cū negent eas primis quingentis annis in Ecclesijs Christianorum depictas, sculptasue fuisse; atque hoc solo nomine vincere putant, quia ad antiquitatem prouocant. Nil profectò est, cur vt impudentissimum mendacium illud refellamus, vel ad veterum Patrum testimonia, & exempla, quæ septima Sydonus nobis copiosè suppeditat confugiamus, sed satis erit sibi cœmeteria; vbi (olim Ethnicis magistratibus in Christianum nomen seuentibus) maiores nostri latitantes Eucharistiam sumebant, sacras conciones audiebant, aliaque omnia, quæ in Ecclesijs obiri solent, obibant; ingrediamur, ibique Imagines, quæ passim obuiæ fiunt contemplemur; quas accuratissimè cumulauit, ac in lucem edidit Antonius Bosius in suo lib. Roma sotterranea.

Impugnâr prætereà prædicti veteres, & recentiores Iconomachi, quod quâuis magnū antiquæ imagines ad Hæreticos cōfundendos, ac pietatē erga Deū omnesq; Coelites excitādā, momentum habeant, cerrè ad historiam iuuandā non valeant: etenim Pictores cum pro ea potestate, quam habent quodlibet audēdi, multa more Poetarum confingere, Historiæq. veritatem ita corrumpere soleant, vt ea ferè nusquam appareat.

Ac certè mirandū, vt quis mentis compos de antiquis Christianorum picturis sic sentiat; etenim, & si recentiores Pictores, siue quod artis elegantiam ostentare malint, non raro peccent, transiliantque historiæ lineas; non tamen propterea antiquorum Pictorum, ac sculptorum (De Christianis loquor) quibus certè quidem Religio erat ab historia vel minimum discedere, fidem eleuabimus: Porro quantum olim veritati studuerint Christiani Pictores, & Sculpores (vt de Alijs Imaginibus taceam) exemplo est vetus illa Icon ex opere Musiuo, quæ nobis

Cap. 3. pag. 23. lib. 3.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

A nobis in æde S. Petri ad Vincula Sebastianum martirem non iuuenem imberbem sed senem (talis enim erat cum martyrium subiit) ante oculos ponit.

Fuere quoque non ita pridem, qui à Græcis ad Francos, Imperium Romani Pontificis auctoritate, translatum fuisse, negarunt. Ad magnum istud impudensq. mendacium profligandum, quid interest librorum veterum an Iconum auctoritate, fideque pugnemus? Itaq. si Card. Belarmino, quod libro de Translatione Imperii Editio, Ecclesiæ Romanæ aduersarios, multorum historicorum testimonijs fregerit, plurimum nos debere profiteamur; æquum profecto est, vt Cardinali Francisco Barberino, qui antiqua Imagine in Palatij Lateranensis parietinis ab se restituta, (& à nobis hic effigiata) hoc idem præstitit, plurimum etiam debeamus: Sane, qui Apostolum Petrum in Throno sedentem, ac dextera, Leoni Tertio Pontifici Maximo Pallium, sinistra vero, vexillum Carolo Magno tradentem aspexerit, subiectamque hanc Inscriptionem legerit

BEATE PETRE DONA VITAM
LEONI, ET BICTORIAM CARVLO
REGI DONA.

C Quis nisi in historia valde sit hospes, & Leonis Tertii restitutionem; & Caroli Imperatoris inaugurationem, & Ecclesiæ Romanæ auctoritatē graphicè descriptam, non continuo fateatur. Quæ imago si nulla veterum de his rebus extarent monumenta, vna hæc sit ad Hæreticorum perniciam contundendam, historiæque veritatem constabiliendam instar omnium testium.

Necnon etiam nobis suffragabitur ad veterum pictorum; & sculptorum fidem confirmandam, quod legitur in Martyrologio 6 Idus Novembris de Gloriosis Martyribus Claudio, Nicostrato, Symphoriano, Castorio, & Symplicio, si quidem cum essent illi summi sculptores, nullò modo adduci potuerunt, vt Idolorum statuas facerent

facerēt, ac Solis simulacrum venerarentur: vnde post varia tormenta iussi sunt Romæ Diocletiano Imperante in flumen præcipites dari.

Cum hæc ita sint, non minus antiquis Imaginibus sacris fidem habebimus integris, corruptisque sacrae vetustatis testibus, quam antiquorum Historicorum libris, quos Viri doctrina, & sanctitate præcellentes tamquam arma ediderunt ad Iconomachiam labefactandam. Urbem etenim colimus, quæ cæterarum urbium est Regina, Catholicæ Religionis Arx, morumque Magistra, ex omnibus terrarum oris quotidie. Peregriini ad eam ventitant: incredibile est, quanta cum cura non ea modo, quæ in propatulo sunt, obseruent, sed abstrusa quæque rimantur. Equidem haud dubito, quin ea, quæ a maioribus nostris quasi hæreditario iure accepimus, permagna nobis æstimari viderint, satis amplum suæ peregrinationis fructum se percepisse dicturi sunt, quod & Hæreticorum mendacia deprehenderint, & sancta sanctè tractanda esse didicerint.

De Ritu Priscorum Fidelium in precibus Respiciendi Orientem, & alijs similibus. Cap. III.

COGNITO antiquo fidelium ritu circa hieroglyphica, Simbola, & Imagines, quibus illi denotabant, ac exprimebant Sanctissimam Crucem, Christum, & Sanctos eius; Congruum forsitan erit recensere (sicut iam mos fuit) qualiter Christi fideles in ipsorum precibus ad Deum, verterent se ad Orientem, quod etiam plurimi ex sanctis Patribus varijs Mysterijs obseruarunt ac potissimum S. Athanasius quæst. 14. Prima ex psal 131

Ado.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Nihilominus tractu temporis S. Leo Primus, qui vi- **A**
xit anno 443. inuehitur in 7. de Natiuitate contra
Populum, qui similiter vertebat se ad Orientem in atrio
Vaticanae Basilicae sancti Petri, antequam illud ingrede-
retur, cuius hæc verba sunt. *Quod nonnulli etiam Chri-*
stiani adeo se religiosè facere putant, ut priusquam ad B.
Petri Apostoli Basilicam, quæ uni Deo uiuo, & uero est
dedicata perueniant, superatis gradibus, quibus ad sugge-
stum aræ superioris ascenditur, conuerso corpore ad nascē-
tem se Solem reflectant, & curuatis ceruicibus, in honorem
se splendidi orbis inclinent: quod fieri partim ignorantie
vitio, partim paganitatis spiritu multum tabescimus, &
dolemus: Quia & si quidam forte Creatorem potius pulcri
luminis, quam ipsum lumen, quod est creatura, veneran-
tur; abstineendum tamen est ab huiusmodi specie officij, &c.
Hoc egit prædictus Sanctus Pontifex, cum esset vigilā-
tissimus in arguendo Manicheos, & Priscillianistas, qui
Solem orientem respiciebant, & ad hoc ut illi orantes à
fidelibus distinguerentur. refert etiam Baron. in an-
no. 58. ubi Spondan. n. 43. in fin. & Baron. anno 443.
ubi Spondan. n. 1.

Hinc factum postea est, ut perseuerarint etiam fideles
in atrio S. Petri uertere se ad Orientem, ut ibi Deum
precarentur contra portam prædictæ Basilicæ: & an- **C**
no 1300. Iottus Florentinus excellens Pictor mandante
Cardinale Stefano Nepote Bonifatij Octauo Summi
Pontificis construxit ex opere Musico Nauem, in qua
conspiciuntur Christus, sanctus Petrus, cum alijs Apосто-
lis, ad hoc ut ad illam Imaginem orientem versus posi-
tam orarent Fideles & omnis euitaretur superstitio So-
lem adorandi; Quæ figura prædictæ Navis per Urba-
num Octauum P. M. annis præteritis fuit collocata supra
Portam maiorem intus in prædicta Basilica.

Habi-
tus cor-
poris in
oratio-
nibus.

Præterea aduerte etiam precandi ritum, seu habitum
corporis ipsorum fidelium in Oratione; nam ut pluri-
mum flexis genibus, & si aliquando læua urgeret neces-
sitas

Ba

A firs prostrati in terram, iunctis, vel etiam aliquando expansis manibus, & in altum elatis precari consueverunt: tamen quoniam dies Dominicus, Resurrectioni Domini erat consecratus; ideo non nisi *stantes*, fideles ex antiqua Ecclesiae traditione; itemque a Pascha vsq. ad Pentecosten orare solitos, refert Baron. in annum 58. vbi Spond. n. 44.

Sed sedendo adorare extra disciplinam esse, ait Tertull. de Orat.

Viros detecto capite, Foeminas tecto. in Ecclesia orare debere, institutio est Apostol. ad Corinth. 1. cap. 11.

B In precationibus aliquando suum quis pugno pectus tundebat: exemplo Publicani a Christo commendati Luc. 18. atque eo signo poenitudinem declarari, facto illorum, qui post Christi Passionem reuertebantur, docet Baron. d. anno 58. vbi Spond. n. 44.

Ecclesiae in earum constructione, praeterquam respiciebant Orientem, ut diximus, continebant *Porticum*, vbi essent poenitentes, & alij, quibus intra Ecclesiam non pateret accessus. *Atrium* ad recipiendum Populum. *Sancta* vbi seorsum sederent Sacerdotes, ac demum *Sancta Sanctorum* ad Oblationem incruenti Sacrificij; ut adhuc intuemur Romae Ecclesias constructas temporibus Magni Constantini. ex Euseb. lib. 10. hist. Eccles. cap. 4. & in Vita Constantini lib. 3. cap. 34. refert Baron. dicto anno 57 vbi Spond. n. 32. & similes alias plurimas ego annis praeteritis, vidi in Regno Galliarum.

Constructio Ecclesiarum

De Baptismo.

Cap. V.

BAPTISMVS, cum sit ianua, ac primus aditus ad coetera sacramenta, per quem recuperatur ante

d 2 omnia

il vi-
tra-
atrio
pede-
Christi
ad B.
vero est
sugge-
nascē-
morem
prae-
tus, &
is pulri
reneran-
ty, &
vigila-
tas, qui
rantes a
in an-
no 443.
fideles
deum
& an-
andante
i Summi
in qua
Aposto-
is posi-
cio So-
e Vrb-
ata supra
labitur
plori-
e decol-
ficas

omnia munditia originalis, adeo ut per illum mansio fiat Christi in homine, ac etiam hominis in Christo; propterea cum Baptismus sit initiatio, de illo nos primum verba faciamus.

Baptismus ex communi loquendi consuetudine ad eam tantummodo ablutionem accommodatur, quæ ab Episcopo, vel Presbytero, aut alio quocumque sub certa verborum forma ministratur.

Res Christiana primis temporibus inchoata cum esset, Baptistria in usu non fuere, sed in fluminibus aliquando baptizabatur. Tertullian. lib. de Baptismo, cap. 1. *Neque quicquam refert inter eos, quos Ioannes in Iordane, & Petrus in Tibere tinxit: idem quoque Origenes tract. 7. in Matth. & Cyrillus Alexand. lib. 2. in Ioannem cap. 57. & clarè in actibus Apost. cap. 16. ubi Paulus mulierem Lydiam sacris baptismalibus in fluuio insigniuit: Honorius Augustunensis ait in lib. de Gemma animæ, quod Apostoli non solum in fluuijs, sed & in fontibus, & stagnis baptizabant: ut adhuc extat Mediolani fons, quo sanctus Barnabas Apostolus ad Baptismum utebatur. Ac etiam in via baptizabatur, ut in Actibus Apostolorum cap. 8. Eunuchus à Philippo, dum irent per viam, venerunt ad quamdam aquam, & ait Eunuchus; ecce aqua, quis prohibet me baptizari? Item in domibus, vel in mari, ut in vita S. Appolinaris Rauennatis Episcopi.*

ria.
Baptiste

Baptistria sancti Dionysij tempore instituta fuere, eaque consuetudo usque ad nos stabilis, & firma deriuauit. Neque obstat Beda lib. 2. Hist. Eccles. de Anglis in fluuio Rheno, & Vvalua insignitis Baptismo: nam in principio recentis ibi Ecclesie Christiane hæc factitata, quando Baptistria ædificari temporum angustiae non ferebant, quemadmodum eiusdem Bedæ verba lib. 2. histor. *Non dum enim Oratoria, vel Baptistria in ipso exordio nascentis ibi Ecclesie poterant ædificari. Eaque Baptistria primum in priuatis ædibus ædificata, ut in*

vita

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

do Baptismate viri cum viris, & mulieres cum mulieri- **A**
bus &c. S. Augult. de Ciuit. Dei, lib. 22. cap. 8. & clare
in synodū Constantinopolitana, act. 1.

Conse-
cratio
aqua.

h. Consecratio Aquæ baptismalis ab Apostolis instituta
peruenit ad nos, vt ex constitut. Apost. Clement. Papæ
lib. 7. cap. 43. ibi *Deinde venit ad aquam, benedicit, &
glorificat sacerdos Dominum Deum omnipotentem, &c.*
& paulò post Benedictionis verba referens inquit. *De-
scende de caelo, & sanctifica hanc aquam, da ci gratiam,
& virtutem, vt qui baptizatur secundum mandatum
Christi tui, cum eo crucifigatur, & commoriatur, & con-
sepeliatur, & correfargat,* sic etiam testatur Dionysius
Areopag. de Eccles. hierarch. cap. de baptism. & referr **B**
Baron. anno 132. vbi Spond. num. 2.

Tēpus
baptif-
mi.

Baptismus in Ecclesiæ Christianæ primordijs quoli-
bet die celebrabatur, sic act. 8. de Eunucho Candacis
Reginæ à Philippo baptizato. Item actor. 10. Petrus
Cornelium, & aliam turbam baptizauit, D. Ambrosius,
cap. 4. in epist. ad Ephes. explicans actorum loca, refert
de eadem consuetudine: sed non multo post mos obti-
nuit; vt extra Paschatis, & Pentecostes tempus nemo
Baptismatis mysteria celebraret, S. Leo epist. 4. ad vni-
uersos Siciliae Episcopos cap. 3. id ex Apostoli doctrina
profectum esse docet. Non solum adultos, sed & in-
fantes, & paruulos tantum Paschatis, & Pentecostes **C**
tempore baptizatos ex D. Ambrosio de Mysterio Pa-
schæ cap. 5. & sanctus Augustinus serm. 160. in Domi-
nica in octauam Paschæ inquit: *Illi pueri Infantes,
paruuli, lactentes maternis vberibus inhaerentes, & quā-
tum in eis gratiæ conferatur nescientes, vt ipsi videtis, &
ipsi habent octauas hodie.*

Mini-
ster.

Necessitate postulante omnibus baptizare licebat
Ecclesiæ surgentis initio, vt testatur D. Ambrosius cap. 4
epist. ad Ephes. Cæterum solis Episcopis fuisse munus
baptizandi ex D. Ignatio ad Smirnenles habetur. *Nō
liceat sine Episcopo baptizare.* Et Tertullian. similiter lib.
de

A de baptis. cap. 17. sed ex quo postea cetera Baptismi tēpora cessarunt, & Episcopis aucta onera, singulis oppidis certi presbyteri assignati fuere, quibus totum negotium devolutum est: Monachi autem ab hoc munere in totum repellebantur, ut in decreto Eugenii apud Gratianum cap. Placuit secunda i 6 quæst. prima. Baptismus vero è pueris collatus etiam per iocum ritu Ecclesiæ validus: supplenda tamen, quæ à sacerdotibus mos est fieri. Refert Baronius anno 311. & ibi Spondanus num. 8.

* Qui sacro fonte Baptismi candidatos suscipiunt, Cōpatres appellantur. S. August. Sermon. i 16. de tempor. Et Concil. primum Maguntinum. Nominabantur etiam

De Cōpatre

B Patrini, Sponsores, susceptores, offerentes, ut apud Patres, & Concilia. Munus susceptoris fuit in Ecclesia antiquissimum, ut ex Constitut. Apostol. Clementis lib. 3. cap. 16. Dionysius Areopagita de Eccles. Hierarc. cap. de baptis. refert quomodo baptizandus à susceptore ad Episcopum ducitur: Susceptorum mos in Ecclesiam profectus est ab illo Euangelii. *Et adduxit eum ad Iesum: Ex Landulpho Carthusiano, libro primo vitæ Christi, cap. 24. Et adduxit eum ad Iesum; ex hoc accepit Ecclesia, quod in sacramento Baptismi, & confirmationis utitur adducentibus, qui presentem suscipientes sacramentum, qui Patrini solent vocari: Susceptores adhibeantur*

C in baptismo non solum infantium, verum & adultorum, Concil. Nicen. cap. 22. ibi: *Viri non teneant baptismo puellas, aut mulieres; neque mulieres teneant masculos, sed potius mulieres teneant puellas, & viri teneant masculos.* Cum non fuisse opus distinguere mulieres à puellis. Aduertamus etiam ex dicto Niceni Concilij decreto. Quatenus viro mulierem, & mulieri virum de Fonte suscipere tunc non licebat, ut etiam ex cōstitutione Apostol. lib. 3. cap. 16. cuius ratio fuit quoniam adultorum baptisus frequens erat, ac nudi de sancto lauacro ad mouebantur; Quibus antiquatis liberum fuit Mari foeminam, & foeminæ Marem suscipere, ut colligitur ex Concil.

Veri. A

anno
duni.

Domi
quis
is, &

licet
scip.

Uos
er lib.
de

Concil. Maguntino cap. 10. apud Gratianum parte se- **A**
 cunda, cavia 30. quæst. 1. cap. de eo. Monachis susce-
 ptoris officio fungi non licebat, vt in cap. placuit secun-
 da 16. quæst. 1. Quoniam illos claustrales à negotijs sæ-
 cularibus segregatos esse oportebat: non ita vero de
 presbyteris, & clericis, quos susceptoris officio functos
 fuisse, refert Gregor. Turonens. lib. 6. histor. Francorum.
 Cum Theodoricus ab Urbis Episcopo de Fonte suscep-
 tus fuerit. Parentes de Fonte filios suscipiebant, can.
 Quod autem 30. quæst. 4. sanctus Augustinus lib. 6. Hy-
 pognost. ibi: *Nouimus paruulos, parentum manibus*
ad gratiam sancti baptismi deportatos. Et idem Augusti-
 nus epist. 23. ad Bonifacium; modo consuetudo prædi- **B**
 cta poenitus abrogata est in concilio Maguntino, cap. 55.
Nullus proprium filium, vel filiam de sacro Fonte susci-
piat. Cuius forsân ratio est, vt denotetur, educationem
 spiritualem longè distare à carnali.

De in-
fantib.
bapti-
zan.

Quamuis baptismum paruulorum maxime impugna-
 uerint Hæretici; nihilominus probatur ille euidentissi-
 mè ex sacris litteris, & Patribus antiquis; etenim Matth.
 19. Redemptor noster dixit Discipulis. *Sinite paruulos,*
& nolite eos prohibere ad me venire; talium est enim re-
gnum Cælorum. Quem locum de baptismi mysterio ac-
 cipiendum esse, voluere scriptores; Item ex constit. Apo-
 stol. lib. 6. cap. 15. habetur. *Baptizate quoque paruulos* **C**
uestros, & educate eos in præceptis Dei. Dionysius de
 Eccles. Hierarch. cap. vltimo, August. epist. 28 & 39.
 Qui baptizandi erant, nominabantur Christiani, Cathe-
 cumeni, competentes, initiati, & electi; ex concil. 1.
 Constantinop. cap. 7. Item Concil. Constantin. sexto,
 cap. 95.

Cathecumeni nomen Græcum est, & à sanctis Patri-
 bus dicitur, cui mysteria fidei viuæ vocis ministerio cre-
 debantur: Etiam infantes inter Cathecumenos refere-
 bantur. Dionysius Areopagita de Eccles. Hierarch.
 cap. vltimo, August. epist. 23. ad Bonifacium lib. 4. de
 Baptism.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

interdixisse Gentiles omnibus suæ Religionis non ini- **A**
 tiatis, ex Virgil. Aeneid. 6. *Procul, o procul este profani,*
conclamat Vates. Insuper nec Cathecumenis permis-
 sum, neque in publicis, neque in priuatis Orationibus
 cum Baptizatis conuenire : Concilium Arausican.
 cap. 19. ibi. *Cathecumeni nunquam admittendi sunt*
etiam inter domesticas orationes.

Mos dandi Nomina in Baptismo antiquissimus est.
 De no- Clemens Papa primus Epist. 3. ad omnes Episcopos ait.
 mine. *Si quis fidelis voluerit existere, & desideret Baptizari,*
accedat ad Sacerdotem suum, & ipsi det Nomen suum,
& ab eo audiat mysteria, &c. S. Ambros lib. 2. De
 Sacram. cap. 2. S. August. De Cura pro Mort. geren. & **B**
 idem lib. De Fid. & Oper. Cuius ratio adducitur; vt
 Cathecumeni ex Nominis mutatione vitæ commutā-
 dæ argumentum desumerent; ac etiam vt Apostolorum,
 propter suam in eos propensionem Nomina lumerent :
 Vt apud Eusebium lib. 7. Histor. Eccles. Nicephorus
 Calistus lib. 6. Histor. cap. 22. ibi. *Multi enim propter*
suam in Apostolos propensionem, & affectionem, Nomina
eorum liberis suis imponebant: Vnde in Synodo Nice-
 na. Can. 30. Gentilium Nomina filiis imponere fuit ve-
 titum, quod & a S. Chryostomo significatū Homil. 22.
 in cap. 4. Epist. 1. ad Corinth.

Renunciabant Diabolo, & pompis eius Cathecume- **C**
 ni ex antiquissimo ritu. Paulus ad Timot. 6. ait. *Appre-*
 De re- *hende vitam æternam, in qua vocatus es, confessus bonam*
 nuncia- *confessionem coram multis testibus.* Super quod S. Hie-
 tionz. ron. in lib. Annot. ait. *Confessus es bonā Confessionem in*
Baptismo, renunciando saculo, & pompis eius, &c. Con-
 stit. Apost. lib. 3. cap. 18. ibi. *Qui Baptizatur, sit ab*
omni impietate alienus, hæres Dei Patris, Cohæres filij
suus, qui renunciauerit Sathana, & Demonibus, & frau-
dibus suis. Idem lib. 7. cap. 40. & 41. Locus Renun-
 ciationis erat extra Ecclesiam. Dionys. Areopag. De
 Eccles. Hierarch. cap. De Baptismo ibi. *Puer ante Fo-*

A res Ecclesie statuitur in signum humilitatis, postquam
 perficiuntur Exorcismi, & Insufflationes, & Renuncia-
 tiones, Ecclesiam cum confidentia ingreditur. Renuncia-
 tuos fuisse item Nudos tamquam Athletas ad pugnan-
 dum. Dionys. Areopag. De Eccles. Hierarch: cap. De
 Baptismo ibi. *Exiit eum, expoliatque per ministr-os, tum
 eum tertio iubet Sathanã insufflare, & quæ defectiois,
 & abrenunciationis sunt profiteri.* Vetus fuit in Ecclesia
 observatio, ut Baptismate initiandi, Diabolo prius re-
 nunciato, occidentem versus statuerentur, sicque positi
 tertio illa renunciantium verba proferrent; idemque
 postea Christum Dominum confesuri ad orientem cõ-
 uersus id totidem vicibus facerent, ut testatur D. Diony-
Bsius Areopag. & Cyrillus Hierosolymit. quos refert Ba-
 ronius anno 58. & ibi Spondanus n. 13.

Post renunciationem cathecumenis dabatur pallium
 & hoc institutum, ut relicta toga, quæ insigne dignitatis
 erat, pallium, quod abiectionem, & humilitatem refere-
 bat, omnes induerent: Tertullian lib. de pallio cap 5: ait.
*Cum hæc primum sapientiam vestit, quæ vanissimis super-
 stitionibus renuit, tunc certissimè pallium super omnes
 exuias, & peplos augusta vestis, superque omnes apices,
 & Tutulos sacerdos suggestus.* Quare post Gentiles irri-
 dentes Christianos dicebant. *A Toga ad Pallium.* Ter-
Ctull. dicto cap. 5. Pallium erat nigri coloris, ut indicaret
 poenitentiam. Severus Sulpitius de vita sancti Martini
 dicens, *Martinum in veste hispida, nigro, & pendulo
 pallio circumseptum.* Coepit usus prædicti pallij ab Apo-
 stolis, à quibus deinde fuit commune indumentum
 Christianorum, ex Tertull. dicto tractatu, sed temporis
 decursu ad solos Monachos transiit, quos Sulpitius Se-
 uerus epist. ad Besull. nominat. *Agmina Palliata:* Cas-
 sianus de habitu Monach. lib. 1. cap. 7.

Fidei profitendæ mos fuit cathecumenis ante baptis-
 mum, quod ab Apostolis ad nos processit: ut in actis
 Apostol. cap. 8. etenim Eunuchopetenti baptismum:
 De Pro-
 fessione
 Fidei.

*Dixit Philippus si credis ex toto corde, licet, & respondens A
alt. Credo Filium Dei esse Iesum Christum.* Similiter
Clemens in constitut. Apostol. lib. 7. cap. 42. Dionysius
Areopagita de Eccles. Hierarch. cap. 2. Gregorius Ma.
gnus de sacr. baptism. cum aliis. Et talis professio de sug-
gestu edebatur, August. lib. 8. confess. vbi hoc refert de
Victorino. Professionis forma tribus vicibus repeteba-
tur, vt triplicem maculam corde, ore, & actione trina
confessio aboleret, sanctus Ambrosius lib. de Spiritu
sancto, cap. 11. ac etiam desumptum ex triplici respon-
sione Petri de Christi dilectione; Ambros. lib. 2. de sa-
crament. cap. 7. Profitentes insuper ad Orientem Solem
spectabant; cum Deus Parens, Orienti Soli comparetur: **B**
Dionys. Areopagita de Eccles. Hierarch. cap. 2. ait: *Ip-
sum ad Orientem transfert.* Nazianzenus orat. 40. in sa-
crament. baptism. inquit. *Ad occasum inuersus Satha-
nam abiurabis; rursusque ad Ortum te te conuertens Deum
confiteberis.* Baron. in anno 58. vbi Spondan. num. 43.
Postmodum Professio in tabulas relata, profitentis vide-
licet alterius manu subscribebatur: Dionys. de Eccles.
Hier. cap. de baptismo ibi: *Cumque Sacerdos aliquis ex
Tabula Professionis, &c.* Gregor. orat. 40. de sancto
baptismo.

*De ta-
tu na-
rium, et
aurium*

Nares, & aures, Presbyterorum digitis ex salua tan-
gendi antiqua fuit consuetudo, sanctus Ambrosius de **C**
ijs, qui Myst. initian. ait. *Aperite aures, & bonum odo-
rem vite aeternae inhalatum vobis, munere sacramentorum
carpite, quod vobis significauimus, cum aperitionis celebrã-
tes mysteria diceremus Ephata. quod est adaperire, &c.* S.
Greg. lib. de sacram. ad catechiz. infant. Nares tangun-
tur, quia statim diuinæ cognitionis odor percipitur: quod
autem ex spuito aures, quia nos ad Dei verbum perci-
piendum paratas illas offerimus. sanctus Ambrosius lib.
de sacram. cap. primo.

*De exor-
cismis.*

De exorcismis in baptismo loquitur Christus apud
Marcum, cap. 16. *In nomine meo Demonia eijcient: &
Lunatico*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

the cumenus benedicebatur, ex constitut Apostol. lib. 7. **A**
 cap. 40. *Quomodo oporteat Cathecumenum, cum initiatus
 Sacerdotibus benedici?*

*De Com
 petenti
 bus.*

Baptizandi inter alia nomina competentes etiam nū-
 cupabantur: Isidorus Hispalen. lib. de eccles. offic. c. 21.
 ibi: *Post Cathecumenos, secundus competentium gradus
 est; competentes autem sunt, qui iam post doctrinam fidei,
 post continentiam vite ad gratiam Christi percipiendam
 festinabant, ideoque competentes appellantur, id est gra-
 tiam Christi petentes.* Erant quippe competentes in
 Dominica Palmarum: Ambros. epist. 33. August. serm.
 116. in Dominica Palmarum ad competentes. Soli
 competentes ius habeant baptismi flagitandi, sanctus **B**
 Augustinus lib. de fide, & oper. ibi: *Hoc fit multo dili-
 gentius, & instantius his diebus, quibus competentes vo-
 cantur, cum ad percipiendum Baptismum sua nomina
 omnia dederunt, & Isidorus dicto cap. 21 Idemque humi
 prostrati baptismum petebant, Augustinus lib. 2. de sym-
 bol. cap. primo, Gregor. Turon lib. 5. histor. Francor.
 cap. 11.*

*De pœ-
 nitētia.*

Baptizandi variis poenitentiae generibus utebantur.
 Sic Petrus in act. Apostol. cap. 2. *Pœnitentiam agite,
 & baptizetur unusquisque vestrum in nomine Iesu Christi.*
 sanctus Augustinus de vera, & falsa poenitentia, ibi:
*Ad hoc sunt Cathecumeni in Ecclesia constituti, v dum **C**
 Baptismum expectant, unde verè pœniteant, habeant.* Et
 hæc in conscientiae excussione, & lacrymis, Augustinus,
 sermone 11. ad Fratres in Heremo. *O compunctio sancta,
 sine qua adultis non prodest baptismus:* Sicuti etiam in
 peccatorum confessione consistebat, vt legimus in actis
 Apostol. cap. 19. *Multique credentium veniebant confi-
 tentes, & annunciantes actus suos, & hæc generaliter erat,
 non autem singulatim de peccatis, vt sacramentalis, vt
 ex prædicto verbo Annunciantes actus suos, sicuti ex-
 ponunt interpretes. Requirebatur etiam ieiunium in
 baptizandis: Clemens in constitution. Apostol. lib. 7.
 cap. 23.*

A cap. 13. ibi: *Ante Baptismum ieiunes, qui est baptizandus.*

Abstinere quoque debent à legitimis vxoribus, sanctus Hieronymus, epistola 83 ad Ocean. ibi: *Audiant Cathecumeni, qui fides sunt candidati, ne uxores ducant ante baptismum, ne honesta iungant matrimonia.* Concilium Carthaginen. 4. cap. 86. habet: *Neophiti aliquandiu à lautioribus Epulis, & spectaculis, & coniugibus abstineant.* Accedant ad prædictam poenitentiam Cathecumenorum orationes, ieiunia, & similia, Tertullian. lib. de baptism. cap. 29. *Ingressuros Baptismum orationibus crebris, ieiunijs, & genuculationibus, & peruigilijs orare*

B oportet, & cum confessione omnium retro delictorum, &c. Similiter hortatur Nazianzenus orat. 40. in sanct. laucrum. Nudis quoque pedibus incedebant Cathecumeni, Augustinus lib. 4. de symbol. ad Cathecumenos, cap. 1. *Omnia sacramenta, quæ acta sunt, & aguntur in vobis Exorcismis, orationibus, inclinatione ceruicium, humilitate pedum, &c.*

Symbolum Fidei tradebatur baptizandis in die Palmarum Dominica. Isidorus Hispalen. libro primo, de Eccles. offic. cap. 27. de Dominica Palmarum, ibi. Symbo.
10.

C *Hoc autem die symbolum competentibus traditur propter confinem Dominica Pascha solemnitatem, ut quia iam ad Dei gratiam percipiendam festinant, fidem, quam confiteantur, agnoscant,* Albin. de diuin. offic. cap. de Dominic. Palmarum, *Pascha petitum, siue competentium dicitur, quia hodie symbolum competentibus tradebatur propter confinem Dominica Pascha solemnitatem: S. Augustinus, serm. 116. de Dominica Palmarum, & alibi idem asserit.*

In Gallia, & Hispania fuit olim mos lauandi capita baptizandis in Dominica Palmarum, & propterea dicta dies nuncupabatur capitilauium, quia tunc lauabantur capita competentium, qui vngendi erant, ne forte obseruatione Quadragesimæ sordidata accederent ad vngtionem,

*De l. a.
uando
capite*

nem,

nem, Isidorus libro primo Eccles. offic. cap. 27. de Do- **A**
 minica Palmarum, Albinus de diuin. offic. cap. de Do-
 minica Palmarum. Non solum infantibus, verum &
 Adultis capita lauabant. Pamelius in Tertullian. de bap-
 tismo, Fillaceus de Quadragesima, cap. 14. Hæc consue-
 tudo durauit in Ecclesiis Gallix, & Hispanix, donec de
 anno 813. in concilio Maguntino secundo derogatum
 est, vt nemo amplius capitis ablutionem adhiberet, tum
 ne ab Ecclesia Romana dissentiret, tum vt offendendi
 occasionem demeret ijs, qui illam ablutionem bap-
 tismum esse rati, verum salutareque bap-
 tisma respuebant.

*Oratio
 Domi-
 nicalis.*

Oratio Dominicalis exponebatur baptizandis feria
 secunda post Dominicam Palmarum, S. August. homil. **B**
 42. de commendatione orationis Dominicæ.

*Pedum
 ablutio*

Mos quoque fuit Mediolani, & in alijs Regionibus
 abluendi pedes eorum, qui erant baptizandi, sanctus
 Ambrosius lib. 3. de sacrament. cap. primo, & lib. de
 initiandis, cap. 6. referens talem consuetudinem à sancto
 Petro habuisse originem; Meminit etiam eiusdem con-
 suetudinis sanctus Augustinus, epist. 118 ad Ianuar. Et
 de tali consuetudine vide latè, quæ scripsit Ioseph Vi-
 ccomes de antiquo baptizandi ritu, lib. 3. cap. 17. cum
 sequent.

*De Ele-
 ctis.*

Vltimus gradus eorum, qui baptizandi erant, Electi **C**
 fuere, qui differebant à Cathecumenis, & competi-
 bus, quoniam Electi non dicebantur nisi eo die, quo
 baptizabantur, vt scripsit Siricius Papa, epist. prima
 ad Himerio. Tarraconen. cap. 2. item ex ordine Romano
 habetur, quod die Sabbati sancti, quo baptizabantur,
 Electorum nomine sic nuncupabantur orate Electi.

*De Scra-
 tinio.*

Origo Electorum pendebat ex scrutinijs, quod in eis
 de fide, & moribus inquireretur, Robert. Abb. de diuin.
 offic. cap. 18. ibi. *Quarta ergo feria, noua Ecclesie cele-
 brantur initia, quæ appellantur Scrutinia: Scrutinia
 verò dicuntur à scrutando, quia perscrutandum erat in
 his, qui accedebant, ne qua radix amaritudinis subesset;
 velut*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

42 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.

Ultima cæremonia cineris consecrati à sacerdote asper- **A**
 sio, vt ex ordine Romano cap. de denunciatione scruti-
 nii ad Electos. Vide de his omnibus latè Iosephum Vi-
 cecomitem de antiquo baptizandi ritu, lib. 3. cap. 25. In-
 fantes etiam subdebantur scrutinio, non vt fidei, & mo-
 rum rationem sacerdotibus redderent; sed vt cæremo-
 niis, & ritibus præsertim exorcismo lustrarentur, vt ex
 ordine Romano in denunciatione scrutinii ad Electos,
 ibi: *Quarta feria hora tertia scribantur nomina infan-*
tium, vel eorum, qui ipsos suscepturi sunt, & Diaconus cla-
met dicens, Cathecumeni præcedant, & vocentur ipsi infan-
tes per nomina, vel ordinem, sicut scripti sunt: eodem die
instruantur, item benedictio cineris ad eos, qui scrutinia **B**
sunt habituri, & baptizari desiderant. Scrutinia omni-
 bus baptizari volentibus necessaria erant: Strabo de
 rebus eccles. cap. 26 ibi: *Alij scrutinia diligentissimè ad*
tantum Mysterium preparationis statuerunt. Ea tamen
 necessitas, siue vsus postmodum ab Ecclesia sublatus est
 circa annum Domini 860. Imperantibus Ludouico, &
 Lothario. Quoniam posteriores scriptores omnem eam
 consuetudinem nusquam sua ætate cognouerunt; & Ro-
 bertum Abbatem, necnon Vgonem in præterito tempore,
Fiebat, erat, vel similia loquutos esse.

Expletis ritibus, qui præcedebant baptismum: suble- **C**
 quuntur modo, qui in baptismo ministrando, vel paulo
 ante seruabantur. At primum fuit Christianorum studiù
 baptismi die, Ecclesiam Peristromatis ornatam esse,
 Balsama, & odores, Incensa, & varios cæreos, & lychnos
 accendi consueuisse, Gregorius Turonen. lib. 2. histor.
 Francorum, dum Clodouei Regis baptismum recenset.
 Et hæc non in solo baptismo Regum, & Principum; sed
 cæterorum, vt ex ordine Romano, titulo de Sabbato, vbi
 celebrandi baptismi modum præscribit. *Sabbati verò die*
sancto, ac solemnissimo primo mane ornetur Ecclesia cum
omnibus utensilibus suis, &c.

De or-
 natu Ec-
 clesie.

Oblatio
 sacerdo-
 ti.

Fuit iam in Ecclesia receptum, vt qui baptizarentur
 pecu-

A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 U
 V
 X
 Y
 Z
 &
 qu
 ex
 ba
 le
 Ign
 Alii
 citè
 per
 tu
 ma
 cum
 nom
 præ

A pecuniam ; vel alia munera sacerdotibus darent , quod etiam de inopibus accipiendum esse, tradit Nazianzenus Orat. 40. in sanct. Baptism. vbi etiam Nicetas ait, quod talis oblatio non esset definita , sed pro cuiuscumque arbitrio, & illa pro necessitatibus Ecclesiæ, & ministrorum inferuiebat.

Ante baptismum , & in baptismo Litanix dicebantur ; Albinus de diuinis officiis , cap. 19. de Sabbato sancto *De Litanis.* sic ait . *Euntes ad Fontes, canant Litanias, ter tantummodo repetendo, sequitur consecratio Fontis, &c.* & cap. 25.

B de Vigil. Pentecostes ibi ; *Finitis lectionibus, descendendum est ad Fontes cum sancto Chrismate, & cereis in magna reuerentia decantando Litaniam.* Idem Fortunatus lib. primò de diuinis officiis, cap. 28. Similiter dicebantur lectiones , & orationes variæ baptismi necessitatem , & dignitatem indicantes . vt ex sancto Gregorio Magno , lib. de sacrament. titulo de Sabbato Pasche .

De forma baptismi, qualis primis temporibus fuerit ; quamuis aliqui Authores discrepent , & velint, quod Apostoli cum maximè intenderent Christi diuinitatem Barbaris nationibus suadere, in eius nomine baptismi sacramentum administrasse, non quidem quasi ea legitima & vulgaris forma esset ; verum ex diuina dispensatione ,

C quæ rerum formas pro rei opportunitate commutat , vt ex actis Apostol. testimoniis. cap. 2. 8. 10. 11. & 19. vbi baptismus : *In nomine Christi* , aut , *In nomine Domini Iesu* : collatus perhibetur . Item Paulus ad Roman. 6. *Ignoratis fratres quicumque baptizati sumus in Christo.* Alii autem putant in Christi nomine Trinitatem implicitè comprehendi, quoniam nomine Christi simul Patris personam, à quo vnctus est, & Spiritum sanctum, quo vnctus significatur : Sed verissima est opinio baptismi formam cum expressis, & distinctis trium Personarum Sanctissimæ Trinitatis, hoc est Patris, Filii, & Spiritus sancti nominibus semper fuisse ; cum ita à Domino Apostolis præceptum fuerit, Matth. vii. *Nec illos, neque successores*

De forma.

A
i.
i.
i.
no.
mo.
rex
tos,
an-
cla.
san-
die
inia B
omi-
o de
ne ad
amen
rus est
ico, &
em eam
& Ro-
mpo-
suble-
i paulo C
a studi
esse,
ychoos
hisor.
enfer.
um; sed
oato, vbi
i eorū die
e cum
entur
ecu-

res eorundem à communi forma discessisse, ut ex consti- **A**
 tut. Apostol. lib. 3. cap. 16. & lib. 7. cap. 23. Pelagius,
 cap. si reuera de consecrat. dist. 4. cap. in synodo, eadem
 distinct. Quinimmo Catholica Ecclesia diuinitus edocta
 optimè intellexit non virtutem, aut fidem indicati, sed
 tres Personas Sanctissimæ Trinitatis distinctè nominan-
 das esse, & Christus hanc formam baptizandi Apосто-
 los voluit docere: S. Iustinus Martyr Apolog. 2. pro
 Christianis ad finem, Ioann. Chrysostom. homilia 16. ad
 Roman. & Fulgentius lib. de Incarnatione, cap. 11. Ad
 contrarios auctores possemus respondere, Christi, aut
 Iesu, aut Iesu Christi nomen, aliquandiu appositum fuisse;
 addito item Domini Nostri, sed non omisso Patris, & **B**
 Spiritus sancti nomine hac forma: Ego te Baptizo in
 Nomine Patris, & Filij eius Domini Nostri, & Spiritus
 sancti, &c. atque hanc sententiam actorum, & sancti Pauli
 subesse. B. Cyprianus testatur epistol. 73. ad Iubaianum
 sanct. Fulgentius de Incarnatione, & Gratia, cap. 11. &
 sequitur Cardinalis Baronius anno 34. & ibidem Spon-
 danus in epit. num. 70. Respondetur etiam, Christi no-
 men, nihil aliud, quam institutionem significare, hoc est
 Baptismo Christi initiari, quia antea solo Ioannis Baptif-
 mo fuerant initiati, ita ut nominis expressio in illis verbis
 ad Baptizandos, non ad Baptizantes referri debeat. Di-
 cimus etiam, quod in Christi nomine vis efficiendi eius **C**
 intelligitur, ut sensus sit Baptismum, sicut & coetera Sa-
 cramenta suum robur à Christo accepisse. Aut demum
 in Christum baptizati esse dicimur, quod ita simus bapti-
 zati, ut in Christum cooptati simus, & ei capiti tamquã
 membra copulati.

De im-
 mersio-
 ne.

Priscis temporibus Baptismus solum per immersio-
 nem fuit in usu, non autem per infusionem, vel aspersio-
 nem; hoc etenim patet ex verbis Domini Nostri, cum
 Apostolis præcepit, Matth. 28. *Euntes docete omnes gen-
 tes, baptizantes eos, &c.* verbo Baptizantes immersionem
 intellexisse, ut ex sancto Chrysostome, homilia de fide

in

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

mersio fieret, vt ex dicto Gregorio, epistola 41. ad Leā. **A**
 drum, & dicto cap. 5. concil. Toletani 4. Strabo de
 rebus Eccles. cap. 26. Quibus addo, quod in singulis
 mersionibus nomen trium Personarum proferebatur, ita
 Tertullianus. lib. aduersus Praxeam, cap. 16. S. Damasc.
 epist. de Trifagio. Baptismalis mersio in modum Crucis
 effingebatur, vt significaretur à Christi morte, quæ in
 Crucis signo peracta est: humanæ redemptionis merita
 profluisse; sanctus Augustinus, sermon. 119. ad Compe-
 tentes ibi: *Lancea perforatum est latus Christi, & mana-*
uit pretium nostrum, ideo signo Christi signatur baptismus
id est aqua, ubi tingimini. S. Chrysostomus, homil. 55. in **B**
 cap. 16 Matth.

*De nu-
 ditate.*

Nudi baptizandi ad Baptismum accedebant, Dionys.
 Areopagita de Eccles. Hierarch. cap. de Baptismo, ibi:
Cum planè vestes Ministri detraxerint, tunc sacerdotes
sacrum vntionis Oleum offerunt; sanctus Ambrosius ser-
 mone 10. ibi: *Nudi accedimus ad lauacrum, & nudi*
quoque, & expediti ad Cæli ianuam properemus, quam
autem incongruum est, & quem nudum Mater genuit,
nudum suscipit Ecclesia, diues velit intrare in Cælum?
 Et hoc adeo verum, quod in Baptismo etiam partes ob-
 scenæ vestibus carerent: Metaphrastes in vita sancti Syl-
 uestri de Constantino, ibi: *Hæc cum audisset Imperator,* **C**
& letus probrum carnis subiiecisset oculis, & vntus suis-
set sancto Chrismate. ingressus est Piscinam. Vicecomes,
 dicto tractatu de antiquis baptismi ritibus lib. 4. cap. 10.
 Quod autem adulti nudi baptizarentur, præter exemplū
 Constantini Magni ex Metaphraste, & Surio alleg. Etiā
 Magnus Basilius sine veste sacro baptismate lustratus
 fuit, vt scribit in eius vita Amphilochius. Similiter etiam
 de infantibus, quod nudi baptizarentur, patet ex ordine
 Romano, cap. de sabbato sancto Paschæ, ibi; *Pontifex*
cum egreditur à Fonte in sacrarium, & cum vestiti fuerint
infantes, confirmet eos. Ipsas etiam mulieres nudas ad ba-
 ptismum accessisse, ex sancto Chrysostomo, epistola ad
 Innocent.

- A** Innocent. Papam, quæ in vita ipsius per Palladium Icripta circumfertur, ibi.: *Mulieres, quæ intra Ecclesiam, ut baptizarentur, sese veste nudauerant, per idem tempus nude surgebant, neque sexus verecundia, & honestati permittebantur præ pauore consulere.* Pariter constituti in carcere nudi baptizabantur, quamuis esset timor sæuientis persecutionis, vt de Aproniano cum à Sifinio Diacono baptizatus est. vt in vita sancti Marcelli apud Surium. Item infirmi, ac debiles etiam cum propinquæ mortis periculo nudi baptizabantur, vt antiqui manuscripti Codices de gestis sancti Sebastiani apud Surium, vbi de Tranquillino, manuum, pedumque dolore magnopere distractus, sancto Policarpo nudus baptizari voluit.
- B** *Causa cur nudi baptizarentur, vt Christi similitudinem, qui pro nobis passus est, quantū humana imbecillitas patitur in nobis mutud exprimeremur, ex S. Cyrillo Hierosolymitano, catech. 2. Mistag. sic habetur: Atque ita exusti eratis nudi, imitantes & in hoc eum, qui in Cruce nudatus fuerat, Christum. Secundo, placuit ad baptismum nudos accedere eodem habitu, quo Adam ante peccatū fuit, ex Cyrillo dicta cathec. secunda: O rem admirandam. Nudi fuistis in conspectu omnium, & non vos pudebat: re vera enim in hoc Adam ferebatis exemplum, qui nudus in Paradiso fuit, & tamen nullo afficiebatur pudore. Durauit autem prædicta consuetudo baptizandi nudos, vsquequo malitia ad cumulum aucta, propter flagitii periculum illa cessauit in Occidente plurimis in locis circa annum 1140. quamuis in Oriente, ac etiam diuersis locis Occidentalibus adhuc perseueret, Ioseph Vicecomes, lib. 4. cap. 13.*
- C** *Qui baptizabantur vsque ad horam Vesperarum ieiunabant, B. Linus de passione sancti Pauli ibi; Sicque, procurrente ieiunio vsque ad Vesperam baptizati sunt in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Atque hac ieiunii lege etiam infantes obstrictos fuisse. Ioannes Diaconus in vita sancti Gregorii, ibi: Paschatis superuenit dies,*

De ieiunio.

dies.

dies, & dum sacratissimo Sabbato, in quo omnes etiam paruuli baptizandi ieiunant, ipse ieiunare non posset, cepit prius mœrore, quam infirmitate deficere. Et hoc seruatum, donec imbecilla puerorum ætas diuturno ieiunio nimis affligeretur, maturum tempus susceptum fuit: de quo synodus Coloniensis, cap. 15. Vicecomes dicto lib. 4. cap. 14.

De separatione.

Mulieres seorsim à viris baptizari solitas, & viri ad dexteram prius baptizabantur, deinde foeminae ad sinistram; ordo Rom. cap. de Sabbato sancto, ibi: *Masculi in dexteram partem, foeminae verò in sinistram: Deinde Presbyteri induentes se vestibus mundis, & candidis, ingrediuntur intro in Fontem, & baptizantur primò Masculi, deinde Foeminae: Albinus de diuinis officiis, cap. de Sabbato sancto idem refert.*

Nominabantur baptizandi.

Baptizandorum nomina recitabantur à Clericis, & eo ordine, quo quisque suum nomen detulerat, baptizabatur, Dionysius Areopagita de baptismo, ibi: *Virum ad se portari iubet, cumque sacerdos aliquis ex tabula professionis, & eum, & sponsorem citat, hic quidem ad aquam à sponsoribus ducitur ad Hierarchæ manus, ab eis manu ductus. Hierarcha autem in loco superiori stans, ter quidē illum demergit. Ex quo etiam deducitur, quod cathecumenus manucebatur ad Episcopum. Baptismo intererat Populus, & Clerus, ex ordine Romano de Sabbato sancto, ibi: *Adstante omni Clero, & Populo in circuitu Fontis, Albin. de diuinis officiis, cap. 19. de Sabbato sancto, idem refert Cyrillus Hierosolymitanus, cathec. 2. Mistag. Orem admirandam, nudi fuistis in conspectu omnium, & non vos pudebat?**

Demum variæ orationes, & lectiones cum Psalmis recitabantur in baptismo; vt ex Albino citato refert etiam Vicecomes, cap. vlt. lib. 4.

De osculo.

Absoluto baptismo, statim minister baptizatis oscula figebat, sanctus Cyprianus, epist. 59. ad fid. Episcop. vbi idem refert prædictam osculandi consuetudinē extendi non

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ecclel. cap. 37. *Mysteria omnia absoluerunt, & circum A*
uicinum templum pfallentes obambulabant. Oratio au-
 tem illa interim religiosè fiebat à baptizatis, vt in consti-
 tut Apostol. lib. 7. cap. 94 ibi: *Deinde adstans dicat ora-*
tionem, quam nos decuit Dominus. Et B. Euthichius
 Constantinopolitanus, de quo Surius 8. Nonas Aprilis
 inquit. *Narrabat enim vir optimus, cum ab Auo ad*
sacrum baptismum ductus esset, ab eo didicisse, v cum
baptizatus genua esset flexurus, ita precaretur: Bonam mi-
hi mentem Domine elargire, &c. Tertullian. lib. de bap-
 tism. cap. vltimo, &c.

De Chri-
smate.

• Sacerdos item summum baptizati verticem Chrysmate
 te vngēbat, de cuius origine Silvester Papa propter ti-
 morem imminentis mortis post baptismum absente Epi- **B**
 scopo: Damasus in Pontificali de Silvestro. *Hic & hoc*
constituit, vt baptizatum linat presbyter Chrysmate leua-
tum de aqua, propter occasionem transitus mortis, & pro-
pter absentiam Episcoporum necessitate addidit, vt à pres-
bytero ungerentur. Idem Robertus Abbas de diuinis of-
 ficijs, cap. 16. Cuius vnctionis instituendæ occasio re-
 fertur à Rabano libro primo de institut. Clericorum,
 cap. 28. ibi; *Bene quidem baptismo continuatur Chrysmatis*
vnctio, quia Spiritus sanctus, qui per illud Chrysmate
sue virtutis admixtione sanctificat credentes, baptizato
Iesu statim super illum, in Columba specie descendit.
 Præterea tali vnctione ad pugnandum contra Dæmo- **C**
 nes baptizati inuitabantur, sanctus Augustinus, tractatu
 33. in Ioannem inquit; *Christi nomen à Chrysmate di-*
ctum, hoc est ab vnctione, ideo autem nos unxit Christus,
quia luctatores contra Diabolum fecit. Et insuper talis
 vnctio signum lætitiæ fuit, sanctus Chrysostronus, ho-
 milia ad Neophyt. scribit. *Vt scias nostrarum partium*
spectatorem, peruide, quomodo nos tanquam suos unxit
oleo lætitiæ: Sanctus Gregorius de feria quinta in Coc-
na Domini ait. Cum oleo lætitiæ præ consortibus suis un-
gendum.

Vestis

A Vestis candida dabatur vterius baptizatis; Cyrillus Hierosolymitanus catech. 5. Mistag. ait. *Exutis vestibus antiquis, & ijs, quæ sunt secundum spiritum albae, induitis, perpetuò tam in albis incedere oportet.* Lactantius de resurrectione Domini.

*De veste
candida*

*Candidus egreditur nitidis exercitus undis. &
Fulgentes animas vestis quoque candida signat,
Et Grege de Niueo gaudia Pastor habet.*

Vestem candidam etiam infantibus datam, & alijs omnibus, Nissenus orat. 3. de festo Paschæ ait: *Puellus infans mutatione vestis sensu externo Festum colit, quandoquidem interiori animi sensu nondum potest.* Item **B** Ado in vita sancti Hieronymi de eodem ait; *Hic natus in oppido Stridonis Patre Eusebio vestem Christi Romæ puer suscepit.* Eamque dari solitam esset omnibus, quacumque dignitate præditi essent, Beda lib. 2. histor. Angl. de vita sancti Paulini Eboracensis, Baronius de Imperatore Arcadio ad annum 401. Quare autem daretur Baptizatis vestis candida? Primò vt esset symbolum Innocentiæ, quæ in baptismo confertur; Origenes homilia 12. in Exod. *Lota sunt vestimenta tua, cum venisti ad Baptismi gratiam, purificatus es corpore, purificatus es spiritu, mundatus es ab omni inquinamento carnis, & spiritus.* Similiter vestis alba significabat spirituales natiuitatem, & resurrectionem futuram; sanctus Augustinus, serm. 163. de tempore ibi. *Ad hoc enim Dominus hodie resurrexit, vt imaginem nobis hodie futurae resurrectionis ostenderet, & ideo hodie vitali lauacro resurgens Dei populus, ad instar resurrectionis, Ecclesiam nostram splendore niuei coloris illuminet.* Albinus de diuinis officijs de Sabbato sancto Paschæ ait; *Albis induitur vestimentis propter gratiam regenerationis.* Et pariter dabatur baptizatis vestis alba ad indicandam libertatem à Dæmonis seruitute, sanctus Cyrillus Hierosolymitanus in Protarech inquit. *Magnum est sanè propositum hoc baptisma: captiuitatis liberatio, vestimentum*

candidum, signaculum sanctum, &c. Et sanctus August. **A.**
lib. 4. de symbol. ad cathecum. cap. 9.

Forma vetus dandæ vestis albæ, illa eadem semper fuit, qua nunc utimur, hoc est; *Accipe vestem candidam, & immaculatam, quam proferas sine macula ante tribunal Domini Nostri Iesu Christi, ut habeas vitam æternam. Amen.* Gregor. Magn. de sacrament. in ordine baptismi infantium. Et idem ferè ordo Rom. de diuinis officijs titulo de Sabbato sancto. Materia vestis candidæ ex lino constabat, sanctus Hieronymus epistola 128. ad Fabiolam inquit. *Præceptis Dei lauandi sumus; & cum parati ad indumentum Christi, Tunicas pelliceas* **B**
deposuerimus, nunc induemur veste linea, nihil in se meritis habente, sed tota candida, ut de baptismo consurgentes cingamus lumbos veritate. Item refert Nicephorus lib. 3. histor. Eccles. cap. 37.

Hinc inferitur, quod vestis candida erat arcta, & adstricta cingulo. Ac etiam corpus totum operiebat vestis alba, ex Tertullian. de Idololatr. cap. 18. & lib. de oratione cap. 3. Fortunatus libro primo de Eccles. offic. cap. 27. ibi: *Quam ablutionem significant albæ vestes in baptismo per totum corpus, &c.* Vestis alba plerumque à baptizatis deponebatur octaua die, sanctus Augustinus serm. 157. de Dominica in octaua paschæ, ibi; *Paschalis* **C**
solemnitas hodierna festiuitate concluditur, & ideo hodie quoque Neophitorum habitus commutatur, ita tamen, ut candor, qui ex habitu deponitur, semper in corde teneatur. Fortunatus lib. primo de Eccles. offic. cap. 28. & cap. 29. & alij passim. Ferendi autem vestem albam septem diebus ea causa fuit, ut septem Spiritus sancti Dona, quæ in Baptismo infunduntur, nobis indicentur. Ita Fortunatus lib. 4. de Eccles. officijs cap. 23. ibi; *Baptismalia sacramenta usque ad completionem dierum septem tendunt, quia septiformi Spiritu ditantur nuper baptizati.* Solam vestem candidam non aliam inferiorem baptizati ferebant; Vicecomes de antiquis baptism. ritibus, lib. 5. c. 14.
Veste

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

*malibus fiunt, & hæc manifestæ Dominicæ mortis insi- A
gnia sunt. Sanctus Gregorius exponens illud, Calcea-
menta habebitis in pedibus, inquit: Calceamenta in pe-
dibus habere, est mortuorum vitam conspicerè, & nostræ,
vestigia à peccati vulnere custodire.*

Decem Siliquæ olim dabantur baptizato a Pontifice,
& præter ordinem Romanum in titulo de Sabbato san-
cto, idem refert Albinus de diuinis officiis, cap. de Sab-
bato sancto sanctæ Paschæ ibi; *Postquam autem vestiti
fuerint, deportantur ante Pontificem ad confirmandum,
quibus dat singulis stolam candidam Chrysmalem, & de-
cem siliquas, & sic vestiuntur.* Hæc siliqua erat pecu-
nia minimi valoris, & hæc a Pontifice dabatur forsan, B
vt tolleretur ea macula, quod Christiani res diuinas pre-
tio venales haberent.

Cerei accensi in manus baptizati a Ministro dabantur:
*De Ce- sanctus Cyrillus Hierosolymitan. catech. prima Mistag.
reo. Qui fidei lampades nuper accendistis, nunc non extinctas
easdem manu tenendo custodite. Iuo Carnoten. serm. de
sacrament. Neophit. ibi; Ad ultimum datur cereus ardens
in manu baptizati, quatenus implere doceatur illud Euan-
gelij, sic luceat lux vestra coram hominibus, vt videant ope-
ra vestra bona, & glorificent, &c. Hinc dilce, quod cereus
dabatur, vt exemplo aliis prælucere, vt idem confi- C
derauit Vgo Victorinus de sacramentis, cap. 20. Signifi-
cabat quoque cereus Animam baptizati nuptias cum
Christo contrahere, Cyrillus Hierosolymitanus Pro-
catech ad baptiz. ibi. *Et sponsales lampades vobis dona-
re.* Sicut quoque spiritualement denotabat, vt ex Nazianz.
orat. 39. Cereum ferebant baptizati septem diebus, Al-
binus epistola ad Carolum Magnum ibi; *Et per septem
dies in Angelico castitatis habitu, & luminibus cælestis cla-
ritatis sanctis assistere sacrificijs solent.* & idem de diuinis
officiis. cap. de Sabbato in Albis ibi. *Vnde intelligitur ad
nullos alios usus in quibuslibet locis eam debere accendi,
nisi in recordatione luminis Spiritus sancti, dum itur ad
Ecclesiam,**

A *Ecclesiam.* Cereus ferebatur à baptizatis manibus suis ,
 vt ex dicta epistola Albini ad Carolum Magnum : De-
 mum cereus depositus in baptisterio in Ecclesiæ vsum
 seruabatur, ex Vicecomite de antiquis baptismi ritibus
 lib. 5. cap. 25.

Pax dabatur baptizato a Ministro, ex Auctore ordinis *De Pace*
 Romani, titulo de Sabbato sancto in principio. Pacis nū-
 ciandæ post baptismum fuit consuetudo abrogata 800.
 ferè ab hinc annis, quia peruulgata in totum orbem
 Christi fide communionis signa præbere non erat ne-
 cesse, ex d. Vicecomite, cap. 29. lib. 5.

Baptizatus locabatur in loco edito ante sacrarium, ex *De loco*
B Dionysio Areopagita de baptismi ibi. *Rursus ad prima,*
& postora speculanda substollitur. Et de quodã baptiza-
 to, qui mortem Matris machinatus fuerat ingemens,
 sanctus Augustinus epist. 168. ad Eusebium ibi. *Furens,*
& in maternum sanguinem fremens albis vestibus candi-
datur, construitur intra cancellos eminent, atque conspi-
cuus, & omnium gementium oculis matricidij mediator,
&c. Hinc vide, quod locus, in quo ponebantur bapti-
 zati, editus erat, in eoque stabant recto corpore, vt ex D.
 Augustino citato ibi. *Eminent, atque conspicuus.* Causa
 verò collocandi ad altare in loco edito fuit, vt & à rebus
 humanis auocata ad cælestium meditationē erigeretur.
 vt ex dicto loco Dionysi ibi. *Speculanda substollitur.* Ex
 quibus verbis infertur etiam, quod ibi collocabantur
C ab aliis, non autem per seipfos, vt videlicet homines nihil
 recti viribus suis efficere posse significaretur. Et simili-
 ter Diuus Augustinus dicta epistola 168. citata: Prædi-
 cta consuetudo collocandi ad altare, quamuis etiam ho-
 die continetur in Oriente, fuit tamen iam diu antiqua-
 ta in Occidente, ex Vicecomite, dicto tractatu, lib. 5.
 cap. 27.

Baptizati in primitiua Ecclesia statim confirmaban-
 tur, Clem. Primus, epistola quarta inquit. *Omnibus ergo*
festinandum sine mora renasci Deo, & demum consignari
ab *De cōfir-*
matione.

ab Episcopo, cum autem regeneratus fuerit per aquam, & **A**
 postmodum septiformi Spiritus gratia ab Episcopo confir-
 matus. Concilium Laodicense, cap. 48. Oportet Bap-
 tizatos, post Baptismum Chrismatis quæque cælestis, & Re-
 gni futuri participes fieri. Aduerte à beato Syluestro du-
 ctam esse consuetudinem duplicis Chismatis vsus. Pri-
 mo, unguendi Baptizatos Chismate statim in vertice, vt
 diximus supra. Secundo, in fronte, quod pertinet ad
 confirmationem, & de hac posteriori intellexit Sanctus
 Cyprianus, epistola 73. ad Iubaianum ibi; *Quod etiam*
nunc quoque apud nos quaeritur, vt qui in Ecclesia bap-
tizantur, Præpositis Ecclesiæ offerantur, & per nostram
orationem, ac manus impositionem Spiritum sanctum con-
sequantur, & signaculo Dominico consumantur. **B** Hoc
 quippe verbum idem importat, quod Perficiantur, seu
 Confirmantur, vt dixit sanctus Ambrosius, lib. 2. de
 sacrament. cap. 2. ibi: *Post Fontem superest, vt perfectio*
fiat, Adde Theodoretum ad capitulum primum Can-
 tic. *Sacri baptismatis mysterium recordare, in quo, qui*
initiat, post Salbanæ abnegationem, & Dei confessionem,
veluti signo, ac nota quadam Regia, spiritualis unguenti
Chismate inuncti, sub ea visibili unguenti specie, inuisi-
bilem sanctissimi Spiritus gratiam suscipiunt. Quæ verba **C**
 non de Chismate in vertice accipienda sunt, sed de
 confirmationis sacramento, vt ex illis vocibus, *Signo,*
ac nota quæ soli confirmationi tribuuntur, quod patet,
 cum baptizatis necessaria sit confirmatio statim post ba-
 ptismum ex concilio Laodiceo cap. 48. ibi: *Oportet, Ba-*
p-tizatos post Baptismum Chrismatis quoque cælestis, &
Regni futuri participes fieri. Et huiusmodi consuetu-
 do extendebatur, vt etiam Baptizati absente Episcopo,
 ab eodem postmodum confirmarentur, vt in actis sancti
 Marcelli legitur. *Apronianus respondit, Credo, & Sisin-*
nus Diaconus dixit ei; illumine te Christus. Et eleuauit
 eum de Pelui, & duxit eum ad sanctum Marcellum Epi-
 scopum, qui eum Chismate consignauit. Et quod Epi-
 scopi

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

statis per annum diebus Diocesim obeundo, eos, qui- **A**
bus opus erat Chrismate confirmarent, & hoc in Occi-
dentis Regionibus; etenim in Oriente vetus ritus vt plu-
rimum perseuerat, ex Vicecomite, dicto libro quinto,

De Pace

cap. 32.

Baptizatis iterum dabatur Pax, ordo Roman. de Sab-
bato sancto. Pontifex uncto pollice in Chrismate, faciat
Crucem in frontibus singulorum, dicendo, Confirmo, &c.
Pax vobis. Quibus expletis iussi incipiunt in Ecclesia Li-
tantiam, Tertiam, & campanæ tanguntur, & ingrediun-
tur ad Missam.

De Be-
nedictio-
ne.

Benedictio deinde impertiebatur Baptizatis, Tertul- **B**
lianus de baptis. cap. 8. ait. *De hac manus imponitur*
per Benedictionem aduocans, & inuitans Spiritum san-
ctum. &c.

De Mis-
sa.

Missæ quoque post baptismum celebrabatur, vt ex ci-
tato ordine Romano. Item Albinus de diuinis officiis
cap. 19. de Sabbato sancto Paschæ, ibi. *His finitis, pul-*
santur signa ad Missam publicam.

De Eu-
charistia.

Post Baptismum, peracto Missæ sacrificio dabatur sta- **C**
tim Eucharistia. Clemens primus, epistola 3. de offi-
cio Sacerdotis. *Baptizetur vnusquisque in aquis peren-*
nibus, nomine Trinae Beatitudinis, perunctus oleo per ora-
tionem sanctificato, vt ita demum per hæc consecratus pos-
sit percipere de sanctis. Et non est dubium sanctorum
nomine Eucharistiam intelligi, & Dionysius Areopagita
de Eccles. Hierarchi. cap. de baptismo. *Is cum virum*
unguento insigniuit, Eucharistia participem esse pronun-
ciat. Ritum Eucharistiæ suscipiendæ post Baptismum,
non solum adultis, verum etiam infantibus fuisse com-
munem, ex sancto Anselmo in cap. 2. Lucæ, ibi: *Potest*
etiam puer iste, qui in templum introducitur, illos nunc
significare, qui ad fidem venientes in Ecclesiam inducun-
tur, vt consuetudinem Legis obseruent, quia expleta in
baptismo purgatione introducunt eos ad sanctum altare
consecrandos Victimæ Diuinæ Eucharistiæ. Sed nota ex

Hugone

A Hugone Victorino, lib. primo de sacramentis, cap. 20. & ex Diu. Augustin ad Bonifacium contra Hæresem Pelagianam. Quod pueri post Baptismum Eucharistiam solūmodo sub specie vini sumebant. Secundo, Vgonis ætate vini vsum in Christi sanguinis locum suffectum esse. Tertio, adultos sub vtraque specie Eucharistiæ cibum animum refecisse; & ex dicto Vicecomite libro quinto, cap. 36.

Coronam impositam fuisse olim baptizatorum capiti, ex Nazianzeno, orat. 40. in sanctum baptismum, ibi: *Baptismo consignare, hunc tibi vitæ socium, & familiarem adscisce, honore eum complectere, ut te ornet, capitique tuo gratiarum coronam nectat, & corona deliciarum te protegat.* Seuerus Alexandrinus lib. de baptismo, scribit. *Et eleuant baptizatos ad altare, eisque dant mysteria, Eucharistiã, & fertis coronat eos sacerdos.* Et paulò post. *Psallite hymnum Filio Dominatoris omnium, qui Regum Corona vos coronauit, &c.* Et idem refert sanctus Cyrillus Hierosolymitanus in sua Procatech. cum baptizatos hortaretur: Imponebatur baptizatorum capiti Corona, tamquam lætitiæ symbolum, vti Amoris index, & Regium, & Sacerdotale insigne, Tertullian. de corona militis, sanctus Cyprianus de lapsis, & aliis, ac etiam vt signum Victoriæ, Nazianzen. orat. 23. in laudem Heron.

C Ab initio nascentis Ecclesiæ fuit consuetudo dare baptizatis Lac, & Mel, vt ex sancto Petro, epist. prima, cap. 2. ibi: *Sicut modo geniti infantes, rationabile sine dolo lac concupiscite, vt in eo crescatis in salutem.* Quod nomen infantes pro baptizatis vsurpatur, ex sancto Hieronym. in cap. 55. Isaïæ. Item Clemens Alexandrinus, lib. primo Pedag. cap. 6. latè Tertullian. de corona militis, cap. 3. vbi de baptismi cæremoniis inquit. *Deinde ter mergitamus, inde suscepti lactis, & mellis societate præguſtamus.* Et idem lib. primo aduersus Marcionem cap. 14. ait. *Sed ille quidem vsque nec aquam reprobauit*

De Corona.

De lacte & melle

Creatoris, qua suos abluit, nec oleum, quo suos ungit, nec **A**
 lactis, & mellis societatem, quo suos infantat, nec panem,
 quo ipsum corpus suum representat. Vbi significantur ba-
 ptismi cæremoniæ, & sanctus Hieronymus aduersus Lu-
 cif. ibi: *Veluti in lauacro ter caput mergitare, deinde*
egressos lactis, & mellis prægustare concordiam ad infan-
tia significationem. Quibus adde auctorem de ordine
 Romanorum de Sabbato sancto Paschæ, vbi refertur Bene-
 dictio lactis, & mellis. Dabatur lac, & mel ad significan-
 dam spirituale in infantiam, vt ex Clemente Alexandri-
 no lib. primo Pedag. cap. 6. Item ad significandam Dei
 misericordiam, & peccatorum remissionem, ac etiam
 Gratiam, & cælestem Beatitudinem, vt ex Clemente, **B**
 dicto cap. 6. allegato. Durauit prædicta consuetudo vs-
 que ad ordinis Romani tempora anno 725. & adhuc ob-
 seruatur à Christianis Aethiopibus.

*De lacte
& vino*

Præbebant quoque Ministri Baptizatis lac, & vinum
 dulce, Clemens Alexandrinus lib. primo Pedag. cap. 6.
 ibi: *Porro autem miscetur quoque lac vino dulci.* Sanctus
 Hieronymus in explan. cap. 55. Isaia ait: *Qui mos, ac Ty-*
pus, in Occidentis Ecclesiis hodie vsq. seruatur, vt renatis
in Christo vinum, lacque tribuatur. Vbi etiam subdit de
 hoc rationem.

De con-
sione, et
Pace.

Demum post baptismum Concio habebatur, & Pax **C**
 baptizatis impertiebatur, Seuerus Alexandrinus, lib. de
 baptism. ibi; *Psallite hymnum Filio Dominatoris omnium,*
qui Regum Corona vos coronauit, peroptate eum, inimu-
tate vestimenta vestra, & candidi estote in modum niuis,
ac in similitudinem Angelorum splendores vestros illu-
minate. Ite in Pace filij Baptismi. Diaconus, Ite in
Pace.

De ele-
mosynis

Expletis cæremoniis ad Baptismaum pertinentibus,
 subnectam quoque de alijs quibusdam à baptizatis ser-
 uari solitis. Et primò baptizati stipem copiosè in egenos
 conferebant, ex act. Apost. cap. 4. *Quotquot enim posses-*
sores agrorum, aut domorum erant, uendentes afferebant
 pretia

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

atque uniuerso Ecclesie cœu victorem proclamabo.

Postquam verò creuit dignitas Episcopalis, deuolutum est munus prædictæ declamationis ad inferiores Clericos, & Notarium Regionarium. Auctor ordinis Romani in vigilia sanctæ Paschæ, ibi; *Die Resurrectionis Dominicæ procedente Pontifice ad sanctam Mariam cum ordinibus suis, Notarius stat in loco, qui dicitur Merulanus, & salutato Pontifice, dicit;*
In Nomine Domini Nostri Iesu Christi, Baptizati sunt externa nocte in sancta Dei Genitrice Maria, infantes masculi numero tot, fœminæ tot.

B

De Imagine Agni ex cera.

Fuit consuetudo dandi Baptizatis in cera cōsecrata imagines Agni cœlestis, Guilielmus Durantus in ration. Diuin. offic. & hodie Romæ peragitur cæremonia veteris consuetudinis vestigium, quod Dominico die, qui Paschatis solemnia sublequitur, dum Pontifex Agnos è cera ritè consecrata fictos Domesticis distribuit; Accolytus tunc alta voce clamat. *Domine, Domine, Domine isti sunt Agni nouelli, qui annunciauerunt Alleluia, modo venerunt ad Fontes, &c.* De hoc patet, quoniam non solum Agnorum nouellorum, hoc est nuper baptizatorum mentio est. Verum quia in ipsa Fontes nempe Baptisteria nominantur; vnde sacras Agni Dei imagines in cœlesti lauacro baptizatis dari solitas esse constabit. Quare autem baptizatis daretur prædicta cerea imago Diuini Agni? vt baptizati intelligerent, se propter Agni Christi Domini acerbissimam mortem pro humano genere obitam, salutaribus baptismi aquis ablutos fuisse, & studerent se virtutum Christianorum officia, & præcipuè mansuetudinem, quæ in Agno elucet, exemplo aliis prælucere.

C

De Annuario.

Apud antiquos Christi fideles solita fuit celebratio de Annuario die, quo quis fuerat baptizatus, & hæc dicebatur Illuminatio, seu de sanctis Luminibus, de qua sanctus Gregorius Nazianzenus, orat. 40. in sanctum lauacrum, ibi. *Quoniam heri splendidam Luminum diem cele-*

A *celebrauimus, &c.* Et hæc solemnitas à Gentibus fuit de-
sumpta, dum celebrabant diem nominalium, nempe in
quo nomen ipsis fuerat impositum, ex Tertullian. de
Idololatria, cap. 16. ibi. *Circa officia verò priuatorum,*
& communium solemnitatum, v. toga, vt sponsalium, vt
nominalium, nullum putem periculum obseruari de statu
Idololatriæ, quæ interuenit. Quod in hanc sententiam
exponit Pamelius.

Et postremo addimus, quod baptizati apud Mini-
strum per aliquot dies manebant, & erant in Ecclesia,
ad hoc munus electi homines, qui recens baptizatos
B erudirent, ex sancto Ambrosio in cap. 4. epist. ad Ephes.
ibi: *Magistri verò exorcistæ sunt, quia in Ecclesia ipsi*
compefcunt, & verberant inquietos, siue ij, qui infantes
solebant imbuere. Vbi infantis nomen accipitur pro de
recenti baptizato.

De triplici Christi Cœna, & pri- mum de Legali. Cap. VI.

C

ABSOLVTIS veteribus Baptismi ritibus, prosequemur,
quos in sanctissima Eucharistia, ac etiam in
Missæ sacrificio veteres obseruabant, ad quorum maiorem
cognitionem præfabimur de triplici Christi cœna:
Et quamuis vnâ tantum cœnam admittat Maldona-
tus in Matthæum 26. vers. 20. & partitionem cœnarum:
Legalis, Communis, & Eucharistice, neget commodam
esse, quia Legalis, & Tertia, non cœna, sed Pascha, &
Eucharistia dicendæ sint; tamen cum Tertullianus ad
vxorem, Chrysostomus homilia 82. in Matth., 26. &
Marc. 14. Augustinus lib. 3. de consensu Euangel. ca-
none primo distinguant, & Rituale Hebræorum secun-
dam mensam cœnam nostram communem vocet, nos
etiam

De Cœ-
na Le-
gali.

etiam hic agemus primum de legali cœna.

A

Quod igitur ad legalem cœnam attinet Hierosolymis tantum; & non alibi morem fuisse celebrandi, Deuteronom. 16. *Non poteris immolare Phase in qualibet Urbium, quas Deus tuus daturus est tibi, sed in loco, quem elegerit Dominus Deus tuus; ut habitet nomen eius ibi.* Christum autem in ciuitate Hierosolymitana cœnasse, atque in ædibus cuiusdam Petrus, & Ioannes iocum impetrarunt, & si confusè nominet, certum tamen Christus designat, vt Hieronymus notauit, Beda in Marcum 14. hic allegoricus est, neminem nominari, vt se omnes ad nouum Christi Pascha nominatos intelligant. Sed proprius ad veri historicam similitudinem Euthymius accessit; Ne Iudas cognita domo ad Iudæos vitæ Christi insidiantes, locum referret; illique præueirent tempus, quo ipse capi voluit. Voluerunt aliqui, fuisse dictam domum Ioannis Euangelistæ, alij Iosephi ab Arimathia, alij Simonis leprosi; sed quoniam de hoc non satis constat, procedamus vltcrius.

B

Circa ritum institutionis Phase, præcepit Deus, quod cum ex Aegypto Israel excederet, seruariet Pascha, vt legitur cap. 12. Exodi, & contigisse, quod Agnum anniculum mactarent circa introitum, & ostium domus, & tunc excipiebant sanguinem illius pelui, aut alio quopiam vase; tum accipiebant fasciculum Hyssopi, & intingebant in sanguinem adhuc calentem, & aspergebant super liminare ostij, & duas postes.

C

At quoniam mandarat Deus ad Agni ritum, etiam Hoedum tollerent; quidam duplicem immolationem præceptam intelligunt; verumtamen est, non de duplici immolatione præceptum; Exodi 12. sed tantum innuitur, vt cui Agnus deesset, licuisse Hoedum immolare illius loco: ita Theodoretus, quæst. 14. in Exod. & ibidem Lyranus, & Testatus.

Quare decima die Agnum iussi sunt accipere, quem tantum quartadecima immolabāt, putat Lyranus, quod
in

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Domino celebratur Phase. Et nobis illum Christus stravit, sed cum ipse tranfuit, Eligius homilia 4. de cœna Domini: suo Paschate idest tranfitu ex hoc Mundo ad Patrem, nos de vitijs ad virtutem, de terrenis ad cœlestia tranfire docuit. Modum, quem tenere debemus, docet Anselmus in Matth. 26. Quicumque voluerit Pascha Domini celebrare, debet sequi Baiulum aquæ. Aqua significat gratiam Spiritus sancti, unde dictum est; de ventre eius fluent aquæ vineæ, hoc autem dicebat de Spiritu sancto.

Agnum edebant in vna domo plures, Cæsarius Arelatensis homilia 6. de Pascha: Quid est in vna domo, idest in unitate Ecclesiæ, iubemur carnes eius assumere: Ariani ergo, & diuersæ Hereticorum peruersitates, non in vna illum comedunt domo: Quare sicut in diluuiio, non est saluatus nisi, qui in Arca Noe fuit inuentus, ita diuersæ fidei homines extra Ecclesiæ domum non habentes Agnum, qui Christus est, salui esse non possunt.

Est autem hic Agnus Christi figura ob simplicitatem, & innocentiam: cum ad lanienam trahitur, non vociferat, cum tondetur, non clamat, sic Christus per Isaiã 53. Sicut ovis ad occisionem ducetur, & quasi Agnus coram tondente se obmutescet, & non aperiet os suum.

Panis Azimus vna debet comedi, vt præcepit lex Leuitici 8. Eligius; Edende sunt carnes istæ cum azimis panibus, & lactucis agrestibus: Azimã dicimus absque fermento: fermentum verò malitiam designat, & dolum; absque fermento igitur Agnum comedimus, si sacram Eucharistiam sine malitia, dolo, & simulatione in sinceritate bonæ vitæ percipimus: lactuca quoque agrestis valde amara est, & in viris luxuriam reprimit; Significat autem hoc, vt quando ad Corpus Christi, qui verus Agnus est, sumendum accedimus, quamuis de Redemptione letemur, amaritudinem tamen ex recordatione peccatorum habeamus, vt dulcescat ex veniã, quod amarescit ex penitentia.

A. Renes vestros accingetis, & Calceamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, & comedetis festinanter, B. Eligius homilia 14. *Agnum nostrum comesturi renes nostros accingamus, idest. delectationes noxias, & carnalium desideriorum fluxa restringamus: calceamenta in pedibus habeamus, idest operum nostrorum gressus exemplis sanctorum Patrum muniamus: Et baculos opus est manibus teneamus, ut in cunctis, quæ agimus, timorem Dei viuum præ oculis tenentes, secundum ipsum opera nostra dirigi postulemus. Nec prætereundum, quod dicitur, Comedetis festinanter: Festinantes namque Pascha comedimus, cum nos hic non habere certam mansionem recolentes, quotidie de festinanti, & iam iamque imminenti fine suspendimur assidue meditantes, quoniam incolæ super terram, & peregrini simus, &c.*

B Caput cum pedibus vorandum Cæsius Arelatensis, homilia 6. de Pascha: *Vt Deum, & hominem puri confessione veneremur: caput accipiamus de eo, quod dicit B. Ioannes: In principio erat Verbum: Pedes verò de eo, quod Apostolus scribit, semetipsum exinaniuit, formam serui accipiens in similitudinem hominum factus, &c. Oportet ergo, v. huius nostri Agni carnalibus succinctis lumbis, idest mortificatis carnalibus passionibus cum summa cordis, & corporis puritate vescamur caput cum pedibus, idest*

C *& ex Deo genitum credamus, & ex homine procreatum.*

Ossa comburenda igni, Gregorius Nissenus de vita Moysis inquit; *Duo esse præceptorum genera: nam alia eiusmodi sunt, ut possibile sit ea nobis planè intelligere, probabilemque de ipsis rationem reddere. Hæc neque coactè, neque ignauiter pertractare debemus, sed ut ad bonam nobis hic cibus valetudinem animæ prodesse possit. Alia sic latent, ut duriora sint, quàm ut planè intelligere, vel reddere rationem queamus, ut si quæres, quæ nam sit substantia Dei? Quæ sit necessitas eorum, quæ sunt? aliaque plurima. Hæc omnia Spiritui sancto relinquemus, qui Dei profunda inuestigat, & scit.*

facris litteris, plerumque pro Spiritu sancto ponitur.

Vterque postis oblinendus sanguine Agni; Gauden-
tius ferm. 6. de manducatione Agni inquit: *Habemus in*
utrisque partibus scilicet in corde, & ore, salutarem Domi-
ni passionem: Quomodo? sicut dicit Apostol. Roman. 10.
corde creditur ad iustitiam; ore autem confessio fit ad sa-
lutem: Habemus in limine frontis, signum sanguinis
Agni, ut non sinas exterminatorem Deus introire
ad nos.

De Vulgari, seu Communi Cœna.

Cap. VII.

SEQVITVR altera Cœna, quæ Communis, seu Vul-
garis vocatur. Et peracta prima Legali Cœna, in
qua stantes erant, ad hanc secundam Christum cum Di-
scipulis accubuisse ferè omnes consentiunt; Chrylосто-
mus hom. 82. in Matth. *Quomodo in Pascha comede-*
bant aduersus legem recumbentes? Dicere possumus, quia
postquam comederunt Pascha, ad cœnandum recubuerunt:
Theophilactus in 26. Matth. & Marcum 14. Dicimus
itaq; quod prius Palchate stans comederit, deinde recū-
bens tradidit suum sacramentum. Primū enim perfecit
figuralia, deinde verum perfecit: Ambrosius in 15. Lu-
cæ, & Nonnus in Ioannis 15. hoc idem refert Baron,
in anno 34. vbi Spondanus num. 12. Notandum, quod
omnes duodecim de eodem vase in circuitu cum Do-
mino sumebant in coenaculo strato, quasi iacendo, mo-
re antiquo recumbentes.

Leæti stabant dispositi in Cœnaculo circū mensam, in
quos illi positis soleis loti, vñctiq; cum cœnatoria veste
ascendebant ad mensam accubituri, ita Homer. odys. 8.
Et nos annotauimus in 2. lib. cap. de Triclinio.

Singularis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ta sua, non quidem omnia; sed superiora, siue exteriora, qua magistri speciem praeferrent; quasi ministri, personam ipso habitu professus est. A

Præcinctus mittit aquam in peluim, & lauare coepit pedes Discipulorum; Clemens constitutionum cap. 19. *Cum enim accepisset linteum, præcinxit se, deinde fudit aquam in peluim; & nobis mensæ accumbentibus accessit ad nos; & nostros omnium pedes lauit, & linteo tersit.*

Et nota, quod mensæ accumbentibus loti pedes: Non surrexerunt ergo alij, sed Christus solus loco se mouerit, vt ex Euangelio: Hanc demissionem tantam demiratus Cosmas Hierosolymitanus hymno 6. exclamat. *Irre-* B
tentibilem teneus, & altam in aethere aquam, abyssos frangens. & maria retinens Dei sapientia, aquam in peluim iacit, pedes verò seruorum lauat herus.

Et quod omnium pedes, & quidem Iudæ lauerit, Augustinus tractatu 55. in Ioannem. *Illi non dedignatus est pedes lauare, cuius manus videbat in scelere, & infra, Passurus exitia, præmisit obsequia, non solum pro quibus erat subiturus mortem, sed etiam illi, qui eum fuerat traditurus ad mortem.*

Christo Petrus restitit dicens, non lauabis mihi pedes in æternum; Beatus Augustinus exactè expendit. *Tu mihi? Quid est tu, quid est mihi? cogitanda sunt potius, quam dicenda, ne fortè quod ex ijs verbis aliquatenus dignum concepit anima, non explicet lingua.* C
Ambrosius Prologo in libr. primum de Spiritu sancto. *Extendantur pedes animorum nostrorum; vult Dominus Iesus; & nostros lauare pedes: non enim Petro soli, sed unicuique dicit fidei, Nisi lauero tibi pedes, non habebis mecum partem.*

Iterum recubuit à lotionem, & verba habuit ad discipulos, &c. Postquam lauerat pedes, & vestes resumpserat, tamquam Rex sacrorum in summo accumbit; testamentum conditurus; vbi occurrit de Iacobo Patriarcha cogitare, Genesis 49 qui sub vitæ finem filios suos duodecim

A ddecim ad se vocarat, vt singulis benediceret, & olim futura nunciaret. *Vocauit autem Iacob filios suos, & ait eis, Congregamini, v' annunciem, quæ ventura sunt vobis in diebus nouissimis. Congregamini, & audite filij Iacob, audite Israël Patrem vestrum, &c. Finitisque mandatis, quibus filios instruebat, colligit pedes suos super lectulum, & obiit, appositusque est ad populum suum.*

Figura est de Christo, qui Discipulos suos duodecim conuocarat, præmonuit de futuris, proditorem suum inter ipsos accumbere, dispergendos omnes, negaturos, scandalum passuros, &c. & pro Benedictione testamento corpus, sanguinemque suum ijs reliquit, postmodum

B collectis pedibus super lectulum Crucis expirauit.

Cum hæc dixisset Iesus, turbatus est spiritu, Io. 13. *Quia vnus ex vobis tradet me.* In amoribus Christo Iudas erat, vt non nisi turbatus spiritu de illa sacrilega designatione quicquam potuerit eloqui, sed spiritu humano tantum; Lyranus: *Hæc vero turbatio, quæ erat, in parte sensitiua, non erat contraria rationi, sed magis conueniens.* Idque secundum Glossam: *Quia ex imperio rationis procedebat.* Hinc Augustinus tractatu 60. *Turbetur planè animus Christianus non miseria, sed misericordia, timeat, ne pereant homines Christo; contristetur, cum perijt aliquis Christo.*

C Væ homini illi, per quem filius hominis tradetur; bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille: Quamuis aliqui culpent Christum, ac Iudam liberent; eum, cum bonus esset, traditum iuxta coelestem cognitionem; Tertullian. præscript. cap. 47. & apud Epiphanium Hæresi 38. Nihilominus clarè patet, quod ipse Christus, Verbum, Sapientia, Veritas, dicit misero; *Væ, væ;* ergo pessimè sacrilegus fecit, cum magistrum Deum vendidit. Faretur id ille ipse; *Peccauit tradens sanguinem Iustum.* Hinc se, & Iudæos parricidii damnauit; ait Euthymius in Matth. cap. 67. *Et Christum iniuste mortestatus est: Iudæi item respondentes: quid ad nos? tu videris;*

*deris : eius testimonio subscripserunt, veritatemque, & si A
inimici confessi sunt.*

Occasionem proditori dedit profusa Mariæ Magda-
lenæ liberalitas, quæ *Accepit libram unguenti Nardi
Pisticæ pretiosi, & unxit pedes Iesu, & exersit pedes illius
capillis suis. Dixit ergo Iudas Ischariotes, qui erat eum
traditurus. Quare hoc unguentum non venit trecentis de-
narijs, & datum est Egenis?* Hinc Euthymius c. 62. in
Euangelia. *Cum aliena est effecta, Domestica Maria
Magdalena, tum Domesticus alienatus est.* Et sanctus
Antoninus parte prima histor. *Vnctio occasio accepta non
data.* Sed nota, quod non tunc præciso tempore de
proditiōe cum scribis conuenit, sed feria pridie ante
cœnam pacti sunt pecuniam illi dare; Clem lib. 5. con-
stit. cap. 13. Alcuin. de diuin. offic. cap. 16: & est com-
munis opinio.

Proditorē nondum nouerunt Apostoli, ergo ac sibi
metuentes cœperunt *Dicere singulatim, Num quid ego?*
tamen Iudas, vt innocentiam contra conscientiam pro-
baret, Hieronymus lib. 4. in Matth. *Cœteris contristatis,
& retrahentibus manum, & interdicientibus cibos ori suo;
temeritate, & impudentia, qua proditurus erat, manum
cum magistro mittit in paropsidem, v. audacia bonam
conscientiam mentiretur.*

Et post Buccellam intrauit in eum Sathanas, Hieron.
in Matth. lib. 4. *Nec primo, nec secundo correptus à prodi-
tione retrahit pedem, sed patientia Domini nutrit impu-
dentiam suam, & thesaurizat sibi iram in die Iræ: pœna
prædicatur, vt quem pudor non vicerat, corrigant denun-
ciata supplicia.*

Quod facis, fac citius; cū Dæmon proditorē occupas-
set, & quasi eidem Dæmoni Christus loqueretur, vt
loquitur Cyrillus in Ioannem, cap. 17. *Opus, quod facere
soles à Diabole, fac citius; Prophetas occidisti, nemini à
Deo misso peperisti: veni ego post illos, &c.* Et Theophil.

Alexan.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A Ecclesiast. cap. 3. *Ipse author symbolorum iustissime subtrahit eum, qui non sanctè, neque pari morum similitudine sacra concœnauerat.* Concœnauerat quippe Iudas sacra, idest Pascha cum azymis, & lactucis, subtrahit à coenâ Dominica, sacroque suo corpore non impertit; vnde sanctus Maximus ad dicta superius Areopagitæ verba. *Iudam intelligit, & significat, quod illi imperierit mysticum panem, & poculum: mysteria verò discipulis post Iudam à coena discessum, quasi eorum indignus ille extiterit.* Hilarius can. 30. in Matth. *Post quæ Iudas proditor indicatur, sine quo Pascha accepto Calice; & fracto pane conficitur: dignus enim æternorum sacramentorū non fuerat.* Innocentius Papa de sacro altaris mysterio, lib. 4. cap. 13. censet nobiscum sentiendum omnino, scilicet ab Eucharistia traditorem exclusam.

B Christus communicauit, & se sibi impertit; Basilus in anaphorâ, de calice loquens. *Benedixit, sanctificauit, ac gustauit, & diuisit Discipulis suis.* Hieronymus ad Hedibiam, quæst. 2. *Dominus Iesus Christus ipse conuiuia, & conuiuium; ipse comedens, & qui comeditur, & sanctus Antoninus, prima parte, cap. 6. titulo 5. §. 2. Facta consecratione, & ipse sacramentum sumpsit; non quod egeret, vel nouum effectum gratiæ ex eo susciperet, sed ut exemplum illud accipiendi nobis præberet.*

C Gloriosam Dei parentem communicasse putat Cardinalis Viguerius, idem putat Didacus de Vega, concione prima feriæ sextæ hebdomadæ sanctæ, Metaphrastes oratione de vita Deiparæ apud Surium 15. Augusti, quamuis sanctam Virginem Matrem, quasi seorsim Gynecium instituisse diuerso in cubiculo, & si eisdem in edibus, ibique per Petrum à Christo missam sanctissimâ Eucharistiam, cum sequacibus mulieribus suscepisset; Bertadius lib. 4. commentariorum lib. 1. cap. 17. & sequitur Vualterius Veringus de triplici coena, lib. 3. cap. 11.

A
B
C
fi
ga
pu
Ho
gn
lib
lea
mer
Cor
ziff
tur
C
cor
me
sang
S
Dor
Ch
Cor
hab
inter
conf
peru

A

Hoc est Corpus meum.

Circa hæc verba sanctissimæ consecrationis, præcis Hydæ capitibus tot alia succreuerunt, quot hic errores ad vnâ voculam, seu syllabam sectatores inierunt, quorum paucos breuitati studens, solummodo recensebo.

Et quidem sacramentarij inter quos Zuinglius, Calvinus, Petrus Martyr, & alii conantur interpretari verbum illud: *Est*; videlicet: *Hoc est Corpus meum*. Hoc significat corpus meum, vel hoc est signum corporis mei.

B Quod ex textu reuincit sanctus Damascenus lib. 4. de fide orthodoxa, cap. 14. *Panis, & vinum non corporis figura sunt, absit enim hoc; Verum ipsummet Domini Corpus diuinitate affectum, quippe cum Dominus ipse dixerit: Hoc est non corporis signum, sed corpus, non sanguinis signum, sed sanguis.*

- Alteram viam inijt Berengarius apud Auerlanum, lib. 2. de veritate Eucharistiæ. *Qui risum tenere iam valeat audiens Berengarium ipsa Domini verba de Sacramentis interpretantem? Hoc inquam necessario panis est Corpus meum; & hic calix necessario vinum: O impudentissima stultitia: quæ est enim hic necessitas, ut subaudiatur tam necessario panis, & vinum, cum possit è contra*

C congruè dici, hoc subaudi Corpus, iam non panis est Corpus meum. Et hic subaudiatur potius iam non vinum est Calix sanguinis mei?

Simile figmentum voluit Lutherus, lib. quod verba Domini firmiter stent, sub annum Domini 1527. quasi Christus dixerit: *Hoc est Corpus meum, idest Panis est Corpus à me factum, creatumque*. Quod & si ridiculum, habuit tamen sequaces, qui Impanatores nominantur, inter quos Ioannes Campanus, qui anno 1544. testatur confessionem in eundem errorem lapsus erat olim Rupertus Abbas, & alii multi Algeri æuo, vt ille lib. primo

testatur cap. 6 ibi *Dicunt ita personaliter impanatum in panem Christum, sicut in Carne humana personaliter incarnatum Deum.*

Successerunt Ubiquistæ, qui Christum volebant ubique, etiam in Inferno esse verè præsentem secundum Corpus, nec magis in Pane Corpus Christi sit, quam in aliis in rebus. Ita Stapulensis in cap. 11. primo ad Corinth. quia nempe Verbum Dei Caro factum est, quod cum ubique sit, sequitur carnem ubique esse in omnibus locis, ut vnâ cum eo personam constituat. Cui argumento respondet Augustinus epistolâ 57. *Cauendum, ne ita Diuinitatem adstruamus hominis, ut veritatem corporis destrua-* **B**
mus: non est autem consequens, ut id, quod in Deo est, ita sit ubique ut Deus: nam & de nobis scriptura dicit, quod in illo viuimus, & mouemur, & sumus; nec tamen sicut ille ubique sumus: sed aliter ille homo in Deo, quoniam aliter & Deus ille in homine proprio quodam, & singulari modo. Vna enim persona Deus est, & Homo est, & utrumque est vnus Christus IESVS ubique per id, quod Deus est, in cælo autem per id, quod Homo.

Utuntur quoque aduersarij altera insulsa ratiuncula Eph. 4. *Ascendit super omnes Cælos, ut impleret omnia.* Quasi quod Christi humanitas omnia modo impleat. Non intelligentes, aliud Apostolum non dicere, quam **C**
Christum ascendisse, ut Prophetæ de illo vaticinati implerentur; cogitent aut. primo dictum: *Hic IESVS, qui assumptus est à vobis in Cælum, sic veniet.* Qui aliquo venit, eo sine motu venire non potest, debetque postmodum esse, ubi ante non erat, nequit ergo venire ad Iudicium in Vallem Josaphat, si modo ibi est.

Ex verbis consecrationis nempe *CORPVS MEVM;* Berengarius calumniatus est verba Domini, Ioann. 6. *Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, &c.* Hæc inquit ille non intelligenda de Carne, & Sanguine Christi, sed de homine iusto sanctificato à communi hominum vita segregato, ut refert

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Domini conficiunt, sumunt, sumendum alijs tribuunt, eorum ministerio panis, & vinum in carne Christi transubstantiatur. Et idem epistola 140. ad Petrum Clericum: Et ut in uno sacramentorū videas abyssum profundissimū, & humano sensui imperceptibilem pane, & vino transubstantiatis virtute verborum celestium in Corpus, & Sanguinem Christi, accidentia, quæ prius ibi fuerant sine subiecto remanent, & apparent.

Quibus verbis fiat consecratio concilium Florentinū definiuit. ibi *Forma huius sacramenti sunt verba Salvatoris, quibus hoc confecit Sacramentum: sacerdos enim in persona Christi loquens hoc conficit Sacramentum. Vbi docet Christum, & sacerdotem, qui vice Christi consecrat iisdem verbis facere.*

De prædicta Transubstantiatione, & quomodo fiat, ac de aliis multis quæstionibus ad materiam, Consule Cardinalem Belarminum, Ioannem Vualterum de Triplici coena lib. 3. cap. 27. cum sequentibus, sicut & alios scribentes de controuersis.

De Apparatu Mensæ Christi.

Accipiens Calicem, &c. materiam, & formam illius videamus, Chrysostr. homilia 60. ad Pop. *Non erat illa mensa tūc ex argento, nec aureus Calix, ex quo sanguinem proprium Christus suis dedit Discipulis: pretiosa tamen erant illa omnia, & tremenda, quoniam erant spiritu plena. Et inferius. Non putemus satis ad salutem, si viduis, & pupillis expilatis aureum Calicem, & gemmatum offeramus: Vis honorare sacrificium: offer animam propter quam immolatum est, hanc fac auream: si autem plumbo maneat, & testa deterior, vas autem sit aureum, quid utilitatis? Et subdit: Et hæc dico non prohibens eiusmodi oblationes fieri; suadeo tamen cum ijs, & ante has eleemosynas exhiberi; hæc enim suscipit, sed illam multo gratius. Gabriel Biel. lect. 52. in Canonem Missæ inquit.*

Sacerdos

A Sacerdos Calicem factum de auro, & argento, vel ubi au-
 pertas Ecclesie cogit de stamno; Christus autem, qui Apo-
 stolis suis possessionem auri interdicit, non creditur fuisse
 usus Calice auro, vel argento, sed fortè nec stamneo: Sed
 contra alij pretiosum iudicarunt: Beda de locis sanctis,
 cap. 2. In platea, quæ martyrium, & Golgotha continet,
 exedra est, in qua Calix Domini scriniolo reconditus per
 operculi foramen tangi solet, & osculari qui argenteus Ca-
 lix hinc inde duas habet ansulas, sextarij Gallici mensu-
 ram capit, &c. Et hoc idem refert Baron. in annum 34.
 vbi. Spondanus num 18.

Lagenam, siue amphoram aquæ testaceam dicit; Chry-
B sost. 26. in Matth.

, Peluis ex ære fuit, ex quo fabricata crux; quæ anno
 1437. asseruabatur in Cypro, sed deinde Rhodum trans-
 lata, vt retulit Saligniacus in Itinerario Terræ sanctæ,
 sub annum 1522.

De Linteo refertur id circa annum Domini 1376. ser-
 uatum in templo sancti Andreæ Cōstantinopoli; Quam-
 uis apud Leonem in chronico Cassinensi, lib. 2. cap. 34.
 legamus anno 1013. Quosdam Monachos ab Hieroso-
 lymis venientes particulam linteï, cum quo pedes Do-
 minus Discipulorum extersit secum detulisse, & Cassi-
 nensi coenobio obtulisse, cuius fides miraculo ignis fuit
C confirmata.

Catinum eundem cum Paropside fuisse, & quidem
 quadrangulum fictilem putant. D. Thomas in 20. Matth.
 ex Rabano Mauro, sic ferè Zacharias Chrysopolitanus,
 lib. 4. in vnum ex quatuor cap. primo. *Quod verò Mat-
 theus Paropsidem, Marcus Catinum dicit, vnus quadra-
 turam vasis, alter quia esset fictile designat.*

Mappam Beatæ Mariæ manu elaboratam seruat So-
 cietas Iesu Olyssipone in Ecclesia S. Rocchi.

Panis Azymus, mundus, Triticeus intèger, vt opi-
 natur Epiphanius, & diximus supra: Et de prædictis
 omnibus vide latius Vvalterium Viringum de Tripli-
 ci Coena,

ci Cœna, libro tertio, capitulo 38. RA

Duos Calices habuisse Christum in cœna, refert Paschasius Corbeiensis lib. de Corpore, & Sanguine Domini. *Vnum post Agni comestionem, antequam panem acciperet, aliterum postquam benedixit ipsum panem, ac fregit, & dedit Discipulis.* Quamvis ex epistola Gregorii Secundi ad Bonifacium Apostolum Germaniæ. *In Missarum solemnibus observandum est, quod Dominus Noster Iesus Christus sanctis suis tribuit Discipulis dicens. Hic est Calix, &c. Marc. 14. & Luc. 22.* unde congruum non est duos, vel tres Calices in Altari ponere, cum Missarum solemnia celebrantur. Viringus ubi supra cap. 41.

Vino Dominus aquulam miscuit; quia Christi demortui per fesso latere sanguis, & aqua profluxerunt; Amalarius lib. 4. offic. Eccles. cap. 47. *Vinum, & aqua in Calice monstrant sacramenta; quæ de latere Domini in cruce effluxerunt, id est sanguinem, & aquam, quibus nos potat Dominus noster.* Unionem innuit Cyprianus ibi. *In Calice Dominico aqua sine vino deesse non debet, ne populus, qui per aquam iuxta Apocalypsim significatur, à Christo separatus esse videatur.*

De antiquis Missæ ritibus.

Cap. IX.

Dicam de antiquis Missæ ritibus, & primo, uti sacrificij rationem habet, ac etiam ut sacramenti naturam induit.

De nomine
Missæ;

Verum quippe est, Missæ vocabulum, quatenus sacrificium significat, Ecclesiæ nascentis exordio fuisse frequentissimum: Clemens Papa Primus, epistola tertiæ Decret. sic scribit. *In alijs locis sacrificare, & missas sacrificare non licet, &c.* Et idem epistola quinta ibi: *Quamobrem nulli laicorum liceat in eo loco, ubi sacerdotes, &*

ne
sif
C
C
eff
no
ho
ma
Igd
temp
clam
ras
nos
run
vel a
ficijs
qua

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

non præsumens, preces, & oblationes, quas Deo omnipotenti offerre desiderat, per ministerium, & orationem sacerdotis ad Deum transmittat, siue alio modo potest dici *Missa*, eo quod nos mittat ad Deum. Vide Baronium anno 34. vbi Spondanus num. 16. in fin.

Et ex ijs obiter aduerte, obscuro missæ nomine ad rem Diuinam significandam vsos veteres fideles Latinos; vt hominibus falsas Religiones colentibus hoc nomen symbolicum ignotum esset, ne fideles ipsi proderentur, dū in locis abditis conuentus habebant; vel certè suboscuro nominis alia causa potuit esse, vt facilius de tam insigni mysterio prophanos homines coelarent, ne sanctum canibus obiicerent. Græci tamen rem Diuinam clarioribus vocabulis expresserunt, vel quia vocum propriarum retinendarum studiosiores erant, vel quod tantus persecutionis æstus apud illos commotus non esset.

Apud Græcos Liturgia idem est, ac missa apud Latinos. Nec desunt qui incruenti sacrificii cum mentio faciendæ est, Liturgiam nominauere; Amphilocheus de vita sancti Basili. *Eamus ad peragendum sanctum Dei ministerium ubi ad Ecclesiam ventum est, voluit vt presbyter faceret ministerium, siue Liturgiam (& infra) præcepit, vt cuncti ad magnam Ecclesiam accederent, participes futuri Diuinæ Liturgiæ, siue ministerij.* Hanc autem veram Liturgiæ Ethymologiam scribit Suidas. *Liturgia propriè dicitur officium, siue ministerium, siue munus publicum, &c.*

De alijs
nomini-
bus.

Alia quoque nomina ad significandam missam Patres Latini; & Græci adhibuerunt, nempe Latria, Communio, Spectaculum, Consecratio, Canon vniuersalis, Ministerium, Preces, Conuiuium, Coena, Mensa, Eucharistia, Dominicum, Salutatio perfunctoria, Munus, Officium, Sacramentum, Sacrum, Solemnia, Operatio sacra, seu mystica, Mysterium, Oblatio, Sacrificium incruentū, Immolatio, Holocaustum, Conuentus, Collecta, Concio, Synagoga, Congregatio, Sinaxis, Coitio, Communicatio,

A tio, Coetus, Conuocatio, & alia multa, Baronius an. 34
vbi Spondanus num. 16.

Formulae sacrum missae faciendi, quibus veteres scrip-
tores vsi sunt, multae etiam fuere: Scilicet sacerdotio in-
cumbere, Domino sacrum ministerium obire, ministra-
re Deo, Incruentum offerre sacrificium, Exequi synaxim,
Frangere panem, immolare Dominum, sacrificare, dice-
re, seu tractare Missam, seu mysterium pietatis Agere,
Diuinum officium, seu sanctum mysterium, agere colle-
ctam, & Dominicum, Habere orationem, facere Eucha-
ristiam, seu Missam, seu oblationem offerre; seu pera-
gere oblationem, seu Missam, Conficere sacrum Corpo-
B ris, & Sanguinis mysterium, celebrare, occupari sacris
officiis, commemorare, &c. De quibus, & aliis vide
quae scripsit Vicecomes de Missae ritibus, lib. 1. cap. 7.
& 8.

De for-
mulis.

Deueniendo modo ad rem ipsam, videamus primo fi-
guras huius sacrificii, quas veteris Legis instituta no-
bis suppeditant. Quarum praecipua est illa, de qua in
psalmo 109. *Iurauit Dominus, & non poenitebit eum, tu
es Sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech:*
Quem locum D. Paulus citat ad Hebr. 7. *Alij quidem
sine iureiurando facti sunt sacerdotes: Hic autem cum iu-
reiurando per eum, Tu es Sacerdos in aeternum secundum
ordinem Melchisedech.* Verum vt videamus sacrificium
Melchisedech fuisse typum Christi sacrificii, quod Pa-
tri obtulit, in postrema coena non eius, quod in cruce
obtulit, inter coeteros est Clemens Alexandrinus lib. 4.
stromat. loquens. *Melchisedech Rex Salem Sacerdos
Dei Altissimi, qui vinum, & panem sanctificatum dedit
nutrimentum in typum Eucharistiae.* Quibus congruit
sanctus Cyprianus epistola 63. ad Coecil. ibi: *Quam-
quis magis Sacerdos Dei summi, quam Dominus Noster
Iesus Christus? qui sacrificium Deo Patri obtulit; & ob-
tulit hoc idem, quod Melchisedech obtulerat, id est panem,
& vinum, suum scilicet Corpus, & Sanguinem.* Et idem

De figu-
ra Mis-
sa.

o. A
i.
ci
n.

ren.
s; vl
sym.
; du
scuri
regni
m ca-
aioni. B
iarum
perle;

Lati-
atio fa-
us de
m Dei
i prof-
i pra-
uicci-
autem
liturgia C
anus pu

Patres
omni-
lis, Mi-
uchari-
is, Offi-
tio sacra,
uentu,
Concio,
unica-
tio,

refert Eusebius Coesariens. lib. 5. de demonstr. Euangel. **A**
 cap. 3. S. Ambros. lib. de Abraham Patriarch. c. 3. & in
 cap. 5. e pist. ad Hebr. Isidor. Hispalen. lib. 1. Ecclesiast.
 offic. cap. 18. cum aliis multis.

De um-
bris, &
vatici-
nij's Mis-
sa.
 Theophilus in Matth. 26. *Sicut vetus testamentum im-*
molationem habebat; ita & nouum testamentum sangui-
nem habet, & immolationem. Sed praestantiori modo;
 Leo sermone 7. de passion. *Vt enim umbra cederent cor-*
pori, & imagines sub praesentia veritatis, antiqua obser-
uantia nouo tollitur sacramento, hostia in hostiam transijt,
sanguinem sanguis excludit, & legalis festiuitas, dum mu-
tatur, impletur. **B**

Umbrae erant vituli, placuere tamen Deo, vt Genes. 4.
 Abel quoque obtulit de primogenitis gregis sui, & de adi-
 pibus eorum, & respexit Dominus ad Abel, & ad munera
 eius: Et Genes. 8. Aedificauit Noe altare Domino, &
 tollens de cunctis pecoribus, & de volucribus mundis obtu-
 lit holocausta super altare, odoratusque est Dominus odo-
 rem suauitatis. Tandem reiecit illa Deus. *Non acci-*
piam inquit, de domo tua vitulos, & de gregibus tuis hir-
cos. Vt aduertit Psalmista 50. *Quoniam si voluisses sacri-*
ficium, dedissem utique, holocaustis non delectaberis.

Res siquidem erat, & cum ea signum, idest Iesu Chri-
 sti sub speciebus panis, & vini Corpus, & Sanguis Hostia **C**
 beneplacens; cuius desiderio succensus Deus reiecit cae-
 tera; Malach. primo. *Non est mihi voluntas in vobis;*
dicit Dominus exercituum, & munus non suscipiam de
manu vestra: Abortu enim solis, usque ad occasum
magnum est nomen meum in gentibus, & in omni loco sa-
crificatur, & offertur nomini meo oblatio munda, quia
magnum est nomen meum in Gentibus dicit Dominus exer-
cituum. Et de nostro sacrificio hoc intellexit Tertullianus
 contra Marcionem, sanctus Hieronymus in Malach. Au-
 gustinus de Ciuitate Dei lib. 18. cap. 35.

Secunda praedictio est in psalmo 39. *Sacrificium, &*
oblationem noluisti, corpus autem perfecisti mihi: Et de

Liturgia

B
 B
 n
 bt
 H
 tu
 bi
 in
 li
 H
 st
 C fer
 nol
 tut
 ret
 cap. 1
 nos
 nos
 Chr
 tran
 anno
 tra p
 Iacob

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Basilio quidem legitur; *In scripturis sacrae missae celebrationem addiderunt*: Ad hoc etenim respondemus, quod sacrificium à Christo institutum, Iacobus, & Basilius missae ritum scriptis tradiderunt: vel quia ut docet Nicolaus Melthensis, Iacobus mysticam, incruentamque Liturgiam exposuit: ut etiam declarat Glosa in verbo celebrationem dicti canonis, Baron. anno 63. vbi Spondanus num. 5.

Et quãdo.

Quando scilicet Christus instituerit? Hoc quippe clare declarat sanctus Cyprianus dicta epistola 63. ibi. *At enim non mane, sed post cenam mixtum Calicem obtulit Dominus*. Et hoc feria quinta hebdomadae sacrosanctae discumbens cum discipulis, S. Leo serm. 7. in die passionis Domini. *Discumbentibus discipulis ad edendam mysticam cenam, cum in atrio Caiphae tractaretur, quomodo Christus occideret, ille corporis sui, & sanguinis ordinans sacramentum, docebat, qualis Deo hostia debeat offerri*. Idem refert Isidorus Hispalen. lib. primo de Eccles. offic. cap. 18.

Per verba.

Ex verbis: *Hoc facite in meam commemorationem*. Missae institutio colligitur. Auctor constituit. Apostolic. lib. 5. cap. 20. ait *Quare vos quoque suscitato Domino offerete sacrificium vestrum, de quo vobis praecepit per nos, dicens, Hoc facite in meam commemorationem*. Et pariter sanctus Dionysius de Eccles. Hieratch. cap. 3. & 5. Martialis epist. ad Burdegal.

Apostoli dicere.

Missam dixisse Apostolos comprobatur primo, ex act. Apost. cap. 2. ibi. *Erant autem perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione, fractione panis, & orationis*. Quae verba communiter de sacra Liturgia intelliguntur, quod etiam confirmatur ex cap. 13 eorumdem actorum ibi: *Sacrificantibus vero ipsis Domino, & ieiunantibus*. Amplius cap. 20. ibidem. *Vna autem Sabbati, cum convenissemus ad frangendum panem; Paulus disputabat cum eis*. Et notum quippe est Dominicum diem olim dici vna Sabbati: Beda in commentar. dicto

cap. 20.

B
f
P
G
ne
C
re
C
cu
ve
se
C
ne
ce
Ill
dis
figo
tes
pab
Qui
quis
iudic
vesti
cala

A cap. 20. actorum inquit. *Idest die Dominico, qui est primus à Sabbato, cum ad mysteria celebranda congregati essemus.* Et idem refert sanctus Augustinus epistola 88. ad Casul. Strabo lib. de rebus. Eccles. cap. 22.

Et sanctum Petrum, omnium primum rem diuinam celebrasse, ex Albino de diuin. offic. cap. de celebr. missæ. *Petrus Apostolus primus omnium Antiochia dicitur celebrasse.* Vgo à sancto Victore de sacr. fidei lib. 2. par. 8.

cap. 14. iisdem verbis refert hoc idem. Sed aduerte, quod aiunt Antiochiæ primam missam celebrasse, id accipiendum est de ea, quæ apparatusissima pompa conficitur, quando quidem longe ante Hierosolymis Apostoli sacrificium fecerunt, vt in locis actorum Apost. citatis supra. Et quod prima missæ celebratio contigerit die Pentecostes, Helye huius lib. 4. in Leuitic. cap. 9. latè.

Infanticidæ, & humanæ carnis voratores crediti à Gentilibus Christiani propter missam, & forsitan suspicione, quod dicerentur sacratissimo Corpore, & Sanguine Christi pasci, seu quod alij id criminis conijciant in Hæreticos, Nicolaitas, Marcionitas, Gnosticos; & alios Catholicæ fidei hostes: sanctus Iustinus martyr, dialog. cum Ttyph. *An vos etiam de nobis creditis, homines nos vorare, & post Epulum lucernis exsinctis nefariè promiscuo concubitu misceri?* Vbi Epuli, & Lucernarum nomi-

Decalumnijs

C ne alludens ad Agapes, quæ fiebant post missam, & ad cereos in missa accensos: Minutius Fœlix in Octauio.

Illum iam velim conuenire, qui initiari nos dicit, aut credit de cæde infantis, & sanguine. Quæ vox Initiari Missam significat; ex Tertullian. cap. 7. Apolog. aduersus Gentes. *Dicimur sceleratissimi de sacramento infanticidij, & pabulo inde, & post conuiuium in cæsto:* Et paulò post.

Quis unquam, taliter vagienti infanti superuenit? quis cruenta, ut inuenerat, Cyclopum, & Sirenarum ora iudici reseruauit? quis vel in vxoribus aliqua immunda vestigia deprehendit? quis talia facinora cum inuenisset, cœlauit? imò à quibus prodi potuit? ab ipsi enim reis non

utique,

A
 d
 pon
 cla
 . At
 bulit
 anctæ
 thonis
 ficam
 Chri
 ms. s.
 erri.
 el. offic.
 mem.
 stolic.
 no of-
 r nos,
 pariter
 5. Mar. C
 , ex act.
 b. Trin. s
 us, &
 gia in-
 eorum.
 nino, &
 tem. Sub.
 Paulus
 icum
 r. dicto
 .20.

utique; cum vel ex ipsa forma omnibus mysterijs silentij **A**
fides debeat: Si ergo non ipsi proditores sui, sequitur, ut
extranei: & unde extraneis notitia, cum semper etiam
imple initiatores arceant profanos. Ex quibus collige in-
ter cetera, quod coelarentur Gentilibus mysteria missæ,
& de prædictis vide etiam Minutium in Octauio, & Ori-
gen. lib. 6. contra Celsum, & Viringum de triplici cœna,
lib. 3. cap. 56.

Promiscuus incoestus de Christianis confictus missæ
causa propter osculum in missa inuicem dari solitum, ac
etiam quod Christiani inuicem fratris, ac sororis nomi-
ne in missa salutarentur, Tertullian. cap. 9. Apologet. **B**
*Dinumerata loca; ubi Mater; ubi soror; nota diligenter, ut
cum tenebræ ceciderint caninæ, non erres, piaculum enim
admiseris, nisi incoestum feceris: Et hoc idem latè refert
duobus in locis Minutius in Octauio, & alij.*

Antistitis Genitalia colere crediti à Gentilibus Chri-
stiani propter missæ sacrificium occultum, & nocturnum;
ut plurimum: Minutius Foelix in Octauio ibi: *Alij eos fe-
runt ipsius Antistitis, ac sacerdotis colere Genitalia, & qua-
si parentis sui aderare naturam, nescio an falsa, certe oc-
cultis, ac nocturnis sacris apposita suspicio.* Et paulò post
idem subdit. *Etiā ille, qui de adoratis sacerdotis virili-
bus aduersus nos fabulatur, tentat in nos conferre, quæ iu-
sunt; istæ enim impudicitie eorum forsitan sacra sunt, apud* **C**
*quos sexus omnis membris prostat: Et idem refert Arno-
bius lib. 8. aduersus Gentes.*

Cultus quoque asinini capitis Christianis obiectus;
cuius causam refert Tertullian. apolog. cap. 16. *Iam
quidem somnastis, caput asininum esse Deum nostrum.
Hanc C. Tacitus suspitionem huiusmodi inseruit: Is enim
refert Iudæos similis bestiae effigiem consecrasse, atque ita
inde (opinor) præsumptum nos quoque, ut Iudaicæ Reli-
gionis propinquos eidem simulacro initiari, &c.* Et Mi-
nutius in Octauio ait. *Inde est, quod audire te dicis caput
asini rem nobis esse diuinam.* Per quæ verba, *Rem Diui-
nam*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

mibi nunc, cum & obiecta confutarim, & quod nos pij, A
iusti, & animo temperati simus, demonstraauerim, Regali
capite annuite: quos enim obtinere iustius est, quod petunt,
quam nos, qui pro Imperio vestro oramus, ut & filius a
patre, sicuti equissimum est, Imperium per manus accipia-
tis, & ipsum Imperium vestrum subiectis omnibus incre-
mentum, & accessum capiat. Et vltterius in commentario
ad dictum locum leguntur hæc verba. Quod autem hic
dicit Athenagoras Christianos pro Imperio Cæsaris
orare Deum, id vt nunc longa consuetudine pro Chri-
stiano Imperatore in Ecclesia solemniter obseruatur; ita
in prima statim Ecclesia, etiam pro impiis Principibus
fieri solitum, non solum ex hoc loco, sed & ex Eusebio, B
Arnobio, Lactantio, & aliis antiquis intelligimus.

Denique fideles in quæstionem vocati, neceq. affe-
cti, quia missam celebraissent. Eusebius Emisenus, ho-
milia de sancta Blandina ibi: *Post Dominici corporis sacri-
ficium, profanis tribulationibus nouam de se hostiã Christo
oblaturus infertur.* Item Ado in vita Beati Stephani Pa-
pæ scribit. *Stephanus perrexit cum omnibus Christianis
ad Cæmeterium sanctæ Lucinæ, & multis eos consolatus
sermonibus, obtulit pro eis sacrificium Deo omnipotenti,
quæ gesta audiens Valerianus misit plurimos militum, qui
Beatum Stephanum perirent:* Et Beda lib. 5. hist. Angli-
carum cap. 11. C

*De Si-
gnis.*

Signa in missa dabantur Ecclesiæ nascentis exordio
ad conuocandos fideles: Syluerius Papa apud Burchar-
dum lib. 19. decret. cap. de contempt. ieiunij ibi: *Solent
plures, qui se ieiunare putant in Quadragesima, mox ut si-
gnum audierint, ad horam nonam manducare, qui nulla-
tenus ieiunare credendi sunt, si ante manducauerint, quã
vespertinum celebretur officium: concurrendum est enim
ad missam, & auditis missarum solemnibus, & vespertinis
officijs largitis elemosynis ad cibum accelerandum est.*
Et B. Ephrem parenes. 23. *Signo ad synaxim, & officium
dato, &c.*

Quomodo

A Quomodo autem conuocarentur prisca fideles ad officia Ecclesiæ, & quibus modis, vide ut notauimus in cap. de ære campano.

Singulæ nationes olim diuersis ritibus in missæ sacrificio utebantur. Quoniam veterum Patrum Liturgia Petri, Iacobi, Marci, Apollinaris, Barnabæ, Dionysij, Basilii, Gregorii, Chrysoctomi, & aliorum in admodum paucis conueniebant, & quælibet nationes sequebantur Duces proprios in missæ ritibus, cum Liturgia nil aliud fuerit, quam præfinitæ cæremoniæ, quas tum ipsi, qui illas scripserunt, in salutari hostia Deo offerenda, adhibere;

De ritibus diuersis.

B ad Decemnum Episcopum Eugubinum, cum eo graui- ter expostulet, quod Apostolorum instituta Episcopi non æstimarent ibi. *Sed unusquisque, non quod traditum est, sed quod sibi visum fuerit, hoc æstimat esse tenendum; inde diuersa in diuersis Ecclesijs, aut teneri, aut celebrari videntur; ac si scandalum populis, qui dum nesciunt traditiones antiquas humana præsumptione corruptas, putant sibi, aut Ecclesias non conuenire, aut ab Apostolicis contrarietatem inductam, &c.* Similiter sanctus Gregorius ab Augustino Angliæ Episcopo interrogatus interrogatione tertia respondit sic. *Cur cum una sit fides, sunt Ecclesiarum conuetudines tam diuersæ, & altera consuetudo*

C *Missarum est in Romana Ecclesia, atque in Galliarum tenetur? Mibi placet, ut siue in sancta Romana, siue in Galliarum, siue in qualibet Ecclesia aliquid inuenisti, quod plus omnipotenti Deo possit placere, sollicitè eligas, & in Anglorum Ecclesiam infundas.* Et Innocentius Papa III. præcepit: ut Episcopi prouinciarum viros idoneos compararent, qui & iuxta ritum, & linguarum diuersitatem missam, & cætera Ecclesiastici cultus officia illis peragerent, ut in cap. quoniam de officio Iud. ordi. *Siquidem diuersæ Nationes diuersis ritibus usæ sunt.* ex Strabone, lib. de rebus Ecclesiasticis cap. 22. ibi. *Multi itaque apud Græcos, & Latinos Missæ ordinem, ut sibi visum est, sta-*

auerunt: & signanter de expositione Liturgiæ Coptici A
idiomatis, quæ formula ante mille, & quadringentos an.
nos vſitata, vide P. Athanaſium Kircherium in ſuo pro-
dromo cap. 2. Sed vltorius quoque conſiderandū, quod
ſingulæ nationes, non ſolum à Romana Eccleſia diſcre-
pabant, verum inter ſe ritibus, & cæremonijs diſſentie-
bant, vt ex ſancto Hieronymo, epiſtola ad Ruſticum,
Narbonenſem ibi. Hoc in Eccleſijs tuis faciunt, quod Ro-
mæ, ſive quod in Italia, quod in Creta, quod in Cypro,
quod in Aphrica, quod in Illyrico, quod in Hiſpania, quod
in Britannia, quod etiam ex parte per Galhas, quod in
omnibus locis, vbi humilitas perſeuerat. Quæ enumeratio
ſuperuacanea eſſet, niſi Eccleſiæ ſingulæ inuicem diſcor-
daſſent, quod confirmatur etiam ex prædicta epiſtola B
ſancti Gregorij ad Auguſtinū. Addimus amplius, quod
omnes prouinciæ, ac ciuitates diuerſos ritus habuere;
& de Græcis diſcordibus inter ſe; Strabo de rebus eccle-
ſiaſticis cap. 22. ibi. Multi itaque apud Græcos, & La-
tinis miſſæ ordinem, v ſibi viſum eſt, ſtatuerunt. Pariter
Africanæ Eccleſiæ diuerſis cæremonijs vſæ ſunt; Victor
Papa epiſtola ſecunda ad Epiſcop. Aphricæ ait. Oportet
vos vnanimes eſſe, & adminiculum v iciffim ferre, & in
ſacramentis diuinis non diſcrepare, ſed concordet eſſe.
Similiter inter Alexandrinos, & Thebaidos incolas ri-
tuum diuerſitas interceſſit: Socrates lib. 5. hiſtor. Eccle-
ſiaſticæ, cap. 21 inquit. De ſynaxi variæ conſuetudines C
ſunt, nam quamquam omnes vbiq; in orbe terrarum
Eccleſiæ ſingulis ſeptimanis vertentibus die Sabbati myſte-
ria celebrant, Alexandrini tamen, & Romani ex an-
tiqua traditione illud facere renuunt: at Aegyptij, qui Ale-
xandrinis ſunitimi ſunt, & ij, qui Thebaidem incolunt;
Sabbato ſynaxim exequuntur illi quidem; ſed non vt mos
eſt Chriſtianorum myſteria participare. Hiſpani quoque
vario ritu Eccleſiaſtica diuini cultus officia celebrauere.
Strabo de rebus Eccleſiaſticis cap. 30. ibi. Cereum au-
tem benedici non ſolum in principalibus Eccleſijs, ſed etiam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

cap. 2. & quando dicatur, rituum similitudinem in eadem natione ferius, quam dixi receptam esse, vt per auctores supra citatos. Respondemus plerisque eorum non sui temporis ritus, sed superioris æui significare, quod vocibus præteriti temporis *cantabat, statuerunt, addiderunt*, ac similibus vtantur.

Quare autem caremoniarum diuersitas in singulis nationibus; ac prouinciis antiquata fuerit, explicatur à concilio Toletano 4. cap. 2. illis verbis. *Ne qualibet nostra diuersitas apud Ignaros, seu carnales schismatis errorem videatur ostendere, & multis exeret in scandalum, varietas Ecclesiarum: vnus ergo modus orandi per omnem Hispaniam, & Galliam conseruetur; vnus modus in Missarum solemnitatibus, vnus in vespertinis officijs; &c.*

De causa diuersitatis.

Missarum diuersitas in vnaquaque Ecclesia introducta fuit, quod singuli Episcopi suos ritus Romanis digniores censerent, sanctus Ambrosius lib. 3. de sacrament. cap. i. ait: *Hoc ideo dico, non quod alios reprehendam, sed mea officia ipse commendem, in omnibus cupio, sequi Ecclesiam Romanam, sed tamen & nos homines sensum habemus, ideo quod alibi rectius seruetur, & nos rectè custodimus.* Adducitur 2. ratio à Socrate lib. 5. Ecclesiast. hist. c. 21. *Quoniam nemo de ea præceptum litterarum monumentis præditum potest ostendere: perspicuum est Apostolis liberam potestatem in eodem cuiusque menti, vel arbitrio permisisse, v. quisque nec metu, nec necessitate inductus, quod bonum est, deligere, & sequi posset.* Deinde Episcopi in Apostolorum locum successi, ritus Ecclesiæ, cui præerant, ab illis præscriptos retinuerunt; Nicephorus ibidem. *Sed dissensiones tales in Ecclesia inualuisse opinor, reuerentia eorum, qui eis ab initio præfuerunt, & qui illis deinde successerunt; nam ij tanquam leges quasdam ab illis acceptas per manus posteris tradidere; non satis piæ, neque ferendæ esse arbitrati, si traditiones, in quibus educati essent, non honorificè colerent, sed contemptim referent.*

Et

1
B f
v
g
b
le
pol
Ga
cre
ly
ce
na
Str
ua
C sac
Rom
cle
obser
eam fa
Latin
Sedis
Rom
Alph
64. lib
Sanct
dis

A Et iisdem fere verbis Sozomenus lib. 7. histor. cap. 19. Fuit quoque tertia causa, cur diuersis ritibus singulæ nationes vterentur, quoniam tempore Tirannorum sæuientium in fideles non poterant isti in vnū cogi ad statuendum communibus suffragijs de vno ritu missæ celebrandæ, sed vnaquælibet gens traditiones suorum Apostolorum seruabat: vt ex citatis auctoribus.

Pleræque deinde nationes ritus Romanos postea assumpserunt, ne suspicio insurgeret scandali, aut schismatis, vt dixi. Gallia siquidem in suis ritibus tenacissima, nihilominus ab auitis consuetudinibus ad Romanos re-

B flectere cœpit anno Christi 800. Caroli Magni suasionem, vt egregiè refert Ioannes Diaconus lib. 2. de vita S. Gregorii cap. 9. similiter Strabo de rebus Eccles. cap. 22: scribit. *Ab ipsis ergo (nimirum à Græcis) ad Romanos ille usus creditur peruenisse, sed apud Gallos, & Germanos post deiectionem illius Heretici sub Gloriosissimo Carolo Gallorum Rectoris damnati, idem symbolum latius, & crebrius in missarum cœpit officijs iterari. Vbi loquitur de symbolo, quod in sacra Liturgia Gallia à Romanis didicerunt; & successiuè Galliæ exemplo motæ, pleræque nationes Romanas consuetudines amplexæ fuerunt; Strabo dicto cap. 22. ibi: *Romani quidem usum observationum a B. Petro accipientes, quorum morem ideo in**

C *sacris rebus tam multæ gentes imitantur, quia &c. & c. 25. Romanas cæremonias apud plerasque Latinorum Ecclesias viguisse testatur, ibi. Priuilegio Romanæ Sedis, obseruato, & congruentia rationabili dispositionum apud eam factarum persuadente, factum est, vt omnibus præter Latinorum Ecclesijs consuetudo, & magisterium eiusdem sedis præualeret; quia, &c.* In Hispaniis autem usum Romanorum rituum cœpisse tempore, quo Sanctius, & Alphonfus Imperium Hispanicum tenebant, vt ex epistola 64. lib. primo sancti Gregorii Papæ Septimi ad dictum Sanctium dum scribit. *Romani ordinis officium fieri studio, & iussionibus tuis asseris. Etenim hunc Pontificem-*

potis.

m A
es
E-
us
ac

gulis

tur à

alibet

is er.

lum

mem B

s in

ficijs

ducta

niores

cap. 1.

t me

relesiam

emus,

imus.

c. 22.

umentis

liberam C

potissimum in hoc elaborasse: videmus etiam ex epistolis 63. lib. primo, & 18. lib. tertio. Ita vt non prius anno 1073. Hispani patrios ritus cum Romanis commutarint, vt refert Vicecomes de missæ ritibus libro secundo, cap. 17. A

Cur autem factum sit, vt potius Romanos ritus ab Hispania, reliquisque Ecclesiis, quam harum à Romana recipiendos summi rerum moderatores censuerint? Dilucidè explicat Strabo de rebus Ecclesiasticis, cap. 22. ibi. *Romani quidem usum observationum à Beato Petro Principe Apostolorum accipientes, suis quoque temporibus, quæ congruè iudicata sunt, addiderunt quorum morem ideo in sacris rebus tam multæ gentes imitantur, quia ea tanti magisterij ex Apice Apostolico primordijs clarent: & nulla per orbem Ecclesia æquè, vt Romana ab omni ferè Hæresi cunctis retro temporibus pura permansit.* Voluit etiam Viringus de triplici coena, lib. 3. cap. 54. in fine. B

Esset dicendum de varijs missis, videlicet, de Dominica, de Sanctis, Votiuis, & de earumdam origine, sicuti etiam de varijs missis pro Defunctis, sed indulgendo breuitati, inspiciamus Albinum Flaccum lib. sacrament. & Vicecomitem de ritibus missæ lib. 3. & lib. 4.

De missis vespertinis

Fuit mos antiquitus in Ecclesia, quod missæ essent diuisæ in Matutinas, & Vespertinas, Tertullian. de Corona militis cap. 3. testatur ibi. *Eucharistia Sacramentum, & in tempore victus, & omnibus mandatum à Domino, etiã ante lucanis cætibus, &c.* Etenim verba, *Tempore victus; Cibi sumptionem significat: Voce autem, Antelucanis cætibus,* significantur conuentus fidelium de summo mane. Item concilium Agathense apud Gratianum de consecrat. dict. 5. cap. conuenit ibi. *Hymni matutini, vel vespertini diebus omnibus decantentur, & in conclusione matutinarum, vel vespertinarum missarum post hymnos capitula de psalmis dicantur.* Et in concilio Aurelianensi 3. cap. 28. cauetur. *Sacrificia verò matutina missarum siue vespertina* C

Au
 vj
 mi
 la
 q
 a
 h
 i
 et
 co
 B sp
 m.
 Au
 cra
 in
 seu
 vel
 da
 rin
 fac
 C nat
 tes
 Al
 iun
 ut m
 ubi ep
 sperat
 Soz.
 lib. 1
 D
 olim
 Quod
 ama

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

cœnam? Et paulò post ibidem. Vidit hic offerri quinta **A**
Sabbati hebdomadae ultimæ Quadragesimæ, & mane, &
ad vesperam. Ut apud Strabonem de rebus Ecclesia-
sticis cap. 19. ex concilio Africano cap. 8. Easdem missas
Sabbato celebrari solitas esse, ex Socrate lib. 5. d. c. 21.
Sabbato synaxim exequentur illi quidem: & Sozomenus
lib. 7. cap. 19. Sub vesperam Sabbato conuenientes, ac iam
pransi mysteriorum participes fiunt: & Nicephorus lib. 12
cap. 34. synaxes quidem die Sabbati peragebant: Et quã-
uis de singulari Sabbato non fiat mentio, quo missæ ve-
spertinæ celebrarentur, conijcitur tamen fuisse illud re-
surgentis Christi anniuersarium; siquidem de huiusmodi
missarū celebratione eo die celebratū, latè Robertus **B**
Abb. lib. 6. de diuin. nom. c. 32. vbi refert hanc sacrosãctã
solēnitatē habere matutinū, & vespertinum sacrificium;
etenim cum duabus ex causis splendeat. scilicet redemp-
tione animarum ex morte Christi; & ex resurrectione
mortuorum illo resurgente. Dicitur quoque sacrificium
matutinum, quoniam Lucifer matutinus Christus, resur-
gendo, diem nobilitauit: Celebratur etiam vespertinum
sacrificium, quia imminente vespera in pasceue Spiri-
tum tradidit; sed eius celebritas dilata, & competenter
in hanc translata est. Refertur quoque ritus huius sacri-
ficiij vespertini, quē Vgo de sancto Victore cap. 22. lib. 3.
de specialibus missæ obseruat. inscripsit; De officio missæ **C**
in nocte Paschali; & subdit. Noctē præfata Lektionen
quatuor leguntur. Dicebatur quoque missa vespertina
in Sabbato peruigilio Pentecostes, vt refert Berno Au-
gientis de vita sancti Vldarici Episcopi Vindelicoru m-
ibi: Qui in ipsa sanctæ Pentecostes vigilia, cum fratribus
vespertina synaxi interesset incolumis, &c. Accedebant
quoque dies ieiunij, quibus missæ vespertinæ celebrabã-
tur: Buccard. lib. 19. decret. cap. de contemptu ieiunij,
ibi. Solent quidam, qui se ieiunare putant in Quadragesi-
ma, mox vt signum viderint, ad baram nonam manduca-
re, qui nullatenus ieiunare credendi sunt, si ante mandu-
cauerint,

A cauerint, quam vespertinum celebretur officium, concurrendum est enim ad missas, & auditis missarum solemnibus, & vespertinis officijs largitis eleemosynis, ad cibum accedendum est: Vbi missarum solemnia cum vespertinis officijs coniunguntur. Fuerunt quoque in vfu missæ vespertinae sine diei expressione, ex concilio Agathensi, cap. 20. & ex concilio Aurelianensi 3. cap. 28. item ex capitulis Græcarum synodorum cap. 47.

Consuetudo celebrandi missam vesperti duravit quibusdam in locis vsque ad annū 430. cum adhuc testibus Socrate lib. 5. cap. 21. & Sozomenus lib. 7. cap. 19. Ab Aegyptijs, & in Thebaide seruabatur. Hæc inquam consuetudo sublata est a concilio Carthaginensi 3. can. 29. excepto die anniuersariō Coenæ Domini, quod confirmavit concilium Matilconense 2. cap. 6. verum postea etiam illa permissio abrogata est a concilio Tarraconensi in Hispaniis. In Oriente verò a Laodiceo concilio can. 5. & rursus a sexta synodo vniuersali cap. 29. ob eam causā, vt non nisi ieiuni sacram Eucharistiam sumerent fideles, antiquitus obseruatum esse videretur, ex Baronio an. 34. vbi Spondanus num. 17. circa finem, & latè Vvalterius Viringus de triplici cœna lib. 3. cap. 12. & ad Pii Quinti tempora de anno 1566. fuit publicata Sanctio, qua licentia concessa Metropolitanis, Cathedralibus, conuentibus omnium ordinum, item Imperatoribus, Regibus, Ducibus, &c. vesperti celebrandi missas, reuocatur, vultque Ecclesiæ institutio, & Patrum decretis omnes obsequi, censuris satis in eos, qui contra auderent, &c.

Plures missas eadem in Vrbe, immo Ecclesia, & Altari iam olim celebratas, cum omnes simul Ecclesia non caperet festo solemniore, S. Leo Dioscoro Episcopo Alexandrino epistola 81. cap. 2. successu temporis plura altaria in vna Ecclesia erecta, in quibus plures simul celebrabant; sic tamen vt ne populus a solemnī sacro auocaretur. Theodulphus Aurelianensis, epistola ad compresbyteros sic ait. *Admonendus est populus, v ante*

*Do an-
dienda
Missa
solemni
quāuis
alia plu-
res reci-
tentur.*

A
ia
llas
iam
ib. 12
quā
ta ve-
lud re-
ismodi
bettus
rosactā
ficiū;
demp.
tione
rificium
us, resur-
vertinum
e Spiri-
tenter
asacri-
12. lib. 3
tio missæ
C
Lectioni
pertina
zno Au-
orum
atribus
edebant
lebrabā
uicinijs
abagefi
anduca
mandi
vint

peractum officium ad cibum non accedat, & omnes ad san- **A**
ctam Matrem Ecclesiam missarum solemnia, & predi-
cationem audituri conueniant, & sacerdotes per Oratoria
nequaquam missas celebrent, ut populus a publicis solem-
nitatibus abstrahatur, sed ut in unum ad publicam missa-
rum celebrationem conueniat.

*De Mis-
sa quoti-
diana.*

Quotidianum semper in Ecclesia sacrificium fuisse;
testantur acta Apostolorum. Erant autem perseverantes,
& communicantes in fractione Panis. Et Andreas Apo-
stolus ad Aegum Tyrannum. Quotidie immolo Deo
Agnū immaculatum. Et de sancto Cassio Narniensi Epi-
scopo quotidie celebrante, sanctus Gregorius 4. dialog.
cap. 56. & propterea sanctus Ambrosius lib. 5. de sacram. **B**
cap. 4. reprehendit, quod cum sit Ecclesiae usus quotidie
in Ecclesia offerre sacrificium incruentum, nihilominus
aliqui persistebant in errore; Eucharistiam præstantio-
ris virtutis esse feria quinta in Coena Domini, quam alio
die confectam; quapropter tunc tantum celebrare so-
lere; ut per totum annum eam ministrarent infirmis, ra-
tionem reddit Stephanus Eduensis cap. 13. de sacram.
Altatis. *Culpis nostris exigentibus quotidie labimur, ab
hoc lapsu iterata immolatione; quae fit in Altari resur-
gimus, & renouamur; immolatio renouatur, non
Christus occiditur, sed ipso presente passio eius represen-
tatur.* **C**

*De plu-
ralitate
seu repe-
titione
Missae.*

Sed feruor etiam vterius prorupit tres missas certis
diebus celebrandi, Amalarius lib. 3. officiorum cap. 41.
& in Natiuitate Domini licet tria sacra celebrare, quam-
uis de necessitate vnum tantum sufficiat, & per hæc de-
notantur tres Christi Natiuitates: Prima ex Patre: Se-
cunda, spiritualis, ex gratia in cordibus nostris: Tertia,
corporalis ex Matre, Cardinal. Toletus in summa lib. 1.
cap. 3. num. 3. Exoleuit verò, quod refert Sotus cap. 38.
celebrandi tres missas in Natiuitate sancti Ioannis Bap-
tistæ.

Ante cibum, iterare solitum missam non ita rarum est,
Robertus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

noua collectione statutorum correxerunt, secunda parte, **A**
 cap. 7. & rectè siquidem ; Nam Augustinus epist. 118.
 & refertur cap. si non, de consecrat. dist. 2. *Si non talia
 peccata sint, ut excommunicetur; quis non se debet à quoti-
 dianà medicinà corporis, & sanguinis Domini separare.*

*Vbi cele-
 bretur.*

TEMPLVM est locus celebrandi decenter : Theo-
 dulphus Aurelianensis, epistola ad Compresbyteros.
*Missarum solemnità nequaquam alibi, nisi in Ecclesia
 celebranda sunt, non in quibuslibet domibus, & in vilibus
 locis, sed in loco, quem elegerit Dominus, iuxta Deut. 12.
 vidè, ne offeras holocausta tua in omni loco, quem videris,
 sed in loco, què elegerit Dominus, ut ponat nomen suū ibi.* **B**

Nihilominus ex causa, & necessitate etiam

In CRYPTIS. Cornelius Papa ad Lupicinū Viennensē
 Episcopum. *Scias frater carissime, Arcam Dominicā ven-
 to persecutionis acerrimè commoueri, & edictis Impera-
 torum Christianos ubique tormentis varijs affici; Nam
 ad hoc in Vrbe Romanā Imperator constitutus est, ut pu-
 blicè, neque in Cryptis notioribus missas agere Christianis
 liceat.*

SVPER CORPORIBVS SANCTORVM. Apud
 Vualfridium Rerum eccles. c. 20. legitur: *Felix 27. Papa
 constituisse, ut super memorias Martyrum missæ celebra-
 rentur; sed & Gregorius Papa in ordine 66. præcepit super
 corpus sancti Petri Apostoli fieri missas.* Et idem refert **C**
 Ioannes Diaconus in vita sancti Gregorii lib. 2. quod
 iam ante in vlu fuerat, Hieronym. contra Vigilantium.
*Romanus Pontifex offert Domino sacrificia super mor-
 tuorum hominum Petri, & Pauli ossa veneranda, & tumu-
 los eorum arbitratur altaria Christi. Sigebertus in chro-
 nico ad annum 441. de Leone Pontifice. Hic quoties ro-
 gabatur ab aliquibus, ut eis aliquorum Apostolorum, vel
 Martyrum reliquias daret, consuevit ad corpora, vel me-
 morias Apostolorum, vel Martyrum, quorum reliquie
 petebantur, missas celebrare in ipsorum honorem: & sic
 BRANDEV M altaris, quo consecratum Corpus Domini
 inuoluerat,*

B v
 d
 m
 p
 g
 m
 E
 R
 d
 C
 C fa
 q
 fe
 que
 vob
 pte
 rit
 De
 ty
 teru
 imp
 stit

A *inuoluerat, particulatim diuidebat, cultello pannos illos pungens, sanguinem eliciebat. Sic palam cunctis faciens, quod in consecratione mysteriorum Christi, sanguis Apostolorum, vel Martyrum, qui pro illo effusus est, intret per Diuinam virtutem in pannos illos, & ideo meritò illos dari pro reliquijs Sanctorum, in quorū honore consecrati sunt. De hoc ipso Brandeo extat epistola Beati Gregorij Magni 30. lib. 3. registri ad Constantiam Augustam, & alia multa in notis Baronij ad Martyrologium Romanum sub die 15. Iunij, ac etiam latè refert P. Seueranus in libro delle sette Chiese di Roma fol. mihi 147.*

B *Non licet tamen missas celebrare in campis, vel alibi, ubi Paganus sepultus est, cap. non oportet de consecrat. distinct. prima.*

IN CARCERE: Cyprianus epistola 15. ad Clerum monet, ne glomeratim ad carceres conuolent. *Ita v presbyteri quoque, qui illic apud Confessores offerunt, singuli cum singulis Diaconus per vices alternent; quia & mutatio personarum conuenientium minuit inuidiam.*

Et in vita SS. Procelli, & Martiniani legitur, quod Apostoli Petrus, & Paulus detenti in Mamertini custodia ibidem offerebant sacrificia, & participes illos faciebant Corporis, & Sanguinis Domini.

C **SVpra PECTVS:** idque refert Metaphrastes de sancto Iuliano Martyre fame propemodum enecto, a quo Discipuli donari cupiebant Corpore Domini die festo Theophaniæ, sed non videbatur fieri posse ob frequentiam carceres obsidentium, inquit, ille. *Erit mensa vobis meum pectus, non futura Deo minus honesta ea, que fit ex inanimi materia; templum autem sanctum vos mihi eritis, me omni ex parte circumdantes; itaque factum est, Deus ita voluit, custodes abierunt; iussitque omnes Martyr in orbem consistere; ut inter se inuicem alter prope alterum stantes, cum tuto comprehenderent, & suo pectori imponi signa Diuini sacrificij: Hæc ut fecit, in celum subtulit oculos, rite omnia ad iacrum peregit, Primum se*
sacra.

sacramentorum fecit participem, & transmisit ad eos, qui abierant, ut ostendit in ultima ad eos epistola. **A**

IN MANIBVS DIACONORVM : Theodoretus Cyri Episcopus de vitis Patrum c. 20. in Marre ad Nestim Homeri vicum Anachoreta.

TITVLIS. Sanctus Pius Papa Iusto Episcopo. *Antequam Roma soror nostra Euprepia Titulum domus suae pauperibus assignauit, ubi nunc cum pauperibus nostris commemorantes missas agimus.*

CAMPIS Bertoldus. de synodo Placentina. *Ad quem synodum multitudo tam innumerabilis confluit, ut nequaquam in qualibet Ecclesia illius loci posset comprehendi: unde & Dominus Papa extra Urbem in campo illam celebrare compulsus est. Missas quoque nonnunquam extra Ecclesiam satis probabiliter, necessitate quidem cogente celebramus, quamuis Ecclesias earum celebrationi specialiter deputatas non ignoramus.* **B**

IN TENTORIIS. Anonimus author vitæ S. Bonifacii Martyris, & Episcopi lib. 1. cap. 23.

TUGVRIO. De Apollinare Episcopo, & Martyre id constat ex Martyrologio, ubi de eo inquit. *Habebant autem Christiani Tugurium non longe à mœnibus, in quo ille missas faciebat; baptizabat autem in Mari in Nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Cappellas enim non Ecclesias, sed antiquitas Tuguria Caprarum pellibus tecta fuisse.* **C**

DOMO. Paulinus in vita Ambrosij. *Cum trans Tiberim apud quemdam clarissimum inuitaretur, ut sacrificium in domo offerret, quædam Balneatrix, quæ Paralytica in lecto iacebat, &c.* Marcellus Papa in domo Lucinae via Latina sacra faciebat, ut docent acta 16. Ianuarij. Sanctus Gregorius lib. 5. epistola 43. in dictione 14 Mandat Ioanni Episcopo Syracusano amicitiae, pacisq; causa, quæ inter Ecclesiam, & sæculi Præsides esse debet, in Venantij Præfecti domo missarum peragi mysteria permittat. Quod difficile alioquin impetratu erat.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

re obuium habuerit, usque ad inferiorem gradum honoris veneranter, sicut condecet Christianum, illi colla subdat, per cuius officia, & obsequia fidelissima Christianitatis iura promeruit, &c. & facto ipso B. Martinus præ Imperatore sacerdotem veneratus est, ut ad Desiderium scribit Seuerus Sulpitius. Forte enim Imperator Maximus virum sanctum eo induxit, ut mensæ voluerit interesse: Ad medium conuiuium, v mos est, pateram Regi minister obtulit, ille sancto admodum Episcopo dari potius iubet, expectans, atque ambiens, ut ab illius dextera poculum sumeret. Sed Martinus ubi bibit, pateram presbytero suo tradidit, nullum scilicet existimans digniorem, qui post se biberet; nec integrum sibi fore, si aut Regem ipsum, aut eos, qui à Rege erant proximi, presbytero prætulisset. quod factum Imperator, omnesque qui tunc aderant, ita admirati sunt, v hoc ipsum eis, in quo contempti sunt, placeret: Celeberrimumque per totum palatium fuit, fecisse Martinum in Regis prandio, quod in infirmorum iudicium conuiuijs Episcoporum nemo fecisset.

Verum quia, vt B. Nilus tractatu Parænetico. Sacerdos, non est, qui pro sacerdotis dignitate non viuit; Propterea attendamus nos sacerdotes potissimum. consequi scientiam, castitatem, vitæ integritatem, vigilantiam, sanctitatem, & reliqua, de quibus Apostolus ad Timotheum cap. 3. & ad Titum cap. 1.

De particulari Missæ Expositione. Cap. X.

DICTVM de quibusdam ad expositionem missæ ex Amalario Fortunato, de Diuinis officijs. Hrabanō Mauro de institut. cleric. Strabone, & alijs; Quamuis præcis Apostolorum temporibus missarum celebritas ageretur, vt ad ipsam solummodo orationem Dominicā obla-

A oblationis Hostiam consecrarent, ex Bernone, de quibusdam ad missæ sacrificium. Sed quoniam, crescente statu Religionis, creuerunt missæ ritus. Nos per singula capita, quam breuissimè, prosequemur notabiliora.

De Introitu Missæ.

Introitus initium habet a prima antiphona, & finitur in oratione. Introitus Episcopi ad missam, qui Christi est Vicarius, illius aduentum nobis ad memoriam reducit, & populi adunationem ad eum, siue per suam prædicationem, siue suorum. Hoc officium addidit missæ

B Coelestinus, ut in gestis Pontificalibus continetur: ille constituit, ut psalmi David 150. ante sacrificium psallerentur, quod ante non fiebat; nisi quod epistola beati Pauli Apostoli, & sanctum Euangelium recitabatur; Et sic missa celebrabatur; qui mos etiam hodie retinetur in vigiliis Paschæ, & Pentecostes: Cantorum dulcis vox huic operi dedita est, ut sua dulcedine idonea sit hortari populum ad confitendum Domino, ut legitur in libro Paralipomen. *Igitur cunctis pariter, & tubis, & voce, cymbalis, & organis, & diuersi generis musicorum concinentibus, & vocem in sublimem tollentibus, longe sonitus auditur, &c.*

C Adueniens Dominus ducit secum Prophetas, & sapientes, & scribas; quos in Euangelio pronuntiavit se mittere ad inuitandum populum. Diaconi loco Prophetarum sunt, qui annunciant ex Euangelio futuram vitam. Subdiaconi loco sapientum, qui sciunt ordinatè vasa Domini disponere: Acolyti loco Scribarum, qui accendunt corda fidelium ex Scriptura sacra, & fuerunt candelabra, ut super fundamentum iam positum luceat lux Prædicatorum eorum hominibus.

De Kyrie eleison:

A Dunato per prædicationem Christi populo Dei ex magna parte, in quo Cantores magno certamine laborauerunt; ne aliqua præsumptio inutilis subrepat corda eorum, hortatur eos Dominus dicere serui inutiles sumus; & ideo prosequuntur, *Kyrie eleison, Domine Pater miserere. Christe eleison: Miserere, qui nos redemisti, & iterum Kyrie eleison: Dominus Spiritus sancte miserere: Potest etiam intelligi, vt Cantores post finitam antiphonam, precentur Dei misericordiam, quæ deprimat inanem iactantiam, quæ solet sequi Cantores: At verius ante omnem orationem specialem, sacerdotum necesse est præcedere misericordiam Domini; Primo vt serenetur mens sacerdotis ad intelligenda, quæ ore dicit. Secundo, vt dignus sit loqui Deo, quantum humana conditio patitur. Tertio, vt in iudicio misericordiæ repellantur a mente vanæ cogitationes, quæ accidunt visu, auditu, coeterisque sensibus, vt in oratione sola inuisibilia mens cogitet.*

De Gloria in excelsis Deo.

T Elephorus natione Græcus cõstituit, vt hymnus diceretur Angelicus, hoc est Gloria in excelsis Deo. Symmachus quadragesimus quintus post Telephorum constituit, vt omni die Dominico, & Natalitiis Martyrum idem hymnus cantaretur; Sacerdos quando dicit, Gloria in Excelsis Deo, Orientis partes solet respicere, in quibus ita solemus Deum requirere, quasi ibi propria eius sedes sit, cum alioquin sciamus eum ubique esse, vel secundum sanctum Augustinum in oratione Domini in Monte; Conuertimur ad Orientem, vnde coelum surgit, non tamquam ibi sit Deus; qui ubique Maiestatis potentia præsens est, sed admoneatur

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

ascensionem, & sedem. Quapropter ascendit in sedem **A**
 post opus, & laborem ministerii commissi: De ijs, qui
 ascenderunt cū Christo, aliqui sedent, aliqui stant; Per
 eos, qui sedent, demonstrantur membra Christi in Pace
 quiescentia, per eos, qui stant in certamine posita.
 Caput, & membra vnum corpus, quomodo Christus in
 aliquibus sedet, in aliquibus stat, aliqui ascendentium
 sedent, aliqui stant.

De Officio Lectoris & Cantoris.

Lector dicitur, quia lectione fungitur, vt ait Isido- **B**
 rus; Lectio dicitur, quia non cantatur, vt Psalmi,
 vel Hymni, sed legitur. Cantus sequitur lectionem,
 quæ legitur post sessionem, & talis cantus vocatur Re-
 sponsorius, quod alio desinente, alius respondeat: Pos-
 sumus etiam officio cantoris Prophetas intelligere.
 Lectio Legis, & Prophetarum frequentabatur etiam à
 populo antiquitus; vnde habetur in actis Apost. ibi:
Et ingressi Synagogam die Sabbatorum sederunt: Post le-
ctionem autem legis, & Prophetarum, miserunt ad eos, &c.
 Ex Responsorio admonetur Cantor, seu Prædicator,
 quomodo doctrinam, quæ præcessit in Lectione, exer-
 ceat, vt dulcedine suæ imitationis plurimos sibi adsciscat; **C**
 & coniuncti corda multorum excitent ad compunctio-
 nem, & lacrymas.

De Alleluia.

Alleluia, cantatur per festos dies in recordatione
 æternæ lætitiæ; In quo non oportet aliquod fini-
 strum canere, sed totum dextrum; quod Ecclesiæ læti-
 tiam, & Domini laudem sine tristitia retinet, nempe;
Dominus regnavit, exultet terra. Et lauda anima mea
Dominum. & Iubilate Deo omnis terra, & similia.

De

S
f
g
I
B
V
P
di
sa
Ba
per
cra
Et
eis
Pa
pr

C
T
Cler
quan
tebat
vniue
pta, c
quiti
loqu
dum e
An
Episco

A

De Ascensu in Pulpitum.

Lector, & Cantor in gradum ascendunt more antiquorum, iuxta illud, quod scriptum est in Esdra: *Stetit autem Esdras scriba super gradum ligneum, quem fecerat ad loquendum.*: Et paulò post. *Super uniuersum quippe Populum eminebat.* Et in Paralipomenon. *Fecerat Salomon Basim aeneam, & posuit eam in medio Basilicæ, habentem quinque cubitos longitudinis, &c.*

B

Verum quia Salomon, quasi Rex Basim fecit æneam; Porro Esdras, quasi minoris potentie gradum ad loquendum ligneum constituit; sed non minoris perfectionis sacramentum est putandum, ligneum Gradum, quam Basim habere æneam: nam sicut æs pro diuturnitate perdurandi, vel suauitate sonandi, Diuinis competit sacramentis, quæ nulla sæculorum longitudine deficiunt, *Et in omnem terram exiuit sonus eorum*; ita etiam lignum eisdem aptissime congruit propter trophæum Dominicæ Passionis; Vnde merito fiduciam liberè verbum Dei prædicandi obtinet.

De Diaconi Ascensione in Tribunal.

C

Tribunal vocat Cyprianus gradum, super quem ascendit, Diaconus ad legendum, sic scribens ad Clerum de Celerino Lectore ordinato, ibi; *Quid aliud, quam super pulpitum, idest super Tribunal Ecclesiæ oportebat imponi, ut loci altioris celsitate subnixus, & Plebi uniuersæ pro honoris sui claritate conspicuus legat præcepta, & Euangelium Domini, quæ fortiter, & fideli ter sequitur.* Vox Dominum confessa, in ijs, quæ Dominus loquutus est, audiatur: post sessionem, modo surgendum est ad verba Euangelij.

Anastasius natione Romanus, vt legitur in actibus Episcopalis constituit, vt quotiescumque Euangelia sancta

sancta recitantur, Sacerdotes non sederent, sed curui starent. Deinde ponit Episcopus thymiama in thuribulum super prunas, vt suauem odorem excitet. Thuribulum Corpus Christi significat, in quo est ignis scilicet Spiritus sanctus, ex quo bonus odor procedit, quem vnusquisque electorum ad se vult rapere. Deinde Diaconus petit a sacerdote Benedictionem, vt cor eius Domini cis verbis adhæreat, & vt non exhalent verba imposita, neue introeant noxia, signo Crucis facto manu sacerdotis super caput eius munitur: Salutante Diacono congruit, vt sacerdos, & omnis populus vertant se ad Orientem, & faciant Crucem in frontibus suis. Quoniam sedes verecundiæ in fronte solet esse: siquidem Iudæi erubescunt credere in illum, quem norunt Crucifixum, vt Apostolus dicit. *Nos quidem prædicamus Christum Crucifixum, Iudæis quidem scandalum, & credimus per eundem saluari.*

Duo Cerei, qui portantur ante Euangelium Legem, & Prophetas designant præcuiuisse Euangelicam doctrinam; Thuribulum verò opinionem bonarum virtutum procedentem de Christo ante Euangelicam doctrinam, quia prius Iesus fecit, & postea docuit. Excelsior locus, in quo legitur Euangelium, eminentissimam doctrinam Euangelicæ prædicationis; status inferior cereorum monstrat inferiorem esse legem, & Prophetas Euangelio: Cerei extinguuntur post Euangelium, quia eiusdem prædicatione finita Lex, & Prophetia cessarunt.

De Symbolo.

Occasione Concilij Aquilgranensis de anno 809: in quo fuit quæstio de processione Spiritus sancti; Dum apud Hispanos, & Francos additæ fuissent symbolo Constantinopolitano quatuor syllabæ, nempe; **FILIOQVE**; Quare ad Leonem Papam à Carolo Imperatore per Legatos delata: & si permiserit **Leo** symbolum

u
g
cl
tu
B
B
I
fc
m
fy
P
tu
v
h
P
e
n
g
C
ca
liu
mu
S
de re
Pres
(v
illos
qua
Petri
re
uide

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

que dictus auctor nihilominus Imperatorem Benedicto Papæ persuasisse, quod etiam Romani Pontifices ad publicam missam symbolum decantarent, ut mox obseruatum refert etiam Baronius anno 1024. vbi Spondanus num. 3.

De Offerenda.

Offerenda inchoatur, quando sacerdos dicit *Dominus vobiscum*; & finitur, quando excelsa voce dicit, *Per omnia secula seculorum*. Christus cum venire dignatus est in Hierusalem die Palmarum, & ibi expectaret diem Immolationis suæ, in illo consummata est omnis immolatio Hebræorum. Dicitur *Dominus vobiscum*; Quoniam Dominus salutauit Turbam venientem sibi obuiam, cum talis esset consuetudo Iudæorum. Dicitur, *Oremus*: Quoniam oratione serenantur corda ad cognoscendum Dominum. *Puritas lintei*, quod ponitur in Altari, puritatem mentium eorum signat, qui Domino cantabant. Dum *Sacerdos suscipit oblationes*, Cantores cantant, quia dum Turba cantabat Hosanna, Christus vota eorum suscipiebat: deinde Sacerdos ad Altare *disponit oblationes*; quas immolaturus est Domino in sequentibus missæ: sic Christus post oblationes canentium templum introiuit, ibique se presentauit sibi, Deoque Patri ad immolationem futuram: Postea dicit Sacerdos *Secreta*. Quoniam Agnus Paschalis latebat in Christo, qui erat immolandus, quod non solum Iudæis, sed & Apostolis, & cæteris erat secretum vsque ad diem Coenæ. Interim ponitur Sindon, seu *Corporeale* in Altare, & sicut ille mundus est, & nitet suo splendore; ita intentio offerentium simplicitate niteat coram Deo, *Lauat Sacerdos manus suas* more priorum Sacerdotum, ut extersæ sint à tactu: Lauatio manuum munditiam cordis significat per lacrymas, & compunctionem: neque quispiam de plebe ibi lauari, sed ipse Pontifex iussus est, & filij

A

B

C

vi
pe
ci
C
ta
fi
Sa
m
do
lan
1
E
fe
ad
est
C
C
tus
svi
tus
E
dros
mos
puer
Mat
Pr
Papa
Sanct
idem
lorum

A & filij eius, quia magnorum virorum sicut perfectior vita; sic & compunctio solet esse sublimior. *Orat* pro suis proprijs delictis remissionem, vt dignus sit accedere ad Altare, & ad tactum oblatarum. Diaconus *misce* aquam vino. Quoniam, vt inquit sanctus Cyprianus, Christo populus adunatur, & credentium plebs in eum, in quem credidit, copulatur, & iungitur; & hæc sic miscentur in Calice, vt inuicem separari non possint; & si quis vinum tantum offerat, sanguis Christi incipit esse sine nobis; si vero aqua sit sola; Incipit plebs esse sine Christo. Sacerdos ante orationem Præfatione præmissa parat mentes Fratrum dicēs; *Sursum corda*. Qua propter Apostolus admonet instantes orationi, vigilantes in ea, docens eos impetrare, quod postulant, quos Deus vigilantes videt.

De Præfatione seu de Hymno ante Domini Nostri Passionem.

Hymnus ideo dicitur, quia refertus est gratiarum actione, & laudibus Angelorum, qui solent adesse consecrationi Corporis Christi. Reuocat hoc nobis ad memoriam, quod Christus in coena multa loquutus est cum Discipulis, & Hymnum cantauit, vt refert sanctus Ioannes, in quo precatus est Patrem pro Discipulis suis. Refert Beda talem hymnum fuisse exemplum cantus Ecclesiastici; ac etiam refert Paulus Brugenſis, Iudæos loco gratiarum actionis post coenam septem Psalmos recitari solitos, incipien. à psalmo 112. Laudate pueri Dominum, cum sequentibus, quod refert etiam Maldonatus in Matth. cap. 26. num. 30.

Prædicto Hymno subsequitur alter additus à Sixto Papa; vt in Gestis Pontificalibus legitur, videlicet: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.* Idem hymnus duorum ordinum voces continet Angelorum, vt in præcedentibus verbis: ordo hominum di-

Ad
ad
ib.
in.

Domi.
oce
venire
expe.
ata est
vobis
entem
um.
corda
iod po
vat, qui
ationes,
nanna,
dos ad
Domi.
lationes
auit sibi
tea dicit
arebat in
Iudæis,
d diem
n Alta
re; ita
m Deo,
rdom,
diciam
neque
tus est,
filij

Et Osanna in Excelsis, Benedictus, &c. Quam partem **A**
hymni cantauit Turba præcedens Dominum in die Pal-
marum.

Te Igitur.

HAec oratio secretè dicitur, quia Magisterio suo
Dominus secretò nos orare præcepit in abditis,
& secretis locis, in cubiculis ipsis; vt sciamus ipsum au-
dire, & videre omnes, & abdita, & occulta penetrare:
nec vocis, sed cordis auditor est, nec clamoribus admo-
nendus, qui cogitationes hominum videt. Exercet Sa-
cerdos tres orationes, idest pro vniuersali Ecclesia, pro **B**
fratribus specialibus, & pro Choro Sacerdotum: Ita-
eriam Christus in Monte Oliueti, ante suam prodi-
tionem.

De Institutione Domini in Consecrando Corpore, & Sanguine.

Immolato priore sacrificio, quod constat orationibus,
sequitur sacrificium Immolationis Christi pro pecca-
toribus ex Apostolo ad Timotheum. Quia venit in hunc
mundum peccatores saluos facere, & cum sit Dominus
omnium, voluit Hostia fieri pro peccatoribus; qui non **C**
poterant Deo offerre sacrificium in reconciliatione
peccatorum.

Accipit Sacerdos Panem manibus suis, vt eadem,
quæ Christus fecit, & nos faciamus. De Crucibus, quas
solemus diuerso modo facere super Panem, & Vinum;
Si Dominus, quando benedixit Panem, fecisset simile
signaculum, non est certum, cum non dum esset erectum
vexillum sanctæ Crucis: At modo scimus nobis neces-
sarium, ex Augvst. in Ioannem homil. 64. quod nisi adhi-
beatur in sacramentis, & sacramentalibus, nihil perfici-
tur; sacerdotem etiam priscis temporibus, post sacrosan-
ctæ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

cuncta, quæ contra nos molitur Inimicus Præterita, Præsentia, & Futura. A

De Immissione Panis in Vinum.

Quamdiu in homine vigent caro, & sanguis, spiritus adest. In isto officio monstratur, sanguinem fufum pro nostra anima, & carnem mortuam pro nostro corpore redire ad propriam substantiam, atque spiritu viuificante vegetari hominem nouum, vt ultra non moriatur, qui pro nobis mortuus est, & resurrexit.

De Pacis Osculo. B

Sacerdos dicit: *Pax Domini sit semper vobiscum*; per quam constet populum ad omnia, quæ in Mysterijs aguntur, atque in Ecclesia celebrantur, præbuisse consensum, ac finita esse Pacis concludentis signaculo demonstrantur; & hanc Pacem ante Communionem dari instituit Innocentius Primus, vt refert Strabo de rebus Ecclesiasticis cap. 22. columna vltima: Et de osculo Pacis posuimus infra capitulum particulare larè.

De Agnus Dei. C

Sergius Papa constituit, vt Agnus Dei caneretur, sicut scriptum est in Gestis Pontificalibus, & deprecatio est pro populo, qui sumpturus est Corpus Christi, vt misericordia Agni peccata auferantur.

De Eucharistia.

Eucharistia sumenda est post osculum Pacis, sicut vnus Panis sumus in Christo, sic & vnum cor debemus

A mus habere : Ipsa vnitas , vt teneatur , admonemur per oscula Pacis; cuius vnitatem in Sacramento panis commendat Apostolus dicens: *Vnus Panis; & unum Corpus sumus*. At nos imitantes Zacchæum, & Centurionem, qui ambo honorificauerunt Christum, dicamus: *Non sum dignus, vt sub tectum meum intres, & quemadmodum illi, ita & nos peccatis miseri misericordiam consequamur*. Sacerdos cum Eucharistiam aliis sumendam traderet, quid daret, contestabatur dicens *Corpus Christi*; Et qui accipiebat id idipsum verum esse profitens, dicebat: *Amen*: hoc est verum; tradit Ambros. Tertull. & alii relati per Baronium anno 57. vbi Spond. num. 42.

B De vltima Benedictione.

Dominus ante ascensionem in Coelum duxit discipulos in Bethaniam, Benedixit eos, & ascendit in Coelum: Hunc morem tenet Sacerdos, vt post omnia sacramenta consummata, benedicat populo, atque salutet; Deinde reuertitur ad Orientem, vt se commendet Domini Ascensioni; Dicitque Diaconus; *Ite, Missa est*. Singularis enim Legatio Christi missa est pro nobis ad Patrem, vt pro nobis ostendar, quale genus mortis pertulerit, de qua legatione inquit Ioannes: *Sed & si quis peccauerit, Aduocatum habemus apud Patrem, Iesum Christum iustum*; & refert Fortunatus de Eccles. offic. lib. 3. cap. 36.

Hæc de augustissimo Missæ sacrificio præcipuè diximus; quoniã non satis est sectariis nostri temporis propriis conuitiis, & libellis famosis, contumelijs, blasphemijs sacros Cætholicæ Ecclesiæ ritus impugnare; sed & ipsi denique Corpori, & Sanguini Domini violẽtas manus inferre, sanctaque eius conculcare, & contaminare, ac iugem illam Hostiam sublataẽ medio volunt, & abominationem desolationis à Daniele definitam introducere nituntur.

itus
tem
iam
m,
m,
xre.

B

m
a My
abul
gnacu
nuo
Sral
la
icula

C

ur, si
preca
rifi, vt

sicue
debe
mus

De Calicis vfu.

Cap. XI.

Qui Calices olim in vfu? apud Vualfridum Strabonem, lib. de rebus Eccles. cap. 24. & Rodolphum Tungrensem de canonum obseruantia, propositione 23. *Ecclesia martir, & Episcopus Bonifacius interrogatus, si liceret in vasis ligneis sacramenta conficere, respondit: Quondam sacerdotes aurei ligneis calicibus utebantur, nunc è contra lignei sacerdotes aureis utuntur Calicibus.* Nascente siquidem Ecclesia, lignei in vfu Calices erant, sed quia Bibuli imbuebantur sacro Sanguine à Zephirino Papa, lib. de Pontificibus Romanis in Zephirino in vitreos mutati ex Hieronymo ad Rusticum. *Nihil Exuperio ditius, qui Corpus Domini vimine canistro, & sanguinem portat in vitro? Durarunt ex vitro ad Gregorii Turonensis ætatem de Gloria Martyr. cap. 16. factum hoc narrat, sed tandem ex vitro exclusi, quia fragiles, Remnensi Concilio; Ex metallo sapor displicuit, quamuis eo vfi Gallus, & Columbanus Abbates: Marmorei Calicis meminit Gregorius presbyter in Theodoro Archimandrita Sicæorum, cuius suppellex argentea in coenobio nondum vlla erat; ex auro, & argento apud August. lib. 3. contra Crescon. Grām, cap. 29. Calices duo aurei, item Calices sex argentei, in Cartensi Ecclesia, idem confirmant acta sub Minutio Foelice; Quibus inhiabant Donatistæ sacrilega profanatione. Optatus Meluitanus lib. 6. contra Donatistas. Coeterum in præsentī vnusquisque sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem stamneo calice sacrificet, habens Corporale de lino candidum, & nitidum; vt in Bulla Innocentij Papæ Quarti super ritibus Græcorum, anno 11. Pontif. num. 13.*

Nec

C led
 mi
 vin
 pro
 gend
 Al
 fuit
 scop
 de sa
 Lac,
 contr.
 C

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Liturgia ibi: *Similiter & Calicem postquam cœnauit accipiens, factaque vini, & aquæ commixtione, &c.* Et B. Iacobus frater Domini in missa Diuina: *Similiter postquam cœnauit accipiens calicem, & permiscens ex vino, & aqua, & adspiciens in Cœlum, &c.* Viringus de triplici cœna par. 3. cap. 45.

De Calice ministrali.

Communi vsu vulgo sub vtraque specie communicabatur, Gregor homil. 22. in Euangel. *Quid sit sanguis Agni, non iam audiendo, sed bibendo:* His seruebant ministrals calices, quod ihs Christi sanguis populo ministraretur; Author vitæ Pontificum in Sixto III. *Calices ministrales duos obtulit pensantes singulos libras tres.* Et suo, quem Ecclesiæ dicauit B. Remigius, apud Amalagium hos versus inscripsit.

Hauriat hinc populus vitam de sanguine sacro

Iniecto, æternus, quem fudit vulnere Christus,

Remigius reddit Domino sua vota sacerdos.

Et ministri, qui populo impertiebantur, de Beato Laurentio, S. Leo serm. de eo ipso, *Qui non solum ministerio sacramentorum, sed etiam dispensatione Eucharistica substantiæ eminebat.* Et sanctus Ambrosius lib. 1. offic. cap. 41. ubi in personæ eiusdem Laurentij ad Pontificem Sixtum. *Num degenerem probasti? experire certè utrum idoneum ministrum elegeris, cui commisisti Domini Sanguinis dispensationem, cui consumandorum consortium sacramentorum, huic consortium tui Sanguinis denegas?*

De canna.

De Canna, siue Fistula, & Calamo B. Rhenanus scholijs in Tertullianum: *Non possum celare studiosos antiquitatis Christianæ, Laicos olim canna solitos haurire Dominicum sanguinem è calice; quod pridem, mihi indicauit P. Volius Abbas Augoniant cœnobij, erutum ex libro signorum, qui frequens extat apud Benedictinos; idem inuper reperit in primis Carthusianorum constitutionibus Corradus Pellicanus, ubi prohibetur, ne quidquam pretiosum possideant præter calicem argenteum, & fistulam, quæ*

Laisi

ci
in
m
in
nis
gio
e
nec
orig
Mor
to
qu
ad
bi
in
arri
yule

A *Laici Dominicum exsorbeant sanguinem; Præterea libellus de veteribus thesauris Ecclesiæ Maguntinensis ab hinc annos 400. & eo amplius conscriptus; Inter aureos calices ingentis ponderis ansatos, cruces aureas, grues argenteas, odores impositorum in cauo ventre thymiamatum per rostra, ac collum mira arte exhalantes iuxta aram maximam, vestes sacras gemmatas, & reliqua Donaria, Fistulas quoque recenset argenteas sex in hunc hauriendi sacrosancti sanguinis usum deputatas: Siquidem & nunc Romanus Pontifex quoties publicè sacrificat, aureo calamo sugit sanguinem Dominicum è calice cum Diacono, & Subdiacono.*

B *Aduerte id clarius in Pontificali sub Siluestro, ubi feruntur Patinæ, seu Patenæ ad 30. libras ponderasse, quia ut Fiscarius in lib. 4. dist. 11. inquit; Citiùs labetur Gutta, quam Hostia: Et Rodolphus Abbas, S. Trudonis ante annos 460.*

*Hic tibi cautela fiat, ne presbyter agris,
Aut sanis tribuat Laici s de sanguine Christi:
Nam fundi posset leuiter, simplexque putaret;
Quod non sub specie sit IESVS totus utraque.*

Hinc ut cautè fieret initio Zosimus Papa tom. 1. concil. ad annum circiter 418. Præcepit, ut nullis poculum in publico proponeretur, nisi tantum in cellis fidelium, & maximè Clericorum.

C *Concessum quidem publicè quibusdam, ut Boemis in Concilio Basiliensi, sess. 30. ea tamen lege, ut sub panis specie integrum Christum agnoscerent, sed priuilegio exciderunt, cum Regni Primores vtramque speciè necessariam prædicarunt: de quo Aeneas Syluius de origine Boemorum cap. 35. Sanderus lib. 7. de visibili Monarchia. Fertur Galliæ Rex Clementis Sexti indulto quoties libuerit sub vtraque communicare; & si alij ad binas vices restringant, nempe dum ipse vngitur, & in articulo mortis: Eamdem gratiam Imperatori factam vult Augustinus Parricius de aduentu Friderici Tertij*

A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N
 O
 P
 Q
 R
 S
 T
 V
 X
 Y
 Z
 A
 B
 C
 D
 E
 F
 G
 H
 I
 K
 L
 M
 N

sub Paulo Secundo: sicuti etiam de Imperatoribus Constantinopolitanis refert Curopalata cap. 17. num. 44. in ipsorum coronatione sanguinem sumpsisse, quemadmodum sacerdotes solent. Feruntur & Monachi D. Bernardi tinxisse Hostiam sanguine antequam sumerent, ve nos particulam miscemus: de quo Diuus Thomastertia parte quæst. 83. artic. 5. ad 8. Summus quoque Pontifex, cum solemniter facit, tradit calicem gustandum Cardinali Diacono: imo populo Romæ Martinus Quintus manu propria impertit sacrum calicem, vt Henticus Ralt:enus Archiepiscopus Nidronsiensis oratione contra Boemos in Concilio Basiliensi habita testatur: & per Orientem, & Aquilonem apud Moschum, Græcos, Armenos, vicinosque Barbaros licitè, & sine culpa ait Lindanus vbi supra, vtraque species est in vsu; Refert Viringus de triplici coena Christi cap 44. ante finem: & nos infra cap. 19. dicemus de Communionem sub vnica specie.

De Græcorum Errore: Cap. XII.

Græci calidam aquam infundunt in calicem: *Ca-*
bala in expositione Liturgiæ cap. 37. *Spiritus sã-*
Etus signatur aqua calida in mysteria infusa, hæc enim
cum & aqua sit, & ignis sit particeps, significat sanctum
Spiritum, qui etiam aqua dicitur, & tamquam Ignis ap-
paruit in Christi Discipulos illapsus. Præterea sanctus
Germanus Constantinopolitanus in Theoria: Adfer-
tur aqua calidissima ex exiguo lebete, ac ex ea temperat,
quæ Diuina Mensa proposita sunt Pocula, vt veluti ex
viuente procedant Diuino latere, vtraque calore referta;
ita sanè, & aqua calidissima tempore communionis inie-
ta, absolutum typum mysterij explet percipientium man-

man

C
m
lu
ba
Leg
no
tole
ag
feci
mod
1075

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Quomodo seruari solita Eucha- ristia?

Cap. XIII.

Publicè, & priuatim decenter habebatur. Publicè in templis, & ad eam rem, *Hierotheca, & Columba aurea*, ex Amphilochio in vita sancti Basilij, cap. 6. discimus Beatum Præsulem Hostiam consecratam; eleuatam; que diuissse *in tres partes*, unam quidem suscepit cum timore multo, aliã verò seruauit ad consepeliendum sibi, tertiam autem positam super Columbam auream suspendit super altare: quo situ annis præteritis similes pendulas ego in Gallia plurimas vidi.

PYXIS. Acta Martyrum Nicomedensium Indæ, & Donnæ apud Metaphrastem 26. Ianuarij. Horum supellectilem Præfectus inuenit clauibus eis sublatis.

TABERNACVLVM. Clemens Secundus, constitut. cap. 13. *Et post Communionem omnium tum virorum, tum mulierum sumant Diaconi reliquias, & inferant in tabernaculum*; Et Hieronymus in cap. 40. Ezechielis, & in 22. Isaïæ meminit de Pastophorio, seu Tabernaculo, seu Thalamo, quod confirmatur ex Concilio Niceno, can. 64. ibi; *Habeant deinde curam loci, in quo sancta Eucharistia seruetur.*

Honorato semper loco, & reconditori, qui venerationi omnibus erat; Chrylostomus, in epistola ad Innocentium Papam, de grassatione agens, ibi: *Omnia spectabant intus recondita, sanctissimusque Christi sanguis in tanto tumultu in militum vestimenta fusus est.*

IN ALTARI verò, si quando locabatur, eximium erat; Concilium Turonense 2. cap. 3. *Corpus Domini in altari, non in imaginario ordine, sed sub Crucis titulo componatur.*

IN

e
1
a
B 8
9
ni
qu
asc
bu
P
n
d
su
dei
C
bro
gusi
dere
In
3. D
scop
fus,
Pom
inuo
lil
reolir

A IN NAVI. D. Gregor. 3. dialog. cap. 36. narrat de Maximiano Monasterij sui Præfecto, qui in Adriatico mari nimia tempestate deprehensus, inusitato miraculo erga se, cunctosque, qui cum eo aderant, Dei omnipotentis, & iram cognouit, & gratiam, postquam corpus, & sanguinem Redemptoris ibidem acceperunt.

In SEPULCRO; ut ex Amphilocho in vita Basilij supra citato, & ex Diuo Gregorio lib. 2. dialog. cap. 24. quem refert sanctus Antonius secunda parte tom. 15. cap. 13. §. 5. ubi sanctus Benedictus sic præcipit: *Ite, atque hoc Dominicam corpus super pectus eius, cum magna reuerentia ponite, sicque sepulture mandate.* Deinde quasi hoc publicè fieret, proscribunt Concilia Carthaginense. 3. cap. 6. Hipponense. can. 5. Constantinopolitanum. 3. siue Trullanum, & proscriptionis causam dant, quod Matth. 26. *Accipite, & edite, cadavera autem nec accipere possunt, nec edere.*

PRIVATIM etiam seruabatur Eucharistia in domibus cum nõ liceret ad synantes accedere, maxime tempore persecutionis: Baron. ad annum 57. ubi Spondanum. 47. seruabatur præsertim in Arca. Cyprian. serm. de lapsis: *Cum quedam arcam, in qua sanctum Domini fuit, manibus indignis tentasset aperire, igne inde surgente deterrita est, ne auderet attingere.*

C In ORARIO inuolutum habebat S. Satyrus, D. Ambrosij frater, & cum illa pendente de collo, Naufragus in Oceanum, & enatauit; sanctus Ambrosius in funere Satyri.

In PALLA; acta sancti Byrini Episcopi apud Suriis. 3. Decembris: Qui creatus ab Honorio Papa Episcopus, & in Angliam prædicandi Euangelij causa missus, ferebat in mari suspensam ad collum pallam sibi a Pontifice traditam, in qua sanctissimi Christi corpus erat inuolutum.

Illud autem certum est; & si fideles sacrificij tempore olim in Ecclesia sub ytraque specie panis, & vini communica-

municarent, tamen cum vel priuatim in domibus suis, **A**
illam seruarent; vel aliter extra sacrificij tempus Eu-
charistiam reciperent; tunc sub vna tantum specie
panis illos accipere consueuisse: Card. Baronius ad
annum 57. vbi Spondan. num. 44.

Aduertendum etiam in proposito, quod citata bulla
Innocentij Papæ Quarti anno Pontificatus 11. ad Lega-
tum in Regno Cypri, super ritibus Græcorum num. 7.
sic inquit. *Sed & Eucharistiam in die Cœnæ Domini con-
secratam, usque ad annum, pretextu infirmorum, ut de
illa videlicet ipsos communicent, non reseruent; liceat ta-
men eis pro infirmis ipsis corpus Christi conficere, ac per
quindecim dies, & non longiori temporis spatio conserua-
re, ne per diuturnam ipsius reseruationem, alterius forsi-
tan speciebus reddatur minus habile ad sumendum, licet
veritas, & efficacia semper eadem omnino remaneat, nec
ulla unquam diuturnitate, seu volubilitate temporis eua-
nescat.* **B**

Quo Ritu, seu Cæremonijs, & situ communio olim percepta?

Cap. XIV.

Sicuti iam Christus inuitauit Discipulos, vt de sacro
sancto Corpore participarent: sic pariter Christi vi-
ce postea Diaconi functi sunt, qui proclamabant *Sancta
sanctis*; vt apud Clementem lib. 8. constitut. cap. 13.
Pariter in missa S. Marci sacerdos proclamat: *Sancta
sanctis*; eaque verba proferri solita Hostia eleuata, dum
conuersus ad populum sacerdos vocat eos, qui partici-
pare voluerint, Nicolaus Cabasilas in expositione Li-
turgiæ cap. 36. & seq.

Monet etiam Cyprianus in expositione orationis
Dominicæ: *Placendum Diuinis oculis etiam habitum cor-
poris.*

*est l
& fr
exple
dign
offen*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

*pracidatis, neque propter inquinamentum peccati sacris
bisce, spiritualibusque mysterijs vos ipsos priuetis.* **A**

Viris hæc dicit Cyrillus, quia foeminae Christi corpus
Dominicali excipiebant, Augustinus Linteamina vo-
cavit sermone 152. de tempore: *Omnes viri, quando
communicare desiderant, lauant manus, omnes mulieres
vitida exhibent linteamina, ubi Corpus Christi accipiant.*
Concilium Antisiodorensis tempore Gregorij Magni,
can. 36. inquit. *Non licet mulieri nuda manu Eucha-
ristiam sumere, nec manum suam ad pallas Dominicas
mittere:* Et idem Concilium Antisiodorensis can. 39.
*Vnaquæque mulier, quando communicat, Dominicale
suum habeat, quod si non habuerit, usque in alium Domi-
nicum non communicet:* Vt refert etiam Baron. in an-
nu. n. 57. num. 42. **B**

Viri ergo suis manibus, sed puris Corpus Christi ma-
gna veneratione excipiebant, easque quasi pro conse-
cratis habebant, vt nefas esset eas pollucere. Idem Gre-
gorius Nazianzenus oration. prima in Iulianum aposta-
tam, quem vt docuit publicè, solemniterque à fide de-
sciuisse; exaggerat: *Manibus, quibus sacratissimum Chri-
sti Corpus acceperat, abusum. Victimam igitur cecidit,
earumque sanguine sacrum Baptismi signaculum delere
se posse credidit, manus eadem abluit, quibus sacram Eu-
charistiam ori eam admoturus, acceperat.* Illustres ma-
nus vocat sanctus Cyprianus sermone quinto de lapsis. **C**
*Illustres manus, quæ non nisi diuinis operibus assueuerat,
sacrificijs sacrilegis restiterunt: sanctificata ora cœlestibus
cibus, post Corpus, & Sanguinem Domini, prophana con-
tagia, & idolorum reliquias respuerunt.* Suasque ma-
nus lauabant ante Communionem, vt puri essent; narrat
Dorotheus doctrina 9. de quodam fratre & ait: *Vt ergo
hunc vidit manus lauantes, & sese ad communionem
percipiendam preparantes, occurrit ad Abbatem, &c.*
Refert etiam. Curopalata de Imperatoribus Constanti-
nopolitanis cap. 17. num. 44. *Quod in ipsorum corona-
tione*

ante
deus
ordin
nerur
te &c

A tione Patriarcha postquam pretiosum Corpus Domini suscepit, tradit quoque Imperatori in manus Dominici corporis particulam, qua sumpta sumit etiam viuificum sanguinem.

In Orientali Ecclesia fuit frequens vsus lanceæ, quæ olim in Cruce sacrum latus fudit; sed lancea hæc apud antiquos Cochlear erat, quo sacer sanguis sine effundendi periculo in communicantium ora immittebatur, quod clarè habetur in canone vniuersali, seu missa Aethyopica.

B In fine sumebant aliquid à communionem, ne irreuerenter præter mentem cum saliuâ aliquid de sacro corpore expueretur; id suavitatis D. Chryostomus apud Sozomenum lib. 8. cap. 17. ibi. *Quod monere ille consueuerat, ut post communionem, aut aquam, aut pastillum degustarent, ne contra voluntatem una cum saliuâ, siue pituita quicquam sacrum excrearent, ipse prius id faciens.*

Apud Aethyopas libro de ordine mysteriorum, siue administrationis sacramenti confirmationis. *Postea sumunt sacramentum sanctum, & viuificans, spondente sacerdote pro eis corpus scilicet sanctum, & sanguinem venerandum Domini Dei, & Redemptoris nostri Iesu Christi: Diaconus deinde dat eis Lac, & Mel, & dicit, Lac, & Mel immaculatum in generationes, Amen.*

C Locum singulis suum assignauit Toletanum Concilium quartum, cap. 18. ibi: *Sacerdos, & Leuita ante Altare communicent: in Choro Clerus: ante Chorum populus.*

Mulier velato capite, vir aperto sit capite: Hanc legem imponit Apost. 1. Corinth. c. 11. *Omnis vir orans, aut prophetans velato capite deturpat caput suum: Omnis autem mulier orans, aut prophetans non velato capite deturpat caput suum.* Et constitutiones Apostolicæ cum ordinem seruari debere docuissent, etiam huius meminerunt lib. 2. cap. 57. *Fiat sacrificium cuncto populo stante, & silentium precante, & oblatione facta quisque ordo*

ris A
pus
200
uari
uiter
iant.
agni,
uba-
iucas
an. 39.
uiale
Domi. B
in an-
iti mai
confe-
em Gre-
n apofte.
Ede de-
Chri-
ecidit,
deleve
ram Eu-
res ma- C
le lapsis.
Tuaris
uibus
ina con-
que ma-
at narrat
t: Virge
uicem
E. O.
nanti-
corona-
sione

*seorsum Corpus Domini, & pretiosum sanguinem sumat: A
 accedentes ordine cum pudore, & reuerentia, utpotè ad
 corpus Regis; Item mulieres aperto capite, ut ordinem
 eorum decet, accedant. Velum autem mulierum non sub-
 tile esse debet, cuiusmodi virgines utebantur Tertullia-
 ni æuo, quod ipse reprehendit lib. de veland. Virginibus
 cap. 2. Quia illex est libidinis, & acuit curiositatem pro-
 prius videndi subcandicantem sub eo cutem.*

Quis Porrigere solitus? Cap. XV.

EDuens de sacramento altaris, cap. 16. inquit:
*Cum Dominus discipulis suis dixisset; Accipite;
 & manducate, queritur, si acceperint, & sibi ministra-
 uerint? Ad hoc dicamus, quia qui ministrare venit, &
 non ministrari, & qui consecrauit ipse ministravit, nec est
 intelligendum, quod ex manibus eius acciperent, & sibi
 ministrarent, sed Dominus de manu sua ministravit, &
 manducare præcepit.*

Fuit tamen antiquorum aliquando consuetudo, quod
 etiam laici proprijs manibus sumerent Eucharistiam, ut
 de Basilij æuo apud Anastasium Nicenum, quæst. 7. in-
 scripturam. *Necesse habere aliquem, si non adsit sacer-
 dos, communionem propria manu sumere: omnes enim
 qui sunt in desertis monachi, ubi non est sacerdos illic ha-
 bentes communionem, ex se ipsis eam sumunt; Alexandria
 autem, & in Aegypto unusquisque ex laicis, qui illic de-
 gunt, maxima ex parte habet communionem domi suæ;
 nam cum sacerdos semel confecerit Hostiam, & dederit; eã
 accipiens, & communicans, tamquam à sacerdote sump-
 tam participare se debet credere; etenim in Ecclesia tradit
 sacerdos particulam, & cum omni potestate eam tenet, qui
 accipit, & sic sua manu ad os eam adducit, &c.*

Sacerdos

vic
mi
Sin
sti
ne
in
po

ve
gr
by
hc
qu
offi
rexi
deri

B

C

C

N
munic
Corin
biberi
guinis
panis
bibit in
saris C

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

corpore, & sanguine Domini, cap. 6. *Quid manducant homines? ecce omnes indifferenter percipiunt planè, sed alius carnem Christi spiritualiter manducat, & sanguinem bibit, alius verò non; quamvis buccellam de manu sacerdotis videatur percipere: & quid accipit, cum una sit consecratio, si corpus, & sanguinem Christi non accipit: verè quia reus accipit indignè; iudicium sibi manducat; & bibit, non probans se prius, nec dijudicans Corpus Domini: ecce quid manducat peccator, & quid bibit; non utique sibi carnem utiliter, & sanguinem, sed iudicium: licet videatur cum cæteris sacramentum percipere, & quaere? quia non se probat, nec dijudicat corpus Domini; &c.*

Secundo, ab omni læthali crimine debet purus esse, Auerfanus de humanitate Christi. *Indignè sumitur, si in mortiferis peccatis maneat anima: & ideo Augustinus sermone 26. in Ioann. Panem Cælestem spiritualiter manducate, innocentiam ad altare apportate.*

Tertio, & à luxuria maximè sit alienus; Petrus Blesensis sermone 38. *Quicumque enim ad altare Domini accedit inquinatus luxuria, iuxta filium Virginis idolum ponit Veneris: qui sacra illius verba sacramenti ore immundo profert, in faciem Saluatoris spuit, & cum in os immundum sanctissimam carnem imponit, eam quasi in lutum platearum projicit.*

Quarto, requiritur notitia sacramenti, & fides: Damascen. lib. 4. fidei, cap. 14. *Summo cum metu pura conscientia, fideque haudquaque dubia accedamus, ac profecto sic nobis fiet, quemadmodum firme, ac constanter credimus; ipsū porro omni puritate colamus, hoc est, & spirituali, & corporea, siquidem duplex ipse est. Et Rabanus Maurus de instit. cleric. lib. 1. cap. 31. inquit. Sumunt ergo fideles benè, & veraciter corpus Christi, si corpus Christi non negligent esse: fiunt corpus Christi, si volunt vivere de Spiritu Christi.*

A

De Lætitiâ ob susceptam Eucha-
ristiam.

Cap. XVII.

- A** Pud antiquos tam insignia erant gaudia, quibus ex Eucharistia suscepta complebantur, ut reperi-
ti sint, qui ea sumpta mox ab Martyrium, quasi impotē-
tes lætitiæ ultro se offerrent: Omnibus olim nefas vi-
sum ieiunijs, aut aliqua alia anxietate, quam ex ea con-
ceperant: hilaritatem confundere, & quidquid tantillum
hanc interturbare posset, penitus illis diebus remoue-
batur. Eadem Religione, atque ob eandem causam,
cum ea reficiendi essent non genibus nixi, non humo
iacentes, sed erecti, & in Coelum intuentes preces con-
cipiebant, sicuti etiam olim genuflexio prohibita ad
orationem diebus Dominicis, & Pascha, vsq; ad Pente-
costen in lætitiæ signum. Baron. ad annum 58. num. 4:
Antequam aris admouerentur, ut hoc Diuinum munus
haurirent, mutuos inter se se complexus, & oscula im-
pertiebantur. Hi dies, quibus Eucharistiam sumpserant,
vocabantur ab antiquis dies lætitiæ, dies remissionis,
dies immunitatis, dies solemnes, dies festiui, Albalpi-
nus Episc. Aurelianen. De Veter. Ecclesiæ Ritibus lib.
1. obseruat. 12. & 15.
- B**
- C**

Reticere hic non valeo: Anno millesimo sexcentesi-
mo vigesimo octauo: Ego cum è Gallia in Angliam,
& Holandiam transissem: vbi quamuis priori sæculo ij
populi à vera Christi Religione (proh dolor) aberrau-
erint; nec in publicis illorum templis aliquis catholicus
cultus remanserit, abrais vndique sacris imaginibus,
combustis omnibus sanctorum reliquijs, & alijs quibus-
cumque catholice Ecclesiæ monumentis abolitis: Ni-
hilominus, quoniam gratia Dei nunquam deficit, & illu-
minat

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

sequi volumus, si largitorem immortalitatis in nobis desideramus; ad recipiendam Benedictionem, libenter concurramus, caveamusque, ne loco laquei damnatae Religionem nobis Diabolus pretendat. At August. epist. 118. Faciat unusquisque, quod secundum fidem suam credere esse faciendum, contemptum non vult eibus, sicut nec manna fastidium.

De Communionem sub vnica specie.

Cap. XIX.

HAec quaestio, quam Nouatores Haeretici maxime exagitant, decisa fuit in sacra Tridentina synodo, sess. 22. cap. 11. de decreto super petitione concess. calic. Quod pro non celebrantibus concedendus sit vsus calicis rationabilibus causis petenti alicui, vel nationi, vel Regno, prout sanctissimo Papæ pro tempore videbitur; sicuti etiam in Concilio Basileæ, sess. 30. fuit restitutus Boemis vsus calicis pro honore pacis Ecclesiae. Sed vt discutiamus articulum; supponendum nobis est, duo esse, quæ pertinent ad integritatem Eucharisticæ communionis nempe: *Integritas significationis communionis; item, integritas substantiae communionis.* Quod vero spectat ad integritatē, substantiæ seu essentiae communionis consistit in eo, vt recipiamus Dominum. N. Iesum Christum totum integrum, vna cum corpore, & sanguine, anima, & Diuinitate; & hoc non potest recipere, nec dispensationem, nec diminutionem, nec augmentum: at verò non potest completè fieri absque receptione vnius saltem speciei sacramentalis, quamuis compleatur per vnam, vel alteram ex illis.

Circa verò finem integritatis significationis communionis est in eo, vt memoria teneamus, qualiter hoc corpus

pus

B

B

C

C

cap
tem
cat
com
latio
muni
tatem
tium
lum
ficatio
Ho
bus ad

A pūs , & hic sanguis , quæ nos sumimus, fuere diuisa in Christi morte supra Crucem secundum Apost. 1. Corinth. 11. *Quotiescumque manducamus panem hunc, & calicem Domini bibimus, mortem Domini annunciamus, donec veniat:* Hinc est, quod dum Dominus noster voluit, vt nos sumamus eius corpus, & eius sanguinem sub velamine sacramenti, hoc pertinet ad integritatem essentiaë communionis, quod non potest recipere dispensationem, nec immutationem.

B Quatenus verò dicatur hanc integritatem significationis esse præceptum Christi Saluatoris nostri; Ita respondetur, tale præceptum quo ad non consecrantes, vt communicentur sub vtraque specie, non tangit in aliquo integritatem substantiaë, seu essentiaë communionis, nec minus integritatem significationis, quæ seruatur in persona consecrantium, & communicantium sub vtraque specie.

C Dicimus quoque, quod ex Dominicis præceptis, vnum est dispensabile in eo, quod respicit integritatem magis expressam significationis, nempe in sumptione celebrantium, & communicantium sub vtraque specie; sufficit enim, vt non consecrantes sumant diuisim sacramentum sub vna tantum specie, sicut diuisa fuerit in morte Christi, quia nihilominus indiuisum etiam nunc capiunt sanguinem à corpore, & e contra: Aliud autem præceptum est indispensabile in integritate significationis minus expressæ respectu non celebrantium, & communicantium sub vna tantum specie panis; Dispensatio autem præcepti, quo ad non consecrantes, vt communicentur sub vna tantum specie, non tangit integritatem significationis, quæ seruatur in personis consecrantium, qui communicantur sub duabus speciebus, sed solum integritatē magis expressam, & particularem significationis, quæ est dispensabilis.

Hoc patet ex vsu Ecclesiæ primitiue, quæ multis casibus admisit communionem sub vna tantum specie quo

7. A
ra
7.
i.
ed.
nan.

B

axime
modo,
est. ca.
lit vsus
rationi,
videbi.
sunt re.
ia.
nobis
haristi.
nis com.
s. Quod
tia com
num. N
ore, &
st reci.
nec au
absque
quamuis

commu.
ioc cor;
pus

ad non consecrantes, nempe pro nauigantibus, qui se- **A**
 cum Eucharistiam duxerunt sub sola specie panis, vt se
 in periculo communicarent; refert Diuus Ambrosius
 de obitu Saryri fratris; similiter vna tantum species per-
 mittebatur ijs, qui eam domi seruabant; vt se quotidie
 communicarent; pariter infirmis, & absentibus. Euse-
 bius histor. Ecclesiast. lib. 5. cap. 26. item Pœnitentibus
 reconciliatis nisi vna tantum species permittebatur; Dio-
 nysius Alexandrinus apud Eusebium vbi supra: Vnde
 fit; quod hoc præceptum Communionis sub vtraque
 specie non fuerit habitum à Patribus primitiue Eccle-
 siæ pro necessario absolutè, & indispensabili, quoad non **B**
 consecrantes, vt resultaret defectus integritatis essentia,
 seu substantia, sed solum reddebat integritatem signi-
 ficationis minus expressam, & euidentem, ad quod Ec-
 clesia, vt maiora inconuenientia euitaret, potuit dispen-
 sare, vt in alijs multis, quæ respiciunt non integritatem
 essentia, sed solum euidentiam significationis sacramen-
 ti; vt quoque in eadem Eucharistia, quam Dominus
 Iesus Christus instituit in fine Cœnæ, Matth. 26. Marc. 14
 Luc. 22. ac etiam Apostoli in eadem quoque hora cele-
 brarunt; quoniam hæc celebratio erat significatiua,
 quod Eucharistia erat sacrificium vltimorum temporũ;
 ac etiam quod lex Euangelica vesperi mundi peruenis- **C**
 set, vt canit Ecclesia ex Diuo Ambrosio in primo hym-
 no Aduentus Domini. *Vergente mundi vespere, uti
 sponsus de thalamo; egressus honestissima; Virginis Ma-
 tris auba.* Quod sacrificium Eucharisticum iam fuerat
 prædictum per Dauid psalm. 141. *Elevatio manuum
 mearum sacrificium vespertinum.* Et nihilominus Eccle-
 sia ob maiorem reuerentiam huius sacramenti, ne homi-
 nes alijs cibis repleti eam reciperent; commutauit hanc
 Euangelicam coenam, quamuis significatiuam; & my-
 sticam in aliam sumptionem ieiunam, & sacramenta-
 lem, vt refert sanctus Augustinus epistola 118. & Con-
 cilium Constantien. sess. 15.

Simile

A
1
8
B
2
1
1
1
1
i
a
c
B
n
a
q
e
q
int
str
pri
fi
d
d
n
C. in
fo
lib.
ueni
ab ha
euide
besc
cora
tium
perm.
regis
teme

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tionem in capite, vti membrum principale totius corporis, quo fiebat immersio . . . **A**

Hinc est, quod pariter summo iure in Ecclesia fuerit, permutatus vsus quo ad non consecrantes, se communicandi sub vna tantum specie panis respectu difficultatis, & incommodi resultantis ex laicorum communionem sub vtraque specie, cum etiam pluribus casibus in specie panis tantum concessere hoc sacramentum non consecratis in primitiua Ecclesia, vt diximus . . .

Addimus prædictis, quod successu temporis multiplicatis fidelibus, dum Catechumeni, & initiati indistinctè admittebantur ad communionem, non potuisset Ecclesia seruare consuetudinem vnus tantum consecrationis in vnaquaque Synaxi, non consecrando nisi vnū tantum Calicem in ea. exemplo Christi D. N. iuxta eadem met verba Consecrationis *Hic est calix noui, & æterni, &c.* quæ obligant ad Consecrationem vnus tantum Calicis pro qualibet vice, quæ quantitas Sacramentalis sub specie vini, non erat sufficiens ad tantum Populum sic multiplicatum; at quando maius aliud Vas fuisset consecratum, non vtique tunc minus congrua fuissent verba consecrationis: *Hic est Calix &c.*

Hinc nos apprehendimus ex antiquo Rituali Romano, vt talis difficultas euitaretur, qualiter illi capiebant magnas hydrias, seu Vasa vino repleta, & in eadem effundebant partem vini in Calice consecrati, ex qua mixtione præbebatur populo communicatio, sed propter periculum effusionis, & irreuerentiæ, ac etiam propter difficultatem aliquorum sumendi communionem sub specie vini ex vasis, in quibus alij prius biberant, maxime tempore suspicionis contagii; successit, quod demum sub sola specie panis acquiescerent. Fuit quoque magna difficultas reperiendi sufficientem vini quantitatem pro omnibus communicantibus in plurimis regionibus, vbi illud non nascitur, & pro seruanda vbiq; æqualitate, & ne supponerentur aliqui solum pro medietate communi

As
lu
ve
co
a
v
l
t
r
u
ci

B
si
ri
ab
riu
& i
ta
me

de
ter
ter
tin
C
fuit
tale
iudi
bapt
tata i
Ne
loan
bom
tam
muni
pus C
nem c

A communicati; insurrexit Ecclesiæ vsus communionis sub vtraque specie in persona solum consecrantis; alius verò conferendo sub sola specie panis, quæ in essentia continet idem, quod duæ simul species sumptæ; & quo ad significationem id suppletur in consecrante; & talis vsus redactus fuit in legem per totam Ecclesiam catholicam; & hoc potissimum in Concilio Constantiensi, antequam Indiæ Occidentales, & Orientales patefactæ nobis essent, & illarum incolæ ad Christianismum conuersi, quibus impossibile fuisset subministrare sacramentum omnibus communicantibus sub vini specie.

Quatenus autem Aethyopes, seu aliæ nationes ausæ sint administrare sacramentum sub specie alterius liquoris ob vini defectum procedentem in illis Regionibus ab excessu caloris: hoc impium est habitum, & temerarium dum extrahunt vinum artificiale ex racemis aridis, & in ardenti aqua decoctis, quæ materia cum non sit apta consecrationi, est quoque destructiua essentiae sacramenti.

Nec quoque repugnat, quod quamuis Christus Redemptor Noster præuiderit irreuerentiam prouenientem ex sumptione huius sacramenti, non abstinuit propterea ipse ab illa; quinimo hoc ipsum ab Apostolis continuatum fuit. Respondemus enim à Christo Domino fuisse relictum dispositioni Ecclesiæ suæ permutandi talem consuetudinem, quando opportunum tempus iudicasset; vt pariter euenisse videmus, quod immersio baptismi simili facultate relicta Ecclesiæ, fuerit permutata in aquæ asperisionem.

Nec minus refragatur, quod Christus Dominus per Ioannem 6. inquit. *Nisi manducaueritis carnem filij hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis;* Quoniam non concludit hoc, quo ad communionem sub vtraque specie: comedentes enim corpus Christi sub specie panis, bibunt quoque eius sanguinem concomitanter, & quoad effectum ex eo, quod

Corpus

A
one
spe.
m
ipi-
lun-
et Ec-
secre. B
ist vni
uxta
out, &
ius ta-
cramē-
um Po-
iud Vas
ongrua
Roma.
apiebant
adem ef. C
qua mix-
ppter pe-
ppter dif-
sub spe-
maxime
demum
que ma-
antitatem
gionibus,
exquali-
edietate
amuni

Corpus Christi Immortale, Impassibile, Incorruptibile, **A**
 vt est de præsentis non potest a suo sanguine remanere
 separatum: & propterea dictio *Et*, non est hic appositæ
 coniunctiuè, sed disiunctiuè, vt alias in sacro textu:
Qui occiderit Patrem, & Matrem maledictus sit.

Præterea Christus Dominus in illis verbis dat nobis
 præceptum, non autem modum præcepti: nempe præ-
 cipit nobis sumere eius Corpus, & eius sanguinem, abs-
 que præciso decreto, si sub duabus, vel sub vna ex spe-
 ciebus ea sumenda sint; quinimo asserendam est eo lo-
 co Christi voluntatem indifferentem esse, nempe si sub
 vna, vel duabus ex speciebus sumenda sit communio à
 non consecrantibus, vt ex sacra Trident. synodo, sess. 21. **B**
 cap. 1.

Et de his omnibus vide latè Patrem Cottonum Soc.
 Iesu in sua Instructione catholica, Cardinalem Belarmi-
 num in controuersijs, ac potissimum Cardinalem Pero-
 nem in sua Replica ad Regem Britannia Gallico idio-
 mate, cap. de la comunion sous les dous especes, &c.

Catechumeni quomodo par- ticiparent de Eucharistia, & assisterent Missæ Cap. XX. **C**

CAtechumeni priscis temporibus, cum essent instar
 nouitiorum in schola Christi, antequam ipsi reci-
 perentur ad sanctum baptismum, vt interim apprehen-
 derent fidelium rudimenta, excludebantur ab omni co-
 gnitione Eucharistici sacramenti, ex Tertulliano in
 apolog. cap. 7. sanct. August. tractatu 86. in Ioannem,
 & in psalmum 80. Quinimo nec minus locum habebat,
 dum habebatur sermo de hoc augustissimo Sacramēto,
 sicuti

Al
 V
 E
 P
 I
 h
 g
 in
 n
 cl
 C
 De
 reci
 reb
 peri
 veri
 tur
 bis
 Qu
 bat
 ny
 C Cate
 tia
 sacra
 rum sc
 que de
 eos con
 Qu
 menis
 conte
 ante ru
 dem ar
 induci

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Cyrillus Alexandrinus lib. 4. cap. 14. refert, quod Christus Dominus noluit Capharnaitis declarare, quomodo ipse traderet carnem suam ad manducandum, quoniam illi nondum erant instructi in fide. Secunda fuit ratio, ut hoc diuturnum silentium accenderet magis desiderium catechumenorum, ut quanto citius se baptizari curarent, sanctus Augustinus in tractatu 86. super Ioannē, & in sermone 46. Tertia ratio, ne hoc tremendum, & admirandum mysterium salutis nostræ redderetur familiare catechumenis, quo forsitan illi indignarentur, de cuius offensa antiqui Patres, uti dispensatores timebant, se Deo rationem reddituros: refert Albaspinus de ritu antiquo administrandi Eucharistiam Gallico idiomate lib. 1. cap. 1.

Quamvis prioribus sæculis catechumeni per aliquot annos non reciperentur ad baptismum, & per consequens multò minus ad communionem Eucharistiæ, ut diximus; nihilominus si per errorem aliquis catechumenus, antequam ab Ecclesia egressus, remansisset ibi inter fideles, ac etiam de corpore Christi Domini participasset; erat incontinenter hic solutus à poenis catechumenatus, eiusdemque poenitentia illi remissa pro annis remanentibus, & statim baptizabatur, confirmabatur, & illuminabatur per Eucharistiam, quod comprobatur auctoritate Timothei Patriarchæ Alexandrini, vna cum expositione Balsamonis in eundem, ac etiam ex sancti Clementis cōstitutione lib. 7. cap. 26. Hinc infertur magna virtus Eucharistiæ, quæ in instanti poterat illuminare, & statim conferre speciem contritionis, sicuti poenitentia, & confestim disponebat, & habiles reddebat catechumenos ad recipiendum baptismum, Confirmationem, & Communionem: Quoniam ex interpretatione Balsamonis adducta, cum dictus catechumenus non per fraudem recepisset Eucharistiam, credebatur à Deo vocatus, nam sicuti sanctus Petrus dixit Cornelio, & ijs, qui secum erant, quod essent ipsi baptizandi, eo quod

Spiritus

A Spi
cat
era
ad
et
S
A

cl
re
ca
ba
B q
ne
no
cui
reti
& h
Co
mo
pti
di
ba
Dia
C de
ord
raio
bus o
& stat
beren
simil
dieba
ordin
batur
num,
oraret

A Spiritus sanctus descenderat super illos, ita quoque catechumenus, qui Eucharistiam ignoranter recepisset, erat etiam baptizandus. Siquidem catechumenatus non ad aliud antiquitus fuit institutus, nisi ut catechumenis esset dispositio ad recipiendam Eucharistiam; ut inquit S. Augustinus lib. de operibus, & fide., ut refert etiam Albaspinus dicto tractatu; cap. 4. & 5.

Circa catechumenorum Missam, antequam illa inchoaretur, mos fuit prioribus sæculis, quod aliquæ fierent orationes; psalmos etiam canebant, deinde explicabatur sacra scriptura, ac per Episcopum sermo habebatur, ut ex hoc possent extranei ad Deum conuerti,

De Missa Catechumenorum.

B quamvis successu temporum post aliquas orationes canebant Euangelium, quod per Episcopum explicabatur non solum fidelibus, verum presentibus etiam extraneis cuiusque conditionis Iudæis, Paganis, Schismaticis, Hæreticis, Catechumenis, Energumenis, & poenitentibus; & hoc probatur ex Concilio quarto Carthaginensi; & Concilio secundo Valentiaë in Hispania: expleto sermone omnes extranei egrediebantur ab Ecclesia, exceptis catechumenis; & poenitentibus tertij, & quarti ordinis una cum Energumenis: Immediatè postea incipiebat Missa, quæ dicitur catechumenorum, ut sequitur. Diaconus circumibat Ecclesiam, admonendo fideles de eo, in quo deberent orare pro catechumenis tertij ordinis, quibus eodem tempore imperabatur, ut capita inclinarent ad recipiendas Episcopi orationes; quibus orationibus completis extra Ecclesiam mittebantur; & statim Diaconus admonebat fideles, quomodo deberent effundi preces ad Deum pro Energumenis, qui similiter flectebant capita, ut supra, & ab Ecclesia egrediebantur, & idè subsequè batur de catechumenis quarti ordinis, & successivè de poenitentibus: & hæc nominabatur Missa catechumenorum potius, quam poenitentium, vel Energumenorum, quamvis pro ijs omnibus oraretur; Quoniam necessarium fuit ibi pro catechu-

si- A
lo
ra
io,
ide.
ri cu
annē,
a, &
fami
er, de
ebant,
de iuu
iomate

aliquot
lequēs
, ut di
chume
ibi inter
ncipal
hume
nis re
atur, &
atur au
na cum
ex sancti
errorma
llamina
i poeni
ebat ca
firmatio
eratio
s non per
i Deo vo
io, & ijs,
eo quod
pitius

menis orare, quod non contingebat respectu aliorum, **A**
 pro quibus etiam orabatur; & præterea numerus cate-
 chumenorum erat satis magnus; cum ferè omnes, qui
 baptizabantur, essent ætate prouecti; cœteri vero essent
 respectiuè pauci.

Pro Missa catechumenorum nominabant dictas cæ-
 remonias, eo quia preces solemniter fiebant intra tem-
 pus solemnitatis Eucharistiæ, quæ Missa appellabatur,
 quamuis improprè prædictæ preces Missa catechumè-
 norum nominabantur: siquidem in effectu hoc aliunde
 non proueniebat, nisi quod ipsi assistebant in principio
 cæremoniæ sancti sacrificii, ac etiam quod dictæ pre-
 ces fiebant supra illos ante sacrificium.

Orationes prædictæ, ac impositio manuum supra ca-
 techumenos fiebat intra tempus Missæ, vel paulò ante **B**
 consecrationem ad hoc, vt purgarentur, & sanctificarè-
 tur per Eucharistiam; sanctus Ioannes Chrysostomus
 homil. 4. de Nat. Dei, inquit, quod paulò ante sacrificiũ
 altaris iubeant inclinari Energumenos ad hoc, vt pro
 illis orarent fideles Christum Dominum, qui immediatè
 postea in altari debebat præsentari. Et similiter debemus
 hoc idem asserere de ijs, quæ ibidem habebantur pro
 Energumenis, & poenitentibus, ex Alaspinò dicto
 tractatu cap. 5.

Quo ad eminentiam huius Eucharistici Sacramenti **C**
 refert Theophilus Patriarcha Alexandrinus canone 7.
 quod non permittebatur catechumenis, vt ipsi mandu-
 carent de reliquijs (non inquam de pane consecrato) sed
 nec etiam de reliquijs panis oblati per populum; ad ef-
 fectum consecrandi, etiam quod tales reliquiæ non
 essent consecratæ, & hoc idem habetur in constitutione
 sancti Clementis lib. 8. cap. 39. qualiter diuidebantur ta-
 lia fragmenta inter ecclesiasticos; quod erat in exclu-
 sionem catechumenorum propter eorundem inhabili-
 tatem: Ac etiam dicta fragmenta ex tali destinatione
 ad consecrationem contraxerant in se talem sanctifica-
 tionem,

At
se

B
C
C
E
tifi
Qu
no
na
dur
sec
cor
me
vni
Acc

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

ducendam hanc perfectam formam vnionis, quam operatur, ac producit Eucharistia: Præterea refert sanctus Dionysius, quod Eucharistia conferat vim, coeteris sacramentis, vt operentur dictam vnionem cum Deo, & absque illa dispositio coeterorum sacramentorum remaneret imperfecta: & inquit Tertullianus aduersus Praxeam, & alibi, quod per Eucharistiam acquiramus perpetuitatem, & indiuiduitatem Corpori Christi.

Non Eucharistia, sed confirmatio nominatur Perfectio, eo quia perficiat baptismum? ex S. Thom. par. 3. quæst. 72. art. 7. & in Concilio Elibertin. can. 77. dicitur. *Si quis Diaconus sine Episcopo, vel presbytero aliquos baptizauerit, Episcopus eos per Benedictionem perficere debet:* & similiter ibidem canon. 38. habetur, quod possit in necessitate positus baptizari a deo, vt si superuixerit, ab Episcopo per manus impositionem perfici possit, sanctus Ambrosius lib. 3. de sacrament. cap. 2. & oratio prædictorum est, quod quamuis baptismus abstergat originalia, & actualia peccata, ac etiam conferat gratiam iustificantem: Nihilominus confirmatio perficit, & roborat Natiuitatem, quam receperunt fideles in baptismo: Gratia enim gratum faciens non solum datur ad remissionem culpæ, sed etiam ad augmentum, & firmitatem Iustitiæ, ex D. Thoma vbi supra ad primum;

Oleum sanctum non poterat perfici absque præsentia Eucharistiæ, sanctus Cyprianus epistola 12. primi libri, vel 70. secundum Pamelium ibi. *Porro autem Eucharistia, & unde baptizati unguuntur, oleum in altari sanctificatur: sanctificare autem non potuit olei creaturam, qui nec altare habuit, nec Ecclesiam: unde nec unctio spiritualis apud Hæreticos potest esse, quia constat oleum sanctificari, & Eucharistiam fieri apud illos omnino non posse.* Item sanctus Hieronymus contra Luciferianos inquit: *Hilarius cum Diaconus de Ecclesia recesserit, neque Eucharistiam conficere potest, Episcopos, & presbyteros non habens, neque baptisma sine Eucharistia.* Quoniam

in

A

B

C

A
id
tu
Pa
&
v

B

v

m

C
E
fer
era
cip
sacri
ees
gno
ber
licet
can.
ticis
ti.

A in baptismo necessaria est vnctio olei, & in hoc adducitur ratio, quoniam sicut omnes orationes ad Deum Patrem recipiunt vim ex verbis, *per Iesum Christum*, &c. ita in ijs, quæ fiebant præsentè Eucharistia, dum vice prædictorum verborum ostendebatur Deo Patri ipse dilectus filius in altari; exhibebat hoc maiorem efficaciam, ac energiam: maximè cum nil maius in Ecclesia posset cogitari post Eucharistiam, quam sanctum oleum, quod potens erat, vt Spiritus sanctus descenderet super fideles, ex Tertulliano, & aliis, &c.

B Quid apud Antiquos sit Communio, seu Communicare?

Cap. XXI.

Quamuis in præsentè verbum Communio ad solam Eucharistiam sit restrictum, vt vidimus in præcedentibus; Nihilominus quoniam apud veteres multò latius patebat; siquidem Ecclesiæ communionem accipere, atque ad eam poenitentes, sine Eucharistia, etiam poterant admitti, ideo de hac nos inferius dicemus: Communio siquidem ius illud situm erat in rerum omnium humanarum, & diuinarum participatu, & societate; ita excommunicati non solum a sacris arcebantur, sed omnes eos abhorrebant, nemo eos salutatione, nemo alloquio, nemo conuiuio eos dignos iudicabat, vt ne Deo quidem cum eis preces adhibere liceret, can. Apost. 10. *Si quis cum excommunicato, licet in domo preces coniunxerit, iste communionem priuetur*, can. 33. Laodicensis Concilii. *Non oportet cum hæreticis, & schismaticis orare.* can. 73. Carthaginensis quarti. *Qui communicauerit, vel orauerit cum excommuni-*

cato, siue Clericus, siue Laicus excommunicetur. Simili- **A**
ter can. 2. Antiochenæ synodi primæ; quod à conuiuio
excluderentur can. 3. Arelatensis secundi can. 15. 16.
& 18. Toletani primi can. 6. & 11. Auernensis: Quini-
mò, nec panem sumere, aut colloqui cum eis satis tutū
videbatur can. 15. Epaunensis Concilii, & can. 37. An-
tisiodorensis Concilii: Si quis presbyter, aut quilibet de
clero, aut de Populo excommunicatū, absque voluntate ip-
sus, qui eum excommunicauit, sciens receperit, aut cum
illo panem manducauerit, vel colloquium habere decreue-
rit, simili sententiæ subiacebit.

Oblationes in-communitatem Ecclesiæ mortui poeni- **B**
 tentis recipiuntur, vt in Concilio Arelatensi secundo,
 can. 12. ibi: *Sed pro eo, quod honorauit poenitentiam, ob-*
latio eius recipiatur. Concilio Taurinensi can. quinto,
 Concilio Toletano primo, can. 17. Concilio Cartha-
 ginensi 6. can. 10. Carthaginensi 7. can. 5. Concilio Tar-
 raconensi can. 6. Quibus omnibus locis Communio pro
 Eucharistia nequaquam sumitur.

De Cō- Sicuti ab antiquis diuidebatur Communio, vt alia
munio- laica diceretur; quæ ius in Christi corpore mystico, &
ne Ec- Ecclesia significabat; vt in præcedenti: Altera nomina-
clesia- batur Communio Ecclesiastica, de qua tot erant spe-
stica. cies, quot sunt ordinum Gradus, & quot modis ab his
 gradibus excidere poterant Clerici: At verò cum quis **C**
 omnimoda depositione (vt aiunt canones) & perpetua
 puniretur, hoc est cum quis tam à gradus honore, quam
 functione remoueretur, eum ius integrum Communio-
 nis Ecclesiasticæ amisisse, & inter laicos fuisse relegatū;
 sicuti quoties Clerici à Communionem secluduntur, si ni-
 hil sit additum; id de Ecclesiastica Communionem sit in-
 telligendum, quæ etiam sacerdotalis vocatur; vt in Cō-
 cilio Arelatensi secundo: can. 30. *Secundum instituta*
seniorum, si à Communionem sacerdotali fuerit suspectus
Episcopus; hunc non solum à Clericorum, sed etiam à totius
populi colloquio, atq; conuiuio placuit excludi, &c.

Communio

A
P
n
b
c
e
e
r
E
n
t
E
B
v
C
Ba
de
lib.
ris
esse
vel
del
aut
pro
præ
C Baro
Baro
nus di
cap. 4.
Obl
paulò
diceb
ra in
eroga
Oblatis
debet b

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Vnde ex prædictis oblationibus particulas, ac buccellas **A**
viritim in Ecclesia distributas fuisse, vt hac participatio-
ne significarentur omnes fideles sub vno, eodemque
capite, & de eodem corpore esse. Albaspinus vbi supra,
cap. 5. Viringus de triplici coena par. 3. cap. 55. S. Fer-
mentum per titulos.

*De Cõ-
munio-
ne per
Eulo-
gias.*

Communio per Eulogias, idest per benedictiones di-
citur, cum per vicos, & pagos sparsi, & diffusi ex eadẽ
nõ possent sumere Communionem, cuperentque semper
vniõnis Christianæ, & Christi corporis speciem, quam
maximè retinere: Festiuis diebus (præter Panem bene-
dictum, qui in vnaquaque Ecclesia inter fideles ex ob-
lationibus offerebatur, vt diximus) ex Matrice etiã per **B**
Parochias benedictus panis mittebatur, ex cuius perce-
ptione communitas, quæ inter fideles eiusdem Diocesis
intercedere debet, intelligebatur, & repræsentabatur,
vt ex can. 14. Laodicensi Concilii, cuius instituti ratio
per Innocentium adducitur. *Vt se à nostra Communio-
ne maxima illa die non iudicent separatos;* per dictum Al-
baspinum cap. 8. Præterea Formosus Papa Regi Franco-
rum Carolo dirigens admonitionem, qualiter ei sit in
Regno agendum, congratulans deuotioni, quam idem
Rex erga Sedem Apostolicam significauerat; quem pe-
tierat benedictum panem pro pignore mittit, apud Fro-
doardum histor. Rhemensis lib. 4. cap. 2. Similiter à Mo- **C**
nasterijs, cum ab Episcopo visitarentur, solebant offerri
eulogiæ. can. Non semel S. quod nullis canonicis, causa
18. quæst. 2. & ad concilia Episcopi eulogias deferebant,
quamuis non cogerentur, can. de eulogijs dist. 18. &
plura etiam vide apud Viringum de triplici coena par. 3.
cap. 55. vide Glossarium Græco Barbarum Meursi verbo
διλογα.

*De Pœ-
nitent-
tium, &
catechu-
menorũ
Commu-
nionẽ
post mor-
tem.*

Primis temporibus nullus vnquam pœnitens, aut ca-
techumenus è vita discedebat, quin ante in fidelium
communione aduocaretur, aut corpori Christi Do-
mini, vnde distractus fuerat, restitueretur: Quoniam
verò

fi
a
f
fi
n
pa
fi
e
n
tu
E
C
m
til
lat
ben
nion
Qui
reco
mor
tru
nom
est c
supp
cap.

A verò contigebat, ex illa multitudine pœnitentium, & catechumenorum, vt aliqui ante vitam amitterent, quã fidelium GREGI confociarentur, aut sacro baptismi fonte abluerentur, aut absolutionem sortirentur; Quidam simplicitate ducti, baptismum illis, & Eucharistiam post eorum mortem conferebant, ne quis vacuus communione decederet; At verò saniori modo solitum fuit, cum quis desisset pœnitentiæ tempore, nondum absolutione percepta; Ecclesia ad communionem fidelium tunc reuocabat non Eucharistiæ, aut baptismi quodam beneficio, sed oblationes, quæ eorum causa à Cognatis, aut affinibus proponebantur, admittendo comprobabat, ex can. 12. Concilij Arelatensis secundi ibi. *De ijs, qui in pœnitentia positi, vita excefferunt; placuit nullum communionem vacuum debere dimitti, sed pro eo, quod honorauit pœnitentiam, oblatio illius recipiatur: & latè per Albaspinum d. lib. 1. cap. 9. & 10.*

C Viaticum generatim sumptum significat communioni fidelium restitui appropinquante necessitate mortis obeundæ: & nil aliud est Viaticum, quam illa ipsa communio, quæ excommunicato redditur, quem breui moriturum conijcimus; At verò non omne Viaticum dicitur Eucharistia; quoniam Ecclesiæ communio multis alijs modis potest comparari, quam Eucharistia nempe Baptismo, Confirmatione, extrema Vnctione in morte collata, vt in canon. 9. Concilij Bercendensis. *Pœnitentiæ benedictionem, quam Viaticum deputamus, per communionem acceperit & can. 39. Concilij Arausicensis primi. Qui recedunt de corpore pœnitentiæ accepta, placuit sine reconciliatoria manus impositione eos communicare, quod morientis sufficit consolationi secundum diffinitiones Patrum, qui huiusmodi communionem congruenter Viaticum nominarunt: Quamuis sicuti Eucharistia perfectissima est communio, ita perfectissimum est Viaticum, quod suppeditari possit morituris, vt ex Alaspino vbi supra, cap. 11.*

De Communionem per Viaticum.

illas A
tio.
ne
pta,
d. fer.
nes di.
r eadē
emper
, quam
n bene.
i ex ob.
etiā per B
s perce.
diocesis
abatur,
uti ratio
mmunio.
idum Al.
Franco.
i si in
in idem
quem pe.
apud Fro.
iter à Mo.
ant offerri
cis, causa
ferebant,
ist. 18. &
ena par. 3.
ur si verbo
ms, aut ca.
fidelium
bristi Do.
Quoniam
verò

Effet hic dicendum de communione per Eucharistiam: Verum quia de illa satis ad propositum diximus supra; ad ea Lectorem reijcio.

De Cō-
munio-
ne per
Agapen

Consuetum fuit Christianis olim synaxim indicere Christi exemplo; ut enim ille ad coenam Apostolos vocavit, eosque donavit sacro suo corpore; sic illi sacratae communioni coenam submittebant, quam Agapen dicebant ab amore, quo inter se mutuum faciebant, ut patet ex I. Corinth. 10. *Convenientibus ergo vobis in unum, iam non est Dominicam Coenam manducare, unusquisque enim suam Coenam praesumit ad manducandum, & alius quidem esurit, alius autem ebrius est, numquid domos non habetis ad manducandum, aut Ecclesiam Dei contemnitis, & confunditis eos, qui non habent: Sed in eo Apostolus eos non laudat, verum carpit. Unusquisque enim suam Coenam praesumit, inquit, ac si diceret bene quidem convenitis in unum Christi imitatione, male tamen eum sequimini. Primum quoniam praemittitis Agapen sacræ communioni, ita hunc locum August. Primasius. S. Thomas, Anselmus, Glosæ interlinearis, & ordinaria interpretantur, prius enim synaxis celebranda fuerat, dein Epulo locus. Chrysost. primo Corinth. 11. Homil. 27. *Statis diebus mensas faciebant communes, & peracta synaxi post Sacramentorum Communionem inibant Conuiuium, diuitibus quidem cibos offerentibus, pauperibus, & qui nihil habebant etiam vocatis, & communiter vescentibus.**

Secundo, peccabant Corinthij, quoniam ut testatur B. Eligius homil. 15. *Solebant in hac die deferre ad Ecclesiam Panem, & Vinum, & dabant sacerdoti ad consecrandum, expletisque mysterijs, unusquisque, quod dederat recipiebat: sed & quidam illorum in foribus templi preparabant sibi conuiuia in conspectu pauperum, nihilque horum eis expectantibus erogabant: Malo huic ut obuiam iretur, elemosinæ colligebantur in Agapen, quæ tamen liberæ erant, Tertull. apologetico cap. 39. ibi. *Medicam quisque**

A

B

C

Agapen
vultu
sum
Ma
tio
re

ti
tu
gu

lit

B in

ha

nisi

trip

duj

vbi

ter

lici

di

da

C nas

ter

pos

nus

preca

omne

biasp

deci

speci

dicti

nam

cumb

vici

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Albaspinus d. lib. 1 cap. 17. Vide Glossar. Græco bar, **A**
bar. Meursi verbo *Αγαπη*.

*De Fra
terna
Char.*

Fraterna charitas apud primos Christianos erat, quia
vnum Deum parentem agnouerunt, qui vnum spiritum
biberunt Sanctitatis, vt consortes fidei, vt spei cohære-
des, &c. ex Tertul. & Minutio Fœlice: Cæterum vt filij
Dei, & Iesu Christi nuncuparentur, non nisi a Lauacro
proueniebat. S. Cyrillus Hierosolymitanus in præfat.
*Vnius Matris filij, & filia facti estis omnes quicumque
hic nomina dedistis: & in prima catechesi. Ad ingenuã
adoptionis regenerationem peruenire. D. Ambros. lib. 5.
de sacrament. cap. 4. Ex malo seruo factus es bonus filius.
D. Cyprianus ad Pompeium: Qui filius Ecclesiæ non est,
vt habere quis possit Deum Patrem, aut Matrem Eccle-
siam.*

Hæc amicitia Religionis societate tam fortiter erat
coniuncta, vt Gentilibus suspecta esset: quoniam etiam
pro altero mori essent parati fideles. Ab hac amicitia
non solum Hæretici, & Schismatici arcebantur, sed etiã
Pœnitentes, & Catechumeni, qui omnes à cœteris fide-
libus fratres non appellabantur, quia scilicet ius ad hæ-
reditatem Christi habere non censerentur; neque salu-
tationem Dominicam, antequam salutaribus aquis pur-
gati essent, recitabant: Indignum enim videbatur, Deum
Patrem eos inuocare, qui filij tenebrarum adhuc essent. **C**
D. Ambros. ibidem: *Ergo attolle oculos ad Patrem, qui
te per filium redemit, & dic Pater noster: & item: Dic
ergo, & tu per gratiam Pater noster, vt filius esse merearis:
Quod confirmatur, quoniam catechumeni ab Ecclesia
post primas cõciones, & antequam sacrificium celebra-
retur, ex templo recedebant, vt satis supra abundè di-
ximus: adeo vt nec vnquam ante perceperint orationem
Dominicam, quæ sacrificio coniuncta erat; & propterea
à sancto Augustino homilia 42. in feria secunda Palma-
rum admonentur competentes orationem Dominicam
ita ediscere, vt etiam memoriter Sabbatho proximo post
baptismum*

A bap
do i
nem
que
da
vt
li
ui
or

te
ep
Ea
ta
ba
ad
de
pr
Co
Ca
ne
eti
de
nun
eti
qui

De

S

- A** baptismum reddere possint, ibi: *Accipite hodie, quomodo inuocetur Deus: & paulò post. Tenete ergo, & orationem hanc, quam reddituri estis die Sabbathi nouissimi, quo baptizandi estis: Vterius hoc ius Fraternitatis quadam animæ, & bonorum societate consistebat, cum vnusquisque pro facultate, & modo fortunæ, ceteros libenter iuuabat, & pro alendis ægrotis, viduis, captiuis, aut ijs, qui ad metalla, & arenarias damnati essent, ostiatim mendicabant, sicut pro maritandis puellis, & aliis pietatis officijs.*
- B** Erat quoq. apud fideles antiquitus cõmunio per litteras *Formatas*, seu *Cõmunicatorias*, de quibus August. epist. 163. quibus probaretur vnitas, ne fraus irreperet: Eadem etiam *Canonica, Ecclesiastica, Pacifica* nominata reperuntur. *Commendatitiæ* verò litteræ concedebantur etiam ab Episcopis pauperibus peregrinantibus ad testandam eorum fidem catholicam, Concil. Calcedonen. can. 13. can. extraneo clerico distinct. 71. Erant præterea litteræ *Dimissoria*, ac etiam *Memoriales*, seu *Commonitoria* dictæ. Itemque *Synodica, Circulares*, siue *Catholica*. Similiter *Decretales, Pectorales, Confessoria*, necnon litteræ *Confessoria*, litteræ *Captiuorum*, ac etiam litteræ *Apostolica*, quæ etiam Breues dicuntur,
- C** de quibus omnibus vide, quæ refert Card. Baron. in annum 142. vbi Spondan. in epitom. num. 6. 8. & 9. vide etiam Franciscum Bernardinum Ferrarium Mediolan. qui de istiusmodi litteris librum edidit.

De antiquissimo Excommunicatio- nis vsu.

Cap. XXII.

Sicuti mos fuit Fidelium nascentis Ecclesiæ tempore, quod diuerſas **Communiorum** species serua-
rent

rent inter se, vt diximus, ita etiam vsus Excommunicationis non fuit ab iisdem alienus. Hæc, inquam, Excommunicationis censura vsque adeo vetus, & antiqua est existimanda, vt à primæua orbis origine ortum habuerit. Cum Lucifer propria voluntate excæcatus cum Angelis suis extra communionem Paradisi positus anathemate percussus est: Huic proxima sequuta est Excommunicatio, cum omnium Parens extra deliciarum tranquillitatem eiectus est, adiecta etiam terræ Maledicti nota: Fratricida deinde Cain extra hominum commercium positus, & profugus super terram, anathematis argumentum extitit eomet ipso Cain referente, Genes. 4. *Ecce eijcis me hodie à facie terræ, & à facie tua.* Anathematis speciem habet toties repetita maledictio; Deuter. 27. *Maledictus, qui fecerit sculpsilem; qui maledixerit Patri, & Matri; qui transfert terminum proximi sui, &c.* Huiusmodi execratorios canones promulgauit Iosue cap 8. ibi: *Post hæc legit omnia verba Benedictionis & Maledictionis, &c.* Perseuerasse etiam apud Hebræos huius genus poenæ, docet sanctus Ioannes cap. 9. *Condixerunt ab illa hora, vt qui confiteretur Christum, extra synagogam fieret.* Notissimus est Euangelicus locus de anathemate ferendo, Matth. 18. *Si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus, & Publicanus.* Iure igitur censentur priuati vsu, & fructu suffragiorum Ecclesiæ excommunicati, quando Christi decreto infelicem subeunt Ethnicorum conditionem; Et ex ijs luce clarius apparet, quam temerè sola mentis ignorantia, & catholicæ Religionis odio Hæretici nostri temporis asferant excommunicationem esse recens inuentum, nec licere Prælati in quemquam, quantumuis contumacem sæuire excommunicationis gladio.

Similem excommunicationis sententiam in quemdã Corinthiorũ propter portentosum facinus pronuncians; Paulus primo Corinth. 5. *Tradidit eum Sathana in interitum carnis, v Spiritus saluus sit in die Domini Nostri Iesu*

A

B

C

Dei
(
res
nisi
dun
si in
hon
res E
C iuste
gregi
tan lig
pa mer
Hui
Impera
Impera
brofio
uitate
referu
num. i.
baptis

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

extorris ; idem facta Exomolegesi publicè in Ecclesia, **A**
 Fabiano Papa aliter eum ad preces cum reliquis cele-
 brandas postrema vigilia Palchatis admittere reculante;
 magnæ pietatis exemplo diluit. Eusebius lib. 6. histor.
 cap. 25 Baronius anno 346. vbi Spondanus num. 2. in
 fine. Sicuti etiam Innocentius Papa Arcadium, & Eu-
 doxiam coniugem à communione Ecclesiæ reiecit
 ob facinora in Ioannem perpetrata, vt post Nicepho-
 rum, & alios refert Baronius anno 407. vbi Sponda-
 nus num. 7. Ac etiam Anastasius Imperator à Symma-
 cho Papa excommunicatus ex eodem Baron. anno 502.
 num. 3.)

Sed ijs, & similibus plurimis omissis : horrendum fuit **B**
 illud anathema, quod Theodorus Papa ad sepulchrum
 sancti Petri accedens de sanguine Christi ex calice dis-
 stillato in atramentum depositionem Pyrrhi, olim Mo-
 nothelitarum Patriarchæ excommunicati, conscripsit, ex
 Baronio in annum 648. vbi Spondanus num. 2. vt simile
 quoque factum legimus apud Græcos in octaua Oecur-
 menica synodo aduersus Photium intrusum in Constan-
 tinopolitanam Ecclesiam, ex actis eiusdem synodi, &
 apud Baron. anno 869. num. 5.

Sed hæc satis breuitati inseruiens circa antiquum
 vsum huiusmodi censurarum .

De Sacramento Cõfirmationis .

Cap. XXIII.

Post Baptismum, & Eucharistiam, quæ sunt præcipua
 Sacramenta Religionis Christianæ, fuit quoque
 Cõfirmatio verum sacramentum, quæ fiebat, ac etiam
 fit supra omnem populum vtriusque sexus, illaque exer-
 cebatur chrysmate, & signo crucis, 2. Corinthiorum 1.

Qui

San-
 pti
 Sa-
 T
 P
 m
 ut
 B tic
 Sa-
 sac
 ticip
 secr
 facta
 mun
 Mel
 iun
 Gra
 sus
 C illa
 san
 sancti
 ritus p
 tionem
 Spiritu
 mame
 facien
 Act
 titus so
 nedice
 cap. 8. c

A Qui autem confirmat nos vobiscum in Christo, & qui unxit nos Deus, qui & signavit nos, & dedit pignus Spiritus sancti in cordibus nostris, & in ea quam ad Ephesios scripsit idem Apostolus sic prohibet cap. 4. *Et nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in die Redemptionis.*

Hoc idem sacra Concilia testantur, Elibertin. can. 38. *Posse baptizari in necessitate infirmitatis postquam catechumenum, ita ut si supervixerit ad Episcopum eum perducatur, ut per manus impositionem perfici possit.*

B Concilium Arelaten. 2. cap. 17. de Bonofiacis Hæreticis Chrysmate, & manus impositione in Ecclesia recipi sufficit, Concil. Laodicen. cap. 48. *Oportet baptizatos sacratissimum chryisma percipere, & cœlestis Regni participes fieri.* Concil. Aurelianen. apud Gratian de consecrat. dist. 5. *Ut ieiuni ad confirmationem veniant perfecta ætatis, ut moneantur prius confessionem facere, ut mundi donum Spiritus sancti valeant accipere: & Concil. Meldense apud Gratian. ibidem. v. Episcopi non nisi ieiuni per impositionem manuum Spiritum sanctum tradant.*

Hoc idem communiter asserunt sancti Patres, & ex Græcis Dionys. Eccles. hierarc. cap. 2. *Ille Divino, ac prorsus Deifico unguento virum signat: & infra. Perficiens illa unctio facit perfectum.* & cap. 4. *Aduentum Spiritus sancti consumans unguenti inunctio elargitur.*

Quod autem hoc sacramentum conferat Spiritum sanctum, Origen. homil. 18. in Leuit. *Donum gratiæ Spiritus per olei imaginem designatur, ut non solum purgationem consequi possit is, qui convertitur a peccato, sed & Spiritu sancto repleti: Et datur in augmentum, & firmamentum iustitiæ, per quod confertur gratia gratum faciens* D. Thom. 3. par. quæst. 72. art. 7.

At verò Tertullianus paucis verbis declarat omnes ritus solitos in hoc sacramento, nempe; Ungendi, Benedicendi, Cruce signandi, & manus impositionis, ut in cap. 8. de resurrect. carn. *Caro ungitur, ut anima conse-*

Ritus
Confir-
matio-
nis.

cretur ; caro signatur, ut & anima muniatur: caro **A**
 manus impositione adumbratur, ut & anima spiritu il-
 luminetur.

Cyprianus Epist. 70: ad Ianuar. *Vngi quoque necesse
 est eum, qui baptizatus sit, ut accepto Chrismate, id est
 unctione, esse unctus Dei, & habere in se gratiam Christi
 possit.*

Sanctus Ambrosius De ijs, qui inicianur cap. 7. *repete
 quia accepisti signaculum Spiritale, Spiritum Sapientiae, &
 infra: Serua quod accepisti. Signauit te Deus Pater, con-
 firmavit te Christus Dominus, & dedit pignus Spiritus
 in corde tuo.*

Sanctus Hieronymus aduersus Luciferianos. *An nescis
 etiam Ecclesiarum hunc esse, morem, ut baptizatis postea
 manus imponantur, & ita inuocetur Spiritus Sanctus? **B**
 exigis ubi scriptum sit in actis Apostolorum; Etiam
 si scripturis auctoritas non subesset, totius orbis in hanc
 partem consensus instar precepti obtineret.*

Augustinus tract. 6. in Epist. Ioannis. *Ergo se vis nosse,
 quia accepisti Spiritum Sanctum, interroga cor tuum,
 ne forte Sacramentum habeas, & virtutem Sacramenti
 non habeas.* Et idem lib. 15. de Trinit. cap. 6. *Vnxit
 eum Deus Spiritu Sancto, non utique oleo visibili, sed
 dono gratiae, quod visibili significatur unguento, quo Ba-
 ptizatos ungit Ecclesia. Quamuis Christus, & Apostoli
 donassent effectum huius Sacramenti miraculose S. Thom.
 3. part. quaest. 72. art. 4.*

A solis Solis autem Episcopis illius collationem assignabant,
Episco- ut ex Epiph. haeres. 21. habetur. *nam cum Philippus
 pis con-* Diaconus esset, non habebat potestatem imponendi manus,
fertur. ut per hoc daret Spiritum Sanctum: Chrysost. in 8. cap.
 Act. Apost. ait. *Vnde mea sententia hic Philippus vnus
 ex septem, erat secundus a Stephano; ideo & baptizans
 Spiritum Sanctum non dabat, neque enim facultatem ha-
 bebat: hoc enim donum solum Apostolorum erat, &c.
 Nam virtutem quidem acceperant faciendi signa, non*

autem

pi
ca
es
P
n
r
I
A
q
b
Z
B po
sign
Par
plici
dine
pot
(
qui
S. (C
Chri
lis gl
dis a
Tho
C Sa
cont
smatis
ampli
nouo
rales

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

De Pœnitentię Sacramento, & Auriculari Confessione.

Cap. XXIII.

Pœnitentię Sacramento, nec non & auricularis Confessio, (à qua indefinenter Hæretici tantum abhorrent) quod semper in usu fuerit à principio nascentis Ecclesię, Sacris scripturis, & Sanctorum Patrum auctoritatibus indubitanter manifestum patebit.

Etenim non in lege Euangelica solum, verum, & in **B** Mosayca Num. cap. 5. vers. 6. legitur. *Vir, siue Mulier cum fecerint ex omnibus peccatis, que solent hominibus accidere, & per negligentiam transgressi fuerint mandatum Domini, atque deliquerint, confitebuntur peccatum suum.* Vnde qui in hebraico idiomate sunt versati, optime norunt verbum. *Hitbuadù.* non exponi generaliter confitebuntur, verum particulariter, distinctè, & exactè.

Et de veritate huius auricularis Confessionis. **C** Scotus in 4. sentent. distin. 17. quæst. vnica inquit, quod quamuis appareat istã non esse de iure Diuino promulgato: per scripturam Apostolicam, dicendum est, tamen, quod sit de iure Diuino positiuo promulgato à Christo Apostolis, sed & Ecclesię promulgato per Apostolos absque Domini scriptura, sicuti mandata alia tenet Ecclesia, & tenentur per Apostolos sibi promulgata sine scriptura, cuius fundamentum est illud Io. 20. *Multa etiam alia signa fecit Christus Iesus &c.* & habetur extr. De celebrat. Missarum cap. Cum Marthæ.

Verum videamus, quonam pacto hæc Confessio sit Apostolica traditio, quæ inter Mosayca præcepta reponitur, & postea à Christo tamquam Ecclesię Sacramentum ordinata.

Quis autem denegabit filium Dei non dedisse potestatem

A
M
is
fol
I
V
C
J
B
co
ga
ber
zui
no
su
cl
fi
m
ta
C
ci
Ec
O.
pa,
lauat
cerde
jesu
me
cora
E
lentu
pecca

A statem remittendi peccata, cum dicat Apostolis apud Math. cap. 18. *Amen dico vobis, quaecumque alligaueritis super terram, erunt ligata & in Cælo, & quaecumque solueritis super terram erunt soluta & in Cælo, & apud Io. cap. 20. Pax vobis, sicut misit me Pater, & ego mitto vos. Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt.* Vnde Sacra Tridentina Synodus sect. 14. cap. 5. deducit hanc necessariam illationem his verbis. *Constat enim Sacerdotes iudicium hoc incognita causa exercere non potuisse, neque aequitatem quidem illos in pœnis iniungendis seruare potuisse, si in genere dumtaxat, & non potius in specie, & sigillatim sua ipsi peccata declarassent: Ex his colligitur oportere a pœnitentibus omnia peccata mortalia, quorum post diligentem sui discussionem conscientiam habent, in confessione recēseri, & si occultissima illa sint, & tãtum aduersus duo vltima Decalogi præcepta cōmissa, quæ nonnunquam animum grauius sauciant, & periculosiora sunt ijs, quæ in manifesto admittuntur.* Quod etiam declarat D. Iacobus in sua Canonica cap. 5. dum ait. *Confitemini alterutrum peccata vestra; quod secundum germanum intellectum legitur, alius alii.*

C Quod autem hæc Auricularis Confessio sit indubitata, constabit etiam nobis ex Sãctis Patribus, tum Græcis tum Latinis, vt per illos nobis aperta sit consuetudo Ecclesiæ primitiue.

Origenes homil. 2. in Leuit. Est adhuc septima licet dura, & laboriosa per Pœnitentiam remissio peccatorum, cum lauat Peccator lacrymis stratũ suum, & non erubescit Sacerdoti Domini indicare peccatum, quærere medicinam secundum eum, qui dicit.: Dixi pronuntiabo aduersum me iniustitiam meam Domino, & tu remisisti impietatem cordis mei.

Et idem homil. 7. in Luc. explicans illud; Vt reuelentur ex cordibus cogitationes, & Vnde inquit, Et nos si peccauerimus, debemus dicere peccatum meum notum tibi feci,

feci, & iniquitatem meam non abscondi; Dixi annuncia-
bo iniustitiam meam contra me. Domino, si enim hoc fece-
rimus, & reuelauerimus peccata nostra, non solum Deo;
sed & his, qui possunt mederi vulneribus nostris, atque
peccatis, delebuntur peccata nostra ab eo, qui ait, ecce
delebo, ut nubem, iniquitates tuas, & sicut caliginem pec-
cata tua.

Sanctus Basil. interrogat. 129. *Vt vitia Corporis ne-
quaquam quibusuis temere homines aperiunt, sed his tant-
tummodo, qui rationem, qua curanda sunt, teneant; eodem
modo etiam peccatorum Confessio fieri debet apud eos vi-
delicet, qui ea possunt curare; & idē Basil. Interrogat. 288.
Necessario ijs peccata aperiiri debent, quibus est credita
dispensatio Mysteriorum Dei; siquidem rationem hanc
in pœnitentia etiam Veteres illos cernimus sequutos fuisse,
quando & in Euangelio scriptum est, quod Ioanni con-
fitebantur peccata sua.*

Greg. Nilfen. orat. ad eos, qui durius, & acerbius alios
iudicant; *Afflictionis participem, & socium sume Sacerdo-
tem, & Patrem: Audacter ostende illi, quæ sunt recondita,
animi arcana, tamquam osculta vulnera Medico retegēs
ipse honoris, & valetudinis tuæ rationem habebit.*

Io. Chrisost. homil. 20 *Qui hæc fecit, si voluerit (ut de-
cet) uti conscientia adiumento ad confessionem facinorum
festinare, Medico ostendere ulcus, qui curet; & non ex-
probret, atque ab illo remedia accipere, & soli ei loqui nul-
lo alio conscio, & omnia dicere cum diligentia, facile sua
peccata emendabit; Confessio enim peccatorum abolitio est
etiam delictorum.*

Et idem lib. 2. de Sacerdotio; *Multa quidem arte
opus est, ut qui laborant Christiani, ultro sibi persuadeant
Sacerdotum curationi sese submittere oportere.*

Sed omissis aliis Græcorum Patrum auctoritatibus
transeamus ad Ecclesiæ Latinæ Doctores, ex quibus
Tertullian. de Pœnitent. cap. 12. *Cum scias aduersus
Gehennam post prima illa intinctionis Dominicæ moni-
menta*

A
lat
tib
diu
tra
ner
ca
ni
mo
gen
qu
B
qu
fati
nam
Si
mini
fuit
ris
tuos
den
ut
sera
nita
C
tes
Sa
erro
pam
pro
fili
Aug
tem
bia
iam
mini
tius

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A volens, ut hic error omnibus proficiat, & quod quibusdam negligentibus accidit, nemo non metuat: multum enim utile, & necessarium est, ut peccatorum reatus ante ultimum diem Sacerdotali supplicatione solvatur: His autem qui in tempore necessitatis praesidium poenitentiae, & mox reconciliationis implorant, nec satisfactio interdicenda est, nec reconciliatio deneganda, &c.

Asseramus igitur absque haesitatione, quod poenitentia sit Sacramentum, quo Sacerdos virtute clauium, hoc est potestatis à Deo receptæ, dimittit peccata à nobis post baptismum commissa, nec obliuiscamur sub poena ingratitude, recognoscere, quam immensa sit Redemptoris nostri misericordia, cum tale, ac promptum, & facile medicamentum infirmitatibus nostris reliquerit.

Et multo honestius, ac facilius est confiteri peccatum secreto Sacerdoti Dei Vicario, quam manifestare, ac propalare in publico confesso fornicationes, adulteria, sacrilegia, homicidia, & alia enormia, quæ poenitentem diffamant, & Ecclesiæ scandalum irrogant, ut summo iure fuerit sublata illa confessio Constantinopoli per Nectarium, ut refertur, & de huius quoque publicæ confessionis suppressione circa peccata occulta: D. Chryso-
B Populo Antiocheno prædicabat antequam Episcopus Constantinopolitanus fuisset electus, dum in homil. 30. ad Populum Antiochenum sic loquitur; Sufficit tibi soli

C Deo confiteri, non autem conseruo, qui te reprehendat: Etenim ibidem declarat hoc intelligendum de Confessione satisfactoria, & publica, non autem de auriculari, & secreta, ut per illa verba. In Theatro coram magnâ multitudinē: & alia multa similia verba, sicuti quoque paulo post à magno Leone, qui sedit in Pontificatu anno 450. in Epist. 80. ad Episcopos Campaniæ, Sannij, & Picœni, his verbis. Illam etiam contra Apostolicam Regulam præsumptionem, quam nuper agnoui à quibusdâ illicita usurpatione committi, modis omnibus constituto, submoueri (de poenitentia videlicet, quæ ita a fidelibus

A
 L
 fa-
 peci
 mir.
 ista,
 uoluit,
 signa.
 tem.
 rum)
 a infer.
 cessate,
 B
 em au-
 uangel.
 us fonte
 on ab.
 sum.
 in aucto.
 quam.
 neces.
 t neces.
 mpe in
 iente pos. C
 nfectionis
 S. Leo ad
 cocumque
 deris, &
 nporalem
 e in corpo.
 rit; Ne
 usque die
 panti cō.
 non po-
 am timeri
 volens,

postulatur) nè de singulorum peccatorum genere, libellis scripta professio recitetur: cum reatus conscientiarum sufficiat solis sacerdotibus indicari confessione secreta: Quãuis enim plenitudo fidei videatur esse laudabilis, quæ propter Dei timorem apud homines erubescere non veretur; tamen quia non omnium huiusmodi sunt peccata, ut ea quæ pœnitentiam poscunt, non timeant publicare, remoueat, tam improbabilis consuetudo, nè multi à pœnitentiæ remedijs arceantur: dum, aut erubescunt, aut metuunt inimicis suis sua facta referari, quibus possint legum constitutione percelli: sufficit enim illa confessio, quæ primum Deo offertur, tunc etiam sacerdoti, qui pro delictis pœnitentiam precatur, accedit. Tunc enim demum plures ad pœnitentiam poterunt prouocari, si Populi auribus non publicetur conscientia contentis. Datum pridie nonas Martij Reumero Coss.

De satisfactione pœnæ post remissum peccatum.

Cap. XXV.

EX sacro textu varijs rationibus Conciliorum, & Patrum auctoritatibus fit palam, quod etiam remissa culpa peccati, non propterea pœna semper indulgetur, ut inde satisfaciendum sit Diuinæ iustitiæ, & hoc virtute meritorum, & satisfactionis Christi.

Etenim ad hoc primū tenemur ex peccato nostri primi Parentis, quod quamuis Christus ex Apost. ad Coloss. 2. *Delens, quod aduersus nos erat Chirographum decreti, quod erat contrariū nobis, & ipsū tulit de medio affigens illud Cruci.* Nihilominus remansit adhuc plaga tumens ut iam minatus est Deus ad Euam, Gen. 3. *Multiplabo arumnas tuas, & conceptus tuos, in dolore paries filios: Adæ verò dixit: Maledicta terra in opere tuo: in labo.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

174 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.
enim Propheta, quia si conuersus ingemueris, tunc saluus A
eris.

Concilium Ancyranum Canon. de ijs qui vi sacrificia-
runt. Visum est anno audire, tribus autem annis subster-
ni, ac supplices esse, soli autem Orationi duobus annis com-
municare, & tunc ad id, quod est perfectum, accedere.

Basil. homil. 14. quæ est cōtra ebrietates, & luxū, sic ait.
Medicina magna delicta sedabit: Ieiunium ebrietatem
curet: Psalmus turpes cantus: Lacryma risum: pro salta-
tione genua Deo flectantur: pro tripudijs pectus Deo pul-
setur: pro vestium sumptu, & ornatu humilitas: in omni-
bus verò Elemosina peccata diluat, redemptio anime viri
diuitia: In societatem, communionemq. orandi Deū, plures B
admittite eorum qui tribulati sunt, si quo pacto tibi mali-
tia culpe remittatur.

Sanctus Chrysoft. homil. 41. ad Populum Antioche-
num. A nobis ultionem sumamus, ita placabimus Iudi-
cem.

De ritu, quo in Ecclesia Romana fiebat poenitentia:
Sozomen. Eccles. hist. lib. 1. cap. 16. Priuatim deinde spō-
te sua, quisque vel ieiunijs, vel lotionum, ciborumque
abstinentia, vel alijs quibus iussus est, semetipsum affligēs,
tempus expectat in quantum Episcopus constituit: elapso
demum præ finito die, poena iam quasi debito quopiam ex-
soluta, à peccatis absoluitur, & Populo in Ecclesia coniu- C
gitur. Hęc Romani Sacerdotes ab ipso inde exordio, etiā
ad nostram vsque memoriam custodiunt.

Theodorus epist. diuers. Decret. cap. de poenitent.
Sunt medicabilia, quæ post baptismum fiunt vulnera: me-
dicabilia autem non ut olim per solam fidem data remis-
sione, sed per multas lacrymas, & fletus, & luctus, & ieiu-
nium, & orationem, & laborem facti peccati quantitati
commoderatum.

Cyprianus serm. de lapsis ante finem. Confiteantur
singuli queso delictum suum, dum adhuc qui deliquit in
seculo est, dum admitti eius Confessio potest, dum satisfi-
ctio,

A *Etio, & remissio facta per Sacerdotes apud Dominum gratia est &c. Agite pœnitentiam plenam, dolentis, & lacrymantis, lamentantis animi probate mœstitiã &c.*

Ambrosius lib. 1. de pœnitent. cap. 16. *Cognoui quosdam in pœnitentia sulcasse vultum lacrymis, exarasse continuis fletibus genas, strausse corpus suum calcandum omnibus, ieiuno ore semper, & pallido mortis speciem spiranti in Corpore præiulisse.*

B Hieronymus epist. 22. ad Eustoch. de Custod. Virg. *O quoties ego ipse in eremo constitutus, & in illa vasta solitudine, quæ exusta solis ardoribus horridum Monachis præstat habitaculum, putabam me Romanis interesse delitijs, sedebam solus, quia amaritudine repletus eram, horrebant sacco membra deformia; & squallida cutis sicut æthiopicæ carnis obduxerat, quotidie lacrymæ, quotidie gemitus, & si quando somnus imminens oppressisset, nuda humo vix ossa hærentia colligebam &c.*

C Sanctus Augustinus homil. vlt. Inter Quinquaginta. *Non sufficit mores in melius commutare, & à factis malis recedere, nisi etiam de his, quæ facta sunt satisfaciam Deo per Pœnitentiæ dolorem, per humilitatis gemitus, per contriti cordis sacrificium, cooperantibus Elemosynis: Beati enim Misericordes, quoniam ipsorum miserebitur Deus; non enim dictum est, ut tantum abstineant à peccatis, sed & de præteritis, inquit, deprecare Dominum, ut tibi dimittantur.*

De Sacramento Ordinis. Cap. XXVI.

ORdo est signaculum quoddam Ecclesiæ, quo Spiritus ritualis potestas traditur ordinato. D. Thom. part. 3. quæst. 34. art. 2.

Quod autem ordo fuerit habitum vnum ex septē Sacra-

cra;

cramentis nouæ legis: hoc Christus testatur apud Ioan- **A**
nem cap. 20. his verbis. *Sicut misit me Pater, & ego mit-*
to vos. Hoc cum dixisset insufflauit, & dixit eis: Accipi-
te Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remit-
tuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt: Ac de
manuum impositione legitur in actis Apost. cap 6. Et
elegerunt Stephanum virum plenum fide, & Spiritu sancto
& Philippum, &c. Et hos statuerunt ante conspectum
Apostolorum, & orantes imposuerunt eis manus; Etenim
prædicti ab Apostolis in Diaconos constituti fuerunt,
sicuti etiam iidem ordinarunt Paulum, & Barnabam, vt
in Act. Apost. cap. 13. Ministrantibus autem illis
Domino, & ieiunantibus dixit illis Spiritus sanctus; se-
gregate mihi Paulum, & Barnabam in opus, ad quod
assumpsit eos: tunc ieiunantes, & orantes, imponentesq.
eis manus dimiserunt illos. **B**

Quod autem impositio manuum conferat gratiam, &
cum effectu consistat: Apost. epist. 2. ad Timoth. c. 4.
Nolinegligere gratiã, quæ in te est, quæ data est tibi per
prophetiam cum impositione manuum Presbyterij. Et
Epist. 1. ad Timoth. cap. 1. Propter quam causam ad-
moneo te, vt resuscites gratiam Dei, quæ est in te per im-
positionem manuum mearum.

De hoc eodem ordinis Sacramento loquutus est
S. Ignatius in Epist. ad Smirnenses. *Omnes Episcopum*
sequimini, sicut Christus Deus Patrem presbyteros sicut **C**
Apostolos, Diaconos autem veneramini sicut Dei man-
dato ministrantes: & infra: Omnia bene in vobis ordina-
te, quæ mandata sunt in Christo, Laici Diaconis subditi
sint, Diaconi Presbyteris, Presbyteri Episcopo, Episcopus
Christo, sicut ipse Patri.

S. Greg. Nazianzen. in laudem Athanasij. *In magnum*
hunc Clericorum ordinem cooptatur, atque in eorum, qui
appropinquanti Deo appropinquant numerum adscribi-
tur, ac sacrosanctæ stationis, & ordinis honore afficitur,
cunctisque

Al
P
i
e
t
A
b
B
n
de
lib
ter
er
er
m
for
C
vt
fest
dant
cram
vt cui
tur eti
nō po
dian
fit, ni
in hoc
cedun
appona
cap. 6.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

178 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.
pam extolli sed à Deo tamquã Aaron vocari ex Ambr. A
de Dignit. Sacerdot. habetur. *Homo imponit manus ,
Deus largitur gratiam .*

De Ordinum Distinctione , & eorundem Functio- nibus .

Cap. XXVII.

SANCTUS Paulus in Epistola 1. ad Corinth. cap. 12. à **B**
vers. 4. vsque ad 11. loquitur de gratiis gratuite
datis, de functionibus, & administrationibus, quæ fiunt
in Ecclesia. Vnde S. Thom. in 4. sentent. distinct. 24.
quæst. 2: art. 1. ad 2. inquit. Quidam sumunt sufficien-
tiam ordinum per quamdam adaptationem ad gratias
gratis datas, de quibus habetur 1. Corinth. 12. Dicunt
enim, quod sermo. *Sapientie*. competit Episcopo, quia
ipse aliorum ordinator est : quod ad Sapientiam perti-
net: sermo. *scientie*. sacerdoti, quia debet habere
claves scientie: *fidei*; Diacono qui prædicat Euangeliũ:
Opera virtutum; Subdiacono, qui se ad opera perfectio-
nis extendit per votum continentie: *Gratia sanitarum*: **C**
exorcistis, qui reddunt sanitatem Energumenis. *Inter-
pretatio sermonum*, significat lumen, quod committitur
Acolythis: *Alij Prophetia*; qui est lector: Alii *genera
linguarum*, qui est Cantor: *Discretio spirituum* compe-
tit Ostiario, vt discernat fideles ab infidelibus, filios Ec-
clesiæ, & baptizatos, ab excommunicatis, catechume-
nis, & similibus.

Et de prædictis omnibus loquitur etiam S. Ignatius
ad Antiochenos. *Saluto sanctum Presbyterorum Colle-
gium, saluto sacros Diaconos, & saluto Hypodiaconos,
Lectores,*

A *Lectores, Cantores, Lanitores, Laborantes, Exorcistas, Confessores.*

Euseb. hist. eccles. lib. 6. cap. 35. refert in Ecclesia quadam presbyteros esse quadraginta sex, Diaconos septem, Subdiaconos septem, Acolytos quadraginta duos, Exorcistas, Lectores, cum Ostiarijs quadraginta duos.

Concilium Laodicen. can. 24. sic omnibus ordine insignitis prohibet. *Non oportet sacro ministerio deditos a Presbytero usque ad Diaconos, & deinceps quemlibet Ecclesiastici ordinis usque ad Ministros, vel Lectores, vel Cantores, vel Exorcistas, vel Ostiarios cauponam ingredi.*

B At distinctio ordinum, & eorundem subordinatio clare demonstratur in synod. Roman. sub Sylvestro cap. 7. *Pontifici Presbyter, Presbytero Diaconus, Diacono Subdiaconus, Subdiacono Acolythus, Acolytho Exorcista, Exorcista Lector, Lectori Ostiarius in omni loco representet obsequium, siue in publico, siue in gremio Ecclesie.*

A quo tempore autem in usu fuerint Ceremonia, quæ seruantur hodie in collatione ordinum, Refertur hoc in Concilio Carthag. 4. celebrato anno 395. vbi cap. 2. habetur. *Episcopus. cum Ordinatur. duo Episcopi ponant, & teneant Euangeliorum Codicem super caput, & cervicem eius, & vno super eum fundente Benedictionem, reliqui omnes Episcopi qui adsunt, manibus suis caput eius tangant.*

Ritus in collatione ordinum.

C Et in cap. 3 habetur. *Presbyter. cum ordinatur Episcopo eum Benedicente, manum super caput eius tenente, etiam omnes presbyteri, qui præsentibus sunt, manus suas iuxta manum Episcopi super caput illius teneant.*

Et cap. 4. *Diaconus cum ordinatur, solus Episcopus, qui eum benedicit, manum super caput illius ponat, quia non ad sacerdotium, sed & ad ministerium consecratur.*

Et cap. 5. *Subdiaconus cum ordinatur, quia manus impositionem*

12. à B
 ruitè
 zunt
 24.
 incien.
 grarias
 Dicunt
 20, quia
 perti
 bere
 angeliu:
 perfectio.
 mitatum: C
 s. Inter
 mittitur
 i genera
 compe.
 filios Ec.
 techumer
 Ignatius
 Colle.
 diaconos,
 flores,

positionem non accipit, patenam ab Episcopi manu accipiat vacuum, & Calicem vacuum; De manu vero Archidiaconi vrceolum cum aqua, & mantile, & manutergium, ac idem refert Isidorus de eccles. officiis, lib. 2. cap. 10.

Et idem cap. 6. *Acolytus* accipiat Ceroferarium cum cereo ab Archidiacono, vt sciat se ad accēdenda Ecclesie luminaria mancipari: vrceolum vacuum ad suggerendum vinum ad Eucharistiam sanguinis Christi.

Idem cap 2. *Exorcista* accipit de manu Episcopi libellum, in quo scripti sunt exorcismi, accipiens potestatem imponendi manus super Energumenum.

Et idem cap. 8. *Lectori* tradit Episcopus Codicem, de quo lecturus est.

Et idem cap. 9. *Ostiaro* ad suggestionem Archidiaconi tradit Episcopus claves Ecclesie de altari dicens; Sic age quasi redditurus Deo rationem pro his rebus, quæ his clauibus recluduntur.

Et idem cap. 10. *Psalmista*, idest Cantor potest absque scientia Episcopi sola iussione presbyteriis officium suscipere cantandi; & de prædictis vide Isidorum de eccles. offic. lib. 2. cap. 6. & seqq.

De continentia

Quoad continentiam annexam ordini Subdiaconi, præter supra deducta, Concilium Toletanum primum anno 408. cap. 4. expressè declarauit. *Subdiaconus defuncta uxore, si aliam duxerit ab officio, in quo ordinatus fuerat remoueat, & habeatur inter ostiarios, vel lectores, ita vt Euangelium, vel Epistolam non legat.* Quinimo Concil. Agath. can. 28. inquit. *Presbyteri, Diaconi, Subdiaconi, vel deinceps, quibus ducendæ uxoris licentia non est, etiam alienarum nuptiarum euitent conuiuia.* Et sanctus Leo Primus, epistola 84. cap. 4. inquit. *Nec Subdiaconibus quidem Connubium carnale conceditur, &c.*

Origo Ordini.

Quomodo autem prædicti ordines originem habuerint in Ecclesia? quamuis D. Thomas in supplemento tertie

A
no
tel
de
e
t
C
q
p
v
B
v
c
ru
pr
di
e
qu
ph
ce
C
tio
tri
secre
uiren
ni exc
& tab
bern
tem
Con
rum
& mi
monj

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

stituamus in hanc rem: Nos autem erimus orationi, & ministerio sermonis instantes, & placuit hic sermo coram omni multitudine, & elegerunt Stephanum plenum fide, & Spiritu sancto, Philippum, & Procorum, & Nicanorem, & Timonem, & Parmenam, & Nicolaum aduenam: Hi omnes steterunt ante Apostolos, & cum orassent imposuerunt illis manus, &c.

Ex hinc per omnes Ecclesias septem Diaconi, qui sublimiore gradu essent cœteris circa Altam Christi, quasi columnæ altaris assisterent, non sine aliquo septenarij numeri mysterio, vt in Apocalyps. cap. 1. & 8. & vide latè Isidor. vbi supra cap. 8.

Subdiaconorum, qui apud Græcos Hypodiaconi in Esdra lib. 1. cap. 8 inueniuntur; Appellanturque Natinnæi, id est in humilitate Deo seruientes; ex eorum ordine fuit Nathanael: Isti oblationes in templo Domini suscipiunt à Populis; isti obediunt officijs Leuitarum, isti quoque vasa Corporis, & Sanguinis Christi Diaconibus ad altare offerunt: De quibus placuit Patribus, vt quia sacra mysteria contrectant casti sint, & continentes ab vxoribus, & omni carnali immunditia, iuxta quod illis iubetur, dicente Isaia cap. 52. *Mundamini qui fertis vasa Domini*, vt ex Isidoro vbi supra cap. 10.

Lectorum ordo formam, & initium à Prophetis sumpsit: sunt lectores, qui verbum Dei prædicant; quibus dicitur. *Clama nē cesses: quasi tuba exalta vocem tuam.*

Vnde, & dudum lectores præcones, & Proclamatores vocabantur: Isidor. vbi supra cap. 11.

Psalistarum, siue Cantorum Principes, vel auctores David, siue Asaph extiterunt: isti enim post Moysen primi Psalmos composuerunt, & cantauerunt. 1. Paralip. 6. Mortuo autem Asaph filii eius in hunc ordinem subrogati sunt à David, erantq. Psalmistæ per successionem generis sicut, & ordo sacerdotalis, ipsiq. soli continuis diebus in templo canebant candidis stolis ad vocem vnus respondente Choro: Ex hoc veteri more Eccle. fia

A
cau
tur.
E
e
dif
eol
Ex
Ac
fac
Al
B
re
de
co
sup
C
pli
qui
vel
& in
fide
T
tus
C
con
capi
fecti
ergo
in diu
quasi
Hoc q
cente
acusa
caput
illos
mos fe
& qual

A lia sumpsit exemplum nutriendi Psalmistas, quorum cantibus ad effectum Dei mentes audientium excitantur. Isidor. vbi supra cap. 12.

B *Exorcistas*, in primo ordine, & ministerio Ecclesiæ esse secundū officia, quæ in templo Salomonis, erant disposita, quæque postea ab Eldra dispersita inuenimus, eosque, quos Esdras actores memorat templi, nunc esse Exorcistas in Ecclesia Dei; fuerunt autē sub Esdra dicti Actores, qui atrium templi totius sub cura haberent, aut sacris actionibus deseruirent, sed longè erant ab officio Altaris Dei: sicuti nec Psalmistis, nec Ostiarijs attingere licebat munera altaris, nisi tantummodo Leuitis: Vnde & Exorcista totius Regni Domini secreta memoriæ commendat de scripturarum testimonijs: Isidorus vbi supra cap. 13.

Ostiarij sunt, qui in veteri testamento, Ianitores templi vocabantur, qui præerant portis templi Hierusalem, quique ordinati per vices suas, omnia interiora templi, vel exteriora custodiebant: Hi denique inter sanctum, & iniquum discernentes, eos tantum, qui in Ecclesia sunt fideles, recipiunt. Isidor. vbi supra cap. 14.

C Tonsturæ quoque Ecclesiasticæ vsus a Nazareis exortus est, qui prius crine seruato, denuo post vitæ magnam continentiam, deuotione completa, caput radebant, & capillos in ignem sacrificij, ponere iuebantur, vt perfectionem deuotionis suæ Domino consecraient. Huius ergo exempli vsus ab Apostolis introductus est, vt hi, qui in diuinis cultibus mancipati Domino consecrantur, quasi Nazarei, idest sancti Dei crine præciso innouentur. Hoc quippe, ex Ezechiele Propheta cap 5. iubetur dicente Domino: *Et tu fili Hominis sume tibi gladium acutum radentem pilos, & assumes eum, & duces super caput tuum, & super barbam tuam.* Hoc, & Nazareos illos Priscillam, & Aquilam in act. Apost. cap. 18. primos fecisse legimus, sicut, & Paulum quoq; Apostolum, & quosdam Discipulorum Christi: Est autem Clericalis

*Ton-
sura.*

tonfura signum quoddam quod in corpore figurantur, sed in animo agitur, vt hoc signo vitia resercentur, & criminibus exuamur vt inde expoliantes nos veterē hominē cū actibus suis, & induētes nouū in agnitionem Dei renouemur, vt latius etiam Isidor. lib. 2. cap. 4. & alibi etiam de hac Tonfura nos inferius dicemus.

*Varia
Sedes
Epi-
scopa-
tus.*

Addimus prædictis quod in ordine Episcopatus agnoscebat Ecclesia varias sedes Iurisdictionales Iurispositiui, nempe Archiepiscopum, Primate, Patriarcham, & aliū supereminentem gradum Iuris Diuini; & hic summus Pontifex, seu Papa nominabatur, Hieronym. ad Damas. epistola 57. Augustin. contra duas epist. Pelagij lib. 1. cap. 1. & idem epist. 92. ad Innocentium Papam, & absq; ipso Papa nil poterat decidi de rebus ad Ecclesiam vniuersalem spectantibus; & in defectu illius personæ, vel Legatorum eiusdem illicita reddebantur omnia vniuersalia Concilia, Socrates hist. eccles. lib. 2. cap. 8. Sozom. lib. 3. cap. 10.

Afirmabat eadem Ecclesia successionem Episcopatus non interruptam post missionem originale Apostolorum, & hoc ex necessaria, & essentiali Ecclesiæ conditione, & aliter sentientes, vti schismaticos habebat: Cyprianus ad Magnum, epist. 76. Chrysostom. ad Epiphani. homil. 11. & de ijs omnibus nos latius infra dicemus.

*Diaconorum
Funtiones.*

Quod Diaconi fuerint semper inferiores, & subordinati Presbyteris, & quod antiquitus non essent illi solum dispensatores elemosinarum: verum etiam per Episcopum ordinati in obsequium Presbyterorum ad altare legendo Euangelium, & alijs functionibus assistendo patet, ex quo sanctus Ignatius ad Heronem Diaconum scribit. *Nihil sine Episcopis facito, sacerdotes enim sunt: tu verò Sacerdotum Minister: bapsizant, sacrificant, eligunt, imponunt manus: tu verò illis ministras, vt sanctus ille Stephanus Iacobo, & Presbyteris qui erant Hierosolimis, & idem Epist. ad Trullianos. Oportet Diaconos Misteriorum Christi ministris per omnia placere,*

nec

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De potestate Exorcizandi Ener- gumenos, & Catechu- menos.

Cap. XXVIII.

Nemo est, qui prætextu aliquo possit dubitare de hac in Ecclesia potestate, quoniam Christus Dominus apud *Marth. cap. 10. Conuocatis duodecim discipulis suis dedit illis potestatem spirituum immundorum, ut eijcerent eos, & curarent omnem languorem, ut etiam apud S. Lucam cap. 10. Ecce dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes, & scorpiones, & super omnem virtutem inimici, quam potestatem exercebant Apostoli, ut in actis per eundem Lucam; etenim cum hæc sit potissima inter alias omnes afflictiones, congruum maximè erat, ut Dei prouidentia in hoc medicamen apponeret, sicut fecerat in aliis omnibus languoribus. Et propterea Dæmones maximè contremiscunt nomen filij Dei: Justin. dialog. cum Tryphon. ait. *Per nomen siquidem istius filij Dei, & Primogeniti creaturae omnis, & ex Virgine geniti &c. Daemonium omne adiuratum vincitur. Et ibidem: Et hodie quoque illi per nomen Iesu Christi Crucifixi sub Pontio Pilato, adiurati nobis parent.**

Refert Euseb. Cæsarien. lib. 8. cap. 35. quod Nouatus exorcistarum præsidio spiritu illo malo liberatus, cū post tam grauem morbum, ut iam fere mori putaretur, incidisset, in lecto, in quo decumbebat aqua circumfusus baptismum accepit.

Concilium primum Constantinopolitanum can. septimo referens ordinem seruandum circa baptizandos, inquit. *Prima quidem die eos Christianos facimus, secundo*

A. J. in Ec
tum
rech
Her
exo
im

ante
Ene
De
dec

B

B

Stat
ad

Si

teru

ubi

ibi

H

ciliu

men

nus

men

Q

sic sal

piscen

potesta

tus A

lum po

& 19.

ubiqu

stantur

quo nec

stantur

A *secundo Catechumenos, tertio verò exorcizamus, & tum in Ecclesia eos perseuerare facimus, audire scripturam, & tum demum baptizamus: & propterea de prædictis catechumenis inquit S. Chrylost. in homil. de Adam, & Heua. Non prius fontem vitæ ingrediuntur, quam exorcismis, & insufflationibus Clericorum spiritus ab ijs immundus abigatur.*

Ac etiam Tertull. in apolog. cap. 23. refert quomodo ante oculos Gentilium fideles expulerint Dæmones ab Energumenis, his verbis: *Christum timentes in Deo, & Deum in Christo subijciuntur seruis Dei, & Christi; ita de contactu, afflatuque nostro excedunt inuiti, & dolentes,*
B *& vobis presentibus erubescentes.*

Et Minutius Foelix in Octauio. *Dæmones, vel exiliunt statim, vel euanescent gradatim, prout fides patientis adiuuat, aut gratia curantis aspirat.*

Sicuti eleganter quoque refert de Dæmonum proteruia Firmian. in cap. 27. lib. 4. *Illi nequissimi spiritus ubi adiurantur ibi se Dæmones confitentur, ubi coluntur, ibi se Deos mentiuntur.*

Hanc eandem exorcizandi potestatem testatur Cōcilium Carthaginen. 4. cap. 7. his verbis: *Accipe, & com-menda memoria, & habeto potestatem imponendi manus super Energumenum, siue Baptizatum, siue Catechu-
C *menum.**

Quod verò in hac potestate exorcizandi aliqua non sit fallacia, inquit sanctus Augustinus de nupt. & concupiscent. lib. 1. cap. 20. *In veritate, & non in falsitate potestas diabolica exorcizatur in paruulis: & idem sanctus Augustinus contra asserentes, non habere Diabolum potestatem ante Baptismum lib. 2. cap. 17. 18. & 19. Et sic accusat Ecclesiam toto orbe diffusam, in qua ubique omnes baptizandi infantuli non ob aliud insufflantur, nisi ut ab ijs Princeps mundi mittatur foras, a quo necesse est vasa iræ possideantur, cum ex Adami nascantur; & idem Augustinus lib. 1. de peccat. merit. &*

remission. *Quid in paruulo agit exorcismus, si in familia A
Diaboli non tenetur?*

Confiteamur igitur, quod alia ecclesia, quam Catho-
lica, vsque in praesens nunquam exercuerit exorcismos,
nec in ijs facultatem vllam habuerint aliae ecclesiae in-
proprijs ipsarum functionibus.

De Diaconissis, Presbyteris- fis, & Episcopis- fis.

Cap. XXIX.

B

A Pud ecclesiasticarum rerum scriptores, quoniam
frequētissima habetur mentio de mulieribus Dia-
conissis, quarum etiam aliae nominantur Presbyterae,
aliae Episcopae; quamuis ecclesiasticorum ordinum (de
quibus nos supra diximus) huiusmodi foeminae non es-
sent vilo modo capaces; nihilominus propter nominis
similitudinem, non ablorum forsan erit etiam nos de
praedictis hic recensere, quae, & quales illae essent, ac
etiam de munere earumdem.

Viduae porro, quae praerant ministerio quotidiano,
nempe, vt mensarum seruitio Praefectae, seu circa ele- **C**
mosynarū dispensationem, quae fiebant quotidie: Ista
autem post Diaconorum electionem constat ab eo ser-
uitio cessasse; Verum & alijs functionibus mancipatas
esse, de quarum electione agens Paulus primo Timot. 5.
*Non minus quam sexaginta annorum Viduam eligen-
dam, eamque moribus probatam:* praecipit, quae com-
muni appellatione Diaconissae sunt dictae. Fuit autem
illarum munus, vt sicut foribus, qua ingrederentur vi-
ri, lanitores, seu Ostiarij Praefecti erant, ita ipsae portis
mulieribus tantum patentibus praesent: vnde ab Igna-
tio

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Diaconissis præessent, sed vel quod ob ætatem Viduæ A
seniores dicerentur Presbyteræ; vt in Concilio Laodi-
ceo, cap. vltimo, & apud Athanasium ad Virgines; vel
quod ita nuncuparentur a virorum suorum ordine, cum
illis in presbyteros electis, ipsæ interim vitam cœlibem
gererēt, vt in concilio Turonensi 2. can. 20. & Antisio-
dorensi can. 21. atque apud Gregorium Papam lib. 4.
dialog cap. 11.

Sicut autem Presbyteræ ita & Episcopæ appellatæ B
reperiuntur apud Concilium Turonense 11. c. 13. & 14.
quarum viri fuissent in Episcopos postea consecrati, ip-
sæque ab illis diuisæ vitam pariter cœlibem agerent, ea-
demque denominatione interdum, qua viri ad Diacono-
natum promoti, Diaconissa nomina batur, vt in dicto
Concilio cap. 20. & Subdiaconissa coniux viri illius, qui
ad Subdiaconatus ordinem ascitus esset; & de his Ba-
ronius anno 34. vbi Spondanus num. 81. & 82.

Cum sit nobis sermo de Diaconissis, sese offert locus
satis difficilis apud Tertullianum lib. de monogamia his
verbis. *Vt igitur in Domino nubas secundum legem, &
Apostolum (si tamen id curas) qualis es, id matrimoniū
postulans, quod eis a quibus id postulas, non licet habere
ab Episcopo Monogamo, a presbyteris, ac Diaconis eius-
dem sacramenti, a Viduis, quarum in te sectam recu-
sasti.* C

Ad cuius intelligentiam sciendum olim in Ecclesia
statutum fuisse, ne quisquam vxorem duceret, aut de-
nuptiis cogitaret, quin prius Ecclesiam, id est Episco-
pum, Sacerdotes, Viduas, cœterumque Clerum con-
sulisset, eisque condiciones futuri coniugis, statum, re-
ligionem, sectam, patriam denique, ac mores, & æta-
tem exposuisset. Huiusce legis causa non alia, quam
quod primis illis temporibus omne studium, & diligen-
tiam adhiberent, ne parua manus Christianorum, pol-
lueretur, aut eorum quisquam Gentilis coniugio, aut
Iudæi, vel Hæretici macularetur. Præterea vxor immer-
sa in

A
L
bi
G
C
B
i
&
&
m
ti
fi
re
ali
N
C
pli
qu
int
dict
lib.

Asa in Gentilibus consuetudinem, & eius amore flagrans, religionis arcana, & sacramenta retulisset; ac eisdem artibus, eisdemque blanditiis, aut minis fidem vxoris facile Gentilis expugnasset. Denique dum conuentus suos Christiani clanculum agere cogentur, cuiuslibet mulierulæ indicis, quæ vitiata, & corrupta esset a marito, omnes simul vna intercipi, & opprimi potuissent.

Ob eas igitur causas Ecclesias olim præcepisse reor, ne quisquam matrimonio iungeretur, quin prius Episcopos, Viduas, & Sacerdotes concilij sui participes fecisset.

BHinc est, quod Tertullian. lib. 2. ad vxorem, non modo eam mulierem increpat, quæ Gentili nupserat, verum etiam eos, qui eiusmodi nuptiarum auctores extiterant ibi; *Miror Consultariorum præuaricationem*, & eodem lib. laudat nuptias; quæ authoritate Ecclesiæ, & consilio factæ sunt: *Quibus laudibus efferam matrimonium illud, quod Ecclesia conciliat.*

CEx quibus infertur, nil aliud esse mulieres petere maritum ab Episcopo, aut a Viduis, quam eis nubendi consilium, & futuri conjugis viuendi consuetudinem, & mores exponere; Ut si honesti, & a lege Christi minimè alieni viderentur salua fide, & religione nubere possent: Nam de nuptiali benedictione verba illa nequeunt explicari cum de Diaconissis, idest Viduis, illic fiat mentio, quibus ne quidem in Ecclesia loqui fas esset, ac etiam inter laicas fuisse enumeratas diximus supra. Et de prædictis refert Albaspinus de veteribus Ecclesiæ ritibus, lib. 1. cap. 14.

De Sacramento Matrimo-
nij.

Cap, XXX.

Matrimonium fuit habitum semper vti verum, & proprium sacramentum nouæ legis, vt inquit Apost. Ephes. cap. 5. Ita & viri debent diligere uxores suas, vt corpora sua. Nemo enim vnquam carnem suam odio habuit, sed nutrit, & fouet eam, sicut & Christus Ecclesiam: & infra. Mulieres viris suis subditæ sint, sicut Domino. Quoniam vir caput mulieris, sicut Christus caput est Ecclesie, ipse Saluator Corporis eius, sed sicut Ecclesia subiecta est Christo, ita & mulieres viris suis in omnibus. Viri diligite uxores vestras, sicut & Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea. Volens Apostolus inferre, quod sacramenti matrimonii efficacia consistat in eo, quod naturaliter representet summum amorem, & caritatem, qua Verbum Diuinum dilexit humanam naturam, & Ecclesiam suam sponsam.

Quod autem a patris sanctis Patribus matrimonium inter Ecclesie sacramenta fuerit habitum, Tertullian. lib. de monog. cap. 5. Christus vnã habens Ecclesiam sponsam, secundum Adæ, & Heuæ figuram, quam Apostolus in illud magnum Sacramentum interpretatur in Christum Ecclesiam comperisse, carnali monogamia per spiritualem.

Ambros. lib. 1. de Abraham cap. 7. Et quia in Deum peccat, Sacramenti cœlestis amittit consortium.

Augustinus de nupt & concupisc. lib. 1. cap. 10. Quoniam sanè non tantum fecunditas, cuius fructus in prole est, nec tantum pudicitia, cuius vinculum est fides; Verum etiam quoddam sacramentum nuptiarum commẽdat fidelibus coniugatis: Vnde dicit Apostolus: Viri diligite

A
H
co
ui
co
cl
se
B
ne
at
m

B
ta
re
na
de
I
ter
Ma
Ch

su
&
sur
vob
C
for
dux
Dei
His
sed D
serit
uxor
viro
tem
Adu
Qu
xand

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

do Stromat. cap. 12. *Quod consulat scriptura uxorem ducere, & nec a coniugio permittat unquam discedere, legem aperte constituit: non dimittat uxorem præterquam propter fornicationem; adulterium enim existimat. coniungi matrimonio viuo altero, & separato.*

Et quod communione priuentur foeminæ, quæ viuente viro alium ducunt, Concil. Elibert. anno 320. can. 9. *Item fidelis foemina, quæ Adulterum reliquit Maritū fidelem, & alterum duxerit, prohibeatur ne ducat; si autē duxerit, nō prius accipiat Communionem, quam is, quē reliquit de seculo exierit, nisi necessitas infirmitatis cōpulerit.*

Sanctus Augustinus de bono coniugii, cap. 7. *Vsq̄ adeo fœdus illud initum nuptiale, cuiusdam sacramenti res est, v̄ nec ipsa separatione irritum fiat, quandoquidem viuente Viro, a quo relicta est n̄c̄batur si alteri nupserit & ille huius mali causa est, qui reliquit.*

Hoc idem decreuit concil. Meleuit. can. 17. *Placuit, vt secundum Euangelicam, & Apostolicam disciplinam neque dimissus ab Uxore, neque dimissa a Marito alteri coniungatur: Sedita maneant; vt sibi met reconcilientur quod si contempserit ad pœnitentiam redigantur.*

De Impedimentis Matrimonij.

Cap. XXXI.

TRia genera cognationum recognoscit Ecclesia, quæ Matrimonium impediunt, nempe cognationem naturalem, legalem, & spiritualem: prior à natura propter Consanguinitatem, seu affinitatem: Secunda à lege propter adoptionem: Tertia à Sacramentis nempe Baptismi, & Confirmationis solummodo.

Et primum de prædicta cognatione Spirituali, Sacra Concilia, & Sancti Patres fidem Ecclesiæ confirmant, Etenim

A
B
C
m
ta
de
male
mini
quæ
sang
secu
qui
appe
bare
& eor

A Etenim Concil. Nicenum can. 21. Arab. inquit: *Nemo fidelium cum Patre, aut matre Spirituali Matrimonium contrahat, idest cum Patrinis, aut Matrinis, & qui hoc commiserit, habeatur tamquam Ethnicus, quousque separentur, & spatio viginti annorum penitentiam sui peccati agat. Et idem Concil. can. 23. Neque Vir Dei filio suo in matrimonium eam, quam Vxor sua tenuit in Baptismo, neque mulier det filiam suam in matrimonium ei quam maritus tenuit in Baptismo, quia isti habentur, ut fratres, & Sorores Spirituales, & eorum Pater, ac Mater Spirituales.*

B Et Synodus Trullen. extendit Decretum usque ad Matrinis, & Patrinis, in casu viduitatis, eo quia cognatio Spirituality maior est, quam corporalis, ut in Can. 53. inquit. *Quoniam Spirituality necessitudo, seu affinitas Corporum coniunctione maior est, in nonnullis autem locis cognouimus quosdam, qui ex Sancto, & Salutari Baptismo, te infantes suscipiunt, postea quoque cum Matribus illorum Viduis matrimonium contrahere; Statuimus, ut in posterum nihil fiat eiusmodi, si qui autem post presentem Canonem hoc facere deprehensi fuerint; ij quidem primo ab hoc illicito, & iniusto Matrimonio desistant, deinde, & fornicatorum penis subiiciantur.*

C Quod antiquitas recognouerit pro legitimis impedimentis ad Contractum matrimonii gradus consanguinitatis, & Affinitatis, ut propterea contrauenientes; eorumdemque filii deuenirent infames, & inciderent sub legum maledictione; refert Calixtus Papa, qui vixit anno Domini 218. epist. 2. ad Galliae Episcopos, ut in caus. 35. quaestione secunda. can. 2. his verbis; *Cognationes Consanguineorum fieri prohibete, quando has, & Diuina & secuti prohibent leges: leges ergo Diuinae hoc agentes, & eos, qui ex eis prodeunt, non solum eijciunt, sed, & maledictos appellant; Leges vero Seculi infames tales vocant, & ab hereditate repellunt. Nos vero sequentes Patres nostros, & eorum vestigijs inherentes, infamia eos notamus, & in-*

u. A
m
L
m.

inca
can. 9.
u. fide.
ut du.
u. reli-
pulerit.
Vsqe
nenti res B
quidem
nupserit

Placuit,
iplinan-
rito alteri
ncilliantur

lesia, qua
arionem
tura pro
ada à lege
tempè Ba-

ni, Sacra
firmant,
atenim

fames esse censemus, quia infamiae maculis sunt aspersi, nec eos viros, nec accusationes eorum, quas leges Saeculi reijciunt, suscipere debemus.

Sanctus Fabianus Papa, qui passus est Martyrium tempore Decii refert, quod impedimentum Affinitatis cessabat in quarto gradu inclusivè, vt habetur dicta caus. 35. quæst. 2. can. 3. his verbis. *De propinquis, qui ad affinitatem per Virum & Vxorem veniunt, defuncta Vxore, vel Viro in quinta generatione coniungantur: in quarta si inuenti fuerint non separentur: in tertia vero propinquitate non licet Vxorem alterius accipere post obitum eius. Aequaliter Vir coniungatur in matrimonio eis, quæ sibi consanguineæ sunt; & Vxoris suæ Consanguineis post mortem suæ Vxoris.*

Quod autem talia Coniugia abominabilia sint ante Deum. Diuus Gregor. lib. 12. Registr. epist. 32. ait: *Incestuosus est talis coitus, & abominabilis Deo, & cunctis bonis hominibus: Incestuosos verò nullo coniugij nomine deputandos à Sanctis Patribus, dudum statutum esse legimus.*

Tale impedimentum ex Consanguinitate proueniens extendebat se ad sextum gradum inclusivè, vt apparet, ex Isidoro lib. 9. Ethimologiarum cap. 6. ibi. *Ideo vsq. ad sextum generis gradum Consanguinitas constituta est, vt sicuti sex ætatibus mundi generatio, & hominis status finitur, ita propinquitas generis tot gradibus terminetur;* quod idem refertur in Concil. Lugdunen. 2, vt in caus. 35. quæst. 2. & 3. cap. 19. Nulli: vbi idem asseritur procedere tam circa gradus Consanguinitatis, quam Affinitatis. Præcipuum autem fundamentum prædictorum graduum erat illos extendere, (vt apparet ex dicto 35. quæst. 5.) ad similitudinem hereditatis, & successionis iuxta Imperiales leges.

Postea autem Generalia Concilia reducere tale impedimentum ad quartum gradum, vt consanguinitates faciliores reddantur, ex Innocentio Tertio, de consanguinit.

A

B

C

A
g
f
v
co
ti
b
i
b
d
TB
c
cpe
pe

C

seq.
bytero
in no
& all
sur et
mod
num
præc
ra: A
temp

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ne, si sic expediat. Infirmo : alius effectus essentialis est **A**
remissio peccatorum per infusionem gratiæ, & habetur
ex Diuo Thoma in supplemento, quæst. 29. art. 2. quod
licet in Euangelio non fiat mentio de hoc Sacramento,
Apostoli nihilominus illud promulgarunt.

Quod antiqua sacra Concilia, & præci sancti Patres
optimè cognouerunt, vt in Concilio Niceno. ann. 69.
Arab. *Transacto anno debet Sacerdos benedicere aquam,
& oleum non sicut fit in Baptismo, neque sicut benedicitur
Chrisma, sed sicut oleum Infirmorum.*

Sanctus Ephrem, qui vixit anno 300. de vita spiri-
tuali, puncto 75. inquit. *Si Charitatis officio perfungens
oleo egrotantem inungis, fac oculos, manus, linguasque* **B**
custodias.

Diu. Chrysoptom. lib. 3. de sacerdotio, ait. *Sacerdo-
tes non solum cum nos regenerant, sed postea habent pote-
statem indulgendi peccata. Infirmatur quis, inquit, Apo-
stolus ex vobis accersat presbyteros Ecclesie, vt orent su-
per eum, ungentes eum oleo in nomine Domini.*

Hieron. in vita Hilarion. inquit. *Constantie sancte
femine generum, & filiam Hilarion, unctione olei mor-
te liberauerat &c. Vniuersi agricolæ, & pastores à venena-
tis animalibus, & serpentibus percussi ad Hilarionem
confugerunt, quo benedicto oleo vulnera tangente certam
salutem resumebant.* **C**

Augustin. in tract. de beatitudine Catholicæ conuer-
sationis, inquit. *Qui egrotat in sola Dei misericordia
confidat, Eucharistiam cum fide, & deuotione accipiat,
numque benedictum ab Ecclesia petat, unde corpus suum
reficiatur, & secundum Apostolum oratio saluabit infir-
mum, & quæruabit cum Dominus.*

D. Marci 6. ait. *Vnde patet ab ipsis Apo-
stolis in Ecclesia morem esse traditum, vt ener-
gici, & infirmi ungentur, oleo Pontifi-
cis, & benedicto quamuis in Euange-
lio non fiat mentio de hoc Sacramento, nihilominus Ec-
clesiam*

A de
cul
ple

I

B R

O

E

est

doi

hat

tar

sta

fu

Da

C

iis,

C

C

rati

form

steri

& in

uin or

Per Zo

rium

disca

mem

confe

matia

Vsu

A clesiam non posse illud auferre cum sit a Christo institutum, & ab Apostolo promulgatum, vt habetur ex supplemento 3. partis D. Thom. quæst. 29. art. 2.

De Vestimentis, & Ornamentis sacris. Cap. XXXIII.

Diximus de Sacramentis nouæ legis, congruum modo est, vt de sacramentalibus, & aliis Ecclesiæ Ritibus dicamus; & primo de Vestimentis, & aliis sacris Ornamentis, de quibus Deus ad Moysen loquens in Exod. cap. 28. distinctè indicat, quæ, & qualia debeant esse ornamenta Tabernaculi, ac etiam vestimenta Sacerdotis, & Leuitarum, & in lib. 1. Regum cap. 2. versic. 28. habetur, quod puer Samuel seruiret coram Deo, & portaret Ephod. Vnde S. August. quæst. veteris, & noui testamenti, quæst. 46. inquit. *Sed hinc videtur Sacerdos fuisse Samuel, quia vestitus erat Ephod, quasi non hodie Diaconi Dalmaticis induantur sicut Episcopi.*

C Quævis antiqua lex Moysis non obliget hodie in illis, quæ respiciunt cæremonias, nihilominus propter rationis congruentiam, quæ est anima legis, satis conforme diuinæ voluntati videtur talis vsus diuino ministerio ad excitandam charitatem, iustificandam fidem, & instruendum populum, & propterea Alcuinus de diuin. offic. cap. 38. Quid significant vestimenta, inquit. *Per Zonam designatur discretio omnium virtutum, Orarium, idest Stola dicitur, eo quod oratoribus, idest Predicatoribus conceditur; Admonet cum qui illo induitur, ut memor sit sub iugo Christi, quod leue, & suauis est, esse se constitutum. Dalmatica ab hoc dicitur, eo quod sit in Dalmatia reperta.*

Vsus autem Dalmaticarum, à B. Siluestro institutus est:

nam

est A
ur
id
o,

am
l. 69.
tuam,
icitur

spiri-
ngens
usque B

uerdo
repor-
ly Apo-
rent se,

sancti
vior-
nena-
mem
tertiam

conuer-
cordia
cipiat
in suam
in infir-

psi Apo-
votum
Dulcis
luange-
nus Ec-
ciam

niam antea Colobijs utebantur: Colobium vero est vestis sine mancis; significat autem unumquemque fidelem exercitatum esse debere ad bona opera exercenda &c. Casula quæ super omnia indumenta ponitur, significat Charitatem, quæ omnes alias virtutes excellit.

Damasce. in vita S. Siluestri tom. I. Concil. inquit. Et hoc constituit, ut Diaconi Dalmaticis in Ecclesia vrentur, & palla linostima leua eorum tegetetur.

Concilium Nicenum primum Can. Arab. 63. inquit. Et sit in unaquaque Ecclesia Procurator: & cum eo alij, qui curam habeant Prauentuum, & reddituum Ecclesiæ, & dei. Villarum, & sementis, & sumptuum, ac vasorum iuri, & argenti, & vestimeneorum, & ornamentorum Ecclesiæ: Habeant deinde curam loci, in quo Sancta Eucharistia seruetur.

Athanas. Epist. ad Marcum Papam inquit. In tantum etiam nostra vastarunt, ut nec libros, nec vestimenta Ecclesiastica, aliaque ornamenta, nec reliqua utensilia nobis dimiserint.

Similiter S. Chrysoft. in Matth. cap. 6. homil. 83. inquit. Idcirco vos Deus tanto voluit honore decorare, ut hæc diligentissime discernatis: Hæc est dignitas vestra, hæc Corona, non quia tunicam induti candidissimam per Ecclesiam ambulatis.

Præterea Iustinian. Imp. in l. sancimus C. de sacro sanct. Eccles. quæst. 17. refert quod donatione, hypotheca, seu alias obligari non possint. Vasa, Vtensilia, & sacra vestimenta, nisi in redemptionem Captiuorum, seu ad nutriendum Pauperes peruriae tempore. Et Ven. Beda lib. I. hist. Anglor. refert quod S. Gregorius magnus misit ad nouam Angliæ Ecclesiam vestimenta Sacerdotalia, Vasa Sacra, Reliquias, & ornamenta Altaris.

Vnde infertur quod cum Apóst. I. Corinth. cap. 14. in fine dicat. Omnia autem honestè, & secundum ordinem fiant. Congruum est etiam, ut res sacræ differant à prophanis, Ecclesiasticæ à Secularibus, Spirituales à temporalibus;

A

B

C

se
qu
gis
te
la
ti

L

B

I
Hi
cul
cri
tisti
vira
lib. e
nabil.
sacra
& Co
ret. li
sump
mod
phan
Et
erac

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

cap. 25. vers. 29. & 39. ibi: *Omne opus Candelabri cum uniuersis vasis suis, habebit talentum auri purissimi.* **A**

Damasus de huiusmodi sacris vasis pretiosis in ministerium Dei, in Pontificali scribit. *Sixtus constituit, ut ministeria, siue vasa sacrata non tangerentur, nisi a Ministris sacratis. Urbanus fecit ministeria omnia sacrata argentea, Patenas argenteas 25 apposuit. Siluester donauit Ecclesie Romanae Patenam argenteam pesantem libras 20. ex dono Augusti Constantini: donauit autem & Scyphos argenteos duas, qui pesarunt singuli libras denas: Calices Ministeriales quinque. Patenam argenteam Chrysmalem auro clausam pesantem libras quinque. Et de praedictis vasis pretiosis, refert etiam Prudentius in hymno sancti Laurentij.* **B**

Quod autem secularibus prohibitum esset tangere praedicta sacra vasa: Hoc idem praecipit Isaias, cap. 52. vers. 11. his verbis. *Sanctificamini, qui fertis vasa Domini.* Et in Concil. Laodicensi can. 21. *Non oportet Subdiaconos locum habere in Diaconico, & Dominica vasa contingere.* Et in Concilio Romano 2. sub Siluestro, can. 9. *Nullus lector, vel Ostiarius sacra vasa contingat: Et Concilium Agathense cap. 66. Non oportet sacratos ministros licentiam habere in Sacrarium ingredi, & contingere vasa Dominica.*

Refert S. Ioann. Chrysoft. orat. in Babylam Martyrem, quod Iulianus praedictus eo quia ausus fuit arripere, & manibus proprijs contrectare sacra Ecclesiae vasa, eaque in terram proijcere, statim illius verenda corrupta vermiculos generarunt; ita vt morbum Diuinitus itatum fuisse constaret. **C**

Gregor. Nazianz. orat. 15. ad Arrianos de se ipso inquit. *Quae vasa ministerio sacro destinata, nec vulgi manibus atrectanda, iniquorum manibus dedisti: nempe vel Nabuzarda coquorum Principi, vel Balthazaro, qui male in sanctis poculis perbacchatus est, atq; adeo dignas amentiae suae poenas persoluit.*

Et

fr

C

q

D

na

id

ni

B

st

fu

rit

in

gelo

tia

ho

abl

op

hc

er

C

PR

Al

etian

effere

veris

funge

A . Et Ambros. 2. officior. cap. 28. inquit. *In vasa aurea
pro redimendis captiuis vasa Ecclesie etiam in vitia con-*
fringere, conflare, vendere licet: opus est, ut de Ecclesia
mystici poculi forma non exeat, ne ad usus nefarios sacri
Calicis ministerium transferatur.

Corporalia quoque fuere in usu apud priscos fideles,
quæ nobis repræsentant Lintheamina, seu Sudarium Filij
Dei: vnde Optatus Meleuit. lib. 6. conqueritur de Do-
natistis, quod illa polluisent, & prophanassent; &
idem similiter testatur; quod altaria decenter lintheami-
nibus essent ornata ad ministerium sacrificij.

Inferamus ergo non satis esse nobis exhibere, & mini-
B strare summo Deo aureis, & pretiosis Calicibus, ac alijs
similibus utensilibus; verum maximè in munditia, & pu-
ritate cordis, quoniam, ut inquit D. Chrysostr. homil. 5. 1.
in Matth. *Non enim auri, vel argenti officina, sed An-*
gelorum celebritas est Ecclesia: Animarum ergo mundi-
tia opus est, propter quas Deus hæc vasa recipit. Et idem
homili 3. in epist. ad Ephes. *Quid vero? an non vides vasa*
abluta a deo nitida, & splendida? His longè mundiores
oportet esse animos, his sanctiores, & splendidiores; & idem
homil. 14. Tu es his vasis sanctior, & multo sanctior, cur
ergo te ipsum polluis, & inquinas.

C

De Incenso. Cap. XXXV.

P Ræcepit Deus Moyse, ut faceret Altare Thymiamæ,
Exod. cap. 30. in principio inquit. *Facies quoque*
Altare ad adolendum Thymiamæ, de lignis Setbin. quod
etiam dicebatur Propitiationis; & hoc incensum
efferebat Zaccharias apud sanctum Lucam, cap. primo,
verl. 8. & 9. dum ait. Factum est autem cum sacerdotio
fungeretur in ordine vicis sue ante Deum secundum con-

suetudinem sacerdotis, forte exijt, ut incensum poneret, A
ingressus in templum Domini: apparuit autem illi Ange-
lus Domini, stans à dextris Altaris incensi, &c.

Et propterea hic ritus offerendi incensum semper in
 Christianorum Ecclesia, iam à principio eiusdem serua-
 tum fuit, vt legitur in Liturgia sancti Petri, quando thu-
 rificatio peragitur his verbis. *Sicut Zaccharia Suffitum*
Thymiamatis suscepisti, sic de manibus nostris peccatorum
hanc suscipe thurificationem in odorem suauitatis. Ei in
Missa sancti Iacobi. Presentem hunc ex nobis inuitibus
seruis tuis suffitum recipe in odorem suauitatis: Et sanctus
Basilius in Missa. Diaconus accipiens Thuribulum, &
Incensum dicit sacerdoti. Benedic Domine Incensum istud: B
& dicit sacerdoti. Incensum istud tibi offerimus Christe
Deus in odorem suauitatis spiritualis, mitte nobis gratiam
Spiritus sancti, nunc, & semper, Amen. Idem etiam le-
gitur in Liturgia sancti Marci, & Aethiopum.

Et de hoc ritu Incensi legitur in can. Apost. 4. iuxta
 veterem editionem: *Offerre non liceat aliquid ad Altare*
præter nouas spicas, & uuas, & oleum ad luminaria, &
Thymiama, id est Incensum tempore, quo sancta celebratur
oblatio.

Hippolytus Martyr. orat. de Antichristo sub medium.
Lugebunt etiam Ecclesia luctum magnum; quia nec obla-
tio, nec suffitus fiet, nec cultus Deo gratus. C

Ambrosius in cap. 1. Lucæ. *Atque uisnam nobis quoque*
adolentibus altaria, ac sacrificium deferentibus assistat
Angelus, imo præbeat se uidendum; non enim dubites as-
sistere Angelum, quando Christus assistit, quando Chri-
stus immolatur.

Euagrius histor. Eccles. lib. 4. cap. 7. de Zosimo ait.
Thuribulum postulat, & toto Choro, in quo simul consti-
terunt, thuris incensi nidore perfuso se prosternit humi,
precibus, & orationibus Deum placaturus. Et idem lib. 5.
histor. cap. 21. refert uisionem, quam habuit Mauritius,
tunc quando offerebat Incensum in Deiparæ Ecclesia,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

De Aqua benedicta, ac etiam de Pane benedi- cto.

Cap. XXXVI.

Legimus in Num. cap. 19. vers. 9. Ritus quem Deus tradidit Moyse, ut aqua ad purificationem interiret; & quamvis substantia illius mysterij principaliter referatur ad sanguinem Agni immaculati, & ad effectus passionis eiusdem; respiciebant etiam Ritus, ac caeremonia praedictae purificationis aquam benedictam, quae locum illius habet, ut videtur indicare Apost. ad Hebr. *Si enim sanguis Hircorum, & Taurorum, & sanguis Vitulae aspersus inquinatos sanctificat ad emundationem Carnis, quanto magis Sanguis Christi: Cuius elementi Benedictionem sanctus Basilius retulit tacitae cuiusdam traditioni, ut in lib. de Spiritu sancto cap. 27. his verbis. *Consecramus aquam Baptismatis, & oleum unctionis, ex quibus scriptis? nonne à tacita, secretaque traditione?* & sanctus Clemens constit. Apost. lib. 7. cap. 43. refert formam illius benedictionis his verbis: *Ipsam igitur nunc quoque inuocet sacerdos à baptismo, & dicat: Descende de Caelo, & sanctifica hanc aquam, da ei gratiam, & virtutem, ut qui baptizatur secundum mandatum Christi tui, cum eo crucifigatur, &c.* Quam aquam deinde Alexander Primus solemniter praecipit benedici, ut in epist. ad omnes orthodoxos, ibi. *Aquam talem conspersam populis benedicimus, ut ea cuncti aspersi sanctificentur, & purificentur, quod & omnibus sacerdotibus faciendum esse mandamus; nam si cinis Vitulae aspersus sanguine populum sanctificabat, atque mundabat, multò magis aqua sale, aspersa, diuinisque precibus sacrata populum**

san-

A/ant
E
bap
de C
itaca
vsi
stet
lutB 27
lu
netior
bap
nes
Eccper
M.
ca
ne

A1

C vt
ver
bene
tiopr.

Qu

tu Ec

fra,

fert

& id

etiam

tano e
quo fa

A *sanctificat, atque mundat, &c.*

Et de hac eadem aqua benedicta : Tertullian. lib. de baptism. cap. 4. inquit : *Superuenit enim Spiritus sanctus de Caelis, & aquis superest sanctificans eas de semetipso, & ita sanctificata vim sanctificandi combibunt.*

Et sanctus Ambrosius de ijs, qui mysterijs inician. cap. 3. *Aqua sine predicatione Dominice Crucis ad nullos usus futuræ salutis: ea cū vero fuerit salutaris Crucis mysterio consecrata, tunc ad usum spiritualis lauacri, & salutaris poculi temperatur, &c.*

B Et sanctus Augustinus in lib. quinquaginta homil. in 27. inquit. *Quia baptismus, idest salutis aqua non est salutis, nisi nomine Christi consecrata, qui pro nobis sanguinem fudit, cruce ipsius aqua signatur.*

Vt bantur prædicta aqua benedicta quibusdam orationibus, & cœremonijs consecrata, eaque inferuebat baptismi, vt dixi; sicuti etiam ad effugandōs Dæmones, & incantationes, Epiph. hæres. 30. Theodoret. hist. Eccles. 5. cap. 21. ibi. *Qua re confecta Dæmon. aquæ asperse vim non ferens penitus aufugit, &c.* Et Gregorius Magn. scribit August. in Anglia Episcopo lib. 9. registr. cap. 71. *N. e. Fana Idolorum destruantur, sed aqua benedicta aspergantur.* & Cyprian. Arelaten. vita Cæsarij Arelaten. cap. 19. ibi. *Orat igitur sanctum Cesarium, vt suis precibus eas mali Dæmonis iniurias à se auertat; venit ad eius domum vir beatus, eamque sanctificaturus, benedicta aqua conspergit, moxque adeo omnis illa vexatio prostrata est, vt deinceps nil huiusmodi acciderit.*

C Qua ratione usu venit, vt aqua sanctificata ipso ingressu Ecclesiæ, ad leuium sordium expiationem sit exposita, sicuti etiam in priuatis domibus poneretur, vt refert Card. Baron. ad annum 57. vbi Spondan. num. 33. & idem Baron anno 132. vbi Spondan. num. 2. Quod etiam fit manifestum, quoniam in templo Hierosolymitano etiam ad emundationem positum fuit labrum æneum quo sacerdotes manus, pedesque ante ingressum lauarent,

tem
nem
princi-
, & ad B
tus, ac
dicta,
ost. ad
& san-
mdatio-
ius ele-
cia cui-
27. his
m un-
ue tra-
cap. 43.
sum igitur
dicat:
ei gratia,
vbi Chri-
eide
i, vt in
conspen-
nificen-
us facim-
is sangui-
magis
opulum
san-

rent, ita etiam pię Ecclesiarum foribus constitui solitos **A**
fontes aquę communis ad purificationem, & ad manus
ac facies quorūcumque abluendas, sordesq. corporis
abstergendas. Quoniam naturalis quidam instinctus
docet non nisi puros ad Deum homines accedere de-
bere, & inde euenit, quod non solum Christiani, & Iu-
dæi, sed & ipsi quoque Gentiles ante adorationem se
aqua mundarent, vt ex Card. Baion. & Spondan. supra
citatis.

Ex prædictis asseramus, quod Aqua, vt elementum
non purgēt animas nostras à sordibus; imo in sanguine
Christi (in quo est nostra salus) easdem emundari hac
benedicta aqua, de qua etiam loquebatur Christus ad **B**
Samaritanam: sicuti nec minus Diabolus reformidat
elementum vti tale, sed benedictionem, & preces, ec-
clesiæ, quas recipit Deus, dum illi supplicatur, vt deleat
peccata, & liberet à malis, qui illa benedicta aqua irri-
gantur, &c.

*De Pa-
ne Bene-
dicto.*

Quo verò ad Panem benedictum, quem Græci ap-
pellant Eulogię, & de quo nos diximus supra in cap. 21.
de communionem per Eulogias: fuit talis vsus satis fre-
quens apud priscos fideles: præbebatur enim ille Ca-
thechumenis, qui nō participabant de Eucharistica mē-
sa, postea etiam baptizatis conferebatur, qui ad commu-
nionem Dominicam non essent dispositi; cumque hoc **C**
esset symbolum fraternæ charitatis; propterea Ecclesia
vnicum solum panem facere solebat, vt denotaret vni-
cum corpus mysticum à Christo vnico capite depēdens,
vt ad Communionem spiritualem inuitarentur, & ad Sa-
cramentalem disponderentur, sicuti disertè exprimitur à
Diuo Augustino lib. 2. de Peccatorum meritis, & remis-
sione, vbi docet, quod Benedictus Panis quamuis non
sit corpus Christi, sanctum est tamen; sanctius quam cibi
quibus alimur, & Sacramentale, sanctificatum per ver-
bum Dei, vt inquit Apost. primo Timoth. cap. 4. ibi.
Omnis creatura Dei bona est, & nihil reijciendū, quod cum

grā

A
b
E
n
c

B

sen

fili

ga

sti

bo

no.

Ol

me

ticu

& de

per ha

Propt

verbi

Samu

& di

Et

de ole

menos

loquit

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

supra diximus: Et sanctum istud oleum, quod inseruit **A**
saluti animæ, & corporis; satis differt ab vlu alterius si-
milis olei.

De prædicto oleo, seu quia refertur ad Benedictionē,
seu ad vsum eiusdem, Clemens Rom. Constitut. Apost.
lib. 7. cap. 23. inquit *Vnges eum prius Oleo sancto, deinde
baptizabis aqua, postremo consignabis unguento: v un-
ctio sit participatio spiritus, aqua sit symbolum mortis, un-
guentum sigillum pactio: sin autem non fuerit oleum,
neque unguentum Ch ysmatis, sat s est aqua ad vntionē,
tum ad sigillum.* Et D. Dionys. Eccles. Hierarch. cap. 2.
latè refert de vntione, quæ præcedebat ablutionem,
ac de ritu benedicendi precibus aquam baptisterij. **B**

Sanctus Iustinus Martyr, quæst. 137. dicit, nos vn-
ctos ad imitandum Christum, qui dicitur vntus his ver-
bis. *Oleo inungimur, vt Christi, vntique fiamus: un-
guento autem ad recordationem eius, qui unguenti vn-
ctioem sepulturam suam esse putavit.*

Et sanctus Basylus de Spiritu sancto, cap. 27. *Conse-
cramus aquam baptismatis, & oleum vntionis, & ip-
sum, qui baptizatur; ex quibus scripturis? nonne à tacita
traditione.*

At Tertullian. lib. de baptism. cap. 7. postquam osten-
disset antiquitatem vntionis per Sacerdotem, & Leui-
tas; sicut & verbum Christus, hoc est vntus, ex quo **C**
Deus Pater vnserat eum in qualitate Regis, & Sacer-
dotis, addit, quod Vntio sit corporalis, sed effectus spi-
ritualis his verbis. *Sic in nobis carnaliter curret vntio,
sed spiritualiter proficit: quomodo, & ipius baptismi car-
nalis actus, quod in aqua mergimur: spiritualis effectus,
quod delictis liberem* Vt etiam idem refert in lib. de
Resurrectione carnis cap. 8. *Sed, & caro abluatur, vt &
anima emaculetur: Caro ungitur, vt anima consecretur:
Caro signatur, vt & anima muniatur.*

Cyprian. epistola 70. quæ est 12. lib. primi, inquit.
*Accipis autem mysterium, hoc est unguentum supra ca-
put,*

A put, quia sensus sapientiæ in capite eius, ut Salomon ait
 Hieron. dialog. aduersus Luciferianos ante medium.
*Inde euenit, ut sine Chrysmate, & Episcopi iussione, ne-
 que Presbyter, neque Diaconus ius habeat. baptizandi;
 quod frequenter si tamen accidat, scimus licere laicis.*

Sanctus Augustinus tract. 33. in Ioann. refert Chri-
 stum sic appellatum ab vnctione, & quod nos sumus vn-
 cti ad luctandum cum Dæmone his verbis. *Christi no-
 men a Chrysmate dictum est, latine vnctio nuncupatur:
 Ideo autem nos unxit Christus, quia luctatores contra
 Diabolum fecit.* Et idem tract. 34. in primum Ioann. 1.
*Vnctio spiritualis ipse Spiritus sanctus est, cuius sacramen-
 tum est in vnctione visibili, & paulo post. Vnctionis sacra-
 mentum est virtus ipsa inuisibilis: Vnctio, visibilis Spiri-
 tus sanctus.*

Concludamus igitur, seu quod Deus se decepit, Ec-
 clesia errauit, sancti Patres vsque in præsens defecerunt
 à veritate, (quod abhorret dicere) seu approbanda est
 institutio, & vsus huius sacræ vnctionis.

De Ecclesiarum Dédicatione, & Consecratione Alta- rium.

Cap. XXXVIII.

Impugnarunt hos ritus antiquiores Hæretici, ut & Iu-
 lianus Apostata, & Copronimus Imperatores, quo-
 rum exempla sequuntur, etiam sectarij nostri temporis,
 quamuis Scriptura sacra, sancti Patres, & rationes de-
 contrario nos instruant.

In lege Naturæ Patriarchæ Noè, Abraham, & Iacob
 erexerunt, & consecrârunt Altaria Domino, Gen. c. 8.
 vers. 20, & cap. 12. vers. 7. & cap. 35. vers. 1. In lege

Scripta dixit Deus ad Moysen. Exod. c. 30. *Facies quoque Altare ad adolendū Thymama de lignis Sethim habens cubitum longitudinis, & alterū latitudinis, & duos cubitūs in altitudine, cornua ex eo procedent, vestesque illud auro purissimo, tam craticulam eius, quam parietes per circuitum, & cornua, faciesque, & coronam auream per girum, &c.* Et in secundo Reg. cap. vlt. vers. 18. & seq. David ex consilio Gad, erexit Altare Domino in area. Areuna: sic etiam lib. 3. Regum, cap. 18. versic. 30. & seqq. legitur Altare Heliæ compositum duodecim lapidibus, iuxta numerum Tribuum filiorum Iacob; similiter lib. 2. Paralipom. cap. 6. in princ. refertur Dedicatio Temp. i Salomonis: & in lib. Esdræ cap. 1. describitur renouatio templi facta per Cyrum: sicut etiam primo Machab. cap. 4. vers. 16. Post purgationem templi dedicarunt, & consecrarunt Altare diebus octo, quod Græci *Encenia* appellant, & obtulerunt holocausta cum lætitia, & sacrificium salutaris, & laudis, & ornauerunt faciem templi coronis aureis, &c. Et hæc festiuitas sollemnis erat Hierosolymæ etiam tempore Saluatoris nostri, ut legitur apud Ioan. cap. 10.

At verò in lege Gratiæ evidens est altare fuisse, cum Christus præcipiat apud Matth. cap. 5. vers. 23. & seq. *Si frater tuus habet aliquid aduersus te, relinque munus tuum ante altare, & vade prius reconciliari fratri tuo, &c.*

Euseb. de laudibus Constantini circa medium post relationem Ecclesiarum, quas ille ædificauerat Constantinopolis, Antiochiæ, & Hierosolymis: De Romanis sic inquit. *In Lateranensi Palatio Ecclesiam Saluatori dedicauit, & ei continentem Basilicam nomine sancti Iohannis Baptista condidit, eo loco quo ipse baptizatus a S. Siluestro a lepra mundatus est, quam idem Pontifex consecrauit 5. id. Nouemb. qua die imago Saluatoris in pariete depicta Populo Romano apparuit.*

Item refert. *In sanctorum numero locorum in primis semper*

A
co
su
mi
&
bi
ci

e
ni
h
fo
B P
n
bi
tu
uest
lori
rifi
eo
cia
m

C In
sep
in
sta
refer
que p
nua
tara
C
cia
us, q
Te
Mar

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

dinisque præstantia, omni præterea ornatus genere variata, splendoremque quodammodo pulchritudinis suæ latè fundentia: neque verò huc per annos iemel, aut bis, aut quinquies aduentamus, sed in eis sæpe numero dies festos peragimus, sæpe diebus singulis coram Martyrum Domino laudes, hymnosque cantamus.

Nazianz. orat. in laudem Gorgoniæ sororis inquit.

Quid fecerit audite? caput cum pari clamore, uberrimisque lacrymis Altari admouens, nec se ante ab eo discessuram munitans, quam sanitatem consequuta sit; & protinus liberam se morbo sentijt.

Et alijs omittis; videmus idem in nobis inuisibiliter operari, quod visibiliter agitur in Ecclesijs, S: August. in serm. 252. de tempore in Dedicatione anniuersaria inquit. *Quotiescumque Altaris, vel templi festiuitatem colimus, si fideliter, ac diligenter attendimus, & sanctè, ac iustè viuimus, quicquid in templis manufactis agitur: totum in nobis spirituali ædificatione completur, non enim mentitus est ille, qui dixit: Templum Dei sanctum est, quod estis vos. Et similiter S Bernar. in Dedicat. Eccl. lerm. 1. In nobis proinde spiritualiter impleri necesse est, quæ in parietibus visibiliter præcesserunt; Et si vultis scire. Hæc utiq. sunt aspersio, inscriptio, illuminatio, benedictio: Hæc utiq. in hac visibili domo fecere & omnes, hæc & Christus assistens Pontifex futurorum bonorum inuisibiliter quotidie operatur in nobis.*

Et præterea, quod ex sacris Canonibus prohibitum sit alibi celebrare, quam in sacris locis præter tempus necessitatis: S Felix Quartus, epist. prima de eccl. consecrat. & de Missæ celebrat. inquit: *Si enim Iudei, qui umbra legis deseruebant, hæc faciebant, multo magis quibus veritas patefacta est; & gratia, & veritas per Iesum Christum data est: Tempora Domino ædificare; & (prout melius possumus) ornare, eaque diuinis precibus, & sanctis unctionibus suis, cum altaribus, & vasis, vestibus quoque, & reliquis ad Diuinum cultum explendum utentibus*

A

B

C

A
qu
gen
Dein
S
in
sc
pr
tuB
ri
te
st
cre
dun
ciu
ubi
po
cle
vit
Ecc
& SC
con
cult
Et
sub fi
supell
cent
pur
nam
Co
differ
ab eo,

A *Tilibus deuotè, ac solemniter sacrare, & non in alijs locis, quam in Domino sacratis ab Episcopis, nisi summa exigente necessitate, missas celebrare, nec sacrificia offerre Domino debemus.*

Et idem Iustinian. Imperat. Nouell. 77. cap. primo. inquit. *Sancimus præ omnibus nulli licentiam esse, neque Monasterium, neque Ecclesiam, neque orationis domum incipere ædificare, antequam Ciuitatis Deo amabilis Episcopus orationem in loco faciat, & Crucem figat, publicum processum ibi faciens, & causam manifestam omnibus statuens.*

B Quod autem consueuissent prisci fideles Ecclesias varijs modis ornare refert Hieron ad Heliodorum de morte Nepotiani ep. 3. *Erat ergo solitus, si niteret Altare, si parietes absque fuligine, si pauimenta tersa, si lauator creber in porta, Vela semper in ostijs, si sacrarium mundum, si vasa luculenta; & in omnes ceremonias pia sollicitudo disposita: non minus, non maius negligebat officiũ, ubicumque eum quæreret in Ecclesia inuenires: & paulo post. Hoc idem possumus de isto dicere, qui Basilicas Ecclesie, & Martyrum diuersis floribus, & arborum comis, vitiumque pampinis adumbravit, & quicquid placebat in Ecclesia tam dispositione, quam visu, Presbyteri laborem, & Studium testaretur.*

C Et Ambros. lib. 1. offic. cap. 21. *Maximè sacerdoti hoc conuenit, ornare Dei templum decore congruo, ut etiam hoc cultu Aula Domini resplendeat.*

Et sanctus Chrysostom. homil. 3. in epistola ad Ephes. sub fin. ait. *Quin perspicis venerandam illam vasorum supellectilem sic persulam aquis tanto splendore interlucentem? atqui nostras animas par est reddi istis longè puriores, sanctiores, ac multò splendidiore virtutum ornamentis.*

Confitebitur quilibet ex prædictis rationabile esse differre sacra loca à profanis: quod Deo dicatum est ab eo, quod communiter omnibus est destinatum: Ecclesias

uæ
is,
les
nam

quit.
uberri
disces.
& pro-

C

is, qui
igitur
er lesur
p. p. p.
& san-
vibus

clesias ab Aulis, nisi velimus miscere, & prosternere
sacra prophanis, & ea quæ sunt Hierusalem Belial. **A**

*Distin-
cta loca*

Addimus prædictis, fuisse in Ecclesijs semper distin-
cta loca: sicut enim in Templo Hierosolymitano loco
distincti erant Sacerdotes à Populo, Viri à Mulieribus,
atque à Nuptis Virgines; ita eodem fermè ordine, &
dispensatione fuit in Christianorum Ecclesijs obseruatum;
& quamuis pauperibus æque, ac cæteris pateret Eccle-
sia precum causa, nulli habita personarum acceptione:
tamen sicut olim in templo ad stipem mendicandam ij
præ foribus stabant; ita in Ecclesiam ad eleemosynam
captandam nefas illis ingredi, ne sacra agentibus, aut
orantibus essent molesti: Baron. in ann. 57. vbi Spon-
dan. num. 37. **B**

De Reliquijs. Cap. XXXIX.

Veneratio, quæ debetur erga Sanctorum Reliquias
ex sacro textu, ac ex sanctis Patribus Græcis, &
Latinis nobis demonstratur: Etenim discessurus ex Ae-
gypto Moyses habetur in Exod. cap. 13 vers. 19. *Tulit
ergo Moyses ossa Joseph secum &c.* quæ postea sepeli-
uit in terra Sichen. **C**

Et de vestimentis Redemptoris nostri habetur apud
sanctum Marcum cap. 5. vers. 26. *Quod mulier, quæ erat
in profluvio sanguinis annis duodecim, & fuerat multa
perpeffa à compluribus medicis, & erogauerat omnia sua,
nec quicquam profecerat, sed magis deterius habebat: cum
audisset de Iesu, venit retro, & tetigit vestimentum eius,
& confestim siccatus est fons sanguinis eius.*

Et de umbra Petri in actis Apost. cap. 5. vers. 15. ha-
betur, quod in plateas eijcerent infirmos, & ponerent in
lectulis, & grabatis; *Ut veniente Petro, saltem umbra
illius*

*A illi
fir
fer
cor
gu*

*M
su
gi
ar*

*B R
n
a
pl*

*ho
nic
de
re
so
si*

*C gi
ba
tu
fo*

*med
Dei
quor
sign
tem*

*Et
repor
bulcu*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

A *rexit ad Cyprum, & simulans se velle habitare in eodem hortulo, ut diligentis custodiae suspicionem Accolis tolleret, cum ingenti vite sua periculo corpus eius furatus est; quod Maionam deferens totis Monachorum, & Oppidorum, turbis prospicientibus, in antiquo Monasterio condidit, ilelsa tunica, cuculla, & palliolo, & toto corpore, quasi adhuc viueret integro, tantisque flagrante odoribus, ut delibutum unguento putares.*

Et sanctus Augustinus epist. 103. ad Quintianum inquit. Portant sanè reliquias Beatissimi, & gloriosissimi Martyris Stephani, quas non ignorat Sanctitas vestra, sicut & nos fecimus, quam conuenienter honorare debeatis.

B *Et idem Augustinus lib. 1. de Ciuitate Dei cap. 13 ait. Si enim paterna vestis & annulus, ac si quid huiusmodi tanto carius est posteris, quanto erga parentes maior exitit affectus; nullo modo ipsa spernenda sunt corpora, que utique multo familiarius, atque coniunctius, quam quolibet indumenta gestamus.*

Inferamus ex prædictis, quod dum nos veneramus Martyrum, & Sanctorum reliquias, hoc peragimus, ut adoremus eum, cuius illi fuerunt fideles serui; ut refert D. Hierouym. epistola 53. ad Riparium, ibi: Honoramus autem Reliquias Martyrum, & eum cuius sunt Martyres adoremus; & ut veneremur eos, qui templum sancti Spiritus fuere. Ac etiam, quoniam ipsis reseruata est gloria Resurrectionis, & Immortalitatis, & ut consolemur in absentia animarum ipsorum; dum memoramus eorum labores, luctas, & triumphos; & excitemur ad imitationem eorum, quorum corpora corruptioni erant subiecta, ut nostra, ut de his, & similibus refert Damascen. histor. de Balaam, & Iosaphat cap. 22. & 23. ibi: Hac pura, & sancta ossa idcirco circumferimus, ut admirabilium virorum, quorum ipsa sunt, desiderium utcumque leniamus, eorumque religiosam exercitationem, Deoque caram vitam nobis in memoriam reuocemus, atque ad eiusdem vite studium nos ipsos mutuo acuamus, &c. Quoniam mortis me-

2; A
 8.
 o.
 id
 na
 lo
 il
 itam
 plus
 inuis
 videre
 videre
 loqu
 ipue
 B
 uerul
 uerul
 i ad
 poru
 repul
 moider
 unah
 uitag
 reliqu
 dum
 sic
 his
 reu
 que
 de
 de
 Hieron.
 dicitur
 1111

moriam, quæ permagnam utilitatem affert, atque ad reli- **A**
gioſæ vitæ certamina promptos nos, ac velut pennatos red-
dit, nobis hinc comparamus, ac præterea ex eorum contactu
ſanctitatem aurimus.

Quod autem acriter impugnant Hæretici contra nos; quod multitudo Reliquiarum, cuique ſancto ſit attribu-
 ta. Respondemus primo hoc proceſſiſſe, quoniam plu-
 rimi Sancti eiſdem nominis ſunt nuncupati, vt ex Me-
 nologijs Græcis, & Martyrologijs latinis, vnde ſæpe
 quod eſt vnius ſancti alteri fuit attributum. Secundò cū
 pietas populorum exardeſceret erga Martyres; & alios
 ſanctos, ac exoptarent illi obtinere ſpolia eorundem, vt
 multiplici deuotioni ſatisfieret, neceſſe fuit diuidere **B**
 prædicta Sanctorum corpora, & ea inter plurimos diſtri-
 bui, vt inquit in propoſito ſanctus Baſilius homil. in 40.
 Martyr. *Non vno in loco ſeſe clauserunt, ſed in multis*
locis hoſpitiu recepti, multorum patrias ornauerunt: & cum
ſingulæ partes retinerent nomen illius ſancti, vnde fue-
runt extractæ, produxerunt multiplicationem corporū;
aſſumpta parte pro toto: Quod etiam proceſſit cum Al-
taria antiquitus eſſent ſepulcra Sanctorum (quæ memo-
riæ nuncupabantur) poſtea decreuit Concilium Cartha-
ginen. ſub Pontificibus Bonifacio, & Coeleſtino can. 14.
tom. primo, ibi: Et omnino nulla memoria Martyrum
probabiliter acceptetur, niſi aut ibi corpus, aut aliquæ cer- **C**
tæ reliquie ſint, aut ubi origo alicuius habitationis, vel
poſſeſſionis, vel paſſionis. fideliffima origine traditur. Et ex
his cum fuerit neceſſariò diuiſio prædictorum corporū,
non mirum, ſi inde contigit æquiuocatio ſumendo par-
ticulam Reliquiarum pro toto Corpore. Quæ diuiſio
etiam proceſſit, vt ſingula particularia loca retinerent in
tutelam illum; cuius Reliquias poſſent confequi, ex ſan-
cto Ambroſio lib. 5. in Lucam, & idem lib. 1. de Abra-
ham cap. 5: in fin. ibi. Vnde diſcimus quantus ſit murus
Patriæ vir iuſtus, quem admodum non debeamus inuidere
viris ſanctis, nec temerè derogare; illorum enim nos fides
ſeruat.

A
9

B

pe
mu
pa
noSa
ad
in
uicC He
ria
in
ador
dam
ſeſſo
Feſſi
cere
cell
tur,
hic d
lyma

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Huiusmodi quoque peregrinationes a sanctis Patribus **A** comprobantur, & sanctus Basilius reprehendit nundinas, & similia in locis sanctis, ad quæ fiebant peregrinationes: interrogat. 44. inquit. *Peregrinandi quidem potestatem ei permittito, qui in peregrinatione sine anime sue detrimento, & cum utilitate eorum, quibus cum congregiatur, possit versari, &c.* Illud enim hoc loco intelligendum est nundinationes, & quæstus illos omnes, qui caupones attingunt, fratrum conventus longissime fugere debere.

Et sanctus Chrysostomus homil. 32. in epist. ad Roman. ostendit ardens desiderium, quod ipse habebat, ut **B** inuideret Reliquias Romæ, & idem homilia 8. in epistola ad Ephes. exaltat catenas Petri his verbis. *Nihil est illa catena beatius. Vellem nunc esse in illis locis, in quibus dicuntur manere illa vincula, & merito viros illos admirarer propter Christi desiderium. Vellem videre catenas, quas pertimescunt quidem, & horrent Demones reueentur autem Angeli.*

Socrates lib. 7. cap. 46. inquit. *Theodosius Imp. Eudociam coniugem Hierosolymam misit, quique pollicitus erat illam hoc votum persoluturam, si filiam in matrimonio collocatam cerneret.*

Theodoret. serm. 8. Græcor. affectio de Martyr. inquit. **C** *Vespasianus quoque, & Adrianus sibi templa ingentia excitarunt, verum, & vitali simul cura, & impio honore priuati sunt: Martyrum vero templa conspicua cernuntur, magnitudineque præstantia, omni præterea ornatus genere variata, &c.* Neque vero hæc per annum semel, aut bis, aut quinquies aduentamus, sed in eis sæpenumero dies festos peragimus, sæpè diebus singulis eorum Martyrum Domino laudes, hymnosque cantamus. *Quique homines prospera sunt valetudine, conseruari eam sibi a Martyribus petunt, qui vero aegritudinem aliquam patiuntur fanitatem exposcunt, Insuper, & steriles viri, & mulieres dari sibi filios petunt: qui vero parentes sunt integra sibi, & propria*

A p
ad
lat
D
ca
il
riM
u
r:B a
rral
col
gi
ue
Fctu
tuC
ge
ba
VjAr.
hif.
offer
quiaAd
pra
cir
cum
Aug

nensem tom. 2. ibi: *Vbique quidem Deus est, & nullo con-*
tinetur, vel includitur locò, qui condidit omnia, & eum à
veris adoratoribus in spiritu, & veritate oportet adorari,
ut in occulto exaudiens, in occulto etiam iustificet, & coro-
net: verumtamen ad ista, quæ visibiliter nota sunt, quis
potest eius consilium perscrutari, quare in alijs locis hæc
miracula fiant, in alijs non fiant? Multis enim notissima
est sanctitas loci, ubi B. Felicis Nolensis corpus conditum
est, quo volui ut pergerent, quia inde nobis facilius, fide-
liusque scribi potest, quicquid in eorum aliquo fuerit diui-
nitus prepalatum.

Inferamus igitur ex prædictis, quamuis Deus existat
 in omnibus locis; & præcipuè intra corda nostra sint ve- **B**
 ra Dei templa, & Spiritus sancti habitacula, ac etiam
 quamuis ex peregrinationibus persepe deficiat deuotio,
 & pietas; vt propterea D. Hieronym. dissuadens Paulino
 iter in Palestinam initio epist. 13. tom. primo, inquit:
Non Hierosolymis fuisse, sed Hierosolymis bene vixisse
laudandum est.

Nihilominos ibi exorandus est Deus, vbi sibi compla- **C**
 cet speciali assistentia se manifestare, & gratias concede-
 re: cumque etiam Reliquiarum præsentia inseruiat ad
 excitandam in nobis deuotionem, vt faciliores reddan-
 tur influentiæ miserentis Dei, qui vbique est per essen-
 tiam, per præsentiam, & potentiam; sicuti etiam est in
 anima iusti per gratiam: in spiritibus Damnatorum per
 iustitiam, & super omnes creaturas per prouidentiam, &
 in peccatoribus, qui ingemiscunt per misericordiam:
 similiter credendum est, quod in quibusdam locis spe-
 ciali protectione, ac affectu existat.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

aduers. hæres. cap. 43. loquitur. *Et Processio modesta, & Ecclesia unica.*

Et D. Hieron. ad Eustochium de custodia Virgin. epistola 12. *Martyres tibi querantur in cubiculo tuo, nunquam deerit causa procedendi, si semper quando necesse erit, processura sis.*

Et in Concilio Bracharen. 3. cap. 5. habetur, qualiter Reliquiæ ab Episcopo, seu Leuitis deferendæ sint in processibus, vt etiam refert S. August. de Ciuitate Dei, lib. 22. cap. 8.

Theodoret. de Martiano Imperatore, qui pedibus, in processibus incedebat, vna cum Episcopo Anatolio, lib. 1. Collectan. ex historia sic inquit. *Martianus ad supplicationes, quæ in campo fiebant pedes egressus multa largitus est genis.*

Sozomen refert reliquias Martyris Meletij solemniter in processione Antiochiam fuisse translatas, vt in lib. 7. cap. 10. ibi: *Alternatis Psalmorum cantibus, &c.*

Similiter testatur Socrates in translatione Reliquiarum Martyris Babyle lib. 1. cap. 16. quod Dæmon, qui in delubro Apollinis Daphne habitabat, cum nullum Imperatori responsum daret, vicinum Martyrem reformidans: Imperator causa intellecta, loculum Martyris, quam celerrimè inde transferri iubet, &c.

Rufin. hist. lib. 2. cap. 33. quod Magnus Theodosius Imperator, antequam Eugenio bellum indiceret. *Cum sacerdotibus, & populo omnia orationum loca adennis ante Martyrum, & Apostolorum thecas iacebat cilicia prostratus, & auxilia sibi fide Sanctorum intercessionem petebat.*

Imperator Theodosius iuuenis fecit processionem, relatam per Nicephorum lib. 14. cap. 3. histor. Eccles. ibi: *litania instituta est supplicantes processere, atque vna concors Ecclesia Ciuitas tota, & ipse medius Theodosius hymnis canendis præiit, habitu priuato incedens, minimè verè tum opinio seculis. Statim enim Cælum aere turbidum*

et
qu
M
is
lo
st
re
in

E
B
u
ip
cu
t
ris
red
qu
fer
ret
se
pe

C
est
cu
in
dum
tere

DE VETER. SAC. CHRIS. RITIB. 827

Abidum serenitate commutavit, & frumenti non medio-
crem inopiam quaedam frugum copia, & ubertas est conse-
quuta.

Et sanctus August. de Ciuit. Dei lib. 22, cap. 8. inquit.
Memoratis memoriam Martyris Stephani, quae posita est
in Castello Synscensi eiusdem loci, Lucillus Episcopus popu-
lo precedente, atque sequente portabat; fistula cusus mole-
stia iamdiu laborauerat, illius pie sarcina, uelitatione
repente sanata est: nam deinceps eam in suo corpore non
inuenit.

B Ac Imperator Iustinianus in authent. 123, de sand.
Episcop. cap. 31. inquit. Si hac sacra mysteria conturba-
uerit, aut celebrare prohibuerit, capitaliter puniatur: b ob
ipso in litanis, in quibus Episcopi, & Clerici reperiuntur,
custodiendo, &c.

Quo uero ad Rogationes refert Sidonius Appollina-
ris lib. 5. Ep. 140. quod S. Mamertus Episcopus Viennen.
redegit illas in meliorem ritum ad auertendam Dei iram,
quae hominibus minabatur propter terrae concussionem,
ferocium Animalium insolitas incursionem, & similia;
referens idem praedictas Rogationes etiam ex ante fuisse
in usu, sed cum irreuerentia, negligentia, & alijs im-
perfectionibus, &c.

C Inferamus ex praedictis, quod si in privato permissum
est Deum precari, quanto magis hoc laudabile, & profi-
cium erit in publico multiplicatis Intercessoribus, ut
in praedictis Processionibus, & publicis Rogationibus,
dummodo, ebrietates, crapulae, & alia illicita non in-
tercedant, ut refert dictus Apollinaris.

De Lucernis Christiano- rum, & alijs Lumi- nibus.

Cap. XXXII.

Quoniam prisca fideles sapissimè Lucernis ute-
bantur, quarum inter alias duas habeo pe-
nes me ex ære cum signo, .X. quod .P. inter-
secat vt in figura. quibus litteris Crucem, &
Christum fuisse de notatum supra demonstraui; **B**
mus; vt similiter hoc idem denotat signum
in altera mea Lucerna fictili: Et hæc symbola
congruè lucernis fidelium apposita, cum ipse Christus
testetur de se: *Ego sum Lux Mundi, qui sequitur me,
non ambulat in tenebris: & in psalmo; Lucerna pedibus
meis, verbum tuum.*

In altera Lucerna, in qua est impressus Christus, por-
tans in humeris ouem; eiusdem charitas ardens præse-
fertur, cum ipse Christus testetur; quod pro ouibus suis
ponit animam suam.

Est alia in Columbæ forma, quæ cum sit solum
Spiritus sancti, vt diximus ignis consumens est; & vt **C**
inquit; Chrylost. homil. in Matt. *Ideo à Spiritu sancto
speciem Columbae susceptam, quoniam præ omnibus ani-
mantibus hæc cultrix est charitatis.*

Demum altera in qua Palmæ sunt expressæ, & hæc
ad Martyrum sepulcra consueuerat apponi, vt in Apo-
calypsi: *Palma in manibus eorum.*

Alteram, in qua Ceruus est effigiatus, denotat sitim
animæ fidelis ad Christum, vt per Psalmistam. *Quemad-
modum desiderat Ceruus ad fontem aquarum, ita deside-
rat anima mea ad te Deus.*

Quam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

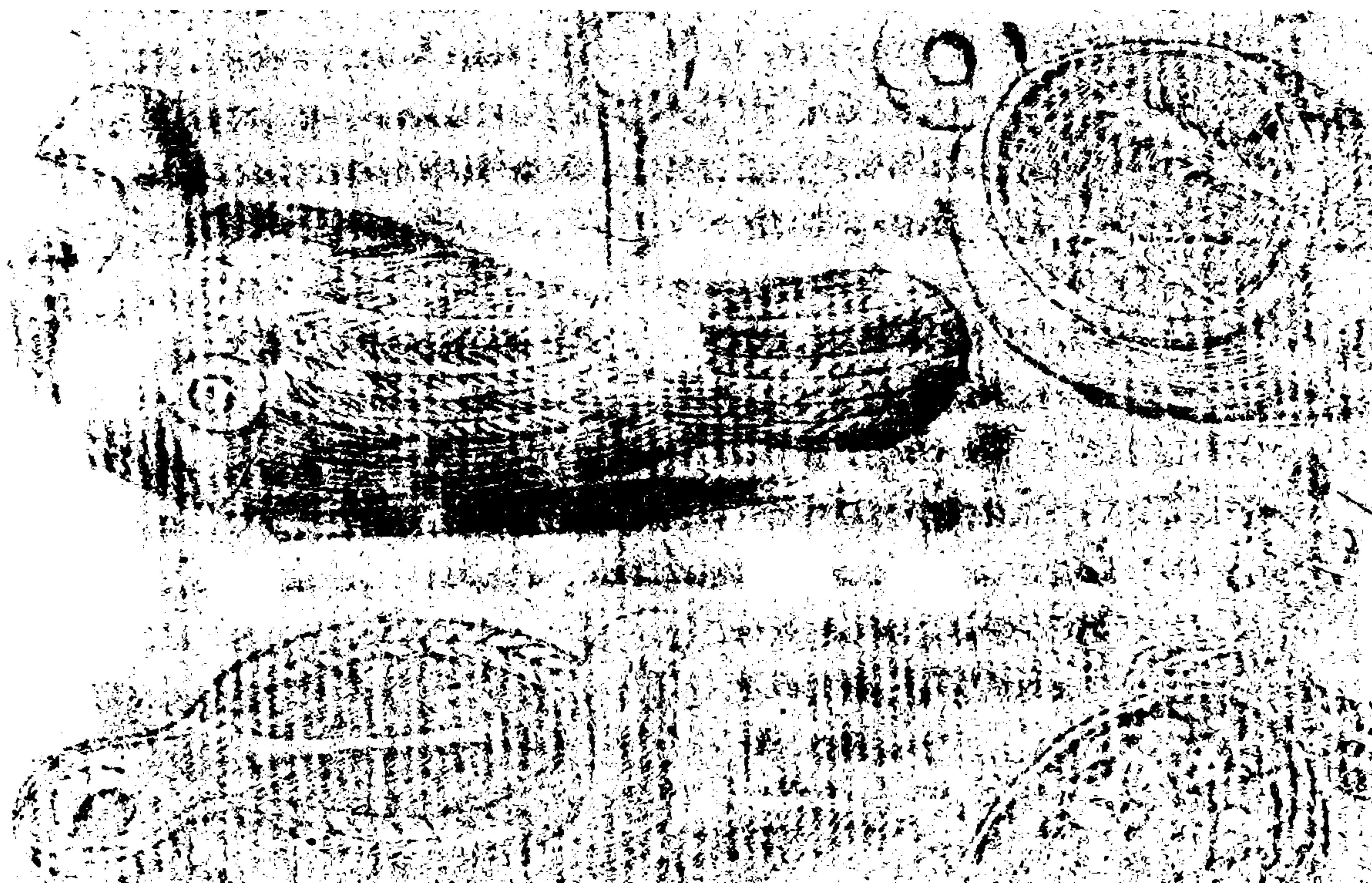
HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

A Quamvis ab Hæreticis etiam repellantur luminaria in sacris Ritibus : nos ut solemus de iisdem videbimus ex sacro textu, ac etiam ex sanctis Patribus : In Exod. cap. 25. vers. 3. habetur. *Facies & candelabrum ductile de auro mundissimo : & vers. 37. Facies & Lucernas septem, & pones eas super Candelabrum, ut luceant ex adverso ; ac etiam in Exod. cap. 27. vers. 20. & 21. ibi. Precipe filijs Israel, ut offerant sibi oleum de arboribus oliuarum purissimum, piloque contusum, ut ardeat lucerna semper in tabernaculo testimonij. Et in Levitic. cap. 6. vers. 12. habetur. Ignis autem in altari semper ardebit.*

Habetur tomo primo Conciliorum in vita Sancti Sylvestri, ubi agit de magnificentia Constantini, quod intendona, quæ fecit Imp. Reliquijs SS. Petri, & Pauli, & S. Laurentij, ac etiam Ecclesiæ S. Crucis ; erat numerus magnus candelabrorum, & lampadum magni pretij, quæ ardere perpetud debebant ex Balsamo, & alijs oleis pretiosis.

Sanctus Cyrillus Hierosolymitan. orat. de occurſu Domini inquit: *Leti hodie lampades ornemus, tamquam filij lucis: ceras vere lucis Christo offeramus, quoniam lumen ad revelationem gentium mundo apparuit, ideo lumina ex lumine supra niuem resplendeamus, supra lacte albat, supra sapphirum illuminati, supra immaculatas, columbas in celo euolantes, ita in nubibus ad Dei occursum occurramus.*

Et sanctus Gregorius Magnus assignat fundum pro luminibus in Ecclesia sancti Pauli lib. 2. Regist. epist. 9. *Vtile iudicauimus eandem massam, quæ ad Aquas Saluias nuncupatur cum omnibus fundis luminaribus deputare: & idem lib. 1. dialogorum de Constantio Mansionario Ecclesiæ sancti Stephani ait. Quadam vero die dum in eadem Ecclesia oleum deesset, predictus Dei famulus lampades Ecclesiæ impleuit aqua, atque ex more in medio papyrum posuit: quas allato igne succendit, sicque aqua præsit in lampadibus, ac si oleum fuisset.*

Quan-

*Iudeos
lumina
accēdisse*

Quantumlibet ad tenebras noctis expellendas iam. **A**
pades fuisse collocatas, quisque iure possit dicere; ta-
men exploratissimum est consuevisse quoque Iudæos
lætitiæ causa etiam lucernas accendere, cum celebra-
tem aliquam agerent, ut docet Persius Satyr. 5. dum
agit de Natali Herodis Regis, quem Iudæi celebra-
bant ibi.

at tam

Herodis venere dies, unctaque fenestra

Disposita pingui nebula vomere Lucerna

Portantes vietas

Nec lætitiæ tantum, sed etiam Religionis ergo idem
facitari solitum (ut prætermittamus de candelabro au- **B**
reo septem infectoria habente) locuples est testis Iose-
phus lib. 8. antiquit. cap. 8. dum afferit ad Stolum Pon-
tificem in Turri Antonia quotidie solitum accendi lu-
cernam.

*Lumini
bus vsos
Christia-
nos.*

Hunc autem usum antiquitus in Ecclesiam demans-
se, Baron. in anno 51 vbi Spondan. num. 20. cum etiã
ordinem Ceroferariorum, seu Acolytotum Clericorũ,
quorum munus erat ferre accensos cereos & licet ali-
quando nocte, ut in vigiliis, tamen etiam clara die lu-
ce peragi consuevisse certissimum sit, Cardinal. Baron.
in annum 58. vbi Spondan. num. 26. Nam & per totas **C**
Orientis Ecclesias, quando legendum esset Euange-
lium, accendi solita luminaria iam Sole rutilante, quæ
denotant gaudium spirituale in nobis ex Verbo Dei ac
per illud tenebræ infidelitatis, & ignorantie sint expul-
sæ: Hieron. contra Vigilant. cap. 3. Idemque ad Mar-
tyrum reliquias in iisdem Orientis partibus fieri solitũ,
Epiphanius in epistola ad Ioannem Hierosolymorum
Episcopum, ac pater Athanasius in epistola ad om-
nes Orthodoxos ex persecutione Arianorum deplorat
Cereos a fidelibus oblatos ab Arianis sublatos, & in
eorum templis accensos.

Quod

qu
ep
fic
M
ip
m
e
c
m
in
B
d
u
m
m
lun
alla
C
qui
tui
das
red
Luo
ter
die
tem
fira
C
Chri
teres
tame
in
ioq
Diac
dne
h

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

de eorum communi matre procedente in funere, his ver-
bis; *Matre accensas faces gestante; & idem Nazianze-*
nus etiam refert de eodem ritu in alia oratione, in fune-
re sororis Gorgoniae, Patris Gregorii, & Basilii Magni.
Euseb. in vita Magni Constantini, cap. 66. inquit.

Milites arreptum cadauer (Constantini) aurea capsula
includunt, & undique purpurea veste contectum Con-
stantinopolim perducunt: ibi tum in omnium magnificen-
tissimis Imperatorijs edibus celso, atque edito loco depo-
nunt, luminibusque circumfufis aurea super candelabra
accensis, admirabile spectaculum intuentibus praebebant,
& sane eiusmodi quale nunquam in terris ullum à con-
dito mundo sub Sole visum est.

Præterea, quod Lucernariae preces ab ipso ecclesiae
exordio dicerentur, Baron. anno 51. & ibidem Spon-
dan. num. 20.

Addimus etiam, quod candelabra in templis per mo-
dum coronarum posita, aut pendentia non sint nupera,
sed vetustissimi usus, dicente Paulino Natali 3.

Clara coronantur densis altaria lychnis,

Nocte, dieque micant.

& idem alib. Natal. 9.

Tectoque supernè

Pendentes lychni spiris retinentur aenis,

Et medio in vacuo laxis vaga lumina nutant

Funibus.

Sed quam sumptuosa esse solerent vasa aurea, vel ar-
gentea, aut alterius metalli affabrè facta ad lumina ac-
cendenda composita, in quibus non oleum, vel cera
solum, sed interdum Opobalsamum, aut Nardinum
oleum in honorem Dei, & Sanctorum incenderetur.
Extat in libello de Munificentia Magni Constantini,
tom. primo Conciliorum in Siluestrum. Quod non sub
christianis Imperatoribus solummodo, sed vigente adhuc
persequutione Diocletiani præter alia vasa aurea, & ar-
gentea; Ecclesiae uti consueuerunt argenteis Lucernis

Vasa lu-
minum
sumptuo-
sa.

A

B

C

Suetor.
5. Aen.
præfer:
æque
dæis,
lumina
dixerim
Gentilib.

A nis, quibus lumina incenderentur ex D. August. ep. 165. & contra Crescon. lib 3. cap. 29. Baron. anno 57: & ibidem Spond. num. 36.

Luminum vsum foeliciter in Ecclesias introductum multoties à Deo stupendis signis editis confirmatum esse; innumera sunt apud auctores exempla: quinimo ipso etiam oleo lampadum, necnon cera è candelabris sumpta, cōplura peragi consueuisse miraculā, cum morbos pellerent. Dæmones abigerent, mortuos resuscitarent, ex August. de Ciuitate Dei lib. 22. cap. 8. Theodor. in histor. sanctorum Patrum cap. 21. Baron. in ann. 58. & ibidem Spondanus num. 30. & anno 371. vbi Spondan.

Miracula propter lumina.

B num. 9. & anno 412. vbi Spondanus num. 15. & præter cœtera miracula refertur in proposito de lampadibus extinctis, iubare diuino reaccendi solitis quotannis diebus Passionis Domini in Ecclesia Hierosolymitana, ex Baronio anno 326: num. 6. Ac etiam Igne fides probata aduersus Hæreticos, Baronius anno 471. num. 2. sicuti & posterioribus sæculis permulta edita miracula ex cereis illis acceptis, ex Cereo Paschali, quæ sacro Chrismate delibutæ, & Benedictione sanctificatæ Agnus Dei nominantur, Baron. in ann. 58. vbi Spondan. 30. & nos etiam inferius dicemus.

C Licet autem Gentiles Lætitiæ, & Religionis causa eundem luminum vsum interdum vsurpare consueuissent: Iuuenalis satyr. 12. ibi.

Cuncta nitent, longos erexit ianua ramos

Et matutinis operitur festa Lucernis.

Sueton. in Caio cap. 13. Ammianus lib. 21. Seruius in 5. Aeneid. adeo vt etiam Imperatoribus faces ardentes præferrentur: Herodian lib. 1. Tamen cum illum ipsum æque Iudæi obseruarent, vt diximus non potius à Iudæis, sicut & pleraque alia, quam à Gentilibus (vt ca. luminatur Vigilantius) Ecclesiam eam mutuata esse dixerimus? si verò concesserimus id acceptum etiam à

Ritus Christianorum etiam a Gentilibus processisse.

Idolorum fierent, eadem postea in honorem martyrum conuersa fuerint? ex Hieronymo aduersus Vigilantium: Vel quia in Natalitiis, & aliis Principum celebritatibus facitari solerent, eadem ad Natalitia, & celebritates martyrum translata? si quæ diebus Sabbathis Lucernæ accenderentur in templis, non quod, vt inquit Seneca Dii egerent Lumine epist. 66. eadem in Dei Genitricis honorem sint commutata? si qui in Saturnalibus cerei erogabantur: Macrobi. lib. 1. Saturnal. cap. 7. in solemnitate occursum Domini; & sanctissimæ eius Genitricis fuerint conuersa? si vero Aegyptiorum anniuersaria solemnitas dicta Accensio lucernarum, qua noctu circa domos suas frequenter accendere consueuerant, Herodotus lib. 2. fol. mihi 142 Eadem in festiuitatem Ascensionis Dominicæ fuerint permutata? Beda de locis sanctis cap. 7. Quinimo Tertullian. de Idolis cap. 14. exprobrat plures inuenti Ethnicorum fores sine lucernis, quam Christianorum, ne more Gentilium hæc illi præstando in Idololatriam incidere: Datur intelligi, quæ necessario, & piè consultum fuerit, vt luminum sacer usus à superstitione Gentilium vindicatus, veri Dei cultui fuerit consecratus: & de ijs vide Baronium anno 58. vbi Spond. num. 28. & seq.

Ex prædictis infertur, vt deferantur lumina ad denotandum, quod tenebræ infidelitatis, & ignorantia euanuerint; & per lumen corporale declaretur, quod legimus in psalmo 218. vers. 105. *Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis.* Deferimus etiam lumina in Processione, in Funeribus, & Baptismate ad profitendam fidem, quæ nos illuminat in medio tenebrarum huius mundi, vt ex D. Hieron. aduersus Vigilant. habetur: *Et quicumque accendunt cereos secundum fidem suam habent mercedem, dicente Apostolo: unusquisque in suo sensu abundet: sicuti etiam ex dictis luminibus denotamus spem, quam habemus fruendi aliquando meliorem vitam gratia, & meritis illius, qui dixit; Ego sum*

Lux

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

eam eruiſſet, extineta eſt; ac in ea lucerna non aliquem A
 ſe vidiffe liquorem, ſeu bitumen, ſed tantum quamdam
 rafiſſimam, quam forſan ex dicto Aſbeſto, ſeu Carbaſio
 lapide fuiſſe confeetaſatis probabile eſt: & hæc ſatis
 de lucernis, ſeu aliis luminibus. &c.

De Aere Campano, ſeu Campanis.

Cap. XXXXIII.

Campanæ nomen ex Campania Italiae prouincia
 deſumptum, ibique primum eadem fieri cœperunt:
 & quæ grandiores eſſent Campanæ dicebantur, mino-
 res autem, quæ a ſono tintinnabula vocantur, Nolas
 appellant à Nola eiufdem Ciuitatis Campaniæ, vbi ea-
 dem vaſa commentata ſunt, vt refer Vualfridius Stra-
 bo De Rebus Eccleſ. c. 5. ac etiam Baron. in Anno 57.
 vbi Spond. n. 41.

Quamuis earum uſum ſatis antiquiſſimū ex Dei præ-
 cepto ad Moysē, Exod. 28. verſ. 33. vt in firma Pōtificiæ
 veſtis parte apponerentur mala punica, & tintinnabula
ibi mixtis in medio tintinnabulis; ita vt tintinnabulū ſit
aureū, & malum punicum, &c. quæ indicabant Populo
 aduentū ipſius Pontificis vt à negocijs iſuperſederent.
 Ac etiam præcepit Deus ad Moysē, vt legitur in Nu-
 mer. cap. 10. in princ. *Loquutus eſt Dominus ad Moysē*
ſem, dicens: Fac tibi duas Tubas argenteas ductiles,
quibus conuocare poſſis multitudinem, quando mouenda
ſunt caſtra: & paulo poſt verſ. 10. ait; Si quando habebi-
tis epulum, & dies feſtos; & calendas; canetis tubis ſuper
holocauſtis, & pacificis victimis; vt ſint vobis in recorda-
tionē Dei veſtri. Ego Dominus Deus veſter. Quos textus
 etiam

A etiam ad comprobandum usum campanarum adducunt Alcuinus de diuin. offic. cap. 28. & Valfridus Strabo de rebus Ecclesiast. cap. 5. Non solum apud Christianos. verum & apud Ethnicos fuit etiam usus campanæ, seu tintinnabuli, ex Martiale.

Redde pilam, sonat as thermarum ludere perge
Etenim præ coeteris metallis ad res diuinas adhiberi solitum Aes; testatur Macrobius lib. 5. Saturnal. quod etiam innuit Sexrus Pompeius; sicuti etiam Eusebius Cæsarien. referens de Matre. Deorum lib. 2. de præparar. Euangel. cap. 10. ait: *Sacerdos autem utriusque sexus vir, & femina coniecrat, & Urbem ut ioleni tibia- rum, & tympanorum sonitu perlustrant.*

Sanctus Ephrem, qui vixit de anno 370. meminit etiã cuiusdam signi, quod suo tẽpore dabatur ad Synaxim, ut in parænesi 43. ibi. *Signo ad Synaxin, & officium dato, omnium ultimus tunc frater occurrit, & ante omnes e congregatione exire conatur.*

Et sanctus Gregorius Turonem. qui floruit ann. 580. idem refert in vitis Patrum cap. 4. agens de Gregorio Lingonensi Episcopo ibi. *Observatores ostium baptisterij obseratum intuentes, clauē suā solita operiebant: commotoque signo sanctus Dei, sicut reliqui omnes ad officium Dominicum consurgebant.*

C Aetis campani, seu campanæ usum deducam ab anno 600. (de grandiusculis loquor cogendi Christiani populi ad diuina officia) quia tunc vixit auctor Ordinis Romani, qui Titulo de Sabbato sancto sic ait. *Iussi incipiunt in Ecclesia Litaniam, Tertiam, & Campana tangerunt, & ingrediuntur ad Missam.* Et idem Auctor Ordinis Romani, in ordine processionis, cum Episcopus festiuis diebus Missam celebrare voluerit. *Cum tintinnabulum ad Tertiam sonuerit omnes simul fratres in Chorum ordinatim conuenire debent.* & idem refert Cardinalis Baronius ad annum 614. exactis sancti Lupi, &

ex eo tempore talis usus ad omnes transiit ætates.

Audoenus, qui scripsit vitam sancti Eligii anno 650. nominat expresse Campanas lib. 2. cap. 21. dum inquit. *Sed ut eius temeritas reprimeretur, Campana rationis expertus Beato viro obtemperans, nullum sonum reddidit: persistit ille restim trahenda campana, sed sonum exprimere non potuit.*

Et Ven. Beda, qui scribebat historias Anglorum anno 700. nobis demonstravit, quod tunc temporis etiam sonabant campanæ speciali quodam sono, cum quis è vita exisset vt in lib. 2. histor. cap. 23. ibi. *Hæc in dormitorio sororum pausans, audivit subito in aere notum campanæ sonum, quo ad orationem conuocari, vel excitari solebant, cum quis eorum de sæculo fuisset euocatus.* Et talis ritus etiam de præfenti seruetur in Anglia; vt cum quis decessit, statim campana propriæ illius parochiæ speciali quodam modo sonet per aliquod tēporis spatiū (vt ego annis præteritis cū essem Londini in Anglia annotaui ex continuo tali sonitu per urbem, ac etiam ex relatione Ciuium, & Incolarum) quamuis Regnum illud iamdiu a vera Christi Religione apostatauerit, ac etiam ipsi Angli negent modo orationes, & suffragia pro defunctis proficua; nec aliam in hoc ab illis rationem potui percipere, quam quod talis sonus sit ritus antiquæ Ecclesiæ Anglicanæ.

Præterea circa talem campanarum sonitum, refert etiam Carolus Magnus de ritibus veteris Ecclesiæ, ibi: *His finitis pulsantur signa ad Missam publicam:* Similiter earundem originem tradit Guilbettus Tornacus, cap. 16. de offic. Episc. *Signa, quæ pulsantur in Missæ principio. Tubas argenteas signant, & ductiles, quibus conuocabatur populus in veteri testamento.*

Aduertendum tamen est, prædicta de primo campanarum usu ad solam Ecclesiam Latinam referenda esse; Nam Græcis multo post, nimirum anno Christi nati 865. illæ usui esse cœperunt, cum a Duce Venetiarum

A

B

C

A
u
a
r
i
a
m
i
d
e
n
n
u
m
A
m
f
i
c.
e
r
a
M
G
a
d

pa
B
po
di
s
ap
T
p
rius
vt
un
mi
iud

vt
c
bin
&c
lib.
C
arg
Voc
bis,
i
prim
Episc

era
zo

Eccl
Tom

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

guebatur antiquitus in Clangore tubarum, & differentia: A sonituum, cum aliter in conuocationibus faciendis, & aliter etiam pro mortuis. & idem ab auctore Ordinis Romani de Fetia 5. in Coena Domini ibi. Ipso die sonetur Campana ad Missam, & ad ceteras horas, sicuti mos est diebus solemnibus.

Aduerte tamen, quod in familiis mendicantium Ioannes PP. 22. anno Domini 1320. vetuit, ne pluribus campanis uterentur sine Apostolicæ Sedis licentia specialiter, sed vna tantum pro loco sint contenti extra. De officio Custodis, & hoc forsitan propter Votiuam paupertatem, quam professi sunt.

Inoleuit antiquitus mos, vt diebus aliquot Hebdomadae sanctioris campana non pulsarentur, sed in earum locum sufficeretur è ligno sonus: Prioris causa fuit, quia campana diuinam prædicationem significant; tunc autem Apostoli, qui ante de rebus Diuinis incredibili animi ardore disseriebant, obmutuere. Albinus de diuinis officijs cap. de Coena Domini ibi. *Quia ordo Prædicatorum tempore Passionis siluit, reticetur sonus signorum Campanarum.* & idem latius refert Ioannes Beletus de diuin. offic. cap. 100.

*Quare
nō sonēt
in hebdo-
mada
anctā.*

E ligno vero sonus in locum campanarum suffectus, quia illud significabat Christum, qui pendens ex ligno crucis, Patrem precatus est, vt suæ mortis ministris ignosceret, solusque dum pateretur, cœlestem doctrinam prædicare non destitit; ex dicto Beletio ibidem.

Magnus tamen è ligno editur sonus: Tabula lignea Christum significat, qui in ligno clamabat, Prædicabat, orabat, dicens: Pater, dimitte eis, quia nesciunt quid faciunt; pulsatur igitur lignum, quia tum solus Christus extitit concionator. Præterea ligni pullandi tribus hebdomadae sanctioris diebus est inditum humilitatis Christi, eumque a nobis intimis sensibus colendum, Fortunatus lib. 1. de Eccles. offic. cap. 12. & idem lib. 4. cap. 21.

Additur etiam tertia Ratio, vt recoleretur memoria veteris

A veteris ritus, cum fideles in occultis locis delitescerent igneis tabulis uterentur: Fortunatus ibidem ait. .
Potest in hoc humilior usus Romanæ Ecclesiæ designari antiquis temporibus, quando latitabat per cryptas propter persecutores, nam adhuc iunior Roma, quæ antiquis temporibus sub uno Domino cum antiqua Roma regeretur, usum lignorum tenens non propter aeris penuriam, sed propter vetustatem.

Triplici modo in principio nascentis Ecclesiæ, Cōuentus fidelium indicebantur, nonnullos scilicet solo pietatis, & Religionis studio ad statas horarias preces conuenisse; Alios Prænunciationibus publicis inuitatos esse. Quosdam verò in præcedenti solemnitate subsequaturam didicisse. ut ex Vualfrido Strabone, De Reb. Eccles. cap. 5. Verum hoc contigisse; dum Gentilium persecutio in Christianos defecit; Ac post Magni Constantini-tempora, quando res Christiana melius haberi cœpit, nec dum cœptus usus æris Capani, certos homines huc, illucque mittebant Christiani, ad conuentus indicendos. Sanctus Hieron. epist. 22. ad Eustoch. ibi: *Cum ad Agapen vocauerit Preco, conducitur.* Sicuti etiam sonus ligni ad conuocandos fideles fuit in usu maximè, cum in cryptis fideles latitabant, ut ex Fortunato dicto cap. 21. & refert Metaphrastes in vita sancti Theodosij Coenobitæ, & in vita sancti Ioannis Ch ylostomi: Et præterea etiam Monachos, & Moniales ad Missam, reliquosque Ecclesiarum conuentus vocè Alleluia vocatos esse. Sanct. Hieron. epist. 23. ad Marcel. ibi. *Nunc adorandum festinat, consurgit, & tinnula voce ceteris Alleluia præcipiens, prior incipit laudare Dominum suum,* & epist. 27. ad Eustoch. *Post Alleluia cantatum, quo signo vocabantur ad Collectam, nulli residere licitum erat.* Refert etiam Card. Baron. ad annum 58. vbi Spondan. numer. 40.

Addimus prædictis campanas in Ecclesia tunc pri-

h h

ma

*Benedi-
ctio Ca-
panæ.*

num benedici solitas, & nomine imposito Deo conse- ^A
crari: quando Ioannes Decimus tertius Summus Pon-
tifex, cum in Urbem redisset, contigit Primariam La-
teranensis Ecclesiæ campanam miræ magnitudinis, re-
cens ære fusam super campanile eleuari: quam prius
idem Pontifex sacris ritibus Deo consecrauit, atque
Ioannis nomine (cuius Ecclesiæ esset vsui) nūcupauit.
Qui sacer ritus in Ecclesia perseuerauit, vt eo modo
campanæ in Ecclesijs collocandæ, Deo primum impo-
sito eis nomine dicarentur; quod testantur veteres Co-
dices Rituales: licet errore vulgi pro arbitrio vtentis
vocibus, dicantur baptizari campanæ, cum eiusmodi
benedictionem; & nomen (sicut in baptismo nomen ^B
infantibus imponitur) ab Episcopo accipiunt; refert Ba-
ronius in anno 968. vbi Spaldanus num. 4.

De Cantu in Ecclesia antiquif- simo, & alijs Musicis Instrumentis.

Cap. XXXIV.

MOS semper fuit laudare Deum in psalmis, & can- ^C
tibus; vt de Dauid psallente, dum Saul à malo spi-
ritu obsidebatur, 1. Regum cap. 19. vers. 4. & 10. habe-
tur. *Et factus est spiritus Domini malus in Saul; sede-
bat autem in domo sua, & tenebat lanceam: porro Da-
uid psallebat manu sua, &c.* Et idem Psalmista Dauid
sæpius hortatur ad magnificandum Deum in tympano,
& Choro, Chordis, & Organo, Cymbalis, & Cithara,
Psalterio decem chordarum, Tubis ductilibus, & voce
Tubæ, vt in psalm. 9. vers. 12. & 12. 2. & 70. 22. & 97.
4. 5. & 146. 7. & 149. 1. 3.

Et

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

denū Divinae dilectionis affectum varia consuetudo est. **A**
Sicuti refert hoc etiam Concilium Toletanum 4. c. 12.
his verbis: *De hymnis etiam canendis, & Salvatoris, &*
Apostolorum habemus exemplum: & citat postea Matth.
26. Luc. 2. &c.

*Vn ecclā
tus Al-
terna-
tim in
Eccle-
sia.*

Quomodo autem in Ecclesia coeperit consuetudo
Alternatim canendi? Hoc processisse ex visione, quam
habuit sanctus Ignatius, ut refert Socrates hist. ecclēs.
lib. 6 cap. 8. his verbis: *Iam vero dicamus unde consue-
tudo hymnorum, qui in Ecclesia alternis decantantur, ini-
tium sumpserit? Ignatius Antiochiæ, quæ est in Syria,
ieritus à Petro Apostolo Episcopus, qui cum Apostolis
ip̄s versatus est, visionem vidit Angelorum sanctam* **B**
*Trinitatē hymnis alterna vice decantatis, collaudantium,
& formam canendi, in eā visione expressam Ecclesiam
Antiochiæ tradidit: unde illa traditio in omnibus Ecclē-
sijs recepta est; Et talis usus alternatim canendi ab initio
in ecclesia, peculiare inditium fuit, quod prisci Christia-
ni ad Imperatores deferrentur, ut ex Luciano in Philo-
patro, & ex Plinio epistola 97. lib. 10. ibi. *Adfirmabant
hæc fuisse summam, vel culpæ suæ, vel erroris, quod essent
soliti stato die ante lucem convenire, eamque Christo,
quasi Deo dicere secum inuicem, sequæ sacramento non in
scelus aliquod obstringere, &c.**

De hoc eodē antiquissimo ritu psalmodiarum, & hym- **C**
norum in ecclesia alternatim ex Apostolica traditione,
& diuinis visionibus, item quæ frequentissimo, tradit
Card. Baronius in anno 60. ubi Spondan. num. 12. lo-
quitur etiam Iustinus Martyr in orat. ad Antoninum
Pium, apud Clementem Alexand. in orat. ad Gentiles,
sanctus Cyprianus in oratione Dominicali, ac præcipuè
sanctus Basilius in epistola 63. refert ad Hæreticos sui
temporis; ut non retrahantur à psalmodia, quoniam
hæc ubique terrarum est in usu; ut in his verbis.
*Illucescente iam die pariter omnes velut ore uno, ac corde
uno confessionis psalmum Deo offerunt, ac suis quisque
verbis*

A
d
p
ir
fa
e
c
C
h
p
i
f
i
B
n
cl
l
nia
in
eti
e
di
so
Di
C
ti
di
nis,
syno
le &
p
cor
Spi
fuer
cane
sanct

A *verbis respicientiam profitetur. & paulò post: Et ut semel dicam, omnes apud quos vigiliae, ac preces, communesque psalmodiae in pretio sunt, &c.* Et ideo talis vocum sonus in Ecclesia resonabat, vt sanctus Hieronymus in praefatione, epistola ad Galatas lib. secundo inquit. *Ad similitudinem caelestis tonitruum Amen roboat.* Vnde ex hoc, vt confusio tolleretur, decreuit Laodicœnum Concilium can. 15. *Non licere præter Canonicos psallentes, id est eos, qui regulariter Cantores existant, qui que pulpitum ascendunt; & de codice legunt; alium quemlibet in Ecclesia psallere:* Ac etiam quamuis Laicis olim fuisset cõmune canere in ecclesia; postea tamen ob eorum inconcinnitatem solis clericis id reseruatum fuisse. Car. din. Baron. d. anno 60. vbi Spond. num. 13. ac etiam num. 14. tractat de vario canendi ritu diuersarum Ecclesiarum, sicuti etiam de cantu Romano.

Musicam igitur ex his in Ecclesia retinendam, quoniam hæc thedium tollit, auget charitatem, & amorem in Deum, ac ad eundem nos trahit; & propterea inquit etiam Lactant. lib. 6. Diuin. institut. cap. 21. *Si voluptas est audire cantus, & carmina; Dei laudes canere, & audire iucundum fit: hæc est voluptas vera, quæ comes, & socia virtutis est, &c.*

Diximus supra ex Apostolica traditione, ac etiam ex Diuicis Visionibus coepisse in Ecclesia ritum alternatim canendi? Addimus hic, quoque ex Apostolica traditione inductum in Ecclesiam hymnum Glorificationis, ac etiam secundum postea traditam in Nicœna synodo formulam hymnos à Catholicis compositos esse, & decantari solitos: nimirum cum Ariani, sicuti baptisimi formam; ita quoque Glorificationis hymnum corrupissent, vt diceretur; *Gloria Patri per Filium, & Spiritui sancto.* Catholici contra tunc ex antiqua consuetudine eundem ipsum Glorificationis hymnum rite canere proreperunt: *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto.* Et sanctus Ambrosius refert se in odium Arianae

*De Hymno
Glorificationis.*

nae hæresis in hymnis recens à se editis, & in Ecclesia, **A**
canendis populis traditis, ad finem cuiusque addidisse
eamdem conglorificationem sanctissimæ Trinitatis.

Post verò Nicoenū Concilium, cum Glorificationis
Hymnus ubiq; occineretur, licet diuerso ritu, noua oc-
casione recens accepit additamentum: nimirum, vt
contra Blasphemiam Arianorum dicentium Filium à
Patre in tempore factum; communi consensu Ecclesia
vbique Orientalis ad antiquum Glorificationis Hym-
num Gloria Patri & Filio, & Spiritui sancto, addiderit
Appendicem: *sicut erat in principio, nunc, & semper, &*
in secula seculorum. Amen. quod etiam testatum ha-
betur in Concilio Vasensi, vt refert Baronius in annū **B**
325. vbi Spondanus num. 46. & seq.

De Trisagion.

Consequens est etiam vt hic de *Trisagion.* ab Ange-
lis etiam decantatum aliqua breuiter dicamus: Etenim
anno 446. ingenti Terræ motu per loca varia imminē-
te plurimæ Vrbes, & Muri Constantinopoli corruis-
sent; ac Fames, & aeris pestifer odor multa millia ho-
minum, iumentorumque deieisset: Accidit miran-
dum illud Constantinopoli, vt cum Theodosius Imp.
vna cum Proculo Episcopo, vniuersoque Populo, præ-
metu ruinarum ædificiorum extra urbem in loco, qui
dicebatur Cāpus habitarent, ac die quadam motu eo
vehementius grassante; cuncti simul ex intimo corde **C**
cum multis gemitibus misericordiam diuinam implo-
rarent, superna repentē vi Puer spectantibus omni-
bus de media turba in sublime extra visum hominum
raptus, rursusque priore per aerem via in eundem
locum dimixus: Patriarchæ, Imperatori, vniuersæque
multitudini litanijs, & supplicationibus, operam danti-
bus: retulerit dictus Puer ab Angelis se diuinum
Trisagion in hunc modum decantatum audiuisse, *San-
ctus Deus: sanctus Fortis: sanctus, & Immortalis: mise-
rere nobis.* & vt ipsi eodem modo concinerent, mo-
nuerit: moxque ipse animam efflauerit: vbi verò Po-
pulus

A per
con
quie
lib-
scrip
fort
se
ret
ch
pl
sto
tio
B cifi
lio
uit
orit
Calc
port
Eur
steri
ret,
sus
Im
offe
Diu
C præl
irre
frum
vbi S
apud
eumd
& hæ

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De Horis Canonicis.

Cap. XXXV.

Diximus in præcedenti de Cantu, subsequitur modo de Horis Canonicis, quæ cantu ut plurimum pronunciantur, ut Christus, & Apostol. fecerunt, Matth. 26. & Paulus ad idem nos hortatur: Ephes. cap. 5. B

Quo verò ad septem horas Canonicas Regius Prophetas, quamvis urgentibus detentus, curis de se ipso dixit in psalmo 118. vers. 164. *Septies in die laudem dixi tibi, super iudicia iustitiæ tuæ.* Et quatuor tempora legendi, & adorandi, de quibus in lib. 2. Esdræ, cap. 9. vers. 3. ibi. *Legerunt in volumine legis Domini Dei tui quater in die, & quater confitebantur, & adorabant Dominum Deum suum.* Ac etiam tria tempora apud Danielem cap. 6. vers. 10. ibi. *Tribus temporibus in die flectebat genua, & adorabat, confitebaturque coram Deo:* & hæc interpretantur à Cypriano serm. 8. & Hieron. in commentar. Danielis de prædictis horis Canonicis. C

Præterea in sacro textu datur exemplum de quaque ex septem Horis in specie: Etenim de Marutino circa mediam noctem in psalmo 118. dicitur: *Media nocte surgebam ad confitendum tibi:* & in cap. 16. actuum Apostol. fit etiam mentio de simili oratione Pauli, & Silo in carceribus. De Laudibus, quæ dicuntur post matutinum ante diem fit mentio in psalmo 72. *Sic memor fui tui super stratum meum;* & psalmo 118. *Memor fui tui nocte nominis tui Domine:* & de Prima Hora, quæ est primo mane dicitur in psalmo 91. vers. 2. *Ad annuncian-*
dum

A *dam mane misericordiam tuam : & alibi dicitur in psalmo : Domine mane exaudies vocem meam : De Tertia in actis Apost. cap. 2. habetur : Cum essent Apostoli simul congregati, & descendisset Spiritus sanctus, dixit Petrus ad illos, qui irridebant Apostolos : Non enim, sicut vos existimatis ; hi ebrii sunt, cum sit hora diei tertia. De hora Sexta habetur in iisdem actis cap. 10. quod Ascendit Petrus in superiora, ut oraret circa horam sextam. Ac etiam de hora Nona cap. 3. in princ. eorumdem actuum dicitur : Petrus autem, & Ioannes ascenderunt in templum ad horam orationis Nonam : Et de Vespere in psalmo 54. verl. 18. Vespere, & Mane, & Meridie narrabo, & annuntiabo ; & exaudiet vocem meam : & in psalmo 140. Eleuatio manuum mearum sacrificium Vesperinum : De Completorio. sanctus. Basilus in Reg. fusius disput. quæst. 37. inquit : Officium in initio tenebrarum pro quiete nocturna captanda, id est Completorium.*

Sanctus Clemens Roman. constitut. Apostol. lib. 8. cap. 34. inquit. *Precationes facite mane, Tertia hora, ac Sexta, & Nona, atque ad Gallicum : Et immediatè, ad quem finem singulæ Horæ. sint directæ ; sic subdit : Mane gratias agentes, quod illuminarit nos nocte sublata, & reddito die : Tertia, quod ea hora Pilatus iudicium aduersus Dominum pronunciauit : Sexta, quod ea hora in Crucem actus est : Nona, quod omnia mota, & tremefacta sunt Domino crucifixo ; quia horrent audaciam impiorum Iudæorum, & contumeliam Domini ferre non possent ; Vespere, quod noctem dederit ad requiescendum à diurnis laboribus ; Ad Gallicum, quod ea hora annuntient aduentum diei ad facienda opera lucis.*

Et Ioannes Cassianus referens vigilantiam Monachorum lib. 2. institut. cap. 2. sic inquit. *Sunt quibus in ipsis quoque diurnis orationum officiis, id est Tertia, Sexta, Nona, id visum est, ut secundum horarium modum,*

in quibus hæc Domino redduntur obsequia, Psalmorum, **A**
 etiam, & orationum putarent numerum coequandum:
 nonnullis placuit senarium numerum singulis diei conuen-
 tibus deputari.

Tertullianus referens de Christianis in apolog. c. 2.
 ex Plinio secundo ad Traianū Imperatorem sic inquit.
 Nihil aliud se ex sacris eorum comperisse, quam cætus
 ante lucanos ad canendum Christo, & Deo, & ad conse-
 derandam disciplinam: homicidium, adulterium, fraudē,
 perfidiam, & cætera scelera prohibentes: Tunc Traianus
 rescripsit, hoc genus inquirendos quidem non esse, oblatos
 vero puniri oportere.

Diuus Hieronymus etiam inter alios in hoc etiam **B**
 egregiè se habet in epistola 2. ad Eustoch. de custodia
 Virginæ cap. 16. dùm inquit. Quamquam Apostolus
 orare nos semper iubeat; & sanctis etiam ipse sit somnus
 oratio: tamen diuijas orandi horas debemus habere, ut si
 forte aliquo fuerimus opere detenti, ipsum nos ad officium
 tempus admoneat Horam Tertiam, Sextam, & Nonam,
 diluculum quoque, & Vesperam, nemo est, qui nesciat.
 Nec cibi sumantur nisi oratione præmissa, nec recedatur
 a mensa, nisi referatur Creatori gratia.

Et idem Hieronym. ad cap. 6. Danielis sic inquit.
 Tria sunt tempora, quibus Deo flectenda sunt genua:
 Tertiam horam, Sextam, & Nonam Ecclesiastica traditio. **C**
 intelligit. Denique Tertia hora descendit Spiritus sanctus
 super Apostolos. Sexta volens Petrus comedere, ad ora-
 tionem ascendit in cœnaculum. Nona Petrus, & Ioannes
 pergebant ad templum.

Sanctus Augustinus hortatur suos ad Horas prædi-
 ctas, ut in sermone 55. de Tempore his verbis. Ad vi-
 giliis maturius surgite, ad Tertiam, ad Sextam, ad No-
 nam ante omnia conuenite: nullus se a sancto opere sub-
 trahat; nisi quem infirmitas, aut publica utilitas, aut
 fortè certa, aut grandis necessitas tenuerit occupatum.

Plures deducuntur rationes ad declarandas preces in
 Horis

A H
 co
 fin
 Ho
 no
 (o
 C
 q
 H
 or
 ci
 d
 ir
 P
 tu
 Ha
 Ser
 sep
 se i
 No
 bo
 tus
 sep
 sto
 C De
 tur
 Ba
 N
 sanct
 noai
 nob
 etia
 ordi
 Mar
 perfe
 rum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

re; & rursus Hora Tertia, Sexta, & Nona, quem laudabilem ritum inuidens Christianis, Iulianus Apostata, ut refert Sozomenus lib. 5. cap. 15, de Iuliano Imperatore his verbis. *Instituit animo delubra Gentilium, tum apparatu, tum ordine Religionis Christiane adornare: subtelij spratorea, & primarijs sedibus: Doctores, & Lectoresque Gentilis doctrinae, & exhortationum, quin etiam precibus in certas horas, diesque praescriptis; &c. & haec satis.*

De Breuiario, & eiusdem anti- quitate.

Cap. XLVI.

Breuiarium est Ephetome, seu compendium publicarum precum, in quo Diuinum officium, & maxime Horae Canonicae, de quibus supra, continentur. Retinet autem in se hoc Breuiarium: Psalmos, Hymnos, Lectiones, Responsoria, Antiphonas, Capitula, Collectas, Symbola, & Confessiones.

De Psalmis, seu canticis cum sint extracti ex sacro textu, non est de his difficultas, cum primi fideles in eorum conuentibus psallere consueuerint; ex Apostolo ep. prima Corinth. 14. *Quid ergo est fratres? cum conuenitis unusquisque vestrum psalmum habet, doctrinam habet, &c.* & similiter Tertullian. de uelands Virgibus inquit. *Quantam autem castigationem merebuntur etiam illi, quae inter psalmos, vel in quacumque Dei mentione retenta perseverant.* Quod etiam constat ex canon. 15. & 17. Concilii Laodicei sub Siluestro. *Te Deum; quamuis non sit ex canticis sacrae Scripturae desumptum, Diuinis tamen institutum, & generali-*

ter

A te
fec
fer
cu
nu
A
ri
c
ti
ci

c
Bij
C
h
ill
co
inc
fo
de
ca
&
S
ni
C ta
tar
hy
vt a
non
Apo
nos
atq
ora
nos
Hys
hym

Ater in Ecclesia receptum: quoniam sanctus Dacius Episcopus Mediolanensis, Iustino seniore imperante, refert in sua Chronica, cap. 10. lib. 1. fuisse dictum canticum compositum per sanctos Ambrosium, & Augustinum, alter alteri alternatim respondens, statim, ac idem Augustinus a sancto Ambrosio anno 385. Baptismum recepit: & subdit idem Dacius, ex tunc fuisse dictum canticum in Ecclesia receptum, quod etiam confirmatur ex antiquis Regulis sancti Benedicti, in quibus præcipit, quod Te Deum post Lectiones recitetur.

De hymnis docet Apostolus, ut simul cum psalmis cantentur ad Ephes. cap. 5. vers. 19. *Loquentes vobis met ipsis in Psalmis, Hymnis, & Canticis spiritualibus: & ad Coloss. 3. vers. 16. Commoneutes vos metipso Psalms, Hymnis, & Canticis spiritualibus.* Quos hymnos præsci illi fideles ab initio etiam Ecclesiæ in Christi honorem componebant, ut de Philone Euseb lib. 2. hist. cap. 16. inquit. *Philo de nouis psalmis, qui ab illis contexuntur, sic iterum scribit: Ita planè non contemplationi solum sed dedunt, sed etiam cantiones, & hymnos varijs metri, & carminum cuiusque modi, & numeri grauiter fusi, aptè, & conuenienter ad Dei honorem, & laudem conficiunt: Sicuti & Dionys. Areopagita cap. 4. de Diuinis Nominibus expressè meminit de hymnis beati Hierothei: & talis ritus retentus est in Ecclesia, ut ex Concilio Tolentan. 4. habito supra mille annos, in quo cap. 12. de hymnis canendis Saluatoris, & Apostolorum exemplo, ut apud Matthæ 6. & ad Ephes. 5. subiungit. Et quia nonnulli hymni humano studio in laudem Dei, atque Apostolorum, & Martyrum triumphos, compositi esse noscuntur: sicuti & quos Beatissimi Doctores Hilarius, atque Ambrosius ediderunt; & paulo post: Sicuti ergo orationes; ita & hymnos in laudem Dei compositos, nullus nostrum vliens imprabet, sed pari modo in Gallia, & Hispaniaque celebrent: excommunicatione plectendi, qui hymnos reijcere fuerint ausi.*

- Lectiones, præcipuè leguntur in officio Nocturno, A & propterea appellantur Primum, Secundum, & Tertium Nocturni, iuxta très præcipuas noctis vigiliæ: sunt autem in præsens, vt plurimum lectiones nouem, quarum in quolibet Nocturno tres recitantur, Priores tres desumptæ ex sacra scriptura: Secundæ ex vita, morte, & Martyrio sancti: Tertiæ, & postremæ, ex Homilijs sanctorum Patrum: & de hoc antiquo ritu, vt refert Iustinus Martyr (qui scripsit annis 150. à Christo Domino) in Apolog. 2. pro Christianis sub finem ibi. *Solis qui dicitur, die omnium, qui vel in op. pidis, vel ruri degunt, in eundem locum conuentus, sit: & commentaria Apostolorum, aut scripta prophetarum, B quo ad tempus fert, leguntur. Concilium Laodicenum supra 1200. annos decreuit cap. 17. Quod in conuentu fidelium nequaquam psalmos continuare conueniat, sed per interuallū, idest per psalmos singulos recenseri debeant lectiones. Et in Conc; Cartag. 3. habetur, c. 47. Liceat etiam legi passiones Martyrum, cum anniuersarij eorum dies celebrantur. Et quod scripta sancti Ephrem etiam recitarentur, de suo tempore refert D. Hieronymus de Scriptor Eccles. ibi: Ephrem ad tantam venit claritudinem, vt post lectionem scripturarum, publicè in quibusdam Ecclesijs eius scripta recitarentur.*

Lectiones erant duodecim iuxta numerum Psalmorum Io: Cassiani temporibus, vt in capit. 5. Instit. Cœnobitarum, Gelasius Papa iam supra mille annos redegit illas in ordine, donec post plurimas innovationes in Breuiario, Gregorius Papa Septimus in Generali concilio redegit ad antiquam formam, vt refert Gratianus de consecrat. distinct. quinta, cap. 15. incip. *In die Resurrectionis usque ad Sabbathum in Albis, & in die Pentecostes usque ad Sabbathum eiusdem tres tantū psalmos nocturnos, tresque lectiones antiquo more cantamus, & legimus: Omnibus diebus alijs per totum annum, si festiuitas est, nouem psalmos, & nouem lectiones.*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

inquit verbum alta voce proferetur, in prolog. lib. primi ad Galath. *Vbi alibi tanto studio, & frequentia ad Ecclesiam, & ad Martyrum sepulcra concurritur, ubi sic ad similitudinem celestis tonitruum Amen roboat, & vacua idolorum templa quatiuntur.* & idem refert sanctus Augustinus epist. 107. ad Vitalem.

Quo vero ad hymnum, Glorificationis, seu Gloria Patri, diximus in præcedenti capitulo 44.

Antiphonæ denotant vocem reciprocam, & idem est canere per antiphonas, quam psallere alternatim: refert enim Amalarius lib. 4. de offic. Eccles. cap. 7. quod debeant cani psalmi iuxta tonum antiphonarum, quod coniungit duos choros in fine psalmorum. Quarum antiquitatem refert Tertullian. lib. 2. ad uxorem; ac etiam Socrates lib. 6. histor. cap. 8. inquit, quod sanctus Ignatius apprehendit ab Angelis ritum laudandi Deum alternatim, sicuti etiam idem postea docet Ecclesiam Antiochenam; cuius traditio in omnes Ecclesias recepta est; ut etiam nos super diximus. Et hæc dicta sufficiant de Breuiario Religionis Christianæ, & Catholicæ.

De vsu Incognitæ Linguæ in seruitio Eccle- siæ.

Cap. XXXVII.

Magnum solamen est pro Romana Ecclesia, quod hæc accusatio sibi ab impostoribus hæreticis, communis quoque sit non solum cum Græca præsentim Ecclesia, quæ quamuis etiam extendatur in plures prouincias, nulla tamen ex ijs vitur idiomate vulgari,

A

B

C

qu
pu
no
cle
fin
pu
fr
ne
La
ra
te
B
cu
Id
di
ome
rum
vru
nec
flu
lun
tiam
Ap
se v
mic
quo
nime
Syria
coidi
tur,
Bab
inter
Pop
statu
quod

A vulgari, & intelligibili pro populo; sed ulterius quoque Ecclesiae Syriacae, Aethyopicae, Armenicae, Aegyptiacae, in alijs omnibus exhibetur seruitium in lingua non vulgari: Etenim Idioma, quo celebratur in Ecclesijs Aethyopum, cum sit illud Caldaicum, satis affine Hebraico, hoc inquam nulli de Populo Aethyopum est cognitum: Armenum Idioma, quo in Ecclesijs exhibetur seruitium, minimè quoque Idiotis est notum, nominaturque ab iisdem quasi Armenicum Latinum: Aegyptiacum Ecclesiae idioma, quod characteribus scribitur, & maximè conforme Graecis litteris nullam affinitatem habet cum vulgaribus: Syriacum quoque Ecclesiae minimè commune est, cum Idiotis, qui natura Arabicè loquuntur, & magno studio apprehendunt Syriacum pro seruitio Ecclesiae.

B Hæc accusatio non multo nobis est communis cum omnibus Christianis Ecclesijs per totum Orbem, verum cum Iudæorum Synagogis, qui in suo seruitio vtuntur Hebraico Idioma, quod nec vulgare, nec cognitum Foeminis, vel pueris, sed solum ijs, qui studio id apprehendunt; Quod non de hodiernis solum Iudæorum Synagogis, verum & de antiquis etiam; quoniam ex Theodor. quæst. 60. in Genes. Apprehendimus Hebraiacum idioma nullatenus fuisse vulgare; & nos quoque scimus tempore Christi Domini, eiusdemque Apostolorum idioma Hebraicum, quo reddebatur seruitium in templo, & Synagogis, minimè cognitum fuisse Idiotis, qui aliud prorsus, quam Syriacum non intelligebant, quod penitus ab Hebraico idioma differebat. Hinc in lib. 2. Esdræ c. 8. habetur, quod volens Esdras, vt Populus post reditum è Babilonia, iuraret Legem, & legendo illam, eandem interpretabatur; quoniam non amplius intelligebat Populus legem, sicuti fuerat scripta, & non solum testatur Eusebius de Demonstr. Euangel. lib. 3. cap. 7. quod Apostoli non aliud callebant idioma, quam

k k

Syriacum;

Pri. A
 ubi
 va.
 abus
 gloria
 dem.
 catim:
 quod
 quod
 arum. B
 m; ac
 sanctus
 di Deū
 etiam
 fias re
 lieta sub
 Catho.
 C
 elia,
 us hære
 ecpræ
 in plu
 mate
 lgati,

Syriacum; verum sapientiores in Hæbreos nempe **A**
 Philon, minimè sciebant Hæbraicum idioma, cum eius
 intelligentia reseruata fuisset Presbyteris, & Scribis
 eam studio apprehendentibus; & nihilominus Domi-
 nus noster, eiusdemque Apostoli nunquam abstinue-
 runt interesse in templo seruitio Iudæorum, quàmquam
 illud incognito idioma celebraretur, nec vnquam
 id damnarunt, nec de aliquo defectu reprehende-
 runt.

Addimus quoque, quod vsus incogniti Idiomatis
 communis sit nobis, cum Religionibus quoque falsis
 per Orbem diffusis; Nam præter Turcas, & Persas,
 qui idioma Arabico Grammaticali reddunt suū ser- **B**
 uitium, Idiotis penitus ignoto; refert quoque Quinti-
 lianus lib. 1. instit. cap. 6. quod in Romanorum Repu-
 blica. *Carmina Saliorum*, quibus reddebatur seruitium:
Vix Sacerdotibus suis satis intellecta, sed qua mutari
vetat religio. & propterea natu alis est inquam neces-
 sitas, qua omnium Religionum seruitium idioma in-
 cognito, habitum quoque sit populo simplici, & idiotæ.

Etenim sicut rerum humanarum fert vicissitudo,
 vt quoque idioma aliquando varientur, & quod vul-
 gare idioma progressu sæculorum cesset esse vulgare:
 Et è contra cum constans, maiestas, & dignitas rerum **C**
 diuinarum, ac reuerentia eisdem debita, requirat, vt
 vnquam non mutetur propter timorem, ne alteratio
 litteræ, seu syllabæ afferat præiudicium rebus Religio-
 nis præter antiquitatis reuerentiã, quæ perditur ex
 innouatione; cum eiusdem Ecclesiæ Fundator Chri-
 stus fuerit testatus, quod Portæ Inferi non preualebunt
 aduersus eam.

Hinc est cum Ecclesia Romana reprehendatur ser-
 uauisse antiquum suum idioma, in quo Apostoli, eius-
 demque discipuli fundarunt Ecclesiam Occidentalem
 tam in Africã, quàm in Europã; Hoc inquam com-
 mune est etiam cum Ecclesia Iudaica, in qua Dominus
 noster

A no
 alij
 i
 Pu
 ver
 fu
 ge
 &
 Fi
 qu
 a
 b
 B ti
 fi
 ui
 act
 rep
 Te
 rel
 P
 M
 pa
 in
 C pr
 co
 ve
 pa
 rum
 retu
 poss
 Et
 sist
 tia
 plic
 inte
 sensu

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

ſilentia publicis precibus; Insuper etiam dum summus **A.** Sacerdos solus in templi secessu orabat; ad quem quoniam populus non habebat accessum, sed extra remanebat; non potuisset idem tunc particeps fuisse deiſſacrificantis orationibus, quas non poterat audire.

Sed esto simplices, & imbecilles non recreentur intelligentia verborum, sed solum adhæreant fidei, & cautioni Ecclesiæ: Atqui talis defectus compensatur non solum per meritum, & exercitium feruentioris fidei in prædictis simplicibus astantibus, verum ex sacro Concilio Tridentino sess. 24. cap. 7. Præcipitur *Parochis, ut inter Missarum, solemniam, aut diuinorum celebrationem sacra eloquia, & salutis monita eadem vernacula lingua* **B** *singulis diebus festis explanent*: Unde resultat, quod simplex populus apprehendat intelligentiam currentis Euangelii, Epistolæ, & aliorum actuum ipsius sacrificij: Quatenus autem aliqui ex Curatis animarum ab hoc ipsorum munere propter ignorantiam, vel desidiam, deficiant; talis inquam defectus est eorum illos ordinantium, non autem Ecclesiæ: negligentes illi, quod præcipitur per Hierem. Thre. 4. *Paruuli quaesierunt panem, & non erat qui frangeret eis.*

At quoniam etiam sequeretur suppositum, quod non possit quis interesse seruitio, quod non intelligit; quis **C** non videt confusionem Babel hac idiomatum multiplicitate, & seruitium communionis Ecclesiasticæ penitus dilaceratum, dum Angli præstantur communicare cum Gallis, Galli cum Germanis, Germani cum Polonis, &c. Quinimo nec idem populus conueniet integer totus in eodem idiomate nempe in Gallia Piccardus Idiota non intelliget Prouincialè, nec minus Vvasco Burgundum, &c. Sicuti nec etiam in Italia Veneti non percipiunt Ianuensem, nec Ianuensis Neapolitanum, &c. & in Anglia refert Ven. Beda suo tempore fuisse ibidem quatuor vulgaria idiomata penitus diuersa, & sub Acthyopum Rege habent relatores esse

qua

A 9
id
fi
ni
tr
d
o
fi
tu
bi
ic
B
ti
fu
vni
fent
pre
cul
cle
pi
in
Ca
ne
C cili
ci, a
de
minu
exiis
deve
fuer
Ecc
spon
rum
Det

- A** quādraginta diuersa idiomata.
 Habetur vterius successiua alteratio, & variatio
 idiomatum in plerisque Regionibus, itaut necesse esset
 singulis quibusque sæculis ordinare nouam translatio-
 nem idiomatum circa Ecclesiæ seruitium, sicut idioma
 mutatur; alias idioma, quod erat in seruitio Ecclesiæ,
 duobus, vel tribus elapsis sæculis, esset idem in
 opprobrium, & derisum. & Refert Polibius lib. 3: hi-
 storix, quod tempore secundi belli punici non po-
 tuere Romani, quasi amplius intelligere contractus ha-
 bitos durante bello primo. Vide Romanorum vulgare
 idioma, quam breui tempore mutatum fuerat.
- B** Consideremus etiam, quod quando Ecclesiæ serui-
 tium originaliter institutum ob varias translationes
 fuisset deperditum, omnia media celebrandi Concilia
 vniuersalia, & habēdi certitudinem in rebus fidei fuif-
 sent à nobis aliena, cum non possimus nobis metipsi
 promittere de vero sensu scripturarum ex nostra partit-
 culari inspiratione, & interpretatione: Quoniam Ec-
 clesia Occidentalis non habet idioma, in quo Episco-
 pi omnes eius iurisdictionis valeant conuenire, sicut
 in Latino idiomate: Nec Orientalis Ecclesia iam existēs
 Catholica minus habuit idioma commune inter om-
 nes Episcopos, sicuti Græcum; Hinc in antiquis Con-
 ciliis simul in Oriente cōgregati omnes Episcopi Græ-
 ci, ac in Occidente Episcopi Latini conferebant deinde
 simul decreta vtriusque cōuentus interuentu ho-
 minum, qui callerent idiomata Latina, & Græca: &
 ex iis de omnibus idiomatibus, per orbem diffusis non
 deuenere ad nostram notitiam, nisi quæ incorporata
 fuere in Ecclesiarum seruitio.
- At si dicatur, quod Latino idiomate remoto ab
 Ecclesiæ seruitio, seruaretur etiam illud in scholis. Rē-
 spondeo idiomata, vt alia omnia sunt subiecta sæculo-
 rum reuolutionibus propter Barbaras incursiones, &
 Dominantium diuersas successiones, inter quas solum

exercitium religionis remanet fixum, & immobile; Nec **A**
 in hoc supplerent originarii Codices ex Latino, qui
 requirente s nouem eorum impressionem ad tempus,
 ij pariter cessarent, deficiente Religionis communica-
 tione.

Sed vltcrius non solum excluderentur amplius vni-
 uersalia concilia, sed sequeretur etiam, quod omnes
 actus & canones antiquorum conciliorum, omnes Ec-
 clesie historiae, omnia scripta sanctorum Patrum ad sa-
 crae scripturae intelligentiam, omnes Hæreticorum con-
 futationes, & demum omnes antiquitatis Thesauri, &
 monumēta omnia sancto spiritu afflata, quoad Ecclesie
 regimen, post tot sæcula remanerent sepulta: intra pro- **B**
 fundam obliuionis abyssum, sacrificium acceptissimum
 Principi tenebrarum.

Insuper omnes originarii codices sacrarum scriptu-
 rarum, ad quos ob talem, ac tantam varietatem tradu-
 ctionum oporteret in omni casu confugere ad illos ve-
 rificandos, ij pariter fuissent deperditi, & ab vsu, & ho-
 minum intelligentia elapsi: Hebraicum quippe idioma
 nisi fuisset seruatum in Synagogis Iudaicis, & Græcum
 in ecclesie seruitio, cum vtrumque illorum cessauerit
 esse vulgare, ea omnia profecto ab hominum memoria
 euauissent: Hinc Spiritus sancti prouidentia apparet
 in sanctæ Ecclesie regimine, vt conseruatione origina- **C**
 lium idiomatum, vniuersalia mala euauerint, cum coe-
 tera alia omnia particulatia mala non sic intente Ec-
 clesie statum tenuissent.

Nec prædictis repugnat, quod vsus incogniti idio-
 matis in Ecclesie seruitio fit contra præceptum Apo-
 stoli, primo Corinth. 12. ibi. *Vnicuique autem datur
 manifestatio spiritus, &c. alij gratia sanitatum in vno
 spiritu, alij operatio virtutum, alij prophetia, alij discre-
 tio spirituum, alij* **GENERALINGVARVM:**
alij interpretatio sermonum, &c. Quoniam hoc nec
 formaliter, nec per consequens repugnat vsui Ecclesie

in

A in
 sal
 ma
 fia,
 ter
 est
 pe
 id
 di
 in
 rel
 lo
 sis
 ni
 pre
 lo
 xise
 nec
 quo
 erat
 tib
 gua
 idi
 C mit
 fui
 tis,
 turgia
 lo, vt
 turgia
 cilio
 & ex
 hilo
 gare
 tis, Li
 tis pro

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

264 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.
bant, vt constat exc. 2. Actuum Apost; præter sancto- A
rum Patrum auctoritates.

Similiter quoque in tota Occidentis Ecclesia nem-
pe Africâ; & Europa reddebatur seruitium, in solo la-
tino idiomate, vt ex verbis: Sursum corda, Habemus
ad Dominum: Gratiâs agamus Domino Deo nostro;
Dignum; & iustum est, &c. Similia ex Patribus, & ma-
xime D. August. de Dono perseuerantiæ lib. 2. cap. 13.
& idem testatur sanctus Cyprianus in serm. orat. Do-
minicalis; & Albinus de Diuinis officiis, & Amalarius
de officiis Eccles. (qui vivebât anno 800.) & testantur,
quod non solum in Gallia, sed per totum Occidentem B
celebrabatur officium diuinum Latino idioma, vt etiâ B
decreuit Concilium Toletanum quartum can. 2. & 12.
Et nihilominus clarum est, quod Latinum idioma non
erat in parte aliqua vulgare extra Italiam, & Romano-
rum Colonias per Imperium diffusas, vtpotè erat Car-
thago in Africâ, vbi Latinum idioma erat vulgare
cum D. Augustin. vti talis dixerit libro primo confess.
cap. 14. illud se apprehendisse ex nutricum blanditiis;
& pariter Latinum idioma in toto Occidenti cum illud
particulare fuisset in Iudiciorum curiis, necnon in su-
premis negotiis, ac litteratorum idiomate apprehenso,
& intellecto à cunctis hominibus nō vulgaribus, & qui
vtrumque callebant idioma, nec propterea cognitum C
erat rudioribus rusticis, nec qui vnicum, & maternum C
retinebant idioma.

Concludamus igitur, quod sicuti idioma Latinum
semper retentum est in seruitio Occidentalis Ecclesie,
in qua Apostoli illud instituerunt, quod in hoc grauif-
simè quippe errant Nouatores, non idem seruando,
&c.

Declarando tamen prædicta omnia, esse intelligen-
da de precibus, & orationibus publicis, in quibus publico,
& communi idioma omnes vti debent quamuis ab
eruditionibus solummodo tale idioma intelligatur; cū
fit

A fit
Amen
laribu
ma lib
tur A

D

B

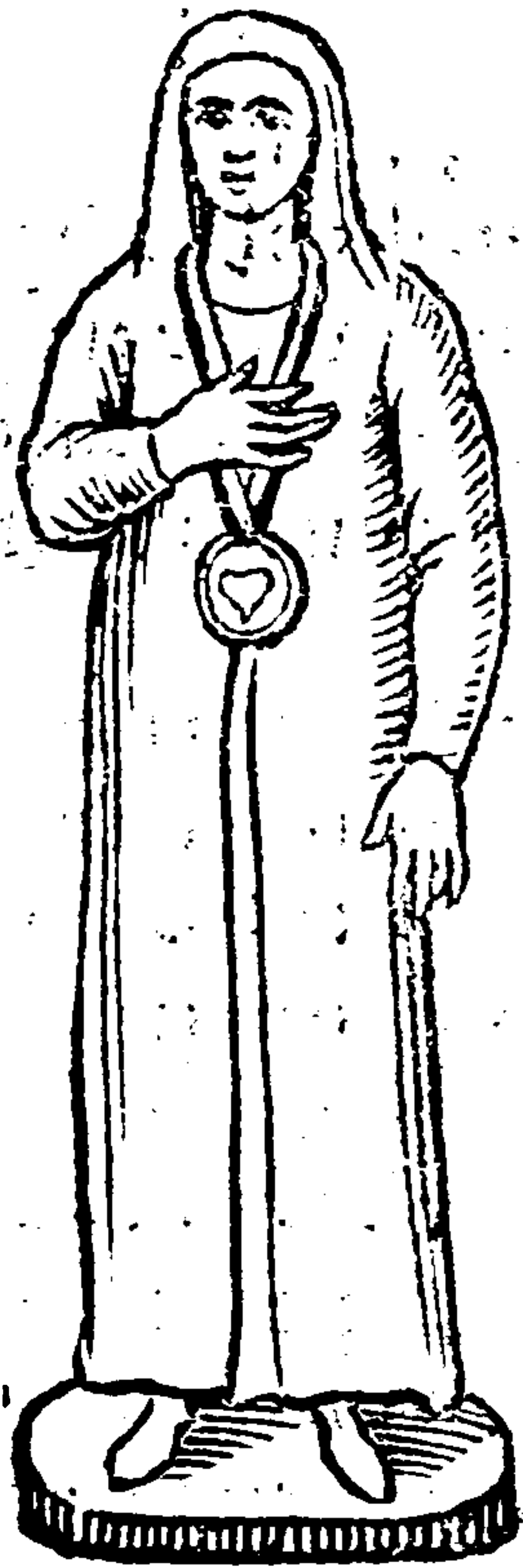
C

men

A fit sufficiens eo casu, vt idiotæ, & populus respondeant Amen: Quod satis diuersum est in priuatis, & particularibus orationibus; quia potest tunc quisque vti idioma sibi matris proficuo, & intelligibili: & ita intelligitur Apost. primo Corinth. 14. vers. 15.

B De sacris Fidelium Icunculis vulgo Medaglie; & Agnus Dei: sicuti de Bullis, Amuletis, & alijs Ethnicorum superstitionibus.

Cap. XLVIII.

Insigne fuit priscorum Triumphantium Romanorum, quam in Triumpho præferebant Bullam supra pectus gestare, inclusis intra eam remedijs, quæ crederent aduersus inuidiam: hinc deductus mos vt Prætecta simul, & Bulla, quæ Magistratum erât; etiam in vsum ingenuorum puerorum vsurparentur ad omen, & vota conciliandæ virtutis. Tarquinij Prisci filius; eo quod se in bello viriliter gessisset, primus hac aurea bulla donatus est, & toga prætexta: Macrobius lib. 1. Saturnal. cap. 6. ait: *Sicut Prætecta Magistratum; ita Bulla gestamen erat Triumphantium, quam in Triumpho præferebant;*

hant, inclusis intra eam remedijs, quæ crederent aduersus inuidiam validissima. Hinc deductus mos, ut prætexta, & bulla in usum puerorum Nobilium usurparetur ad omen, & vota concilianda virtutis ei similis, cui primis in annis munera ista cesserunt. Et de puero gestante prætextam, & Bullam; quam in meo Musæo ex marmore seruo, hi figuram apposui.

Erat in præfata Bulla expressa Cordis figura, qua sic noscerent se homines esse, si corde præstarent, refert idem Macrobius d. cap. 6. his verbis. *Nonnulli credunt ingenuis pueris attributum, ut Cordis figuram in Bulla ante pectus annecterent: quam inspicientes ita demum se homines cogitarent si corde præstarent. Togam quoque prætextam his additam, ut ex purpure rubore ingenuitatis pudore regerentur.* Et de ijs vide etiam quæ scripsit Pierius Valerianus de Hieroglyphicis lib. 4. cap. 1. 2. 3. & 4.

Mos quoque fuit apud Ethnicos collo infantium apponendi metalla re turpicula in virilis membri formam expressa ad auertendas fascinationes, ut refert Varro lib. 6. de lingua Latina, de quibus metallis plura ego in meo Musæo seruo, ut quoque Annulum aureum paruum cuiusdam pueri similis figuræ obscenæ, quæ omnia effigiari non permisi, ne oculos ingenuorum offenderem.

Et ut ad rem nostram reuertar, erat hæc præfata Bulla rotunda, ceu in aqua sunt Guttæ, quæ orbiculantur, vel id quod in torquibus pendet Bullæ, vel Cordis in modum: Ab ea forma autem post signaturam prouisio a nostris Bulla nuncupatur, nempe scriptura in membrana Plumbo Auro, vel Argento, funiculis pendente iure insignita; & quia celestis Agni effigies in Bullarum morem efformantur; Hinc factum, ut hoc nomine censeantur, quemadmodum, & Icunculæ æneæ, auræ, vel argenteæ ob eandem causam, & vulgo Medaglie appellatæ.

A Christi

A

B

C

C

tu
tu
er
eo
A
P
E
ri
d
fi
n
B
n
fa
cil
get
tu
fu
m
fo
in
Is
re
ge
C
cu
fanc
rent
nar
tor
Th
illa
fanc
fanc

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

geli theca Persica inclusam, vnde etiam refert Baronius **A**
 anno 604. vbi Spondanus num. 1. Ac etiam Magnus
 Greg. epist. 6. lib. 5. ad Childebertum Francorum Rex
 gem mittit. claues sancti Petri, in quibus de vinculis
 catenarum eiusdem inclusum erat, quæ collo eius su-
 pensæ, à malis illum tuerentur.

Miracula sæpe confirmarunt pium fidelium vsum,
 vt inter coetera, duo referat s. Greg. Turonen. Archie-
 pisc. ex miraculis sancti Martini lib. primo, cap. 2.
*Cum autem ad templum sanctum quidam deuotus, fide
 plenus accessisset, & gratiam sancti sitiens cogitaret, quid
 de beata eade raperet ad salutem, prope sepulcrum accedens,
 edituo supplicans, vt sibi parum benedictæ cere largiretur **B**
 è tumulo, quam accipiens letus abscessit, & agro, cui fru-
 gem seuerat, confusus imposuit. Adueniens autem tem-
 pestas fœuissima, quæ omnia in annis precedentibus sæpe
 vastauerat, ab hac est prohibita benedictione, nec ibidem
 ultra, vt consueuerat, nocuit; & idem autor paulo post
 inquit. Quidam pro benedictione aliquid de sancta eade
 assumere flagitans, parum cere de sepulcro sancti accipit,
 & infra penetralia domus, tanquam thesaurum celestè
 imposuit. Factum est autem, vt inuidia Tentatoris mi-
 nissimum incendium domum voraci flamma concuteret, &
 sparsum per aridas tabulas cuncta vastaret. Interea cla-
 mor ad cælum tollitur, & B. Martini auxilium implo- **C**
 ratur, meminisse etiam ille cere particula à sancti templo
 delata. Quæ reperta, & igni iniecta, protinus cunctum
 restinxit incendium, nouoque miraculo cere, quæ ignem
 alerè erat solita, violentius ignem vbi sanctitatis oppressit.
 Hæc Paulinus in sexto operis sui libro, versu conscripsit.
 Hæc quantumuis maxime excitent pietatem erga
 Deum; nihilominus sanctus Ioannes Chrysostomus elo-
 quenti calamo inuehitur contra eos, qui auxilium im-
 plorant à sortilegis Anulis sub prætextu sanctorum ver-
 botum, necnon contra illos, qui circa caput, & brachia
 deferebant imaginem Magni Alexandri, ac sanctissimæ
 Crucis*

A C
 d
 b
 a
 v
 t
 g
 t
 o
 e
 g
 C
 B c
 p
 o
 pa
 etia
 tul
 sci
 &
 st
 ni
 ue
 se
 C D
 C
 cur
 pell
 luce
 rau
 niu
 ced
 mu
 pie
 cum
 &

- A** Crucis propter bonos euentus; sicuti & eos reprehendit, qui relictis sanctorum nominibus eorum filijs in baptismo nomina imponebant aliquorum, qui ad senectam decrepitam peruenerant, & alijs superstitionibus utebantur: sic loquitur Chrysostr. ad Populum Antiochenum homil. 21. *Quid verò diceret aliquis de his, qui carminibus, & ligaturis utuntur, & de circumligantibus aurea Alexandri Macedonis Numismata capiti, vel pedibus? Dic mihi; hæc ne sunt expectationes nostræ, ut post Crucem, & mortem Dominicam in Gentilis Regis imagine spem salutis habeamus? Ignoras quanta Crux perfecit, mortem dissoluit, peccatum extinxit, orbem inanem reddidit, Diaboli soluit potentiam, & ad corporis sanitatem præstandam non est fide digna? totum orbem exsuscitauit, & tu in ipsa non confidis? & quid pati dignus non esses? Non ligaturas vero tantum, sed etiam excantamenta tibi conducis, vetulas ebrias, & titubantes in domum agens: non confunderis, non erubescis? & quod grauius est errore, quando hæc admonemus, & dissuademus, dicunt putantes se excusari, quod Christiana mulier est, quæ excantat, & nihil aliud loquitur, nisi Dei nomen. At propterea ego magis ipsam odi, & auersor, quod Dei nomine ad contumeliam vitur, quod se dicens Christianam; Gentilium opera facit: et etiam &*
- B**
- C** *Dæmones opera Dei fatebantur, & erant Dæmones. Chrysostr. homil. 13. in epist. ad Corinth. cap. 4. Siquidem cum nomen filio imponendum sit, ommissa sanctorum appellatione, quemadmodum maiores faciebant, accensis lucernis, & ijs nominibus impositis, quæ plurimum durauerint, eius nomine filium appellant, hinc eum diuturnius victurum coniectati: Deinde cum nonnunquam accedat, ut præmatura morte moriantur; accidit enim sepe, multo idrisu Diabolus prosequitur, quod tanquam insipientes pueros eos delusit. Quod si quis dixerit, quæ circumponuntur ornamenta, & bractea manibus pendentia, & coccinum flamen; & alia multa stultitiæ plena? ve-*

*rum nihil aliud afferri puto oportere, præterquam Crucis A
custodiam, quæ in præsentia contemnitur, cum totum or-
bem ad fidem conuerterit.*

Hinc Magnus Constantinus Imperator contra illos
qui Amuleta supersticiosa collo gestarent ad remedia
Quarranæ, seu alterius morbi; iussit seuerissimè agi;
Ammianus lib. 19. prope finem, & apud Baronium, &
Spondanum in epithom. anno 358. in fine; vt similes
prauos vsus corrigit D. August. de tempore serm. 215.
& de diuers. 115. de S: Cypriano serm. 3. & refert Ba-
ron. anno 418. vbi Spondan. num. 6.

Qualia autem sint Amuleta supersticiosa, & à fidelibus
vitanda; vide Martium Del Rio disquisitionum
Magicarum, lib. 1. cap. 4. quæst. 4. B

De Corona Clerico- rum.

Cap. XLIX.

Clericalis Corona iam ab initio Ecclesiæ fuit in
vsu, vt refert Isidor. lib. 2. De Diuin. offic. cap. 4. C
Huius Tonsuræ Ecclesiasticæ vsus à Nazareis pri-
mum exortum, vt in Numer. cap. 6. qui prius Crine ser-
uato, demum post vitæ magnam continentiam deuo-
tione completa caput radebant, & capillos in ignem
sacrificij ponere iubebântur, scilicet vt perfectionem de-
uotionis suæ Domino consecrarent. Huius exempli
vsus ab Apostolis introductus est, vt hi qui diuinis
cultibus mancipati, Domino consecrarentur, quasi
Nazarei, idest sancti Dei, crine præciso innouentur.
Hoc quippe & Ezechieli Prophetæ iubetur cap. 5. di-
cente Domino. *Tu filij hominis sume tibi gladium*

acutum

A acut
put n
Deo
Nazi
cap
stob
hui
cap
per
79
int
de
B cu
re
de

Ge
ria
rol
ne
hi
ne
su
es
C ab
mi
sus
de
in E
tonf
iuri
con
ref
nun
lica
ob u

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Saluatoris nostris: sicuti etiam vt illa Tonsura, que **A**
 Principi Apostolorum derisionis causa est illata Infamiae nota, totius ecclesiae honori cesserit; & certum est hanc rasionem Romae ludibrio ab antiquo fuisse, vt idem Spond. dicto num. 51. Existimarunt aliqui coronam in modum Sphaerae esse signum hieroglyphicum perfectionis: vt nos diximus in libro de Veter. Aegypt. Ritibus cap. 26. nimirum vt clerici omnes, qui vbique ad eam obligantur perfecti debeant viuere.

Quicquid autem sit, certum praeter deducta, vsum Tonsurae antiquissimum fuisse in Ecclesia, cum referat Ammianus Marcellinus lib. 12. quemdam Theodorum fuisse martyrio datum a Gentilibus, eo quod tonsuras- **B**
 set quemdam puerum; quem Ecclesiae dicauerat: Et Cyrillus in Euthymio apud Lipoman, tom. 5. refert vt Otteus Episcopus Meliten. (sub Theodosio seniore Imp.) tonsurauerit Euthymium, his verbis. *Cum eum baptizasset, & psilos, qui ex lege tondentur pueris, totondisset, in gradum Lectorum eum cooptat.*

Et quod solitum esset adiurare per talem coronam, Augustin. epistola 147. ad Procilianum Episcopum inquit. *Honorant nos vestri: Honorant vos nostri: per Coronam nostram nos adiurant vestri; per Coronam vestram vos adiurant nostri: vt pariter per Coronam precatur Hieronymus ad Augustinum inter Epistolas Augustini 26. ibi: Fratres tuos dominum meum Alipium & dominum meum Euodium, vt meo nomine salutes, precor coronam tuam.* **C**

Sanctus Anicetus Papa circa anno 200. a Christo nato, scribit ad Galliae Episcopus, vt Clerici deferant tonsuram, sicuti refertur distinct. 23. can. Prohibete fratres, &c. *Vt Clerici iuxta Apostolum comam non nutriant, sed desuper caput in modum Sphaerae radant.* Et in Concilio Carthagini 4. can. 44. *Clericus nec comam nutriat, nec barbam;* & in Concilio Agathen. can. 20. *Clerici, qui*

A qui comam nutriunt ab Archidiacono (etiam si nosuerint) inuiti detondeantur.

De Presbyterorum tonsura Euagrius lib. 30. histor. cap. 26. scribit, quod Martianus Tarsum damnatus: ubi coma abrasa Presbyter designatus est.

Et circa Episcoporum tonsuram refert S. Gregorius Nazianzen. orat. in Maximū, ut iste est Philosopho in continentia de uenerit Episcopus, de quo (ut de similibus fuit dictum) inquit. *Cum ad Pastoralis muneris administrationem nihil aliud omnino contulerint, quam quod comam, cui alenda, & ornanda turpiter studuerant, raserint*: Sanctus Gregor. Turonen. in vita Sanctorum.

B Patrum cap. 17. scribit, quod sanctus Nicetius Episcopus Treuironum, ex utero egressus apparuit tonsuratus, habens instar Clerici coronam:

Aduertendum hic est. Hodie apud nos antiquam Coronæ formam solos Monachos retinere: nam breuis ille orbis in vertice, quo clerici magna pars utitur; insolens olim, atque inusitatus in Ecclesia fuit, ut legitur in Concilio Toletano quarto, can. 40. his verbis. *Omnes Clerici, vel Lectores, vel Leuite, & Sacerdotes, de tonso superius capite toto; inferius solum circuli coronam relinquunt*: Non sicut hucusque in Gallia partibus facere Lectores videntur, qui prolixis ut Laici comis, in solo capitis apice modicum circulum tondunt. *Rectus enim iste in Hispania hucusque Hereticorum fuit*: Unde oportet ut pro amputando ab Ecclesijs scandalo, hoc signum dedecoris auferatur. Qui secus fecerit fidei Catholice reus erit. & in hoc conforme est, quod scribit Gregor. Turonen. de dicto Nicetio Episcopo recens nato his verbis. *Omne caput eius à capillis quidem nudum cernebatur, in circuitu vero mediorum capillorum ordo apparuit, ut putares coronam clerici signatam*.

Obijciunt Hæretici Tonsuram deferre, sit imitari Idolorum ministros etiam Tonsuratos: etenim responderetur, non propterea in hoc peccasse illos, quod ton-

surati essent, sed quoniam referebant illam tonsuram, seu rasuram ad Idola, seu falsos Deos.

Secundo reprehendunt Tonsuram, cum hæc redundet in derisum sæcularium, & Religiosorum, dum admittuntur ad Clericatum: quoniam respondemus Christianos exopta se hac derisionem, & improperium propter Christum, ut ex Apost. ad Hebræos cap. 13. *Excramur ergo ad eum extra castra, improperium eius portantes.* & sicuti Crux Iudæis, & Gentilibus fuit scandalum, & stultitia; ita prædestinatis sapientia, primo Corinth. 1. *Non autem predicamus Christum, quasi fixum, Iudæis quidem scandalum, Gentilibus autem stultitiam: ipsis autem vocatis Iudæis, atque Græcis Christum Dei virtutem, & Dei sapientiam: quia quod stultum est Dei, sapientius est hominibus; & quod infirmum est Dei, fortius est hominibus.*

Tertia obiectio, quod Deus ex præse prohibeat hæc tonsuram; in Levitico cap. 19. *Non radent caput, nec barbam, neque in carnibus suis facient incisuras.* Quod etiam responderetur processisse ne Iudæi proclivi ad Idolatriam cum Aegyptijs, & aliis exteris nationibus in hoc symbolizarent.

Demum reprehendunt Rasuram, ex Diuo Epiphanio, Hæres. 80. Responderetur enim non impugnasse Epiphanium

rasuram, sed modum

radendi, & ton-

dendi,

ut ipse inquit. *Neque meretricio more obcomam*

efferais.

De

F
ad
co
bu
B
præ
lib.
om
gno
inc
Po
nu
C
cu
1
qui
Virg
nunc
mon
Eto
sed h
loqu
epist
medi
das

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

a spadonibus quoque eas seiungeret Paula, ne ullam occasionem daret lingue maledica, qua sanctos carpere solita est in solatium delinquendi.

Et de vestitu, ac alio ritu viuendi in Monialibus; D. Ambros. ad Virginem lapsam, cap. 8. *Lugubris tibi accipienda est vestis, & mens; ac membra singula digna castigatione punienda: amputentur crines, qui per vanam gloriam occasionem luxuria præbuerunt: & infra: Denique totum corpus iniurijs, & ieiunijs maceretur, cinere aspersum, & opertum cilicio perborrescat, quia malè sibi depulcritudine placuit.*

Certum est autem, quod Deus dum minabatur populo flagella, & desolationem, per suos Prophetas prædicebat pilorum tonsionem, & caluitium, vt per Isaiam cap. 22. vers. 12. *Et vocabit Dominus Deus exercituum in die illa ad stetum, & ad plantam, ad caluitium, & ad cingulum faciei.* Et idem Isaias cap. 13. vers. 24. *Eteris pro suauis odore fetor, & pro zona funiculus, & pro crispanti crine caluitium, & fascia pectorali cilicium.* Et Micheas cap. 1. vers. 16. *Decaluate, & tondere super filios deliciarum tuarum, dilata caluitium tuum sicut Aquila, quoniam captiui ducti sunt ex te, &c.*

Hoc idem sensus communis docebat Gentiles facere, vt de quibusdam Regulis refert Sueton. in Caligula cap. 3. *Regulos quosdam barbam posuisse, & uxorum capita rasisse in inditium maximi luctus.* Et Argiui moeroris causa idem præstabant apud Herodot. lib. 5. histor. ac idem Syri apud Lucianum in Dea Syria. Solum autem Romani, quoniam ipsi communiter tonsi incedebant, propter tristitiam pilos crescere sinebant, vt de Sueton. in C. Iul. cap. 67. *Diligebat vsque adeo, vt audita clade Tituriana, barbam, capillumque submisserit, nec ante ademerit, quam vindicasset.* Quod etiam testatur Vlpianus l. C. in l. vestem D. de iniurijs, & famosis libellis.

Propterea Religiosi, vt exhiberent moestitiam, & luctum

A

B

C

A
A
te
ba
M
A
te
C
B
V
M

con
de E
cap.
lice
Ioa
bab
lice.
mel
Hab
egen.

A Num de propriis, & alienis peccatis, pro quibus poenitentiam faciebant, tonsi incidebant, & capillos radebant, vt refert sanctus Paulinus epistola 7. & Salius Marsilien. de vero iudicio, & prouidentia Dei in fine. Ac etiam non prius ad poenitentiam quispiam admittebatur, quam tonsura confereretur Concil. Toletan. 3. cap. 12. *Quicumque ab Episcopo, vel Presbytero poenitentiam postulat, id ante omnia Episcopus obseruet, vel presbyter, vt si vir est siue sanus, siue infirmus, prius eum tondeat, & sic poenitentiam ei tradat.*

Foelices, qui hanc poenitentiam salutarem amplectuntur, quonia dicebat cum Apostolo 2. Corint. 4. vers. 10. *Semper mortificationem Iesu Christi in corpore nostro circumferentes, vt & vita Iesu Christi manifestetur in corporibus nostris, &c.*

De Habitu Monachorum, & Religiosorum.

Cap. L I.

C Sicuti sacra à prophanis debent separati; ita homines sacros discerni a secularibus per habitus diuersitatē congruum est; quod & omni tempore ita seruatum, vt de Elia induto habitu non vulgari, legitur 4. Regum, cap. 1. vers. 8. *At illi dixerunt vir pilosus est, & Zona pellicea accinctus renibus, qui ait Elias Thesbites est: & de Ioann. Baptista apud Matth. cap. 3. Ipse autem Ioannes habebat vestimentum de pilis camelorum, & Zonam pelliceam circa lumbos suos, esca autem eius erat locusta, & mel siluestre: ac de aliis similibus etiam refert Apost. ad Hebr. 11. *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis egentes, angustiati, afflicti, &c.**

Et

Et præterea decretum fuit in Conc. Niceno can. 73. **A**
 Arabico, *Religiosum Monachi, tum Moniales*
habeant alia indumenta, & alios mores, quam Laici; &
tondeant caput in modum Corona, & cingant se.
 † Hinc sanctus Athanasius de Virgin. sic inquit. *Ma-*
teria tuarum vestium ne sit pretiosa, indumentum tuum
fuscum sit, non tinctum, sed natiui coloris; aut saltem al-
bum amiculum, fimbrijs careat; eiusdem quoque coloris
sint manicae lanæ brachia obtegentes, usque ad digitos
manuum: capilli circumtonsi, crinalis vitta ex lana
fit: caput astringens cuculla, & superhumeralis lacinijs
non habeat: & Basilus epist. 1. Tunica cincta appressa
fit corpori, & adstricta: cinctus neque muliebrem in mo-
dum illa exuperet, neque prælaxus fluxam tunicam effi-
ciat. Et idem de habitu, & tonsura Monachorum re-
fert Epiphanius hæres. 20. & Io. Chrysostr. homil. 56. ad po-
pulum Antiochenum.

Sicuti etiam Gregor. Nazianz. orat. 12. coram Pa-
 tre suo inquit. *Qui Heliam, aut Ioannem moribus ex-*
primebant, aut alium quemdam ex his, qui Christo no-
men dederunt, eademque Zona accincti sunt, atque eodem,
vel fusco, vel nigro pallio contecti, quale vita sancta, &
gravis, &c.

Et Impp. Theodos. Arcadius, & Honorius l. 5. Cod.
 de Episcop. audientia expresse sic prohibent. *Mime,*
& quæ ludibrio corporis sui quæstum faciunt, publicè ha-
bitu earum virginum, quæ Deo dicatae sunt, non utantur:

Ioannes Cassianus de institut. coenobiorum lib. pri-
 mo, cap. 2. 4. & 5. diffusè describit habitum, & maxi-
 mè Cucullos Monachorum, & Religiosorum. *Cucullis*
perparuis usque ad cervicis, humerorumque demissis cõ-
finia, quibus tantum capita contegant, indefinenter die-
bus utuntur, ac noctibus, scilicet ut innocentiam, & sim-
plicitatem paruulorum iugiter custodire etiam imitatio-
ne ipsius velaminis commoneantur, &c.

Ac de cilicijs, & tunicis loquitur Theodoretus in
 hitor.

A hi
 q
 tu
 m
 C
 li
 n
 la
 su
 B E
 L
 ren
 licia
 sive
 mo
 qu
 ca
 Ig
 chi
 om
 C tu
 qu
 ide
 cap.
 nes,
 indu
 prou
 epis
 Don
 S
 lamit

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

vobis tam tenera capitum tegmine, ne retiola supplex appareant.

Ac etiam de habitu Monachorum, quos instituerat sanctus Martinus inquit Severus Sulpitius in vita eiusdem Martini. *Multi quidam è fratribus in eundem modum, &c.* Plerique Camelorum setis vestiebantur, mollior ibi habitus pro crimine erat. Quod eo magis sit mirum necesse est, quod multi inter eos nobiles habebantur, qui longè aliter educati ad hanc se humilitatem, & patientiam coegerant.

Velle igitur impugnare habitus Religiosorum, eorumdemque antiquitatem: non aliud certè est, quam imitari Constantinum Copronimum Imperatorem, qui exponebat Monachos per derisionem populo in theatris, vt refert Cedrenus in vita eiusdem Copronimi.

De Votis Religiosorum,

Cap. LII.

COenobitarum, seu Religiosorum disciplina, quæ a tempore Apostolicæ prædicationis sumpsit exordium, vt refert Cassian. collat. 18. cap. 4. 5. & 6. Eadè disciplina etiam dein in immensum creuit, refert Augustin. de moribus eccles. cap. 31. *Quis nescit summæ continentię hominum Christianorum multitudinem per totum orbem in dies magis, magisque diffundi, & ex Oriente maxime, atque Aegypto, quod vos nullo modo potest latere.* & tale augmentum eo fuit instituto viuendi vt Religiosi prædicti communia semper habuerint vota solemnia, nempe Obedientiam, Paupertatem, & Castitatem, præter alia particularia, quæ iuxta propriam

voca.

A voc
coru
ibi.
tate
runt
suan
gnu
sua
soci
.
re, q
bor
B vt
Dec
Ere.
Vo
minus
negel
Cum
dien
vero
cap.
& da
& in
C foror
aut a
vitar
ex ver
se ipso
voto et
nibus
autem
no, vt
Alia
faculta
& voto

A vocationem plurimi ex his assumpserunt. Quorum votorum excellentiam testatur D. Augustinus in psal. 75. *ibi. Alij Virginitatem ab ineunte etate vouent, ut nihil tale, vel experiantur, quale illi experti sunt, & reliquerunt; & isti vouerunt plurimum: alij vouent domum suam esse hospitalem omnibus sanctis aduenientibus, magnum votum vouent: Alius vouet relinquere omnia sua distribuendo pauperibus, & ire in communem vitam; societatem sanctorum, magnum votum vouet.*

At quando auctoritates deficerent, satis sit agnosce-
re, quod Obedientia animam Deo consecrat, Paupertas bona sacrificat, Castitas corporis holocaustum facit;
B ut sic nihil homini vouenti remanens, victimam de se Deo faciat, & cum Petro dicere audeat ipsi Christo. *Ecce nos reliquimus omnia, quid ergo erit nobis?*

Votum Obedientiæ, procedit ex quo Christus Dominus docuit, Luc. 9. *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me: Cum ipse Christus humiliauerit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis. Votum vero Paupertatis voluntariæ refertur ad verba, Matth. cap. 19. *Si vis perfectus esse, vade, & vende quæ habes; & da pauperibus, & habebis thesaurum in caelo, &c.* & infra. *Et omnis qui reliquerit domum, vel fratres, vel sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Votum Castitatis habemus ex verbis Christi in eodem cap. 19. *Et sunt Eunuchi, qui se ipsos castrauerunt propter Regnum Cælorum: de quo voto etiam loquitur Apostolus, 1. Corinth. 7. De Virginitibus autem præceptum Domini non habeo, consilium autem do, tanquam misericordiam consequutus à Domino, ut sim fidelis.**

Asseramus, quamuis ab initio Homo sit in sua libera facultate ante Votum: facta autem Deo promissione, & voto emisso si contraueniat, peccat sub poena perfidiae, &

diæ, & fractæ fidei : quoniam inquit Athanas. lib. de **A**
 passion. & cruce Christi initio. Scire debemus, & nequa-
 quam ignorare, quod quæcumque promittimus Deo, non
 ea deinde esse nostra, sed Dei; & si inde quid defrauda-
 mus, ea non nos sumere iam tamquam nostra, sed ut Dei
 sacrilegio compilare.

Hinc fit, quod ex malis Religiosis in Claustro nil de-
 terius inueniatur, sicuti ex similibus bonis nil perfe-
 ctius, ut testatur D. Augustin. epist. 137. Clero; & Po-
 pulo Hipponensi. his verbis. *Simpliciter fateor coram*
Domino Deo nostro; ex quo Deo seruire coepi; quomodo
difficile sum expertus meliores, quam qui in monasterijs
profecerunt: ita non sum expertus peiores, quam qui in **B**
monasterijs ceciderunt.

Verum quoniam persæpe accidit delicta Religioso-
 rum erumpere in notitiam hominum: propterea non
 temerè iudicandum; nequè ob paucorum delicta, debet
 quis deficere à pietate, vel de omnibus male suspicari;
 cum nulla fuerit vnquam tam foelix sodalitas, in qua
 non aliquod flagitium extiterit; ut latè idem Augustin.
 dicta epistola 137 referat. Quantumlibet enim vigilet
 disciplina domus meæ, homo sum, & inter homines vi-
 uo: nec minus arrogare audeo, ut domus mea melior
 sit quam Arca Noe, vbi tamen inter ecto homines re-
 probus vnus inuentus est. Aut melior sit quam domus **C**
 Abrahæ, vbi dictum est, eijce ancillam, & filium eius: aut
 melior sit, quam domus Isaac, cui de duobus geminis
 dictum est Iacob dilexi, Esau odio habui. Aut melior
 quam domus ipsius Iacob, vbi lectum Patris sui filius
 incestauit, &c.

Et ex hoc propter delicta aliquorum Religiosorum,
 non sunt coeteri imputandi; cum idem Augustinus in
 psal. 99. sub finem inquit: *Sed omnem professi- nem habe-*
re factas personas: sunt Christiani mali, sed sunt, & boni.
 & pauld post *Inuenis sanctimoniales indisciplinatas: nū-*
quid ideo sanctimonium reprehendendum est? &c. Sed
nunquid

A
 ma
 san
 da
 Au
 &
 Cl
 ne
 pe
 ra
 qu
 di
 B
 hi
 pu
 men
 fendu
 ca fr

C
 N
 perfo
 Voue
 circui
 in cor
 erat
 nece
 clefia
 dere

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

quodcumque voueris redde : multoque melius est non **A**
 vouere, quam post votum promissa non reddere; ac etiam
 in Deuteronom. cap. 23. vers. Si nolueris polliceri absq;
 peccato eris: Quod autem semelegressum de labijs tuis ob-
 seruabis, & facies, sicuti promisisti Domino Deo tuo.
 Et Paulus loquitur de Viduis, quæ cum fregerint eo-
 rum vota acquirunt æternam damnationem, vt in 1. ad
 Timoth. cap. 5. vers. 11. & seq. ibi. *Adolescentes au-*
tem viduas deuita: cum enim luxuriatae fuerint in Chri-
sto, nubere volunt; habentes damnationem.

Considerandæ potissimum sunt circumstantiæ ante
 emissum votū, nec illud generaliter pronuntiare oportet,
 quoniam vt inquit sanctus Iustinus Martyr, quæst. **B**
 ad orthodoxos 99. *Permisit Deus filiam Iephthæ in*
sacrificio victimam offerri, non quod humano delectaretur
sanguine, verum vt homines posteri documentum ha-
berent, ne vnquam vota sua Deo infinite nuncuparent:
multa enim absurda sunt per huiuscemodi generale vo-
tum cauenda.

Et de Votis, quæ sanctis fiunt: inquit Euseb. de præ-
 parat. Euangel. lib. 13. cap. 7. *Vota, quæ ipsis facimus*
tanquam viris sanctis, quorum intercessione ad Deum
non parum iuuari profiteamur.

S. Ioann. Chrylost. refert, quod reddere votum, sit **C**
 solutio debiti, vt in psalm 49. ibi. *Pulchrè autem dixit*
Redde: post promissionem enim efficitur debitum; Ita
etiam Anna, reddidit filium, vt debitum maximum.
 Et paulò post: *Ne tardaueris reddere votum tuum:*
pollicitus es, redde ne forte mors te inuadat, & id re-
scindat.

Refert Tertullianus, quod votum transijt in Legis-
 naturam, vt in cap. 11. de ieiunijs. *Tamen & votum,*
cum & à Deo acceptatum est, legem in posterum facit per
auctoritatem acceptatoris.

Sanctus Cyprianus lib. 3. ad Quirinum, cap. 30.
Quod quis Deo vouerit, cito reddendum; apud Salomonē
 prout

A p
 u
 m
 ca
 m
 fi
 pe
 T
 pi
 ac
 B da
 qu
 les e
 neam
 Et
 nei
 M
 freg
 par
 tuo
 dicit
 C peti
 L
 fita
 si ni
 ab ali
 repell
 ternas
 Sata
 iecta
 videat
 diurn
 sint, e
 at dea

A prout vouerit votum Deo, ne moram feceris reddere illud: Apud Hieremiam : maledictus qui facit opera Dei negligenter .

Et Concilium quartum Carthaginen. priuat. communionem Viduas, quæ votum Castitatis fregerunt, vt in cap. 104. Sicut bonum est Castitatis præmium, ita & maiori obseruantia, & præceptione custodiendum est; vt si quæ Vidua quantumlibet in minoribus adhuc annis posita, & matura ætate à viro derelicta, si deuouerunt Domino, & veste laicali abiecta sub testimonio Episcopi, & Ecclesie religioso habitu apparuerint, postea verò ad nuptias seculares transferint, secundum Apostolum

B damnationem habebunt, quoniam fidem castitatis, quam Domino vouerunt, irritam facere ausa sunt: tales ergo persone, sine Christianorum communionemaneant, &c.

Et sanctus Augustinus de quodam amico, à Dæmone instigato, vt rumpere votum epist. 45. inquit. *Modo autem tanto (quod absit) miserior si fidem Deo fregeris, quanto beator si persolueris: nec ideo te vouisse pœniteat, imo gaude iam tibi non sic licere, quod cum tuo detrimento licuisset. Aggredere itaque intrepidus, & dicta imple factis, ipse enim adiuuabit, qui tua vota expetit: felix necessitas, quæ ad meliora compellit.*

C Lubrici, & sensuales homines, vt retrahant se à Castitatis voto impossibilitatē adducunt: quodque melius sit nubere, quam vri: at certè hæc impossibilitas non ab alio procedit, quam à mala eorum dispositione non repellendo internas tentationes, nec occasiones externas euitando: quoniam si in hoc sollicitaret caro, seu Satan; leiunia, & orationes maxime proficiunt: si obiecta offerat mundus hæc fugienda: sed de hoc thema videamus; D. Basilium de vera virginitate circa medium, dum inquit: *Cum Domino virginitatem professæ sint, carnali postmodum voluptate malè blanda delinitæ, ac deuictæ, stupri scelus honesto coniugij nomine obtegere cupiunt:*

*cupiunt: non ignorant huiusmodi, quamuis ignorantiam A
simulant, quæ sponsi dexteram, & fœdera præuaricata sit,
eam nec illius ultra esse sponsam, quem nequitia dans
manus, dereliquit. Et infra. Coniugium quippe illi in
peccatum reputabitur; primum quidem quia pessimum
huius coniunctionis fundamentum voluptatem secit, præ-
uaricationisque malum: deinde quia causa non esset libera
ra, neque enim est mortuus vir eius, & cui vult nubat,
viuente immortalis viro; merito censetur adultera, quæ
mortalem hominem ob carnis vitia Domini thalamis in-
tulit; &c.*

Possemus hic videre, an votum consistat in solo pro-
posito faciendi: seu in promissione, quæ procedit ex B
propofito: Sicuti etiam an votum debeat fieri de me-
liori bono.

An omne votum obliget ad obseruandum? &c. sed
de his, & similibus reuicio lectorẽm ad Diuum Tho-
mam in sua summa 2. 2. quæst. 88. & alios scribentes.

De Cœlibatu Ecclesiastico- rum.

Cap. LIV.

C

Quamuis in sancta Matre Ecclesia nulla reperiatũ
macula, malitiosè tamen Nouatores Hæreti-
ci delirant reprehendẽdo castitatem in Ec-
clesiasticis, eiusdem Ecclesiæ filiis: non retinentes hi
memoriæ, quod Paulus præcipiat Tito sobrietatem, iu-
stitiam, continentiam, &c. vbi S. Hieronym. inquit
verbum, *Sobriè*, in Græco idioma idem sonat quod
Castè, & idẽ Apost. ad Timot. epist. 2. c. 2. inquit. *Nemo
militans Deo implicat se negocijs secularibus: ex quibus
potissi;*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

nus post Diaconatum fornicatus, à Diaconatu quidem **A**
eijcitur, in laicorum autem locum extrusus à communio-
ne non arcebitur.

S. Iohannes Chrysostomus homil. 2. in Iob, refert dif-
 ferre antiquum Ecclesiæ statum in sua erectione ab Ec-
 clesia recenti, his verbis. *Quoniam virgines raro inue-*
niebantur, Paulus Episcopus ordinans Tito dixit: consti-
tue Episcopos, sicut ego disposui, unius uxoris viros, non
ea ratione, quod id nunc in Ecclesia obseruetur: Oportet
enim omni prorsus castitate sacerdotem ornatum esse.

Et quod dicta Apostoli verba: *Vnius uxoris virum:*
 intelligantur, vt Bigamus non valeat ordinari: non
 autem, quod ordinatus in sacris ordinibus possit pe- **B**
 nes se mulierem retinere: hoc explicite prohibetur in
 canon 3; Nicenæ synodus relato per Gratianum in di-
 stinct. 32 canon interdixit. Hoc etiam expressè scrip-
 sit D. Ambrosius lib. 3. epist. 25. ad Vercellensem Episco-
 pum; his verbis: *Neque iterum vt filios in sacerdotio*
creare Apostolica inuitetur auctoritate, habentem enim
dixit filios, non facientem: neque coniugium iterare.
 & paulò post; *Qui iterauerit coniugium, culpam quidem*
non habet coinquinati, sed prerogativa exuitur sacerdo-
tis. Et idem inferius. Cognoscamus non solum hoc Apo-
stolum de Episcopo, & Presbytero statuisse, sed etiam Pa-
tres in Concilij Niceni tractatu addidisse, neque Cleri-
cum quemquam debere esse, qui secunda coniugia sorti-
tus sit. **C**

At magis clarè; distinctè, ac breuiter refert sensum
 litteralem, moralem, & mysticum ex dictis verbis Apo-
 stol. idem Ambrósius in tract. de dignitate sacerdotali
 cap. 4. his verbis. *Si ad superficiem tantum litteræ re-*
spiciamus prohibet bigamum Episcopum ordinari. Si ve-
ro ad altiore sensum conscendamus inhihet Episcopum
duas habere Ecclesias: & si adhuc introrsus profundiora
perscruteris, monet ne post Catholicum dogma, sensum
inueniatur Episcopus habere hereticum, sed Christianã
tantum,

A
v
Epno
m
P
v
ri.
de
caB
ha
C
pau,
virte
post
care
offer
dumAu:
null
probC
can.
obre
non c
Qu
dine
voto
ni ser
missu
circa

A tantum, orthodoxam, & Catholicam sibi associet fidem, v unius tantummodo uxoris, & Catholica Ecclesia vir Episcopus vocitetur.

Et Diuus Hieronymus supponit Apostolos uxores non habuisse præter Petrum, vt aduers. Iouin. lib. primo cap. 14. his verbis. *Quamquam excepto Apostolo Petro, non sit manifestè relatum de alijs Apostolis, quod uxores habuerint, & cum de uno scriptum sit, ac de cæteris tacitum; intelligere debemus sine uxoribus eos fuisse, de quibus nihil scriptura significat.* Et idem vbi supra, cap. 19, inquit. *Non dicit Paulus eligatur Episcopus, qui vnā ducat uxorem, & filios faciat, sed qui vnā habuerit uxorem, & filios in omni subditos disciplina.* Certè confiteris non posse esse Episcopum, qui in Episcopatu filios faciat, alioquin si deprehensus fuerit non quasi vir tenebitur, sed quasi adulter damnabitur: & paulò post. *Si laicus quicumque fidelis orare non potest, nisi careat officio coniugali: Sacerdoti cui semper pro populo offerenda sacrificia, semper orandum est: si semper orandum est, ergo semper carendum matrimonio.*

Et hoc idem etiam Iustinianus Imper. præcipit in Authent. Episcopo, Cod. de Episc. & Cleric. *Episcopo nullam mulierem secum habere permittitur, sed si habere probetur, ab Episcopatu deiciatur, quo se fecit indignum.*

C Quod etiam sanctissimè decreuit Nicæna synodus, can. 3. vt supra diximus; quamuis instante Paphnutio obtentum solum fuerit ab Orientalibus, quod vxorati non cogentur relinquere quam haberent.

Quilibet ergo postquam sacrum Subdiaconatus ordinem sumpsit, tenetur ad coelibatum promissum in voto solemnī ordini annexo: etenim si fides est homini seruanda, eo magis, quod Deo solemniter est promissum, vt refert D. Basilius in lib. de verâ virginitate circa medium.

di.
 Ec.
 inue.
 onfi.
 , non
 portet
 se.
 irum:
 non
 it pe. B
 tur in
 in di
 scrip.
 isco.
 rdotio
 enim
 ve.
 idem
 do.
 Apo.
 a Pa.
 Cleri. C
 sorti.
 enum
 Apo.
 totali
 ra re.
 . Si ve.
 copum
 ndira
 um
 hant
 m.

Quod Bigamî sint irregulares,
nec ad Ordines ad-
mittantur.

Cap. LV.

Diximus Bigamos non esse ordinandos, vt anti-
quitas in Ecclesia etiam ab Apostolis fuit serua-
tum, ex epist. 1. ad Timoth. cap. 3. *Oportet ergo Episcopum irreprehensibilem esse, unius uxoris virum.* Et idē
Apostolus loquitur de presbyteris, vt in epist. ad Ti-
tum cap. 1. *Huius rei gratia reliqui te Creta, vt ea, quæ
desunt corrigas, & constituas presbyteros, sicut & ego dis-
posui tibi: si quis sine crimine est unius uxoris vir.* Ac
idem præcipit de Diaconis d. cap. 3. ad Timoth. *Dia-
coni sint unius uxoris viri, qui filiis suis bene præsent, &
suis domibus.*

Quinimo ex Pauli Apostoli verbis incurritur Biga-
mia, si quis sumplerit aliam, quam quæ fuerit unius vi-
ri vxor, vt in dicta epist. prima ad Timoth. cap. 5. vers. 9. *Vidua eligatur nõ minus sexaginta annorum, quæ fuerit
unius viri vxor.* Vt etiam voluit S. Clem. Romanus
constit. Apost. lib. 2. c. 2. *Talem esse oportet Episcopum,
qui vnã tantum vxorẽ duxerit, quæ vnã tantũ nupsit.*
Et hoc idem vt Bigamia proueniat etiam si quis Viduã
sumplerit voluit Baronius in ann. 58. vbi Spondanus
num. 12. sicut etiam deuenit quis Bigamus ex coniu-
gio ante Baptismum, vt idem Baronius in ann. 400.
vbi Spond. num. 4.

Ex auctoritatibus prædictis, quamuis Bigamia ex-
pressè sit prohibita, videtur tamen matrimonium or-
dinatum.

B

B

A
rim
ced
deitge
le

Co

qu
om

C

A

ux

quo

piat

Ra

hon

riber

Eto b

enim

per

nulla

vult

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

De Christianis Imperatoribus, qui dicti sunt Ponti- fices Maxi- mi.

Cap. LVI

Christiani Imperatores, Titulum Pontificatus Ma-
ximi cum Insignibus susceperunt, ut in lapide
Romæ in Ponte Coestio iuncto Insulæ Tyberis: sed &
Ausonius Gallus in Gratianum actione pro suo Con-
sultatu Gratianum nominat Pontificem Maximum:
Coeterum tam Constantium, quam coeteros usque
ad Gratianum eo titulo nominatos esse Imperatores
Christianos, & omnes Stola Pontificis Maximi in-
duisse, Gratiano excepto; Zosimus lib. 4. sic ait.
*Simul enim, atque summum Imperium, quisquis acci-
piebat, amictus ei sacerdotalis à Pontificibus offerebatur,
& continuo Pont. Max. titulum usurpabat. At coeteri
quidem principes Vniuersi lubentissimis animis hunc ho-
norem accepisse: & hoc vñ titulo videntur; adeoque &
Constantinus etiam potitus Imperio, licet is à recta sacris
in rebus via deflexisset, & fidem Christianorum ample-
xus esset; itemque post illum reliqui ordine sequuti, &
Valentinianus, & Valens. Cum ergo Pontifices ex mo-
re Gratiano talē amictum attulissent, auersatus id, quod
petebant; ratus non esse fas illiusmodi habitu Christia-
norum uti. Cumque Sacerdotibus stola reddita fuisset:
aiunt eum, qui dignitate Princeps inter eos erat, dixisse.
Si Princeps non vult appellari Pontifex, admodum breui,
Pont. Max. fiet, &c.*

Patec

A

B

p

m

his

niun

gu

lig

des

ob

qu

Ro

ta

ob

ret

tor

bilis

quar

enim

cisc

ut E

& fu

tibu

- A** Patet ex ijs, quod Imperatoriæ dignitati Summus Pontificatus adiunctus esset, cum sine Maximo Pontificio Imperator esse non posset, in eumque Senatus, Populusque Romanus facile conspirassent, quem non viderent patria Religione firmatum. Alia rursus fuit causa Christianis Imperatoribus Summum Pontificatum capessendi, quod amplissima esset, atque etiam supra Consules eius Magistratus auctoritas: Quippe posset Comitia ne fierent specie Religionis prohibere, factaque reddere irrita; fieret ne Bella ex eius arbitrio penderet, cuius quoque iussu Consules se abdicarent, &c. Quæ causa postea fuit, quod cum Senatores maiori ex
- B** parte Christiani essent, Gratianus, & Theodosius Summum Pontificatum, & Stulam sumere desierint. Et de his omnibus, & similibus vide Eminentissimum Baronium in suis Notis ad Martyrologium, die 22. Augusti.

C Cum omnes Imperatores veteribus institutis, & Religionibus essent consecrati, & rerum sacrarum Præsides, & Pontifices Maximi, ut diximus: Nullam aliam ob causam in Romanos Episcopos incitabantur, nisi quod honores, & titulos, quos sibi debitos putabant; Romani Episcopi assumerent: Vel saltem existimabant tantum sibi detrahi, quantum ab omnibus Christianis obsequij, & obedientiæ Summis Pontificibus præstaretur: Hinc locus insignis D. Cypriani epistola ad Antonianum sic scribens. *Cum multò patientius, & tolerabilius audiret leuari aduersus se Aemulum Principem, quam constitui Romæ Aemulum Sacerdotem.* Quid enim præclarius reperiri potest; quam Romani Pontificis dignitatem illis temporibus eo deuenisse potentiam, ut Ethnicis Principibus, qui rerum potiebantur, inuisa & suspecta esset? Alaspinus de veteribus Ecclesiæ ritibus lib. 1. obleru. 23.

us Ma-
ipide
sed &
Conc
m:
vsque
ratores
imie
it.
acci-
natur
ceteri
nus bo
oque
sacris
ample
si, &
ex mo-
d, quod
Christia
susser
dixit
virenti

De Sacerdotibus Gentilium, qui ad Religionem Chri- stianam transi- bant.

Cap. LVII.

Antiquis temporibus cum aliqui Christiani funge-
rentur aliquando officio Sacerdotum Gentilita-
tis, vel huiusmodi dignitatibus : Ecclesia id maximè
tunc pro potestate vetuit, quod id non esset sine suspi-
cione Idololatriæ. Siricius Episcopo Tarraconen. c. 5.
*De ijs uerò, qui acta pœnitentia tanquam canes, ac sues
ad uomitus pristinos, & uolutabra redeuntes, & militia
cingulum, & ludicas voluptates.* Innocent. epist. 24.
cap. 4. *Neque de Curialibus aliquem ad Ecclesiasticum
ordinem uenire posse, qui post Baptismum, uel Coronati
fuerint, uel Sacerdotium, quod dicit, sustinuerint, &
editiones publicas celebrauerint.* Similiter id contesta-
tur ex canonibus 2. 3. & 4. Concilij Elibertini.

Hoc triplici ex causa proueniebat : Primo, ut huius-
modi honorum gradus, & Flaminum facilius in editio-
ne spectaculorum, & scenæ pompa maxima, imperitæ
multitudinis applausum, & acclamationem promere-
rentur. Secundo, id proueniebat, quod qui ætate
& opibus florebant, si detrectassent obire illa munia
in suspicionem veniebant, se esse Christianos. Tertio,
quoniam illa sacerdotia erant munera patrimonialia,
à quibus Curiales non poterant excusari : quare Chri-
stiani quocumque locorum, aut Gentium concessis-
sent, si essent Christiani, aut fortunæ amplissimæ sub-
stituere

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De Cœremonijs in Ge- nere .

Cap. LVIII.

VNiuerſalis Eccleſia Chriſtū proprium ſpōſum re-
preſētans, quod valeat obligatoria præcepta im-
ponere, ac etiā nouas indicare cœremonias; non poteſt
niſi à male feriatis hominibus controuerti: etenim **B**
ſicuti Spiritus ſanctus in Cōcil. Apoſtolorū iā præſide-
bat; ita & in præſenti diſponit de his, quæ decernit Ec-
cleſia, vt ex hoc iſta errare non poſſit ex D. Auguſtin.
lib. contra epiſtolam fundamenti Manichei cap. 5. to-
mo 6. ibi . *Ego uero Euangelio non crederem, niſi me
Catholicæ Eccleſiæ commoneret auct̄oritas: & D. Ber-
nard. epiſt. 174. Ego, quæ accepi ab Eccleſia ſecurus teneo,
& trado.*

Nec in lege Euangelica ſolum Cœremonias prin-
cipium habuiſſe: legimus enim in Geneſi 28. verſic. 18.
*Surgens Iacob manè, tulit lapidem, quem ſuppoſuerat
capiti ſuo, & erexit in titulum, fundens oleum de ſuper: C
Appellauitque nomen Urbis Bethel. Hoc eſt Domus
Dei.*

In libro Eſther, Synagoga inſtituit nouum diem feſtū,
qui ſingulis annis celebrabatur 14. & 15. menſis Ve-
dar: hoc eſt Februarij.

Ac etiam in actis Apoſtol. cap. 15. verſic. 20. & ſeq.
præcipiunt Apoſtoli, vt Gentiles Baptizati de recenti;
*Abſtineant ſe à contaminationibus ſimulacrorum, &
fornicatione, & ſuffocatis, & ſanguine:* quamuis hoc
Iudæorum ſolum fuiſſet præceptum, quorum lex per
mortem filij Dei iam fuerat abrogata.

Ac in

A Ac in eodem libro cap. 1. elegerunt Apostoli sanctū Matthiam: tradendo sortes absque vilo sacrae scripturae testimonio: & in cap. 4. 5. & 16, Bona fuerunt communia; & dicto cap. 4. *Possessores agrorum, aut domorum, vendentes offerebant precia eorum, quae vendebant, & ponebant antepedes Apostolorum:* & in cap. 6. Apostoli elegerunt septem Diaconos.

Præterea dies Sabathi, quem solemnem præceperat Deus, Exod. 20. ibi, *Sex diebus operaberis, & factes omnia opera tua. Septimo autem die Sabatum Domini Dei tui est, non facies omne opus in eo:* Et nihilominus hic dies fuit commutatus in diem Dominicam, sola Ecclesiae auctoritate.

B Nec in hoc ambigendum, vt possit Ecclesia novos ritus, & coere monias commutare, & de nouo inducere, quamuis ex sacro textu non desumatur: siquidem etiā Hæretici nostri temporis suas, & ipsi habent recentes coere monias in psallendo, concionando, & distribuendo sacramēta; nec nisi malitiosè poterūt ipsi redarguere priscae Catholicae Ecclesiae coere monias, cum in hoc nihil repugnet scriptura sacra: & præterea in omnem casum, non particularibus personis competit huiusmodi censura, sed Ecclesiae vniuersali, quæ opportunæ tradidit coere monias sensibiles, sine quibus diuinus cultus non sic benè exerceri posset, cum non anima solum, sed etiam corpore nos ipsi compacti simus, inquit Chrysost. homil. 85. in Matth. *Si tu incorporeus*

esses, nude ipsa dona incorporea tradidisset tibi; quoniam nam verò corpori coniuncta est anima tua, insensibilibus intelligenda traduntur:

Et propterea obsequium Deo præstandum non solum internis animi sensibus; verum externis corporis actibus nempe coere monijs.

De Osculo Pacis.

Cap. LIX.

Occasione duarum Lamellarum, ex Aere antiquo, quæ sunt penes me, in quibus est Christus impressus Resurgens à mortuis, & discipulis apparens, & Pacem annuncians: non præteribo hic aliquid recensere de coeremonia, seu salutatione in osculo Pacis. Has igitur lamellas prisca fideles in synaxi, & alijs orationibus exhibebant populo in osculum Pacis: Quoniam non solum Petrus Apostolus in fine primæ epistolæ admonet: *Vt salutent se inuicem in Osculo sancto*; sed & Paulus sæpè faciendum præcipit ad Romanos cap. 16. in fine, prima Corinth. 16. secunda Corinth. 13. prima Thessal. 5. Et id ipsū Ignatius suis epistolis cōsuevit ad Antiochenos, & ad Tarsenses: ac prædicto Apostolico præcepto inhærentes Calcedonens. ac etiam SS. Martyres Sosthenes, & Victor in persecutione Diocletiani post Vincula, & Bestias superatas, iussi sunt incendi; salutantes se inuicem in Osculo sancto, vt legitur in Martyrologio, quarto idus Septembris. Cum vero salutationem mutuam, non Osculo tantum, sed **SANCTO**: dandam esse præscripserint; planè certum est, diuersam ab illa fuisse, quam Gentiles inter se quoties sibi obuiarent inter ambulandum Amici, inuicem impartiri consueuerant: quam quidem consuetudinem, vt molestam nimis, & frequentibus occurSIONIBUS fastidium afferentem, Tiberius lege sancita tollendam curauit, Sueton. in eiusdem vita cap. 34. Licet plus valuisse inolitum vsum lege lata satis ex Martiale cōstet Epigr. lib. 7. ad Linum, & 11. ad Bassum, qui vixit temporibus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

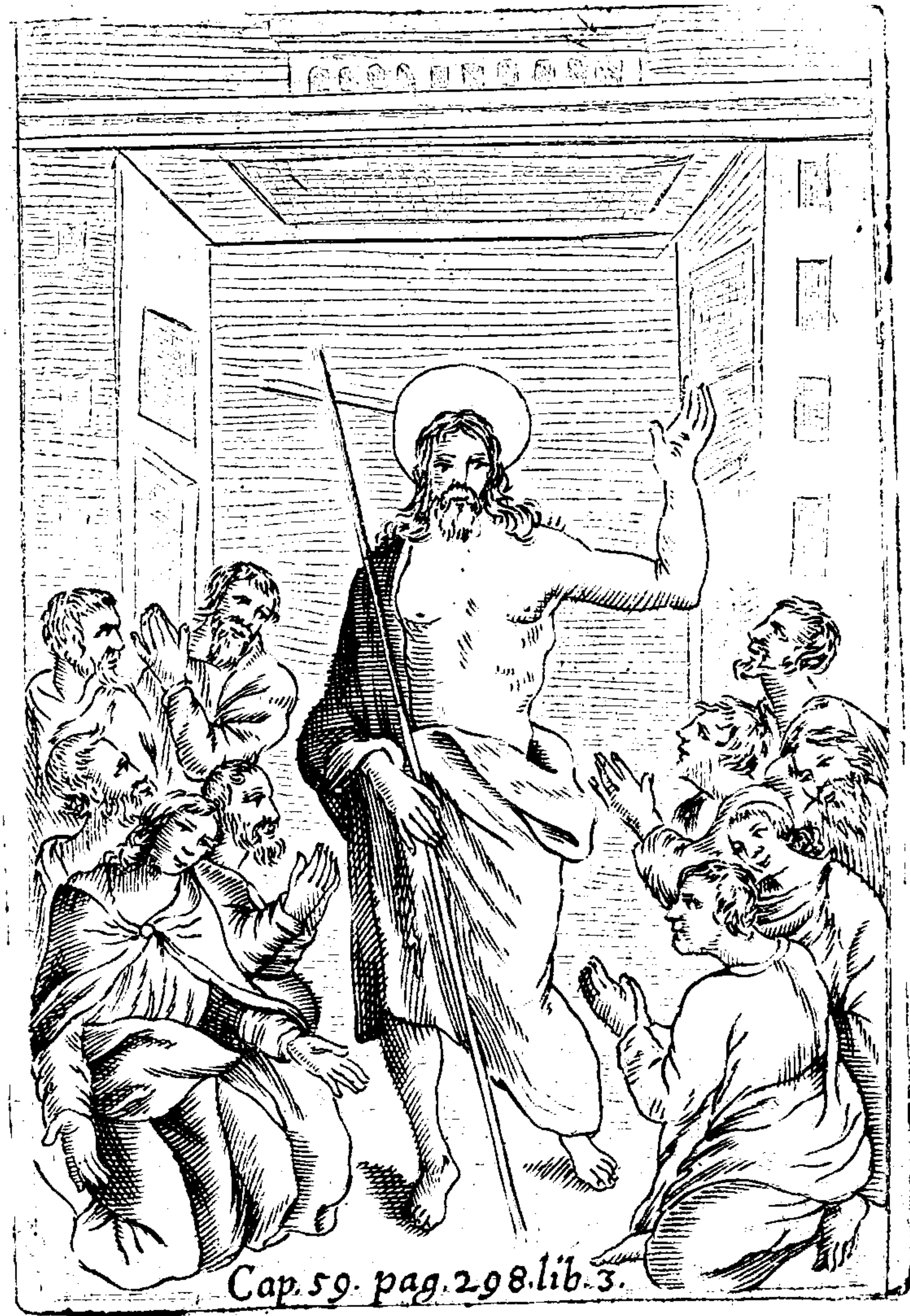
HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Cap. 59. pag. 298. lib. 3.

Cap. 59. pag. 298. lib. 3.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

bus indictum, & promulgatum esset plenum, atque **A**
 integrum Ieiunium, sicuti feria sexta maioris hebdo-
 madæ, Sabathoque sancto, extraordinariisque ieiu-
 niis, quæ grauiori aliqua de causa ab Ecclesia indicerē-
 tur. Tertullian. lib. de oration. *Sic & diem Paschæ, quo
 communis, & quasi publica ieiunij Religio est, merito de-
 ponimus osculum, nihil curantes de osculando, &c.*

Idem referunt scriptores de diuinis officijs; ac etiam
 Albaspinus de veteribus Ecclesiæ ritibus lib. primo ob-
 seru. 17. vbi rationem adducit, quia osculum lætitiæ, &
 gaudii publici testimonium quoddam, & iudiciū erat,
 quod animi lætantis, & gestientis argumentum die iei-
 unij in lucem proferre nefas dicerent; sicuti neque **B**
 sacrificij, neque cōmunionis vsus diebus illis extiterat.
 Secunda ratio, quia osculum instar pignoris, & symboli
 communionis, quibus diebus à Christi corpore sumen-
 do abstinebant, eius symboli intermissio fiebat.

Sed declarantur vera esse prædicta: osculum censeri
 veritum solummodo diebus ieiunorum integrorum,
 quibus sub vesperam tantum soluerentur ieiunia, nec
 iis sacrum, nec vllum sacrificium offerebatur, sicuti nec
 vllum Pacis Osculum interponebatur, secus quando
 erant ieiunia dimidiata vsque ad horam Nonam. ete-
 nim cum in iis sacrum fieret; Osculum etiam porrige-
 batur, & ita intelligitur S. Ambrosij ferm. 34.

Declaratur etiam cessari ab Osculo in sacrificijs, & **C**
 sacris, quæ pro mortuis offeruntur Amalarius lib. 3. c. 44.
 Quoniam olim illa sacra priuata erant, non autem solē-
 nia, nec in eis publicè fideles communicarent, quem-
 admodum in Dominicis, & festis diebus.

Item declaratur in Monachorum sacris, quoniam pri-
 uata essent; nec iis generalis communiō fiebat: qua-
 re ibidem Osculum, quod ad solas pertinebat generales
 communionēs omittebatur, vt in d. obseru. 17. per Al-
 baspinum.

A

De festiuis Diebus.

Cap. LX.

Vidimus supra in capitulo 58. quod Ecclesia potest ex se dies festiuos statuere, nec non obseruantiam eorumdem nobis imponere: Quomodo autem priscis temporibus id fuerit seruatum, modo videndum.

B De festiua die Annunciationis Virginis, nec non Incarnationis Verbi (qui celebratur 25. Martii) loquitur Sanctus Athanasius de sanctissim. Deipara in initio. *Festum Annunciationis Mariae unum ex Dominicis festis, atque adeo primarium, utpotè, quod pro ordine, & digestionem rerum earum, quæ in Euangelio de Christo predicantur, sacrosanctum habeatur: quippe in quo de filij Dei à caelis descensu agatur...*

C Et de festo Purificationis Beatissimæ Virginis, sanctus Gregorius Nisenus orat. de occurso Domini, & Dei parente; & Simeone iusto, circa initium. *Cum esset quadraginta dierum Infans, Verbum æternum ad templum cum Matre est profectus, &c. Cuius quidem nos hodie celebrantes, commemorationem spiritualibus speculationibus, quemadmodum incorporeæ mentes, & spiritus nos oblectamur.*

Ac etiam de eodem festo. Cyrillus Hierosolymitan. de Occursu Domini nostri, & Simeone inquit. *Hodie dilecti festi cursum peragamus, cum Angelis Choros ducamus, cum Pastoribus illuminemur, cum Orthodoxis adoremus, cum Bethlehem festum agamus, cum Sion occurramus, cum templo sanctificemur, cum Virgine festum agamus.*

Eucherius Lugdunen. sermon. de Assumptione san- **A**
 ctæ Mariæ. *Merito sancti Patres constituerunt, ut in
 hac solemnitate Beate Mariæ Virginis hoc Euangelium
 legeretur.*

Concilium Lugdunen. habitum intra quintum sæcu-
 lum apud Gratianum de consecrat. distinct. 3. inquit.
*Pronunciandum est Laicis, ut sciant tempora feriã di per
 annum, idest omnem Dominicam, Natale Domini,
 &c. Purificationem sanctæ Mariæ, Assumptionem,
 & Natiuitatem.*

De festis sanctorum: quamuis Hæretici velint per
 has solemnitates honorem Deo debitum tolli: de festo
 tamen sanctorum Innocentum loquitur Origen. ho- **B**
 mil. 3. in diuers. *Innocentum memoria semper, ut dignum
 est celebratur in Ecclesijs secundum integrum ordinem
 Sanctorum, ut primorum Martyrum pro Domino occi-
 sorum, & v ipsa Bethlehem primitias Domino Mar-
 tyrum, in qua natus est ipse Saluator obtulisse videatur:
 propterea, & memorias Sanctorum facimus, & parentum
 nostrorum, &c.*

Sicuti etiam sanctorum solemnitates celebrantur, vt
 ipsi pro nobis intercedant ad Deum, Euseb. Alexan-
 dria. homil. de Sanctis colendis. *Ob hanc causam præ-
 cepit nobis memorias sanctorum celebrare, ut acceptis hym- **C**
 nis, & auditis laudibus benignum Deum exorent, ut pre-
 ces nostras caducas admittat. Et propterea qui contem-
 nebant conuentus in Martyrum honorem, excommu-
 nicabatur a synodo Gangrensi canon. 20. dum inquit.
*Si quis arrogantia utens, & Martyrum congregationes
 abhorrens, & sacra, quæ in ijs celebrantur, & eorum me-
 morias accuset, anathema sit.**

Et contra Iulianum Imper. qui contemnebat dies fe-
 stos in Martyrum honorem inuehitur S. Greg. Nazian-
 zen. orat. 3. quæ est prima inuectiua in Iulianum circa
 medium. *Non victimas pro Christo cesas veritus es?
 nec magnos pugiles extimuissti Ioannem illum, Petrum,
 Paulum*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Sanctorum tres adducit rationes; D. Augustin. lib. 2. **A**
 contra Faustum, cap. 21. *Populus Christianus memo-
 rias Martyrum religiosa solemnitate concelebrat: & ad
 excitandam imitationem, & v. meritis eorum consocie-
 tur, atq; orationibus adiuuetur. Ita tamen ut nulli Mar-
 tyrum, sed ipsi Deo Martyrum sacrificemus; quamuis in
 memorias Martyrum constituamus altaria; Quis enim
 Antistitum in locis sanctorum corporum assistens altari,
 aliquando dixit: offerimus tibi Petre, aut. Paule, sed quod
 offertur, offertur Deo, qui Martyres coronauit, apud
 memorias eorum; quos coronauit.*

Et per hæc, & alia huiusmodi euacuatur Hæretico-
 rum cauillatio, quod dies festiui, & aliæ solemnitates in **B**
 honorem martyrum, diminuunt honorem Deo debi-
 tum; etenim ex eodem Augustin. serm. 26. de sanctis
 in fine. *Qui honorat Martyres, honorat & Christum,
 & qui spernit Sanctos, spernit Christum Dominum no-
 strum.*

Addimus prædictis licuisse Ecclesiæ, quæ apud Eth-
 nicos impiè superstizioso cultu agebantur feriæ, easdem
 sacro ritu expiatis, ad pietatem Christianam transfer-
 re, vt maiori id esset Diaboli contumeliæ, & quibus
 ipse coli voluerit, Christus, & Sancti eius ab omnibus
 honorarentur: sicuti etiam Idolorum templa in Eccle-
 sias Sanctorum fuerunt commutatæ; quemadmodum, **C**
 & Paulus Apost. superstitionis Aram ignoto Deo dica-
 ram Athenis, in veri Dei cultum (quantum licuit eo
 tempore) mira prudentia transtulisse legitur in actis
 Apost. cap. 17. & latè Baron. in ann. 44. vbi Spondan.
 num. 36. ac etiam idem Baron. in ann. 58. vbi Spondan.
 num. 28. & 29.

Ac etiam Apostoli, explosis legalibus Coeremonijs,
 sic illa, quæ præcipua esse videbantur Iudæorum festa
Pascha, atque *Pentecosten* retinentes nomina celebra-
 runt, & quæ noua erant in illis augustiora mysteria, at-
 que eadem ipsa quæ iisdem solemnitatibus erant olim
 typicè

Quin etiam in eiusmodi solemnitatibus introducta
fuisse laudabilem consuetudinem, vt bene precando
festos dies se inuicem Christiani salutarent; non præ-
sentes tantum, sed & absentes per litteras, quas festiuas
nominarent, vt ex pluribus epistolis Theodoretī etiam
trahit Baron. d. ann. 58. vbi Spond. d. num. 38.

G.

De Cinerum Cœremo- nia.

Cap. LXI.

HAec Cinerum Cœremonia quartæ feriæ in capi-
te ieiunii nobis præsignatur in lib. Iob cap. 2. cum
tres amici Iob venissent, vt visitarent eum, & consola-
rentur:

rentur: Cumque eleuassent procul oculos suos, non cogno-
uerunt eum, & exclamantes plorauerunt, scissisque vesti-
bus, sparserunt puluerem super caput suum in caelum, &
se derunt cum eo in terra septem diebus, & septem nocti-
bus, &c.

Et in lib. Esther cap. 14. ut auerteret Esther perse-
quutionem Aman. Cumque deposuisset illa vestes regias
fletibus, & luctui apta indumenta suscepit, & pro un-
guentis varijs, cinere, & stercore impleuit caput. & cor-
pus suum humiliavit ieiunijs: omniaque loca, in quibus
letari consueuerat, erinium laceratione compleuit.

Ad fletum exhortans populum Hierosolymæ. Pro-
pheta Hieremias cap. 5. inquit. *Filia populi mei accinge-*
re cilicio, & conspergere cinere, luctum unigeniti facti-
bi plantum amarum, quia repente veniet vastator su-
per te.

Iuxta auctoritates prædictas conformis est priscus ri-
tus eorum, qui poenitentiam agentes inter coetera ci-
nere conspergebantur; etiam Tertulliani æuo, ut idem
refert lib. de poenitent. cap. 9. his verbis. *Itaque Exo-*
mologesis prosternendi, & humiliificandi hominis discipli-
na est, &c. de ipso quoque habitu, atque victu mandat,
sacco, & cineri incubare, corpus sordibus obscurare, ani-
num mæroribus deicere, illa quæ peccauit tristi tracta-
tione mutare: cæterum pastum, & potum pura nosse non
ventris scilicet, sed animæ causa: plerumque vero ieiu-
nijs preces alere, ingemiscere, lacrymari, & mugire, dies,
noctesque ad Dominum Deum tuum, presbyteris aduo-
lui, & caris Dei ad geniculari, omnibus fratribus legatio-
nes deprecationis suæ iniungere, &c. Et hoc idem refert
Cyprian. de lapsis paulò ante finem.

Et sanctus Ambrosius ostendit, quomodo, quæ pec-
cauit debeat Deo reconciliari etiam aspersione cineris
in tractatu ad virginem lapsam, cap. 8. *Deinde lugubris*
tibi accipienda est vestis, & mens, ac membra singula di-
gna castigatione punienda. Amputentur crines, qui per
vanam

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

eorum Decanis ; & Presbyteris Ecclesiæ limitibus re- A
 præsententur .J. Et hæc synodus Agathensis .

Et in hoc advertendum, quod prædicti poenitentes
 eiekti ab Ecclesia locabantur proximi portæ, vbi dice-
 batur *Locus Fletus*, & inde non egrediebantur, nisi ad
 audiendam prædicationem vna cum Cathecumenis,
 etiam prope eandem portam: & hoc servabatur vsq;
 ad diem Cœnæ Domini, quando ipsi absoluebantur,
 & Ecclesiæ publicè, & coram populo reconciliabantur.
 Cum igitur ab Ecclesia iustissimis de causis abolita fue-
 rit prædicta publica poenitentia; vt ex Nestario, Ioan-
 ne C hrysofomo, & Leone Papa, vidimus supra in capitu-
 lo 24. de Poenitentia sacramento: Quis igitur malè B
 actum præsumere audebit, hunc antiquum Ecclesiæ ri-
 tum (quem in præsens nos fideles adhuc servamus) re-
 cipiendi cineres in principio Quadragesimalis ieiunii
 per manus sacerdotis? cum hæc sit nota, & signum
 exterius interni mœroris, & doloris Deum offendisse,
 eiusdemque vnigenito filio mortem præbuisse; cuius
 tunc Passio nobis repræsentatur, vna cum immenso
 humanæ Redemptionis beneficio.

De Prisco, & vario Ritu Ob- servatæ Quadragesimæ apud Christia- nos.

Cap. LXII.

Obser-
 uatio
 ab imi-
 tatione
 & lege
 Christi.

IESVS CHRISTVS per totos 40. dies, & 40.
 noctes cum ieiunasset, vt est ab Euāgelistis productū,
 Matth. 4. Marc. 1. Luc. 4. Fideles omnes ad eius imi-
 tationem,

A tationem, quantum natura nostra patitur, prouocauit Apost. ad Ephes. cap. 5. *Estote imitatores Dei, sicut filij carissimi.* & 1. Corinth. 11. *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi:* propterea & nos per totos quadraginta dies piscibus, utpote cibis paucioribus, minusque iucculentis, ut contenti simus semel vno quoque die vescimur; ratio ipsa, & usus facile conuincit: peculiari siquidem iure ieiunium Christi nobis Quadragesimam imitationis gratia peperisse, volunt Patres, ut refert Ambros. epist. 82, ad Ecclesiam Vercellen. *Et quia isti ieiunandum negant, qua causa Christus ieiunauerit, adstruant; nisi ut nobis exemplo esset eius ieiunium.*

B Et idem serm. 25. *Christus, qui peccatum non habebat, Quadragesimam ieiunauit, tu non vis quadragesimam ieiunare qui peccas? ille inquam peccatum non habebat, sed pro nostris ieiunauit peccatis.* Et idem in fin. serm. 23. *Christus Dominus hunc numerum ieiunij quadragesimæ consecrauit, ostendens nobis ita nos hunc numerum integrum ieiunare debere:* Et D. Bernardus serm. 3. de quadrag. *Denique tanto deuotius imitandum nobis est Christi ieiunantis exemplum, quanto certius est, propter nos eum ieiunasse, non propter se ipsum,* Et hoc quadragesimæ ieiunium esse ex institutione Euangelica, & traditione Apostolica tradit Baron. in ann. 57 vbi Spondan. num. 57. Quamuis Thelesphorus Papa decreuerit de numero dierum, siue hebdomadarum, Baron. in ann. 136. vbi Spondan. num. 1.

Præterea de eadem quadragesima legem sanciuisse Apostolos Patres testantur, D. Ambros. sermone 27. *Isud autem præceptum Christi est primum, ut his quadraginta diebus ieiunijs, orationibus, vigilijs, opera commodemus:* & idem serm. 34. sic quadragesimæ ieiunium à cæteris secernit, ut ista voluntaria sint, illud necessarium: ista de arbitrio veniant, illud de lege: ad ista inuitamur, ad illud compellimur: & serm. 36. Hunc quadragenarium ieiunorum numerum non esse ab hominibus

bus constitutum, sed Diuinitus consecratum, nec terrena cogitatione inuentum; sed Coelesti maiestate præceptum, asserit: & hanc obseruantiam nobis indixisse Dominum. Sanctus Leo serm. 4. de quadragesima. *Diuinam institutionem*, dixit: Petrus venerabilis epistola 17. lib. 6. inquit: *Quæ enim eis mercedis spes superesse potest, qui non sponte, sed inuiti non voluntarij, sed coacti sanctis illis diebus à carnibus abstinere videtur? Qua in re vim legis expræssisse videtur.* D. Basilus orat. in 40. Martyres sic in tormentis orantes. *Preiosum est tempus, quod quadraginta dierum ieiunio ornasti, per quod Diuina lex in orbem transfuit.*

De varietate
Quadragesime.

Prioribus Ecclesiæ sæculis propter magnam rerum Christianarum perturbationem sauientibus Ethnicis Imperatoribus; an postea ob sensim tepescentem pristinum illum christianæ pietatis ardorem, inter omnes de quastragesimalis ieiunii modo, & ratione non constituisse, nec parem fuisse obseruationem certum est. Sozomenus post alios de hac quæstione lib. 7. cap. 19. sic ait. *Iam illam, quæ huic processit, quæque appellatur Quadragesima, in qua populus ieiunat, alij in sex dierum septimanas computant, ut Illyrii, & qui ad Occidentem sitisunt, necnon & vniuersa Lybia, & Aegyptus cum Palestinis: alij in septem, ut Constantinopolitani, & nationes circumstantes usque ad Phœnices: alij spasim tre, intra sex, aut septem istas ieiunant: alij tres Pasche immediate præcedentes continuant: alij duas, ut Montani sectatores.*

Hæc tanta diuersitas non facile tolli potest; etenim in Ecclesia Catholica omnibus sæculis tum apud Græcos, tum apud Latinos ieiunium Paschale fuit dierum quadraginta, aut ferè triginta sex: id verò perspicuum est: Primo, quoniam omnia Concilia, & Patres vtuntur nomine Quadragesimæ, quod nisi de numero quadragenario, aut prope. Secundo, ieiunium quadragesimæ ad exemplum Christi, Moïsi, & Eliæ volunt. Basilus dicta

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

demonstrant, quod ex ijs octo sublatis Dominicis, quadraginta duo dies supersunt, quinta videlicet feria, & Sabbathum maioris hebdomadae apud quosdam in refectione habetur, & hoc sapientissimus Carolus Imperator:

Observandum in hoc vario inchoatae Quadragesimae ritu duo proposita fuisse: vnum quadraginta dies, quibus Redemptor noster Christus ieiunavit, nos abstinendo, quam fieri potest imitari: Alterum Decimas dierum hac corporali abstinence omnipotentis Deo dare: quam posteriorem rationem proferunt Concilium Tolosanum octavum cap. 9. & Isidor. lib. 1. de Eccles. offi. cap. 36. Et quamvis quadraginta dierum minimè abolutus numerus videbitur, què tamen Quadragesimae nomen, & Christi limitatio proposita praeserunt; sed triginta tantum, & sex dies numerabantur.

Hunc scrupulum eximit D. Gregor. Magn. hom. 16. in Euangel. his verbis. *Si per trecentos sexaginta quinque dies annus ducitur, & nos per triginta sex dies affligimur, quasi anni decimas Deo damus: & ut sacer numerus 40. dierum adimpleatur, quem Saluator noster suo sacro ieiunio consecravit, quatuor dies prioris hebdomadae ad supplementum 40. dierum tolluntur, idest quarta feria, quae caput ieiunii subnotatur, & quinta feria sequens, & sexta, & Sabbathum:* Sicuti etiam triginta sex dierum quibus anni decimae designantur, ieiunium Quadragesimae nomen habeat, exponit Alcuinus de Diuina. offic. cap. 8. dum nominis septuagesimae rationem assignat ijs verbis. *Consuetudo est diuinarum scripturarum, ut omnis numerus, ex quo quamlibet decadem transferit, & tertius monadus incurrat, non deputetur idè numerus praecedenti decadi; sed ei, ad quem tendit.* Eo pacto statendum est, ut cum triginta sex dies trigesimam excedant ad quadragesimam idcirco pertinere dicantur, & eo nomine debeant censerì.

Verum de quatuor illis diebus ex Quinquagesima in

A heb

Ch
re
cl
et
ie
ol
to
ci
&B qu
ad
est.
tiam
Eur
ferr
la
tic
qu
ru
ciC tis
fir.
rus.
vitar
stati
cesse
non
re, s
dus
suscip
Argle
Chrit

A hebdomada ad Quadragesimam additis, qui quadragenarium numerum absoluant, Concilium Agathense in Gallia Narbonensi sub Rege Clodoueo circa annū Christi 506. cap. 9. præcipit poenitentes impositis cinere, & cilicio eorum capitibus, ab Episcopo extra Ecclesiam eiici in capite Quadragesimæ: quod non aliud esse videtur, quam ipsa quarta feria, quam *In capite ieiunij* vocamus. Ita Amalarius Fortunatus de Eccles. offic. lib. 1. cap. 7. commemorat in ipsa quarta feria cātōres in Ecclesia cantare solitos. *Immutemus habitum cinere, & cilicio ieiunemus, & ploremus ante Dominū, &c.* Et quamquam non ignorem Dominicam primam Quadragesimæ vocari caput quadragesimæ, tamen hoc ad rationem numeri non ieiunii spectare perspicuum est: Præterea illa Vestium mutatio in iis, qui poenitentiam publicam, vel solemnem agebant, cum hæc luctum, moeroremque indicarent ad Dominicam, qui semper à Patribus habitus est dies lætitiæ, & quo nullæ vnquam indicerentur poenitentia, nulla planè ratione referri potest: Et hic vt integer, & absolutus quadragesimæ dierum ieiuniis consecratorum numerus habeatur, voluit etiam Micrologus de Ecclesiasticis obseruat. cap. 49. tit. de capite ieiunii.

C In Ecclesia Romana, cœterisque totius Occidentis-Ecclesijs christianos omnes semper a carnibus abstinuisse in quadragesima, nulli ignotum est, Telesphorus Rom. Pont. distinct. 4. cap. statuimus. Clericorum vitam à laicorum conuersatione discretam esse debere statuit, in ieiunio id ipsum apparere voluit, vt illi scilicet septem hebdomadas à carne, & deliciis ieiunarent; non quod, & laici ab ipsis rebus non debeant abstinere, sed quod omnes, quos dignitas ecclesiastici gradus exornat à Quinquagesima propositum ieiunandi suscipere debeant. exponit D. Greg. ad Augustinum Anglorum Episcopum dist. 4. cap. Denique sacerdotes: Christianos veteres seuerioris in ieiunando disciplinae

De Cibis.

A

B

sed

16.

min.

affi.

rum.

ra.

ada

ia.

ns.

erum

drage.

ffice

gnatij

om

it,

rus pr.

stauit

cedant

u, de

esima

in

91

adeo obseruantes extitisse, vt non modo à carnibus se
se continerent; verum etiam ne pisces quidem attinge- A
rent: Vinum quoque ita biberent, vt ebrietatem omnē
euitarent: refert etiam Euseb, hist. eccles. lib. 5. c. 6. Pru-
dentius etiam, quibus cibis vescerentur in quadragesi-
ma Christiani, hymno 3.

*Nos oleris coma, nos siliqua,
Fœta legumine multimodo
Pauerit innocuis epulis.*

Atque adeo ab iis abstinuerunt, quæ sementinam car-
nis trahunt originem à lacte, caseo, & ouis. Ac esus
quidem piscium ita Christiano permittitur, vt hoc ei B
infirmittatis solatium, non luxuriæ pariat incendium,
testis est D. Gregor. in dicto cap. Denique, & in Con-
cilio Toletano 8. cap. 9. eos indicat alienos à commu-
nionē sacra diei resurrectionis Dominicæ, qui diebus
quadragesimæ esum carniū præsumpserint attentare:
Ac etiam in Gallia Maximus Taurinensis homil. tertia
de institut. quadrages. idem asserit. Quin, & Burchard.
lib. 19. cap. 5. ait: *Comedisti carnes in quadragesima &
si fecisti in ipso anni circulo ab omni esu carniū ab-
stineas.*

Græci, ex antiqua eorum traditione ad ieiunium
diei Sabathi in quadragesima non tenentur, excepto
vno Sabatho sancto, sed dumtaxat ad abstinentiam: C
Nihilominus ex Bulla Innocentij Quarti anno vndeci-
mo Pontificatus sui super ritibus Græcorum num. 15.
quamuis pro libito seruent morem suum; salubrius ta-
men, & honestius agerent si sic toto illo tempore absti-
nerent.

*Hora
comme-
stionis*

Priscis sæculis non nisi ad vesperam ieiunium solui
consueuisse in Latinis Ecclesijs: D. Aug. lib. de morib.
Eccles. Cathol. ac etiam Prudentius hymn. 3. sic ait.

*Te quoque luce suboccidua
Sumere cum monet hora cibum,
Nostra, Deus, canet harmonia.*

Et

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

bum capiendum, nisi post horam Nonam expletam, & recitatum officium Vespertinum : attamen etiam post horam Nonam Vespertinam tempus incipere dici potest, de qua re Riccard. Mediauilanus in 4. sententia, dist. 15. quæst. 3. art. vlt.

Vnica D. Ambrosius in quadragesima minimè prandendum esse ait sermone 34 & grauitè eos reprehendit, qui iam pransi ad Ecclesiam veniebant : & Burchard. lib. 19. cap. 5. *Fecisti quod quidam facere solent, post prandium vadunt ad missam, & ipsi saturi, & vinoletenti a Sacerdote pro populo offerente, signum pacis accipere presumunt? si fecisti tres dies in pane, & aqua pœniteas.* & D. Augustinus serm. 62. de tempor. ait, *Exceptis diebus Dominicis, nullus prandere presumat, nisi ille, quem ieiunare infirmitas non permittit.*

Sed quoniam imbecillitate factum est, vt ad meridiem soluamus ieiunium : modo ad cuiusque regionis consuetudinem recurrendum est. D. Hieronym. epistola 28. ad Lucinũ vbi de modo ieiunandi agens ait. *Vnaqueque prouincia abundet in suo sensu, & præcepta maiorum leges Apostolicas arbitretur.* Sicut etiam Ambrosius epist. 112. ad Monicam piissimam foeminam, respondit ieiunium obseruandum secundum consuetudinem ecclesiarum, vbi else contingeret, refert etiã Baron. in ann. 384. vbi Spondan. num. 6. Præterea Ecclesia non vetat simpliciter id, quod non sumitur præcipuè ad nutritionem, sicuti electuaria, & confectiones aromaticæ, quæ licet nutriant aliquantum, tamen præcipuè sumuntur, vt concoctionem iuuent. D. Thomas 2.2. q. 147. art. 6.

Collationis vox.

Collationis vox commestiunculæ serotinae accommodata, a Monachis vocabulum desumptum potest videri. D. Bened. in Reg. cap. 42. ait. *Si ieiunij dies fuerint, dicta Vespera paruo interuallo mox accedunt fratres ad collationem, omnibus in unum occurrentibus per hanc moram lectionis, qua nimirum absoluta Completo-*

rius

A
B
C
D
E
F
G
H
I
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
V
X
Y
Z

A rium recitetur; Et idem ex Concilio Cabilonensi apud Iuonem par. 7. cap. 95. Ac fortassis post lectas istas collationes, & vitas Patrum modico cibo, & potu vnusquisque imbecillitati prospiciebat. Et in Concilio Nannetensi cap. 13. Quando Presbyteri simul conueniunt post peractum diuinum mysterium ad necessariam collationem, non quasi ad plenam refectionem: vt habetur cap. quando dist. 44. & in Conc. Laodicensi, cap. 55. habetur. *Quod non oportet sacros, & clericos ex collatione conuiuia peragere, sed neque laicos.*

Hac die: Caput cinere aspergendorum morem à ritu veteri poenitentium, quibus ipso die, & hoc ieiunium introitu satisfactiones pro admissis flagitiis iniungebantur, manasse depræhenditur, vt in can. 9. Concilii Agathensis, de quo Gratianus dist. 50. cap. in capite. (vt nos etiam diximus supra in præcedenti capitulo) Neque hac die tantum deprauati homines ad bonam fugem vocabantur, verum, & fideles, quorum à vitis omnibus, non plane synceras mentes esse constat. vnde Alcuinus de diuin. offic. cap. 13. *In primis præmonere debent sacerdotes omnes Christianos ex sanctis scripturarum testimonijs, quatenus in capite ieiunij ad veram confessionem, veramque poenitentiam festinantius accedant.* Porro fideles omnes hoc quadragesimæ initio poenitentiam accipere solitos Concilium Toletanum 4. cap. 10. iis verbis. *Tunc enim opus est fletibus, & ieiunio insistere, corpus cilicio, & cinere induere, animum mœroribus deicere, gaudium in tristitiam vertere, quousque veniat tempus Resurrectionis Christi: & quadragesima durante tamquam in publico luctu interdicebantur sponsalia, & quælibet etiam natalitia Martyrum celebrare, Concil. Laodicensem canon 51. & seq. vt in decret. 33. quæst. 4. can. non oportet.*

Sabbatum, quod antecedit Dominicam Palmarum inquit Alcuinus de diuin. offic. cap. 14. In sacramentario D. Gregorii hunc titulum præsefert. *Sabbatum*

Feria
quarta
in capite
ieiunij.

Sabbat.
Palmarum.

vacat.

A
rd.
ost
nti
re
leas.
B
pium
neri.
ionis
epi-
is ait.
cepta
am
iam,
ofue.
rt etiã
ea Ec.
ur præ-
biones
o præ-
omas
ccom-
rest vi-
ties sue.
vni fra-
ibus per
mpleto-
iuris

vacat: Dominus Papa eleemosynam dat: Rationem idem ad signat; cum recitetur euangelium hac die Mariæ, qua accepit libram unguenti; & unxit pedes Iesu. Vn. de Apostolicus Vir; inquit Alcuinus, in memoriam deuotissima mulieris, membris Christi hodie facit, quod ipsa fecit capiti, & ideo a statione publica vacat, non tamen à celebratione missæ. Rescripsit hæc omnia Amalar. lib. 1. de eclef. offic. cap. 9.

*De Dominicis
Quadragesima.*

Maximè obseruandum discrimen Latinorum, & Græcorum, quo Latini Dominicis diebus non tantum, sed etiam reliquis feriis, quibus ieiunatur, sacrum missæ sacrificium peragunt. Græci solis Dominicis, & Sabbathis, quibus minimè ieiunant licurgiam celebrant, aliis diebus ieiuniorum nunquam consecrant, sed præsanctificatis, seu antea consecratis vtuntur, & præsanctificatorum sacrificium vocant. Extat decretum apud Græcos Concilio Laodiceno cap. 49. alias § 1. quo cauetur: Ne panem quis in quadragesima offerat ad sacrificandum, nisi Sabbatho, & Dominica, vt apud Gratianum 33. quæst. 4. cap. non licet: idem refertur in synodo in Trullo can. 52 & rem perspicuam faciet Balsamonis interpretatio, ibi. *Statutum est, ut ieiuniorum dies luctus, & compunctionis dies sint ad sua uniuscuiusque expianda peccata; Deo autem sacrificium offerre, est festum celebrare: Festus autem dies nihil est aliud, quam gaudium. Quomodo ergo potest quis simul, & mæerere, & letitia diffundi: & ideo statuerunt Patres, non fieri sacrificium tota quadragesima, præterquam Sabbatho, & die Dominico, & die Annunciationis: In his enim festum agere, non deflere, non ieiunare, vel genua flectere iussimus. Præsanctificatorum autem ministerium, incruentum sacrificium non dicimus, sed oblationem prius oblatis, & perfecti sacrificij, acrique misterij. Patres festum Annunciationis in decimum septimum Decembris reijciendum statuerunt, meminit Micrologus cap. 48. & Rodolphus Turigensis de ecclesiast. obseru. propos. 16.*

Alcuinus

A

B
E
si
lib
pe
ni
c
u

C

E
tri
nia
A
di
La
mi
in
pu

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quamquam foeliciori significatione, liberationis scilicet spiritualis nostræ a Christo; Iudæi veteri instituto solebant in memoriam liberationis suæ ex seruitute Aegyptiaca; vnum ex iis, qui vincti detinebantur in carcere, liberare ad diem Paschæ, vt Bēda, & Liranus in c. 27. Matth: ibi, *Per diem autem solemnem*. &c. Haym. ibidem Glosa ordin. in cap. 18. Io: Iudæi quamquam in Romanorum potestatem venissent, nihilominus hac die sibi seruari consuetudinem impetrarunt, vt colligere licet ex Matth. Luc. & Ioan.

Græci hebdomadam magnam, quæ sit Quadragesimæ postrema, vocant, ex Chrysoft. hom. 30. in Gen. quæ appellatio Latinis est familiaris, quam denominationem sic exponit Alcuinus de diuin. offic. cap. 15. quia in ea maxima est adhibēda parsimonia, siue quod maius officium recolitur in ea, Theoph. Alexand: ep. 21. est hebdomada Dominicæ passionis in Concilio Laodicensi cap. 46. Græci nominant singulariter hebdomadam sine aliquo adiuncto, Gratian. de consecrat. dist. 4 cap. Baptizandos.

Feria quinta huius hebdomadæ etiam nunc summa *De Heb-* mus Pontifex, & Episcopi absolūendi, & reconcilian-
domada di populi Christiani cœremoniam obseruant, quæ res à
maiore, prisco pœnitentium hoc die recōciliandorum ritu tra-
feria xit originem, cuius veteris instituti meminit Innocen-
5. in Cœ tius Primus Rom. Pont. epist. ad Decennium Episco-
na Do- pum Eugubinum cap. 7. ijs verbis: *De pœnitentibus au-*
mini. *tem, qui siue ex grauioribus commissis, siue ex leuioribus*
pœnitentiam gerunt, si nulla interuenit ægritudo, quinta
feria ante Pascha eis remittendum Romanæ Ecclesiæ
consuetudo demonstrat. citat Burchard. lib. 18. cap. 18.
B. Eligius Episcopus Bouioduensis homil. 4. in Cœ-
na Domini, dum exponit cœremoniam illam ablutio-
nis pedum, quæ fit ipsa quinta feria; mistico, & lacta-
tiori leniu ad reconciliationem pœnitentium; quæ tūc
fieri consueuerat, reponit: & Albinus cap. 17. *Laua-*

A si opedum fratrum, signum est remissionis peccatorum; & in synodo Cabilonensi 2. sub Carolo Magno c. 47. habetur ijs verbis. *Cum pœnitentes eadem die Cœna Domini ad percipiendâ corporis, & sanguinis Dominicis sacramenta, se reconcilient. Huius autem reconciliationis forma satis dilucidè, licet non integrè descripta, est lib. 7. capitulorum cap. 147. Omnes publicè pœnitentes quinta feria ante Pascha, quæ est Cœna Domini, ad Ciuitatem incinere, & cilicio in presentia Episcopi prostrato vultu conueniant, & ibi ab Episcopo canonicè, & ordinabiliter sicut in sacramentario; & in Romano ordine continetur, reconcilientur, atque dijudicentur, consolenturque, & prædicentur, quid deinceps agere, quid vitare debeant, instruantur, atque insuper diuinis precibus per manus impositionem ab Episcopo sanentur.*

Fuit in Africa priscus mos, licet antiquatus, celebrandæ sacræ liturgiæ post Coenam ipsa feria quinta; vt in Concilio Carthaginensi tertio cap. 29. ibi. *Vt sacramenta altaris non nisi à ieiunis hominibus celebrentur, excepto vno die anniuersario, quo cœna Domini celebratur. Vt nos etiam diximus supra in cap. 9. de antiq. Missæ ritibus.*

C Vtriusque diei Parasceues, & Sabathi rigidum ieiunium sic præstiterunt Apostolicæ constitutiones lib. 5. apud Anastasium Nicenum, & in vulgaribus constitutionibus lib. 5. cap. 17. & 18. his verbis. *Reliquis diebus ante sextam feriam edite hora nona, aut vespere, aut pro ratione virium, ut quis potest, Sabatho autem vsque ad Galli cantum ieiunium producite. Veteres Christiani tantam in his diebus adhibuerunt abstinentiam, vt hoc prolixiori ieiunio, & aliquid specialius agerent, & dolorem, qui in cordibus discipulorum Christi fuerat illo die, plenius indicarent. D. Augustinus epistola 86. ad Casulanum e quidem licet Græci, & omnes Orientales Sabathis nunquam ieiunarent; vnum tamen Sabathum magnum Paschatis semper exceperunt. Diuus*

De Diebus Parasceue.

Ignatius ad finem epist. ad Philippenles; & habetur in **A** can. 90. Concilij Trullani, vbi Balsamon inquit. *Magni Sabathi ieiunium alijs Christi passionis, seu hebdomade sanctæ diebus longe præstantius est propter Christi sepulturam; & propterea religiosiores toto Sabatbo vsque ad horam sextam noctis in ecclesijs adsident, & illa hora sexta diuinis sacramentis communicantes panem, & aquam gustant, fortasse autem, & modicum vini.*

De Die Paschæ.

Paschalæ festum apud Græcos dicitur, quodlibet festum in honorem Saluatoris institutum. Pascha etiam vocatur ipsa quadragesima. Timotheus Patriarcha Alexandrin. interrog. 8. quod hæc digna sit ad Paschæ festiuitatem præparatio, vt eleganter D. Chrysof. hom. **B** de ieiunio primæ Paschæ.

Paschæ diem vocant Apostoli *Primam Dominicam; Primum Pascha* ad discrimen cœterarum festiuitatum, quibus Paschæ nomen Græci attribuebant: Dicitur Pascha *Dies Regalis.* ex D. Ignatio: *Omnium dierum supremum: Magna-Dominica: Magnam Paschatis Dominicum.* Vt latè Fillachus de Quadragesima, cap. 16.

Solemnis Paschæ festiuitas, quo die celebranda esset in Occidētis partibus ab Ecclesia Romana discebatur, quæ in Arelatensi Concilio primo cap. 1. *De obseruatione Paschæ Domini, vt vno die & tempore per omnem orbem obseruetur, & iuxta consuetudinem litteras ad omnes tu dirigas.* Forte de tollenda illa celebrandi Paschatis varietate hic agebatur, quæ satis pertinaciter apud Orientis, & Occidentis populos retinebatur; vnde tēpestate contentionis-ferentis charitatis obnubilabatur, quæ tandem Concilio Niceno primo sublata est.

Die verò Epiphaniarum, denunciabatur festiuitas Paschæ, quæ esset proxima; ita Cassianus in collationibus, & in Gallijs Concilium Aurelianensem 4. cap. 1. sic meminit; *Paschæ festiuitas annis singulis ab Episcopo Epipha-*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

utpotè D. August. habet sermonem in Vigilia S. Io: Ba-
 ptistæ, ac etiam in vigilia SS. Petri, & Pauli. S. Bernar-
 dus habet sermonem in vigilia Natiuitatis Domini, in
 vigilia SS. Petri, & Pauli, in vigilia S. Andree &c. Nun-
 cupabantur Vigiliæ, quoniam Fideles pertransibant no-
 ctes, quæ præcedebant solemuibus festis, vigilantes in
 orationibus, hymnis, spiritali lectione, & aliis piis of-
 ficiis vna cum ieiunio. Necnon appellabantur Lucer-
 nariæ preces, seu Gratiarum actiones, vt per Basilium
 Epiphani. Cassianum, & alios relatos a Baron. in an. 5 r.
 vbi Spond. num. 20. Et huiusmodi sanctæ congregatio-
 nes fiebant in ecclesiis, oratoriis, & monumentis sacris,
 quæ illi appellabantur Limina, Memorias, Oratoria. A
B

In quem modum perseverauit diutius ille vsus, vt nõ
 Clerici tantum, sed & populus simul in Ecclesia laudes
 Deo canerent: tamen id mutatum videtur, quod laici
 perdifficile se continerent in officio; vt non voce rhyth-
 mum, & in statu corporis decorem satis decentem ser-
 uarent; prout quæritur pluribus cum populum de ea-
 re obiurgat Ioannes Chrysost. homil. 1. in Isai. Ac etiam
 de antiquissimo huiusmodi vsu in Ecclesia sacrarum
 Vigiliarum: & hunc etiam temporibus Ambrosij, & Au-
 gustini auctum non sublatum, vt aliqui dixerunt, tradit
 Baron. in d. an. 5 r. vbi Spond. num. 20. B
C
D
E
F
G
H
I
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
V
W
X
Y
Z

De Quatuor Temporibus. Quo ad Ieiunium, quod dicitur Quatuor tempora:
 tuor Te satis patet Iudæos quatuor præcipua habuisse Ieiunia, C
 poribus. nempe Quarti, Quinti, Septimi, & Decimi mensis. Za-
 charias cap. 8. vers. 19. *Ieiunium Quarti, & ieiunium
 Quinti, & ieiunium Septimi, & ieiunium Decimi erit
 domui Iuda in gaudium, lætitiã, & in solemnitates præ-
 claras.*

Ieiunium Quarti; habebatur in memoriam fractarũ
 tabularum, Exod. c. 32. vers. 19. *Iratusque valde proie-
 cit de manu tabulas, & confregit eas ad radicem montis.*

Ieiunium Quinti: quoniam Templum, & Vrbs Hieru-
 salem fuerant combusta primum à Chaldæis, vt in C
D
E
F
G
H
I
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
V
W
X
Y
Z

A lib.4.Reg.cap.25.verf.9.& 10.& poſtea diruta etiam eadem à Romanis . Ac etiam quoniam eodem tempore annunciatum fuit Moyſi , quod ex his , qui ſecum Aegypto fuerant egreſſi , terram promiſſam nemo ingrederetur præter Iofue , & Caleb ; vt legitur in Num. cap. 14. verf. 23. & 24.

Ieiunium Septimi : quoniam tunc Godolias : & qui cum eo erant Iudæi , & Caldæi fuerunt occiſi in Maſpha , vt in 4.Reg. cap. 15. verf. 25. & Hierem. cap. 41. verf. 2.

B *Ieiunium Decimi* : quoniam Rex Babylonis congregabat tunc vires ſuas , vt aggrederetur Hieroſolymam : Et de hoc ieiunio loquitur D. Luca ; in act. Apoſt. c. 17. verf. 9. *Cum iam non eſſet tuta nauigatio , eo quod ieiunium iam præteriſſet , nempè quod hiems iam in Decembri augebat .*

Hinc eſt , quod prædicto Iudæorum ordini cõformis quoque ſit ritus Catholicæ Eccleſiæ , & propterea indicitur ieiunium Quatuor anni temporibus , videlicet , in Hieme , Vère , Aestate , & Autumno ; vt annus in omnibus ſuis partibus Deo conſecretur , a quo æternam ſperamus nos foelicitatem conſequuturos . S. Athanaſius in Apolog. de fuga ſua meminit ieiunii Pentecoſtæ quod vnum eſt de prædictis , & S. Leo ſerm. de ſancto ieiunio ſeptimi mēſis ſic inquit. *Cui medicina , dilectiſſimi cum omne tempus ſit congruum , hoc tamen habemus apertiffimum ; quod & Apoſtolicis , & legalibus inſtitutis videmus electum , vt ſicut in alijs anni diebus , ita in menſe ſeptimo ſpiritualibus nos purificationibus emundemus .*

C Circa abſtinentiam in die Veneris cuiuslibet hebdomadæ : porrò cū hæc ſit in memoriam paſſionis Filii Dei , nec non immenſi beneficii Redemptionis noſtræ , non eſt in hoc multum inquirendum : & habebatur hoc ieiunium die Veneris totius anni præter illum , qui incurrit in die Natalis Domini . Epiphan. in compend. Reſtat ſolum agnoſcere antiquum Eccleſiæ ritum circa dies Mercurii , & Sabathi : etenim die Mercurii habitum

A
to
sin
of
er
im
11.
no.
cris
B
no
udes
laici
yrb.
nfer
e ca
eriz
ml
Au
radie
xorl
iudia , C
is. Za
vaz
i erit
is pra
262
e proic
nois.
hic
vira
h 1

habitu fuit Concilium, de occidendo Christo, qui vitam nobis contulit: & die Sabathi ieiunatur in memoriam sepulturæ, descensus ad Inferos, ac propter moerorem, & dolorem sanctissimæ Mætris: ut propterea Epiphanius in sua compendiaria doctrina inquit: *Quarto verò, & pro Sabatho ieiunium statutum est, usque ad horam nonam: nempe ut die Mercurij, & Sabathi usque ad horam nonam protrahatur ieiunium, & Tertullianus de ieiuniis aduersus Psychien. c. 14 Cur Stationibus Quartam & Sextam Sabathi dicamus ex ieiunij parasceus, &*

A

B

C

St. Hieronimus interrogatus an expediret Sabatho ieiunare, & recipere Eucharistiam quotidie; respondit in epistola 28. ad Lucinium respiciendam in loci consuetudinem. *De Sabatho quod quaeris, utrum ieiunandum sit: & de Eucharistia an accipienda quotidie, quod Romana Ecclesia, & Hispania observare prohibentur, &c. Illud te breuiter admonendum puto, traditiones ecclesiasticas, praesertim, quae fidei non officiant, ita observandas, ut a maioribus traditæ sunt; nec aliorum consuetudinem, aliorum contrario more subverti, atque; utinam omni tempore ieiunare possimus.*

Ac etiam cum in Africâ; Oriente, ut quoque Romæ consuetum esset Sabatho ieiunare, non solum in abstinentiam qualitatis ciborum, verum & in quantitate eorumdem: & cum Monica D. Augustini Mater Mediolanum peruenisset; ac eadem timeret ibidem infringere ieiunium die Sabathi, quod Romæ viderat observari: De hoc scribens Diuus Augustinus Ianuario, epist. 118. inquit: *Cum Romam venio ieiuno Sabatho, cum hic sum non ieiuno; sic etiam tu, ad quam fortè Ecclesiam veneris, eius morem serua; si cuiquam non vis esse scandalo, nec quemquam tibi: hoc cum matri renunciasem, libenter amplexa est. Ego vero de hac sententia etiam atque etiam cogitans, ita semper habui tamquam eam cœlesti oraculo suscepim.*

Successu tēporis cum diminuerit deuotio vna cum iēcu-

A
B Pa
per
De
qu
lu
or
ri
b
e
pa
bi
C ca
on
ali
Car
C
tia
vli
sue
ipia
nos
lib. 1
bat,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Diluuium circa comestionem carniū, sic inquit. **A**
 (Quod autem nobis obiicit in secunda Dei benedictione comedendarum carniū, licentiam datam, quæ in prima concessa non fuerat; sciat quomodo repudium iuxta eloquium Saluatoris ab initio non dabatur; sed propter duritiam cordis nostri per Moysen humano generi concessum est: sic & esum carniū vsque ad Diluuium ignotum fuisse, post Diluuium vero quasi in eramo murmoranti Populo coturnices, ita dentibus nostris neruos & virulentiās carnis ingestas, &c. Postquam autem Christus venit in fine temporum, & extremitatem retraxit ad principium, nec repudium nobis dare permittitur) **Hæc D. Hieron.**

Ac præterea quamuis esus carniū fuerit permissus à Deo; nihilominus contrauentio diuini præcepti, ac etiam inordinatus appetitus earundem carniū est reprehensibilis hinc D. August. tractat. 73. in Ioannem. **B**
Non est malum carne vesci, cum de hac re loquens Apostolus dicat: Omnis creatura Dei bona est, & nihil abiiciendum, quod cum gratiarum actione accipitur, sed quia sicut idem ipse ait: Malum est homini, qui per offensionem manducat, & si per hominis offensionem, quanto magis Dei. Et paulò post sed ut sciremus non Dei creaturam culpabilem; sed inobedientiam contumacem & inordinatam cupiditatem: non propter porcum, sed propter pomum mortem primus homo inuenit: Et Esau primatu suo non propter Gallinam, sed propter lensiculam perdidit. **C**

Et Fulgētius Ruspensis Episc. De fide ad Petrum cap. 3. in fin. in illa verba primo Timoth. 4. Quia omnis creatura Dei bona est, inquit. *Ideoque serus Dei in eo, quod à carnibus, & vino abstinent: non tanquā immundas refugiant, sed mundioris vite instituta sectantur.* Et idem Fulgent. c. 42. *Firmissimè tene, & nullatenus dubites, omnem creaturam Dei bonam esse, & nihil rei.*

C
 dicit
 nos
 scia d
 Eua
 S
 lan
 cipit
 trax
 & P
 trit

A rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur, & Dei servos, qui à carnibus, & vino abstinere, non tamquam immunda, quae facta sunt, respicere, sed à fortiori cibo, & potu pro sola castigatione corporis abstinere.

Ex prædictis inferitur, ut non coinquinet animam, quod intrat in os; sed contrauentio præceptorum Ecclesiae: etenim cum sint quaedam peccata in tantum mala, quia sunt prohibita, nempe operari cum mercede diebus festiuis, &c. sunt autem & alia peccata ex lege sui natura semper mala, nempe occidere, adulterari, &c. infringere autem ieiunium, seu abstinenciam ciborum sunt mala solum in primo capite: siquidem Ecclesia Dei sponsa, & nostra Mater potuit in hoc nos sub peccati poena obligare, &c.

De Apostolicis Traditionibus.

Cap. LXIV.

C Quoniam præfati Ecclesiae ritus non omnes ex Dei præcepto, nec ex sacro textu desumpti sunt; sed cum plerique sola Apostolica Traditione (etiam quod in scriptis non fuerint redacti) ad nos deuenerint; ideo de hac Apostolica traditione infra dicemus, eiusque auctoritatem ex lege Mosayca, & Euangelica, ac etiã ex sanctis Patribus cõprobabimus.

Scriptura sacra, ad quam solum Hæretici appellant, quantum deferendum sit traditionibus, sic præcipit in Deuteron. cap. 32. vers. 7. *Interroga Patrem tuum, & annuntiabit tibi Maiores tuos, & dicent tibi.* & Prouerb. cap. 1. vers. 8. *Audi fili mi disciplinam Patris tui, & ne dimittas legem Matris tuae.* & in psal. 43.

Et Deus

a
ad
ino
ad
rasi
rus
offe
re
no
B
nissus
et, ac
stren
nem.
sequens
nihil
vire,
i per
m,
non
numa.
orum, C
Et Esau

is in eo

Deus auribus nostris audiuius, & Patres nostri annū. A
ciauerunt nobis, &c. Isaias 38. vers. 19. Pater filijs notam
faciet veritatem tuam. & Ecclesiast. 8. vers. 11. Non
te pretereat narratio seniorum, ipsi enim dedicerunt a
patribus suis: quoniam ab ipsis discas intellectum, & in
tempore necessitatis dare responsum.

Post plenitudinem verò temporum, vt Deus loquutus est nobis in Filio: audiamus quomodo ipse Christus Apostoli, necnon & prisci Patres docuerint huiusmodi traditiones.

Apud Ioannem cap. 16. vers. 12. Christus Redemptor noster dixit discipulis: *A*
dhuc multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo: cum autem venerit B
ille spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.
 & apud Math. cap. 23. inquit idem Christus. *S*
uper Cathedram Moysi sederunt Scribæ, & Pharisei: omnia ergo
quæcunque dixerint vobis, seruate, & facite: Ex quibus
patet, quantum sit deferendum traditioni. etiam non
scriptæ.

Sanctus Hilarius in psal. 2. recenset hunc prædictum locum in eodem sensu traditionum, quod Moyfes mysteria magis recõdita sine scriptis tradiderit senioribus his verbis. [Erat iam à Mose antea institutum in omni synagoga septuaginta esse doctores: nam idem Moyses, quamuis veteris testamenti verba in litteris condidisset; tamen separatim quædam ex occultis legis secre- **C**
 tiora mysteria septuaginta senioribus, qui doctores deinceps manerent, intimauerat: cuius doctrinæ etiam Dominus in Euangelijs meminit, dicens: *S*
uper Cathedram, &c. Doctrina ergo horum in posterum, quæ ab
ipso scriptore legis accepta, in hoc seniorum, & numero, & officio conseruata, &c.] hæc Hilarius.

Et Apostolus diuinitatis interpres laudans fidem, & virtutem Corinthiorum, inquit. *L*
audo autem vos fratres, quod per omnia mei memores estis, & sicuti tradidi
vobis, præcepta mea tenetis. Traditiones autem, de quibus
 bus

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Matthæum, inquit. *N*os illis credere non debemus, nec exire à prima, & Ecclesiastica traditione, nec aliter credere, nisi quemadmodum per successionem Ecclesie Dei tradiderunt nobis. A

Baptismi necessitas Et idem Origen. ad cap. 6. epist. ad Roman. de baptismo paruulorum inquit: *Ecclesia ab Apostolis traditionem accepit etiam paruulis baptismum dare.* Existimabat enim etiam vetus Ecclesia baptismum in hominibus adultis necessarium necessitate conditionali: in infantibus autem necessarium necessitatis absolutæ. Augustin. de anima, & eius orig. lib. 3. c. 13. & seq. & propterea laicis in periculo mortis permittebat administrationem baptismi, &c.

Matrimonia prohib. Interdicebat etiam Ecclesia ex Apostolica traditione Episcopis, Presbyteris, & Diaconibus nuptias post ipsorum promotionem, ut ex Concilio Neocesariensi can. 1. relato in decreto can. de his caus. 31. quæst. 1. Euseb. demonstr. Euang. lib. 1. cap. 9. B

Pariter Matrimonium post votum Virginitatis, ex Apostolica traditione, peccatum habebatur. Epiphani. contra Apost. hæres. 61. Ac etiam Religiosos, & Religiosas post solemne Castitatis votum, non solum adulteros, verum & incoestuosos habebat. Ambros. ad virgin. laps. Hieron. contra Iouin. lib. 1.

Cærem. in sacris. Miscela. Ac etiam dicta Ecclesia ad Eucharistiæ sacrificium miscebat aquam in vinum ex Apostolica traditione. Concilium Cartagin. 3. cap. 24. Cyprianus ad Cæcilianum epist. 63. C

Sicut etiam ex Apostolica traditione seruabatur cæremonia lotionis manuum in altari ante mysteriorum consecrationem. Cyrill. Hierosolym. Cathech. myst. 5. & alia multa.

Præterea inter differentias opinionum circa Religionem recurrendum esse ad traditiones. Origen. in proem. lib. 1. de principiis, inquit. *Seruetur Ecclesiastica prædicatio per successionis ordinem ab Apostolis tradita*

A dita usque ad presens in Ecclesijs permanens : illa sola credenda est veritas, quæ in nullo ab Ecclesiastica discordat traditione.

Et quod traditio confirmet auctoritates scriptas. Euseb. Cæsarien. contra Marcell. inquit. *Ecclesia à finibus terræ usque ad fines extenditur, & ex diuinis scripturis testimonia ex non scripta traditione confirmat.*

Sanctus Athanasius in epist. ad Epietotum, inquit. *Hoc solummodo respondere ad ea sufficit, quod ista non sint Catholica Ecclesiæ, neque ista patres nostri senserunt.*

B Cyrillus Hierosolym. catech. 5. inquit. *Videte itaque fratres, ut seruetis traditiones, quas nunc accepistis, & in latitudine cordis eas describite, ut cum pietate eas custodiatis.*

Sanctus Ioann. Chrysost. in secunda ad Thessalonic. in illa verba; State, & tenete traditiones, oration. 4. inquit. *Hinc est perspicuum, quod non omnia per epistolam tradiderunt, sed multa etiam sine scriptis, & ea quoque sunt fide digna : quamobrem Ecclesiæ quoque traditionem censeamus esse fide dignam : est traditio, nihil queras amplius.*

C Cyrillus Alexandrin. homil. 8. inquit. *Traditionem Ecclesiæ tanquam thesaurum quemdam in penetrali cordis recondens, amplectere occupationes Deo gratas, ut non solum fide splendeas; sed & pietate luceas.*

Tertullian. de corona milit. cap. 2. 3. & 4. cum multa dixerit ad ostendendam vtilitatem, & necessitatem traditionum, & post quæsitam originem coerectionum baptismi, oblationum pro mortuis, ac signi sanctissimæ crucis inquit cap. 2. *Harum, & aliarum eiusmodi disciplinarum si legem expostules; scripturam nullam inuenies, traditio tibi prætendetur auctrix, consuetudo confirmatrix, & fides obseruatrix.*

Sanctus Ambrosius contra illos, qui omisso ieiunio quadragesimæ, suscipiebant ieiunium quadragesimæ

post Pascha, serm. 31. Dominicæ primæ quadrages. in A
quit. *Nonnulli Christianorum fratres existimantes se
diuinitatis præcepta religiosius obseruare, prætermissa de-
uotione quadragesimæ, quinquagesimam se facere men-
tiuntur, cum id neque diuinis litteris iubeatur, neque
traditum sit auctoritate maiorum.*

D. Hieron. aduers. Luciferianum cap. 4. quod con-
sensus Ecclesiæ eandem vim habeat, quam præcepta
scripta inquit. [Etiam si scripturæ auctoritas non sub-
esset, totius orbis in hanc partem consensus instar præ-
cepti obtineret: nam & multa alia, quæ per traditionem
in Ecclesijs obseruantur, auctoritatem sibi scriptæ le-
gis obseruarunt: vsurparunt velut lauacro ter caput mer-
gitare; deinde egressos lactis, & mellis prægustare con-
cordiam ad infantia significationem die Dominico, &
per omnem Pentecosten: nec de geniculis adorare, &
ieiuniū soluere, multaque alia, quæ scripta non sunt,
rationalis sibi obseruatio vindicauit.] Hæc Hieron. B.

Et sanctus Augustinus de baptism. contra Donati-
stas lib. 4. cap. 24. inquit. *Quod uniuersa tenet Ecclesia,
nec Concilijs institutum, sed semper retentum est, non nisi
auctoritate Apostolica traditum rectissime creditur.*
Et idem Augustin. ad inquisition. Ianuar. lib. 1. cap. 2.
*Illa, quæ non scripta, sed tradita custodimus, quæ quidem
toto terrarum orbe obseruantur, datur intelligi, vel ab ip-
sis Apostolis, vel à plenarijs concilijs, quorum est in
Ecclesia saluberrima auctoritas commendata, atque sta-
tuta retineri.* C.

Demum in hoc thema traditionum, quanti illæ sint
momenti; sic inquit Vincentius Lirinensis aduersus hæ-
reses cap. 3. in ipsa catholica Ecclesia magnopere cu-
randum est, vt id teneamus, quod ab omnibus creditū
est. Hoc est enim propriè, verèque catholicum, quod
ipsa vis nominis, ratioque declarat, quod omnia verè
vniuersaliter comprehendit, sed hoc ita demum fit, si
sequamur vniuersitatem, antiquitatem, & consensionē.

Seque-

A
I
r
t
I
i
C
B
P
cle
tes
re
pl
a
I
g
C
co
br
Ioa
rati
ter
rin
lib
ho
gra
te
pla

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

maiorum nostrorum temporibus inuentus est in luto ob- **A**
 ruitus, &c.

Præterea quale extat præceptum in sacro textu, quo
 Deus imposuerit Euangelistis, vt scriberent: quinimo
 potius coacti scripserūt illi, seu casu id contigisse, refert
 Euseb. hist. eccles. lib. 3. cap. 18. ibi. *Solus Matthæus,
 & Ioannes nobis quedam monumenta litteris prodita
 post se reliquerunt. Quos etiam fama est necessitate qua-
 dam adductos, se ad scribendum consulisse. & idem pau-
 lo post de Luca. In ipso sui Euangelij principio causam,
 cur illad contexere sit aggressus, proponit: nimirum, quod
 plerique alij eorum sermonum declarationem impruden-
 tius, & minus consideratè instituisent, quorum verita- **B**
 tem ipse satis exploratè cognitam habebat. & infra. *Mat-
 thæus cum iam antea Hebraeis verbum Dei prædicasset,
 simul, ac in animo habuit ad alias gentes proficisci, Euā-
 gelium suum patrio sermone conscripsit, &c.* Vterius ma-
 gnā est copia rerum, quæ in scriptis non sunt redactæ;
 & omnia tamen credimus sine hæsitatione, vtpotè vbi
 nam scriptum reperitur in sacro textu, quod Apostoli
 antequam transirent ad prædicandum Gentibus com-
 posuerint symbolum fidei? vt referunt Clemens, Ire-
 neus, Augustinus, Ambrosius, & alij; vbi reperitur scri-
 ptum, quod Spiritus sanctus à Patre, Filioque proce-
 dat, vti ab vnico principio? vbi extat scriptum, quod **C**
 dies Dominicus sit celebrandus præ Sabbatho? Quis
 probabit, quod Forma, qua nos vtimur in Baptismo:
In nomine Patris, Filij, & Spiritus sancti, sit melior, &
 vnica: cum toties in actis Apostolorum fiat mentio de
 baptismo: *In nomine Iesu*: & de his, & aliis multis dice-
 mus indubitanter: non aliam posse adduci rationem,
 quam quod sint traditiones Apostolicæ, & ideo ser-
 uandæ, iuxta præceptum Apostoli 2. ad Thesalonic.
*Tenece Traditiones, quas didicistis. & hæc satis.**

De Libero Arbitrio.

Cap. LXV.

Magna fuit inter Ethnicos philosophos, & hæreticos controuersia, quod humani successus a Fatalitate, vel necessitate penderent, vt voluit Heraclitus: Gratia auxilium damnarunt Manichæi, & omnia ad liberam voluntatem redigerunt: Ad siderum influxus omnia referebant Priscillianistæ: Alij peccatum absolutè dependens à Deo: alii in totū a Dæmone procedere, & alia eiusmodi deliria dixerunt.

B Summa Dei Sapiencia, & ipsamet veritas non priuauit hominem Libero Arbitrio: Ecclesiasticus cap. 15. vers. 14. & 18. *Deus ab initio constituit hominem, & reliquit illum in manu consilij sui: Ante hominem vita, & mors; bonum & malum, quod placuerit ei, dabitur illi.*

C & Idem Ecclesiasticus cap. 31. vers. 8. *Beatus diues, qui inuentus est sine macula, & qui post aurum non abiit, nec sperauit in pecunia, & thesauris: Quis est hic, & laudabimus eum? fecit enim mirabilia in vita sua: Qui potuit transgredi, & non est transgressus: facere mala, & non fecit, &c.* Et in Deuteronom. cap. 30. versic. 19. *Moyles loquutus est populo, postquam tradidit ei legem: Testes inuoco hodie cælum, & terram, quod prououerim vobis vitam, & mortem; benedictionem, & maledictionem: Elige ergo vitam, vt & tu viuas, & semen tuum: & in lib. Iosue, loquutus est Iosues cap. 24. vers. 14. & seq. *Nunc ergo timete Dominum, & seruite ei perfecto corde, &c. Sin autem malum vobis videtur, vt**

Domino seruiatis, optio vobis datur; eligite hodie, quod A placet, cui seruire potissimum debeatis. Ego & domus mea seruiemus Domino.

Et Christus Redemptor noster volens inferre liberum Arbitrium homini traditum, dixit, Iuueni desideranti saluari. *Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.* & idem Christus plorans supra Hierusalem, Matth. 23. vers. 37. *Quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum congregat Gallina pullos suos sub alas, & noluisti?* & apud Lucam cap. *Regnum Dei intra vos est.* Quæ Christi verba in hunc sensum liberi Arbitrij citat Ireneus lib. 4. aduers. hæreses cap. 72. & Cyprian: lib. 3. ad Quirinum cap. 52.

Sanctus Clemens reprehendens Simonem Magum, qui negavit liberum arbitrium lib. 3. recognir. ex persona sancti Petri sic inquit. [Sed dic, quomodo ergo Deus iudicat secundum veritatem vnumquemque pro actibus suis, si agere aliquid in potestate non habuit? Hoc si teneatur, conuulsa sunt omnia, frustra erit studiū sectandi meliora? sed & iudices sæculi frustra legibus præsumunt, & puniunt eos, qui male agunt: non enim in sua potestate habuerunt, vt non peccarent, vana erunt & iura populorum, quæ malis actibus pœnas statuunt: miseris, hi qui seruant cum labore iustitiam: Beati vero illi, qui in delitiis positi cum luxuria, & scelere viuentes tyrannidem tenent.] Hæc S. Clemens.

Iustinus Martyr. quæst. 103. Gentilibus respondet. [Voluntate ad possibilia vtimur, non ad impossibilia. Nam operibus, quæ possibilia sunt, & in potestate nostra sita; si vel fiant, vel non fiant, aut laus debetur, aut vituperium: eo autem, quod non velimus; non eo, quod non possumus, omnes peccamus homines, &c.]

Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. *Nec laudes nec vituperationē, nec honorem, nec supplicia iusta sunt, si anima non habet liberam potestatem, & appetendi, &*

aggre:

A.
I
b
r
.
.
V
B in
do
tur.
nis
S
V
ar
ue
su
in
lus
lie
C
cog
ent
para.
G
ipsum
est,
para.
peru
agita.
Ch.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

*dicat, non quia potestatis libertatem, potestatemque li- A
berii arbitrii tollat; nec quia necessitati rerum humanam
subijciat vitam, hoc dicit, sed quod omnino venturum
est pronunciat, quod Lucas alijs verbis expressit, im-
possibile est, ut non eueniant scandala.*

*Tertull. lib. 2. aduers. Marcionem cap. 5. Liberum &
sui arbitrii, & sue potestatis inuenio hominem à Deo in-
stitutum, nullam magis imaginem, & similitudinem
Dei in illo animaduertens, quam eiusmodi status for-
mam.*

*Sanctus Hieronymus lib. 2. contra Iouinianum c. 2.
in eodem thema, quod nos non trahamur necessitate
ad vitium, seu ad virtutem, inquit. Liberi arbitrii nos B
condidit Deus, nec ad virtutes, nec ad vitia necessitate
trahimur: Alioquin ubi necessitas est, nec damnatio, nec
corona est. & idem ad cap. 5. Matthæi. Si præcepta Dei
custodiens, filius quis efficitur Dei, ergo non natura
filius, sed arbitrio suo.*

*S. Augustin. lib. 1. de libero arbitr. cap. 16. inquit.
Quid quisque sectandum, & amplectendum eligat, in-
voluntate esse positum constitit, nullaque re de arce do-
minandi, rectoque ordine mentem deponi, nisi voluntate.
& idem in libro de Gratia, & libero arbitrio, cap. 15.
Semper est autem in nobis voluntas libera, sed non sem-
per est bona. & idem in lib. de vera relig. cap. 14. Nunc
vero peccatum, usque adeo voluntarium est malum, ut C
nullo modo sit peccatum, si non sit voluntarium; & hoc
quidem manifestum est, &c.*

*Quamuis auctoritates prædictæ tanti sint ponderis;
aliqui tamen maiori forsan ignorantia, quam malitia co-
gitant, quod deferre libero arbitrio, sit tollere Dei
præscientiam, ac etiam diminuere diuinam gratiam,
ac etiam quod sacra testetur scriptura, ut omnia mala in
Ciuitate comminetur Deus. Quibus respondet D. Au-
gust.*

- A** gustinus lib. 5. de Ciuitate Dei, cap. 10. his verbis :
*Quo circa nullo modo cogimur, aut retenta præscientia
 Deis tollere voluntatis arbitrium, aut retento volunta-
 tis arbitrio, Deum (quod nefas est) negare præscium futu-
 rorum: sed utrumque amplectimur, utrumque fideliter,
 & veraciter confitemur: illud ut bene credamus: hoc ut
 bene viuamus. & paulò post. Neque enim ideo peccat
 homo, quia Deus illum peccaturum præsciuit; imo ideo
 non dubitatur ipsum peccare, cum peccat; quia ille cuius
 præscientia falli non potest, non fatum, non fortunam,
 non aliquid aliud; sed ipsum peccaturum esse præsciuit;
 qui si nolit utique non peccat; sed si peccare voluerit, hoc
 ipse etiam præsciuit.*

Terminentur tandem huiusmodi Patruū auctorita-
 tes, & deferatur Liberum arbitrium in homine; sed
 non detrahatur auxilium Gratiæ Dei; & ita conciliens-
 tur duæ extremitates Manicheorum, & Pelagianorum,
 ut refert idem Sanctus Augustin. epist. 47. ad Valent.

Quantum ergo potuimus egimus cum istis, & ve-
stris, & nostris fratribus, ut in fide sana,

Catholica perseuerent: Quæ neque
liberum arbitrium negat, siue

in vitam malam, siue

in bonam,

C *neque tantum ei tribuit, ut sine gratia*

Dei valeat aliquid, siue ut ex

malo conuertatur in

bonum.

Quod Fides absque Operibus non valeat Iustifi- care.

Cap. LXVI.

Non est nouum in præsentia, quod homines im-
pii abutantur verbis sacræ scripturæ: siquidem
Augustin. lib. de fide, & operibus cap. 14. refert, quo-
dam falsos Apostolos immediatè post tempora Christi
Bona opera reprobassè, ex verbis Apostoli male in-
tellectis in epist. ad Romanos cap. 1. *Iustus ex fide
viuet*: quod excutiendum (inquit August.) à cordibus
religiosis, ne mala securitate salutem suam perdant; si
ad eam obtinendam, sufficere solam fidem putauerint:
bene autem viuere, & bonis operibus viam Dei tenere
neglexerint, &c.

Simon Magus nominabat præcepta legis: *Iniustam
seruitutem*, ex Irenæo lib. 1. hæres. cap. 20. de Simone
Mago: (sic enim aiebat ille) secundum Gratiam sal-
uari homines, sed non secundum opera iusta: non enim
esse naturaliter operationes iustas, sed ex accidenti:
per huiusmodi præcepta in seruitutem deducentes ho-
mines, quod idem refert Theodoret. de hæretic. fabu-
lis: & Nicetas lib. 4. thesaur. cap. 1.

Eunomius volebat quodlibet, quamuis enorme pec-
catum, non obesse ei, qui fidem recepisset. Augustin.
hæres. 54.

Bigardi (vt inquit Sigebert. in chronic. anno 415.)
dicebat, quod exercere se in actibus virtutum sit ho-
minis imperfecti, & perfecta anima licentiat à se vir-
tutes.

Alia

A

B

C

a
p

C
ra
eu
es
rit
Sic
sine
E
Qua
tam

pro
tant

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Ioann. Chrysoſtom. homil. 9. in Ioannem, inquit. **A**
*N*olimus igitur, nolimus inquam dilectiffimi, fidem
 nobis ad salutem ſatis eſſe exiſtimare: Nam niſi vitam
 exhibuerimus puram, & hac cœleſti vocatione digna nos
 induerimus veſtimenta, quibus ad nuptias admittamur:
 nihil nos eripiet, quin eodem, quo ille miſer afficiamur,
 ſupplicio. & idem Chryſoſtom. homil. 30. in Ioann.
*N*umquid ergo ſatis eſt ad vitam æternam in filium
 credere? minime: non enim omnis, inquit, qui dicit mi-
 hi Domine Domine, intrabit in Regnum Cœlorum,
 &c.

Hilar. in Matth. can. 7. ante medium, inquit. **B**
*S*alus gentium omnis ex fide eſt, & in præceptis Domini vita
 eſt uniuerſorum.

Ambroſius lib. 2. de officiis, cap. 2. *H*abet ergo vitam
 æternam fides, quia fundamentum eſt bonum: habent,
 & bona facta, quia vir iuſtus; & diſtis, & rebus pro-
 batur. & idem in cap. 11. Luc. lib. 7. *S*ed ne ruruſus fidem
 nos ſtudioſos faciat, operum negligentes, perfectionem
 fidelis viri breui ſermone concludit: ut & fide, & operi-
 bus approbetur dicens, hac autem oportuit facere, & illa
 non omittere.

Et D. Hieron. ad cap. 7. Matth. circa medium, inquit.
*S*icut ſupra dixerat, eos qui haberent veſtem vite bonæ,
 non recipiendos propter dogmatum nequitiam: ita nunc
 e contrario aſſerit, ne his quidem accomodandam fidem,
 qui cum polleant integritate fidei, turpiter viuunt, & do-
 ctinæ integritatem malis operibus deſtruunt. & idem
 Hieronym. lib. 2. in Iouinian. cap. 1. inquit. *F*ruſtra
 nobis in eo plaudimus; cuius mandata non facimus: ſciēti
 bonum, & non facienti illud, peccatum eſt: quomodo cor-
 pus ſine ſpiritu mortuum eſt, ſic & fides ſine operibus mor-
 tua eſt. *N*ec grande putemus, unum Deum noſſe, cum
 & Demones credant, & contremiſeant.

Conſirmantur prædictæ auctoritates ex D. Iacob: in
 ſua

Dia
 primo
 ſenti c
 nus pr
 iant pri
 uentib:

A sua epist. cap. 2. vers. 17. quod fides sine operibus mortua sit: & propterea non valeat ex se viuificare.

Ac etiam: *Qui non diligit, manet in morte*; ex epist. prima Ioann. cap. 3. ergo absque charitate non potest fides iustificare.

Præterea habetur Corinth. cap. 13. *Si habuero tantam fidem, ita v. montes transferam; Charitatem autem non habuero, nihil sum*. Ergo fides per se sola non iustificat.

Quo vero ad auctoritates sacræ scripturæ; vt nostra salus à Fide pendeat: Debent illæ intelligi non de sola Fide; sed de ea vna cum operibus.

B Et demum dum legitur in sacro textu, quod nos ex operibus non iustificemur. Respondetur loqui de operibus ante fidem; seu ante infusionem gratiæ; seu de operibus ceremonialibus legis; seu de his, quæ homo in statu peccati mortalis facit: & ex his concludamus, vt in dicta epistola D. Iacobi cap. 2. *Sic fides, si non habet opera, mortua est in semetipsa*.

De Funeribus priscorum Christianorum.

Cap. LXVII.

Diximus in præcedenti libro satis prolixè de Ethnicorum Romanorum Funeribus, sicuti etiam in primo libro de funeribus Aegyptiorum; nec in præsentibus cum de Christianorum ritibus tractemus, vllatenus prætermittam ostendere, quanto studio inuigilauerint prisci fideles nascentis Ecclesiæ (Ethnicis tunc sæuientibus) in Defunctorum obsequio, & Martyrum

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Domus : Misericordiam , & Iudicium cantabo tibi Do- mine . Ac etiam Romæ receptum fuisse canere Alle- luia in funeribus Defunctorum , tradit de suo tempore S: Hieron. epist. 36. ac etiam Baron. in annum 384. vbi Spondan. num. 4.

Lauabant fideles . deinde ante sepeliendum corpora defunctorum , vt hinc indicarent animam à culpa mun- datam propter confessionem , & poenitentiam ; ac etiam quod corpus in extremo iudicio consequeretur clari- tatem , & gloriam æternam . Guglielm. Durandus Rá- tionali lib. 7: cap. de offic: refert ibi . [Deinde corpus nisi viuens nouiter inunctus fuerit , debet lauari ad si- gnificandum , quod si anima per confessionem a culpa mundata sit , vtrumque (scilicet anima , & corpus) æter- nam glorificationem , & claritatem in die iudicii con- sequeretur : quòdque illi (secundum Iob) verè in Do- mino moriuntur , qui nullam secum portant maculam , sed in hoc mundo per poenitentiam dereliquerunt .] Hæc Durandus .

Et hunc vsum tempore Apostolorum seruatum , vt de Tabita in actis Apost. cap. 9. Factum est autem in diebus illis , vt infirmata moreretur , quam cum lauissent posuerunt eam in Cœnasulo .

Quinimmò Sanctus Ioannes Chrysoftomus homi- lia 84. in Ioannem testatur Corpus Saluatoris nostri à Cruce depositum lotum fuisse his verbis . Cum autem tempore urgerentur , & dum peterent eum a Pilato , & la- uarent , iam Vesper aduentaret . Vnde dictus Durandus in tractatu de sepulturis , & exequiis inquit . [Ex Chry- softom. homil. 84. in Ioannem constat morem eum iam obseruatum ante mille ducentos annos ; immo iam ætate Christi , dum ibi asseuerat . Christi Corpus a Io- sepho , & Nicodemo lotum ; quod licet Euangelium non exprimat , ex hoc ita sentit , quoniam credit eos nihil omisisse eorum , quæ præstare potuerunt ad ho- norificam

o
ca
Ar
Co
o
fer
sur
cur

A norificam eius sepulturam: Nouerat eum morem tunc obseruatum, nihilque obstetisse, cur minus lauaret; ideo censendi sunt id non omisisse, & ita lauissē. *J. . .*
 Hæc Durandus. Qualis mos conformis est Euangelistæ verbis; *Sicut est mos Iudæis sepelire: meminit de tali lotionis ritu loquens de Sancta Tarfilla amita Sanctus Gregorius in homil. 39. in Euangel. ibi. Cumque corpus eius ex more mortuorum ad lauandum esset nudatum, longo orationis usu in cubitis, & genibus, Camelorum more inuenta est obdurata cutis.*

Et Gregor. Turon. de glor. confess. cap. 104. *Abluta iuxta morem collocatur in feretro, atque in Ecclesiam*

B *deportatur.*

Refert Beda tom. 3. in vita Sancti Cuthberti cap 41. quod aqua, quæ inseruierat ad lotionem corporis eiusdem Sancti defuncti, energumenum liberauerat. Ac etiam refert Surius in vita S. Amatoris Episcopi Antifiodor. 31. Iul. Aqua lotionis corporis prædicti Sancti fuisse sanatum paralyticum.

Vngebantur corpora post lotionem, vt de Magdalena Christus Redemptor loquitur Matth. 26. *Mittens enim hæc unguentum hoc in corpus meum, ad sepeliendum me fecit.* & Marc. cap. 14. *Præuenit ungere Corpus meum in sepulturam.* Vnxit deinde Magdalena cum

C aliis mulieribus idem Corpus Christi post mortem; Marc. 16. *Cum transisset Sabbathum, Maria Magdalena, & Maria Iacobi, & Salome emerunt aromata, & venientes ungerent Iesum.* Quod etiam refert Luc. cap. 23. & 24. Quamuis id ante peregissent Ioseph ab Arimathia, & Nicodemus Ioan. 19. *Venit ergo, & tulit Corpus Iesu (nempè Ioseph ab Arimathia) Venit autem, & Nicodemus, qui venerat ad Iesum nocte primum, ferens mixturam Mirrhæ, & Aloes, quasi libras centum: Acceperunt ergo Corpus Iesu, & ligauerunt linteis eum aromatibus, sicuti mos est iudæis sepelire.*

*De un.
ctione.*

Hunc

Hunc autem vñtionis ritum fuisse factum erga corpus sanctis. Petri Principis Apostolorum refert Baron. tom. 1. anno 69. his verbis. *Cum in Cruce sic affixus Martyrium consumisset, à Marcello presbytero eius corpus curatum, aromatibusque conditum, magnificentissime more Regio nedum Iudaico, tradidit sepulturae.* Quod idem legitur apud acta plurimorum Martyrum, & refert Baron. in annum 34. vbi Spondan. num. 91. & seq. *Christianorum corpora unguentis delibuta insepulta remanere duobus, vel tribus diebus, & interim orationes, & suffragia fiebant.*

Inter aromata talis vñtionis principalis erat Mirrha refert Rufinus Aquileiensis: *Mirrha est species valde amara, de qua ungitur corpus mortui, ut non putrescat, & pellit vermes.* Et Prudent. lib. 10. ad defuncti. exequias.

*Asperlaque Mirrha, Sabeo
Corpus medicamine, seruat.*

Inseruiebat etiam in hoc aliquando Balsamum; refert de Duodecim fratribus Surius tom. 5. prima Septembris. Erat etiam in vsu mel, vt in vita Sancti Epiphani, refert Nicephor. histor. Eccles. lib. 12. cap. 46. ibi. *Quem comites eius melle oblitum, ne quid fortè ingratum corpori accederet, in Cyprum detulerunt.* Et de huiusmodi aromatibus nos scripsimus in 2. parte de funeribus Romanorum.

Postquam condiderant corpora cum aromatibus, mos fuit Hæbreorum eadem inuoluendi; & fasciis ligand, vt ex citato cap. 19. Ioann. circa diligentiam in sepeliendo prætioso Corpore Redemptoris nostri, idē testatur Matth. 27. *Et accepto corpore Ioseph, inuoluit illud in syndonē munda, & posuit illud in monumento suo nouo. & Marc. 15. Ioseph autem mercatus syndonem, & deponens eum inuoluit syndonē, & posuit eum in monumento sicuti & Luc. 23.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

unum ex his linteis pro inuoluendo suo corpore in sepulcro. **A**

Vnde apud D. Hieronymum in epistola ad Rusticum Narbonensem. tomò nono fit mentio de laborantibus, 'quorum officium' erat corpora fidelium Defunctorum obuoluere, & cooperire; quos, & alio nomine Fossarios dictos, refert Baron anno 44. vbi Spondanum. 34.

*Defunctorum
Corporum
ornamenta.*

Aliquando consueuere etiam induere defunctorum corpora propriis ipsorum vestibus, & aliis prætiolis ornamentis, vt nostris temporibus inuentum Corpus Sanctissimæ Virginis Cæcilie. Et idem refert Surius, **B** tomò quinto, die 19. Octobris de corpore Sancti Vari Martyris à Cleopatra Matrona sic induto, de qua consuetudine loquitur sanctus Augustinus, tomò 8. *Sed pompa est funebris; excipitur sepulcro prætioso, inuoluitur prætiosis vestibus, sepelitur unguentis, & aromatibus.*

*Etiam
in habitu
Ecclesiastico.*

Mos quoque antiquorum fuit, vt sancti Episcopi, Abbates; & Sacerdotes habitu Ecclesiastico sepelirentur ad exemplum sacerdotum legis Mosaicæ; vt inquit Nicolaus de Lyra in caput 16. Leuitici. *Ex hoc autem quod Nadab, & Abia fuerunt sepulti cum Vestibus sacerdotalibus, inoleuit consuetudo, quod sacerdotes nouæ legis, cum vestibus sacerdotalibus sepeliantur.* **C** Sic etiam voluit Glossa cum scribentibus in can. nemo de consecrat. dist. 1. idem in antiquis Ritualibus, vt refert Duran. rational. lib. 7. de offic. defuncti ac idem ferè refert Amalarius Fortunat. de Ecclesiastic. offic. lib. 4. cap. 41. his verbis. *Apertè Dominus Beda declarat in exequiis Sancti Cuthberti; quomodo vestiri oporteat sacerdotem defunctum.* Ita enim scribit de eius exequiis. *Postquam ergo sanctæ memoriæ Cuthbertus Episcopus veracta cõmunionem elatis oculis, & manibus ad Deum, commendans ei animam suam, & emittens spiritum; sedensque*

*corpore
reponere
vis sac
comple
non gr
lob. la
oculos*

A *sedensque sine gemitu, obiit in via Patrum à nauigantibus in insulam nostram delatus, toto corpore lauato, capite sudario circumdato. Oblata (sic nominatur Calix) supra pectus sanctum posita, vestimento Sacerdotali indutus, & obuiam Christo calciamentis suis preparatus in syndone cerata inuolutus. Eundem morem apponendi Calicem, & Crucem supra pectus defuncti legimus de sancto Birinio Episcopo apud Sutium, tom. 6. die tertia Decembris. Inuenisse corpus Episcopi integrum cum duplici stola; & infula rubra è panno serico, atque cum Cruce è metallo confecta pectori eius imposta. Denique cum Calice ad umbilicum eius posito. Et paulò post subdit. Inuentusque est Anulus.*

Fit mentio de plurimis sanctis, qui sacerdotalibus vestibus fuerunt sepulti, vt de sancto Gebardo Episcopo Constantensi: Canisius antiquar. lect. tom. 6. sicuti & Sanctus Annonus Archiepiscopus Coloniensis apud Surium tomo 6. quarta Decembris, ac etiam Sanctus Corbinianus Episcopus Frisingensis. tom. quarto 8. Septembris apud eundem Surium, & alios. Quin etiam consueuere sepeliri Martyres etiam cum Dalmatica, seu Colobria, vt ex D. Greg. tradit Baron. in annum 283. num. 4.

C *Fuerunt quoque potissimum intenti antiqui fideles in componendis decenter corporibus defunctorum, vt ex epistola Dionysii Alexandrin. relata per Euseb. histor. lib. 7. cap. 17. dum ait. Quin etiam sanctorum corpora manibus erectis, supinisque excipere; gremio suo reponere; occludere oculis; ora obturare; gestare humeris cadauera; decenter ornare; illis adhaerescere; amice complecti; lauare accuratè; & linteo funebri inuoluere non grauati sunt: Ac præcipuè S. Chrylost. homil. in Iob. lubent parentes officia adhibere: manus componunt; oculos claudunt; corpus directè statuunt; pedes reducunt,*

Compositio corporum.

A
ine
lan.
rum
or.
pus
us,
Nari
con.
Sed
soluic
rama
scopi,
stren-
quie
tem
tibus
es no. C
r. Sic
mo de
refert
terè re
lib. 4.
rat in
rat sa.
quijis.
nileopus
De am
istm
que

cunt, lauant; sepulcra condigno, dignis funeribus condunt. A

*Etiam
Marty-
rum ab
scissorū.*

At maximè studuerunt componere abscissa Marty-
rum corpora, illa in suum locum reducendo, vt de
sancto Constantio Episcopo Perusino, & Martyre
apud Surium tomo primo, 29. Ian. habetur. *In eaque
in feretri formam constructa, corporis primo truncum
imponunt, deinde huic caput sacratissimum, quam maxi-
mè possunt accommodatè annectunt: Sicuti etiam in cor-
pore S. Petri Alexandrini testatur Ado in Martyrio,
5. Nouembris. Declinantes itaque triumphale funus, sa-
cerum caput ceruici apponentes.*

*Corona
Virgi-
num.*

Fuit quoque mos ad capita Virginum apponendi
florum coronas, sicuti de sanctis Apostolis. erga san-
ctissimā Virginem, apud Damascen. in dormitione san-
ctissimæ Virginis 15. Augusti inquit. *Postquam au-
tem omnes desiderio, simul, & debito satisfecerunt: &
ex multis floribus, variisque hymnis contextam sacram
contexuere Coronam, &c. Idem de Sancta Macri-
na sorore Gregorius Nissenus eiusdem frater in illius
vita. Vestiana proprijs manibus ornans sacrum illud ca-
put, &c.*

*Quomo-
do fere-
bantur
ad sepe-
liendū
corpora.*

Sæuien tibus Tyrannis in Christianos deferebantur
Martyrum corpora ad sepeliendum, clanculum, & vt
plurimum supra vehicula in ruralem vsum, vt id Eth-
nicis cælarent Ministris: Vnde ex epistola Luciani de
inventione corporis Prothomartyris Stephani, rela-
ta in Annal. Baron. tomo primo an. 34. habetur.
*Ego Gamaliel compatiens Christi ministro, misi per no-
ctem quantos pateram Religiosos Christianos habitantes
Hierusalem in medio iudeorum, & hortatus sum eos, &
necessariam subtraxi ministravi, ac persuasi illis ire
occultè, vt portarent corpus eius meo in vehicula ad vil-
lam meam, & ibi feci illi planctum fieri diebus septua-
ginta, & poni eum in monumento nouo in orientali the-
ca, &c. Appellabantur prædicta vehicula Birota, a
duabus*

A
ali
12
spe
q
c
d
c
fu
to
lan
B
gela
posu
quod
bat a
stru
rum
& n
ga
pi
cid
ip
O
C
po
Dui
rus, c
topha
quim
mun
anim
ces E
rogi
scilicet

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De hoc eodem usu erga corpus sancti Valerii Epi. A
scopi testatur Gregor. Turonens. de Glor. confessor.
cap. 84. *Lauri etiam folia sub se habebat strata, de
quibus assumens Episcopus multis infirmis prae-
dicinam.*

De corpore sancti Umberti confessoris reperto 150
ann. post eius obitum illaeso, inquit Surius tom. 5. sexta
Septembris. *Sed & Herba à sepultura eius die appositae
fuerant, quas nullas pro temporis antiquitate putares,
adeo virides sunt reperiae, ac si terra radicitus inherentes,
irriguis aquis virescerent.* Et nostris temporibus in
translatione corporum SS. Apostolorum Simonis, &
Iudae ab antiqua Vaticana Basilica, fuerunt sub eorum B.
capitibus reperta huiusmodi lauri folia, quod in actis
publicis fuit tunc notatum.

Aqua bened. Apponebatur quoque in monumentis Aqua benedicta, & signum sanctissimae Crucis, ut ex dictis Ritualibus Duran. unde etiam repeniuntur in coemeteriis vasa vitrea, & lutea in dictum usum verisimiliter ibi accommodata.

Cruces. In sepulcris Principum Apostolorum apposuit Constantinus Imperator Cruces, refert Anastasius in Silvestro. *Beati Petri super os, unde conclusum est, fecit Crucem ex auro purissimo pensantem libras 150. in mensura loci, ubi scriptum est, Constantinus Augustus, & Helena Augusta hanc domum regali simili fulgore coruscantem circumdat: scriptum in litteris puris nigellis in Cruce.*

Insignia Dignitatu Ponebantur etiam in sepulcris insignia dignitatum: instrumenta, vexilla, & similia; quibus usi iam fuissent defuncti, dum viuerent, ut de baculo Pastoralis apud Sanctum Erbertum Archiepiscopum Coloniensem. Surius tomo secundo, die 16. Martij legitur. *Cum igitur, & istum B. Pontifex alloqui inciperet, tangens prius latera eius Baculo Pastoralis, cum quo fuerat tumulatus,*

A mulatus, virgo ille resumpsit.

Recondebatur in sepulcris Martyrum eorundem sanguis in vasis, refert sanctus Paulinus in vita S. Ambrosii apud Surium 4. Aprilis de sancto Nazario: *Vidimus autem in sepulcro, quo iacebat corpus Martyris, sanguinem Martyris, ita recentem; quasi eadem die suisset effusus.* Et apud Corpus Sanctæ Cæcilie Virginis nostris temporibus repertum, extabant velamina, quibus illius Sanguis effusus fuerat reassumptus: Ac etiam in sacris Coemeierijs à plurimis est animaduersum.

Sanguis Martyrum.

B Sicuti etiam vna cum corporibus Martyrum recondebant instrumenta eorundem martyrij, vt etiam de sanctis. Cruce, & Clavis, quibus Saluator noster passus est, reperis penes ipsius sepulcrum, referunt Theodoret. Socrat. Sozom. & Niceph. lib. 8. c. 29. sic etiam repertum corpus S. Clementis vna cum Anchora, quæ illi ad collum alligata, demersus fuit in mare: annal. Baron. tom. 2. anno 102. Refert etiam S. Ambros. exhort. ad Virgin. in princ. tom. 5. sumpsisse eum à sepulcro S. Agricolæ Crucem, & Clavos, quibus fuit ille Cruci affixus, ac etiam de corpore S. Danielis martyris Patauij reperto ann. 707. vna cum iisdem clavis, quibus fuerat passus martyrium: refert Petrus Natal. lib. 2. cap. 60.

Instrumenta martyrij.

C Quinimmo etiam plurimi Martyres iusserunt sepelienda eorum corpora, vna cum instrumentis eorundem martyrij, vt de sancto Sabino, qui iussit sepeliri vna cum saxo, quo erat demergendus in flumen, refert Surius tom. 2. die 13. Martij: Necnon S. Babila iussit sepeliendum suum corpus cum catenis, quibus erat alligatus, refere sanctus Chylostromus.

Apponebant etiam aliquando penes defunctorum corpora instrumenta, quibus illi in vita affixerant proprias carnes, nempe catenas, cilicia, & similia, vt de sancto Simone Stilita 358. sepulto cum ferris, quæ

Instrumenta afflictiva.

ad

pi. A
or.
re.
o 150
lexa
oposita
lars,
rentes,
is in
is, &
eorum B
in actis
a bener
ictis Ri
meteris
er bibia
Con.
in Sil.
t, fecit
in men
affus, & C
ulgre cor
pellis in
atatum:
fuisse
ali apud
nientem
r. Cæc
s, longit
fuit at
alatus

ad domandum corpus portabat, inquit Nicephor. lib. A
14. cap. 15. *Iuxta corpus eius etiam Torques ferreus po-
situs est.* Sicuti, & alia plurima in sanctorum actis ex-
tant exempla.

Monu-
menta
Marty-
rij.

Extabant quandoque in sepulcris Martyrum me-
moriam, & acta eorum martyrij: de sancto Leontio re-
fert Surius tom. 3. 18. Iunii. *Hæc commentaria B. mar-
tyris Leontij Cyrus quidam scriba in tabulis plumbei,
conscripsit, & apud S. Martyris monumentum ea depo-
suit.* Et de corporibus SS. Geruasi, & Protasi refert
sanctus Ambrosius epist. 53. lib. 7. reperta fuisse vna
cum actis eorumdem martyrij, scriptis à quodam Phi-
lippo.

Nomen
seu titu-
lus.

Quandoque etiam intra sepulcrum ponebant titu-
lum, seu nomen Defuncti, vt in vita S. Landoaldi, &
sancti Amantii refert Surius tom. 2. 19. Martii: Sepul-
simè verò nomen, seu titula extra sepulcrum pone-
bant, vt refert Prudentius in hymno Sancti Hip-
polyti.

Plurima litterulis signata sepulcra loquuntur

Martyris, aut nomen, aut epigramma aliquod

Sunt, & muta, tamen sacras claudencia tumbas,

Marmoræ, que solum significant numerum.

Corpo-
ra qua-
liter si-
mul cõ-
debantur

Aduerte etiam, quod in sepulcris Christianorum
non fuit permissum, vt vnum corpus aliud premeret,
vt ex Concilio Antisiodoren. can. 15. & Concil. Matis-
conen. can. 17, ibi. *Non licet mortuum supra mor-
tuum mitti.* vt sic videmus in antiquis fidelium cœ-
meterijs.

Sepeliri autem iuxta sanctorum corpora semper fi-
delibus optatissimum, sanctus Maximus serm. 77. de
SS. O& Aduent. & Solut. ibi. *Ideo namque hoc à maio-
ribus prouisum est, vt sanctorum ossibus nostra corpora
sociemus, vt dum illos Tartarus metuit, nos pœna non
tangat; dum illos Christus illuminat, nobis tenebrarum*

caligo

F
C
B
A
T
ca
ci
bro
sa
ce
pi
i
f
C
p
ad
ton
ope
E
ar
fid
fuc

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ritu mandari solita; ut refert Baron in annum 310. vbi **A**
Spondan. num. 4.

Quinimod Imperator Constantinus statuit, & pri-
mus auctor fuit, ut ad corpora defunctorum humana;
Corpus hominum constitueretur, qui ei muneri manci-
pati essent, quos & voluit Ecclesie esse subiectos, & ab
omnibus publicis muneribus immunes, atque vectiga-
libus liberos, quod idem corpus postea Anastasius Im-
perator confirmavit, ut testatur Iustinianus in nouell.
43. & 59. ac refert Baron. ad annum 336. vbi Spond.
num. 14.

De Miraculis. **B**

Cap. LXVIII.

Diximus de plurimis antiquorum Christianorum
ritibus; verum quoniam isti, sicut & omnia ferè
opera Christi parum ad hominum salutem profuissent,
nisi miraculis confirmata fuissent; quibus Dei Poten-
tiam, Sapientiam, & Bonitatem cognoscimus; ideo de
miraculis etiam aliqua adnectamus; ex quibus pate-
bit veritas de mirabilibus operum Dei etiam in sanctis **C**
suis.

Miraculum alij aliter definiere: nos autem defini-
mus, ut sit. *Factum insolitum supra vires, & præter or-
dinem totius nature create.* Diximus.

Factum ad exclusionem nonnullarum illusionum,
per quas Dæmones, ac etiam homines vafri. faciunt
nobis videri factum, quod verè non est factum, de quo
S. Thom. 2. 2. quæst. 178. art. 2. & in lib. 3. contra Genti-
les cap. 103. & seq.

Insolitum, quia solita, nec Re, nec nomine conue-
niunt

gula
C lanc
Boe
lib. 1.
facta
sanctu
Pre
prie
ter or
ordina
Socru
illo or

A niunt miraculo: non Re, quia miracula præcipuè fiunt ad duplicem effectum; nempe, vel ad Cōfirmationem prædicationis verbi Dei; iuxta illud Marc. cap. 16. *Illi autem profecti prædicauerunt, ubique Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis:* Vel fiunt ad Denuantiandam facientis sanctitatem, vt ex D. Thom. dicta quæst. 178. art. 2. Solita autem neutrum operantur; nec minus prædicta solita mouent admirationem, ex D. Augustin. tract. 24. in Ioanne m, vbi. inquit miracula Visibitium naturarum, licet maiora sint his, quæ raro fiunt, at tamen propter illorum assiduitatem non mouere admirationem.

B *Supra*, non contra naturam, vt dicit Glossa in cap. vnico verbo Sedis Apostolicæ, vers. secundo, quod sit contra naturam: De reliq. & venerat. Sanctorum, quia miracula fiunt à solo Deo in psalm. 71. *Benedictus Dominus Deus Israel, qui facit mirabilia solus.* S. Thom. 1. parte, quæst. 110. artic. 4. Natura autem non contrariatur suo creatori, sed illi libenter cedit, cap. cum Marthæ, S. requisisti ibi (cedit natura miraculo) de celebrat. Missarum.

C *Vires*, quia nihil est, quod possit facere natura, quod miraculum dici possit, siue hoc procedat ex singulari artificio hominis, prout de Columba lignea volante Archimedis, & Aeneis serpentibus sibilantibus Boetij, legitur apud Gellium lib. 10. cap. 12. Cassiodor. lib. 1. variar. epist. 45. siue hoc fiat ex veloci operatione facta per Dæmonem applicando actiua passiuis, vt per sanctum Thom. 1. par. quæst. 114. art. 4. ad 2.

Præter ordinem; nam multa sunt miracula, quæ proprie non possunt dici supra vires naturæ, sed tantum præter ordinem; nam natura in dies illud facit, sed non eo ordine, vt in febricitante in instanti sanato, Luc: 4. de Socru Perri: natura enim in dies pellit febrim, sed non illo ordine, hoc est in instanti.

Totius naturæ, quia multa præter ordinem vnius **A**
naturæ contingunt, quæ non sunt miracula, cum sint
secundum ordinem alterius naturæ; unde non fuit mi-
raculum eleuatio corporis Simonis Magi per æra, de
qua Surius in vita sancti Petri, nec corporalis trans-
portatio Sarrigarum, quia hæc non est præter, vel supra
naturam Dæmonis, qui hoc operatur.

Creatæ, quia nihil est supra vires naturæ increatæ,
idest Dei omnipotentis: unde respectu illius nihil po-
test dici miraculum, vt ex D. Thoma 1. par. quæst. 105.
artic. 8.

*Mira-
cula so-
lam in
Eccle-
sia Ca-
tholica*

Circa miraculorum virtutem Christus in nouissima
manifestatione ante ascensionem suam præter alia do- **B**
na, quæ suæ Ecclesiæ liberaliter contulit, hoc etiam
superaddidisse videtur à Marco cap. 16. de operatione
miraculorum, quæ communis omnibus in ipsum cre-
dentibus esse posset: quod quidem donum; eo quod
non nisi in Ecclesia catholica reperiri, nec ab alijs, qui
foris sunt vsurpari potest: merito Dos Ecclesiæ à Patri-
bus est appellata; licet non singulis fidelibus miracu-
lorum gratia, vel semper, vel vbique sit concessa.

Quamuis Eunomius Hæresiarca fuerit ausus asserere
Christianorum miracula præstigia esse Dæmonum,
vt refert Baron. in annum 360. vbi Spondan. num. 7.
nec non idem asseruit Vigilantius, aduersus quem scri- **C**
psit: D. Hieronym. vt idem Baron. in annum 406. vbi
Spondan. num. 7. sicuti etiam pluries in Ecclesiasticis
annalibus refertur, Christianos à Gentilibus ob mi-
racula existimatos maleficos.

*Claudus a
Petro
sanatus*

Sed omisis coeteris Ecclesiæ miraculis, considere-
mus, quam refert sanctus Lucas in Actis historiam sa-
nati à Petro claudi à natiuitate ad portam Templi, &
quomodo ad rei nouitatem concurrentibus populis; &
Christum annunciandi arrepta occasione, concionem
habuerit, quæ quinque millia hominum ad fidem per-
duxit,

su

nimi
tam
reti
om.
falec
vbi

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

*Miracu-
lum an
fiat in
instanti?*

Occurrunt circa prædicta miracula aliquæ dubita-
tiones, de quibus primo est inter Doctores controuer-
sia. An de substantia miraculi sit, quod fiat in instanti?
Nos foedere distinctionis opiniones conciliari posse
existimamus, nempe quod aut natura cum processu tē-
poris poterat causare illud factum, de quo quæritur,
an sit miraculum, puta sanare infirmitatem; & tunc de
substantia miraculi est, quod fiat statim, alias non ef-
fet miraculum, cum posset esse, quod sanatio proces-
ferit ex opetatione naturæ, ex qua possibilitate excludi-
tur miraculum, cum non concurrat insolitum, vt su-
pra diximus: aut vero factum non erat tale, quod pos-
set per naturam ex interuallo temporis contingere, pu-
ta illuminatiō cæci à natiuitate, Resurrectio mortui, &
similia, & tunc etiam si intercedat interuallum tempo-
ris non videtur cessare vis miraculi, quia qualitas tem-
poris tunc nihil confert ad actum, iuxta not. per Abba-
tem in cap. ad aures num. 2. vbi Decius num. 3. de-
rescript.

*An re-
quiratur, ut
sit sine
remedio
human.*

Eadem distinctione solui potest alia quæstio: an de
substantia miraculis sit, quod nullum remedium huma-
num fuerit omnino adhibitum nempe, vt inspiciatur an
illud remedium esset aliquo modo proportionabile ad
produendum illum effectum, quod si non est, mini-
me tolli vim miraculi, & proinde nec pulvis, qua vsus
fuit Dominus noster in illuminatione cæci, de qua lo-
cap. 6. nec pallium, quo vsus fuit sanctus Franciscus
de Paula, & sanctus Raymundus in transfretando mare,
substulerunt vim miraculi, quia nullam proportionem
habebant ad illa facta.

*Dolor
an tol-
lat mira-
culum?*

Dicimus etiam, quod dolor, qui plerumque in-
teruenit in miraculosa sanatione, non tollit vim mi-
raculi, ex quo nec cum dolore potest natura operari
illud factum: & dolor ea fortè ratione relinquitur, vt
sit in memoriam peccatorum iuxta illud Gen. cap. 3.

A *In dolore paries*; quasi quod sic lenati debeant recordari morbum illum sibi contigisse peccati si non actualis saltem originalis.

Solent etiam Doctores ponderare gradus miraculorum, ut scilicet illud magis excedat vires naturæ. Canonistæ constituunt duos gradus miraculorum, ut primus sit quo ad factum, id est illud cui natura penitus repugnat, puta quod Sol stet: alterum quo ad modum, puta quod febricitans confestim sanetur, cum mille febricitantes singulis mensibus sanentur, sed repugnat modo, quod extemplo sanetur. Archidiaconus in cap. nec mirum 26. quæst. 5. quem alij sequuntur. Theologi constitunt præterea tertium gradum, quem vocant in sub-

*Gradus
Miraculorum.*

B iecto, siue in eo, in quo fit, v. g. Resurrectio mortuorum, & Illuminatio cæci, quia natura potest dare vitam, & lumen, sed non cæco, aut mortuo. D. Thom. lib. 5. contra Gentil cap. 10.

Uterius per sanct. Thom. parte prima, quæst. 124. artic. 4. ad tertium argumentum datur praxis discernendi vera miracula à non veris nempe efficacia, utilitate, & fine. Quibus addi posse credimus qualitatem personæ, quæ facit miracula, nempe si sit aliunde probata in Catholica fide, præstans in operibus; iusta, in moribus excellens, quia tunc facilius concedi potest, quod sit miraculū Dei, non autem opus Diaboli, cum quo tales homines non habent commercium: & ex his videtur constare de veritate miraculorum, quæ etiam in præsens hic in Italia omnibus patent, nempe de Ebullitione sanguinis sancti Ianuarij in Ciuitate Neapolitana: & de Fluxione mannae è sepulchro sancti Nicolai Barren: & de Excrecentia unguis sanctæ Catharinæ Bononien. seu de mirabili incorruptione, & suauitate odore, qui ex corpore plurimorum Sanctorum in dies manat.

*Vera à
non veris.*

C

Quæ

er-

in-

on ef-

roces-

cludi-

ut sa-

l pos-

ruui, &

is tem-

3. de

nde

uma-

le ad

mini-

re in-

am mi-

operari

itur, ut

cap. 3.

13

*Miracula an
fiant a
malis.*

Quæritur ex his an miracula possint fieri per malos? **A**
& concluditur etiam malos quandoque facere vera miracula. S. Thom. 2. 2. quæst. 178. art. 2. quod provenit ex omnimoda fide, quæ potest sine charitate operari miracula, iuxta illud Paulo, 1. Corinth. 13.

Et si habuero omnem fidem ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero nihil sum. Vel ob virtutem sanctissimi nominis Christi invocati, ut per Hieronymum, super illud Matth. 7. Nonne in nomine tuo prophetauimus. Vel ob confusionem, & tustio rem condemnationem facientis, ut de prophetia Caiphæ sanctus Hieron. ubi supra, quod tamen procedit in vita, nam post mortem, nisi Sancti faciunt miracula: sicut etiam miracula per quemcumque etiam malum fieri possunt ad confirmationem veritatis prædictæ, secus quando miracula fiunt ad demonstrationem sanctitatis alicuius, quia isto casu non fiunt miracula nisi à Sanctis. S. Thom. d. art. 178. art. 2.

B

*Preterea
Gentilium
miracula.*

Sed quod pertinet ad miracula, quæ non tantum suis hominibus, sed Dijs ipsis ab Historicis Gentilibus sunt adscripta, cuius ea sint fidei; sincerissimus est testis Polybius, hist. lib. 16. inter eos clarissimus auctor, cum de his agens, ait. *In omnibus quidem illis, quæ plebis pietatem erga Numen conseruant, condonandum est historiographis, dum de talibus monstruosa, & si non vera loquuntur: in eo vero, quod modum hunc excedit ignoscendum non esse.* Hoc nobis demonstrauit T. Liuius, qui in principio primi libri de Numa Pōpilio sic loquitur. *Omniū primus rem ad multitudinem imperitam, & illis sæculis rudem efficacissimam; Deorum metum injiciendum ratus est, qui cum descendere ad animos sine aliquo cōmento miraculi non posset: simulat sibi cum Dea Aegeria congressus nocturnos esse: eiusce moniti, quæ acceptissima Dijs essent, instituire, &c.* Ac etiam consueuisse Gentiles in æmulationem verorum miraculorum,

C

quibus
cum
quoc
Rex i
pheti
differ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

dum facta est peruestigatio de familia David, & quos A
inuenit occidit? refert Euseb. lib. 3. hist. cap. 11. nisi
quod in comperto esset non aliunde, quam ex ea pro-
genie Regem illum Maximum esse venturum.

*Adria-
nus.*

De Adriano Imperatore referunt, etiam quod ipse
viuendi tedio affectus, vt eum à desiderio mortis mi-
nistri remouerent, accedere fecerunt ad illum diuersis
temporibus mulierem quamdam, aliumque virum cæ-
citatem fingentes, quasi in somnis ij essent moniti, vt
Hadriano significarent, eum sanitatem recuperaturum,
quemadmodum & ipsi cum corpus eius tetigissent, vi-
sum recepturi essent; quod factum cum per simulatio-
nem accidisset, vt spem valetudinis Hadrianus accipe- B
ret, Spartianus ex sententia Marij Massimi hystorici
affirmat his artibus Hadrianum distentum, in sequen-
tem annum vitam coactum esse prorogare. refert Ba-
ron. in ann. 139: vbi Spondan. n. 2.

Uterius scribit Dio de cultu cuiusdam Serpentis;
quem posuerat Hadrianus Imperator in templo Iouis
Olimpij, quod Athenis sumptuosissimè crexerat; illūq;
ex India deportatum ibidem pro Numine habitum; ;
nec non tempore Antonini Imperatoris alia facta mi-
racula referuntur, quæ omnes consentiunt eiusdem ge-
neris fuisse cū illis, quæ olim à Vespasiano, & Hadria-
no facta esse dicuntur: vt refert Baron. in anno 139. & C
Spond. in anno 145. n. 7.

*Alexād
Magus*

Nec prætereundum. quod quidam Alexander ex
schola Tyanæis Magus, qui ex confictis Sybillinis ora-
sculis Aesculapium in Bithynia apparituum prænun-
tians, serpentem palam adorandum exposuit, illumq;
Aesculapium esse falso commentus, ingentē ob respon-
sa, quæ a se conficta dare solebat, pecuniam corrasit;
Septuaginta, & octuaginta dragmatum milia singulis
annis ex oblationibus hominum ex vniuersa Asia, atq;
etiam Roma, ac tota, pene Italia aliisque prouincijs ad
huiusmodi

*didit
nius
8no c
cap. 3.*

A huiusmodi vocale oraculum confluentium; cuius insignem imposturam tamquam in scena tragediam, egregie Lucianus in Pseudo representavit: additque confinxisse impostorem numen illud, & professum esse se præ cæteris odio habere Christianos itemque Epicureos, quod Deos negaret: perdurasse vero hanc fabulam multis annis donec tandem dictus Alexander septuagenarius miserando consumptus est interitu; ut refert Baron. in anno 145. vbi Spond. n. 6.

B Sed omissis, quæ innumera sunt Ethnicorum miraculis consideremus quæso, quæ prædictis similia sunt, Hæreticorum præstigia, & imposturas; ex quibus Ecclesia Dei graviolem passa est iacturam, quam a persecutoribus Tyrannis: etenim Marcus ex Valentini discipulis, addens Hæresi Magiam inter alia prophana, quæ in sacris mysterijs operari soleret, Calicem Eucharisticum purpureum, & rubicundum apparere faciebat, ut putaretur eam gratiam in suum Calicem instillare; vnde homines in sui admirationem excitans, eosdem cæteris præstigijs, & inuocationibus multa deliria proferre cogebat: cum & ipse Demonem quemdam haberet, per quem prophetare videretur: hisque artibus circumiens Christianum orbem, seduxit quâ plurimos, sicuti fusius Irenæus aduersus Marcum lib. 1. cap. 8. & 9. & refert Baron. in anno 175. vbi Spondan. num. 8.

*Hereticorum
falsa
miracula.*

C Nec multum dissimile, quod Cyrola Arianorum Antistium Princeps cuiusdam homines Ariani suppositi; qui se cæcum pretio accepto fingebat; aperire oculos videri voluisset, eandem antea quidem optime videntem; simul, ac oculos eius tetigit, re vera cæcum reddidit, cui fraudem coram vniuersis detegenti: Eugenius Carthaginensis Orthodoxus visum confestim signo crucis reddidit, refert Greg. Turonen. lib. 2. hist. cap. 3. & Baron. in anno 484. num. 7.

aaa

Sed

sig

100

101

102

103

104

105
spon-
trast;
inguis
fia, atq;
ocis ad
106

Sed ne ulterius nostrum thema progrediamur, ma-
 jeficiis, & incantationibus vti solitos Hæreticos Hel-
 cesaitas, de quibus Baron. anno. 105. vbi Spondanus
 num. 2. item Basilianos, Baron. a 120. vbi Spondanus
 num. 7. Carpocratianos, Baron. anno 120. vbi Spondanus
 num. 12. Gnosticos, Baron. ann. 120. vbi Spondanus
 num. 14. 16. Ophitas, Baron. anno 145. vbi Spondanus
 num. 5. Montanistas, Baron. anno 173. vbi Spondanus
 num. 3. Seuerianos, Baron. anno 174. vbi Spondanus
 num. 5. Marcitas, Baron. anno 175. vbi Spondanus
 num. 8. Sed omnis his, & quamplurimis similibus Hæ-
 reticorum vanis visionibus, nec veris miraculis, de
 quibus etiam Martinus del Rio disquisit. magic. lib. 6. B
 cap. 2. sect. 3. quæst. 3. simile est etiam, quod legimus
 de elevatione Simonis Magi, &c.

*An Dæ-
 mon
 faciat
 miracu-
 la.*

Non absimil. omnino præcedenti est altera quæ-
 stio, quod Dæmon non possit facere miracula, nec ali-
 qua creatura; si propriè illa accipiatur; sed solus Deus:
 secus tamen si miracula largè sumantur, nempe quod
 excedit humanam facultatem, & considerationem, &
 sic Dæmones possunt facere miracula, quæ scilicet ho-
 mines mirantur. D: Thomás in 1. par. quæst. 114. art. 4.
 in corpore. Aduertendum tamen, quod omnes trans-
 mutationes corporalium rerum, quæ possunt fieri per
 aliquas virtutes naturales, ad quos pertinent quædam C
 femina, quæ in elementis mundi inueniuntur; hæc pos-
 sunt fieri per operationem Dæmonum huiusmodi semi-
 nibus adhibitis, nempe cum aliqua transmutantur in
 Serpentes, & Ranas; quæ per putrefactionem generari
 possunt.

Illæ vero transmutationes corporalium rerum, quæ
 non possunt virtute naturæ fieri; nullo modo operatio-
 ne Dæmonum secundum rei veritatem perfici possunt,
 sicuti, quod corpus humanum mutetur in corpus be-
 stiale; aut quod corpus hominis mortuum reuiuifcat;

&

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Quod vera Miracula in Catholica
tantum Ecclesiam continua-
uerint ab Apostolis sin-
gulis quibusq. sæ-
culis.

Cap. L XIX.

PRæfata miracula ab exordio Ecclesiæ per omnia
sæcula vsque in præsens continuasse semper cõstat;
quorum præcipua aliqua infra recenserebimus: etenim
in primo sæculo de Ioanne Euangelista refert Tertull.
de præscript. hæret. cap. 36. *Apostolus Ioannes postea-
quam in oleum igneum demersus est, in insulam relega-
tur.* Et in eodem sæculo de sancto Policarpo refert
Euseb. lib. 4. c. 14. vt ad ignem damnatus nondum abs-
que læsione remansit: verum quidam splendor flam-
mas ipsas superans, ipsum circumfulgens, tantus & tam
flagrans odor inde egrediebatur, vt idem velut ex thu-
re odorifero, aut alio quouis pretioso aromate affla-
tus videretur.

Intra secundum sæculum de foemina mortua, refert
Tertullian. lib. de anima, cap. 14. quæ oratione cuius-
dam presbyteri iunctis manibus absolutionem recepit;
& deinde ad eundem statum, quo illa erat, reuertitur.
Eodem ferè tempore Gregorius Neocæsareæ solo ver-
bo Infirmos sanauit, & Energumenos liberauit, eiusdẽ
precibus mons Ecclesiæ ædificium impediens, in aliam
partem translatus: Lacus per eum miraculosè exsic-
catur: Licus flumen inundans per ipsam firmatur. De-

mum

A

B

C

A
n
&
i
E
c
c
l
e
s
i
a
c
e
&
c
o
d
e
t
u
n
a
g
fa
sit
tus
f
c
i
n
M
per
tate
cuius
inle
fess
con
Fran
po R

A mum tot miraculis per ipsum gestis Theomaturgus de-
nominetur, nempe mirabilium Operaot, de quo Beda,
& Gregorius Nissenus, lib. 4. cap. 2.

Intra Tertium seculum: sanctus Romanus post re-
cisam linguam coram Tiranno loquitur, ex Prudentio
in hymno eiusdem Romani; ac etiam Chrysoströmus in
Encomio eiusdem. Item Albanus Tamisim flumen sic-
cis pedibus transiit, quem alii mille hominēs similiter
eundem fuere sequuti, refert Beda lib. 1. cap. 7. histor.
Anglic. Ac etiam sanctus Paphnutius, ex Rufino lib. 1.
cap. 4. totidem, ac Apostoli fecit miracula, Dæmonēs
expellendo, sanando Infirmos, Cæcos illuminando,

B &c. Plurima etiam ipso tempore gesta miracula à san-
cto Hilarione Abbate refert S. Hieronym. in vita eius-
dē Hilarionis: De sancto Hilario Episcopo refert For-
tunatus in eiusdem vita, mortuos ipsum resuscitasse, &
ægroto sanasse. De sancto Martino refert Seuerus Sul-
pitiu in eius vita, ipsum vires naturæ miraculis exce-
sisse, mortuos ad vitam reuocando, & alia mirabilia
faciendo.

Intra Quartum seculum præter miracula, quæ ges-
sit Thalafius, & Simeon Stilita, de quibus Theodore-
tus: Refert Nicephorus lib. 15. cap. 23. de quodam Epi-
scopo, qui in testimonium fidei, & veritatis. ingressus
intra ignem, absque vlla læsione inde egreditur. De

C Mamerto Episcopo Viennense, ex Gregor. Turonen.
lib. 2. histor. Francorum, cap. 34. profuuiio lacrymarum
per ipsum extinctum fuisse ignem comburentem Ciui-
tatem. Refert Nicephorus lib. 15. cap. 23. De Pictore,
cuius manus aruerat, cum tentasset effigiare Christum
in Iouis schemate, sed errorem ille agnoscens, & con-
fessus, à Gennadio Constantinopolitano Patriarcha
consequitur sanitatem. Gregor. Turonen. lib. 2. histor.
Francorum cap. 31. inquit de sancto Remigio Episco-
po Rhemensi, qui ignem Crucis signo extinxit, De

moniacum

mnia
constat;
etenim
Terrull.
postea
relegat
refert
in ab-
flam.
& tam
ex thu-
ate affa-
C
a, refert
recon-
cepit;
eritur.
olo ver-
t, eiusdē
in aliam
se exsic-
nat. De-

moniacum sanauit; eiusdemque precibus mortuus ad vitam reuocatus, consequitur sanctam Ampullam, futura prædicit, & post eius mortem alia magna Miracula facta.

Intra Quintum sæculum sanctus Proculus Martyr, ex Sigonio in histor. Bononien. lib. 1. cum ille decollatus fuisset, coram omni populo caput accipit, illudque defert. De Ioanne summo Pontifice, vt inquit Ado Viennensis ætate 6. Constantinopolis cæcum illuminauit. sanctus Benedictus Abbas, ex S. Gregor. in dialogis cum signo Crucis cuppam signasset, in qua venenum erat appositum, illam frangit: ex arido marmore fontem erumpere fecit: Mortuum reuocauit ad vitam: & alia mirabilia peregit. sanctus Maurus (ex eodem Gregor.) illuminat cæcum, Paralyticum, & energumenum sanat. Sanctus Augustinus Angliæ Apostolus ad Catholicam fidem Regnum illud conuertit mirabilia supra vires naturæ peragendo, quæ refert Beda hist. Anglic. lib. 1. cap. 31.

Infra Sextum sæculum sanctus Arnulphus Episcopus Metensis, ex Surio tom. 4. Demones expellit, morienti sanitatem restituit, & signo Crucis magnum extinguit incendium: Sanctus Amandus, refert Gaudemundus in eius vita, vt mortuum ad vitam reuocauerit, paralyticum sanauerit, & cæcum illuminauerit. sanctus Trudus Presbyter precibus ad Deum è terrâ aquam miraculosè ebullire fecit, refert Theodorus in eius vita. & sanctus Florentius Episcopus lumen, & vsum linguæ contulit filia Regis Dagoberti, quæ cæca, & muta erat à natiuitate.

Circa Septimum sæculum Agatho summus Pontifex, vt inquit Platina in eius vita, vir certè tantæ sanctitatis, vt Leprosum obuium factum osculo suo statim liberauerit. Præterea Vuibertus in carcere ab Angelo liberatus, cæcos illuminat, paralyticos sanat, & mortuos

A

B

C

re
b
d
t
t
di
ex
lib
l
Pa
Odi
à nat
l
scop
ta,
liric
scem
Albe

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

sibi communicatam supra mutos, claudos, cæcos, paraliticos, febricitantes, & alios. Sancta Hildegardis Abbauissa, ex Trithemio, & aliis, habuit infusam scientiam sacrae scripturae. & sanctus Thomas Cantuariensis aquam in vinum Crucis signo transfudit, ex Hermaldo in chronic. Sclauorum lib. 2. cap. 19.

Duodecimo sæculo, sanctus Franciscus, & sanctus Dominicus primi Fundatores duorum celeberrimorum Ordinum in Ecclesia Dei, tam grandia, & immensa illi peragere miracula, vt vix aliquid à Deo petierint, quod non fuerint consequuti, Vincentius Burgundus, Bonauentura, & alij. Elisabeth Vngariæ Regis filia decem & septem mortuos reuocat in vitam, & Cæcum à natiuitate illuminat, Bonifac. lib. 7. decade 2. rerum Vngaricarum. S. Bonauentura obtinuit à Deo vitam pro mortuo infante, vt baptismum reciperet. Iacobus Montanus Spirensis in eius vita. Petrus Celestinus liberat Energumenos, Claudos, & Paraliticos sanat.

Intra Decimum tertium sæculum, S. Iuo presbyter Britannus, aquas Crucis signo diuidit, incēdium extinguit, Energumenum liberat. Surius tom. 3. S. Rocchus Nobilis Narbonen. Romæ, & alibi immensum hominum numerum, qui à contagio erant vicerati, Crucis signo sanauit, refert Albert. Cratzi in Metropòl. lib. 9. cap. 25. Sancta Catharina Senensis propriam Matrem à mortuis reuocauit, quæ absque confessionis sacramento decesserat: nec alio cibo eadem reficitur à prima Dominica Quadragesimæ vsque ad Octauam Paschæ; quam admirabili Eucharistiæ Sacramento vt, retulit Raymundus Capuanus in eius vita.

Decimoquarto. S. Vincentius Ferrerius ordinis Prædicatorum puerum phreneticum propria manu occisum, reuocauit ad vitam, sicuti alios mortuos resuscitauit, & alia innumera egit miracula, vt in Bulla eiusdem canonizationis. Sanctus Bernardinus Senensis, cum

A
 u
 r
 vi
 m
 N
 p
 ra
 lil
 Sa
 pi
 la
 B
 ta
 inq
 dia.
 tuit,
 vel p
 profl
 siage
 pluci
 tra
 vit
 dec
 cit,
 C
 qui
 I.
 fcus
 lasio
 gener
 Gus Ig
 rarus,
 reuoc
 Petru
 Iadiar
 lia mul

A cum nunquam Græcum idioma apprehendisset, Græcè concionabatur Græcis: super aquas incedit: & alia multa, de quibus Ioannes Capistranus; & alij in eius vita. Sanctus Antoninus Archievscopus Florentinus mortuum resuscitat, & alia multa fecit, ut refert Vincēt. Maynardus in eius vita; Sanctus Didacus mortuam puellam in vitam reuocat, & innumera operatus est miracula super infirmos. Thomas Bloss. de notis Eccles. lib. 7. cap. 1. : Sancta Francisca Nobilis Romana; ut Matronas a pōpis sæculi; & ornatus vanitate reuocaret; Domum oblatarum sub Regula sancti Benedicti adhuc viro alligata in magnum huius Urbis splendorem instituit: Hæc, inquam, Tutelaris Angeli familiarem habuit consuetudinem: Gratia curationum, & Prophetiæ dono enituit; & cordium secreta penetrauit: Non semel aquæ; vel per riuum decurrentes, vel è cælo labentes intactæ; prorsus dum Deo vacaret, reliquerunt: Modici panis fragmenta eius precibus Dominus multiplicauit ad plurimarum sororum saturitatem, & exuberantiam: extra Urbem mense Ianuario recentis Vuæ racemis, ex vite in arbore pendentibus mirabiliter obrentis, abunde expleuit sitim suarum sororum: & alia innumera fecit, de quibus in Bulla canonizationis, & relata per alios qui eiusdem vitam scripserunt.

C Intra Decimum quintum sæculum, sanctus Franciscus de Paula ardentem ingreditur fornacem absque læsione: super aquas incedit: ac omnia infirmitatum genera sanat. Sandoletus in eius canonizatione. Sanctus Ignatius Loiola hominem, qui tedio vitæ exasperatus, & necessitate pressus cum se occidisset; in vitam reuocat vsque quo confessus absolutionem obtinuit. Petrus Maffeus lib. 3. cap. 14. S. Franciscus Xauerius Indiarum Apostolus tres mortuos resuscitat, & miracula multa fecit. Turfellinus in eius vita. Sanctus Carolus

A
s
b
sus
votū
illi
uod
ona
m &
atui- B
inga
n pro
Mon-
liberat

esbyter
extin-
echus
minū
signo
ap. 25.
à mor. C
into de-
Domi-
; quam
Ray-

rdinis
anu oc-
os resu-
illa eius
ineas,
cum

lus Borromeus Cardinalis percussus globo sulphurei instrumenti, illæsus remansit. A

In præsentihoc nostro Decimosexto sæculo, extat magnus numerus hominum vtriusque sexus, quorum mirabilia possent referri; nisi admonuisset nos non solum Sapiens, verum & poetâ Ethnicus, quod *Ante obitum nemo, supremaque funera vite dici Beatus, &c.*

Hoc tamen non prætermittam ex remotissimis Indiarum Regionibus recensere, quoniam vt retulit mihi diebus præteritis in familiari sermone Admodum Reuerendus P. Antonius Cardin Societatis Iesu, Procurator hic Romæ Regni Iaponis, vbi hi recentes Christiani in præsentia a Ministris Regijs dira supplicia, & mortes pro Christi Religione patiuntur: hi inquam fide verâ dum à Catholicis Sacerdotibus Aquam benedictam signo Crucis recipiunt, statim sanitatem, & alias gratias manifestis miraculis a summo Deo consequuntur; vt iam in prisca Ecclesia solitum.

Præterea maximè notandum, quod etiam scribit admodum Reuerend. P. Franciscus Barrettus Procurator Prouinciæ Malauar eiusdem Societ. Iesu, qui in Relatione de sua Prouincia, ait esse ibi Ecclesiam sancto Francisco Xauerio Indiarum Apostolo dicatam, ad quam tam frequens est non solum Christianorum, sed & Infidelium coetus ad petendas gratias, vt vix dici posse videatur: Gentiles adeo venerantur templum, vt ad indagandam veritatem impellant aliquem pro S. Francisco Xauerio sacramento se abstringere; adeo certum apud ipsos. veritatem inde manifestis signis reuelandam; vt sæpius accidisse fatentur. Affirmat idem Pater apud eosdem Infideles admiratione dignum esse illud, quod ad indagandam eandem veritatem experiuntur: iubent enim, vt quis manum in oleo feruente immittat, vel ferrum candens manu attrahet; si innocens sit, liber & incolumis retrahit manum, ferrumque absque

B

B

A

theol
stopi
quic
cebde
sim

C

Cale
Sen
Ebo
intex
corpu
na ei
ex Pa
Mag
aure
statu

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

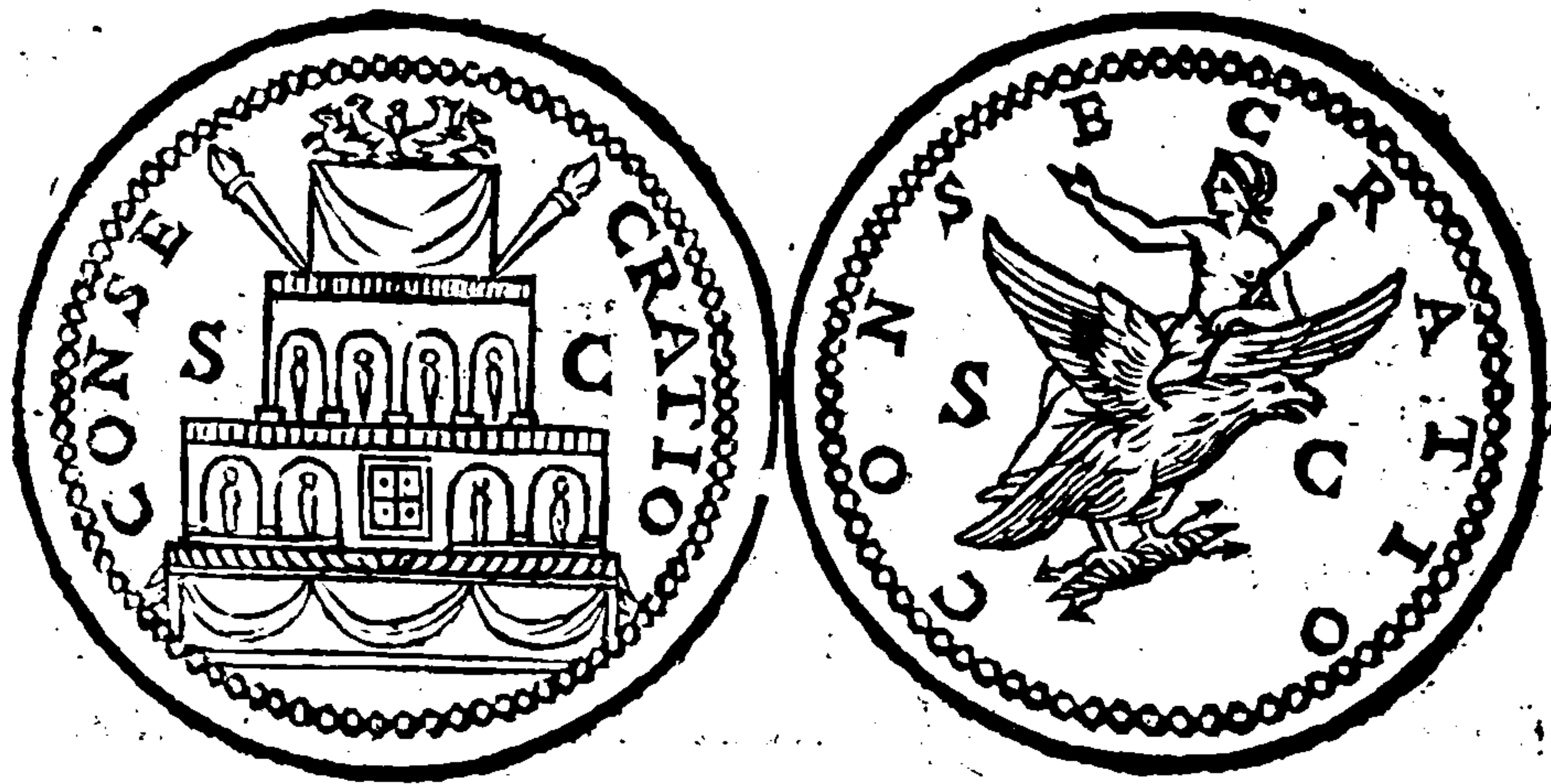
Continue

vita discesserant, sicuti, & aliorum Ciuium Romano. A
 rum, qui in Magistratu fuissent: Aderant etiam om-
 nes Prouinciæ, & Nationes pictæ, quæ aut in societa-
 tem ab ipso acceptæ, aut deuictæ fuerant: Ita extra
 Urbem in Campum Martium veniebant; Rogusque,
 siue suggestus quidem specie quadrangula lateribus
 æquis adsurgebat; nulla præterquam lignorum ingen-
 tium materia compactus in Tabernaculi formam, im-
 pletus interius aridis fomitibus, extra autem intextis
 auro stragulis, atque ebores signis: Erat supra tertium,
 & quartum Tabernaculum minusculum quidem posi-
 tum, sed forma; & ornatu persimile, portis, ianuisque
 patentibus semper, donec ad extremum omnium
 breuissimum, in cuius summo currus inauratus, quo
 mortuus Imperator olim vehebatur, erat collo-
 catus.

Quæ ubi celebrata erant facem capiebat Imperii suc-
 cessor, eamque Tabernaculo admouebat; tum Coss.
 primo, & coeteri Magistratus ordine ignem subijcie-
 bant, cunctaque illico fomitibus, odoramentisque
 referta igni valido corripiebantur: Mox à supremo
 Tabernaculo; tanquam è fastigio subiecto igne A-
 quila dimittebatur, quæ in Cælum ipsam Principis
 animam deferre credebatur: Ac iam ex tunc vna
 cum coeteris numinibus Imperator defunctus cole-
 batur;

Prædicti Tabernaculi formam, in plurimis nummis
 expressam habemus, sicut etiam in alijs apparent Aquilæ,
 & pauones defunctos Imperatores, vel Augu-
 stas in Cælum portantés, quorum duos hic ex Histo-
 ria Augusta D. F. Angelonij in vita Marci Aurelij hic
 delineandos curau.

A

B

Consecratis Flamen, & Sodales, qui ab eo nomen acciperent; ex S. C. addebantur; templumque, in quo hymnos in eius honorem compositos tenerent, canerent.

Non fuit tantum hæc consecrationis consuetudo Romanorum, verum etiam aliorum: & quidem de Hercule, Libero, Castoribus, aliisque Dijs Consentibus: De Alexandro Macedone præter Plutarcum, & Q. Curtium, refert Aelianus var. histor. lib. 5. cap. 12.

C *Conuocata Atheniensium concione, Demades surgens decreto iussit, ut Alexander scriberetur Deus Decimus tertius; Sed cum indignum Græcis id videretur; multa centum talentorum ei irrogata est. Idem Aelian. lib. 9. var. histor. cap. 37. Et Olympias Mater ipsius inquit: O fili, tu verò cum inter cæciles locari volueris, & id perficere summo studio conatus sis, nunc neque illorum quidem quorum omnibus mortalibus æquale, & parius est, particeps fieri potes, terraque simul, ac sepultura. Id autem ipsius Alexandri epistolis non nisi superata Perside, & profligato Dario denunciatum est. Nam tunc scripsit Græcis, ut se Deum facerent, satis equidem stulte, & cum mandata ad singulas Græciæ Ciuitates referrentur,*

m, im-
intextis
tertium,
m pos-
uisque
aniam
us, quo
collo-

perisuc-
m Coss.
subijcie-
isque
premo
re A.
incipis
una
as cole-

nummis
or. Aqu-
Augu-
Histo-
eli. hic

113

*ferrerentur, quidam metus, quidam commodi, & emolu- A
menti specie truitati decreuerunt, quod ille petebat huma-
na fragilitatis oblitus. Aelianus var. histor. lib. 2. c. 19.
Sed tamen Decimus tertius inter Deos consentes fa-
ctus. Pierius hierogl. lib. 43.*

Longum foret referre apud Romanos Antoninos, Traianum, Claudium, Vespasianum, & ceteros, de quibus Vopiscus, Lampridius, Spartianus inquit Kirchmanus lib. 4. de funere Roman. Vnicum hoc dixisse sufficiat, omnes Imperatores inter Deos post mortem referri solitos, quos appellat Iuuenalis satyr. 6. *Riuales Diuorum, Vct. Scholiast. Ridens, quia Imperatores inter Deos referuntur. Hinc facetum illud Vespasiani Principis, qui prima morbi accessione (ut inquit) puto Deus fio. Sueton. in cap. 24. in fin. & idem in Iulio c. 88. Stella crinita per septem dies continuos fulsit, creditumque est animam Caesaris esse in caelum recepti, & hac de causa simulacro eius in vertice additur stella: Vnde 8. Æneid. Geminas, cui tempora flammæ læta mouunt, patriumque aperitur vertice sidus. Propert. lib. 4. eleg. 6.*

Tum Pater Idalio miratus Caesar ab astro

Sum Deus, & nostri sanguinis ista fides.

Et Iupiter Ouidianus 15. metamor. ad Venerem inquit.

Hanc animam interea cæso de corpore raptam;

Ac iubar.

*De Ca-
noniza-
tione
Sæctorū*

Talis fuit Ritus superstitionis in Consecratione Imperantium Romanorum: Qualis autem Religiosior, ac sanctior sit Christianorum obseruatio in scribendis fidelibus in Sanctorum cathalogum: Quamuis olim indistinctè Christiani sancti appellarentur, ut à Paulo ad Roman. 1. & 15. 2. Corinth. 13. & à Luca act. 9. posterisque Ignatio, Polycarpo, Tertulliano, & alijs, & apud Ethnicos Græcos Hosij, hoc est sancti honoris causa, dicebantur sacerdotes. Plutarch. de oraculorum dese-

ctu

A
nec
præ
ti,
no
lai
ca
cu
&
B
qu
ne
app
prop
pote
Cyp
bet
his
an
fi
di
ti
C
di
lit
hic
tion
celeb
rem
tap
in
par

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

tani lib. 1. aduersus Parmenianum. Cum de Lucilla **A**
 potenti, ac factiosa Fœmina Danatistarum patrona,
 hæc ait. *Cum correctionem Archidiaconi Ceciliani hæc*
erre non posset, quæ ante spirituales cibum, & potum
os nescio cuius Martyris, si tamen Martyris libare dice-
batur: & cum præponeret, & Calici salutari os nescio
cuius hominis mortui, & si Martyris, sed nondum vin-
dicati; correpta, cum confusione irata discessit. Quibus
 plane Optatus significat nefas fuisse venerari reliquias
 Martyris alicuius non vindicati, hoc est nondum pro-
 bati, & recepti.

Môris enim erat, vt eum aliquis Martyrio occu-
 buisset, Episcopus sub cuius ditione id accedisset rem **B**
 gestam scriberet ad Primate Episcopum, à quo ma-
 turè adhibitis in consilium collegis Episcopis an inter
 Martyres esset recipiendus, decernebatur, cuius rei ri-
 tum, & ordinem satis monstrant ea, quæ sanctus Au-
 gustinus scribit in Breui collat. diei 3. cap. 13. dum hæ-
 bet, quod (Secundus Tigistanus Episcopus in Numi-
 dia scripsit ad Mensurium Episcopum Carthaginensem
 de ijs, qui in ea Prouincia tunc feliciter Martyrio oc-
 cubuissent, eo quod sacros Codices iuxta Diocletiani
 edictum tradere noluisent, quos omnes Martyrum
 honore, & cultu esse dignos ille rescripsit. Qui idem
 Mensurius aliis quibusdam passis nomen Martyris; & **C**
 venerationem deferendam esse certis ex causis nega-
 uit, vt ibidem cap. 13. idem testatur. Qui nam autem
 hi essent? subdit his verbis: Quidam etiam in eâ epi-
 stola facinorosi arguebantur, & filci debitores, qui oc-
 casione persecutionis, vel carere vellent onerosa
 multis debitis vita, vel purgare se putarent, & quasi ab-
 luere facinora sua, vel certè acquirere pecuniam, & in
 custodia deliciis perfrui de obsequio Christianorū, &c.
 Hi etenim (vt paulò superius ibidem dicitur) his de
 causis se offerebant persecutoribus non rogati, vtro-
 que

q
m
o
i
i
f
r
r
ci

d
omr
Dei
Cyp
quic
riur
del

Ch
fuit
ta
de
ma
adh
num
nego
tum
noit
trad
E
sent
gum

A que dicebant se habere sacras, & Diuinas scripturas : quas tradituri non essent, quos ipsos Menfurius inter Martyres recenseri vetuit. Quod quidem Donatistas offendit, qui in eundem Africæ Primate, ac etiam in eius Archidiaconum inuidiam, & odium excitauerunt. 7 sed de his alias.

Erat autem per necessaria huiusmodi de Martyribus inquisitio non tantum ob prædictas causas, sed quoniã Hæretici, atque Schismatici aliquando pro Christi nomine à persecutoribus tormenta pati videbantur, & mortem, & quidem ipsis ferè nascentis fidei exordiis, cum omnia Martyrum sanguine redundarent, vt scribit Euseb. hist lib 4. cap. 14. prope finem, & lib. 5. c. 15: & sanctus Augustinus de Donatistis sæpe testatur, eos omnes, & alienos à Fide, & Communione Catholica Dei Ecclesia respuere consuevit, cum ex sententia Cypriani, & Augustini, omniumque Orthodoxorum, quicquid aliquis extra Ecclesiam patitur, non martyrium censendum, sed dicenda sit poena perfidiæ. Hæc de his quæ spectant ad Martyres.

C Quo verò ad inquisitionem de eorumdem Fide, & Charitate, exquisitam peruestigationem haberi, moris fuit: etenim si quis det corpus suum, ita vt ardeat, nihil tamen prodest sine charitate: sanè mirum videri non debet sanctam Dei Ecclesiam veritatis Columnam, maius studium, multamque exactiorem diligentiam, adhibere solitam in adscribendis hominibus sanctorum numero, quã in coeteris actibus, vt merito tanti pòderis negotiũ non Primati, vel patriarchæ alicui: sed ipsi tantum Romano Pontifici pro summa ei à Christo Domino in Beatissimo Petro Apostolo eiusque successoribus tradita potestate: sit creditum.

(Etenim progressu temporis; cum satis faciles fuissent aliqui Episcopi ad redigendos aliquos in catalogum Sanctorum intra terminos particularium Dioecese-

ca
scu

ibus
quia,
pro-

ccu-

rem B

oma-

inter

reiti-

us Au-

um ha-

Numi-

terlem

io oc-

etiani

rum

idem

ris, & C

s nega-

autem

ea epi-

qui oc-

rosia

si ab-

l, & in

ru, &c.

is de

iviro-

que

sum; propterea huiusmodi Decisiones ad sanctam Sedē A fuerunt remissæ; vt de hoc conquæritur Alexand. Tertius summus Pontifex, quod aliquis ebrius occisus tãquam sanctus veneraretur; vt propterea impostero absq. Romanæ sedis auctoritate id non succedat: sicuti refertur in cap. 1. extra de reliq. & vener. Sanctorum, his verbis. *Audiuimus quod quidam inter vos Diabolica fraude decepti hominem quemdam in potatione, & ebrietate occisum, quasi sanctum (more infidelium) venerantur: cum vix pro talibus in ebrietatibus peremptis, Ecclesia permittat orare: dicit enim Apostolus, Ebriosi Regnum Dei non possidebunt. Illum ergo non presumatis de cœtero colere, cum etiam si per eum miracula fierent, non liceret vobis ipsum pro sancto absque auctoritate Romana Ecclesiæ venerari.* Quod etiam decreuit Honorius Papa Tertius in cap. venerabilis extr. de testibus, & attestat. & ex his patet non amplius extare in præsentia particulares Canonizationes, sed solum Generales à Romano Pontifice tantum decretas.

Oriso
Genera.
lium
Canonizationum.

De prædictis autem Generalibus Canonizationibus à Romanis Pontificibus; Prima, quam refert Baronius in anno 804. vbi Spondan. num. 2. cum aduenisset in Germaniam sanctus Leo Tertius summus Pontifex magna solemnitate suorum Cardinalium, Archiepiscoporum, & Prælatorum, & Primatum, atque ab Imperatore Carolo Magno Imperialiter cum suis susceptus inter multa pietatis suæ opera, oppidum Vuerdam ipsum Pontificem cum Imperatore accedentem, eiusdem rogatu B. Suuibertum post lectam ipsius sanctissimam vitam, innumeraque miracula, postque actas preces, ac celebrata Ieiunia de consensu Cardinalium, cœterorumque Prælatorum, solemniter inter sacratissimum Missæ officium sanctorum Confessorū catalogo adscripsisse pridie Nonas Septembris: atque hæc canonizatione solemniter prima reperta est celebrata, vt etiam apud

C

lib.
not
dulet
xc

san

ob

qu

Ap

B stru

di vi

chiep

riscal

quor

erec

myst

in

bit

dic

fitu

C in c

se ni

diti

quia

lai de

Quart

festo

Quir

Majj

zatio

1482

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

tionem sancti Leopoldi in die Epiphaniæ 1485. per Innocentium Octauum; & propterea ipse exhibuit altam formam Leoni Decimi, quæ in canonizatione sancti Francisci de Paula, die prima Martij 1519. fuit seruata.

Concludam cum suprascriptis auctoribus, & Castellano de canonizatione quæst. 4. art. 1. Canonizationem Sanctorum; Quantum attinet ad originem inductam fuisse a lege veteri: Ecclesiast. 44 inquit *Laudemus viros gloriosos, & parentes in generatione sua.* Voluit Panuinus in relatione sancti Bonauenturæ art. 8. vnde sentit, quod in lege veteri erat canonizatio & approbatio Sanctorum ad finem publicæ venerationis. Ideoque Cardinalis Belarminus tom. 4. controuers. de sanctor. beatitud. controuers. 7. gener. lib. 1. 7. ait, quod Ecclesiasticus d. c. 44 & seq. canonizauit sanctos vt Henoeh, Noe, Abraham, Isaac, Iacob, Moysem, Aaron, Phineas, Iosue, Samuelem, Dauidem, Heliam, Heli-seum; & in testamento nouo. Sanctus Lucas in actis canonizauit Stephanum, Iacobum maiorem, Petrum, Paulum, Barnabam, Silam, & alios. Quantum

verò attinet ad formam, & ordinem procedendi legimus fuisse inductam ab

Ecclesia Catholica, ex cap. primo, & secundo de Reliq.

& veneratione Sanctorum,

&

capitulo venerabilis de Testibus.

Quod

A

B

C

B
E
tus
cano
lica
bati
etia
cel
re
Ex
epi
pe
ci
sa
in
tra
dub
here
nar
ti
geli
ret
vt

A

Quod Iudicium Ecclesiæ, & sanctæ Sedis sit infallibile in
Canonizatione San-
ctorum.

Cap. LXXI.

B

E Adem iam fuit auctoritas in canonizatione sancti
Matthiæ, quando in numerum Apostolorum ele-
ctus est, quæ adhuc in præfenti auctorizat Sanctorum
canonizationes, mediante sancta Romana, & Aposto-
lica Sede: etenim sicuti Spiritus sanctus tunc præside-
bat in confessu Apostolorum in act. cap. 1. vers. 26. idē
etiam modo præsidet in confessibus eorundem suc-
cessorum: hinc est, quod isti si possent in præfens erra-
re, posset in dubium etiam reuocari electio Matthiæ.
Extat præterea regula Sancti Augustini expressa in
epist. 118. dum inquit. *Similiter etiam quid hodie tota
per orbem frequentat Ecclesia: nam & hinc, quia ita fa-
ciendum sit, disputare, insolentissima infamia est.* Vnde

C

sanctus Bernardus scribēs Canonicis Lugduni ep. 174.
inquit: *Ego, quia accepi ab Ecclesia, securus teneo, &
trado.* Et quatenus temerarius quispiam de hoc etiam
dubitare audeat; respondebitur illi: In quo igitur ad-
heret fides authentica librorum sacræ scripturæ? quo-
niam sanctus Augustinus in lib. contra epist. fundamē-
ti Manichæi apertè dixit cap. 5. tom 6. *Ego vero Euan-
gelio non crederem, nisi me Catholica Ecclesia commone-
ret auctoritas.* Accedit quod nullatenus apparens sit
ut Diuina voluerit Prouidentia tale inconueniens to-
lerare,

In- A
tam
sancti
la. l.

Castel-
monem
ductam
mus vi-
it Pan-
de sen-
obatio
deoque B
sanctor.
d Eccle-
Henoch,
Aaron,
m, Holi-
; in actis
Petrum,
cum

C

Quod

lerare, quod in Ecclesia anima illius veniat honoranda, **A**
 quæ ipsamet infamis inferuiret tanquam obiectum im-
 morta'is eius iustitiæ.

Miracula etiam, quæ operatur Deus ad invocationē
 Sanctorum confirmant iudicium Apostolicæ Sedis:
 cum illa sint in hoc Diuinæ attestations, quæ obligāt
 nos ad agnoscendam omnipotentiam illius, qui facit
 mirabilia magna solus.

Ac etiam si vnquam diligens habetur indagatio ad
 discernendum miracula vera ab illuſorijs; tunc certè
 est, cum quæstio habetur de hoc percipiēdo, quod
 Deus à nobis desiderat circa Sanctorum agnitionem.

B Credimus nos fide humana, quod Alexander, Cæ-
 sar, Pompeius, Agesilaus, Demostenes; &c. fuerint
 tales, vt Plutarchus de his refert; & hoc simplici au-
 thoritate, & attestations huius auctoris; vel similibus:
 & nos renitentes erimus præstare consensum attesta-
 tionibus, quas ipsemet Deus nobis informat in iudicio
 Ecclesiæ suæ? Iudicium, quod habet Ecclesia Dei spō-
 sa ad imitationem proprii Sponsi in pondere, numero,
 & mensura.

Et ne irreperet error in hac quæstione tanti pōnde-
 ris, Sanctus Clemens Apostolis contemporaneus, de-
 creuit hic in Vrbe septē Notarios Ecclesiasticos, quo-
 rum munus erat in scriptis redigere acta Martyrum, vt **C**
 in lib. de Romanis Pontiff. etiam nomine Damasi; vt
 in tom. i. concil. his verbis. *Hic fecit septem Regiones
 diuidi Notarijs fidelibus Ecclesiæ, qui gesta Martyrum
 sollicitè, & curiosè vnusquisque per Regionem suam per-
 quirerent.* (Quorum Notariorum successores modo
 Prothonotarij Apostolici nominantur.) Ac idem legi-
 tur de Papa Fabiano, qui septem Diaconos, & Subdia-
 conos Regionarios creauit ad idem munus, vt ad san-
 ctam Sedem referrent, sicut in eodem lib. de Romanis
 Pontiff. in Fabiano sic legitur. *Hic Regiones diuisit
 Diaconibus,*

gru
 gen.
 Vn
 ge
 ru
 tu
 ge
 tu
 Et
 ty
 B reb
 per
 rior
 notat
 A
 Mart
 Epit
 seq
 ap
 &
 ca
 C Al
 th
 re
 bu
 qui
 cipi
 bis.
 conf
 tior
 dix
 not
 Sp

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ut ille Pater est mendacii, & inimicus omnis veritatis, quærit occultare lumen ex gestis sanctorum, ac per consequens eorumdem tacitæ, seu expressæ canonizationis; suscitans plurimos scriptores pseudo prothonotarios, qui acta apocrypha publicarunt, cū de falso deinde fuerunt cōvincti iudicio eius, quæ Magistra est veritatis Ecclesia Catholica nostra communis Mater: vnde attendat Lector quomodo sanctus Spiritus eiusdem ductor, & infallibilis Cynosura nunquam permisit, quod illa decepta remanserit in legitima suorum primogenitorum cognitione, hoc est sanctorum, qui mysticè componunt nobiliorem partem eiusdem corporis. Tertull. in lib. baptismi meminit cuiusdam presbyteri in Asia, qui nomine Pauli Apostoli edidit librum, quem nominabat *Itinerarium Pauli, & Tecla*, de quo auctore eiusdemque libro loquitur D. Hieronymus in tractatu de scriptoribus Ecclesiasticis in Lucam num. 17. his verbis. *Igitur itinerarium Pauli, & Tecla, & totam baptizati Leonis fabulam inter apocryphas scripturas cōputamus: Quale enim est, ut indiuiduus comes Apostoli inter cæteras eius res hoc solum ignorarit? sed & Tertullianus vicinus eorum temporum refert presbyterum quendam in Asia de itinere Apostoli Pauli coniunctum à Ioanne, quod auctor esset libri; & confessum se hoc Pauli amore fecisse; & ob id loco excidisse: Ad hoc idem referuntur acta sancti Andreæ, sancti Iacobi, sancti Philippi vna cū itinerariis sanctorum Petri, Ioannis, Thomæ, & Clementis: quæ omnia damnantur per Athanasium in synopsi tom. 2. post librum Vtriusque testamenti, ac etiã per Philastr. de hæres. to. 4. Biblioth. Patr. & Epiphan. in Panario hæres. his verbis. *Vtuntur autem, & alijs libris: nimirum circummissionibus Petri, multa corrumpentes in ipsis, & pauca vera relinquentes, velut ipse Clemens ipsos per omnia redarguit in epistolis, quas scripsit in Encyclius, Et idem Epiphan. hæres. 26. meminit**

A

B

C

un
 nu
 ve
 lau
 Co
 san
 nen
 lega
 Bigno
 nus.
 cutica
 que pa
 ppter
 sancta
 Et
 a ver
 ria,
 ditur
 publ.
 mitt.
 then.
 Anti
 inqu
 Nicol
 dicula
 vedet
 Co
 nobis
 morib
 iuram
 quibus

A meminit cuiusdam horrendi libri scripti à Gnosticis de Virgine Maria, & idem hæresi 47. inquit quod Encratites diuulgauerat acta prædicta Andreae, Ioannis, & Thomæ: Ac etiam ad eorumdem exemplum commentati sunt Manichæi acta Apostolorum, vt apud Augustinum in lib. de fide: Vt etiam Priscillanistæ fecerunt: vt refert Orosius in epist. ad August. de errorib. Priscillanist. Vnde euenit, quod Gelasius Papa Primus in 1. Concilio Romano anno 494. sic decreuerit. *Gesta sanctorum Martyrum secundum antiquam consuetudinem singulari cautela in sancta Romana Ecclesia non leguntur, quia eorum, qui conscripsere nomina penitus ignoratur, & ab infidelibus, aut idiotis superflua, & minus apta, quam rei ordo fuerit, scripta esse putantur; sicuti cuiusdam Quiriti, & Iulitta: sicuti Georgij, aliorumque passionibus, quæ ab hæreticis perhibentur compositæ, propter quod ne vel leuis subsannandi oriretur occasio, in sancta Romana Ecclesia non leguntur.*

Et in sexta synodo in Trullo can. 63 habetur. *Quæ a veritatis hostibus falso conficta sunt martyrum historiae, vt Dei Martyres ignominia afficerent, & qui eas audituri essent ad infidelitatem adducerent; in Ecclesia non publicari iubemus, sed eas igni tradi; qui autem eas admittunt, vel tanquam veris his mentem adhibent, anathematizamus.* In quem locum Balsamon Patriarcha Antiochenus post laudatam Metaphrastis pietatem in inquirendis sanctorum actis, refert, quod Patriarcha Nicolaus Musalon comburi iusserit quædam acta ridicula sanctæ Parasceues, & iussit Diacono Basilisco, vt de his sincere, & veridicè scriberet.

Constat ex his quanta circumspectione proponat nobis Catholica Ecclesia vitas sanctorum; de quorum moribus miraculis, & obitu nil exactius inquiri potuit iuramentis, & attestationibus simul consentientibus: quibus præterea indicebantur ieiunia, & publicæ ora-

tiones, vt Deus assisteret Ecclesiæ suæ in re tam grandis consequentiæ circa verum cultum, & sinceram Religionem in canonizatione Sanctorum: vnde non est probabile voluisse Dei prouidentiam derelinquere in hoc Ecclesiam; cum ipse promiserit verbo irreuocabili erga quancumque personam. *Vbi duo, veltres congregati fuerint in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Matth. cap. 18. vers. 20. ac etiam de Spiritu sancto dixerit per Ioannem 16. vers. 13. *Ille vos docebit omnem veritatem*, quod expertus est sanctus Martinus ex Sulpitio S. uero in apparitione animæ cuiusdam Latronis in inferno damnati, cuius corpus, & sepulcrum in terris honorabatur: & legitur apud Euseb. lib. 5. cap. 17. quo lumine sancti Spiritus damnauerit Ecclesia acta Themisonis nominantis se Confessorem, ac Alexandri, qui Martyr appellabatur, ac etiam elogia Prophetissæ, aduersus quas imposturas scripsit Appollonius Ecclesiasticus scriptor.

Contra præfata obiiciunt Hæretici prætensam Diui Aug. sententiã, quamuis in operibus eius non legatur nempe: *Multorum corpora honorantur in terris, quorum animæ torquentur in gehëna.* Et ad hanc posset tamen in omnem casum responderi eandem intelligi de Regibus, seu Monarchis Ethnicis, qui cum vell. nt mortalibus rebus immortales reddidererunt supra eorū cineres, ossa, & mumias superba monumēta, quæ à posteris respicerentur: talia fuere pyramides in Aegypto: sicut & mausoleum, quod Artimisia erexit viro suo: tale sepulcrum Romæ Publij Sextij, & similia. Posset etiam prædicta sententia intelligi de corporibus suppositis loco venerabilium Reliquiarum. Vel etiam intelligebatur de Martyribus Donatistarum, qui ab Hæreticis venerabantur quamuis eorum animæ in profundo abissi cum aliis omnibus hæreticis cruciarentur. vel denique referebatur dicta sententia ad Heroes, seu Imperatores.

A

B

C

i
iB /
&
G.
Ba
br
fd
mip
dC
g
ha
inin sp
æter
vna
ra in
& fac

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

lum, & magnum habet, quo fruatur, bonum: vna cum hoste pugnat; altera sine hoste regnat: vna foris est in aduersis; altera nihil sentit aduersi: vna carnales libidines frænat; altera spiritualibus delectationibus vacat: vna est vincendi cura sollicita; altera victoriæ pace secura: vna in tentationibus adiuuatur; altera sine vlla tentatione in ipso adiutore lætatur: vna subuenit indigenti; altera ibi est, vbi nullum inuenit indigentem: vna aliena peccata, vt sua sibi ignoscantur, ignoscit; altera nec patitur quod ignoscat, nec facit quod sibi postulat ignosci: vna flagellatur malis, ne extollatur in bonis; altera tanta plenitudine gratiæ caret omni malo, vt sine vlla tentatione superbiæ cohæreat summo bono: vna bona, & mala discernit; altera quæ sola bona sunt, cernit. Ergo vna bona est, sed adhuc misera; altera melior & beata.] Hæc S. Augustinus.

De Decimis.

Cap. LXXII.

Post varios Ecclesiæ ritus, & dogmata, quæ recensuimus, non præteribo etiam aliqua breuiter de Decimis annectere: contra quas licet prisca, & recentiores Hæretici maximè insurgant, Ecclesiasticos de avaritia calumniando: nos vt illæ sint debitæ Ecclesiæ, & eiusdem Ministris ex sacra scriptura, sanctis Patribus, & rationibus demonstrabimus.

Præcipit Deus in Exod. cap. 22. vers. 29. *Decimas tuas, & primitias tuas non tardabis reddere.* & in Lèuitic. cap. 27. vers. 30. habetur. *Omnes Decimæ terræ, siue de frugibus, siue de pomis arborum Domini sunt, & illi sanctificantur.*

Hinc

A
H
l
t
m
C
f
a
p

f
i
l
l
d
B
a
n
p
c
n
q
p
j
e

l
C
r
r
l
c
s
H
S
E
q
n
e
r

A Hinc sanctus Clemenſ lib. 2. conſtitut. Apoſtol. c. 25 ſcribit. *Quæ ex Decimis, & primitijs ſecundum mandatum Dei dantur: Episcopuſ, ut Dei homo conſumat.*

Origen. homil. 11. in Numer. inquit. *Deo enim offerri dicitur, quod ſacerdotibus datur. & infra, Sunt enim aliqua legis mandata, quæ etiam noui teſtamenti diſcipuli neceſſaria obſervatione cuſtodiant.*

B Sanctuſ Chryſoſtomuſ adducens rationem, quare fuerit Eccleſia coacta accipere diuitias: in homilia 81. in Matthæum inquit. *Veniat in mentem vobis octo milia Leuitarum Iudeoſ alere ſolitoſ fuiſſe, & cum hiſ viduas, & parentibuſ orboſ. & idem homil. 15. in epiſtol. ad Timoth. cap. 5. oſtendit inconueniens, quod prouenit, cum propter temporalia, ſpiritualia negliguntur; ut propterea Diuina voluerit prouidentia primitias, & decimas Eccleſiæ deberi, hiſ verbis. Oportet Doctõribuſ neceſſarium victum affatim miniſtrari, ne deficiant, neque ſoluantur, neque minimiſ curiſ occupati magniſ ſeipſoſ, atque alioſ priuent; ut ſpiritualia operentur, nullam ſecularium habenteſ rationem: huiuſmodi Leuitæ erant.*

C Cyrilluſ Alexandrinuſ de orat. in ſpiritu, & veritat. lib. 13. aliam afferit rationem, quoniam adminiſtratio rerum ſpiritualium mercedem temporalium etiam meretur: & ſic inquit. *Deſinit Decimaſ Leuitiſ pro mercede laboriſ, neque enim cunctõrum hominum labor mercede caret; imo vero præcipuiſ honoribuſ aſſiciendi, illuſtriaq; ſunt earum præmia.*

Hoc autem Magnum Conſtantinum impulit, refert Sozõmenuſ, ut non ſolum præceperit, quod in aliquo Eccleſia non vexetur: quinimo omnia eidem reſtituãtur, quæ iã alienata fuiſſent, ut in ep. ad Prouinciãleſ Paleſti næ relata per Euleb. lib. 2. eiũdem vitæ c. 39 ſicuti etiã in edicto eiũdem Conſtantini ad Proconſulem Anolinum, relato apud Eulebiũ lib. 10. cap. 5. quod inuiolabiliter ſeruatum

seruatum fuit post obitum Iuliani Apostatae : etenim **A**
 Valentinianus & Marcianus Imp̄p. idem confirmarunt
 circa annum 453. vt in l. Priuilegia, Cod. de sacrosan-
 ctis Ecclesijs. *Et quia humanitatis nostrae est egenis
 prospicere, ac dare operam, vt pauperibus alimenta non
 desint: salaria etiam, quae sacrosanctis Ecclesijs in diuer-
 sis speciebus de publico actenus ministrata sunt: iubemus
 nunc quoque inconcussa, & a nullo prorsus immutata,
 praestari. Quibus conforme est Decretum secundae sy-
 nodus Nicenae, cap. 12: Non liceat quicquam ex ijs sibi
 vendicare, vel proprijs cognatis, quae Dei sunt, elargiri,
 &c. Porro Episcopus, vel monasterij Praefectus, qui haec
 fecerit; exturbetur quidem Episcopatu, Mo- **B**
 nasterij vero Praefectus a Monasterio, vt qui male dis-
 siperit, quae non congregauere.*

Ad hoc idem sanctus Augustinus in lib. Hæresum in-
 quarantesima insurgit contra Apostolicos Hæreticos,
 qui reprehendebant Ecclesiasticos Regulares, & Sæ-
 culares; eo quod ipsi possiderent: & idem Augustinus
 in psalm. 146. in ea verba: Qui producit in montibus
 foenū, inquit. *Etenim ea omnia quae Ecclesiae ad necessi-
 tatem feruientium Deo dantur a diuitibus, quid aliud sunt
 nisi foenum? & idem homil. 48. ex lib. homil. 50. inquit.
 Maiores nostri ideo copijs omnibus abundabant, quia
 Deo Decimas dabant, & Cesaricenum reddebant, modo **C**
 autem, quia cessit deuotio Dei, accessit indictio Fisci.*

Et sanctus Prosper referens curam, quam in admini-
 strandis redditibus Ecclesiae, & in proprijs despicien-
 dis habuere sanctus Paulinus Episcopus Nolanus; &
 sanctus Hilarius Episcopus Arelatensis subdit. *Quia,
 iuxta sanctorum Patrum traditionem nouimus res Ec-
 clesiae vota esse fidelium, pretia peccatorum, & patrimo-
 nia pauperum. Quae eadem verba in hoc thema addu-
 cit Carolus Magnus lib. 1. legum cap. 83.*

Quod autem praedia stabilia, & alia Ecclesiae bona
 disperdi,

B

ref
vtni
ve

git

Alta

Eua
tuo
leu

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

sico in sui limitatione. Ita ex S. Thoma 2.2. quæst. 87. A
art. 1. in corpore. Et hæc satis.

De Exemptionibus, & Immu- nitatibus Ecclesiarum, & Ecclesiastico- rum.

Cap. LXIII.

Iulianus Apostata in eo potissimum insequutus est
Ecclesiam, ut Ecclesiasticos priuaret immunitati-
bus, & priuilegiis illis à Magno Constantino competē-
ribus, refert Sozomenus lib. 5. cap. 5. his verbis. *Iu-
lianus Apostata clericis omnem immunitatem, honorem,
& frumenti congiaria ipsis a Constantino donata, ade-
mit, legesque eorum causa conditas abrogauit, & eos de-
nuo Curijs addixit.* Idem iam exequutus est Vitiza Hi-
spaniarum Rex cum Iudæos reuocasset, iisdemque
exemptiones, & priuilegia Ecclesiarum contulit. Ioan.
Vualaschus in chronicis Hispaniæ: Hoc idem per sin-
gula tempora hæretici, & male feriatii homines sunt in-
sequuti. Contraria tamen praxis ex sacro textu, Con-
ciliis, sanctis Patribus, & rationibus recepta fuit semper
in Ecclesia, Ut qui Altari seruiunt, exemptionibus, &
priuilegijs fruerentur.

Habetur in Genesi cap. 47. vers. 20. & seq. quod Ioseph omnes terras Aegypti emit præter illas sacerdotum: his verbis. *Emit igitur Ioseph omnem terram Aegypti, vñ
dentibus singulis possessionis suas prę magnitudine famis,
subiecitque eam Pharaoni, &c. præter terram sacerdo-
tum,*

A tum, quæ à Rege tradita fuerat eis; quibus, & Statuta cibaria ex horreis publicis præbebantur, &c. Et in litteris patentibus Regis Artaxerxes scriptum est in lib primo Esdræ cap. 7. vers. 24. *Vobis quoque notum facimus, de uniuersis Sacerdotibus, & Leuitis, & Cantoribus, & Ianitoribus, Nathinæis, & ministris domus Dei huius, ut vectigal, & tributum, & Annonas non habeatis potestatem imponendi super eos.* & in lib. 3. cap. 8. vers. 25; & 26. transumpti prædictarum ad Esdram; sic loquitur Artaxerxes. *Vobis autem dicitur, v omnibus Sacerdotibus, & Leuitis, & sacris Cantoribus, & seruis templi, & Scribis templi huius. nullum tributum, neque vlla alia indictio irrogetur, nec habeat quisquam potestatem abijcere eis quicquam.* Quod etiam innuit Apost. 1. Corinth. 5. vers. 12. & 13. *Quid enim mihi de ijs, qui foris sunt iudicare? non ne de ijs, qui intus sunt vos iudicatis? nam eos, qui foris sunt Deus iudicabit:* ostendens, quod ecclesiasticum Tribunal à prophano distinguatur.

B Vnde igitur primæ, & originariæ huiusmodi constitutiones circa sacerdotum, & clericorum immunitates, seu exemptiones in Ecclesia Catholica processerint? Has à prima Ecclesiæ stabilitate processisse tempore Magni Constantini circa trecentesimum annum à Christo nato; cum antea fuisset Ecclesia, seu incognita Regibus terræ, seu ab iisdem continuo dilacerata. Scribens autem Constantinus Orientis, & Occidentis Imperat. Proconsuli Aphricæ Anolino, vt refertur apud Eusebium lib 10. cap. 7. & Nicæphorum lib. 7. cap. 41. inquit. *[Quare, honoratissimè Anoline, eos, qui in prouincia tuæ fidei concredita, in Ecclesia Catholica, cui Cæcilianus præest, huic sanctæ Religionis sedulo inserviūt (quos clericos nominare solēt) ab omnibus omnino communibus, & ciuilibus rerum publicarum ministeriis immunes, & solutos volo; vt nullo modo per errorem, vel per sacrilegam, aut prophanam prolapsio-*

*Origo
Immunitatū.*

rem, quæ in huiusmodi negotiis accidere solent, à cul- A
tu diuinæ Maiestati debito abstrahantur; sed absque
vlla molestia propriæ legi obsequium præstent: qui qui-
dem cum sacrum numen summo honore, & veneratio-
ne prosequantur; incredibile est, quantum Reipublicæ
adiumenti sint allaturi. I. Hæc Niceph. ex qua Chri-
stiana Constantini Imp. constitutione apparet, quomo-
do Reipublicæ bonum ab illo Religionis pendeat.

Annis triginta elapsis Imp. Constantius præfatam
constitutionem Patris Constantini confirmans, easdē
exemptiones personales, & reales confert; illas eti-
am ad liberos vtriusque sexus dictorum clericorum
extendens, (quatenus illos habeant) vt legitur l. 2. Cod. B
de Episcopis, & cleric. in Codice Iustiniani.

Sozomenus lib. 2. cap. 9. refert Magni Constantini
pietatem erga ecclesiasticos, conferens eisdem perso-
nales immunitates, & à sæculari eximens iurisdictione,
his verbis. *Quod clericos ubique per legem, immunitate
donari voluit, quodque illis, qui erant vocati in iudicium
dedit potestatem, si modo animum inducerent, magistra-
tus ciuiles reijciendi, & ad Episcoporum iudicium euocā-
di.* & idem auctor lib. 6. cap. 3. refert, quod Imperator
Iouinianus restituit immunitates, quas Iulianus Apo-
stata abrogauerat, ibi. *Iouinianus Imperator Ecclesia, &
clericis, & viduis, & virginibus communitatem reddi- C
dit; & si quid aliud, vel ad commodum, vel ad honorem
Religionis nostræ a Constantino, ac liberis suis, aut do-
natum, aut lege sancitum fuisset; postea autem a Iuliano
illis ablatum.*

Valentinianus, & Marcianus Imp. omnes prædictas
exemptiones, & priuilegia confirmarunt, vt in lege l. 2.
Cod. de sacrosanct. eccles. ibi. *Priuilegia, quæ generali-
bus constitutionibus vniuersis sacrosanctis Ecclesijs Or-
thodoxæ Religionis retro Principes præstiterunt, firma,
& illibata in perpetuum decernimus custodiri.*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

*clesias sunt constituta, sub pœna sacrilegij, iugi solidata, A
eternitate seruentur.*

Prædictis inhærendo Concilium Lateranensem sub Innocentio Tertio contra prædictæ immunitatis transgressores censuras indicit can. 46. his verbis. *Aduersus Consules, & Rectores Ciuitatum, & alios, qui Ecclesias, & viros Ecclesiarum talij, seu collectis, & exactionibus alijs aggrauare, nituntur; volens immunitati ecclesiasticæ Lateranense Concilium providere; præsumptionem huiusmodi sub anathematis districtione prohibuit; transgressores, & fautores eorum excommunicationi præcipimus subiacere, donec satisfactionem impendant competentem.* Quas censuras postea confirmarunt Conciliū B
Constantiense in cōfirmatione constitutionum Friderici Secundi, ac etiam synodus Basiliensis in appendice in epistola ad Episcopum Adriensem, & Maguntinum can. 76 & Concilium Colonix parte 9. can. 10. his verbis. *Immunitas Ecclesiarum vetustissima res, & iure pariter Diuino, & humano introducta, quæ in duobus potissimum sita est: primum ut clerici, illorumque possessiones, & bona a vectigalibus, & a tributis, alijsque muneribus laicis libera sint, &c.*

Nec hoc mirū, quoniā sicuti Ecclesia gaudet immunitate; ita quoque ecclesiasticæ personæ, vt accessorix sequantur naturam sui principalis consequens est: Ac C
etiam quoniam Ecclesiastici, & Religiosi tam arctam habent, seu debent habere vnionem ad Deum; cuius obsequio se vouerunt, & dicarunt: sicuti propter affiduam familiaritatem, quam ipsi habent sacrarum rerum Religionis; etiam ex hoc venerabiles erga omnes redduntur. Præterea sicuti nulla Gens Barbara est in terra, quæ cum receperit aliquod lumen, seu instinctum a natura de aliquo prætenso Numine, seu Deo; ad quē dirigendi sint humani actus, seu ad obtinenda bona, seu ad mala euitanda: ita quoque non reperitur quispiam, qui

her

S
Re
m
icer
buex
Per

inter

vbi ta
Gent
ma a
nore

A qui non credat honorandos illos, qui propinquius adherent huic prætenso Numini, seu Deo; vt legimus antiquitus ab omnibus, & vbique seruatam.

Sacerdotes in Aegypto publicis sùptibus alebantur: Romæ Pontifices, qui Flamines nominabantur, maximo habebantur in honore ex Liuiolib. 2. & Plutarcho in Numa: quod etiã habitum, circa Vestales Virgines, quæ instar Monialum, seu Religiosarum nostrarum erant; vt nos diximus de his plura in lib. 2. de ritibus antiquorum Romanorum.

B Notum est quanto in honore essent Gynosophistes extra Caucasum: Brachmani apud Indos: Magi apud Perlas: Chaldæi inter Assiros: Druides, & Bardes apud Gallos: sicuti etiã hodie venerentur Caliphes inter Arabas, Sirienses, & Aegyptios: Mophtes, & Talismanos apud Turcás: necnon Bonzes apud Iaponas, vbi tanquam semi Dei reputantur: & denique omnes Gentes, quæ aliquod habent lumen de prætenso suprema aliqua potestate, hæ omnes venerantur, & in honore maximo habent, qui eidem prætenso Numini assistunt, & præstant obsequium: Vnde si huiusmodi impiæ, & detestandæ superstitiones in obsequio pseudo Deorum Diaboli arte apprehensæ, tantam habent facultatem, vt earundem sacerdotes, seu ministri sic honorentur, quo maior potestas, & auctoritas conferenda est erga sacerdotes, & ministros veri, & summi Christianorum Dei,

vt fruantur immunitatibus,
& exemptionibus,
quas
ab antiquis temporibus semper
consequuti sunt.

&c.

COgnitis plurimis ritibus ab exordio Ecclesiae; non incongruum erit forsitan aliquid superaddere de primæuo statu eiusdem Ecclesiae, seu Christianae Reipublicae, in qua summus Pontifex, seu Papa præest, verus Christi Vicarius, Petri successor, ac eiusdem Ecclesiae visibile caput circa omnes occurrentes difficultates.

De veris Ecclesiae Signis.

Cap. LXXIV.

Non sic infans proprios agnoscit parentes, sicut rationale animal fidei lumine ad hoc tenetur erga verum Deum, cui honor, amor, & obsequium tamquam Patri optimo præstare debet: quod pariter erga sanctam Ecclesiam, uti Matrem facere debet: At quoniam similitudo fuit semper Mater erroris, & nouerca veritatis nostrum est diligenter, breuiter, & dilucidè perscrutari lumine ipsius, qui est Deus veritatis, Pater luminum, & Sol animarum nostrarum, quæ, & qualia sint vera Catholicæ Ecclesiae signa? quæ nostra est Mater.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

num Prophetæ; vt de his apud Cardin. Beilarminium, A
& alios.

Tertium signum, quod Ecclesia sit Catholica, nempe Vniuersalis, sicut Deus Pater promisit Christo filio suo; vt in psalm. 2. *Postula a me, & dabo tibi gentes, hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terre:* Quæ vniuersalitas versatur in antiquitate, interruptione, & extensione omnium sæculorum: refert Vincent. Lerinen. in commonitorio aduers. prophan. vocum nouitates, his verbis. *Quod ubique, quod ab omnibus, quod semper:* & D. August. epist. 165. *Certius, & vere salubriter ab ipso Petro numeramus, cui totius Ecclesie figuram gerenti Dominus ait; super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & portæ Inferi non præualebunt aduersus eam: Petro enim successit Linus, Lino Clemens, Clementi Anacletus, Anacleto Euaristus, Euaristo Alexander, Alexandro Sixtus, &c. In hoc ordine successionis nullus Donatista Episcopus inuenitur.* B

Quartum signū, quod sit Ecclesia Apostolica nempe quod principium, & fundamentum, & continuatam successionem habuerit ab Apostolis, vt ex Christi verbis ad Petrum; Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam: & contra Hæreticos præsumentes hanc successionem ab Apostolis insurgit Tertull. de præscript. cap. 32. *Cæterum si quæ audent interserere se etati Apostolicae; vt ideo videantur ab Apostolis tradite, quia sub Apostolis fuerunt; possumus dicere, edant ergo origines Ecclesiarum suarum, euoluant ordinem Episcoporum suorum, &c. & Sanctus Cyprianus epist. 76. quæ est lib. 1. epist. 6. ad Magnum ait. Nouatianus in Ecclesia non est, nec Episcopus, computari potest, qui Euangelicam, & Apostolicam traditionem contempta, nemini succedens à se ipso orsus est.* C

Infertur ex ijs, quod si quis propriarum nouitatum sit nimis cupidus, hic ab omnibus fugiendus sit. Vincent. Lerinen. contra Hærese nouitat. cap. 33. ait:

A *O Timothee, inquit Apostolus, depositum custodi, deuitans prophanas vocum nouitates; deuita inquit, quasi viperam, quasi scorpionem, quasi basiliscum, &c.*

Præter quatuor præfata signa, quæ satis demonstrant veram Ecclesiam; sunt quoque alia duo: primum nempe, quod hæc nostra Catholica debellauerit omnes hæreses, quoniam vix illæ in lucem editæ superuenerunt Concilia, & sancti Patres, qui omnes illas conculcarunt, & in nihilum redegerunt, vt videre est apud Baronium, Bellarminum, & alios.

B Alterum autem veræ Ecclesiæ signum erit exhibere, ac repræsentare quod eadem Ecclesiæ facies, quam modo in Ecclesia videmus circa sacramenta, & sacramentalia, circa doctrinam, ac ritus cœremoniarum, & similia; eadem enim omnino fuerunt in principio nascentis Ecclesiæ, vt in sequenti Capitulo videbimus.

Veteris Ecclesiæ Catholicæ cum Recenti Eccle- siæ Comparatio.

Cap. LXXV.

C **A**nnis præteritis cum essem in Gallia apud bon. memor. Ioannem Franciscum Cardin. à Balneo, tunc Nuntium Apostolicum ibi apud Christianissimū Regem Ludouicum XIII. & inde ego transissem in Olandiam, Zelandiam, ac etiam in Angliam: recordor tunc præter librorum lecturam, etiam in familiaris ser-
fff mone

mon. muſſiſſe perſæpe homines malè feriſatos, & No- **A**
uatores Hæreticos, quod in quarto, & quinto ſæculo
aberrauerint Catholici à pura, & vera Chriſti Religio-
ne; ſuperaddendo noua ſacramenta, ſacramentalia,
& recentes inueniendo ritus, & alia multa immutando:
vnde ex tunc propoſui aliquatenus recensere ſtatum
Eccleſiæ Catholicæ tempore ſancti Auguſtini, & qua-
tuor priorum Conciliorum; vt ex hoc ora Draconum
venenum euomentium obturarentur auctoritatæ ſacræ
Scripturæ, Conciliorum, & ſanctorum Patrum in præ-
dictis ſæculis exiſtentium.

Igitur ego à menſibus præteritis conatus ſum ante **B**
oculos propouere priſcæ Catholicæ Eccleſiæ ſtatum; &
primo de ſanctiſſimæ Crucis, & ſacrarum Imaginum
veneratione: deinde de ſeptem Eccleſiæ Sacramentis,
necnon de Ritibus circa eadem tunc habere ſolitis;
Plura etiam de ſacramentalibus Eccleſiæ: & alijs plu-
rimis ritibus, & præſertim de priſcorum Chriſtianorum
Funeribus, de Miraculis, & Sanctorum Canonizatio-
ne, &c. Quæ præfata omnia ſicut in priſca Eccleſia ſer-
uari tunc erant ſolita; vt ex dictis auctoritatibus: eadē
etiā in ſubſtantia eſſe in vſu in hac noſtra recēti Eccle-
ſia modo cognoscimus: vnde ex his credimus eua-
cuafſe, quod obijciunt Hæretici hæc immutata, & ſu-
peraddita in quarto, & quinto ſæculo: vt falſiſſimū eſt. **C**

Hic labor non à me primum inuentus, ſed ex ſcrip-
toribus recentibus Eminentis. Card. Peronus hiſce
noſtris temporibus Maximum Gallicanæ Eccleſiæ lu-
men, in ſua replicatione ad reſponſionem Regis ma-
gnæ Britannæ, lib. 1. c. 18. Gallico idiomate, quamuis
ſatis breuiter ſcribit: *De la conference del'ancienne
Eglife Catholique avec la moderne.*

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Calcedonense sub Papa Leone Primo, & sub Imperatore Marciano : Hinc sanctus Gregorius Magnus lib. 1. epist. 24. ad fin. *Sicut sancti Evangelij quatuor libros; sic & quatuor Concilia suscipere, & venerari me fateor.* Ut etiam Imperator Iustinianus Authenticarum collat. 9. de Ecclesiast. titulis inquit. *Sancimus vicem legum obtinere sanctas ecclesiasticas regulas, quae à sanctis quatuor Concilijs expositae sunt, aut firmatae: praedictarum quatuor synodorum dogmata, sicuti sanctas scripturas accipimus, & regulas sicut leges obervamus.*

His praemissis impium, & haereticum est cogitare de praedictorum Conciliorum errore : vnde Athanas. ad Epictetum Corinth. Episcopum initio tom. primi. *Ego arbitrabar omnium quotquot unquam fuerunt haereticorum inanem garrulitatem Niceno Concilio sedata esse. & paulò post. Quae igitur audacia fit, ut post tanti Concilij auctoritatem disputationes, aut disceptationes instituant.*

Cyrillus dialog. 1. cum Hermian. *Si quis fidem illam à sancta, & magna synodo optime, & Diuino afflatu definitam, & expositam dicere voluerit basim animarum nostrarum, fundamentumque inconcussam, & munitam: is utique probatissime loquetur, & ab ipso Christo laudem habiturus est, fidelis quoque est verus adorator relucebit.*

Hieronymus epist. 71. ad Theophilum. *Simul obsecro, ut si quae synodalia habes, ad me dirigas, quo possim tanti Pontificis auctoritate firmatus libentius, & confidentius pro Christo ora referare.*

Rufinus lib. 1. histor. cap. 5. *Defertur ad Constantinum sacerdotalis Concilij sententia, ille tamquam à Deo prolatam veneratur: cui si quis tentasset obniti, velut contra statuta Diuina venientem, in exilium se protestatur acturum.*

D. Augustinus epist. 21 & cap. 1. inquit. *Illam autem*

quae

A *qua non scripta, sed tradita custodimus, quae quidem toto terrarum orbe obseruantur, datur intelligi, vel ab ipsis Apostolis, vel plenarijs concilijs, quorum est in Ecclesia saluberrima auctoritas, commendata, atque statuta retineri, sicuti, quod Domini passio, & Resurrectio, & Ascensio in caelum, & Aduentus de Caelo Spiritus sancti anniuersaria celebrentur, &c.*

Non esset finis huiusmodi sanctorum Patrum auctoritates referendi, quas Card. Bellarm. & alii diffusè ad rem nostram adduxere.

B Quatenus autem persistant impii Nouatores, quod Ecclesia (a cuius auctoritate sacra concilia procedunt) defecerit in quinto saeculo: Conuincuntur tamen ij ex verbis Angeli ad Virginem, Luc. 1. *Et Regni eius non erit finis.* Et ipse Christus hoc idem testatur Petro: *Et portae Inferi non praeualebunt aduersus eam: nempe Ecclesiam.*

C Si quispiam vero asserat fuisse absconditam, & inuisibilem ecclesiam spatio vndecim saeculorum: Hoc inquam esset redarguere Christum de mendacio, qui praeterquam in psalmo 18. inquit. *Posuit in Sole tabernaculum suum: nempe Ecclesiam, illamque etiam comparauit. Ciuitati supra montem posita.* August. lib. 2. contra Crescon. cap. 36. inquit. *Extat Ecclesia cunctis clara, cunctis conspiciua: quippe ciuitas quae abscondi non potest super montem constituta, per quam dominatur Christus à mari vsque ad mare, & à flumine vsque ad terminos orbis terrae.* Et idem contra litteras Petilianì, lib. 2. cap. 104. *Non estis in montibus Sion, quia non estis in ciuitate supra montem constituta, quae certum signum hoc habet, quod abscondi non potest: nota est ergo omnibus gentibus, pars autem Donati ignota est pluribus gentibus, non est ergo ipsa.*

Concludamus igitur, vt concilia vim habeant discernendi Articulum fidei esse debeant vniuersalia, in libera

bera facultate, vt veritas locum habeat: Item hæc libertas debet esse iuxta iudicium tótius sessionis, non autem particularium: similiter quod in spiritû humili- tatis, & charitatis procedatur in eo: Debent quoque esse congregata auctoritate illius, qui caput est Eccle- siæ: Demum virtute conciliorum Catholici ab hæreti- cis discernuntur, membra vniuntur capiti, caput au- tem cum membris; vnde fiat vnus Pastor, & vnum Ouille. & de ijs omnibus latè scripserunt Card. Bellar- minus, & alii plurimi.

Quod Sanctus Petrus fuerit Princeps Aposto- lorum.

Cap. LXXVII.

OMnès duodécim Apostolos certum est fuisse pri- mos Patres Christianitatis, Principes Ecclesiæ, ac etiam totius corporis mistici Iesu Christi partes insi- gniores; necnon fuisse illos tanquam duodécim Pa- triarchas, ex quibus Israelitæ descenderunt: verum si- cuti Sol indifferenter suum lumen omnibus astris non dispensat, sic etiam Dei filius non æqualiter se omni- bus Apostolis communicauit: Aliqui enim, & non omnes testes oculares fuerunt Transfigurationis in monte Thabor, sicuti & Agoniæ in horto Oliuarum: vnus specialiter erat ex Apostolis appellatus Dilectus; & sic ex omnibus vnus nominatus Petrus, supra quem fundata est Ecclesia: Etenim cum Dei filius nomen immutauit, & Cæphas nominauit, quod caput græcæ, & Petrum Syriacæ significat. Optatus Meleuitanus, lib. 2.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

quia caro, & sanguis non reuelauit tibi: Quæ verba **A**
 clarè demonstrant recepisse Petrum donum fidei infusæ in eo, quod tangit illius Diuinitatem, per quam recognouit eum verum Dei filium naturalem: vnde Hilarius in psalm. 131. inquit. *Tanta ei religio fuit pro humani generis salute patiendi, ut Petrum primum filij Dei Confessorem, Ecclesiæ Fundamentum, Cœlestis Regni Ianitorem, & in terreno Iudicio Iudicem Cœli nuncuparet: & idem Hilar. lib. 6. de Trinitat. ad fin. Loquitur, quod vox humana, nondum protulerat. Tu es Christus filius Dei viui, &c.*

Fuit etiam maxima prærogatiua promissio à Christo Petro facta, quod *portæ inferi nõ preualebunt aduersus eã.* **B**
 Hinc Origen. in Matth. c. 16. inquit. *Neq; enim aduersus Petram, super quam Christus edificat Ecclesiã, neq; aduersus Ecclesiã portæ inferi præualebunt: quæ promissio Petro solum facta, quoniam hodie, nec Ecclesiã Iacobi Hierosolymæ, nec Ioannis Ephæsi, nec Matthæi in Aethiopia, nec Andreæ in Scytia, nec Bartholomæi in Armenia, nec Simeonis in Mesopotamia, nec Iudæ in Aegypto, nec Thomæ in India, &c. Sola autem inter fluctus, & tempestates remansit hic Romæ Ecclesiã Petri, aduersus quam portæ inferi non præualebant: ac de dilatatione Religionis in hac eadem vrbē inquit sanctus Leo serm. 1. in natal. Apost. Petri, & Pauli.* **C**
Ciuitas Sacerdotalis, & Regia per sacram Beati Petri Sedem caput Orbis effecta, latius præsidet Religione Diuina, quam dominatione terrena.

Nec de alio Apostolo Christus Dominus testatur futuris sæculis nunquam defuturam fidem, sicuti loquitur Petro: *Rogavi pro te Petre, ut non deficiat fides tua.* Hinc idem Petrus Ecclesiæ caput in Ecclesia tanquam exercitus Dux; Chrysost. in cap. 9. act. apost. *Quemadmodum Dux in exercitu obambulans considerabat, quæ pars sit coadunata, quæ ornata, quæ suo aduentu egeat:*

A *egeat : vide illum ubique circumcurfare , & primum inueniri , quando eligendus Apostolus hic primus : quando loquendum Iudæis non Apostolos esse ebrios : quando curandus claudus : quando concionandum hic præ alijs est : quando agendum contra Principes : quando contra Ananiam : quando ab umbra sanationes fiebant : hic erat ; & ubi quidem erat periculum , hic : ubi autem moderatio , & ubi tranquillitate res erant plene , communiter emnes . & dum ex act. apost. cap. 12. habetur , sine intermissione oratio fiebat ad Deum pro eo . Chrysoft. inquit . Oratio fiebat magni amoris indicium , Patrem omnes querebant , Patrem mansuetum .*

B *Nec prætereundum , quod refert Euthym. in Ioan. & Nicephor. hist. lib. 2. cap. 3 Porro Diuinus Euodius , qui & ipse Apostolorum successor fuit , inquit Christus manibus ipse suis Petrum tantummodo baptizauit , Petrus porro Andream , & filios Zebedei ; hi deinceps reliquos Apostolos .*

De eodem Petro , Basil. sermone de Iud. Dei ait . Petrus ille beatus , qui cæteris antelatus discipulis fuit , cuique magnificentius , quam reliquis omnibus dicitur testimonium est , magisque quam reliqui omnes Beatus appellatus , cui clauis regni cœlestis commissa : & Epiph. hæref. 5 1. In medio elegit Petrum , ut Dux esset suorum discipulorum .

C *Similiter Hieronymus contra Iouinian. cap. 14. Inter duodecim vnus eligitur , ut capite constiuto schismatis tollatur occasio . & Ambros. in cap. 12 epistola secunda ad Corinth. Prior sequutus est Andreas Saluatorem , quam Petrus , & tamen primatum non accepit Andreas , sed Petrus . & August. in lib. 1. de baptis. cap. 1. Quis enim nescit illum Apostolatus principatum cuiuslibet Episcopatus præferendum .*

Ex quibus , & plurimis similibus auctoribus , quis detrahet Petro primatum a Christo collatum ? de quo

Scriptura testatur, antiquitas recognouit, approba- **A**
runt Concilia, Patres declararunt, & omnes nationes
confitentur.

Petrus fundauit, gubernauit,
& proprio sanguine conse-
crauit Romanam
Ecclesiam.

Cap. LXXVIII. **B**

QUod impudenter Nouatores conantur impugna-
re Petrum nunquam Romę extitisse, nec ibi-
dem Ecclesiam fundasse, conuincitur pri-
mo hanc ipsam Romanam Ecclesiam per vniuersum
orbem diffusam, ex epist. Pauli ad Roman. cap. 1. ibi.
Quia fides uestra annuntiatur in uniuerso mundo, quę
Pauli verba supponunt; iam ante catechizatos Roma-
nos à Petro tanquam Apostolorum Principe, vt in
dicto capitulo primo subdit Paulus. Desidero enim
videre vos, vt aliquid impertiar vobis gratię spiritualis
ad confirmandos vos: & in hæc verba inquit Theodo-
retus. Non enim dixit, vt dem, sed VT IMPERTIAR:
communico enim ex ijs, quę accepi: & quia primus eis
magnus Petrus doctrinam Euangelicam prebuit, necessa-
rio intulit AD CONFIRMANDVM VOS: non aliã
inquit doctrinam adfero, sed eam, quę iam plantata est,
confirmare, & arbores iam plantatas irrigare volo. Et
in omnem casum comprobatur, ex dictis Pauli verbis
vt rumque nempe Petrum, & Paulum Romę extitisse,
vt infra. **C**

Irenęus

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

tem in occurſu Domini ſurſum ferri. Quale roſa Chriſto **A**
 mittit Roma, qualibus coronis duabus ornatur urbs
 iſta? propterea celeberrima hanc urbem non propter copiam
 auri, non propter columnas, non propter aliam phanta-
 ſiam, ſed propter columnas illas Eccleſie.

Tertull. de præſcript. cap. 36. inquit. Si autem Italiae
 adiaceres habes Romam; unde nobis quoque auctoritas
 præſto eſt: iſta quam ſœlix Eccleſia, cui totam doctrinã
 Apoſtoli cum ſanguine profuderunt, ubi Petrus paſſioni
 Dominica adequatur; ubi Paulus Ioannis exitu coro-
 natur; ubi Apoſtolus Ioannes poſtquam in oleum
 igneum demerſus nil paſſus eſt, in inſulam relegatur.

Arnobius lib. 2. multo poſt princ. inquit. Viderant enim **B**
 curſus Simonis Magi, & quadrigas igneas Petri ore
 difflatas, & nominato Chriſto evanuiſſe: viderant in-
 quam ſidentem Dijs falſis, & ab eiſdem metuentibus pro-
 ditum, pondere præcipitati ſuo, cruribus iacuiſſe perfra-
 ctis; poſt deinde perlatum Brundam cruciatibus, & pu-
 dore deſeſum ex altiffimi culminis ſe rurſum præcipitaſſe
 faſtigio.

Sanctus Ambroſius ſermone 3. in feſto Apoſtolo-
 rum Petri, & Pauli inquit. In urbe Roma, qua prin-
 cipatum, & caput obtinet nationum; ſcilicet ut ubi caput
 ſuperſtitionis erat, illic caput quieſceret ſanctitatis, &
 ubi Gentilium principes habitabant, illic Eccleſiarum **C**
 Principes morerentur: Simonem orationibus ſuis de aeris
 vacuo præcipiti ruina proſtrauerunt, &c. Tunc igitur
 Petrus velut vinctum de ſublimi aere depoſuit, & quo-
 dam præcipitio in ſaxo elidens, eiſus crura confregit: &
 hoc in opprobrium facti illius, ut qui paulò ante volare
 tentauerat, ſubito ambulare non poſſet.

Hieron. in cap. primo ad Galath. primum Episcopum
 Antiochena Eccleſia Petrum fuiſſe accipimus, & Romanam
 exinde translatum, quod Lucas penitus omiſit.

S. Leo in natal. Apoſt. Petri, & Pauli. Iſti ſunt, per
 quas

A quos tibi Euangelium Christi Roma resplenduit, & que eras magistra erroris, facta es discipula ueritatis: isti sunt patres tui, uerique pastores, qui te Regnis cælestibus inserendam, &c. & hæc satis

Quod Papa sit Successor Sancti
Petri, Hæres dignitatis,
& preheminentiæ.

B

Cap. LXXIX.

A pud Matthæum cap. 16. Christus inquit Petro. *Et tibi dabo clauis Regni Cælorum, & quæcūq; ligaueris super terram, erit ligatum, & in cælis, & quodcumque solueris super terram erit solutum & in cælis:* At cum remissio peccatorum non fiat, nisi in vim clauium, quæ Petro fuerunt donatæ, & cum remissio sit articulus fidei, quæ in Ecclesia perseuerat, ergo clauis Petri in Ecclesia adhuc sunt.

C

Præterea apud Ioann. cap. 21. Dicit Simoni Petro Iesus: *Simon Ioannis diligis me plus his?* dicit etiam Domine: *Tu scis quia amo te;* Dicit ei: *Pasce agnos meos; quod post triplicem replicationem:* Dicit Christus: *Pasce oues meas:* ergo, si oues in ouili, seu Ecclesia adhuc sunt, necesse est etiam esse Pastorem, quia in Ecclesia visibilis erit Successor Petri, nempe Papa.

Tertiò, apud eundem Matth. cap. 16. dicit Dominus: *Tu es Petrus, & super banc petram edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi, &c.* Ergo, si fundamentum

tum Ecclesiæ durabit quousque Ecclesia consequens **A**
 est, ut cum non sit amplius in Ecclesia visibilis Petrus;
 sit tamen necessario eiusdem successor, qui est visibi-
 lis Papa, & eiusdem Ecclesiæ fundamentum.

Ab exordio Ecclesiæ, usque in præsens absque inter-
 ruptione agnita est hæc veritas de successione Petri in
 Ecclesia vniuersali, quod omnes Patres testantur. Hinc
 sanctus Athanasius ad Marcum Papam: *Domino san-
 cto Apostolici culminis venerando Marco sanctæ Ro-
 manæ, & Apostolicæ Sedis, atque vniuersalis Ecclesiæ
 Papæ Athanasius, & vniuersi Aegyptiorum Episcopi sa-
 lutem. & ibidem ad finem. Optamus ut à vestra san-
 ctæ Sedis auctoritate, quæ est Mater, & caput omnium
 Ecclesiarum ea ad correctionem, & recreationem fide-
 lium Orthodoxorum percipere per præsentis legatos me-
 reamur.* **B**

Diuus Hieronymus epist. ad Damasum Papam.
*Ego cum successore Piscatoris, & discipulo Crucis loquor.
 Ego nullum primum nisi Christum sequens, Beatitudini
 tuæ, idest Cathedræ Petri communionem confocior, super
 illam petram edificatam Ecclesiam scio: quicumque ex-
 tra hanc domum Agnum comederit prophanus est; si quis
 in arca non fuerit regnante diluuiio, peribit.*

Diuus Augustinus epist. 166. *Si ordo Episcoporum
 sibi succedentium considerandus est, quanto certius, &
 verè salubriter ab ipso Petro numeramus; cui totius Ec-
 clesiæ figuram gerenti Dominus ait; Super hanc petram
 edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non vincunt
 eam. & idem Augustinus epist. 92. ex Concilio Mele-
 uitano ait. Quia te Dominus gratia sue præcipue mu-
 nere in Sede Apostolica collocavit, talemque nostris tē-
 poribus præstitit. & paulò post: Magnis periculis infir-
 morum membrorum Christi pastorem diligentiam que-
 sumus adhibere digneris.* **C**

... *... postea ad Athanasium. V. sum est. autem.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Roma Petro primo Cathedram Episcopalem esse collatam, in qua sederit omnium Apostolorum caput Petrus, unde Cephas appellatus: in qua una Cathedra unitas ab omnibus seruetur, ne ceteri Apostoli singulas sibi quisque defenderent; ut iam schismaticus, & peccator esset, qui contra singularem Cathedram alteram collocaret.

Ac etiam, quod Romana Ecclesia Mater, & radix dicatur omnium Ecclesiarum; Baron. ad annum 45. ubi Spondan. num. 3. Item caput omnium, Baron. anno 342. ubi Spondan. num. 8. Ab eadem diffusum Euangelium in vniuersum Occidentem, Baron. anno 46. ubi Spondan. num. 1. Similiter cum ea non communicantes Hæretici iudicandi, Baron. anno 45. ubi Spondan. num. 3. & anno 254. num. 11. & 13. Eiusque communionem conati sunt suffurari Hæretici, ut sic Catholici viderentur; ut Montanus; Rufinus, & alij, de quibus Baron. in ann. 173. ubi Spondan. num. 2. & anno 397. ubi Spondan. num. 5.

Cognito huius Urbis primatu, consequens est videre: quare nominetur Romana? de quo multæ adducuntur rationes. Primo, ut ab Hæreticis discriminetur. Secundò, quoniam Ecclesia Romana nunquam à recta semita aberrauit. Tertio, quoniam hæc repræsentat semper omnes hæreses. Quarto, cum prima sedes Romæ à Christo fuerit erecta. Quintò, quoniam ut plurimum Christi Vicarij sedes in ea reperitur. Demum, quoniam hæc Romana semper pro Catholica fuerit habita, ut in Concil. Ephæsin. cap. 10. Theodosius ad Acacium Episcopum inquit. *Decet proinde vestram sanctitatem omni diligentia, studio, ac contentione hæc à Deo deprecere, vosque probatos Romanæ Religionis Sacerdotes esse manifestè declarare.* & Gregor. Turon. de glor. Martyr. cap. 80. inquit. *Romanos enim vocathomines nostræ Religionis.* Irenæus lib. 3. aduersus hæres.

- A** hæres. cap. 3. *Ad hanc Ecclesiam propter potentiorē principalitatem necesse est omnem conuenire Ecclesiam; hoc est eos, qui sunt, undique fideles. Et sanctus Cyprianus epistola 45. Scimus nos hortatos eos esse; ut Ecclesia Catholica radicem, & matricem agnoscerent; ac tenerent. Sanctus Ambrosius orat. de obitu Satyri fratris inquit. Aduocauit ad se Episcopum; nec ullam veram putauit, nisi vere fidei gratiam, percunctatusque ex eo est, utrum nam Episcopis Catholicis hoc est cum Romana Ecclesia conueniret? & Diuus Augustinus epist. 62. pag. 3 inquit. Vnde non mediocris utique auctoritatis habeat Episcopum, qui posset non curare conspirantem multitudinem inimicorum, cum se videret & Romana Ecclesia, in qua semper Apostolica Cathedra viguit principatus & cæteris terris, vnde Euangelium ad ipsam Africam venit, per communicatorias litteras esse coniunctum. Et Hieron. apolog. 3. aduersus Rufinum tom. 1. sic inquit. Attamen scito Romanam fidem Apostolica voce laudatam, istiusmodi prestigia non recipere; etiam si Angelus aliter annunciet, quam semel prædicatum est; Pauli auctoritate munitam non posse mutari.*
- B** Denique, quod Romanum nomen idem sit, quod Catholicum, & Romana fides eadem quæ Catholica, Baron. anno 45. vbi Spondan. num. 3: & idem Baron. anno 58. vbi per Spondan. num. 19.
- C**

Sed omisis cæteris circa Ecclesiæ Romanæ primatum: curemus nos in hac stabili, & firma Ecclesiæ Romanæ Petra inhærere, & dicamus cum sancto Augustino contra epistolam Manichæi, quam vocant Fundamenti, cap. 4. tom. 6. Multa sunt, quæ me iustissime tenent in Ecclesiæ Catholice gremio: tenet consensio populorum, atque gentium: tenet auctoritas miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, vetustate firmata: Tenet ab ipsa sede Petri Apostoli, cui pascendas oues suas post resurrectionem Dominus commendauit, usque ad

h h h

presentem

*presentem Episcopatum, successio sacerdotum: Tenet po- A
 strimo ipsum Catholica nomen, quod non sine causa in-
 ter tam multas hereses sic ista Ecclesia sola obtinuit; ut
 cum omnes heretici se Catholicos dici velint: quarenti ta-
 men peregrino alicui, ubi ad Catholicam conueniatur,
 nullus Hereticorum, vel Basilicam suam, vel domum
 audeat ostendere.*

Vnde Calvinus his detentus angustiis, lib. 4. instit.
 euomit venenum in trapectus retentum; quod quam-
 uis ipse confiteatur, Romam iam fuisse Matrem aliarum
 omnium Ecclesiarum; ex quo tamen cepit fuisse Anti-
 christi sedes, deuenit quæ non erat.

Cui nos respondeamus cum D. Hieronym. epist. 55. B
 ad Pamach. & Oceanum tom. 1. his verbis. *Quisquis
 es assertor nouorum dogmatum, quaeso te, ut parcas Ro-
 manis auribus: Parcas fidei, quæ Apostoli voce lauda-
 ta est. Cur post quadringentos annos docere nos niteris
 (diceret hodie Hieronymus 1644. annos) quod ante
 nesciuimus? cur profers in medium, quod Petrus, & Pau-
 lus edere noluerunt? usque ad hunc diem sine ista doctri-
 na mundus Christianus fuit.*

Et quo ad prodigiosam Antichristi metamorphosen
 quam somniat Calvinus, addimus hoc eiusdem fuisse
 assumptum, ut ostenderet ille ubi, quando, quomodo,
 & in cuius persona Homo iniquitatis, & filius perditio- C
 nis fuerit reuelatus? Sed cum sit satis superius ostensum
 veteris Ecclesiæ Catholicæ faciem eandem semper
 fuisse, ut in præsentī Ecclesia; & in consequens, quod
 nec illa sit Antichristi sedes, vel quod semper talis fue-
 rit; eo quia perpetuitas sit de essentia necessaria Eccle-
 siæ Dei: Quibus addimus absque hæsitacione, quod
 Romana Ecclesia fixa sit supra Petram; non inquam
 supra immobile saxum Capitoli, ut est loquutus Poe-
 ta, sed supra fidem Petri, & supra verbum æternæ ve-
 ritatis, quod testatur nobis, ut portæ inferi nempe
 hæreses

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Pattem, Gen. 48. 12. Nec Baláam idololatra Ange- A
lum adorans pronus in terram, Num. cap. 22. & præter
similia multa in sacris paginis, nec idololatæ sunt ij,
qui coram Regibus flectunt genua, vel ijs, quibus tã-
quam directis Dñis reddunt homagium: sed & vltè-
rius in proposito S. Athan. to. 1. de virgin ante fin. in-
quit. *Si homo iustus ingreditur in domũ tuã, procide an-
te eum, ac timore, & reuerentia prosterne te ante illum.*

Osculũ
Pedum.

Ad secundum circa Osculũ Pedum Papæ, seu Cru-
cis supra sandalia; habemus in act. apost. cap. 10. 25. &
cap. 16. 29 quod primi Christiani non solum prociden-
tes pōnēbant substantias suas ante pedes Apostolorum;
verum, & personas; ita Cornelius *procidens ad pedes B*
Petri adorauit. Sicuti & ante Paulum custos carceris:
quod cum consueuerit postea fieri erga summos Pon-
tifices Petri successores; ijdem Diuino spirante lumine
apposuerunt Crucem supra eorum sandalia, vt deno-
tetur, quod tale osculum pedum non deferatur, Papæ
tãquam homini, sed Christo Iesu crucifixo in eius per-
sona, cuius in terris est Vicarius, vt pariter remiserit
Ioannes Baptista Phariseos ad Iesum, Ioan. cap. 1. 26.
dicens: *Ego baptizo in aqua, medius autem vestrum*
stetit, quem vos nescitis: ipse est, qui post me venturus
est, &c. vnde protestantur Summi Pontifices esse se C
seruos seruorum eius, quem ipsi repræsentant, per
Crucem.

Hinc nunquam dubitarunt primates terræ Papam
taliter venerari, exequentes quod Isaias vaticinatus
fuerat, cap. 60. vers. 14. *Et venient ad te curui filij eorũ,*
qui humiliauerunt te, & adorabunt vestigia pedum tuo-
rum omnes, qui detrahebant tibi.

Hinc refert Baronius ex antiquis actis S. Susannę ad
annum Christi 204. num. 8. quod Pedrigna *repente*
ad Caium Papam se contulit, ad pedesque procidens, eosq;
ex more exosculata, æque se ad fidem recipi postulauit;

A id quod iam ante exequutus est. . . .

De Iustino seniore Imperatore, qui Constantino-
poli recepit Ioannem Papam, refert S. Antoninus hist.
par. 2. tit. 12. §. 1. *Iustinus autem humiliavit se, & ado-
rauit pronus in terram sanctum Ioannem Papam.*

Et de Pipino Francorum Rege erga Stephanum Pa-
pam sic refert Paulus Aemilius in eius vita. Et Pipinus
ad tertium à Carisiano oppido lapidem obviam progres-
sus, pedes, ut ferunt, exosculatus: coerceri non potuit, quin
in equo sedentem profecutus in Regiam deduceret. Et
idem auctor in vita Caroli Magni inquit. *Præstolaba-
tur Regem Hadrianus cum sacro coetu præ gradibus*
B *ædis sancti Petri: ille ubi in congressum venit prius Pon-
tificis pedes osculo contigit, quam se illi complectendum
daret.*

Pariter de Alexandro Tertio refert Platina in eius
vita. *Conuenerat iam Venetias Alexander componendæ
pacis Italiae causa: eò & Federicus Imperator accedens
in vestibulo sancti Marci Pontificis pedes osculatur.*
Et Genebrardus chronolog. ad annum 1180. loquens
de Federico Imperatore, & Alexand. III. ait. *Ad eius
pedes procubuit Federicus Imperator petens absolutio-
nem excommunicationis: ferunt Ludouicum Franco-
rum, & Henricum Secundum Angliae Reges pedes
ei inseruisse stratoris officio; ac leua dextraque frænum
equi ipsius tenentes, eum magna cum pompa deduxisse:
cuius rei pudere non debuit; nam & magnus ille Constan-
tinus longe potentior, & sanctior prius id honoris Silue-
stro Christi Vicario exhibuit.*

Et prædictis inhærendo videmus in lib. decret. Gre-
gor. VII. quod post Innocentium Tertium Reges, &
Imperatores omnes scribentes summis Pontificibus:
eos salutauere humillimo, & affectuoso pedum osculo,
quod non mirum cum apud Ambrosium de dignitate
sacerdotali cap. 2. tom. 4. legamus. *Honor igitur, &*
subli-

sublimitas Episcopalis nullis poterit cōparationibus adæ- **A**
 quari: si Regum fulgore compares: quippe cum videas
 Regum colla, & principum submitti genibus sacerdo-
 tum, & exosculatis eorum dexteris, orationibus eorum
 credunt se communiri. & Diuus Chrysostronus homi-
 lia 59. ad populum inquit. Ad eos ubi hospitare, acce-
 de, sanctos tange pedes, multo namque honestius est illo-
 rum pedes tangere, quam aliorum caput: Dic enim mihi
 si quidam statuarum pedes apprehendunt, quoniam tan-
 tum Regiam habent figuram: Tu ipsum habentem in
 se ipso Christum, non pedibus tenebis, & saluus eris? san-
 cti sunt pedes licet viles sint; inquinatorum neque caput
 venerandum est: sanctorum certe pedes magna potue- **B**
 runt; quamobrem, & ulciscuntur cum pedibus puluerem
 excusserint.

Plures adducuntur in hoc rationes: primo, digni-
 tatis illius, qui Dei Filium repræsentat: secundo, suc-
 cessio eiusdem à Petro, vt in Concilio Florentino sess.
 16. in litteris vnionis circa finem. Item definimus san-
 ctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem
 in vniuersum orbem tenere primatum, & ipsum Pontifi-
 cem Romanum successorem esse Beati Petri Principis
 Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque
 Ecclesiæ caput, & omnium Christianorum Patrem, &
 Doctorem existere; & ipsi in Beato Petro pascendi, re- **C**
 gendi, & gubernandi vniuersalem Ecclesiam à Domino
 nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse,
 &c.

Tertia ratio erit sanctitas eiusdem Papæ, & sic por-
 rigitur osculum pedibus eius, sicuti osculamur sacras
 Imagines, & Crucem, quam etiam ipse Papa super san-
 dalia habet impressam, vt dixi.

Quarto, hoc etiam processit non solum erga Roma-
 norum Imperatores, verum & aduersus alios externos
 Principes, vt refert Io: Stephanus in lib. de osculo Ro-
 mani

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

*hentes cum hymnis, laudibusque præcipuè ad Lateranen- A
se Patriarchum perduxerunt: qui morem conseruan-
tes antiquum omnes osculati sunt pèdes: Quanta autem
in eius Pontificali electione, concordia, vel vnanimitas
fuerit, nullus breuiter enarrare hominum potest.*

Nec prædictis repugnat, quod in Apocalypsi An-
gelus prohibuerit Ioanni adorare se, & admonet vt
Deus adoretur. Quoniam D. Augustinus lib. 1. quæst.
super Genes. quæst. 61. tom 4. sic respondet: *Talis ap-
paruerat Angelus, vt pro Deo posset adorari; & idem cõ-
tra Faustum cap. 21. tom. 6. Hoc sancti, & homines, &
Angeli exhiberi sibi nolunt, quod vni Deo deberi no-
runt.* Et sic etiam intelligitur, quod habetur in act. apo- B
sitol. cap 14. vers. 11.

*Papa
super
Sedem
defer-
tur.*

Ad Tertium, quod Papa eleuetur; & deferatur ab
hominibus super Cathedram, seu Sedem: non mirum
cum etiam Imperatores, Reges, & Principes terræ fue-
rint quoque supra sedem, & ipsi ab hominibus delati;
sicuti Sacerdotes, Druides, & Vestales, vt de Romanis
refert Iuuen. satyr. 10.

Quod si vidisset Prætores curribus altis

Extantem, & medio sublimi in puluere Circi.

Et Sueton in Claudio cap. 10. *Ab his lecticæ impositus,
& quia serui diffugerant, vicissim succollantibus in ca- C
stra delatus est.* & in præsentem adhuc habemus in Gal-
lia plures Episcopos, & Archiepiscopos in eorum in-
gressu à quatuor insignioribus Dynastis deferri, nem-
pe Bourgensem, Pictauesem, Turonensem, Angen-
sem, & alios: nec mirum sic Papam, qui caput est ca-
tholicorum fidelium, deferri non per Dynastas, sed ab
infimis de sua familia; & hoc tantum in solemnioribus
diebus, cum ipsemet solemniter celebrat, maxime
onustus Pontificalibus ornamentis; nec intrus Eccle-
siam celebrationis posset sic equitare, nec pedibus in-
cedere intra populi multitudinem; vt ab eodem po-
pulo,

A puló, quem cum bene dicit posset conspici: accedente etiam graui senectá, in qua ferè Papa ad Pontificatum promouetur.

De huius ritus antiquitate quamuis nobis satis non constet: probabile est tamen coepisse postquam paganismus defecit in Vrbe-Romá, vt refert Luitprandus in consecratione Leonis Papæ lib'6. cap. 11. *Fuisse delatum cum laudibus, & canticis iuxta antiquam consuetudinem.* & de anno 752. Platina in vita Stephani Secundi inquit. *Post hunc vero cleri, & populi consensu in templo sanctæ Dei Genitricis ad præsepe, Stephanus Secundus Pontifex creatus, humeris omnium in Basilicam Saluatoris, quæ etiam Constantiniana dicitur, deportatur, atque inde in Patriarshium Lateranense: erat enim vir singularis religionis, prudentiæ, amator Cleri, Ecclesiarum restaurator, Christianæ doctrinæ diligens prædicator, & scriptor, Pater pauperum, pupillorum, & viduarum defensor, &c.*

Iuuat etiam dicere aliquid de Titulis hõnorum, delatis summo Pontifici, inter quos communior, & antiquior est ille, quo nominatur PAPA. vt refert sanctus Ignatius Martyr epistola ad Marcianum Casioboliten. Biblioth. patrum tom. 1. *Verus est sermo, quem audiui Romæ de te apud Beatum Papam Anacletum, cui successit beatitudine dignus Clemens, Petri, & Pauli auditor: quod verbum Græcæ, & Syriacæ idem est, quod Magnus Pater; & antiquitus hæ duæ litteræ P. P. non alud denotabant, quam quod Pontifex Romanus esset Pater Patrum, à quo ceteræ Ecclesiæ dignitate pendent.*

Dicitur Papa SANCTVS, propter sanctitatem, quæ in eo debet esse, tum propter virtutem, tum propter eminentiam sedis à Christo institutæ; & in qua Petrus sedit: alias malè reprehenderetur Sacer textus, vbi nominantur sancti presbyteri, sancta sacra olea,

434 DE VETER. SAC. CHRIST. RITIB.
sicut & vasa sanctorum, templa, ac similia: ac etiam male reprehenderentur Concilia Oecumenica, quæ sic de Papa loquuntur, vt initio Concilii Calcedonensis tom. 2. conciliorum: *Domino, & Beatissimo, & Deo amabili Patri Leoni, &c.* **A**

Nominantur quoq. BEATI, vt ab antiquis, & sanctis Patribus. Hieronym. epist. 57. ad Damasum tom. 1. *Ego nullum primum nisi Christum sequens, Beatitudini tuæ, id est Cathedrae Petri communionem confocior, super illam petram edificatam Ecclesiam scio.*

Et verè Beatum Papam nominamus, qui cum sit Ecclesiae Catholicae, Apostolicae, & Romanae caput visibile; eidem inuisibiliter assistit verum, essenziale, naturale, & supranaturale caput Iesus Christus, filius Dei, Rex Angelorum, & hominum in regimine dictae Ecclesiae, cui praesidet ipse Papa, &c. **B**

De Cardinalibus S. R. E.

Cap. LXXVII.

Dum de prerogatiuis summi Pontificis, seu Papae agitur, etiam aliquid breuiter de Cardinalibus recensendum, qui sunt de corpore eiusdem, cap. si quis 6. quaest. 1. **C**

De prima Cardinalium origine supponendum, quod D. Petrus Apostolorum Princeps, ex Antiochia Romam profectus ad extruendam ibi Ecclesiam; virorum habilium numero electo, quibus manus imposuit; creauit ex his presbyteros aliquos, qui vacarent sacramentorum administrationi: alios Diaconos, qui curam haberent pauperum, viduarum, orphanorum, & vt adisterent

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Munus prædictorum Cardinalium præcipuè est cir- **A**
ca spiritualem iurisdictionem in proprijs Ecclesijs, quæ
modicum ab Episcopali differt. Secundo, quo ad par-
ticularem adfistentiam, quam reddunt Papæ quotidie
inseruientes illi à consilijs, quomodo antea euocaban-
tur Episcopi è prouincijs. Tertio, cognoscunt de
negocijs sibi à Papa participatis. Quarto, vt ornent
palatium primi Ecclesiæ Principis. Quinto, vt duran-
te interregno post obitum Papæ ipsi Ecclesiam admini-
strent. Sexto, vt in grauioribus negocijs Cardinales ipsi
expediantur titulo Legatorum à latere. Septimo, vt
sine ipsis non terminentur Synodi, Concilia, & De-
creta Ecclesiæ. Demum, vt ex eorum gremio ipsi eli-
gant Papam cum alijs multis, de quibus Card. Paleot- **B**
tus, & alij scripsere.

Dicuntur Cardinales, quia ipsi sustinent pondus ne-
gociorum Ecclesiæ, seu quod ipsi Principes sint inter
alias Ecclesiæ dignitates. Et quamuis Card. Baronius
ad annum 431. vbi etiam Spondanus num. 13. velint
Card. presbyteros S.R.E. iam olim nonnunquam tunc
prælatos Episcopis; nihilominus tamen fuit Episcopo-
rum dignitas præcipua vsque ad Pontificatum Clemē-
tis Quinti, & Ioannis Vigesimaecundi, seu Innocen-
tij Quarti anno 1243. quando Cardinalibus in Con-
cilio Lugdunensi concessum fuit Galeris Rubeus ex **C**
Platina, & alijs; sicuti etiam postea à Paulo Secundo
permissum, purpūreum indumentum. Quinimo etiam
probabile tale augmentum huius dignitatis potissi-
mum coepisse sub Stephano Quarto, quando in
Concilio Romano fuit concessum, ex eorundem Car-
dinalium corpore eligendum summum Pontificem, vt
ex Baron. an. 769. vbi etiam Spondan. in epit. n. licet
Torsellinus in suo epit. videatur annuere id actum, seu
renouatū in Rom. Conc. sub Nicolao II. Pont. an. 1055.

Promoti ad Cardinalatum à principio assumunt ti-
tulum.

A tulum ab Ecclesiis eisdem traditis, nempe si Ecclesiæ sint Episcopales, Presbyterales, seu simplices Diaconia; tales & ipsi nominantur: etenim tales Ecclesiæ Cardinales sic dictæ, quod insigniores essent.

**Quod Episcopus Romæ successor
sancti Petri debeat ipse, seu
qui ab ipso delegatus est
præsiderere in congres-
sibus Concilio-
rum.**

Cap. LXXIII :

B Reuiter ex hoc capite potissimum constat S. R. E. auctoritas, quod vniuersalia Concilia indicere, & confirmare, seu infirmare; eisdemque præsidere sit solius Romani Pontificis.

C Et primo in act. apost. cap. 1. vers. 15. exurgit Petrus in medio discipulorum pro electione in Apostolatu successoris Iudæ, & pariter in act. apost. cap. 15. versic. 7. cum essent congregati Apostoli & seniores circa differentiam de vsu circumcisionis, & coere moniarum, Petrus primus loquitur in Concilio, eiusdemque sententiam alii secuti sunt.

Et in primo Nicæno Concilio præsiderunt nomine Papæ Siluestri Hosius, Vitus, & Vincentius, vt colligitur ex subscriptionibus eiusdem Concilii tom. primo. *Hosius Episcopus Ciuitatis Corduben. prouincia Hispania, Vitus, & Vincentius presbyteri urbis Romæ pro venerabili*

nerabili viro Papa, & Episcopo nostro sancto Siluestro **A**
 subscripsimus, ita credentes, sicuti supra scriptum est:

Secundum generale Concilium Constantinopoli
 congregatum vigore litterarum Damasi Papæ: Patres
 congregati se excusarunt erga illum, quod ipsi Romam
 non transissent, ut primum fuerant conuocati; ut ex
 Concilio Constantinopolitano in epistola Episcoporum
 omnium, qui Constantinopolim conuenerant ad
 Damasum.

In Tertio Generali Concilio Ephæsinò sanctus Cy-
 rillus Legatus Papæ Coelestini præsidet, ut in secunda
 parte concilii Ephæsinì act. 1. *Confidentibus in sanctis-*
sima Ecclesia, quæ appellatur Maria; Religiosissimis, B
& sanctissimis Episcopis Cyrillo Alexandria, qui &
Coelestini quoque sanctissimi, sacratissimique Romana
Ecclesie Archiepiscopi locum obtinet, & Iuuenali Hie-
rosolymorum, &c.

In Quarto Calcedonensi Concilio Paschasinus, &
 Lucentius, vna cum Bonifacio Presbytero Romano
 præsiderunt, & tanquam Pontificii Legati primi sub-
 scripserunt; Concilium Calcedonen. act. 1. tom. 2. sic
 inquit. *Conueniente etiam sancto, & vniuersali conci-*
lio secundum sacram præceptionem in Calcedonensi urbe
congregato, idest Paschasino, & Lucentio R. euerendissi-
mis Episcopis, & Bonifacio R. eligiosissimo Presbytero, C
tenentibus locum sanctissimi, & R. euerendissimi Archie-
piscopi almae urbis Leonis.

Addimus prædictis, quod vniuersale Concilium,
 absque Romani Pontificis auctoritate colligi nefas fuis-
 set. Socrates histor. ecclesiast. lib. 2. cap. 8. Cassiodor.
 histor. tripart. lib. 4. cap. 9. quod pluribus in locis clarè
 demonstrat Cardin. Baron. ad annum 325. vbi Spon-
 dan. num. 5. & 6. & idem Baron. ann. 341. vbi Spon-
 dan. num. 2. in fin. & idem Baron. anno 342. vbi Spon-
 dan. num. 8. & idem Baron. anno 449. vbi Spondan.
 num. 6.

ac

gal
anPi
deca
BaB con
uoc
resp
cōuc
toria
ciale

& ex

pro

Im

inf

qu

C lis

cul

cu

con

con

Impe

quæ

tiffir

ronu

tann

Et

nicis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

rum Prælatorum; dedimus superius responsum in **A**
 cap. 3. cum diximus de imagine sancti Petri ad sinistram
 sancti Pauli, auctoritate Baronii ad annum 325. vbi
 Spondan. in epitom. num. 17. & seq. occasione conci-
 lii Nicæni, ac etiam idem Baron. ad annum 451, &
 ibidem Spondan. num. 13. occasione concilii Calcedo-
 nensis.

Quod omni tempore habitus fue-
 rit recursus ad Papam vti caput
 visibile Ecclesiæ, tum in dif-
 ficultatibus Fidei, morum **B**
 correctione, & simi-
 libus.

Cap. LXXIV.]

Veritas temporum filia per historias manifestata
 hoc nobis patefaciet; & primum de sancto Po-
 licarpo discipulo sancti Ioannis Euangel. refert Euseb. **C**
 hb. 4. histor. cap. 12. *Cum Anicetus Romana Ecclesiæ
 præerat, Policarpum cum adhuc suppeditabat vita, Ro-
 mam aduentasse, & cum Aniceto in congressum, col-
 loquiumque de controuersia; quæ fuit de die Paschæ ce-
 lebrando suscepta; venisse commemorat Irenæus.*

Anno 153. à Christo natò refert Epiphani. hæres 42.
*Veni Romam Marcion, cum mortuus esset Higinus
 Episcopus Romanus, & cum senibus adhuc superstiti-
 bus à discipulis Apostolorum congressus petebat, ut in
 congrega-*

A congregationem admitteretur, & nemo id ipsi permittebat.

Anno 252. refert Cyprian lib. 3. cap. 1. quod Fortunatus, & Fœlix depositi in Africa ab eodem Cypriano appellarunt ad Papam; & cœperunt iter Romam versus. Et paulò post Balsides in Hispania degradatus appellavit ad Papam Stephanum, vt legitur etiam ep. 4. lib. 1. d. S. Cypriani.

Anno 351. refert Sozomen. lib. 3. histor. cap. 7. Athanasius autem fugiens Alexandria Romanam adueniuit; eodem tempore etiam Paulus Constantinopolitanus Episcopus, forte illo accessit, & Marcellus quoque Episcopus Ancyra, & Asclepas Gaza Episcopus; & c. Quorum criminationes cum Episcopus Romanus intellexisset, & c. Singulis suam Ecclesiam restituit; scripsitq; ad Episcopos Orientis, eosque incusauit, quod inconsulta de hisce viris iudicassent.

Anno 400. in circa Ioannes Chrysostronus depositus à Theophilo appellavit ad Papam Innocentium Primum, vt in epist. 1. dicti Chrysostr. ad Papam Innocentium.

Eodem sæculo Flavianus Episcopus Constantinopolitanus appellat ad Papam Leonem Romæ Episcopum, vt in actis primi concilij Calcedonen.

C Quarto, seu Quinto sæculo Gregorius Magnus triginta dierum spatio communionem sacramentali priuat Ioannem Episcopum Græcum, quia iudicasset Adrianum Episcopum Thebanum, non obstante appellatione ad Sedem Apostolicam, vt in lib. 2. epist. 6. eiusdem Gregorij.

Præterea Maximus Antiochiæ Episcopus confirmatus in Episcopatu per Leonem Papam; vt in concilio Calcedonen. act. 7. tom. 2. concil. ibi. Sanctus, & Beatissimus Papa, qui Episcopatum sancti, & venerab. Maximi Episcopi Antiochenæ Ecclesie confirmavit, iusto sa-

is iudicio eius approbavit meritum.

Idem Leo epist. 57. ad Imperatorem Marcianum confirmat Anatholium in Episcopatu Constantinopolitano, & idem Leo epist. 87. ad Episcopos Africæ sic scribit. *Donatum autem Saliciensem ex Nouatiano cum sua (ut comperimus) plebe conuersum: ita Dominico volumus grægi præsidere, ut libellum fidei suæ ad nos minerit dirigendum, quo & Nouatiani dogmatis damnet errorem, & plenissimè confiteatur Catholicam veritatem.*

Et sanctus Gregorius conquæritur lib. 4. epist. 34. cap. 78. *Salonitanæ Ciuitatis Episcopus, me, ac responsali meo nesciente, ordinatus est: & facta res est, quæ sub nullis anterioribus principibus euenit.*

Et ad ornamentum Archiepiscopale, quod *Pallium* nominatur constat à Romanis Pontificibus concessum, & transmissum *Iuxta antiquum morem, seu Antiquæ consuetudinis ordinem*, pluribus Archiepiscopis, Græciæ, Galliæ, Hispaniæ, & aliorum locorum; ut ex Registr. dicti sancti Gregor. lib. 4. epist. 54. cap. 98. & idem lib. 4. epist. 10. cap. 54. & idem lib. 4. epist. 51. c. 9. cum similibus.

Sanctus Cyprianus ad Stephanum Papam lib. 4. epist. 13. *Dirigantur in prouinciam ad plebem Arelate consistentem à te litteræ, quibus absento Marciano, alius in locum eius substituatur.*

Et Diuus Hieronymus eiusdem seculi oraculum nobis patefecit, nil per ipsum absque Damaso Papa definiendum circa vsum verbi *Hypostasion*; ut in epist. 57. ad Damasum tom. 1. ibi. *Quamobrem obtestor Beatitudinem tuam per Crucifixum mundi Saluatorem, per Homousion Trinitatem, ut mihi epistolis tuis, siue recendorum, siue dicendorum Hypostasion detur auctoritas.*

Quibus

A

A (alu bus imp cre

B

SC ca tai ser clesie institu Pon sus e siam lan

C

Stat Petr colla tur; a pum s rre; & Card: num. mum tulic; brior

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

tempus, & quasi per transitū erecta: Romanā vero in **A**
 Petri successoribus stabilivit, & firmavit Deus in æter-
 num permanſurem: quod nobis patefecere sanctissimi,
 & eruditissimi viri nempe Basilius, Nazianzenus, Chry-
 sostomus, & alii mille (quos subsequētib; sæculis
 protulit deinde nobis Græca Ecclesia) qui omnes hanc
 sanctam Romanam Sedem, tanquam primam colue-
 runt, & semper venerati sunt; ac præsertim in electione
 Episcopi Antiocheni post mortem Meletij illius Anti-
 stitis, orta controuersia Ecclesiam Orientalem præfe-
 rendam Occidentali, eo quod Christus in ea natus es-
 set: Gregorius Nazianzenus grauiſſima sententia con-
 trarium suavit; vt refert Baron. in ann 381. vbi Spon- **B**
 dan. num. 7. sicuti consuevit etiam Ecclesia Orientalis
 à Romana, & Occidentali Ecclesia in suis præſſuris, &
 angustiis auxilium petere, & à Romanis Pontificibus
 ad eam dirigendam mitti soliti Legati, Baron. in anno
 371. vbi Spondan. num. 1. & idem Baron. anno 450.
 vbi Spondanus num. 2. & idem Baron. anno 458. vbi
 Spondan. num. 2. & idem Baron. anno 512. vbi Spon-
 dan. num. 3. & alias sæpe, vt latissimè ostendit Genna-
 dius Constantinopolitanus Patriarcha in defensione
 Florentinæ synod. cap. 5.

Sicuti etiam, & ipse Iustinianus Græcus Imperator
 primam sedem agnouit Romani Pontificis ceteris post **C**
 habitis, vt in eiusdem epistola ad Epiphanium Con-
 stantinopolitanum Archiepiscopum relata in sancta
 synodo Trulli iis verbis: *Sed per omnia seruemus sta-
 tum unionis sanctissimarum Ecclesiarum, quæ cum san-
 ctissimo Papa, & Patriarcha veteris Romæ transacta
 sunt. & paulò post. Quia omnia ad statum Ecclesiasti-
 cum pertinentia ad illius Beatitudinem, vti ad caput
 sanctorum Dei sacerdotum deferantur; & quia quoties
 in his partibus Heretici exhorti sunt, sententia, & iudi-
 cio illius venerande Sedis sunt repressi: licet & nobis di-*

A cere sic, & concludere, quod omnes qui volunt, & habent ipsum pro capite, sancti sunt, & veri Dei sacerdotes, & serui fideles, qui vero nolunt, neque habent eum pro capite, non sunt Dei sacerdotes.

Postea tamen in deterius Græci prolapsi, ex mala conscientia putauerunt ab ipso tempore sextæ synodi intermissam omnino fuisse catholicam communionem Græcorum Imperatorum cum Romana Ecclesia: porro ipse prædictus Iustinianus Imperator; eò quia primum aduersus Romanum Pontificem moliri coepit, iusto Dei iudicio per suos Duces prodita Armoenia poenas luit impietatis suæ; & Callinicus Constantinopolitanus Episcopus malorum omnium concinnator, postea ab eodem Augusto oculis orbatus, est in exilium missus: referunt Theophil. & Cedrenus anno 8. Iustiniani; & Baron. in an. 692, vbi Spondan. num. 5.

B Præterea Græci, vt sibi Romanam Ecclesiam subijcerent; postquam Tyrannicæ confirmationi Romani Pontificis tandem renunciaissent Imperatores; studuerunt alia via vt in Collegium S. R. E. Clericorum allegerentur Orientales, iidemque opera Exarchorum crearentur Pontifices: hinc tot annis sederunt eiusdem Romanæ Ecclesiæ Antistites ex Oriente prognati: sed factum est tandem miraculum à Deo, vt iidem creati Pontifices Apostolicæ sedis, spiritum pariter hæditauerint Apostolicum, steterintque aduersus omnes conatus Imperatorum, & Orientalium Episcoporum, vt de Ioanne Septimo, & aliis refert Baron. in ann. 705. vbi Spondan. num. 2.

C Successu temporis quoque ipsi Græci obiectiones erroneas, & falsas criminationes etiam in latinam Ecclesiam induxerunt, de quibus in annalib. ecclesiast. per Baron. an. 867. vbi Spondan. nu. 3. itē an. 1053. vbi Spondan. n. 5. ac etiam anno 1054. vbi Spondanus num. 4. & anno 1198. vbi Spondan. num. 6. Fuit etiam

Græcorum Imperatorum, & Patriarcharum recentiorum summa in Romanam Ecclesiam, & Latinos omnes inuidia, ex eisdem Annalib. Baron. ann. 869. vbi Spondanus num. 12. & seq. & anno 968. vbi Spondanus num. 2. ac etiam anno 1193. vbi Spondanus num. 5. & 6.

At quãuis Græca Ecclesia à nostra Romana iã seiũcta: in Florentina synodo; nihilominus circa annum Domini 1439. concordia fuit transacta, & firmata inter Græcos, & Latinos, à qua paulo post impudenter Græci desciuerunt; siquidem post obitum Ioannis Paleologi Imperatoris pijs profecto, & catholici, cum successisset in Imperium Constantinus Dagrales (cuius vicem vehementer doleo) non eadem, qua frater erga Romanam Ecclesiam pietate: opera, & scriptis Marci Ephesini Episcopi omnia iterum perturbata sunt; cū nec Græci conuentis stare voluerint; non solum renouarunt aliqua antiquorum Hæreticorum dogmata maximè Photij circa processionem Spiritus sancti, de qua Baron anno 883. vbi Spondanus num. 3. verum, & alia plurima iuniorum Hæreticorum amplexati sunt, nempe de sacrificio tantum in fermentato, non autem in Azimo faciendo: De Purgatorio: De Fruitione Sanctorum: De Petri primatu in Ecclesia Romana: Ut propterea nil ferè inter Græcum Schismaticum, & Hæreticos Latinæ Ecclesiæ hostes interesse videatur. Hinc factum vt Græci, qui Christi fidem profitentur, sed erroribus infectam grauissimis post obedientiam Romano Pontifici subtractam misera seruitute oppressi infame Mahometis iugum subierint; etenim Nicolaus V. P.M. cum Legatus à dicto Constantino Dragase Imperatore missis ad eum, quibus pertinacissime asserbat omnes gentes decretum, quod dicta synodo sanctitum erat, recepisse: cumque omnia conuicia, & probra rescuisset ipse Nicolaus summus Pontifex, quæ à Græcis

A Græ
dedi
prop
infe
14
14
pla
lut
Pri
dot
cat
fuit
B tis,
etia
est su
sempe
tercid
nadiu
ne Flo
nodo
das
men

Ha
C ex
func
nim
occu
apud
quam
nibus
Qu
prædi
nec m
opus:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

que prædictorum dogmatum, quam breuissimè paucorum doctorum auctoritate conabor firmare; referens **A**
 Lectorem ad ea, quæ sanctissimè decreuit prædicta, sacra Florentina synodus, ac etiam, quæ eruditissimæ scripserunt Eminentissimi Cardinales Bellarminus, Peronus, & alij, necnon etiam prædictus Gennadius in defensione dictæ synodi Florentinæ.

Hoc tamen solum in confirmationem prædictæ synodi Florentinæ non reticebo prout in actis eiusdem habetur, quod dum Florentiæ illa ageretur in vltimâ sessione subita morte defunctus est Patriarcha Constantinopolitanus; quærentibus Græcis, & Latinis causam tam subitæ mortis, dixerunt famuli, ipsum dum **B**
 scriberet post coenam tremore, & languore affectum, statim occubuisse; litteræ autem sequentia continebant.

Joseph, miseratione Diuina Constantinopolis, & nouæ Romæ Archiepiscopus, & Oecumenicus Patriarcha: quoniam ad extremum vitam meam perueni; idcirco pro meo munere Dilectis filijs benignitate Dei meam sententiam ijs litteris palam facio: Nam quæ Domini Nostri Iesu Christi, Catholica, & Apostolica Ecclesia Romæ veneratione sentiat, & celebret: omnia me quoque sentire, credereque profiteor, ac ipsas plurimum acquiesco:

Beatissimum, ac Patrum Patrum, ac summum Pontificem, Romæque veteris

Papam, Domini nostri Iesu Christi

sti Vicarium esse concedere,

atque animarum Pur-

gatorium esse

non infi-

cior.

Datum Florentiæ, die 8. mensis

Iunij anno 1439.

& hæc satis.

Spiritus

A Spiritum sanctum ex Patre,
 Filioque procedere:
 non ex Patre
 tantum.

Cap. LXXXVI.

B **Q**uatenus autem Spiritus sanctus ex Patre, & Fi-
 lio procedat, non ex Patre tantum (vt Graeci
 supponunt) hoc nobis Christus ostendit,
 qui illuminat oēs homines: etenim apud Io. cap. 16. ad
 discipulos suos ait. *Cum autem venerit ille spiritus ve-*
ritatis, docebit vos omnem veritatem: non enim loque-
tur à semetipso, sed quaecumque audiet loquetur; & quae
ventura sunt annunciabit vobis, ille me clarificabit, quia
de meo accipiet, & annunciabit vobis.

Hinc nos primo inferamus: Quod Spiritus sanctus
 audiuit, audiet, & audit à quo procedit, sed Spiritus
 audit à Filio, vt etiam Filius à Patre sapientiam, & re-
 liqua: ergo Spiritus sanctus etiam procedit à Filio.

C Præterea cum Christus dixerit supra: *Quia de meo*
accipiet: nil aliud ostendit nobis, nisi quod etiam ab
eo procedit; non enim possumus aliter intelligere,
quia à quo Spiritus accipit, ab eo etiam esse habet; à
quo habet esse, ab eo etiam procedit: accipit autem
à Filio, & habet esse ab eo, vt diximus; ergo & ab eo
procedit, vt declarat S. Basilius.

Vlterius quaecumque habet Pater, ea & Filium ha-
 bere ipse testatur, cum dicit Ioan. 17 *Pater omnia tua*
mea sunt, & mea tua: vnde Damascen. Omnia quæ-

cumque habet Pater in generando tradidit Filio, præ-
terquam esse Patrem: habet autem Pater productio-
nem Spiritus, id ergo habet & Filius: & ex hoc aper-
tè ostenditur, quia non solum à Patre est Spiritus, sed
& à Filio: quia non sunt separati essentia Pater, &
Filius.

Magnus Chrylost homil. de Incarnatione Domini,
inquit. *Venit Christus ad nos, dedit nobis descendentem
ex eo spiritum, & corpus nostrum suscepit.* Aduerte ver-
bum illud, *ex eo*, aliud non significare, quam quod,
qui ex eo procedit.

Gregorius Nissenus homil. 4. in expositione super
Pater noster, inquit. *Unigenitus Filius ex Patre à sacra B
scriptura nominatur, & huc usque Verbum suam consti-
tuit proprietatem: sanctus autem Spiritus, & ex Patre
dicitur, & ex Filio præterea esse ostenditur, ad Rom. 8.
si quis Spiritum Christi non habet, hic non est eius. vnde
nota verba illa, ex Filio esse ostenditur.*

Magnus Basilius in tertio aduersus Eunomium, in-
quit. *Qua necessitas urget, si auctoritate, & ordine
Tertius est Spiritus, eum natura etiam tertium esse: quod
auctoritate quidem secundas à Filio sit, & ab eo habeat
esse, & ab eo accipiat, & annuntiet nobis, & in summa
ab ea dependeat causa, religionis ratio tradit. Nota ver-
ba illa: Ab eo (scilicet Filio) accipiat, & ab eo habeat C
esse: ergo non ex solo Patre.*

Cyrillus Alexandrinus in epistola ad Nestorium,
quæ incipit: Cum Saluator noster, inquit *Et si Spiritus
in hypostasi est propria; intelligitur quoque per se, qua-
tenus Spiritus est non Filius; non tamen ab eo alienum
est: nam Spiritus veritatis nominatur, & Christus est
veritas, & ab eo profuit, quemadmodum utique a Deo,
& Patre: audis quod à Christo profuit ergo ab eodem
procedit.*

Metaphrastes in Areopagitæ sermonem. *Et in Cæ-
lum*

dem
tis ad
bum
proc

C

B

D

vera
corp
C sua i
tudi.

Ni

scripce

ve volc

cium v

dicunt

berien

minu

& D. I

sua licc

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Iesus Christus Deus nocte illa, in qua ad passionem ad-
ductus est, accepit panem. & D. Basilus in Liturgia, in-
quit. Cum panem in sanctas, & immaculatas manus
suscepisset. & D. Chrylost. inquit. Sumpto pane; & vno
ore omnes sacrae classis Doctores sic asserunt: vnde
pater eos Azimum non repudiare, cum Ecclesia nullum
discrimen intercedere arbitretur inter fermentum, &
azimum; dummodo ex tritico confectus sit panis secū-
dum verbum Domini, dum se frumento similem facit,
Ioann. 12. Nisi granum frumenti cadens in terram
mortuum fuerit, ipsam solum manet: si verò mortuum
fuerit, multum fructum afferet. Sic & Christus moriens
omnes ab inferno liberavit. Et Vitis fructus eiusdem
verbis ostenditur, Marc. 14. dum ait, Ego sum Vitis ve-
ra; iam non bibam ex gemmine vitis huius; resurrectio-
nem suam significans: vnde ostenditur non posse nos
sacerdotes vt neq; hordeo, neq; auena, vel alio femine,
quemadmodum neque vino ex alia re confiato, sicera,
melle, vel lacte, sed ex vite secundum verba Domini.

Dubium exoritur: fuerit ne Azimum, vel Fermenta-
 tum; quod Dominus fecit in vltima sua Coena cum
 tradidit hoc mysterium? & sicut à nemine sanctorum
 Doctorum deprehenditur apertè de Fermentato, vt
 Graeci supponunt; ita fuisse in Azimo nos ex Doctori-
 bus clarum faciemus, Matth. cap. 26. inquit. *Prima*
autem die Azimorum accesserunt discipuli ad Iesum di-
centes; ubi vis paremus tibi comedere Pascha. & paulò
post. Et fecerunt discipuli sicuti constituit illis Iesus, &
parauerunt Pascha. Luc. verò c. 22. ait. Appropinqua-
bat autem dies Azimorum, quae dicitur Pascha. & post
pauca: Venit autem dies Azimorum, in quo oportebat immo-
lari Pascha, misit Petrum, & Ioannem, dicens; Euntes
parate nobis Pascha, vt commendamus, & cum discessis-
set parauerunt Pascha.

Considera, quod Vespere illo oportebat eos come-
 dere

A dere F
 morum
 quam
 bis de
 AZi
 à Ve
 men
 teba
 danu
 Q
 puli
 Nam
 B maris
 sicuse
 bane,
 Christa
 adimpl
 gem, se
 kost. h
 extre
 aut
 exee
 Euar
 Prep
 pere
 erat
 esse b
 in alio
 dies Az
 Obi
 gale fu
 igni, d
 num;
 & ideo
 diuer

C

A. dere Pascha, vt Euangelistæ dicunt *Die prima Azimorum*. Qualis nam est hæc prima dies Azimorum, quam tres Euangelistæ concorditer prædicant? hoc nobis declarat; D. Chrysof. homil. 81. in Matth. *Primam Azimorum diem esse eam, quæ præcedit Azima; nam à Vespere semper numerare Iudæi consueuerunt; & huius mentionem facit, in qua Vespere Paschâ immolari oportebat.* Hoc idem Baron. in ann. 34. can. 34. vbi Spondanus num. 17.

Quæritur modo quale nam Pascha quærebant discipuli parare: Legale, & consuetum illis, an nouum aliud? Nam cum Iudæi essent; idem Pascha, quod transitum maris rubri significat, celebrabant: Pascha enim transitus exponitur; ideo quod de more significare debebant, id parare quærebant: siquidem scriptura de Christo testatur, Ipsum auctorem fuisse seruandi, & adimplendi legem, Matth. 5. *Ego non veni soluere legem, sed adimplere.* Et hoc quam verum fit D. Chrysof. homil. 81. in Matth. inquit. *In omnibus vsque ad extremum diem ostendens, legi se non esse contrarium, ne autem legi contrarius esset legem peragebat.* Exacte igitur ex eo ostensum est, quod legale Pascha pararunt, vt alter Euangelistarum testatur. *Erat autem Paschâ, & Azima.* Præterea Saluator noster tēpore legis peregit, neq; ante peregit, neq; postea, sed suo tempore, & hora, vt iustum erat: huius testis est D. Luc. cum dicit. *Et cum facta esset hora, discubuit cum duodecim!* Nec prædicta hora in alio erat die, quam in eo, de quo dicit. *Venit autem dies Azimorum, in quo immolabant Pascha.*

Obiiciunt in hoc male sentientes Græci, Non id Legale fuisse Pascha, in quo debebant omnia esse assigni, & azima; atque in eo sunt Ius, Panis, Catini, Vinum; ergo non illud erat. Respondetur Græcos vnum, & idem supponere Pascha, & Coenam, quæ sunt latis diuersa; In Paschate enim oportebat esse cuncta assigni

igne

igne vt dictum est, quod Pascha stantes comedebant, **A**
 sicuti Christus fecit ante coenā; postea in coena Chri-
 stus discubuit, & comedit ius, & alia quaecumque li-
 buit, (vt nos diximus latè supra de triplici Christi coe-
 na:) Quod autem Legale Pascha tunc peregerit Chri-
 stus id testatur Damascenus cap. 24. theolog. his verbis.
In cenaculo igitur sancta, & gloriose Syon antiquum
Pascha cum comedisset, & vetus testamentum omne com-
pleuisset, Discipulorum pedes lauit.

Quomodo autem Romana Ecclesia offerat Panes
 azimos, Græci autem Fermentatos? quodque indubi-
 tate vtroque modo conficitur corpus Domini; idque
 iam diu vsus obtinuit in Ecclesijs apud Occidentales, **B**
 & Orientales. Respondemus enim ex Gennadio Pa-
 triarcha Constantinopolitano in defensione Florenti-
 næ synodi de sacrificio in Azimo sect. octaua. Roma-
 nam, & Occidentalem Ecclesiam Azimo vsam esse ait
 propter sinceritatem, & puritatem carnis Domini,
 quia immunis, & expers est omnis vitii. Græcam, &
 Orientalē fermentato propter Diuinitatis, & Humani-
 tatis vnionem in ipsius hypostasi: Nam vt Azimum pu-
 rissimum, quia sine fermento conficitur, sic & purissi-
 mum Domini corpus in Azimi sacrificio conficitur;
 at per Fermentatum sic, & Domini Corpus **C**

humanae Carnis conspersione in vnam
 Diuinitatis, & Humanitatis perso-
 nam per fermentum indica-
 tur. Itaque per
 fermentum,
 &
 Azimum Domini corpus conficitur;
 & apud credentes salu-
 tatis est commu-
 nio.

De

A
 tion
 gina
 lati:
B rum/
 secun
 ritis fil
 sic. 41.
 vobis.
 erga n
 ferunt
 pien
 prob.
 In
 terr
C quæ
 pro
 purg
 cap. 3
 opprim
 terra f.
 habeb.
 Christi
 sic. 5
 none
 & Pro

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sine aqua, ibi. *Tu quoque in sanguine testamenti tui emisisti vinculos tuos de lacu, in quo nona erat aqua.*

Vnde in ea verba psalmi. *Transiimus per ignem, & aquam, & eduxisti nos in refrigerium.* Origen. homil. 25. in Numer. cap. 31. inquit. *Viaes quomodo purificatione indiget omnis, qui exierit de prelio vite huius.* Et D. Ambros. in psalm. 36. & idem serm. 3. in psalmo 118. *igne purgabuntur filij Leui, igne Ezechiel, igne Daniel; sed hi, & si per ignem examinabuntur; dicent tamen transiimus per ignem, & aquam: Alij in igne remanebunt; illis vero torabit ignis ut Hebreis pueris, &c.*

Aduertendum tamen, quod efficacia Baptismi, & Purgatorii, quo ad culpam, & poenam; pendeat à sanguine, & satisfactione Christi: quæ satisfactio mediante fide, & charitate nobis applicatur; Nec Christi passio prodest peccatori ad poenarū remissionem, nisi cōdignam poenitentiam, & ex parte sua faciat, & aliquam satisfactionem; hinc Apost. ad Roman. 6. versic. 8. *Si mortui sumus cum Christo: credimus, quia simul uiuimus cum Christo.* Et sic etiam intelligitur locus ille Apostoli; *Adimplentes quæ desunt passioni Christi:* Quasi quod nisi nos per poenitentiam, & bona opera cooperemus satisfaciendo Diuinæ Iustitiæ, inanis erit nobis Christi passio.

Et quamuis remiserit Deus culpam peccati; non propterea est abolita poena eiusdem, pro qua etiam nobis remanet satisfaciendum: Hoc primum nobis ostenditur ex Sapiencia Salomonis cap. 10. in princip. ibi. *Hæc illum, qui primus formatus est a Deo, & Pater orbis terrarum, &c. eduxit a delicto suo.* Et nihilominus Deus eidem primo parenti dixit Genes 3. *Maledicta terra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vitæ tuæ: spinas, & tribulos germinabit tibi, &c. In sudore vultus tui vesceris pane tuo, donec reuertaris in terram, de qua sumptus es; sicuti etiam*
ex eodem

A ex e
 & b
 inn
 tifo
 fur
 pen
 bus
 dici
 hoc
 cat
 cie
 B tum
 xit L
 intro.
 Quare
 dixit a
 que tr.
 men q
 pter r
 riet
 etia
 clesi
 noli
 C E
 ante
 tunc
 quem
 do is
 lacra
 thior.
 babit.
 mil. e
 rinth.
 pheta

- A** ex eodem peccato primi parentis habemus nos intellectum ignorantia obtenebratum, voluntatem à vero, & bono auersam; infirmitates, bella, fames, & alia innumera mala peccati poenam. Ac etiam idem Baptismus quo omnis culpa deletur, non impedit effectus funestæ prædictæ sententiæ: ita verum est, vt sit *stipendium peccati mors*. Rom. 6. Præterea Deus precibus Moysis parcit populo idololatræ; sed nihilominus dicit Deus Exod. 32. vers. 34. *In die ultionis visitabo hoc peccatum eorum*, vt condignū tam execrando peccato. Tertio, Moyses dilectus Deo, cuique Deus facie ad faciem loquebatur; nihilominus propter peccatum commissum ad aquas contradictionis, ex hoc dixit Deus ad Moysen, & Aaron in Nu. 20. vers. 12. *Non introducetis hos populos in terram, quam dabo eis*. Quarto, postquam Dauid recognouit peccatum suum, dixit ad eum Nathan 2. Regum cap. 2. *Dominus quoque transtulit peccatum tuum, non morieris: verumtamen quoniam blasphemare fecisti inimicos Domini, propter verbum hoc; Filius, qui natus est tibi, morte morietur*: præter alia mala, quæ aduenere domui Dauid etiam post remissum peccatum: vt propterea in Ecclesiastico habeatur cap. 5. vers. 5. *De propitiato peccato, noli esse sine metu*.
- C** Ex his infertur, quod si contingat hominem mori ante debitam satisfactionem pro commisso peccato; tunc est locus poenarum, Purgatorium nuncupatus, ad quem Iesu Christi satisfactiones applicantur, dum modo is decesserit in gratia: Et præter alia plurima loca sacrae scripturæ, quæ adducuntur, habetur 1. Corinthior. 3. vers. 13. *Vniuscuiusque opus quale sit, ignis probabit: cū de Purgatorio id intelligatur, ab Origenē homil. 6: in Exod. & ab Ambros. cap. 3. epistolæ ad Corinth. & ab Augustino in psalmo 37. Adducitur Propheta Micheas cap. 7. vers. 8. & 9. ibi. *No lateris inimic**

micca mea super me, quia cecidi: consurgam cum sedero **A**
in tenebris, Dominus lux mea est. Iram Domini por-
tabo, quoniam peccaui ei, donec causam meam iudicet,
& faciat iudicium meum: educet me in lucem, videbo iu-
sticiam eius; quem textum in hoc themate citavit Di-
 vus Hieronymus in fine Visionum Ilaia, ac etiam suo
 tempore inquit, esse illum textum in omnium ore.

Additur etiam epistola 1. Corinth. cap. 15. versic. 29.
 ibi. *Alioquin quid facient, qui baptizantur pro mor-*
tuis, si omnino mortui non resurgunt? quæ verba non
 aliter de baptismo sacramentali (qui ab alio non à se-
 metipso confertur) sed referuntur ad baptismum pœ-
 nitentiæ, & afflictionis, de quo Christus loquebatur, **B.**
 Matth. 10. Potestis bibere Calicem, quem ego bibo,
 aut baptismo, quo ego baptizor, baptizari: & apud Lu-
 cam cap. 12. vers. 50. Baptismo autem habeo baptizari,
 & quomodo coarctor, vsque dum perficiatur. Est igi-
 tur sensus Apostoli in prædicta epistola ad Corinth.
 Quare igitur ieiunant, orant, & plorant homines? qua-
 re eleemosinas faciunt, & offerunt sacrificia Deo pro
 mortuis, nisi sit Resurrectio?

Talis fuit afflictio Iudæ Machabæi lib. 2. cap. 12. ver-
 sic. 43 [& facta collatione, duodecim milia dracmas
 argenti, misit Hierosolymam offerri pro peccatis mor-
 tuorum sacrificium, benè, & religiosè de resurrectione **C**
 cogitans (nisi enim eos, qui ceciderant, resurrecturos
 speraret; superfluum videretur, & vanum orare pro
 mortuis) &c. Sancta ergo, & salubris est cogitatio pro
 defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.] Quæ verba
 cum sint clara, non aliud obiicitur ad ea, quam ne-
 gando auctoritatem, ad quam nos obligat Ecclesia:
 sicut etiam Concilium tertium Carthaginen. cap. 47.
 circa tertium sæculum, inter canonicas scripturas ap-
 probat libros Machabæorum; & sanctus Augustinus,
 lib. 1. de cura pro mortuis gerenda cap. primo inquit,

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

rint antequam dignis pœnitentiæ fructibus, commissis sa- A
 tisfecerint, & omissis; eorum animas pœnis Purgatorijs
 purgari; & ut à pœnis huiusmodi releuentur, prodesse
 his virorum fidelium suffragia, Missarum scilicet sa-
 crificia, orationes, & eleemosinas, & alia pietatis offi-
 cia, quæ à fidelibus pro alijs fidelibus fieri consueverunt,
 secundum Ecclesiæ instituta. Quam doctrinam ex tra-
 ditione Apostolica, & miraculis confirmatam tradit
 Baron. in annum 34. vbi Spondan. in epitome num. 93.
 & nos Patrum aliquorum tantum testimonijs contesta-
 binur.

Sanctus Damascenus in orat. de his, qui in fide Or- B
 thodoxa dormierunt, inquit: *Quod Saluatoris Disci-
 puli, & Diuini Apostoli, &c. In tremendis, intemeratis,
 & viuificantibus mysterijs, commemorationem fieri de-
 his, qui fideles obdormiere, sanxerunt; quod etiam fir-
 miter, & absque vlla controuersia tenet à finibus, vs-
 que ad fines Christi Dei Apostolica, & catholica Ec-
 clesia, ab eo tempore in præsens, & vsque in finem
 mundi, &c.*

Areopagita etiam ipse in Mysticâ de mortuis consi- C
 deratione ait. *Cum Diuinam Bonitatem precamur pec-
 cata defuncto condonari petimus, quæ ob humanam im-
 becillitatem admissa sunt: in regione viuentium eum
 collocari in sinu Abraham, Isaac, & Iacob, in quo loco
 abest mœror, tristitia, & gemitus, &c.*

Chrysostronus in sermone de mortuis, inquit: *Ite-
 rum excogitemus, quomodo mortuis profimus, præstemus
 bis auxilium, quod valemus; eleemosinas dico, & obla-
 tiones, quæ quidem res ipsis utilitatem, magnum lucrum,
 & commodum affert, &c.*

Sanctus Gregorius Nissenus inquit: *Nihil incon-
 sulto, neque absque emolumento à Christi præconibus,
 & discipulis traditum est; sed res plena utilitatis est, Deo-
 que accepta commemoratio, videlicet; quæ habetur in
 Diuino,*

A Di
 d. n
 run
 coi

ni

te

&

pl

sp

&

du

B di

ni

gitu

lpe

purg

& à

vt

m

m

ti

fi

C

P

fr

far

fec

nit

di

pr

in

su

A Diuino, & admirabili sacrificio pro his, qui in fide obdormierunt. Obmutescant itaque prauæ schismaticorum, & hæreticorum synagogæ, quæ omitti debent commemoraciones pro defunctis prædicant.

Obiiciunt tamen prædictis aduersarij, quod Homini sufficiat in extremo peregrinationis suæ die poenitentia cum lacrymis, & feruens confessio ad salutem, & ad coeleste regnum obrinendum; præponentes exempla huiusmodi Meretricum, & Latronum: Quibus respondemus effusas prædictorum lacrymas eos saluasse, & a sempiterna vendicasse damnatione, quam proculdubio subiissent nisi poenitentiam, & lacrymas ostendissent; sed coeleste Regnum nunquam impetrassent,

B nisi purgatorius ignis eos dignos effecisset, quo affligitur, & maceratur anima, vt apud Malach. cap. 3. *Ipse enim quasi ignis constans; & quasi herba fullonum purgabit, & mundabit filios:* sed tempus abbreviant, & à cruciatu liberant preces, oblationes, & orationes, vt supra dictum est: at æternus ille ignis, neminem mundat, neque lauat.

Ex quibus liquido constat animas post mortem magnum capere emolumentum ex Ecclesiæ militantis, & triumphantis precibus, maximè vero ex sacrificio, &c.

C Aduerrendum tamen, quod sicuti pro his, qui in Paradiso cum Christo delitiis ineffabilium bonorum fruuntur non sunt sacrificia, nec alia pia opera necessaria; cum illi in hoc mundo pro illorū peccatis satisfecerint; ita nec pro animabus, quæ hinc sine fructu poenitentiae decesserunt, nulla post mortem utilitas accedit, vt in psalmo 6. *In inferno quis confitebitur tibi?* vt propterea S. Aug. in Enchirid. ad Laurentium, c. 109. inquit. [Neq; negandum est defunctorū animas pietate suorum uiuentium releuari, cum pro illis sacrificium] media

A
s
J
la
s
runt,
tra-
tradit
n. 93.
testa-

Ore
Disi- B
eratis,
ride
am fir-
us, vl-
ica Ec-
inem

onfi-
pec-
nim-
eum
uo loco C

it. It-
demus
obla-
rium,

incon-
mibus
s, Diu-
tur ill-
iis

mediatoris offertur, vel eleemosina in Ecclesia fiunt: **A**
 sed eis hæc profunt, qui cum viuerent, vt hæc sibi po-
 stea prodesse possent, meruerunt: est enim quidam vi-
 uendi modus, nec tam bonus, vt non requirat ista post
 mortem, nec tam malus, vt ei non profint ista post mor-
 tem.] &c. & idem Augustinus infra eiusdem Enchiri-
 dii cap. 110. ait. *Cum ergo sacrificia, siue altaris, siue
 quarumcumque eleemosynarum pro baptizatis defunctis
 omnibus offeruntur; pro valde bonis gratiarum actiones
 sunt: pro non valde malis propitiationis sunt: pro valde
 malis, & se nulla sunt adiumenta mortuorum, quales-
 cumque viuorum consolationes sunt.*

De Fruitione San- ctorum:

Cap. LXXXIX.

Supponunt Græci non ante communem resurrectio-
 nem sanctos præmia recipere; nec impios pœnas,
 quas merentur luere, sed in aliquo loco eos requiesce-
 re vsque ad extremum iudicij vniuersalis diem. Vt igi-
 tur liquido cognoscamus iustorum animas esse in Dei
 gloria, Deum in facie videre, eiusque visione letari, vt
 etiam impios iam æternis pœnis demandatos; Hoc
 nobis attestantur omnes Patres Græci, & Latini, ex
 quibus Chrysostom. in sermone: Quod valde profunt
 mortuis sacrificia pro ijs oblata inquit. *Oblectamur in
 commemoratione iustorum, non solum viuentium, verum
 etiam mortuorum.* & paulò post. *Hi, & qui eo demigra-
 runt iusti videlicet, beati, qui ad Christum profecti
 sunt: iusti autem, siue hic, siue ibi apud Regem sunt,
 ibique*

dem.
 A
 nis
 que
 tu
 qu
 rui
 à p
 me
 po
 co.
 B que
 & i
 caru.
 lorui
 G
 [Na
 si R
 que
 de
 lu
 hu
 re
 &
 no
 po
 cula
 pecc
 poti
 clar
 me
 Illo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

vel solo originali decedunt, mox in infernum descen- **A**
dere, poenis tamen disparibus puniendos.]

Prædictis obiiciunt Græci: si animæ iustorum ante resurrectionem æternam consequuntur foelicitatem, superuacanea est resurrectio, & iudicium, & super throno tum assensus, & iudicij constitutio & quid tum recipient, si nunc receperunt & quibus sic respondet sanctus Gregorius Magnus dial. lib. 4. cap. 25. his verbis: *Hoc eis nimirum crescit in iudicio, quod nunc animarum tantummodo; postmodum vero etiam corporum beatitudine perfruentur, ut in ipsa quoque carne gaudeant, in qua dolores pro Domino, cruciatusque pertulerunt: pro hac quippe geminata eorum gloria scriptum est: In terra sua duplicia possidebunt, &c.* Quibus etiam congruit, **B**
quod refert magnus Athanasius. *Anima iustorum post Christi aduentum (ex latrone, qui in cruce pependit intelligimus) sunt in Paradiso: non enim propter latronis iusti animam tantum Christus Deus Paradisum aperuit, sed propter omnes denique sanctorum animas.*

Sed omissis innumeris sanctorum Patrum auctoritatibus adducam testimonium Apocalip. cap. 6. his verbis. *Hi qui amicti sunt stolis albis, qui sunt? & unde venerunt; & dixi illi: Domine mi, tu scis, & dixit mihi: Hi sunt qui venerunt ex tribulatione magna, & lauerunt stolas suas, & dealbauerunt eas in sanguine Agni, ideo sunt ante thronum Dei, & seruiunt ei die, ac nocte in templo eius.* **C**

Opponunt etiam Græci nostræ veritati, ex epist. ad Hæbr. cap. 11. in fin, ibi. *Et hi omnes testimonio fidei probati non acceperunt repromissionem, Deo pro nobis melius aliquid prouidente, ut non sine nobis consumarentur; Inferentes ex hoc sanctos non percipere æternam gloriam.* Respondetur enim ea verba à Paulo prolata propter vniuersalem corporum resurrectionem, quam veluti Christiani omnes futuram esse credimus: cum sit

hæc

A hæc
tis; ic
loru
Salu
uel
ani
fe
Ap
qua
Det
aut
B mor
miti
cum
sursea
est, &
minet
qui sa
ex his
ma
bis
mio
nos

C

R
sione,

A hæc promissio, quam Patribus Deus fecit in prophe-
tis; idest se eos suscitaturum: cum autem in fine sæcu-
lorum totius mundi resurrectio fuerit consequuta; tunc
Saluatoris Dei nostri promissio adimplebitur, & vni-
uersa hominum corpora resurgent, & vtraque simul
anima, & corpus perfectionem vna recipient, idest per-
fectã béatitudinem: Huius rei testis est Lucas in actis
Apostol. cap. 13. *Et nos vobis. annunciamus eam,*
quæ ad Patres nostros promissio facta est, quoniam hanc
Deus adimpleuit filijs nostris, suscitans Iesum, &c. Hæc
autem promissio Patribus facta est, nempe Resurrectio
B mortuorum, vt ipse Christus resurgens à mortuis pri-
mitiæ dormientium in se ipso primam ostenderet eam,
cum ad mortuos venisset, & ab eis primogenitus re-
sursexisset; vt apud Roman: cap. 14. *Christus mortuus*
est, & resurrexit; vt & mortuorum, & viuorum do-
minetur. & Corinth. secund. cap. 4. *Scientes quoniam*
qui suscitauit Iesum, & nos cum Iesu suscitabit. Ergo
ex his vnanimiter concludamus sanctos, quorum ani-
mæ cum Deo sunt, laudare te Domine; vt & ij à no-
bis glorificati pro nobis enixè intercedant apud præ-
miorum datorem Christum Salvatorem nostrum; vt
nos suæ societatis dignos efficiat. Fiat.

C

De Petri Pri- matu.

Cap. XC.

Restat quintus articulus de Petri primatu, necnon
de summorum Romanorum Pontificum succes-
sione; verum cum de his satis dictum sit supra in præ-
ceden-

A
te
n,
re
t san-
rbis.
arura
atitu-
ne, in
pro
terra
ignit, B
im post
edit in-
atronis
perat,
uitori-
is ver-
nde
t mi-
la-
e Agri,
notie in
pib ad
is me-
entur
m glo-
ta pro-
iam ve-
cum sit
hæc

cedentibus capitulis: adducam hoc solum Decretum **A** sacrosanctæ Florentinæ synodi his verbis. *Item defini-
mus sanctam Apostolicam sedem; & Romanum Pon-
tificem in uniuersum orbem tenere primatum, & ipsum
Pontificem Romanum successorem esse Beati Petri Prin-
cipis Apostolorum; & verum Christi Vicarium, totius-
que Ecclesiæ caput, & omnium Christianorum Patrem,
ac Doctorem existere, ut ipsi Beato Petro pascendi, re-
gendi, & gubernandi uniuersalem Ecclesiam à Domino
nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse;
quemadmodum etiam gestis œcumenicorum conciliorum
in sacris canonibus continetur. Datum Florentiæ in ses-
sione synodali anno 1339.*

Qui plura de hoc articulo habere desiderat, præter
à nobis superius præfata, videat allegatum Gennadium
virum eruditum, & Constantinopolitanum Patriar-
cham cap. 5. per totum: & faxit Deus, ut Græci ali-
quando à falsa suasionem resipiscant, & vnam sanctam
Catholicam, & Apostolicam Romanam Matrem Ec-
clesiam recognoscant; ut fiat vnus Pastor, & vnum
Ouile.

De Indulgen- tijs.

Cap. XCI.

CVM de Purgatorio dixerimus, ac etiam de Petri
primatu: aliquid de Indulgentiis adnectere vi-
sum est, quæ à potestate successorum Petri pendent, &
animabus Purgatorij suffragantur. Indulgentia igitur
est remissio poenæ temporalis pro actualibus peccatis
debitæ

A del
fic
pri

ne

in

ni

C

tu

liq

vt

ur

B pro

rico.

stia

stip

idem

tè no

nec r

car

Diu

ex m

Chr

Chr

C nob

E

re o,

bis r

sola r

ad co

culp

dele

spe

ex q

ex fla

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ecclesia, Christi sponsa, & propterea ex participatione A sacramentorum persepe solum pars pœnæ, & non tota aboletur.

Secundo, remittitur pœna per Charitatem, quæ idē posset operari, quod Martyrium ex prima epist. D. Petri cap. 4. vers. 9. *Charitas operis multitudinem peccatorum*: & ex Cantic. cap. 1 8. vers. 8. *Fortis est ut mors dilectio*.

Tertio, remittitur pœna ex operibus Satisfactorijs: etenim sicuti nos Deum offendimus in bonis fortunæ, corporis, vel animæ; ita condecens est, ut elemosinis, ieiunijs, orationibus, & similibus nos Deum honoremus.

Quarto, & facilius remittitur pœna ex bono Indulgentiarum usu, quoniam sicuti Iesus Christi satisfactio regulariter nobis applicatur mediātib; sacramētis; charitate, ac etiā pœnalibus operibus; ita extraordinem de eadē satisfactione nos participamus ab eo qui potestatem habet dispensandi Indulgentias ex thesauris, quos Christus Ecclesiæ suæ reliquit.

Diximus supra, quod Temporales pœnæ remittuntur nobis per Indulgentias, nec se extendunt ad pœnas Aeternas, quæ à culpa proueniunt, nec ad eos, qui Deo non sint reconciliati: Et quamuis aliquando publicentur *Indulgentiæ à Culpa, & Pœna*: intelliguntur tamen, quod tunc temporis conferatur potestas

Confessarijs approbatis absoluendi pœnitentes à Censuris Ecclesiasticis, & ab

omni casu reseruato absque exceptione: vel quod in-

telligatur ta-

lis

Indulgentia de pœna remissæ culpæ.

De

D

B.

B I E
cumq
& qu
celis.
tant i
Quo
hibe
pœn
luz,
sus C
C in pl
ver
liga
erun
Quor
relinu
potel
diuir
scop
parti
tum
tatem

C

A

De potestate conferendi Indulgentias quam Christus tradidit Petro, & successoribus.

Cap. XCII.

- B** **I**ESVS Christus apud Matth. cap. 16. vers. 19. dicit Petro. *Tibi dabo claves Regni Cælorum, & quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum, & in cælis: & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis.* Sancti Cyprianus, Ambrosius, & Augustinus notant in hunc locum verborum generalitatem, nempe: *Quodcumque*; per quod verbum omnis exceptio prohibetur, & præcipitur credere, quod quæcumque sint poena, vel culpa, dummodo à Petro super terram soluta, ea quoque sint soluta in cælis: At quoniam Iesus Christus videtur eodem themate loquens Apostolis
- C** in plurali numero apud eundem Matthæum cap. 18. vers. 18. *Quæcumque alligaueritis super terram, erunt ligata & in cælo, & quæcumque solueritis super terram, erunt soluta & in cælo.* Et apud Ioannem c. 20. vers. 21. *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt.* Ecclesia nos inde docet, ut potestas conferendi Indulgentias, competat de iure diuino directè Papæ legitimo Petri successori, ac Episcopis: illi absque exceptione, & generaliter; cæteris particulariter, & determinatè circa sibi subiectos: certum est autem quod summus Pontifex habens auctoritatem, & iurisdictionem supra Episcopos, tanquam
- partem

re A
2
de
Pe
cato
rs diorij:
ortu.
emo-
a ho.

B

Indul.
satisfa-
cramē-
a extra
is ab eo
tias extritur
enas
, qui
lo pu-
guntur
tillas
ii.

C

De

partem gregis, potest ille eorumdem auctoritatem li-
mitare, & restringere, vt sic putauerit expedire, san-
ctus Thomas in supplem. tertiæ partis, quæst. 26. art. 1.
& 3. Concilium Lateranen. can. 62. cap. nostro, & cap.
cum ex antiquorum de pænis, & remission. etenim in
dicto Lateranensi fuit decretum, quod Archiepiscopus
in sua prouincia, & Episcopus in sua Diæcesi pos-
sent concedere annum Indulgentiæ in die Dedicatio-
nis Ecclesiæ, & in anniuersario eiusdem 40. dies; si bo-
num expedierit.

Infertur ex his, quod suprema, & absoluta potestas
conferendi, & dispensandi Indulgentias pertineat ad
illum cui dictum est: *Pasce oues meas. Pasce Agnos meos.*
Sed tamen est ipse summus Pontifex in hoc solum fidus
dispensator; vt expediens iudicabit Ioana. 12. veri. 15.
& 17. *Et hic iam queritur vt inter dispensatores fidelis
quis inueniatur.* Vt habetur etiam in cap. cum ex eo,
extr. de penit. & remiss. & D. Thom. 4. sent. distin. 20.
quæst. 1. art. 3. & idem in supplem. 3. par. quæst. 25. art.
2. & 3.

Aduertendum etiam, quod Indulgentiæ tantum
valeant quantum pronunciantur: dummodo adsit au-
toritas dantis, charitas accipientis, & pietas causæ,
& ob eandem causam potest dari maior, vel minor In-
dulgentia; sanctus Thomas in dicto supplemen-

to tertiæ partis, quæst. 25. art. 2. ac etiam

pro subsidio temporali dari possunt In-

dulgentiæ: si sint ordinata hæc

temporalia ad spiritualia,

nec intercedat

labes

simoniæ, vt d. quæst. 25.

art. 3.

De

I
ger
B gen
aliu
qua
set d
ny e
rum
Qua
nisi
4 di
torii
te

C

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

De Iubilæo

Cap. XCIV.

Iubilæum additur Indulgentiæ: & Primo, publica-
tur propter euidentem causam, & magis vniuersa-
lem, quàm illa aliarum indulgentiarum. Secundo, de-
fert secum gaudium magnum, & iubilum in domo Dei,
Tertio, confertur tunc potestas omnibus Confessarijs.
(ab Ordinario approbatis) absoluendi ab omnibus ca-
sibus reservatis, & ab omnibus censuris, excommuni-
cationibus etiam maioribus, suspensionibus officiorũ;
seu beneficiorum, & interdictis, ac etiam confertur
auctoritas commutandi vota absque exceptione, præ-
ter votum Religionis, Castitatis perpetuæ, & peregrinandi
Romam, Hierusalem, seu Galitiam.

Fuerat de hoc figura Iubilæum illud, quod in Leui-
tico cap. 25. vers. 9. ibi. *Clanges buccina mense septimo,*
decima die mensis, propitiationis tempore in vniuersa
terra vestra: sanctificabitque annum quinquagesimum,
& vocabis remissionem cunctis habitatoribus terra tue,
ipse est enim Iubilæus: Reuertetur homo ad possessionem
suam, & unusquisque adiet ad familiam pristinam,
quia Iubilæus est, & quinquagesimus annus, &c. Erant
præterea leges huius Iudaici iubilæi, quod serui liberi
devenirent, obligationes deleterentur, debita remitte-
rentur, parceretur iniurijs, & quisque possessionem ter-
rarum, quas alienauerat recuperabat.

At quoniam *Omnia in figuris contingebant illis.* pri-
mo Corinth. 10. versic. 11. fuit oportunè habitum, ut
Christianorum Iubilæum, quod nisi semel in quolibet
seculo

A secul
ui, c
cent
gesim
Extr
cum
lus l
vigi
tus e
titul

B

B

A
toru
tiz (v
verba
C fiat
pia,
num.
quam
interu.
& bon
tatem
requi
hic no
tum e
inutile

A saeculo publicabatur, vt in Extrauagante Bonifacij Octaui, cap. 1. tit. de poenitent: & remiss. ibi. *Et quolibet centesimo anno deinceps sequuturo*. Hoc ad Quinquagesimum postea redactum à Clemente Sexto, vt in Extrauagan *Vnigenitus*; eodem titulo. Demum verò cum Ecclesiae necessitates id requirerent, decreuit Paulus Papa Secundus, vt celebraretur Iubilæus singulis viginti quinque annis, quod Sixtus Quartus exequutus est, vt in Extrauaganti; *Quemadmodum*: eodem titulo.

B De Indulgentijs pro Mortuis.

Cap. XCV.

A Nimæ, quæ in statu gratiæ ex hac vita decesserunt: sanctæ Sedis auctoritate Iesu Christi, & Satorum satisfactionem recipiunt, cum illis Indulgentiæ (vt mos est) *per modum suffragij* applicantur, quæ verba non aliud significant, nisi talis applicatio, *non fiat per modum iuridicæ abolutionis; sed per modum pie, & certæ solutionis*. Nauarr. de iubilæo, not. 22. num. 4. Cardinal. Bellarmin. de indulgent. cap. 14. ad quam sufficit auctoritas Papæ. Secundo, requiritur, vt interueniat rationabilis causa, respiciens gloriam Dei, & bonum Ecclesiae suæ. Tertio, vt is, qui hanc charitatem erga defunctos exercet totum compleat, quod requiritur ad indulgentiam; & vt magis profit, quod hic non reperiat in mortali peccato: tunc enim certum est, tale suffragium non fore de functis animabus inutile, qui nobiscum in charitate Deo communicant;

o o o

quamuis

publica-
nuerfa-
do, de-
no Dei,
essarijs.
bus ca.
mmuni-
ficiorū;
inf. rur
ne, pra-
peragri-

in Levi-
nimo,
versa-
imur,
ratua,
essionem
linam,
e. Erant
uiliberi
mitte-
m ter-

lis. pri-
icum, vt
quolibet
eculo

quamuis in igne cruciati reperiuntur quacumque ma-
iori poena viræ huius, vt inquit Augustin. in psalm. 37.
ibi. *Quia dicitur saluus erit, contemnitur ille ignis; ita
planè quamuis salui per ignem, grauior tamen erit ille
ignis, quam quicquid potest homo pati in hac vita.* &
idem voluit Greg. in psal. 3 poenit. Beda in eundē psal-
mum, & S. Bernardus ser. de obitu Vmberti Monachi.

Quod autem viuorum suffragia Defunctis proficua
sint præter auctoritates Patrum, de quibus diximus nos
supra cap. 89. probatur etiam ex apparitionibus, quæ
leguntur apud sanctum Augustinum in lib. de Cura pro
mortuis cap. 4. & in Enchiridio cap. 109. ibi. *Neque
negandum est defunctorum animas pietate suorum vi-
uentium releuari, cum pro illis sacrificium mediatoris
offertur, vel eleemosynæ in Ecclesia fiunt.* Ac etiam idem
refert sanctus Gregorius Magnus lib. 4 dialog cap. 40.
& Gregorius Turonen. lib. de gloria confessorum
cap. 5. ex quibus infertur, quod poena vnus diei
in purgatorio in sua intensione respondeat extensioni
plurium annorum poenitentiae in hac vita; & propterea
nil absurdum cum fit mentio sex, decem, aut centum
mille annorum indulgentiae, quoniam iuxta antiquum
Ecclesiae rigorem concedebatur poenitentia septem,
decem, & duodecim annorum cuiuslibet peccato; & in
Concilio Elibertino cap. 5. dabatur poenitentia quin-
que annorum propter homicidium casuale, & annorum
septem quando illud fuisset ex proposito, & in cap. 64.
eiusdem concilii dabatur poenitentia decem annorum
propter adulterium, & in canon. presbyter distinct. 82.
eadem poena iniungebatur presbytero fornicanti.

Certum est igitur ex his Theologorum axioma,
quod indulgentia tunc utilis, & infallibilis sit; *si adsit
in concedente auctoritas, in causa pietas, & in suscipien-
te charitas:* contra erroneam illorum opinionem, qui
sibi suadent eleuationem spiritus solum sibi sufficere

pro

A

A pro
que
stat

B

B D

Ecce/
aliqui
poena
Vade,
gustir
tor e
v v
que pe
fermi t

C

C

C Pen
stip
Cui a
nauis,
non ci
tatis.
sanct
potu
tribu
non c
In/

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

De Limbo Sanctorum Patrum.

Cap. XCVII.

Quoniam de Purgatorio, & fruitione Sanctorum diximus supra, aliquid etiam pro complemento operis, De Limbo, & Inferno adnectamus. Duplex supponitur Limbus, vel ubi animæ Iustorum ante aduentum Christi permanebant; vel ubi Infantes, qui non dum baptizati moriuntur, damnantur. B

Quoad primum, nempe de Limbo sanctorum Patrum; omnes consentiunt fuisse sinum Abrahamæ, in quo Lazarus quiescebat apud Lucam cap. 16. Et quamvis ex communi ferè omnium sententia hæc sit historia, nihilominus quando etiam esset parabola: certum est Christum Dominum fuisse loquutum, iuxta communem omnium sensum, ut tunc temporis communiter omnes crederent; fuisse sinum Abrahamæ, cognitum Hæbreis, & hunc denotantem locum quietis instar Portus, ad quem naufragantes confugerent, ut exponit Theophilatus, ut etiam Christus Dominus intellexit apud Matth. 8. *Multi ab Oriente, & Occidente venient, & recumbent cum Abraham, Isaac, & Jacob in Regno Cælorum.* C

Notum est omnibus Paradisum terrestre clausum fuisse primis parentibus, eorumque posteris, donec in liam Ascensionis duxit secum Christus in cælum sanctos Patres, quos ex Limbo eduxerat, ut inquit Apostolus ad Ephæ 4. vers. 8. *Ascendens in altum, captiuam duxit*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

xit ad Latronem: Hodie mecum eris in Paradiso; hoc A non illi soli dictum est, sed & omnibus sanctis intellige, pro quibus in inferna descenderat.

Quod Christus Liberator fuerit mortuorum, sanctus Athanasius homilia de semete ait. *Iesus autem propter nos mortuus est, descendit ad inferna in medium mortuorum, & inter mortuos incedens, non solum liber, sed & Liberator mortuorum erat.*

Et sanctus Chrysostomus appropriat prædictionem Isayæ animabus in Limbo homil. 5. de resurrect. *Hodie soli iustitie Christus ascendit Euangelizatis sanctorum animis ab inferis, eleuans secum corpora sanctorum.* B

& infra. *Exclamauerunt qui erant in tenebris, quia lumen viderunt magnum: & qui erant in regione umbræ mortis, lux orta est eis. Sicuti etiã idẽ Isayas c. 45. vers. 2. & 3. Portas æreas conteram, & velle ferreos confringã, & dabo tibi thesauros absconditos, & arcana secretorum.*

Sanctus Hieronymus explicans in proposito verba Iacob, inquit ep. st. 25. cap. 5. *Descendam ad filium meum lugens in infernum; quia nec dum paradisi ianuã Christus effregerat, nec dum flammam illam romphaam, & vertiginem presidentium Cherubim sanguis eius extinxerat.*

Sanctus Augustinus declarans promissionem Christi ad Latronem, quod non intelligatur de cælo Empireo, epist. 17. ad Dardanum sic inquit. *[Neque enim ipso die in Cælo futurus erat homo Christus Iesus, sed in inferno secundum animam, in sepulcro autem secundum carnem; & de carne quidem quod eo die in sepulcro sit posita, manifestissimum est Euangelium: Quod vero illa anima in infernum descendit, Apostolica doctrina prædicat: Quamobrem sanctus Petrus ad hanc rem testimonium de Psalmis adhibet vbi de ipso prædictum esse demonstrat; Quoniam non derelinques animam meam in inferno.]* Hæc C

Augustinus

B
E
lauac.
ter ori
Iesus
rit ex
gnum
testat
putij
popu
D
ra: l
& 2
C
qua
quo.
De
quod
lapide
cum
terra
ris,
cra
H

A Augustinus, quod idem sæpius confirmat, vt in ep. 99. ad Euod. lib. 20. de ciuitate Dei cap. 15. in psalm. 85. & tract. 110, in Ioannem.

De Limbo Puerorum.

Cap. XC VIII.

B Est alius locus similiter Limbus nuncupatus; à vbi, qui mortui nascuntur, & alii infantes, qui absque lauacro baptismi decedunt; a visione Beatifica propter originale peccatum penitus excluduntur, vt dixit Iesus apud Ioann. cap. 3. vers. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu sancto; non potest introire in regnum cælorum.* vt etiam de Circumcisione in antiquo testamento, Genes. 17. vers. 14. *Ma sculus, cuius præputij caro circumcisa non fuerit, delebitur anima illa de populo suo.*

C De primo nempe de Baptismo, cuius Arca fuit figura: loquitur S. Petrus epistola prima cap. 3. vers. 20. & 21. *Quando in diebus Noe, cum fabricaretur Arca, in qua pauci, id est octo anime saluæ factæ sunt per aquam, quod & vos; nunc similis formæ, saluos fecit Baptisma.* De secundo nempe de Circumcisione, fuit figura, quod legitur in lib. Iosue cap. 5. vers. 2. *Fac tibi cultros lapideos, & circumcide secundo filios Israel:* qualis circumcisio ex cultro lapideo denotabat, quod quis in terram promissam non ingrederetur, nisi Petra angularis, quæ Christus est, non applicasset virtutem ex sacramentis.

Hoc autem prouenit, ex quo nos omnes in peccato con-

to concepti sumus, quamuis ex laudabilibus parentibus, vt inquit Rufin. in psalmo 50. *David natus erat de Iesse, viro iusto, & coniuge eius: quid est ergo, quod de se dicit; In iniquitatibus conceptus sum? nisi quia trahitur iniquitas ex Adam; nemo nascitur nisi trahens culpam, & culpa poenam?* Sicuti etiam Apostolus natus ex laudabili tribu Benjamin, vt ipse de se ad Philip. p. cap. 3. vers. 5. *Ex genere Israel, de tribu Benjamin, Hebraeus ex Hebraeis, secundum legem Phariseus, secundum emulationem persequens Ecclesiam Dei, secundum iustitiam, quae in lege est, conuersatus sine querela.* Et nihilominus confitetur se natum in peccato, vt ad Ephes. cap. 2. vers. 3. *Eramus natura filij irae, sicut & caeteri.* A
B

Idem hoc manifestè indicat sanctus Ambrosius in Apol. David cap. 11. *Antequam nascamur, maculamur contagio.* Et sanctus Hieronymus in epistola ad Lætiam. *Christiani non nascuntur, sed fiunt.* quam eandem sententiam ante pronunciauerat Tertullian. in apologet. cap. 17.

Concilium Meleuitanum can. 2. inquit, Item placuit vt quicumque paruulos recenter ab vteris matrum baptizandos neget, aut dicit in remissionem quidem peccatorum eos baptizari, sed nihil ex Adam trahere originalis peccati, quod regenerationis lauacro expietur, anathema sit. C

Concilium Florentinum sess. vlt. Illorum animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt; mox in infernum descendere: poenis tamen disparibus puniendos.

Sed coeteris omissis adducam solum S. Augustinus epist. 28. ad Hieronym. his verbis. *Quisquis dixerit, quod in Christo viuificabuntur etiam paruuli, qui sine sacramenti eius participatione de vita exeunt: hic profecto, & contra Apostolicam praedicationem venit, &*
totam

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

sunt omnia tum in toto, tum in partibus corruptilia: **A**
 Card. Bellarm. de amiss. gratiæ, & statu peccati lib. 6.
 cap. secundo.

Cap. XCIX.

De Inferno.

Quamvis Christus uti homo fuerit mortuus, & tã-
 quam Deus satisfecerit, adeo ut minima
 eiusdem actio, sola gutta, eius sanguinis, la- **B**
 crima oculorum eius plenè de rigore iustitiæ satisfacif-
 set: nihilominus ultra passus est, & fuit *Copiosa apud eum*
redemptio, ut in psalm. 129. sicuti testantur Ioan cap. 13:
Cum dilexisset suos, in finem dilexit eos. & ipse Christus
 apud Lucam 13. *Desiderio desideravi hoc pascha man-
 ducare vobiscum, antequam patiar, &c.*

Sed non propterea censebuntur vlllo vnquam tem-
 pore remissæ poenæ, quibus Damnatu in inferno cru-
 ciantur, ut credidere aliqui ex impiis Heræticis futu-
 rum post diem iudicij.

Hanc veritatem apertè docent propheta Isai. c. 33.
 vers. 14 *Quis poterit habitare de vobis cum igne deuo- **C***
rante? quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiter-
nis? & idem in fine suæ prophetiæ loquens de præuari-
cati ribus inquit. Vermis eorum non morietur, & ignis
eorum non exstinguetur.

Et Christus ipsemet iudex contra impios sententiã
 fulminabit apud Matth. cap. 25. vers. 41. *Discedite a me*
maledicti in ignem æternum, qui paratus est Diabo-
lo, & angelis eius.

Et alibi apud Matth. Christus assimilatur Paleas ip-
 sis reprobis ibi. *Paleas autem comburet igne inextin-*
guibili.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

deprecantis his verbis: *Illumina vultum tuum Deus; &* **A**
sub eiusdem effigie posita est Luna, quæ magnam par-
tem prædictæ figuræ circumdat.

Luna siquidem, vt alieno Solis lumine coruscat, de
 qua Tullius de somno Scipionis ait: *Luce lucebat aliena,*
hæc Solis discipula obsequitur cursibus superis; & prout
accedit ad Solem, vel recedit dispensat lumen: Sic etiam
 Imperator Heraclius deprecatur à Deo summo Sole
 lumen Iustitiæ, vt idem lumen ipse dispensare, & ad-
 ministrare valeat in populum sibi subiectum.

Præterea sicuti Luna semper instabilis, & Variabilis
 est Ouid. i i. metamor. *Nec par, aut eadem natura for-*
ma Dianæ esse potest unquam. & Macrobius inquit. **B**
Luna dispensationibus septenarijs luminis sui vices, sem-
piterna lege variando disponit: Ita Heraclius Lunam
 imitatus magna instabilitate bonorum, ac detestando-
 rum operum vitam duxit inæqualem, eandemque
 malè, ac miserrimè tandem compleuit: Ipse siquidem
 ad Imperium erectus aduersus tyrannidem Procæ vi-
 ctoriam obtinuit virtute imaginum Christi, & Deipa-
 ræ, vt ex annalibus Baronii ad annum 610. num. pri-
 mo, sicuti etiam piè cœpit expeditionem, & insignes
 victorias reportauit de Persis Imperium deuastantibus,
 & hoc præuia quoque prædicta imagine Christi non
 manu facta, & assistente auxilio Dei genitricis, vt in
 prædictis annalib. ann. 611. & 622. & 623. 624. & 626. **C**
 ac idem Heraclius extincto Cosdroe Rege pacem cum
 eius filio composuit amplissimis conditionibus. & in
 primis sanctissimum Crucis signum repetit, accurrenti-
 bus ad Triumphispectaculum, vbique fidelibus cum
 palmis, & oliuis, suffibus, atque luminibus, & præ
 gaudio lacrymas emittentibus, atque, ex more hym-
 nos sacros tantæ victoriæ occinentibus, ipsumque He-
 raclium eiusdem venerandæ Crucis recuperatoré ma-
 gis acclamationibus excipientibus, refert Theopha-
 nes,

A nes, & Cedrenus, sicuti, & Annales Baronii an. 627 vbi Spondanus num. 3. & 4. Et veniens Heraclius cum triumpho Hierosolymam Crucem in proprium Caluarie locum suis humeris portat, illustri miraculo ea re commendata, vt per Baronium anno 628. num. 1.

Sed non permansit Heraclius diu in vitæ innocentia incæstuosas siquidē nuptias contrahens, Neptē suam: Martinam in matrimonium duxit, Augustamque nominauit, Coronatam à Sergio Constantinopolitano Episcopo; quod detestandum facinus graui vindicta a Deo punitum esse, docent Theophanes, Cedrenus, & Baronius anno 613. num. i.

B Præterea nullus vnquam maioris in Rempublicam Christianam causa cladis extitit, quam Heraclius, dum non se opposuit nascenti Arabum Imperio post obitum Mahometis, refert Baronius anno 631. num. 1.

Tertio idem Heraclius fidei consulere imprudens existimans, imbibit Monothelitarum hæresim, referunt prædicti annales anno 629 & 640. ac demum infœlici exitu vitā clausit confectus erumnis animi, corporisque molestiis; ea passus, quæ pudet referre; quidam reliquit de se quasi in tabula egregie effigiatum exemplar quantum Deo inhæretes Principes possint; vt verè tunc de eo potuerit, quod in Nummo expressum habetur. *Super Aspidem, & Basiliscum ambulabis Leonem, & Draconem*: Quantumque ab eodem Deo Principes recedentes, sint inualidi, ac Reipublicæ & Ecclesiæ noxij, propagata, etiam ad liberos suos infœlicitate, cum in Heraclio etiam eius prosapia defecerit, refert idem Baronius ad annum 641.

In alia posteriori parte dicti Numismatis est idem Imperator triumphans supra Quadrigam, Diademate gemmis, & margaritis repleto, habet præ manibus Crucem, & supra eundem Triumphantem Imperato-

rem sunt Lampades ardentes ; litteris quoque Græcis, **A**
& Latinis hinc inde exaratis :

Constantinopolitani siquidem Imperatores in eiusmodi Triumphali pompa imitati sunt priscos Imperatores Romanos , quibus tunc victi Duces , simulacra oppidorum , aurum , argentum , Tribuni , & Legati in equis præcedebant , & vndique clamor militum , de quo ritu Cicero in Pisonem ait. *Quid tandem habet iste currus ? quid victi ante currum Duces ? quid simulacra oppidorum ? quid aurum ? quid argentum ? quid Legati in equis ? & Tribuni ? quid clamor militum ? quid tota illa pompa ?* Et inter cæteros auctores Plutarchus in vita Pauli Aemilij egregiè describit Triumphum , quem ille devicto Perse peregit ; sicuti etiam Zonaras lib. 2. annalium refert similem Camilli. **B**

*Triumphus.
Græcorum Imperat.*

Præcedebant autem præfatum Constantinopolitanum Imperatorem præter Despotas equitantes , cæteri quoque pedites , & supplicantium agmen ; ex vtraque autem parte comitabantur illum Berengarij , & omnes Securiferi , & iuvenes nobilitate eximij armati : refert Curopalata cap. 17. num. 36. & 47.

Acclamatio.

Mos acclamandi Græcis Imperatoribus fuit valde frequens : Corippus lib. 1. de laudibus Iustini iunioris relatus per Gretserum in Curopalata lib. 3. commentar. cap. 1. num 13. his versibus .

*Excubiæ primum, quæ summa palatia seruant ,
Impertum fœlix Dominis intrantibus optant ,
Et cunctos aditus armato milite vallant .* **C**

Et idem Corippus lib. 2.

*Intonuit Patrum iubitus fragor, inde Clientum ;
Clamores crescunt, clamoribus adsonat equor .*

Laudibus innumeris regnantum nomina tollunt .

Iustini vitam tercentum vocibus optant .

Augustæ totidæ Sopiæ plebs tota reclamat .

Mille

rid
tan
fit.
mal
sur
rati
batur
adora
tunc
Sylva
mestr
Capa
clam
sequ
tibi
ban
si l
Cui
Sei
apu
stent
Clau
gust
zu v
N
mod
dio d

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Hosti patriæ honores detrahantur, Parricide honores detrahantur, Parricida trahatur, Hostis patriæ parricida, Gladiator in spoliario lanietur, Hostis Deorum, Carnifex Senatus, qui Senatum occidit in spoliario ponatur, unco trahatur, &c. Similes fermè execrationes in synodo sub Mena act. 4. in Petrum Zoneram, & Severum Hæreticos, & act. 5. extat longissima acclamatio, quæ partim bona Augustis, & Patriarchæ; partim mala in Hæreticos Manichæos, Nestorianos, & Euthychianos, quorum ossa exhumentur, populus imprecatur.

*Triumphat
Imago
Virginis.*

Mos fuit prædictis Imperatoribus Græcis in Triumpho, seu alia solemnī processione Quâdriga incedere, ut in nostro effigiato nummo est videre, præter scriptores: At satis laudabilius fuit, quod gessit Ioannes Comnenus Imperator, qui imaginē sanctissimæ Virginis Nicoptæ Victoriæ effectricis, suo loco Currui Triumphali imposuit, ut Nicetas in Comneno inquit. *Cum dies supplicationis, seu Triumphi adesset, omnis generis tapetes auro, & purpura intexti vicos exornabant: nec deerant Christi, & Sanctorum effigies in ijs ad viuum expressæ. Erant & tabulata utrinque propter spectatores structa digna admiratione. Fuit autem is locus urbis sic instructus, qui ab Orientali porta usque ad magnum palatium pertinet. Quâdriga a quatuor equis nive candidioribus trahabatur. Imperator vero non conscendit, sed Dei Genitricis imaginem in ea collocavit: ob quâ letitia exultabat, & animo penè linguebatur: cui Victorias, ut collegæ Imperij, inuictæ acceptas ferebat: Habenas viris potentissimis moderandas, & Cognatis suis currum dedit curandum: Ipse Crucem manu gestans, pedes antecessit, & Dei sapientiæ templum ingressus, atque in conspectu omnis populi ob successus gratijs. Dea actis, in Palatium abiit.* Et hoc idem refert Gretlerus in librū tertium commentariorum in Ciropalatam cap. sexto,

A num. 1. §. 2. refert Baronius anno 1123. vbi Spondan. num. 3.

Aliud simile Triumphum de imagine sanctissimæ Virginis antea gesserat Ioannes Zemis rediens Constantinopolim post deuictos Russos, Bulgaros, Scithas, & Turcas numero trecentorum triginta millium, refert idem Baronius anno. 971.

B Videntur hanc dictam Dei Genitricis Imaginem secum extulisse in expeditiones alii Imperatores, ac Reges: hinc Nicetas in Imperio Murzuphli ait. *Imago Dei Genitricis, quam Romani belli sociam adsciscunt, ab hostibus capta est.* Etiam noster Heraclius Quadrigæ insidens, in nostro nummo effigiatus, in aliud tempus imaginem sanctissimæ Virginis in militiam præsidii causa abducebat. Arturus Britto: *In obsidione Badonici Montis, fretus imagine Dominicæ Matris, quam armis suis insuerat, nongentos hostium solus adorsus, incredibile cæde profugauit.* Scribit Vvihelmus Malmesburciensis lib. 1. de Gestis Regum Angliæ cap. 1.

C Quid venerationis Michael Paleologus Imperator imagini Hodegetriæ expulsis Latinis Constantinopoli, detulerit? his verbis exposuit Gregoras lib. 4. *Post dies complures Imperator Constantinopolim intrat, non prius tamen quam sacrosanctæ Deiparæ, quam quasi viæ monstratricem Hodegetriam vocant; imago per portam, quam auream dicunt, ingressa esset: vbi cum illi gratiæ hymnis actæ fuissent, cum demum pedes præcedente sacrosanctæ imagine est ingressus, & in palatio, quod Hippodromo proximum est, habitari cepit.*

Diadema, seu stemma gemmis, & margaritis repletum defert in capite noster Heraclius: & quando hoc ipsum stemma portabat Græcus Imperator, aliud indumentum non gestabat, quam saccum; inquit Curopalata de officio Constantinopolit. cap. 6. 33 & 35. Quanta autem in veneratione haberetur prædictum

Diadema.

Aemma; seu diadema Græcorum Imperatorum, quod in eorumdem inauguratione intra sanctum tabernaculum illud teneretur, & a diaconis sacras stolas ferentibus, deportaretur in ambonem, refert d. Curopalata, cap. 17. num. 19.

Sed idem Imperator in eadem solemnī Coronatione communicaturus, in signum profundæ reuerentiæ, deposito è capite diadema, tradebat illud Diaconis: & Patriarcha postquam ipse pretiosum Domini Corpus sumperat, tradebat quoque Imperatori in manus Dominici Corporis particulam: qua sumpta sumebat etiam viuificum sanguinem: communicabat autem, Patriarcha sanctum Calicem tenente, & ipso os ad calicem applicante, quemadmodum sacerdotes solent; **B** Ac post participationem Diuinorum mysteriorum rursus Imperator imponebat capiti diadema, refert Curopalata d. cap. 17. num. 44. & 45.

Imperatore Coronato eadem mortuorum ossa, puluis; & stuppa accensa obiiciuntur: refert Petrus Damianus lib. 1. pistola 17. [Apud Græcos hæc teneri consuetudo perhibetur, vt cum Imperator quis in dignitate creatur, mox vt Imperialibus infulis fuerit redimitus, Coronæ simul, ac Sceptri gloria decoratus; cū denique Procerum vallatur obsequiis, cum excipitur modulantibus psallentium choris: Quidam sibi præstet, qui videlicet vna manu vasculum plenum mortuorum ossibus, ac pulueribus offerat; in alia verò stuppam lini subtiliter pensam, ac piliis pensilibus molliter demolitam, cui protinus ignis adhibetur, & repente in icu oculi flamma subito vorante consumitur: vt in altero debeat considerare, quod est: in altero valeat videre, quod habet. In cineribus siquidem se cinerem recognoscit; in stuppa iam colligit, in die iudicii, quam subito mundus ardebit; quatenus dum se simul, ac suam tam vana, tam floccipendenda; nullatenus insolescat; **C**
& dum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Sanctissimam Crucem manu dextera Græcus Imperator, vt in nostro Nummo solitus erat portare; Euro-
 palata c. 6. n. 37. & 39. tum quando coronatus confide-
 bat in thronis vna cum Imperatrice, quæ & ipsa tunc
 ramum, seu palmam tenebat; idem Europalata c. 17.
 n. 3. tum etiam quando solemniter gestabat stemma;
 seu diadema, similiter Crucem tenebat d. c. 17. n. 35.
 Quæ gestatio Crucis, non aliud indicabat, quam Signū
 Dei, aut Christi, sicut libenter Christiani ipsam Crucē
 appellabant; ac etiam quasi Imperatoris illius tesseram,
 seu vessillum, vt in codice Iustiniani: *Vetatur signum
 Saluatoris Christi huius, vel in silice insculpti*: sic Græci
 interpretes legem 38. Scæuole accipiunt; de auro, ar-
 gento que mundo. *Fieri volo, iubeoque signum Dei ex
 libris centum.*

Aliquando prædicti Imperatores ipsi manu gesta-
 bant Crucem vt diximus, aliquando gestabant Globu-
 lum, cui illamet erat supernè infixā: Suidas in Iusti-
 niano. *Imaginem suam posuit super columnam in equo:
 ea sinistra manu fert globum, cruce in eo infixā: signi-
 ficante, quod per fidem in Crucem, terræ Dominus sit fa-
 ctus: Globus enim terra est ob hanc eius rotundam formā:
 fides autem crux ob Deum, qui in carne in ea affixus.*

Hoc idem salutiferæ Crucis signum idem Impera-
 tor habebat supra diadema, vt etiam in nostro nummo
 habemus expressum, vnde S. Hieron. ad Lætiam. *Vexil-
 la militum Crucis insignia sunt, Regum purpuras, atque
 ardentes diadematum gemmas patibuli Saluatoris pictu-
 ra condecorat.* & Chrysof. aduers. Gentil. *Hoc extremi
 supplicij symbolum, Crux diadematis, & coronis cla-
 rius factum est*: sicuti in ipsorum etiam militum armis
 erat expressa. Euleb. de vita Constantini. *Iam vero in
 armis ipsorum militū salutaris trophæi signum iussit ex-
 tare. Prudentius contra Symmachū: Clypeorum insignia
 Christus scripserat, ardebat summis Crux addita Cristis.*

A In sinistra vero manu solitum fuit prædictis Imperatoribus deferre inuolucrum Codici simile, ligatū mantili, habetq; intus cavitatē, & hoc vocatur Acacia, quasi dicat illud: Imperatorem humilem esse, atq; mortālē; neque propter Imperii sublimitatem efferri, neque insolenter se iactare: per mantile significatur eiusdem Imperii inconstantia, & mos ab vno ad aliud transeundi, vt ex Curopalata c. 6. n. 37 quamuis Gretser. in d. Curopalata m. c. 12. in fine velit Acaciam, quam Imperator ferre altera manu erat solitus, vitæ innocentiam denotasse.

Præferabant quoque Imperatori Lampades, etiam in nostro nummo effigiatas, propter illud Christi dictū Matthæi 5. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, & videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in Cælis est.* (Curopalata cap. 6. num. 37.)

Exrat etiam Theodori Balsamonis disceptatio de hoc more præferendi lampadem Imperatori, vt Imperatrici, & quinque Patriarchis, Romano, Constantinopolitano, Alexandrino, Antiocheno, Hierosolymitano; ineptē supponens ille Imperatori duplicem ob causam deferri lampades; tum quia humana, tum quia Diuina curat; tamque ea quæ ad corpus; quam quæ ad animam pertinent: (huius enim geminæ potestatis concessione blandiebantur recentiores Græci. suis Imperatoribus) eaque de causa lampades Imperatoris duplicibus aureis Coronis cinctas esse: Patriarcharum vero lampades, vt & Imperatricis vna tantum: eo quod Patriarchæ Spiritualium tantummodo curam habeant: mulieribus temporalia dumtaxat spectent; quippe quibus in Ecclesia docere interdictum sit; refert Gretserus lib. 3. in Curopalata cap. 1. num. 7.

F I N I S.

A

o-

de

sac

c. 17.

ma,

h. 35.

signa

iucē

tam,

num

icaci

or. ar. B

Dei ex

gesta.

Jobu-

luffi-

regus:

figni-

fisa-

mā:

is.

npera-

ummo

Vexil.

c.

c. 17.

c. 17.

c. 17.

c. 17.

c. 17.

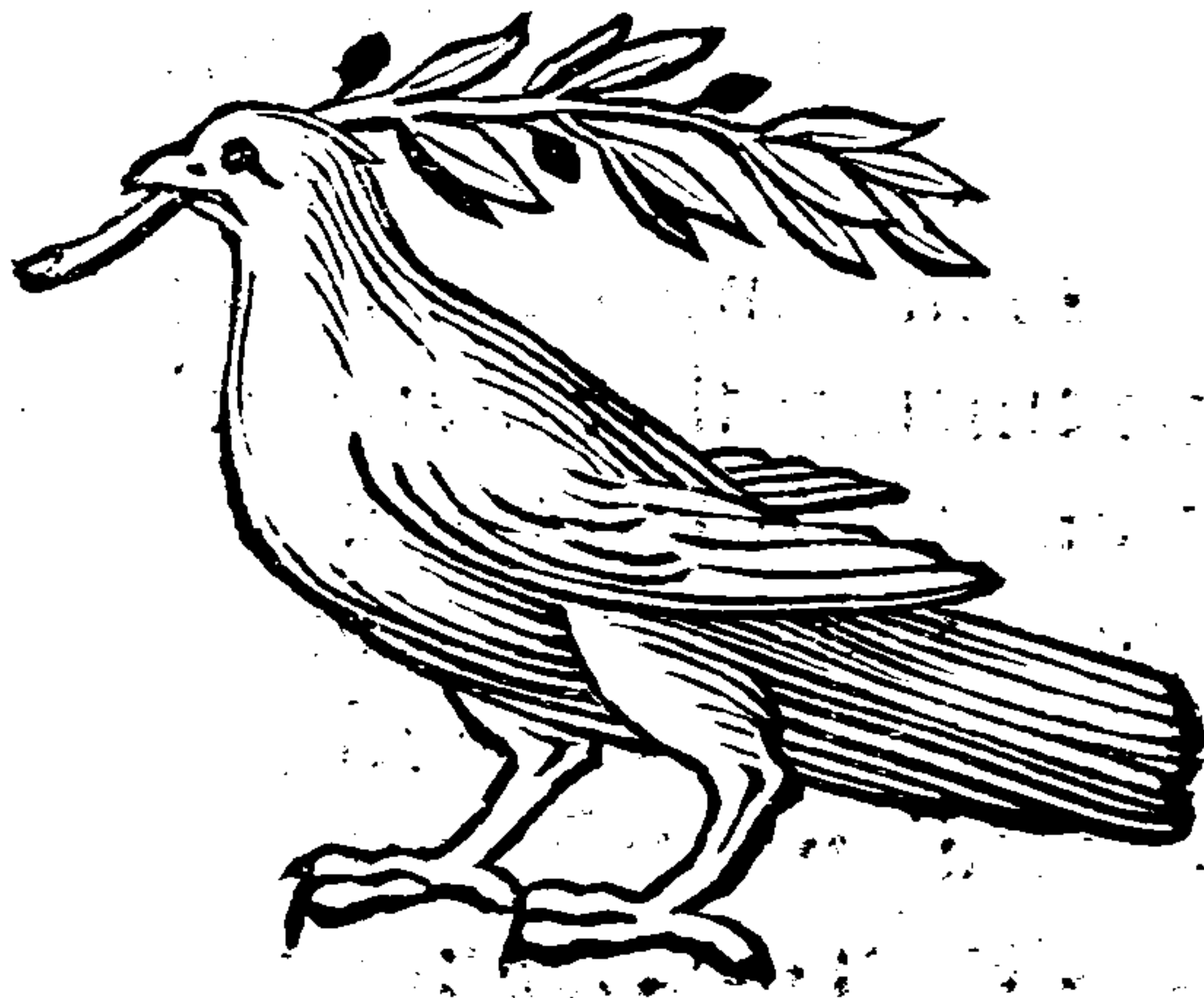
c. 17.

c. 17.

c. 17.

HAEC sunt, Christianè Lector, præcipua, & **A**
 insigniora, quæ ex veteribus Ecclesiæ na-
 scentis ritibus mea ingenij tenuitate adinueni,
 quæque vt debui fide optima expressi; vel hac
 ratione præclarioribus ingenijs sint occasio illa
 accuratiùs, vberius cum summa studiorum uti-
 litate prosequendi. Hæc inquam sunt, quæ in-
 star Apiculæ ex sacrosanctæ scripturæ medulla,
 sacris Concilijs, Ecclesiasticis scriptoribus, pro-
 batorumque auctorum floribus in proprium
 mihi vsum collegi, ac syncere dilucida breuitate **B**
 concinnaui; nunc & exhibeo; vt quibus om-
 nes illos libros comparare, aut perlegere com-
 modum non est, ad manus ipsi habeant sacra-
 rum quarumcumque compendium. Quamo-
 brem hoc meum qualecumque opus, quod be-
 neuolo animo offero, benignè suscipe, piè vtère,
 & in Christo benè, beateque viuere. Vale.

PAX

PAX **C**

REGI SAECVLORVM, IMMORTALI, INVISIBILI:
 SOLI DEO HONOR, ET GLORIA.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

I N D E X.

uerissimè agit contra illos, qui amuleta superstitionis collo gestabant, quos etiam sancti repræhdebant. 270. a.

Aqua benedicta.

Ritus purificationis Aquæ, de quo in lib. Numeri; etiã in catholica habetur Ecclesia ex apost. traditione, 206. b: refertur illius Benedictionis forma, c. Quam aquam solemniter præcepit benedici Alexander Papa Primus c. utebantur prædicta aqua benedicta quibusdam orationibus, & cœremoniis consecrata, eaque inferuiebat baptismo, & ad effugandos Dæmones, & incantationes, 207. b. Hinc etiam aqua sanctificata ad leuium sordium expiationem in Ecclesiis, & priuatis domibus exponitur, c. sicut etiam in templo Hierosolymitano ad emundationem positum fuit labrum æneum, quo sacerdotes manus, pedesque ante ingressum, lauarent; c. & ex naturali instinctu purè. accedendi ad Deum non solum Christiani, & Iudæi; sed & Gentiles ante adorationem se aqua mundarent, 208. a. Aqua, vt elementũ non mundat a sordibus animæ; sed benè in sanguine Christi per benedictionem, & preces Ecclesiæ, delet peccata, & liberat a malis, 208. b. In monumentis apponebatur a priscis fidelibus Aqua benedicta. 356. b.

Littera B.

Baptismus.

Baptisteria primis Ecclesiæ temporibus in vsu non fuere; sed aliquando in Fluminibus baptizabatur, seu in Fontibus, Stagnis, ac etiam in Via, in Domibus, in Mari, &c. pag. 28. a b. Deinde Baptisteria in domibus, & aliis abditis locis extra Urbem extructa fuere,

fuere, donec Magnus Constantinus in suburbio, ac etiam intra urbem in Coelio monte construi fecit: Item tempore Clodouei Regis in Gallia construi coepta. 29, a, b. praeterea Baptistria a sinistra parte ingredientium in ecclesiam mos fuit construi c. In suscipiendo Baptismate Viri cum Viris, & mulieres cum mulieribus sepatatim erant, quoniam multos vtriusque sexus nudatos baptizari eodem tempore oportebat, 29. c. & seq. Consecratio Aquae baptismalis ab Apostolis instituta peruenit ad nos, 30. a. Baptismus in primordiis Ecclesiae quolibet die celebrabatur, postea vero extra Paschatis, & Pentecostes tempus nemo baptizabatur, quamuis infans, & paruulus 30. b. Necessitate postulante omnibus baptizare licebat in exordio Ecclesiae: coeterum solis Episcopis fuisse munus baptizandi, sed ex quo postea certa Baptismi tempora cessarunt, & Episcopis aucta onera, singulis oppidis certi presbyteri assignati fuerunt, quibus totum negotium deuolutum est, 30. c. Monachi ab hoc munere in totum repellabantur. Baptismus vero a pueris etiam per iocum collatus ritu Ecclesiae est validus, supplendo tamen, quae a sacerdotibus mos est fieri, 31. a. Compatis, seu susceptoris munus in Ecclesia antiquissimum, & vnde exhortus, & adhibebantur susceptores non solum in baptismo infantium, verum etiam aduultorum, 31. a, b. viro mulierem, & mulieri virum tunc suscipere de fonte non licebat, & quare? 31. c. Monachis susceptoris officio fungi non licebat nec in clericis, presbyteris, & Episcopis, quibus licuit. Parentes tunc filios suscipiebant: modo talis vsus penitus abrogatus 32. a, b. Baptismus paruulorum ex sacris litteris probatur, 32. b. Qui baptizandi erant, nominabantur Christiani, Cathecumeni, Competentes, Initiati, & Electi, 32. c. Cathecumeni dicebantur, quia mysteria fidei ipsis credebantur, inter quos etiam infantes re-

censebantur 32.c. & de his vide in verbo Cathecumenus. Mos fuit Nomina in Baptismo imponere, de quo ratio adducitur 34. a & fuit vetitum Gentilium nomina filiis imponere, 34 b. Nares, & aures presbyterorum digitis ex salina tangendi antiqua fuit consuetudo, & quare 36.c. Exorcismi fiebant in baptismo 36.c & accedentes ad exorcismum erant nudis pedibus, & vno tantum vestimento, ac etiam ardentem cereum tenebant. 37.a. Baptizandi quare Competentes nominabantur 38. a. Soli Competentes habebant ius petendi Baptismum humi prostrati, & hi fiebant in Dominica Palmarum a: Baptizandi variis poenitentiae generibus utebantur, de quibus 38.c. & seq. Symbolum fidei tradebatur Baptizandis in Dominica palmarum, 39.c, Quo die aliquibus in locis lauabantur capita baptizandis c. alibi etiam mos fuit abluendi pedes baptizandorum, 40. b. Oratio Dominicalis exponebatur baptizandis feria secunda post Dominicam Palmarum, 40 b. Baptizandi die Sabbati sancti, quo baptizabantur; Electi nominabantur, 40. c. Electorum origo pendebat ex scrutiniis de vita & moribus, c. & in dictis scrutiniis perquirebantur voluntas, & opera baptizandi, 41. a. Suffragia ferebant in praedictis scrutiniis non solum Clerici, sed etiam Populus, b. & haec publicae in Ecclesia fiebant, non autem priuatim, & quibus caeremoniis scrutinia conficiebantur? c. Quibus etiam infantes subdebantur. 42.a. Quando ab Ecclesia sublata praedicta scrutinia? b. Ornabatur Ecclesia, quando baptizabatur, 42.c. Qui baptizabantur, faciebant oblationes pro cuiusque arbitrio, 42. c. Litaniae, & aliae orationes dicebantur ante baptismum, & in baptismo, 43. a. Forma verborum Baptismi, fuit semper in nomine trium Personarum sanctissimae Trinitatis: 43.b. cum seqq. Baptismus priscis temporibus solum per immersionem fuit in usu, non autem per Infusionem,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I N D E X.

tur olim a Pontifice baptizatis & quare, 54. a. Cereus accensus in manus baptizati a Ministro dabatur & quare, 54. b. c. Pax dabatur Baptizatis a Ministro, 55. a. Baptizatus locabatur in loco edito ante sacrarium, & quare? 55. b. Baptizati statim confirmabantur, 55. c. cum sequentibus. Baptizatis iterum dabatur Pax, 58. a. Benedictio deinde impertiebatur, b. missa post baptismum celebrabatur, b. Completa missa dabatur etiam Eucharistia Baptizatis, c. & huc usum Eucharistiae post baptismum suscipiendae non solum adultis, verum & Infantibus solitum, c. & tales Infantes sumebant tunc Eucharistiam solum sub specie vini: adulti vero sub utraque specie, 59. a. Corona imponebatur Baptizatorum capiti tamquam laetitiae Symbolum: ac Regium, & Sacerdotale insigne, 59. b. Lac, & mel consuetudo fuit dari Baptizatis & quare? 59. c. & seq. ac etiam Lac & vinum dulce, 60. b. Demum habebatur Concio & Pax baptizatis dabatur, c. baptizati stipem in egenos copiosè conferebant, c. item Baptizati suscipiebant conuiuio ministros & susceptores; quamuis fuerint deinde moderata haec conuiuia, 61. a. b. Letitiae signa praebant Christiani propter baptizatos, c. Denunciabantur baptizati ab Episcopo: successu temporis fuerunt idem proclamati ab Inferioribus ministris, c. & seq. Fuit consuetudo dandi baptizatis Imagines Agni celestis in cera consecrata, & quare? 62. b. Solita fuit celebratio de Anniuersario die quo quis fuerat baptizatus, & haec dicebatur Illuminatio, 62. c. baptizati apud Ministros per aliquot dies manebant, vt de ritibus erudirentur, 63. b.

Christus quamuis ordinauerit fieri Baptismum per immersionem in aquam, & non per aspersionem; nihilominus propter inconuenientiam & incommoda & erubescenciam in foeminis, Ecclesia commutauit hunc usum in Baptismum per aspersionem, 141. a. cū sequen.

Ba.

E
 C
 a
 C
 Vir
 gile
 sue
 au
 d
 ce
 la
 ir
 c
 II
 pre
 Lac
 cie
 lice
 pri
 Fifi
 Dia
 mili.

I N D E X

Baptismum Paruulis conferendum accepit Ecclesia ex Apostolica traditione. 332. a. sicut etiam vetus Ecclesia Baptismum in hominibus adultis existimabat necessarium necessitate conditionali, in Infantibus necessarium necessitatis absolutæ, a.

Christus Petrum Baptizauit, Petrus Andream & filios Zebedei, hi deinceps reliquos Apostolos, 417 b. verba Baptizari pro mortuis, non intelliguntur de baptismo Sacramentali, sed de Baptismo poenitentiae & afflictionis, 258. a. b.

Littera C.

Calicis Vfus.

Calices in Ecclesia primum ex ligno erant in vsu; sed quia bibuli imbuebantur sacro sanguine in Vitreos mutati: sed tandem ex vitro exclusi quia fragiles; ex metallo sapor displicuit, aliquando marmorei fuere: ceterum in presenti ex auro & argento solum; aut saltem stanneo: Corporale autem ex Lino candido & nitido, 120. a. b. c. Pingebant, & celabant Calices, 121. a. Habebant aliquando pondus, & ornatum lapidibus pretiosis. a.

Vino aqua mixto vtendum in sacrificio Calicis, quia in vna persona Christus Diuinitatem, & humanitatem copulauit. b. alia ratio quare aqua vino misceatur: 115. a. Abstinebant aliqui vino in Calice, grauiter reprehensi, 121. a. Alii in Lacte consecrarunt: alii mel & Lac addiderunt, c. Quod ministraretur Calix ex speciebus Panis & Vini, 122. a. b. Erant ministrales Calices ad dispensandum Populo, a. b. Dispensabatur etiã priscis temporibus sanguis ex Calice cum Canna, Fistula, seu Calamo; sicut etiam summus Pontifex & Diaconus hodie sugunt sanguinem. 122. c. & seq. similiter propter timorem effusionis sanguinis vtentur magis

I N D E X

magis patinis pondere triginta librarum, 123. b. & propter eundem timorem effusionis præcepit Zosimus Papa, vt nullis poculum in publico proponeretur, b. Concessum tamen Boemeis, in Concilio Basiliensi, qui ab hoc priuilegio deinde exciderunt, c. concessum etiam Regi Galliarum dum vngitur, & in mortis articulo; c. sicuti etiam Imperatores Græci iam & Latini in ipsorum Coronatione sumpserunt, quemadmodum Sacerdotes solent, c. & seq. & 131. in princ. Monachos S. Benedicti fertur tinxisse hostiam sanguine antequam sumerent, 124. a. summus Pontifex solemniter celebrans tradit Calicem gustandum Diacono, a. sicuti solent aliqui Orientales, & Aquilonarij, b.

Græci calidam aquam infundunt in Calicem & quare. 124. c. cum seq. talis error conuincitur de mendacio, 125. b. quamuis toleratus ab Innocentio quarto, c.

Usus calicis fuit prohibitus respectu non celebrantium; quoniam integritas substantiæ seu essentiæ communionis consistit vt recipamus Christum totum integrum vt recipitur, per alteram ex speciebus Sacramentalibus, & in hoc non potest vllatenus dispensari: Quo vero ad integritatem significationis communionis, vt memoria teneamus corpus in sanguinem fuisse diuisa in morte Christi; hæc seruatur in persona consecrantium communicantium sub vtraque specie; cum possit in hoc casu dispensari quo ad non consecrantes vt sub vna tantum specie communicent latè; 138. cum sequentibus & per totum capit. Ecclesia primitiua etiam multis casibus admisit communionem sub vna tantum specie, 139. c. & sequentibus.

In primitiua ecclesia cum non potuisset seruari consuetudo vnus Calicis tantum in vnaquaque Synaxi, etiam si maius vas fuisset adhibitum: ex hoc introductæ fuere magnæ hydiæ, seu vasa vino plena effundentes

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

I N D E X .

& seq. Quot modis in exordio Ecclesie conuocarentur fideles ad conuentus sacros ? 241. b. & monachos voce Alleluia vocatos, c. Quando captum benedicti Campanas ? 242. a.

Canonizatio Sanctorum .

De Ritu Apotheosi, siue consecrationis Romanorum Imp. ubi apponuntur etiam Numismata, 379. b, c. cum seqq. Similes consecrationes præter Herculem, Liberum, Castores, & alios referuntur etiam de Magno Alexandro, 381. b. cum seqq. factum Vespasiani de sua consecratione, 382. a, b.

Christiani olim indistinctè sancti dicebantur, 382. c. postea hi tantum appellabantur sancti, qui eminentiori, probatiorique fulgerent morum sanctitate, 383. a. Peruetustum in Ecclesia Catholica, ut cultus sancti alicuius ex consuetudine Ecclesiarum generaliter introductus, vim haberet ex approbatione tacita, vel expressa summi Pontificis, & quilibet Episcopus tunc in propria Diocesi poterat canonizare, 383. b. c. & seq. Ritus quo Martyres in cathalogum redigebantur ? 384. b, c. Quare hæc de martyribus inquisitio ? 385. a, b. Perueigatio potissimum fiebat circa fidem, & charitatem. c. progressu temporis cum aliqui Episcopi faciles redderentur ad huiusmodi canonizationes, propterea eorum decisiones ad sanctam sedem remissa fuisse, 386. a. b. Solemnes canonizationes quomodo per summos Pontifices caperint, & fuerint inductæ ? 386. b, c. Fuit etiã alius Ritus canonizationum minus solemnium, 387. a. Solemnes ritus, qui seruantur hodie in canonizationibus sanctorum pendent ex arbitrio summi Pontificis, ubi etiam recensentur plurimi sancti canonizati sæculis præteritis, 387. c. Sanctorum canonizatio quantum attinet ad originem inducta fuit a lege veteri; quantum verò ad formam, & ordinem procedendi ab Ecclesia

I N D E X.

Ecclesia Catholica, 388. a, b. Eadem fuit olim au-
toritas a Spiritu sancto in canonizatione S. Matthei,
quæ hodie est in catholica Ecclesia circa sanctorum
canonizationes, 389. b. c. Miracula, quæ operatur Deus
ad inuocationem sanctorum, confirmant validitatem
canonizationum, vt etiam indagatio ad discernen-
dum miracula vera ab illuforiis, 390. a, etiam sanctus
Clemens decreuit septem Notarios Ecclesiasticos, qui
in scriptis redigerent acta martyrum, 390. c. cum seq.
ac etiam gesta totius Ecclesiæ, 391. b. Hanc eandem
curam olim viguisse apud diuerfas Ecclesias referendi
acta martyrum, 391. b, c. Diabolus inimicus veritatis
fulcitauit pseudoscriptores, qui publicarunt plurima
acta martyrum, & Ecclesiæ apocrypha, quæ omnia
confutata fuere diuersis temporibus a sanctis Patribus,
& Ecclesiasticis scriptoribus, 392. & 393. Responde-
tur ad illud axioma, Multorum corpora honorantur
in terris, quorum animæ torquentur in gehenna: &
quomodo hoc intelligatur? 394. b, c. Ad quid fuerint
canonizationes inducæ? 395. a, b. Constat Ecclesiam
non posse errare in canonizatione sanctorum,
395. b. c.

Cantus.

Mos cantus etiam in testamento veteri, 242. c. & an-
tiquissimus in Ecclesia catholica 243. a. Apostoli ecc-
lesia facta hymnum cantabant 243. b. c. Vnde cantus in
Ecclesia alternatim? 244. a, b, c, Prisci fideles erant in-
ditati apud Imp̄p & Præsides propter cantum, 244. b,
& 250. a. Communis erat cantus omnibus etiam laicis
qui in precibus, & vigilis conuenirent; postea vero,
propter aliorum inconuenientiam solis clericis reseruatus,
245. a, b. Musica etiam in ecclesia retinenda, & qua-
re? 245. b. Hymnus Glorificationis quomodo in Ec-
clesiam introductus, c. Variæ Hæreticorum blasphemæ

en-
cos
acti

79. b, c.
blem,
de Na-
spatia-

382. c.
laentio-

383. a.
in ali-

er intro-

l'expref-

cio pro-

leg. Ri-

8. b, c.
Perue-

atem. c.
redd-

ea eorum

85. a. b.
mos Pō-

fic etiā

387. a.
izatio-

Pontifi-

nonzati

uo quā-

re: veri-

dendi ab

clētia

miæ contra hymnum Glorificationis, 246. a. Hymnus
Trifagion quomodo & quando introductus in Eccle-
sia? b. Impiū additamentū. Trifagion damnatū. 246. b.
Horas Canonicas Cantu: vt plurimum pronuncia-
tas, 248. a.

Cardinales.
Cardinales sunt de Corpore Papæ, 434. c. de origi-
ne ipsorum, c. Initio ecclesiæ pusillus erat prædictorum
numerus; aucto autem fidelium numero creuere etiam
Cardinales, 435. a. Tituli septem Episcoporum Cardi-
nalia a quo instituti? c. Decreuit. Cardinalium titu-
lus tempore Nicolai tertii ad euitanda Schismata. 435.
c. Paulus Quartus auxit numerum. Cardinalium vsque
ad septuaginta, & quare? c. Quale sit. Cardinalium
munus? 436. a. Quare dicantur Cardinales. b. Quando
creuerit dignitas Cardinalitia: eique attributus Gale-
rū & indumentum purpureum? 436. b. c. Quando ex
Cardinalium corpore eligi coeptus summus Pontifex:
c. Promoti ad Cardinalatum assumunt titulum ab Ec-
clesijs illis traditis, 437. in princ.

Catecumeni.

Catecumeni dicebantur, quia Myſteria fidei ipsis
viva voce credebantur, inter quos etiam infantes re-
censebantur, 32. c. & munus erat susceptorum seu Cō-
patrum ipsos in Catholica fide, & Christi præceptis
imbuendi: & ipsorum nemo Baptizabatur nisi Symbo-
lum, & Orationem Dominicam memoria retinerent,
33. a. quando Catecumeni apprehēdebant orationē
Dominicam. 33. c. Quamuis in Catecumenatu nul-
lum esset præfinitum tempus, tamen aliquando durabat
tribus mensibus, seu quadraginta diebus. At vero cum
plurimi diem baptismi longius protraxissent, id tamen
conati sunt euellere sacra Cōcilia & antiqui Patres, 33.
a. b. Catecumeni Christianorum ritus & præcipue
Quadragesimam obseruabant, 33. c. & quamuis Euc-
haristiæ Sacramento fidelium more expiari non pos-
sent.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I. N. D. E. X

num, tamen si per errorem aliquis cathecumenus, antequam de Ecclesia egressus remansisset, ibi inter fideles; ac etiam de corpore Christi participasset; erat hic incontinenter solutus a panis cathecumenatus, & statim baptizabatur, confirmabatur, & illuminabatur per Eucharistiam? 146. b. c. Missa cathecumenorum quomodo habebatur? 147. b. c. Orationes, & impositio manuum supra cathecumenos fiebant intra tempus missæ, vel paulò ante consecrationem, vt sanctificarentur per Eucharistiam 148. b.

Cathecumenis non permittebatur manducare de reliquiis panis oblatis per populum, ad effectum consecrandi etiam quod tales reliquie non essent consecrate, 148. c. præbebatur tamen eisdem panis, & sal sanctificatus, vt disponerentur ad credendum Eucharistiæ mirabilia, 149. a, b.

Christus.

Christus variis symbolis exprimebatur, nempe litteris A, modo Agni, modo Pastoris, &c. pag. 14. b, c.

Christiani.

Quare plurimi Imp. Christiani, titulum Pontificis Maximi susceperunt? quod ethnicis competebat. 292. per totum capitulum.

Antiquis temporibus cum aliqui Christiani fungerentur officio sacerdotum Gentilium, Ecclesia id maximè vetuit, 294. b. Quare hi Christiani fungerentur officio Gentilium sacerdotum, c. Relatum in proposito ab auctore de catholicis in Anglia 925. b. c.

Christiani quomodo olim sancti dicebantur, 382. c. & sequenti.

Cæna.

Ultima Christi cæna, quamvis vnica a Maldonato
 reputetur: Triplex tamen communiter fuisse supponi-
 tur; nempe Legalis, Communis, seu vulgaris, & Eucha-
 ristica, pag. 63. a. Legalis cæna Hierosolymis tantum,
 & non alibi mos fuit celebrari, 64. a. Domum prædictæ
 cænae quamvis confusè Christus nominet, certam ta-
 men Christus designauit, & hoc quare? 64. a. b. Circa
 ritum institutionis Phæse, quamvis præcipiat Deus im-
 molationem Agni, seu Hædi, non ea duplex, sed vnica
 fuit immolatio; nempe vt cui decisset Agnus, is immola-
 ret Hædum, c. Quare Agnus immolabatur post tres
 dies, quam fuerat acceptus? c. & seq. cænatores in Pa-
 scha infra decem esse non licuisse. 65. b. Christi cænae
 non solum ipse, & duodecim Apostoli, verum alii plu-
 res interfuere: & sanctam Matrem cum mulieribus iif-
 dem in ædibus, ac eodem tempore; discretis tamen
 cænaculis cænasse, b. Christus in Paschali cæna cum
 discipulis stetit: in cæna autem vulgari, & Eucharisti-
 ca accubuit; 65. c. & Loti ad mensam assiterunt c. Pa-
 scha est transitus, c. & seq. Quare plures edebant in
 vna domo? 66. b. Quare Agnus huius cænae fuerit
 Christi figura? b. Quare Panis azimus cum lactucis
 agrestibus comederetur, c. Quare accingerent renes,
 & calcamenta haberent in pedibus? 67. a. Quare se-
 stinanter comederent? b. Quare caput cum pedibus
 vorandum? b. Quare ossa comburenda igne, c.
 Quare vterque possis obliniendus sanguine? 68. a.
 In vulgari, seu communi cæna Christus recumbebat
 postquam in cæna Legali steterat, 68. b. Lecti stabant
 dispositi in cænaculo circum mensam, in quos illi po-
 sitis soleis, vniique cum cænatoria veste ascende-
 bant ad mensam accubituri, 68. c. Vestis erat cuique sua,
 69. a. Proxi pectus puluino sulti procumbebant, ali-
 quando

I. N. D. E. X.

quando etiam supini, a, & Christo pro puluino fuit
Ioannes, a. Dispositio accumbentium, b. cæna facta
quamuis Christus surrexerit a cæna intelligitur facta
cæna Legali, quoniam recubuit, b, c. Posuit vestimenta.

Christus, & de quibus intelligatur? 69. c. Præcinctus
misit aquam in pelum, & lauari cepit etiam pedes Iu-
dæ, pag. 70. a, b. Christo volenti lauari refutit Petrus,
c. Post lotionem pedum iterum recumbit Christus, &
verba habuit ad discipulos, c. & seq. Turbatur Chri-
stus de prodicione Iudæ, & quomodo? 71. b, c. Occa-
sio prodicionis fuit liberalitas Magdalenæ, 72. a. Pro-
ditio nondum nota. Apostolis in cæna, b. Post buc-
cellam intrauit Sathanas in Iudam, c.

In cæna Eucharistica fuit panis ex azimo, non au-
tem fermento, pag. 73. a, b. Et hic azimus ex frumen-
to electo, sicuti etiam vinum, & aqua munda, c. Iudam
fuisse exclusum a cæna Eucharistica cõmunior est opi-
nio, c. quamuis ipse Iudas concenasset Pascha, cõ azi-
mis, & lactucis, 74. a. Christus cõmunicauit, & se
sibi impertit, b. Gloriosam Virginem Matrem etiam
cõmunicasse in diuerso cubiculo quãuis in iisdem ædi-
bus, ibique missam per Petrum sanctissimam Euchari-
stiam cum sequentibus mulieribus suscepisset. c.

Calix in cæna Christi ex qua materia, & forma fue-
rit? 78. c. Lagena siue amphora aquæ testacea, 79. a.
Peluis ex ære fuit, ex quo deinde fabricata crux. b. De
linteo in cæna, & ubi reperiretur? b. catinum eundem
cum paropside fuisse, c. Duo, vel vnus calix fuerit in
Christi cæna? 80. a. Quare Dominus aquam vino mi-
scuit? b.

Christus in cæna hymnum cantauit, 115. b. Sicuti
etiam Iudeos loco gratiarum actionis post cænam sep-
tem psalmos cantari solitos, de quibus, 115. c.

Christiani post sacram Eucharistiæ communionem,
cænam subintebant, quam Agapen dicebant ab amo-
re, quo

re
Ar
ser
cu
T
li
bi

cha
etia
nari
151
qui p
C
mun
Laic
des.
15
lee
car
pti
co
ru
leg

C
Er
cum
E
mu
Past.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

I N D E X :

Confirmatio, seu Chrisma.

Confirmatio conferebatur baptizatis statim post baptismum, pag. 55. c. Sacerdos item antea summum baptizati verticem chrismate ungebatur propter timorem mortis, & absentiam Episcopi, pag. 50. b.

Sanctus Silvester induxit consuetudinē duplicis chrismatis usus: primo ungebatur baptizatos chrismate statim in vertice; secundo in fronte, quod pertinet ad confirmationem, pag. 56. a. Non solum adulti, verum & infantes post baptismum statim confirmabantur. 57. a. & talis usus fuit etiam tempore Apostolorum, b. Quare autem post baptismum statim confirmarentur? c.

Quare, & quo tempore cessavit iste usus? c. Baptizatus quando quis erat absente Episcopo, solebant ad talem confirmationis effectum ipsi Episcopi circuire minores vrbes, 57. a.

Confirmatio dabatur statim post baptismum ante Eucharistiam, 249. b, c.

Nō Eucharistia, sed confirmatio nominatur Perfectio; quoniam roborat natiuitatem, quam receperunt fideles in baptismo, 150. b.

Confirmatio fuit verum sacramentum, & conferebatur chrysmate, & signo crucis, 162. c. Ieiunii, & post confessionem recipiebant hoc sacramentum 163. b. Hoc sacramentum confert Spiritum sanctum. & datur in augmentum iustitiæ, & confert gratiam gratum faciens c. Ritus confirmationis, c. & seq. A solis autem Episcopis confertur, c. quamvis Papa possit id committere etiam simplici sacerdoti 165. b. Oleum, & Balsamum est materia huius sacramenti, quibus representatur dignitas sacerdotalis, & regalis; b. & per singulos annos in coena Domini conficitur chryisma, & verus debet incendi. c.

Corona

Corona, seu Tonsura Clericorum, & Religiosorum.

Clericalis Tonsura ab initio catholice Ecclesie in usu fuit, & hanc a Nazareis Apostolos sumpsisse, de qua
 eq. Quare in ecclesia
 introducta talis corona, seu tonsura 271. b, c. Talis corona est hieroglyphicum perfectionis, 272. a. Talis usus antiquissimus in Ecclesia, b. Solitum erat adiurare per talem coronam, b. c. De presbyterorum tonsura, 273. a. & de tonsura Episcoporum. a. Antiquam coronae formam hodie apud nos soli Monachi retinent; nam brevis ille orbis in vertice inusitatus iam erat in Ecclesia. b. c. Respondetur ad ea quae obiciunt Haeretici contra Tonsuram, c. cum seqq.

Tonsura Religiosorum utriusque sexus ab Apostolica traditione creditur processisse 275. a. De qua constat ex antiquorum Patrum auctoritatibus, b. c. Deus etiam per Prophetas populo minabatur Tonsionem, & caluitium, 276. b. Hoc etiam Gentiles fecere in signum maximi luctus exceptis Romanis, 276. c. Religiosi, ut exhiberent maestitiam, & luctum de propriis, & alienis peccatis tonsi incedebant, & capillos radebant. 277. a. Nec prius ad poenitentiam quisquam admittebatur, quam tonsura confereretur, a.

Concilia.

Concilia sunt oracula Spiritus sancti, 411. c. De quatuor prioribus Conciliis generalibus, c. de quibus S. Gregor. & Iustinianus Imp. 412. a. De Generalium conciliorum erroribus; impium est cogitare, b. cum seqq. Quae requirantur ut concilia sint legitima, & valida? 413. in fin. & seqq. Vniuersalia concilia indicare,

post
 rimum
 timo-

Christi
 re sta-
 net ad
 verum

57. a.

Quare

c.

tizatus

da'em

minores

ante

caus;

fide-

antere-

post

3. b.

& datur

ram

autem

com-

& Bal-

repre-

per sin-

tra, &

win

I. N. D. E. X.

& confirmare, sen infirmare, eisdemque præsidere; est solius Romani Pont. 437. b, c. & seqq. Vniuersale Concilium absq. Rom. Pont auctoritate colligi nefas fuit, 438. c. Conciliis extra Urbem per suos Legatos Papa intèresse consuevit, 439. a.

Oecumenico concilio non est opus vbi Papa aliquid diffiniuit 439. a. Imperatorum munus nunquam fuit concilia conuocare, a. Declara tamen aliquando Imperatores concilium conuocasse, vt ea obligatoria redderentur in foro sæculari, ac etiam per Ministros Imperii mandarentur executioni: sed non infertur, quod Romani Pontifices ea quoque non conuocauerint intuitu spiritualis & ecclesiasticæ auctoritatis 439. b. c. Quamuis in Oecumenicis conciliis Legati Papæ sederint a sinistris aliorum Prælatorum; ea tamen tunc erat maior, & præhementior sedes 440. a.

Crux.

Crucis imago diuersis modis effigiata, pag. 2. cum sequentibus.

Crucis imago in ciuitate Luca, in qua Christus cruci affixus non patiens, sed in Maestate, pag. 2. b.

Crucis imago in ciuitate S. Thomæ apud Indos in cuius summitate est columba, & de miraculo eiusdem. pag. 2. c.

Supplicium crucis, quando fuit frequens apud Gentes in Reos, & Latrones: Christiani magna circumspectione apponebant imaginem Christi patientis affixi ad crucem, sed hanc potius exponebant gemmis, & margaritis ornatam. pag. 3. ac etiam Agno ad pedes eiusdem Crucis, vt in Vaticana Basilica, b. consuetudo exponendi dictum Agnum loco Christi Crucifixi durauit vsq. ad annum. 680. pag. 5. c. Verbum Cruz lingua Chaldaica, & Indica significatur Dei sapientia, ac etiam stultitia: commutatis tantum litteris symboli-

cis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I N D E X .

Ecclesiasticorum possessiones 398. b. Redditus Ecclesie quare custodiebantur? 398. c. & seqq. Quo iure fuerint inductæ Decimæ. 399. c.

Littera E.

Ecclesia.

Ecclesie antiquitus continebant Porticū, Atrium, Sancta, ac etiā Sancta sanctorū, 27. b. c. Respiciēbant Ecclesie orientem; sicuti etiam templum Hierosolymitanum 25. c. & in tempo Hierosolymitano sicuti erant foeminarum portæ, & loca orationis a viris seiuncta, sic etiam hunc morem fuisse in Ecclesias Christianorum translatum: ita ut viri a mulieribus atque à Nuptis Virgines, sacerdotes a Populo loco essent distincti 189. a. et idem 216. a.

Vestimenta & ornamenta sacra fuisse in Ecclesia probatur ex lege Moyfi, & sanctis antiquis Patribus, 199. b. cum seqq. Quid significant singula sacerdotis vestimenta, & a quo instituta? 199. c. & seq. & quod vasa, & utensilia Ecclesie non possint hypothecari, nisi pro redemptione captiuorum, 200. c.

Utensilia & vasa prætiosa fuisse semper in Ecclesia, 201. b, c. De pretio, & valore eorundem, 201. c. & seq. & quod non potuerint dicta vasa tangi nisi a ministris sacratis 202. a, b, c. In necessitate pro redimendis captiuis vasa sacra confringere, & vendere licet, 203. a. Corporalia fuere etiam in usu apud priscos representantia linteamina, & sudarium filii Dei, 203. a. Sed non solum in aureis, & pretiosis utensilibus est ministrandum; sed maxime in puritate, & munditia cordis; b.

Julianus Apostata in eo maxime insequutus est Ecclesiam, ut Ecclesiasticos priuaret immunitatibus, & priuilegiis, quod Hæretici sunt prosequuti, 400 b. Huiusmodi

I N D E X.

inmodi Ecclesie Immunitas ex sacro textu probatur
c. & seq. In Ecclesia Catholica, quando primum
originem habuerunt? 401. c. Constantinus Imp. con-
tulit personales Immunitates Ecclesiasticis, illos exi-
mens a seculari Iurisdictione 402. B. Restitutæ Immu-
nitates, abrogatæ a Iuliano Apostata c. confirmarunt
easdem Valerianus & Marcianus. c. Extensio, & am-
pliatio prædictarum Immunitatum, 403. a. Apostoli a
Christo Domino ordinati, eas præceperunt, b. San-
cti Patres, & concilia exclamant contra transgressores
Immunitatum, c. & 404. a. Personæ ecclesiasticæ de-
bent gaudere Immunitatibus, sicut ipsa Ecclesia; vt
etiam sacerdotes apud omnes Barbaras nationes, fruū-
tur priuilegiis eorum Diis, seu templis competentibus,
404. c. cum seqq.

In lege naturæ Patriarchæ Noe, Abraham, & Ia-
cob consecrarunt altaria Domino 211. c. sicut etiam
in lege scripta 212. a, b. vt etiam relatum a Christo, c.
Item tempore Imp. Constantini, c. & seq. & tempore
Theodosii, c. & de earumdem Ecclesiarum erectione
& consecratione loquuntur historiae, & Patres antiqui
213. c. & seqq. Inuisibiliter operatur Deus in nobis,
quod visibiliter agitur in Ecclesiis 214. b. Prohibitum
fuit celebrare alibi, quam in sacris locis præter tempus
necessitatis, 214. c. Ecclesia, nec alius sacer locus ædi-
ficari non licet, nisi Episcopus Crucem figat, & publi-
cum faciat processum, 215. a. Consueuere prisci fide-
les Ecclesias variis modis ornare, 215. b, c.

Ecclesie veræ conditiones conueniunt in eo, dum
dicimus Credo in vnā Sanctam Ecclesiam Catholi-
cam, & Apostolicam, 407. a. Ecclesia requiritur vt sit
Vnica, & in quo consistit vnitas? b. Vt sit sancta, & in
quo consistat hæc sanctitas? c. Vt sit Catholica, seu vni-
uersalis, & in quo hæc vniuersalitas consistat? 408. a.
Item, quod principium continuatum habuerit ab Apo-
stolis, c.

hum.
sicie-
hero.
sicuti
s se-
Chri-
itque
essent

lesia
ibus,
rdotis
quod
nisi

213
c. &
a mi-
men-
licet,
os re-
214
est
licita

t Ec-
is, &
Hu-
idi

I N D E X

stolis, c. Ecclesia catholica debellauit omnes hæreses, 409.a. Veteris Ecclesiæ signa eadem prorsus sunt, quæ in recenti Catholica nempe circa sacramenta, sacramentalia, & alios omnes ritus, 409.c.

Ecclesia catholica non potest errare, 389.c.

Ecclesia catholica nunquam defecit, 413.b. Eadem fuit semper visibilis, omnibus patens, non autem abscondita, vt volunt Hæretici, 413.b.c.

Eucharistia.

Eucharistia fuit a Christo confecta ex pane azimo, non autem fermento; & hic panis ex frumento electo: sicut etiam vinum, & aqua munda 73.a.b. & dictum in verbo *Cæna* Eucharistica: Hæretici calumniantur contra verba consecrationis: Hoc est corpus meum: primum, quod verbum *Est*, exponatur Hoc est signum. 75. a. Item exponunt Hoc necessario panis est corpus meum, b. Item Panis est corpus a me factum, quod habuit sequaces, Impanatores nominati, c. Item Vbi quisque dixerit Christum existere in Pane, sicut & in omni alio loco 76. a. Verba Christi: Nisi manducaueritis carnem filii hominis, & biberitis eius sanguinem: intelligenda dixit Hæreticus non de carne, & sanguine Christi, sed de homine iusto sanctificato, c. Christi verba: Bibite ex eo omnes; non imponunt præceptum de Calice Laicis communicando; sed vt singuli accubentes biberent, b Mutatio in Eucharistia Transubstantiatio nominatur 77.c. sacerdos in persona Christi conficit sacramentum 78. b.

Quotidie olim Eucharistia celebrabatur, & reprehensa eorum opinio, quod illa præstantioris virtutis esset feria quinta in cœna Domini, quam alio die confecta; & propterea tunc tantum celebrari debere 100.b. & quindecim tantum diebus conseruetur Eucharistia
pro

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

bus sibi ministrarent corpus Christi : nempe in deser-
tis Monachis, qui habent penes se communionem, &
non adest sacerdos, eâ ipsimet sumunt 132. c. sacerdos
alteri administrabat; idque saepe inuicem 133. a.
Diaconos presbyteris porrigere fuit vetitum, b. Ali-
quando Angeli, Sancti, & ipse Christus porrexit san-
ctissimam Eucharistiam, b. Interna etiam dispositio ad
hoc sanctissimum Sacramentum requiritur, 133. c. &
seq. Item ab omni lætali crimine debet esse purus,
134. b. Item a luxuria alienus, b. Item requiritur no-
titia sacramenti, & fides, c. Quanta esset lætitia pri-
scorum fidelium ob receptam sanctissimam Euchari-
stiam? 135. a. cum seq. Quod etiam in præsens a piis
fidelibus in terris Hæreticorum seruatur. 135. c.
& seq.
Quotidie primum ineunte Ecclesia communicabant
fideles 136. c. deinde solebant quater in hebdomada,
& festis, 137. a. Fidelibus, cum essent vicini ad mor-
tem dabatur Communio b. Condemnatis per iudicem
ad mortem non denegabatur, b. Peccatoribus etiam
eucharistia conferenda, sed cum modo, c. Melius nos
frequentare Ven. Eucharistiam, quam abstinere etiam
reuerentiæ prætextu, c. Eucharistia sub vna tantum
specie sumenda a non celebrantibus; quamuis rationa-
bilibus causis petenti alicui nationi, vel Regno conce-
ssa, prout sanctissimo Papæ pro tēpore visum est, 138. b.
& vide in verbo Calix.
Eucharistiam quamuis instituerit Christus in coena;
nihilominus Ecclesia, vt illam sumentes essent ieiu-
nii, commutauit illius sumptionem in mane 141. b. c.
Eucharistia dabatur baptizatis statim post confirma-
tionem, & quare? 149. b. c.
Eucharistia conferebatur statim post susceptum bap-
tismum 58. c. & non solum adultis sub vtraque specie,
sed & infantibus sub specie vini tantum, c. & seqq.
Eucha.

qu
D
&
a
8
al
al
I
clel
eius
quib
ter p
pius
cuu
na
a p
co
ta
pi
se
PP
Chr
Pyr
lyn
E
etia
con
cere

Eucharistia melius, & perfectius nos Deo coniungit, quam cætera sacramenta: siquidem alia nos vniunt Deo per Gratiam hæc per contactum realem, 149, c. & seq.

Sanctissimum Christi corpus conficitur in azimo apud Latinos, & fermentato apud Græcos orthodoxè, & verè 451. b, c. cum seq. Consecratio non potest cõfici nisi ex pane triticeo, & ex vino vitis, non autem ex alia materia 452. b. Christus consecrauit in azimo, non autem in fermentato 452. b c. & seq.

Excommunicatio.

Excommunicatio non solum in vsu a principio Ecclesiæ, verum a principio Mundi cum Lucifer, Angeli eius a Paradiso eiekti, Adam extra delitiantur tranquillitatem, Caim extra consortium hominum: & præter plura loca in sacro textu, Christus, & Apostoli sæpius etiam promulgarunt Excommunicationes 159. C. cum seq. Poena Excommunicati est vt tradatur Sathanae & a Communione fidelium abscissus. 160. C. & a participatione Sanctissimæ Eucharistiæ 161. B.

Censuræ nisi ex grauissima & publica causa & in contumaces dumtaxat abhibenda. 161. B. timendæ tamen, etiamsi iniustæ. c.

Huiusmodi Anathematis fulgore percussi sunt sæpius Imperatores, Reges, & Principes. 161. C. & seq. sed horrendum fuit illud Anathema quod Theodorus PP. ad sepulcrum S. Petri accedens de sanguine Christi ex calice distillato in atramentum depositione Pyrrhi scripsit, vt simile etiam in octaua œcumenica synado legitur. 162. B.

Excommunicati non solum a sacris arcebantur sed etiam eos abhorrebant, nemo salutatione, alloquio, conuiuio; vt nec quidem cum eis preces adhibere liceret. 151. C. & seq.

Littera F.

Festius Dies.

Potesse Ecclesia dies festivos indicere 301. A. ut de festo Annunciationis Virginis b. De Purificatione c. De Assumptione Sanctissimæ Virginis 302. a. Et de festo sanctorum Innocentium c. etenim sanctorum solemnitates celebrantur ut ipsi pro nobis intercedant ad Deum. b & propterea qui contempserint huiusmodi solemnitates excommunicantur. c. & in hoc inuehitur Nazianzenus contra Iulianum Apostetam. c. de magna Populi affluentia in festo Sancti Theodori. 303. A. Quod maior sit festiuitas sanctorum Dei, quam Principum terræ 303. B. sanctus Ambrosius in festo sanctæ Agnetis exorditur opus de Virginibus. c. Commestationes prohibita in festis sanctorum c. Tres rationes quare celebrentur dies solemnes in honorem sanctorum 304. A. Dies festiui in honorem sanctorum, sunt etiam in honorem ipsius Dei. b. Licuit Ecclesie Dies festos apud Ethnicos superstitionos commutare in honorem Dei & sanctorum, sicuti etiam templa Idolorum similiter commutata. c. sicuti etiam Apostoli explosis legalibus Ceremonijs Iudæorum Pascha Pentecostes. &c. retinentes nomina celebrarunt augustinioribus mysterijs, c. & 305. a. Ut etiam dies Dominicus, Natalitia Martyrum, & aliorum Sanctorum ex Apostolica traditione 305. a. Primi fideles has solemnitates tanta alacritate celebrabant, ut nec quibusuis persecutoribus, nec ipsis etiam carceribus prohiberi possent, quin sacras synaxes, & festos dies celebrarent, 305. b. Ac etiam istis solemnitatibus introductam consuetudinem, ut bene precando festos dies se inuicem christiani salutarent, non solum præsentem, sed & absentes per litteras B.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I. N. D. E. X.

præsertim maximè inuigilarunt, quod eorum corpora sepulturæ mandarentur, vt ea etiam pecunia mercarentur 346. a b. & antequam defunctorum corpora sepelirent, conueniebant in celebratione vigiliarum, & exequiarum c. & seq. Quales psalmos, & cantus canere soliti essent? 347. c. Ante sepulturam corpora defunctorum lauabant, vt indicarent animam a culpa mundatam propter pænitentiam, ac etiam quod corpus cōsequeretur claritatem, & gloriam 348. a b. Hunc vsum tempore Apostolorum seruatum; immo corpus Saluatoris a cruce depositum lotum fuisse 348. b c. & seq. Aqua quæ in seruiert lotioni corporum sanctorum, energumenos liberabat, & infirmos sanabat 349. b. Vnguebantur corpora post lotionem b c. & seq. Inter aromata Mirra erat principalis, sicut Balsamum, & Mel 350. b. Mos fuit etiam hebræorum eadem inuolueri, & fasciis ligandi c. & consueuerunt etiam inuolueri caput defuncti alio sudario 351. a. Fuit aliquando etiam solitum inuolueri corpus syndone magna non fasciis c. Habetur mentio de Laborantibus, seu Fossariis, quorum munus erat corpora fidelium etiam cooperire 352. a. Consueuere aliquando fideles induere defunctorum corpora propriis ipsorum pretiosis vestibus 352. b. Etiam in habitu Ecclesiastico, vt Episcopi, Sacerdotes, Abbates c. Quibus apponebatur etiam Calix, & Crux supra pectus 353. a c. & consueuere etiam sepeliri Martyres cum Dalmatica, seu Colobria b. Intenti maximè erant in componendis decenter corporibus defunctorum 353. c. & maxime studuerunt componere abscissa martyrum corpora, illa in suum locum reducendo 354. a. Mos fuit etiam ad capita Virginum apponendi coronam b. Scruentibus Tyrannis deferebantur Martyrum corpora ad sepeliendū clanculum, & vt plurimum supra vehicula in ruralem vsum, vt occultarent ethnicis ministris 354. c. condebantur

Oci
35
de
ca
ci
di
Ri
gu
m
Q
iust
etia
me
ner
eris
bant
eris
me
por
tu
ni
d
f
c
m
bi
36

I N D E X

bantur corpora in cæmeteriis supina respicientia etiam Orientem, sicuti etiam Redemptor noster sepultus fuit 355. b. c. fuerunt etiam appositæ frondes sub capitibus defunctorum, & quare? c. & seq. apponebatur etiam in cæmeteriis aqua benedicta, & signum sanctissimæ crucis 356. b. o. Ponebantur etiam in sepulcris insignia dignitatum vexilla, baculum Pastorale, & similia, c. Recondebatur in sepulcris Martyrum eorundem sanguis in vasis 357. a. Ut etiam instrumenta eorundem martyrii, nempe cruces, clavi, anchoræ, & similia 357. b. Quinimo cum iisdem instrumentis plurimi martyres iusserunt eorum corpora sepelienda, c. Apponebant etiam aliquando penes defunctorum corpora instrumenta, quibus illi affixerant in vita propria corpora, nempe catenas, cilicia, &c. c. Extabant etiam in sepulcris Martyrum acta eorundem martyrii 358. a. Ponebant quoque titulum, seu nomen defuncti b. In sepulcris christianorum non fuit permillum vnum aliud præmere c. Quamuis optatissimum iuxta sanctorum corpora sepeliri c. Sepulcra Gentilium semper discreta fuere ab illis christianorum 359. a. Condebantur seruentibus Tyrannis Christianorum corpora in chriptis, de quibus 359. b. Reddita Ecclesiæ pace fidelium defunctorum corpora magna pompa sepulta cū hymnis, cereis, incensis, &c. 359. b. & ad corpora fidelium humana fuit constitutum corpus hominum, Ecclesiæ subiectum, ab omnibus publicis muneribus immunitum 360. a.

Littera G.

Græci.

SANCTUS PETRUS primum Ecclesiam Antiochiæ in Græcia fundavit, vbi septem annis sedit, quam deinde

IX N I D I E M XI

deinde Romam transfudit 443. c. Patres Græci, ac etiã Græci Imperatores venerati sunt Ecclesiam Romanã, 444. a b c. &c. Et iidem Græci in eorum præsuris auxilium petiere a summo Romano Pontifice 444. b. Iustinianus Imp. primus aduersus Romanum Pontificem moliri cœpit 445. b. Græci Impp. vt sibi Romanam Ecclesiam subiicerent: postquam tyrannicæ confirmationi Romani Pont. renunciaissent, studuerunt, vt in collegium S. R. E. Clericorum allegerentur Orientales, iidemque opera Exarchorum crearentur Romani Pontifices, ex quibus plurimi ex Oriente prognati studuerunt contra conatus Imperatorum, & Episcoporum Orientalium 445. b. c. Græci obiectiones erroneas, & falsas criminationes in Latinam Ecclesiam induxerunt 445. c. Fuit etiam Græcorum Impp. & Patriarcharum recentiorum summa in Romanam Ecclesiam, & Latinos omnes inuidia 446. a. In Florentina synodo concordia firmata inter Græcos, & Latinos, a qua postea Græci desierunt, & quomodo? 446. a b. & non solum renouarunt dogmata Photii, verum, & plurima recentiorum Hæreticorum b. Græci post subtractam obedientiam Romano Pontifici misera seruitute sub Mahometi iugo oppressi sunt 446. c. & seqq. Quod deplorat Gennadius Patriarcha Constantinopolitanus, 447. a b. Ioseph Constantinopolitanus defunctus in Florentina synodo, & quomodo? 448. a b. De plurimis Græcorum erroribus circa sanctissimam Eucharistiam cap. 12. per totum, 124.

Græci schismatici non credunt filium a Patre, Filioque procedere, sed tantum a Patre cap. 86. per totum: similiter nec credunt in azimo apud Latinos confici corpus Christi cap. 88. nec minus credunt Purgatoriũ, cap. 89. Sicuti nec ante communem resurrectionem sanctos præmia recipere, nec impios pœnas debitas, cap. 89. 462. & seq. Nec minus assentiuntur Petri primati,

ma
48
pe
et
ne
et
48
po
Q
ru
Tr
sec
Im
pro
bili
gine
li in
des
49
po
pu
lar
eti
ce
eio
cie
alsi
vide
pend
bc.
tus
rati
Ge
lura

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

I N D E X

crucem habebat Imperator supra Diadema c. In sinistra manu solitum fuit prædictis Imperatoribus deferre iuolucrum ligatum; & quid illud indicaret 495. a. Præferebant etiam Imperatori Lampades, sicuti etiam Imperatrici, & Patriarchis, & quas ob causas a Grecis suppositas 495. b. c.

Littera L. *Ieiunium.*

DE Ieiunio Quadragesimali. Vide in verbo Quadragesima,

De Ieiuniis, quæ respiciunt Vigilias dierum festorum, fuit prisca Ecclesiæ praxis, vt ex sermonibus SS. Patrum, 323. c. & seq. Nuncupabantur Vigiliæ, quoniam fideles pertransibant Noctes, quæ præcedebant solemnibus festis vigilantes in orationibus, hymnis, & alijs pijs officijs vna cum ieiunio. Appellabantur etiam Lucernariæ preces, Gratiarum actiones, &c. 324. a. Non clerici tantum, sed & populus etiam in Ecclesia Laudes Deo canebant, fuit postea permutatum, quoniam Laici non decenter continebant in officio b.

Ieiunium, quod dicitur Quatuor tempora, processit ex quatuor Ieiuniis in quatuor anni temporibus, quæ habuerunt Hebræi: & qualia essent talia Hebræorum ieiunia? 324. c. Et sic etiam prisca Christiani quatuor anni temporibus Hieme, Vere, Aestate, & Autumno, & quare? 325. b. c.

Astinebant etiam Die Veneris cuiuslibet Hebdomadæ, præter illum, qui incurrit in Natali Domini, & hoc in memoriam Passionis filij Dei, & nostræ Redemptionis 325. c. abstinebant etiam Die Mercurij, cum eo die habitum fuerit Concilium de occidendo Christo; & die Sabbathi ieiunatur in memoriam sepulturæ, descensus ad Inferos, & propter dolorem Sanctissimæ Matris 325. c. & seqq. Quamuis in huiusmodi

mod
loci
Iei
32
ho
&
co
32
sus
&
lis

I
litte
plur
ritu
a. b
far

lit.
flu
A
ad
ro
in
Dei
gelo
Sacr
lore

& a
cor

I N D E X

modi ieiunijs attenderet potissimum consuetudo loci 326. b. c. progressu temporis fuerunt commutata Ieiunia quartæ Feriæ, & Sabbathi in abstinentiam 327. a.

Mos fuit etiam antiquitus; ut etiam aliquibus locis hodie seruetur, Ieiunare tribus diebus Rogationum, & quare? 327. a. Respondetur ad obiectionem Hereticorum, quod Deus non prohibuerit esum Carnium 327. b. & seqq. Esus carniū quamuis fuerit permissus a Deo; nihilominus contrauentio Diuini præcepti & inordinatus appetitus earundem est repræhensibilis 328. b. c. & seq.

Imago.

Imago Christi pingi solita variis symbolis nempe litteris A. Ω: modo Agni: modo Pastoris 14. b. c. Aliæ plurimis symbolis Imagines Christi 16. & seq. Spiritus sanctus Columbe imagine exprimi solitus. 15. a. b. Et quare in specie Columbæ exprimatür spiritus sanctus? 15. c.

Christi Pastoris Imago sacris Calicibus insculpi solita 17. c. Imago Christi ex ære erecta a Muliere sanata fluxu sanguinis eiusdemque curiosa historia 17. c. & seq. Ac etiam de propria Immagine, quam misit Christus ad Agabarum: Et de alia impressa Sudario quo Veronica faciem Christi absterxit: sicuti de illa expressa in sindone Ciuitatis Taurinensis. 18. b. Sanctissimæ Deipatæ Virginis a Luca immago expressa. 18. c. Angelorum imagines antiquitus effigiatas & in templi Sacrario asseruatas 19. a. De Ioanne Baptista præcurlore Imago 19. b.

Petri & Pauli immago ipsis viuentibus effigata, & ad posteros per manus venit 19. c. ex quibus etiam constat de caluitiæ Petri 20. a. Imaginum originem

I N D E X.

ex umbra Petri deductam, & inde earum veneratio-
nem. 20. b. Petrus duabus clauibus pingitur, quarum
vna circa potestatem absoluedi significat, per argen-
team alteram excommunicationis, 20. b. Additur quã-
doque tertia clavis in antiquissimis picturis sancti Pe-
tri; vt denotetur potestas Ecclesiæ in suo visibili capi-
te dandi, & transferendi imperia, quando expediens
id fuit habitum 20. c. Quare pingatur imago Pauli ad
dexteram Petri? & post varias rationes adducitur;
quod quamuis in progressu dextera pars sit nobilior;
tamen in confessu dicitur præcedere, qui sedet ad sini-
stram 20. c. & pag. seq. Sacræ imagines etiam reperiun-
tur depictæ primis quingentis annis in Ecclesiis Chri-
stianorum 22. a. Sacræ imagines plurimum valent ad
confundendos Hæreticos, & ad historiam iuuandam,
22. b. & seq. sancti Sebastiani martyris imago non im-
berbis, sed senex debet effigiari 13. a.

Imperatores.

Quare plurimi Imperatores Christiani titulum Pon-
tificis Maximi susceperunt? quod Ethnici in Romanos
Episcopos incitabantur; quoniam honores, & Titu-
los, quos sibi debitos putabant, Romani Episcopi assu-
merent: vel saltem existimabant tantum sibi detrahi,
quantum ab omnibus Christianis obsequii, & obe-
dientiæ summis Pontificibus præstaretur 293. b. c.

Ethnici Impp. Romani quomodo consecrarentur?
279. b, c.

Incensum.

Præcepit Deus Moyse altare Thymiamæ, seu propi-
tiationis, in quo offerebatur incensum 203. c. & hic ri-
tus offerendi incensum semper a principio Ecclesiæ

Catho-

Cath
ceptu
205.
205
Lac
ginil
ledi
tem
sum
hi so
sic in
tandu

Ind
non se
ra ad
dulge
temp
& p
tro.
ind
tias
ce
ralit
rum
prou
dispe
requi
Pro
ordie
fimo
D
oper

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I N D E X

Iubilæum quare additum indulgentiis 472. a, b. Figura iubilæi b. c. Christianorum iubilæum, nisi semel quolibet centesimo publicabatur; deinde redactum ad quinquagesimum, & demum ad viginti quinque annos, & hoc a quibus? 472. in fin. & seq.

Indulgentiæ per modum suffragii applicantur pro defunctis, quæ quomodo intelligantur? ac etiam quæ ad hoc requirantur 473. b. c. Viuorum suffragia defunctis proficua 474. a b.

De antiquitate indulgentiarum constat ex ore eiusdem filii Dei 475. b. Sicuti ex Apostolo c. & aliis subsequentibus sæculis 476. & seq. Confirmantur indulgentiæ, etiam ex miraculis 477. c.

Infernus.

Quamuis Christus copiosè pro homine passus sit; non censebuntur propterea vilo vnquam tempore remissæ poenæ, quibus damnati in inferno cruciantur, vt credidere aliqui ex impiis Hæreticis futurum post diē Iudicii 484. b. c. præter poenam sensus in inferno, est etiam poena damni; nempe priuatio Visionis beatificæ. 485. b.

Littera L.

Liberum Arbitrium.

Liberum arbitrium dedit Deus Homini vt probatur ex sacro textu 337. b. cum seqq. multa absurda quando excluderetur Liberum arbitrium 338. B. c. Deus non est auctor malorum 339. B. Nec tenemur nos necessitate ad vitium nec ad virtutem 340. b. Respondetur ex D. August. quod deferre Libero arbitrio non sit tollere Dei præscientiam, non diminuere diuinam

trium
Dei

Al
loc
Pa
bo
mit
em

infa
ne
tur
to
in
rer
du
tis
ant
re
ist
fi
in
in

au
ru
ve

I N D E X

nam gratiam 340. c. & seq. Defertur Liberum arbitrium in homine sed non detrahatur auxilium gratiæ Dei 341. B.

Limbus :

Limbus sanctorum Patrum supponitur fuisse sinum Abrahæ , in quo Lazarus quiesciebat 478. b. c. Et hūc locum fuisse sub terra 479 a. De mora Christi cum Patribus in Limbo c. Quod Christus traxerit ex Limbo animas sanctorum c. in fin. cum seqq. Quod promissio Christi ad Latronem non intelligatur de Coelo emipreo, sed de Limbo, 480. c. & seq.

Est etiam Limbus, vbi qui mortui nascuntur, & alij infantes qui absque lauacro baptismi decedunt a visione beatifica propter originale Peccatum excluduntur, vt etiam de Circumcisione in antiquo testamento 481. b. c. Hoc autem prouenit, ex quo nos omnes in Peccato concepti sumus, quāuis ex laudabilibus parentibus 482. a, b. Pro his qui rationis vsum habuerunt, duo in fine mundi erunt loca, nēpe Paradisus pro Beatis, & Infernus pro Damnatis: deinde infantes, qui ante vsum rationis moriuntur, & qui baptismum in remedium originalis peccati non fuerint consequuti, isti damnabuntur, nec vnquam essentiam Dei Beatificam videbunt: locus autem, in quo permanebunt isti (iuxta communem opinionem) erit pars superior inferni 483. b. c.

Luminaria

Plurima antiquorum luminariorum genera penes auctorem effigiata 228. a. Vfus antiquorum luminariorum, nō solum ex antiquo testamento probatur 229. a. verum & in principio Ecclesię Catholicę b. Assignabantur

I N D E X.

batur fundi pro luminibus Ecclesiarum c. Iudæos quoque lætitiæ causa lucernas accendisse 230. a. ac idem etiam intuitu religionis b. Et in principio Catholicæ Ecclesiæ in pluribus ritibus vsos luminaribus Christianos 230. b. c. Nec ad martyres illuminandos accensa lumina, sed ad pium religionis cultum 231. a. & de mystico luminum sensu 231. b. Cereus Paschalis quare a principio Ecclesiæ institutus? 231. b. c. Præterea in funeribus Christianorum a principio Ecclesiæ solitum fuisse accendi cereos 231. c. & seq. Lucernariæ preces in ipso ecclesiæ exordio 232. b. Candelabra in templis per modum coronarum posita, aut pendentia antiquissimi vsus b. Vasa luminum sumptuosa in ecclesia antiquitus c. Ex oleo lampadum, ex cera, ex candelabris innumera Deum peregrisse miracula 233. a. & de lampadibus extinctis reaccendi solitis in die passionis Domini b. Agnus Dei formati de cera Cerei Paschalis b. Ritus Christianorum varii circa luminaria a Gentilibus etiam processisse 233. c. & seq. Quare a fidelibus lumina accendantur 234. c. Candelarum certus numerus magis a superstitione, quam a religione inuentus, 235. a. De lucernis perpetuis nostris etiam temporibus repertis, & ex qua materia constructis? 233. a. cum seqq.

Littera M

Matrimonium.

Matrimonium fuit habitum vti verum, & proprium sacramentum legis nouæ 192. a. b. & comprobatur a sanctis Patribus c.

Matrimonium inter fideles est inseparabile; adeo vt prætextu adulterii non permittatur alteri ex coniugibus iterum nubere, 193. b. & communionem priuetur
femina

scer
I
ritu
Ma
eti
vire
def
(
per
Mat
mes
dime
sext
clusi
& sec
dime
quanc
In
here
ac et
eius
fidel
seqq
E
Ecc
rum
post
Reli
tum,
bat, b.

Mi
& qu.

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

I N D E X.

Miraculum requiritur vt sit insolitum c. & seq. Requiritur, quod sint, vel ad confirmationem prædicationis Euangelicæ, vel ad denunciandam facientis sanctitatem 361. a. supra & non contra naturam b. & omne, quod natura potest facere, non est miraculum, c. ac etiam quod sit præter ordinem naturæ c. immo Totius naturæ creatæ 362. a. Miracula solum in Ecclesia Catholica reperiuntur b. quæ a Gentilibus maleficia fuerunt existimata c. Primum miraculum a Petro fuit sanatio claudi 363. a. Transeuntis Petri umbra sanabantur infirmi b. & ab huiusmodi imaginibus umbra formatæ picturam duxisse originem ferunt c. An requiratur, quod fiant miracula in instanti 364. a. ac requiratur, vt sint sine humano remedio? b. c. Dolor an tollat miraculum? c. Gradus miraculorum 365. a. Vera a non veris quomodo cognoscantur? 365. b. c. Miracula an fiant a malis? 366. a. b. De prætensis miraculis Deorum Gentilium, b. c. Miracula prætensa fecerunt etiam Gentiles, vt Vespasianus Imp. 367. Adrianus Imp. 368. a. Alexander Magus c. Fecerunt etiam Hæretici Miracula prætensa magno Ecclesiæ damno 369. b. cum seq. An Dæmon possit facere miracula? 370. b. cum seq.

Vera miracula continuarunt in catholica Ecclesia ab Apostolis singulis quibusque sæculis vsque in præsens 472. per totum capitulum 69.

Missæ.

Missæ vocabulum, quatenus sacrificium significat, in exordio Ecclesiæ fuit frequentissimum 80. c. Dicitur Missa a Cathecumenorum dimissione, quamuis alii a Missa ad Deum hostia, 81. c. Prisci fideles Latini vsi sunt ad rem diuinam significandam obscuro Missæ nomine, ne ab infidelibus proderentur 82. a. Apud Græcos Liturgia idem est, quod Missa apud Latinos, b.

Græci,

u
 c
 v
 i
 l
 i
 t
 a
 t
 e
 s
 e
 t
 e
 r
 e
 88
 l
 e
 c
 t
 e
 C
 u
 q
 u
 o
 t
 C
 c
 c
 l
 i
 i
 m
 i
 c
 a
 r
 v
 a
 m
 S
 i
 c
 r

I. N. D. E. X.

Græci, & Latini pluribus nominibus vsi sunt ad significandam missam c. Formulæ sacri missæ sacrificii, quibus veteres vsi sunt, Vide 83. a. De figuris Veteris Legis circa missæ sacrificium 83. b. De Vmbtis, & Vaticiniis Missæ 84. a. & seq. Missæ sacrificium a Christo institutum, & ad nos per Apostolos transmissum 85. c. Tempus institutionis fuit feria quinta sacrosanctæ hebdomadæ post cœnam 86. b. Missæ institutio colligitur ex verbis: Hoc facite in meam commemorationem b. Apostolos missam dixisse probatur c. S. Petrus primam apparatusissima pompa celebravit Antiochiæ; etenim longe ante Hierosolymis Apostoli sacrificium fecerant, a. Calumniati Christiani propter missam, quod essent infanticidæ, & humanæ carnis voratores, & quare? 87. b. item incestuosi propter oculum in missa, 88. b. item crediti Christiani Antistitis Genitalia colere propter missæ sacrificium occultum, & nocturnum, b. Cultus etiam Asinini capitis Christianis obiectus, & quare, c. Solis adoratores dicebantur; eo quod in missa, & aliis Ecclesiæ officiis versus Orientem Solem orarent 89. a. Bacchum, & Cererem coluisse, propter Panem, & Vinum in Missa b. Vocati Christiani a Gentilibus in crimen sacrilegii, quoniam Diis non sacrificarent b. Item, quod occultos haberent vetitos conuentus propter missam 89. c. Ac etiã quod pro salute Imperatoris nõ sacrificarent: quamuis certum sit, quod ipsi fideles pro salute ethnici Imp. Deum nõ exorarēt, c. Deniq; fideles in quæstionē vocati, & nece affecti, quod missam celebrarent 90. b. Signa dabantur ad conuocandum fideles in Missa, etiam in primitiua Eccl. 90. c.

Ritus, seu ceremoniæ diuersæ habitæ fuere apud varias nationes 91. a. & seq. Sicuq; etiam diuerso idiomate Missæ celebratæ iuxta diuersitatem nationum, c. Singulæ nationes non solum a Romana Eccl. siã discrepabant; verum etiam inter se ritibus, & ceremoniis

tequi-
 rous
 natura
 mne
 l, c. ac
 Totus
 ha Ca
 ra fue-
) hnt fa.
 haban-
 bra for-
 requi-
 requi-
 an tol-
 Vera
 Miracu-
 iraculis
 fecerunt
 drianus
 m Hz
 1769. b
 70. b.
 clelia
 in pra-
 nūcat
 dicitur
 alii a
 atini vsi
 liffæ no
 ad Græ-
 os, b.

I N D E X.

dissentiebant 92. a cum seqq. Hæc diuersitas in eadem natione, & prouincia desit anno 509. vt omnes concordarint cum Metropolitano 93. c. Quare defecerit ceremoniarum diuersitas in qualibet prouincia? 94. a. Quare missarum diuersitas in vnaquaque Ecclesia fuit introducta? 94. b. Pleræque deinde nationes sumpserunt Missæ ritus ab Ecclesia Romana circa annu 800. 95. a. & seq. De variis Missis, & vnde processerint? Vide 96. b. Missæ fuerunt antiquitus diuisæ in Matutinas, & Vespertinas 96. b. & duxerunt originem hæ Missæ Vespertinæ a Dominica cœna Vesperti inita, 97. a. In Aphrica, & aliis regionibus quotidie peragebantur Missæ Vespertinæ b. Quamuis ieiunii sacerdotes missis Vespertinis operam darent ferè omnes; Aegyptii tamen, & aliæ nationes etiam post captum cibum celebrabant 97. c. & seq. Celebrabantur potissimum Missæ Vespertinæ feria quinta Cœnæ Domini, die Sabbathi sancti, & Sabbathi ante Pentecosten 98. a. b. & seq. Dicebantur etiam Missæ Vespertinæ in diebus ieiunii, quibus completis postea cœnabant 98. c. Fuerunt etiam in vsu aliquando Missæ Vespertinæ sine diei expressione 99. a. Durauit consuetudo Missarum Vespertinarum vsque ad annum 430. excepto die anniuersario Cœnæ Domini, & deinde hæc etiam fuit abrogata; & quod nisi a ieiunis celebraretur decretum. 99. a. b. Plures Missas in vna Ecclesia, immo in vno altari olim celebratas ne populus a solèni sacro auocaretur c. Quotidianum semper in Ecclesia sacrificium fuisse, 100. a. & reprehenditur eorum opinio, quod in Cœna Domini tres Missæ celebrentur c. Etiam nouem Missas in die celebrauit S. Leo Tertius 101. a. Fuit deinde vetitum, quod nisi vna in die a Sacerdote celebraretur, exceptis aliquibus casibus, vt in pag. 101. a. b. Vetitum biduo celebrare Parasceue, & Sabatho sancto. Præterea sexta synodus voluit in Quadragesima cele-

ei
p
i
d
n
n
u

f
f
l
a
l
m

f
f
p
a
a
f
a

c
&
ti
n
d
v
d
T

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I N D E X

oret sacerdos? 116. a. de Ritibus in consecratione corporis Christi 116. b. de oratione Dominica 117. c. de immisione panis in vinum 118. a. d. Pacis osculo, b. de Agnus Dei c. de sumptione Eucharistiæ, c. Quæ verba pronuntiabat Sacerdos in danda Eucharistia. 119. a. de vltima benedictione 119. b.

Missa Cathecumenorum qualis esset? 147. b. c.

Ad Eucharistiæ sacrificium miscebat Ecclesia aquã in vinum ex Apostolica traditione 332. c. Vt etiam ex eadem traditione in dicto sacrificio seruabatur cœremonia lotionis manuum ante mysteriorum consecrationem c.

Mysteria

Mysteria Incarnationis, Crucis, Passionis, & Mortis voluit Christus, fuisse Hebræis, & Gentilibus indicata sub vmbra figurarum, symbolorum, & hieroglyphicorum vsque in tempus plenitudinis gratiarum, quo illa Apostolis, & sanctis fuerunt reuelata 10. c. & seq.

Littera O.

Oleum sanctum, & Sacramentum unctionis.

NIL maius potest in Ecclesia cogitari post Eucharistiam, quam sanctum Oleum, quod potens est, vt spiritus sanctus descendat super fideles. 151. A.

Oleum sanctum non poterat perfici absque præsentia Eucharistiæ in Altari. 150. c.

Chrylma per singulos annos in Coena Domini conficitur per Episcopos, & vetus debet comburi. 165. c.

Extrema

116
117
118
119
147
332
10
151
150
165

I · N · D · E · X ·

Extrema unctio est verum Sacramentum nouæ legis 197. c. Hoc sacramentum duos parit effectus, nempe corporis sanitatem cum conditione si expediat Infirmo: alter est remissio peccatorum per infusione[m] gratiæ 198. a. Licet in Euangelio non fiat mentio de hoc Sacramento; Apostoli nihilominus illud promulgarunt a. Hoc cognouerunt prisca Concilia, & sancti Patres a. cum seqq.

Visus Sanctissimæ unctionis desumptus primum ex Dei præcepto ad Moysen 209. b. Oleum quo iam ungebantur Reges non erat sacrum c. Legitur in Euangelio de oleo, quo Apostoli ungebant egrotos, & Energumentos c. de eodem loquuti sunt prisca sancti Patres 210. a. b. Unctio est corporalis, effectus spiritalis c. Christus sic appellatus ab unctione, & quod nos firmus uncti ad luctandum contra Dæmonem 211. a. b.

Ordo.

Ordo est signaculum quoddam Ecclesiæ, quo spiritalis potestas traditur ordinato 175. c. Ordo fuit habitus vnum ex septem Ecclesiæ sacramētis c. & 177. c. & seq. Impositio manuum confert gratiam 176. b. Oleum effusum supra caput Saulis significabat sacerdotalē unctionem 177. b. Gratia gratuite datæ adaptantur ad quoslibet sacros ordines 178. et seq. Distinctio ordinum 179. a. b. Ritus qui hodiè seruantur in ordinum collatione, quando ceperint 179. cum seqq.

Subdiaconorum ordini annexa est cōmunitia 180. c. & 289. c. Vide in verbo Religiosi. Origo Ordinum ex lege Mosayca & Euangelica 180. in fi. & seqq. Variæ sedes Episcoporum 184. a. b.

Diaconi fuerunt semper inferiores, & subordinati Presby-

de
o. b.
que
sua.

b. c.
i aqua
iam ex
cere-
secra.

Mortis
indica-
glyphi-
quo il-
c. seq.

ost Eu-
ad po-
ideli s.

ra sen-

Domini
mburi.

rema

I. N. D. O. E. X. I

Presbyteris; & antiquitus dispensatores erant elemosynarum, & inserviebant altari legendo Euangeliū, & alijs functionibus assistendo, 184. c. cum seq.

Non potest dubitari de potestate in Ecclesia Catholica exorcizandi Energumenos, & Cathecumenos, 186. a. b. & maximè contremiscunt Dæmones cum adiurantur c. Et de ordine exorcizandi Cathecumenos. 186. c. In hac potestate exorcizandi non est aliqua fallacia 187. c.

Bigamus excluditur ab ordinibus sacris 290. per totum capitulum. Incurritur bigamia, si quis sumpserit aliam quam quæ fuerit vnus viri vxor 290. c. Item, si quis viduam duxerit, quod etiam procedit ex coniugio ante Baptismum c. Verba autem Apostoli (vnus vxoris virum) intelliguntur ad excludendam bigamiam, non autem quod ordinatus in sacris possit ducere: aut retinere coniugem 291. a. b. c. Contra bigamos inuehitur S. Leo 291. c. Ratio quare bigami excludantur a sacris ordinibus. c.

Diaconissæ Presbyterissæ, & Episcopissæ quamuis non essent inclusæ in Ecclesiasticis ordinibus: nihilominus Viduæ prius dicebantur, quæ præerant ministerio quotidiano, nempe mensarum, seu circa elemosynarum dispensationem: & post Diaconorum electionem; quæ conditiones in his requirerentur 188. b. c. eorum officium erat vt præsent portis quas ingrederetur. Foeminæ 188. in fin. & seq. Inserviebant etiam Diaconissæ ad mulierum fidelium ministeria, lauacri, visitationis, laboris, & similibus, quæ a viris, sine pudore obiri non poterant 189. a. b. Non recipiebant manus impositionem, nec aliquo erant Sacramento initiatæ vt Diaconi b. Tamen etiam in sacris, & Religiosis ritibus ministrabant, vt Cathecumenas instruerent, lauant, ac etiam eisdem in baptismo assisterent 189. b. ac etiam seuentibus Tyrannis discurrebant per domos,

me
sta

m
se
ro
sci
cu

vo
tu
ba
ali

S
stoli
b. c.
ne
oc
co
p
P
su
sc
cu
bi
tab
lat
Ec
sti
pl
ad
ess

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

fiabat & osculum porrigebatur; b Sicuti nec tale osculum porrigebatur in sacris, quæ pro mortuis offerebantur, c. Nec minus porrigebatur in sacris Monachorum, c.

Littera P.

Pallium.

Pallium imponebatur Cathecumenis, qui relicta Toga illud assumebant insigne humilitatis, & abiectionis 35. a. Quod irridebant Gentiles, c. Coepit usus ab Apostolis, deinde commune indumentum Christianorum, demum ad solos Monachos transiit. c.

Ornamentum Archiepiscopale, quod Pallium nominatur constat a Romanis Pontificibus semper concessum, & transmissum 442. b.

Panis benedictus.

Panis Benedictus, quem Græci appellant Eulogiæ, fuit usus satis frequens apud priscos fideles; præbebatur Cathecumenis, qui non participabant de Eucharistica mensa; Postea etiam baptizatis cum hoc esset symbolum fraternæ charitatis, & propterea Ecclesia unicum panem facere solebat, ut denotaret unicum corpus mysticum 208. b. c. Benedictus Panis, quamvis non sit corpus Christi, sanctum est tamen, & sanctificatum per verbum Dei 208. c.

Papa.

Papa est successor sancti Petri, hæres dignitatis, & præhæminentia 421. per totum capitulum 79. Honor qui

qui
per
be
O
Re
qu
R
Et
Re
tu
P
R
C
la
Q
c.
pa
fi
fi

in
b.
A
P
d
in

I. N. D. E. X.

qui defertur summo Pontifici, non est illius indiuiduæ personæ, sed dignitatis relatiuè ad Deum 427. b. Debetur Papæ adoratio per genuflexionem 427. c. & seq. Osculum pedum debetur Papæ 428. b. c. Quod etiam Reges, & Imperatores præstiterunt 429. a. b. c. & sequen. rationes in hoc adducuntur 430. b. c. Scut etiã Regibus, & Imp. tales venerationes habitæ 431. a. Etiam Ethnici Consules prætulorunt eorum dignitati Romanum Pontificatum 431. b. A quo tempore coepit osculari pedes summi Pontificis 431. c. Defertur Papa supra sedem, vt consueuere etiam Imperatores, Reges, Principes, Sacerdotes, & Vestales 432. b. c. Quando talis ritus coeperit? 433. a. Titulus papæ delatus Pontifici Romano etiam a sancto Ignatio 433. b. Quare idem nominetur Papa, Sanctus, & Beatus? 433. c. & seq. Omni tempore habitus fuit recursus ad Papam vt caput visibile Ecclesiæ, tum in difficultatibus fidei, morum correctione; & similibus 440. b. c. cum seqq. Et ornamentum Archiepiscopale, quod Pallium nominatur constat a Romanis Pont. semper concessum, & transmissum 442. b.

Pœnitentiæ sacramentum.

Pœnitentiæ sacramentum, & auricularis confessio, etiam in Lege Mosayca præcipitur 166. b. Quod sit de iure Diuino c. & seq.

In auriculari confessione, non solum in genere, sed in specie, & sigillatim singula peccata declaranda 167. b. c. Probatur etiam ex sanctis Patribus 167. c. & seqq. Auricularis confessio est necessaria ad salutem non præcisè, sed in casu possibilitatis, & tunc contritio cum desiderio confessionis est satis 170. b. c.

Remissa culpa peccati, non propterea poena semper indulgetur, vt inde satisfaciendum sit diuinæ iustitiæ;

deu-
ebat
naho

relicta
, & ab
Coepit
num
transi.

um no-
re con-

logia,
deba-
Eucha-
re esse
ecclesia
icum
namus
reli-

ris, &
Honor
qui

I N D E X I

& quamuis Christus satisfecerit, remansit tamen plaga-
rumens 172.c. Quæ satisfactio oratione, ieiuniis, plan-
tu, & similibus peragenda, 173. cum seqq. vsque ad
finem cap.

Constantinopolis fuit primum prohibita confessio
publica de peccatis occultis 171.b.c. & seq. & 308.a.
Talis publica poenitentia semel tantum concedebatur
in vita 307.a. Quales autem coeremoniæ, seu ritus ha-
berentur in hac solempni poenitentia, quæ in capite
Quadragesimæ imponebatur 307.b. Poenitentes eieci
ab Ecclesia, locabantur proximi portæ, vbi dicebatur
Locus fletus, & inde non egrediebantur, nisi ad au-
diendam prædicationem, & hoc seruabatur vsque ad
diem Coenæ Domini, quando absoluebantur, 308. a.
Publici poenitentes, quare, & quomodo absolueban-
tur in feria quinta maioris hebdomadæ 320.c. & seqq.

Peregrinatio.

Peregrinatio a priscis temporibus, ad Reliquias
Sanctorum, & alia sacra loca probatur ex veteri, &
nouo testamento 221.b.c. A cunctis patribus compro-
bantur huiusmodi peregrinationes, & S. Basilius re-
præhendit nundinas, & similia, quæ fiebant in sacris
locis, ad quæ peregrinatio fiebat, 222. a. & sanctus
Chrysostomus ostendit desiderium inuisendi reliquias
Romæ, b.

Præcedere.

Præcedere, quare dicatur, quandoque qui sedet ad
sinistram? vt in sancto Petro ad sinistram sancti Pauli
20.c. & seqq.

Petrus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

Apostolis, vt omnis euitaretur superstitio 26.c.

Quauis prisci fideles orarent genuflexi prouoluti in terram, expansis manibus; tamen diebus Dominicis non nisi stantes orabant 26. c. & seq. Viros detecto capitæ, foeminas tecto in Ecclesia orare solitos 27. a. In precibus etiam aliquando pectus tundeant 27. b.

Horas Canonicas a Regio Propheta pronunciatas; sicut de iisdem sepius in veteri sacro textu fit mentio, 248. b. ac etiam in sacro textu datur exemplum quoq. de qualibet ex septem horis c. & seq. Ad quem finem preces singularum horarum sint directæ? 249. b. c. De iisdem Horis fit mentio a priscis Patribus 250. a. & seqq.

Prisci Christiani etiam pro Ethnicis Imperatoribus Deum exorabant 89. c.

Plures rationes adductæ ad declarandas preces in singulis septem Horis 250. in fin. & pagina seq. Non solum humano, sed & Angelico Ministerio Horarum Canonicarum ordo inductus 251. c. Iulianus Apostata supposuit inducere in delubra Gentilium preces Horarum Canonicarum 252. a.

Breuiarium est compendium publicarum precum, in quo maximæ horæ Canonice continentur? 252. b. quod constat ex Psalmis c. Item ex Te Deum c. in fin. & seq. Ex Hymnis 253. b. c. ex Lectionibus 254. a. Ex Responsorijs 255. b. Ex Capitulis & Orationibus, in quibus Deo repræsentantur necessitates vniuersales, & particulares. b. c. terminantur Orationes verbo Amen. c. De Hymno Gloria Patri, & Antiphonis 256. a. b. Usus Incognitæ Linguae foeminis, pueris, & alijs Idiotis in precibus, & alijs Catholice Ecclesie officijs, hoc fuit semper solitum omnibus Nationibus, vt etiam Hæbreis; sicuti Christus, & Apostoli seruauerunt. & hoc quoniam sæpe idiomata in eodem loco mutantur, vnde esset necesse semper nouas translationes Ecclesiasti.

fasticorum librorum inducere pag. 256. latè per totum. Cap. 47.

Processiones.

Vsus processionum consistit in publicis precibus, seu quod Populus fidelis ordine incedat ad implorandum Dei auxilium, vt probatur ex antiquo testamento 225. a. Et in eisdem gratiæ Deo redduntur. a; vt etiam indicuntur ad euertendam Dei iram, ac etiã. quandoq. gratulamur. c.

Ab exordio Catholicæ Ecclesiæ habuit originem vsus Processionum c. & seq. Et quod Reliquiæ deferrentur ab Episcopo, seu Leuitis in processionibus. 226. a. & in eisque fuisse Miracula peracta b. c. & seqq. quæ etiam fiebant antequam bellum indicerent. c.

Purgatorium.

Hæc vox Purgatorium quamuis Christi sanguini originariè tribuatur; intelligitur etiam de bonis operibus inmixtis ad merita filii Dei, vt de elemosynis &c. In proposito intelligimus Purgatorium locum sub terra, supra Infernum dånatorum: & animæ, quæ mortalibus peccatis nõ sunt infectæ, vel quæ nondum satisfecerunt Iustitiæ Diuinæ pro mortalibus peccatis Ignæ tēporali in purgatorio purgantur 456. Post remissum peccatū remanet etiam satisfaciendum pro poena 256. Ostenditur hoc exēplo Adæ, Moyfis, Davidis, &c. 226. c. & seq. Et si contingat hominē mori ante satisfactionem debitam pro peccato commisso, tunc est locus poenarū Purgatorii 257. c. adducuntur plura loca scripturæ Sacræ 458. a. b. c. Ad hoc tendebant fletus, et ieiunia antiquæ legis postquam quis decesserat 459. b. Liturgiæ omnes antiquæ habent collectas pro defunctis in Missa

21. a.
 21. b.
 22. a.
 27. b.
 ciatas;
 nentio,
 quog,
 i finem
 7. b. c.
 150. a.
 toribus
 ces in
 7. Non
 arum
 postata
 is Ho.
 rum,
 52. b.
 ia fin.
 7. a. Ex
 us, in
 sales, &
 men. c.
 Vius
 in
 c. fuit
 Hz.
 : &
 tantur
 Eccle-

I. N. D. E. X.

Missa c. preces & pia opera pro Defunctis offeruntur qui plene non satisfecerunt pro peccatis c. & seq. Quod etiam pluribus Patribus antiqui comprobatur 460. b. c. Plerumque confessiones & lacrimae Meretricum, & latronem, quavis praeseruent ab aeterna damnatione, nihilominus requiritur etiam purgatorius ignis, ut animae purificatae Coeleste Regnum ingrediantur 461. a. b. Pro his, qui sunt in Paradiso, non sunt necessaria sacrificia, seu alia pia opera; nec pro his qui sine fructu poenitentiae decesserunt: sed eis haec tunc profunt, qui cum viuerent, ut haec sibi prodesse possent, meruerunt. 461. c. & seq.

Littera Q.

Quadragesimali.

Quadragesimalis observatio processit ab imitationem & lege Christi 308. c. & seq. & 310. a. sicut etiam ex Apostolica traditione, quamuis Thelesphorus Papa decreuerit de numero Dierum. 309. c. Quadragesimae Ieiunium a ceteris se cernitur cum illud necessarium, & alia voluntaria, c. Prioribus Ecclesiae saeculis sevientibus Ethnicis, Tyrannis, ac propter repelcentem pristinum illum, Christianae pietatis ardorem, non constitit inter omnes de Quadragesimalis Ieiunii modo, nec parem fuisse observationem certum est 310. B. cum seq.

Quadragesima dierum Ieiunium perpetuo in Ecclesia Romana, & per eam in reliquis totius occidentis Ecclesijs observatum esse; & quanquam aliqua particulari deuotione a septuagesima, sexagesima, vel Quinquagesima inchoauerint, nihilominus quadragesima diebus ieiunare solitum 311. b. c. In hoc Ieiunio duo obseruanda, nempe 40. dies, quibus Christus ieiunauit,

nos

SAVE \$3,999,994

Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

I N D E X.

uit quibus ipso die satisfactiones pro admittis flagitiis iniungebantur 317. b. & non solum deprauati hac die ad bonam frugem vocabantur, verum & fideles, quorum non omnino sinceræ mentes erant a delictis, b. c. Quadragesima durante tanquam in publico iuctu interdicebantur sponsalia, & quælibet etiam natalitia Martyrum celebrare. c.

In Sabbatho, quod præcedit Dominicam Palmarum, quare fuerat solitus Papa eleæmosynam dare? 317. c.

Latini, Dominicis diebus non tantum, sed etiam reliquis feriis, quibus ieiunabatur sacrum missæ sacrificium peragebant: Græci, solis Dominicis, & Sabbathis, quibus minime ieiunant liturgiam celebrant, aliis diebus ieiunorum nunquam consecrant, sed antea cōsecratis vtuntur, & quare? 318. a. b. Dominica palmarum quot nominibus nuncupatur? 319. a. Dicebatur Dominica Competentium, quia in ea cathecumeni petebant fidem, quam præfitebātur a, b. Quare diceretur Capitilauium? b. Quare Dominica Olanna? c. Quare Dominica Indulgentiæ? c. & seq.

Quare postrema Quadragesimæ hebdomada nominetur Magna? 320. b. Feriā quintā maioris hebdomadæ, quare Summus Pontifex, & Episcopi absoluedi, & reconciliandi populi Christiani coeremoniam obseruent c.

In Aphrica fuit mos antiquatus celebrandi Missam post coenam in feria quinta maioris hebdomadæ: 321. b.

Diebus Parasceues, & Sabbathi sancti rigidum ieiunium Apostolicæ constitutiones præstiterunt: & Orientales quamuis Sabbathis Quadragesimæ non ieiunarunt, exceperunt tamen Sabbathum magnum Paschatis, 321. c.

De

De Feflo Paschatis plura, vide 322. a. b. c. cum fequentibus.

De ieiuniis in aliis anni temporibus, vide in verbo Ieiunium.

Littera R.

Religiosus.

DE Tonsura Monachorum, feu Religioforum. Vide in verbo Corona. Religiofi a ſæcularibus omni tempore per diuerſitatem habitus cogniti ſunt, 277. c. & hoc in Religioſis vtriuſque ſexus 278. a. De materia, & qualitate habitus Religioſorum 378. a. cum ſeqq.

De Cilicio, & Tunicis, c. in fine.

De Pallio, 279. a.

De velo, b. De Veſte Palmarum ſancto Antonio relicta. b. De Habitū Euftochiæ, c. Repræhenduntur delicata Velamina, c. in fin. & deſpectior habitus pro nobiliori habebatur, 280. a.

Cænobitarum, feu Religioſorum diſciplina a tempore Apoſtolorum ſumpſit exordium, 280. c.

Religioſi ſemper communia vota habuere, Obedientiam, Paupertatem, Caſtitem, c. Votorum excellen-
tia. 281. 2. b.

Ex malis Religioſis nil deterius inuenitur; ſicut ex ſimilibus bonis nil perfectius 282. a. Propter paucorum Religioſorum delicta, non eſt de omnibus male ſuſpicandum b. c. Nec propter delicta aliquorum Religioſorum cæteri imputandi c. & 283. a. b.

Celibatus requiritur in Eccleſiaſticis, cum debeant continuo orationi vacare, 286. c. & ſeqq. & verba Pauli: *Unius Vxoris Virum*: intelliguntur, vt exclu-
dantur

I N D E X.

dantur Bigami ab Ordinibus sacris ; non autem, quod ordinatus in sacris possit penes se mulierem retinere ; 288. a b c. & seq. Apostoli vxores non habuere præter Petrum 289. a. Coelibatum in Ecclesiasticis , non solum Imp. Iustinianus, sed Nicæna synodus, & Patres antiqui decreuere b. c.

Reliquia.

Veneratio, quæ debetur sanctorum Reliquiis, probatur ex lege Moyſis, & ex Euangelistis, 216. c. Item ex sanctis Patribus, & historiis, 217. a, b. c. Et quod præferatur honor ex sacris Reliquiis, quam ex aliis quibuscumque. triumphis 217. c. in fin. & seq. Quid erga nos operentur sanctorum Reliquiæ 218. c. De obsequio erga sanctorum Reliquias c. in fi. & seqq. Dum nos veneramus sanctorum Reliquias, adoramus eum, cuius illi fuerunt fideles serui, 219. b. c. Respondetur ad obiectionem Hæreticorum, quod multitudo Reliquiarum, cuique sancto sit attributa, 220. a. & seqq. Quod maior sit veneratio Reliquiarum sanctorum, quam debeatur quibuslibet Ethnicis Imperatoribus, 222. c. Non pro spiritualibus solum, verum, & pro temporalibus gratiis sancti deprecabantur 222. c. & seq. At quando eorum intercessionibus gratias obtinuerant, eorum templis, & altaribus vota appendebant 223. b. Reliquias sanctorum, non solum venerabantur, verum & osculabantur, portabant in vasis aureis, floribus spargebant ; ante illorum thecas iacebant, & supra eorum sepulcra offerebant sacrificia 223. c. Quamuis Deus sit vbique, sibi tamen magis complacet adorari penes sanctorum Reliquias, & sepulcra, c. & seqq.

Reliquiæ quando a fidelibus requirebantur, S. Leo,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

I · N · D · E · X ·

præsignatur in variis locis veteris testamenti 305. c. & seq. conformis est priscus ritus eorum, qui pœnitentiam agentes inter cœtera cinere conspergebantur, b. c. & quod peccator reconcilians se Deo, inter cœtera cinere aspergebatur, c. Quales autem cœremonie, seu ritus haberentur in solemni pœnitentia, quæ in capite Quadragesimæ imponebatur, pag. 307. b.

Ritum quem nos hodie seruamus recipiendi cineres in capite Quadragesimæ, est nota interni mœroris nos Deum offendisse, 308. b.

Roma.

Romana Ecclesia Radix, & Matrix Ecclesiæ Catholicæ 311. b. & 413. c. & seq. In Vrbe Roma est prima Cathedra collocata, in qua sedit Petrus Apostolorum caput 415. a. Roma ciuitas sacerdotalis, & Regia magis præminet Religione Diuina, quã dominatione terrena 416. c. Qui Ecclesiæ Romanæ non communicant, sunt Hæretici, 424. b.

Quare Ecclesia nominetur Romana? 424. c. adducuntur auctoritates de eiusdem primatu, 425. a. b. Romanum nomen, seu fides idem est, quod Catholica. seu Vniuersalis 425. c. Non est Ecclesia, nisi Romana: non autem apud Hæreticos 426. a. Romana Ecclesia semper continuauit vsque in præsens, 426. b. c. Et hanc Antiochia Romam translata, venerati sunt Patres Græci 444. a. b. Ac etiam Græci Imperatores, c. & sequentibus.

Littera S.

Sacerdos.

Sacerdotis quanta sit dignitas 105. b. Mediator in-
ter Deum, & hominum genus, c. Sanctus Marti-
nus veneratus sacerdotem præ Imperatore 106. a.
Quæ requiruntur ad sacerdotem c.

Sacramenta.

Ex latere Christi profluxerunt sacramenta, & sacra-
mentalia 7. b. c. Sacramentis, quod essent Gentiles
populi, reficiendi, prophetauit Isaias 9. b.

Sanctus.

Sanctorum animas etiam statim post mortem præ-
mia caelestis patriæ recipiunt 462. b. c. Post vero com-
munem resurrectionem, & iudicium vniuersale reci-
pient etiam corporum beatitudinem 464. a. b.
Sancti, quomodo olim dicebantur Christiani? 382.
c. & 383. a.

Spiritus sanctus.

Spiritum sanctum ex Patre, Filioque procedere,
non autem ex Patre tantum, vt Graeci supponunt; vt
latè cap. 86. per totum pag. 449. cum sequenti.
Spiritus sanctus, quare Columbæ simbolo pinga-
tur? 15. c.

Littera T.

Traditiones Apostolicae.

Apostolicis Traditionibus, quando sit deferendum ex sacra scriptura in veteri, & nouo testamento probatur, 329. a. cum seqq. & ex sancto Hilario etiam constat Moylem mysteria magis recondita sine scriptis tradidisse senioribus 330. b. Probantur etiam traditiones ex omnibus ferè sanctis Patribus, 331. b. Est etiam Apostolorum traditio Paruulis Baptismum dare, 332. a. Interdicebat Ecclesia ex Apost. traditione. Episcopis, Presbyteris, & Diaconibus nuptias post pforum promotionem 332. b. Sicut, & Matrimonium post votum Virginitatis peccatum habetur b. Ac etiam ex Apostolica traditione, Ecclesia ad Eucharistiæ sacrificium miscebat aquam in vinum, c. Seruabatur similiter ex eadem traditione cæremonia Lotionis manuum in altari ante consecrationem, c. Et inter differentias opinionum, circa Religionem recurrendum esse ad traditiones 332. c. Confirmant etiam auctoritates scriptas 333. a. Oblationem pro mortuis, & signum sanctissimæ Crucis ex Apostolica traditione, 333. c. Ut etiam ritus Quadragesimæ 333. c. Quod traditio eandem vim habeat, quam præcepta scripta, 334. a. Quæ requiratur, vt præstetur fides traditioni, 334. c. & seq. Etiam Respublicæ, & Vniuersitates probarunt traditiones 335. a. b. Credendum traditioni, quoniam non omnia mysteria nostræ Religionis scripta sunt in sacro textu, sicuti etiam plurimi ex sacris libris sunt deperditi 335. c. & seqq.

SAVE \$3,999,994

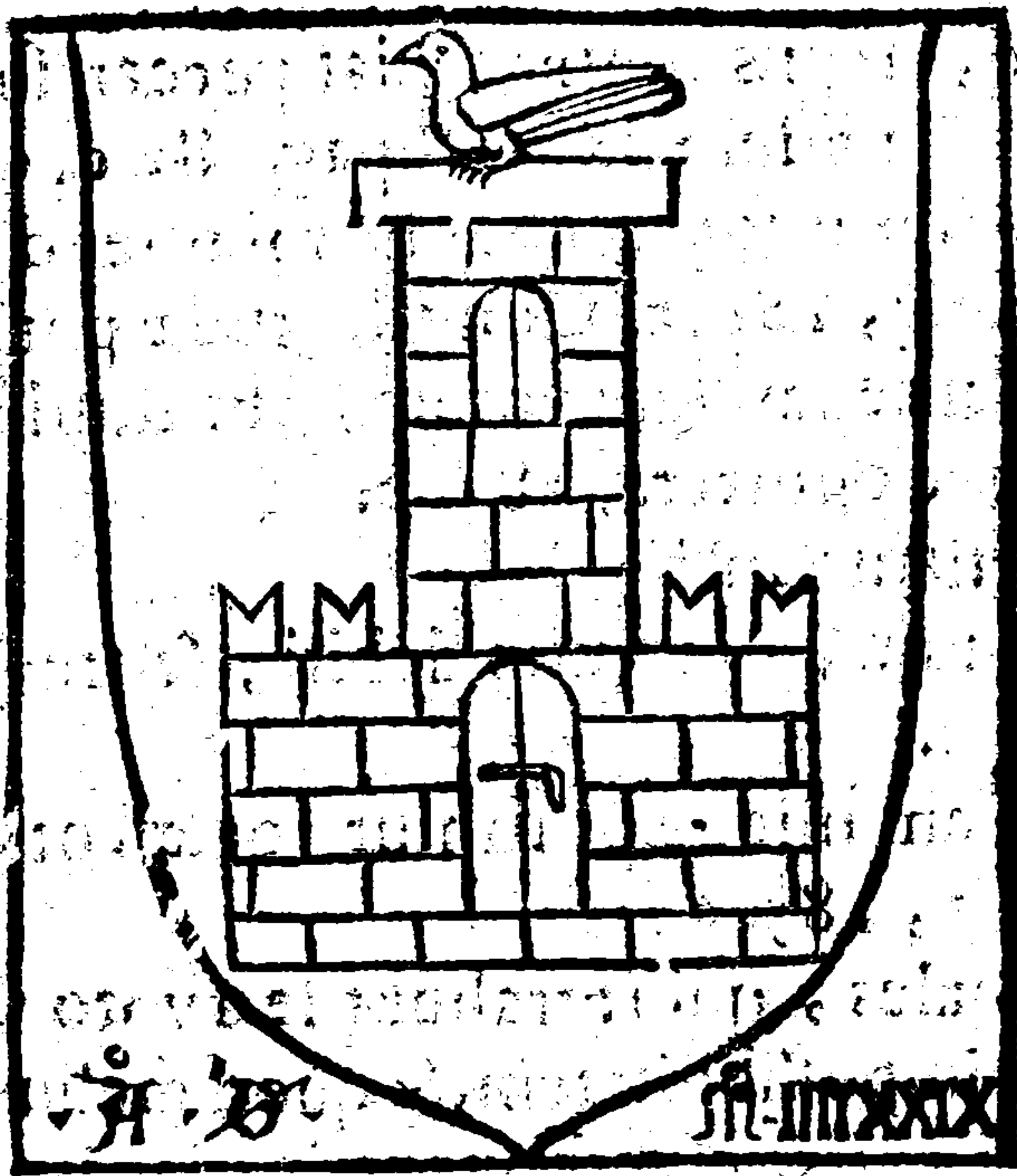
Did you know we sell
paperback books too?

To buy our entire catalog
in paperback would cost
over \$4,000,000

Access it all now for
\$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

In antiquo marmore apud Auctorem.

2 1 2 1 2

Errata Primi, & Secundi Libri.

Pag.	Litt.	Error	Correctio.
30	a	traiecto acu	traiecta acu
56	a	perdespiciit	perdespuit
57	c	referebnan	referebant
60	c	certo annis	certo anni
69	c	Comitatur sempe	Comitatu semper
75	b	in Salamine	Salamine
87	a	quam ab rem	quamobrem
90	b	confetretur	conferrentur
96	c	simplici primovim suam immittat in ea, quæ sunt pri- mo continentia sunt	simplici motu vim suam immittat in ea quæ primo continen- tia sunt
106	c	Idquæ	Idque
136	c	n quem	in quem
138	b	facrilegium	facrilegium
166	c	m Troiani	in Traiani
161	b	auctore sunt	auctores sunt
165	b	habuere	habuisse
168	c	acros	facros
180	b	didicisse	didicit
181	b	apparauit	apparuit
190	b	hanc	hunc
202	c	Circulum	Cingulum
221		desponsam	disponfatam
227	a ⁿ	post lehptionem	post lectionem
230	a	& souos	& soccos
246	b	aliquot genus	aliquod genus
253	a	afferebatur	efferebatur.
255	b	ossa perusta	ossa perusta
256	c	a plutisque	a plerisq.
268	b	recuparemus	recuperaremus

Errata in Lib. de Veter. Christianorum Ritibus.

Pag.	Lit.	Error	Correctio.
2	b	Vrbe Lucæ	Vrbe Luca
8	a	Sist _æ m	Sistrum
8	a	m a u	manu
14	a	venereuntur	venereuntur
14	c	Sacerdotis suo	Sacerdotes sui
18	a	ex eadem Agba- rum	ex eadem Abaga- rum
18	b	Thauriensi	Tthaurineasi
24	a	corruptisq.	in corruptisq.
25	c	Cap. 3	Cap. 67.
28	b	in signiui	in signiuit
31	a	è pueris	a pueris
44	e	ei capiti	eius capiti
51	b	solitam esse	solita esse
55	b	auocata	mens auocata
57	a	adulti	adultos
68	c	prius paschate	prius pascha
99	c	cenfuris satis	cenfuris latis
104	a	Antequam Roma	Antequam Romæ
107	e	fuerunt candela- bra	ferunt candela- bra
114		in Hierusalem	Hierusalem
108		Dominus	Domine
119	a	consequamus	consequamur
130		manus eadem	manus eadem
145		Creopagita	Areopagita
184	a	figurantur	figuratur
149	a	sanctificatus	sanctificatam
204	a	ei in missa	& in missa
204	b	Dicit sacerdoti	Dicit sacerdos
226	c	loca a deis	loca adiens
229	a	offerant sibi	offerant tibi
236	b	In firma Pontifi- cis	In infima Pontifi- cis
262	a	requirente s no- uem	requirentes no- uam
264	b	Idioma	Idiomate
265	a	sibi matris	sib magis
274	b	prochui	procliues
277	a	incidebant	incedebant

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

[Continue](#)

*Fair usage policy applies

